DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

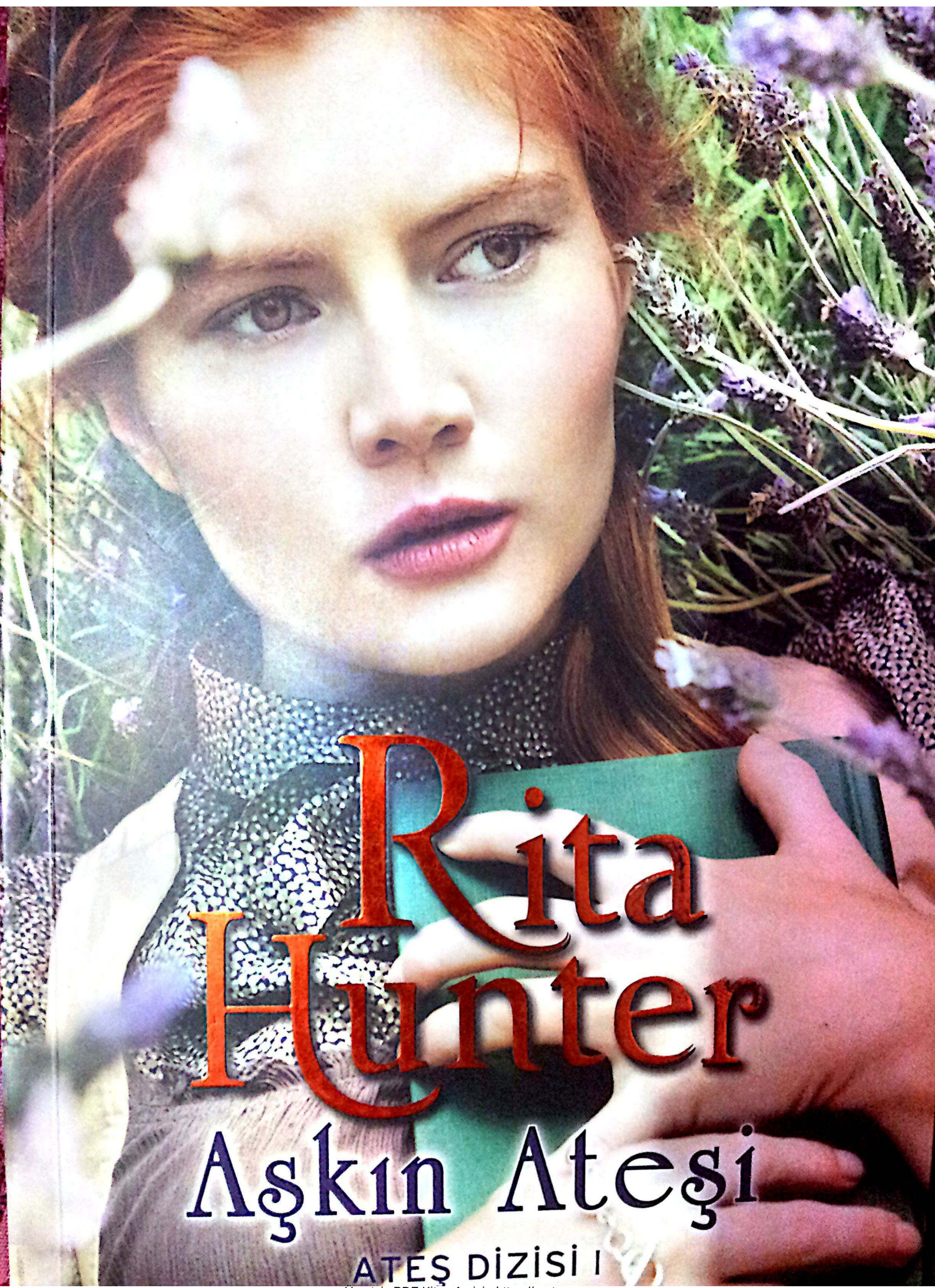

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org
Generated by CamScanner from intsig.com

Aşkın Ateşi
Ateş Dizisi I

Yazan: Rita Hunter
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Editör: Aslı Güçlü
Düzenleme: Ceyda Çakıcı Baş
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş
Kapak Fotoğrafı: istockphoto.com

1. Baskı: Temmuz 2012

ISBN: 978-9944-82-564-1

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 2012 Rita Hunter

Türkçe Yayım Hakkı: © Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık
Davutpaşa Cd. No:123 K:1 Topkapı / İstanbul
Sertifika No: 16053
Tel: (0212) 482 99 10
Faks: (0212) 482 99 78

Yayımlayan:
Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi No:18 / 4-5 Taksim / İstanbul
Tel: 0212 252 38 21 pbx Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

Aşkın Ateşi

ATEŞ DİZİSİ I

Rita Hunter

epsilon

Generated by CamScanner from intsig.com
Ücretsiz e-Kitap Arşivi - https://ranitey.org

Birinci Bölüm

Bristol Limanı'ndan kalkmak için hazır bekleyen geminin mürettebatı son kontrolleri yaparken Kaptan Gerald Sullivan gitmeden önce yerine getirmesi gereken son görevini üstlenmişti. Bundan her zaman nefret etmişti ama bu sefer görevi geçmiştekilerden daha fazla içine dokunuyordu. Isabel ile vedalaşmak her zaman çok zor olmuştu. Mesele sadece biricik kızından ayrılmak da değildi hem... Mesele, Isabel'in sitem dolu güzel yüzüne hiçbir şey hissetmemeye çalışarak bakmak ve aslında genç bir bayan olduğunu hatırlatan haklı iğnelemelerine katlanmaktı.

"Isabel söz veriyorum sana... Sadece üç ay sonra bu gemide ikimiz olacağız." Kaptan gülümseyip elini kızının yanağında şefkatle gezdirdi. Bal rengi gözlerdeki öfkeli kıvılcımların yumuşayarak gece yarısı karanlık denize vuran ay ışığı gibi titreştiğini görebiliyordu, fakat sükûnetinden emin değildi. Üstelik bir süredir ağzını da açmamıştı kız. "Seni çok özleyeceğim havuç kafalı. Belli ki senin beni özleyeceğinden daha çok." Kızının şapkasından kurtulan kızıl bukleyi parmağına dolayıp gülümsedi. "Sanırım sen benim kadar duygusal değilsin?"

"Elbette duygusalım baba. Öfke bence tüm duygulardan daha etkili ve teşvik edicidir... Tamam, daha önce anlaştığımızı söylemiş olabilirim ama şimdi öyle hissetmiyorum." Sözlerine devam etmeden önce derin bir nefes aldı. "Baba artık sen de biliyorsun ki vaatlerin birer yalana döndü."

Generated by CamScanner from intsig.com
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rafkey.org

"Seni Hindistan'a götürmeme imkân yok Isabella. Orası genç bir kız için hiç de tekin sayılmaz. Üstelik bu konuda sana herhangi bir vaatte bulunmuş değilim."

"Seninle Hindistan'a gitme gibi bir isteğim yok baba. Gitme konusunda bana söz verdiğin ve aniden fikir değiştirerek kararını ertelediğin Amerika'ya, halamın yanına gitmek istiyorum sadece."

"Halan bizi anlayacaktır. Müşterim Hindistan'a götüreceğim kargo için ekstra ücret ödeyecek. İkinize de metrelerce Hint ipeği alacağım. Senin parlak renklere olan düşkünlüğünü biliyorum küçük hanım." Gerald Sullivan esmer, yakışıklı yüzünü daha da çekici kılacak şekilde gülünce, kasılan omuzları gevşeyen kızı ona gülümseyerek karşılık verdi. "Sadece üç ay sonra İngiltere'yi terk edecek olsaydım buraların biraz daha tadını çıkarmak isterdim kızım. Yaz aylarında Bath ne kadar güzel olur bilirsin."

"Bunu hatırlatma baba. İngiltere'yi terk etmek zor olacak biliyorum ama artık burada yapacağım hiçbir şey yok."

Kaptan anlayışlı bir şekilde başını salladıktan sonra bir adım gerileyerek kızına hüzünle baktı. Geniş kenarlı hasır şapkalı başından, minik ayaklarına kadar sevgiyle süzdü onu.

Isabel'in de öfkesi yok olup gitmiş, yerine babasına duyacağı özlemin verdiği mutsuzluk ve yüreğini ağırlaştıran o huzursuz edici his yerleşmişti. Daha gitmeden gitmiş gibi hissediyordu ve öyle hissettiği zamanlarda olduğu gibi gözüşü bulanıklaşıp burnu sızlamaya başladı. Aslında sıklıkla ağlayan biri değildi ancak babasının gidişiyle doğru orantılı olarak toplamda senenin üç gününü kırmızı bir burun ve şiş gözlerle geçirirdi. Tanrı aşkına bu kez ağlamayacaktı.

"Ağlama sakın havuç kafa."

Isabel sulanan gözlerini kırpıştırıp burnunu çekti. Başını eğmeyi düşünüyordu, fakat aniden kendisini babasının kollarında, başını da onun omzunda bulunca tüm direnci kırıldı ve bedeni hıçkırıklarla sarsılmaya başladı.

"Güzel kızım benim, çok az kaldı. İhtiyacımız olan parayı

kazanınca bir daha seni hiç yalnız bırakmayacağım. Bütün planlarımızı gerçekleştirmek için bir sürü vaktimiz olacak... Bana güveniyorsun değil mi?"

Isabel babasının ceketini ıslatan dudaklarını kıpırdatıp onu anladığına dair anlamsızca bir şeyler mırıldandı. Sonra başını kaldırıp parmak ucunda yükselerek adamı sımsıcak öpücüklere boğdu. Bunu yaparken hasır şapkası geriye kaymış ve havuç rengindeki saçları olanca görkemiyle sırtına dökülmüştü. Geminin yelkenlerini şişiren şiddetli rüzgâr saçlarını kızıl bir flama gibi dalgalandırırken, yoğun kıvırcık bukleleri havaya savuruyordu.

Uzaktan bakan kişinin bu veda sahnesi için söyleyebileceği birçok şeyden biri *dramatik* olabileceği gibi neşe de görülebilirdi hallerinde. Ya da iki sevgilinin hüzünlü vedası...

"Seni seviyorum baba... Lütfen kendine dikkat et."

Kaptan kızının yüzünü avuçları arasına alıp başını eğdi. "Ben de seni çok seviyorum bir tanem. Morgan ne diyorsa yap. Aklım sende kalmasın... Artık gitmem gerekiyor, sonra görüşürüz."

O sırada mürettebattan biri, "Kaptan, rüzgârı kaçırmasak iyi olur," diye seslendi.

Ters bir şeyler söylememek için kendine hâkim olmaya çalışan Isabel gemideki çocuğa kötü kötü baktıktan sonra tekrar babasına döndü. "Beni düşünme... Morgan'ın söylediklerine uymama gibi bir şansım olmadığını biliyorsun. Hadi git baba... Seni bekleyeceğim. Gözün arkada kalmasın. Tıpkı bir leydi gibi davranıp Morgan'ın sözünden asla çıkmayacağım. Üç ayımı Amerikalılara bir İngiliz leydisi nasıl olurmuş göstermek için çalışarak geçireceğim."

Kaptan Sullivan buna inanmadığını belli eder gibi gülümsedi ve son kez kızını öptükten sonra gemiye çıkan köprüye yöneldi.

Isabel gemi ufukta küçük bir nokta haline gelene kadar bulunduğu yerden kımıldamadı. Düşündüğünün aksine ağlamıyor, sadece endişeleniyordu. Aynı zamanda huysuzluk

Generated by CamScanner from intsig.com
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

ettiği için de kendisine kızıyordu. Oysa limana gitmek üzere evden çıkmadan önce sakin olacağına dair kendisine söz vermişti.

Derin bir nefes alıp limanın kendine has, çoğu kişiyi rahatsız etse de Isabel'e özgürlük ve doğallığı hatırlatan kokusunu içine çekti. Onu eve götürecek araba limanın girişinde, olduğu yerde bekliyordu ve genç kız arabacının pek de keyifli olmadığından emindi. Birkaç saniye daha geminin yok olduğu noktaya baktı, sonra arkasını döndü.

Acele adımlarla, hatta koşarak girişe doğru ilerlerken babasının bu başıboş tavırları yüzünden yaptığı eleştirileri düşünüp gülümsüyordu. Gerçi onlara limana kadar eşlik edecek hizmetkârları yoktu. Çürümüş meyve artıkları ve çöp birikintileri arasından hızla kayıp ilerledi. Onun gibi bir kızın koca bir limanı ilgi dolu bakışlar altında, baştan sona kat etmesi pek de uygun bir davranış sayılmazdı. Üstelik Isabel bir hanımefendi gibi görünmek bir yana parlak, kabarık saçları ve yeşil elma rengindeki canlı elbisesiyle daha çok ayaklı bir yağlı boya paletine benziyordu. Kesin olan şu ki o bir hanımefendi değildi. Zaten hangi hanımefendinin ya da leydinin bu şekil saçları olabilirdi ki?

Genç kız iri burunlu arabacının homurtularını duymazdan gelerek üstü açık arabaya yerleşti. Saçlarını toparlayıp şapkasının altına gelişigüzel bir şekilde sıkıştırarak arkasına yaslandı. En azından dadısı Morgan'a bu yüzden hesap vermek zorunda kalmayacaktı. Yaşlı Morgan'ı hatırlamak bazen gülümsemesine neden olurken bazen de - tıpkı şimdi olduğu gibi - kanını dondurabiliyordu.

Evleri Bath'ın on beş mil batısındaki Weston Kasabası'ndaydı. Babası bir kaptan olmasına rağmen çok fazla yer gezemeyen Isabel'e göre Weston bir dünya demekti. Ancak bu dünya çok ama çok uzun zamandan beri ona dar gelir olmuştu ve kanı kaynayan Isabel için gitme vakti gelmişti. Üç ay gibi kısa bir süre sonra sadece Weston'dan değil

Britanya Adası'ndan ayrılacaktı. Bu iyi bir şey olmalıydı, yani kendini iyi hissetmeliydi... Kısmen tabii...

Halası iki sene önce İrlandalı bir denizciyle evlenip Amerika'nın Boston şehrine yerleşmişti. Altı yaşındayken kaybettiği annesinin yerine koyduğu halasına deliler gibi düşkün olan Isabel için bu kötü bir ayrılık olsa da aşkının peşinden giden kadını anlamaya çabalamıştı. Hem her şeye iyi yönünden bakmayı prensip kabul ettiği için bu ayrılığın kendisine de yeni ufuklar yaratabileceğinin pekâlâ farkındaydı. Ve günü geldiğinde o ufuklar evi olacaktı.

Babası Gerald Sullivan mükemmel bir kaptan olabilirdi ama yönettiği geminin sahibi değildi. Mal sahibi huysuz bir ihtiyardı ama onu sever ve onun hakkını belirli ölçülerde savunurdu. Yine de uslanmaz, idealist kaptan Sullivan için *bu* ömür boyu katlanılacak bir durum sayılmazdı. Bu nedenle kardeşinin eşi Philip ile birlikte İngiltere ve Amerika arasında nakliye hizmeti sağlayabilecekleri bir ortaklığa karar vermişlerdi.

Kaptan çok da büyük olmayan bir sermaye ile kendi işine sahip olabileceği gibi tutkusu olan denizden de kopmamış olacaktı. İngiltere'den ayrılmak ailenin tüm fertlerini düşündürüyordu ve kimi zaman sadece fikirlerde kalabilecek bir proje olma ihtimali de vardı. Fakat Sullivan'ın şu anda kaptanlık yaptığı geminin yaşlı sahibi öldükten sonra yeni mal sahibi olacak vârislerin gemiyle ilgili pek de iç açıcı planları yoktu. Dolayısıyla kaptanlık işi de sallantıdaydı. Kısacası Amerika'ya gidişleri sadece bir istek değil aynı zamanda bir ihtiyaçtı...

Eğer son Hindistan işi çıkmasaydı, belki de Isabel şimdi babasıyla birlikte Amerika yolunda olacaktı.

Genç kız içten içe *sadece üç ay* dedi ve kalbi heyecan yerine korkuyla tekledi.

Birkaç saat sonra kırmızı tuğlalı iki katlı taş evin önüne vardıklarında genç kız arabacıya ücretini ödedi ve araba daha

Generated by CamScanner from intsig.com
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

durmadan aceleyle aşağı atladı. Acele etme nedeni eve gitmek için sabırsızlanıyor olması değil kapının önündeki kahverengi arabaydı... Onu en son gördüğünden beri aradan tam olarak beş ay geçmişti.

Isabel bacaklarına dolanan eteğini toparlayarak hızla eve doğru koştu. Kapıyı yumruklarken Morgan'ın söylendiğini işitebiliyordu. Nihayet kapı açıldığında dadısının hoşnutsuz yüzüne doğru bağırdı: "Fredy burada mı?"

"Ah Isabella, sen hiç akıllanmayacak mısın?"

"Aman Morgan. Fredy nerede onu söyle yeter." Isabel konuşmak yerine kendisine bir böcekmiş gibi bakan yaşlı kadını neredeyse itekleyerek içeri girdi. Ters bir vaziyette çıkardığı ceketini hayali bir askıya bırakıp oturma odasına doğru ilerledi. Düşündüğü gibi Fredy odada volta atıyordu.

Genç adam Isabel'i görünce, "Tanrım portakal, boyun mu uzadı senin?" diyerek ona takıldı.

"Fredy..." Isabel kollarına atılıp görgü kurallarını hiçe sayarak ona bir ahtapot gibi sarıldı.

"Yavaş ol..." Fredy sesini alçaltıp sözlerine devam etti. "Morgan kapıdan bizi izliyor. Eğer beni bırakmazsan evlenmemiz gerektiğini iddia edebilir."

Genç kız bu sözleri umursamadan bir süre daha sarıldı, sonra da onu azat etti. "Beş ay... Tam beş aydır yoksun. Neden kayboldun? Ah sakın söyleme. Yine kız meselesi değil mi?"

Müstakbel Walcot Vikontu Frederick Preston kendinden emin bir edayla sırıttı. Bu haliyle Isabel'e şüpheye yer bırakmayan bir yanıt vermişti. "Bunu seninle konuşacak değilim."

"Yirmi bir yaşındayım ve düşündüğünden çok daha fazlasını biliyorum Fredy." Genç adamı beklentiyle süzmeye devam etti.

"Beni boş ver sen. Az önce babanın gittiğini duydum. Şaşırdığım bu değil de kafama takılan başka bir şey var Isabel." Genç kız onu anlamadığına dair başını sallarken çıkarmayı

unuttuğu şapkasını gelişigüzel bir şekilde koltuğa bıraktı. "Amerika'ya mı gidiyorsun?"

"Ah şu mesele... Evet, üç ay sonra gidiyoruz."

Fredy çökercesine bir koltuğa oturdu. Hayal kırıklığı dolu bakışları kızın yüzüne sabitlenmişti. "Temelli, yani bir daha dönmemek üzere gidiyorsun hem de."

Isabel son derece sakin bir tavırla başını salladı. Oysa elleri titriyordu.

"Isabel aklınızı mı kaçırdınız siz?"

Genç kız cevap veremeden içeriden Morgan'ın sesi duyuldu. "Çocukluğunda benden yediğin dayakları unutma Frederick. Sanma ki kıçını kızartmak için boyuna posuna bakıp geri adım atarım. Daha ne olduğunu anlamadan dizimde bulursun kendini, haberin olsun."

Isabel bu görüntüyü kafasında resmetmemeye çalışarak başını eğdi ve ciddiyetle ellerini kenetledi, ancak Fredy'nin öfkeyle Morgan'ın buruşuk kıçı ile ilgili ileri geri konuşması sınırlarını zorluyordu. İkaz eder gibi adama baktı.

İkazı alan Fredy ses tonunu ayarlayarak, "Git ve gez, bunu anlarım ama hayatını Amerika'da geçirmeyi de nereden çıkardın?" dedi.

"Babamın işleri kısa süre sonra bozulacak Fredy. Onu bilirsin, emir altında çalışmaktan hoşlanmaz. Geminin sahibi Gilly de yakında ölecek. Oğlunu görmelisin tam bir pislik ve babamdan hiç hoşlanmadı. Daha da kötüsü bana göz koydu."

"Ne var bunda? Evlenme yaşın çoktan geçti bile. Sen söyledin az önce." Sevimsiz bir şekilde sırıttı.

"Aptal olma Fredy. Elli yaşında bir adamla evlenecek değilim. O iğrenç ıslak dudaklarını bana değdirdiğini düşünemiyorum bile."

Morgan tekrar araya girdi. "Isabella bu ne utanmazlık. Derhal kapa çeneni!"

Isabel ise oturma odasının kapısını kapamayı yeğledi.

Generated by CamScanner from intsig.com
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"O kadar kötü demek... Hmmm... Gerçi sana göre her erkek seni öpmeye layık olamayacak kadar iğrenç Isabel."

Genç kız onun gülerek söylediklerine karşılık omuzlarını silkip arkadaşını alıcı gözle inceledi. Kesinlikle çekici ve öpülesi bir adamdı Fredy. Altın gibi parıldayan sarı saçları ve muntazam hatlarıyla türünün en iyi örneğiydi.

"Bu bakışı hiç sevmedim Isabella... Portakal..." Bu çocuksu lakabı özellikle eklediği belli oluyordu zira kızın bakışları Fredy'nin bile kaldırabileceğinden fazla çapkındı.

Isabel alaycı bir şekilde güldü ve arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne attı. Burun hizasında kenetli olan ellerinin üzerinden iğrenirmiş gibi adama bakarken, "Endişelenme, sende gözüm yok," diye mırıldandı. Muhtemelen Fredy'nin kalbini kırmıştı ama zararsız olduğu konusunda bir güven verdiği açıktı.

"Halanın yanına mı gideceksiniz peki?"

"Halamın kocası babama ortaklık teklif etti. İşin içinde yine gemiler ve deniz olunca babamın gözleri parlıyor. Tabii bir de kendi kendilerinin patronu olacaklar. Bence babam Gilly öldükten sonra başka gemide de çalışmak istemez. Bunu ben de istemiyorum zaten."

"O konuda haklısın ama İngiltere'yi terk etmekten bahsediyorsun. Belki o zamana kadar evlenir ve evinin kadını olursun?"

Fredy'nin sesindeki esprili tınıyı fark eden Isabel ona ayak uydurmakta sakınca görmedi. "Bana bir teklifin mi var yoksa?" Cilve ya da kur yapmaktan anladığı söylenemezdi ama bu konuda doğasından gelen özel yetenekleri vardı.

Fredy'nin bile kızın vücut diliyle söyledikleri karşısında kalbi hafiften teklemişti. Tabii sadece iki saniye kadar...

"Benim de tereddütlerim var Fredy. Yani gitmek istiyorum ama Weston'dan ayrılma düşüncesi bile beni korkutmaya yetiyor. Fakat elimden gelen bir şey yok. Amerika'da elde edebileceklerimizi burada sağlayamayız. Orası bize, özellikle

de babama iyi gelecek... Hem halamı çok özledim ve eğer yakında oraya gitmezsem başka dünyaları görmek için elime geçen son şansı da kaçırmış olacağım." Genç adam cevap vermeksizin onu anlayışlı bir şekilde izliyordu. "Yaşım ilerliyor. Bir koca bile bulamadım... Belki de orada bir şansım olur, ne dersin?"

"Sana bu konuda yardım edebilmek isterdim ama arkadaşlarım da bana benziyorlar. Bu hiç iyi olmaz portakal."

"Koca aradığım falan yok. Sadece gidişim için geçerli bir bahane bulmaya çalışıyordum. Tanrı aşkına beni bırakalım artık. Bence asıl anlatılacak hikâyeler sende. Söylesene Londra nasıl? Yeni metresinin bir oyuncu olduğunu duydum. Morgan'ın yeğeni Passy geçen ay buraya geldiğinde anlatmıştı."

Fredy karşısında duran iflah olmaz kıza inkâr edercesine, başını iki yana sallayarak ümitsizce baktı... Ona baktıkça derdini anımsaması fazla sürmedi ve anında ciddileşti. "Bu sefer âşık oldum portakal."

"Kime? Oyuncuya mı? Passy kadının kocaman, harika göğüslerinin olduğunu söylemişti ama..."

"Morgan'ın dediği kadar varsın Isabel. Bekâr ve kibar bir genç kız gibi davranmayı dener misin lütfen?"

"İçimden bir his az sonra anlatacaklarımı kibar kızların kaldıramayacağını söylüyor... Hadi dökül bakalım."

Fredy bir an için kalkıp gitmeyi ve kızdan yardım istememeyi düşündü. Fakat bu fikir aklını kısa bir süre meşgul etti zira Isabel güvenebileceği tek kişiydi. "Bu benim başıma gelmemeliydi. Yani âşık olmak... Fakat o öyle güzel, öyle tatlı ki... Onu düşünmek bile kanımı kaynatıyor, kalp atışlarımı hızlandırıyor ve..." Sesi gittikçe alçalmıştı ve tuhaf bir tonda çıkıyordu, öyle ki Isabel yüzünde hafiften bir sıcaklık hissetmeye başlamıştı. "Üç ay önce Londra'da tanıştık. Bana karşı koyabilen ilk kız diyebilirim. Hatta ilk karşılaşmamızda birbirimizden nefret ettiğimiz bile söylenebilir." Aklına gelen

Generated by CamScanner from intsig.com
Ücretsiz e-Kitap Arşivi - https://ranley.org

hatıralarla gülümsedi. Isabel de öyle... Genç adamın inanılmaz bir özgüveni vardı. "Ama kısa süre içinde birbirimize karşı koyamayacağımızı fark ettik ve gizli gizli görüşmeye başladık."

Kafası karışan Isabel, "Anlamadım, neden gizli gizli görüşüyorsunuz ki?" diye sordu.

"Ne düşündüğünü biliyorum ama öyle değil. Vivian ahlaksız bir kadın değil... Yani o asla benim metresim olmadı. O son derece saygıdeğer bir ailenin tek kızı. Bu yüzden gizli gizli ya da onu küçük düşürmeyecek şekilde buluştuk hep." Isabel bu kez onu anladığına dair başını salladı. "O da beni seviyordu, buna hiç şüphem yok. Fakat her şey iki hafta önce değişti. Ben ne olduğunu bile anlamadan nişan haberi geldi. Üstelik bunu gazetelerden okudum. Kendisine ulaşmayı denedim ama pusulalarıma yanıt vermedi." O an hissettiği öfkeyi yeniden hissederek yumruklarını sıktı. Burnundan soluyordu ve uçuk mavi gözleri hissettiği öfke yüzünden kısılmıştı. "Henfield Kontu ile kıyaslanamam tabii."

"O da kim?" diye sordu Isabel merakla.

"Vivian'ın nişanlısı... Beni onun için terk etti."

Genç adam sert adımlarla odayı arşınlarken Isabel endişeyle onu izlemeye başladı. Söyleyecek çok fazla sözün olmadığı anlardan biriydi ama yine de şansını denedi. "Belki de mecbur kalmıştır. Belki de pusulaların eline bile geçmemiştir. Odasına kilitlenmiş olabileceğini düşünmüyor musun?"

Fredy'nin gevşeyen yüz hatları Isabel'e özel katıksız bir sevgiyle doldu. Gülüşünde muazzam bir şefkat ve hoşgörü vardı. "İyi kalpli, güzel Isabel... Dediğin gibi olmasını ne kadar çok isterdim bilemezsin. Hatta öyle olduğuna kendimi inandırdım ama bu sadece bir hayal." Duraksadı. O sırada ifadesine yerleşen sevecenlik yok olup yerini tekrar öfkeye bırakmıştı. "Nihayet bana görüşmek istediği haberini yolladı. Ona kaçmayı teklif edecektim. Eğer ailesinin zoruyla o adamla evleniyorsa buna boyun eğmemesini ve Gretna

Green'de evlenebileceğimizi söyleyecektim... Söyledikleri kulaklarımda çınlıyor hâlâ."

Isabel korku dolu bir bekleyişle, "Ne söyledi sana?" diye sordu.

"Bana herhangi bir zorlama olmadığını, Henfield ile kendi rızasıyla nişanlandığını söyledi. Bu son görüşmemizmiş ve onu bir daha rahatsız etmeyecekmişim." Bezgin bir şekilde bir koltuğa çöktü. Zaten ruhen de çökmüş görünüyordu.

Isabel yerinden fırlayıp ona sarıldı. "Ah Fredy, çok üzgünüm."

"Ben de öyle portakal... Ama pes etmiş değilim." Isabel geri çekilip merakla ona baktı. "Henfield'ın Vivian ile aramızda olanları bilmediğinden eminim. Buna güvenerek Cambridge'deki geleneksel yaz balosuna katılmanın bir yolunu buldum."

Kızın kafası bir hayli karışmıştı. "Ne sebeple?"

"Ona yakın olmak için elbette... Lütfen bana öyle bakma Isabel. Yanlış bir şey yapacak değilim. Sadece ona ne kaybetmek üzere olduğunu göstereceğim hepsi bu... Ve senden bir şey isteyeceğim."

"Benden mi? Korkutma beni Fredy." Ne söylerse söylesin genç adamın ifadesi endişe vericiydi. Bir de ne söyleyeceğinden emin olmama hali vardı ki Isabel gittikçe daha çok korkuyor, yine de hepsinden önemlisi deli gibi meraklanıyordu.

"Isabella... Benimle Henfield Kontu'nun düzenleyeceği baloya gelir misin? Nişanlım olarak..."

Uzun bir sessizlik hâkim oldu. Düzenli aralıklarla tıklayan saatin sesi duyuluyordu sadece.

Isabel meseleyi anlamıştı aslında. Kısa bir süreliğine kendini Fredy'nin yerine koyabildiğinde, sadece anlamakla kalmayıp ona hak bile vermişti. Ancak bunun daha önce ya da hâlihazırda âşık olmasıyla bir ilgisi yoktu. Kendini aldatılmış hisseden, daha doğrusu açıkça aptal yerine koyulan bir kişinin altta kalmaması ve hakkını koruması gerekirdi.

Generated by CamScanner from intsig.com
Ücretsiz e-Kitap Arşivi - https://rantey.org

Genellikle hızlı düşünüp ani kararlar vermek tarzıydı ki özellikle kriz anlarında bu yönteme başvurmak zorunda kalırdı hep.

Fredy'nin âşık olduğu kesindi. *Tanrı aşkına*... Genç kız bu durumun garipliği üzerine sonradan kafa patlatmaya karar verip arkadaşının ilginç teklifini düşündü. Çok fazla düşünecek bir şey yoktu aslında, teklifi kabul edecekti. Fakat meseleyi iyice özümsemeliydi. Aklı böyle zamanlarda çok garip çalışıyordu doğrusu. Sanki beynindeki çarklar normalden daha hızlı dönerek çılgın fikirler üretiyordu. Kafası şimdiden ısınmaya başlamıştı bile. Pişman olacaktı...

Sonunda ilk sesli tepki teklif sahibinden geldi. "Bak, özür dilerim. Sana bunu hiç sormadığımı farz et Isabel. Bunun seni zora sokacağını düşünemedim. Aptallık ettim ve..."

"Kabul ediyorum ama bana daha fazlasını anlatman lazım." Çenesini sıvazlayıp gözlerini kıstı.

Kız bu haliyle yabancı birine benziyordu ama güven verdiğini inkâr edemeyecekti Fredy. "Ne öğrenmek istiyorsan sor."

"Şu nişanlandığı kont senden zengin, öyle değil mi?" Yüzü nefretle gölgelenen Fredy cevap vermek yerine anlamsız homurtular çıkarmaya başlayınca yanıtının *evet* olduğuna kanaat getirdi Isabel ve sözlerini sürdürdü. "Bu durumda bir puan daha geriye düşmüş oluyorsun."

"Isabel ben zaten tüm eksileri toplayıp geldim. Senden yardım isteme nedenim puanımı yükseltmek... Evet, adam benden zengin, soylu, güçlü... Bazıları mükemmel bir erkek olduğunu söylüyor ama sen bunu bilmek zorunda değilsin tabii..."

Isabel sıkıldığını belli edercesine derin bir iç geçirdi. Yüzünde küçümseme dolu bir ifade vardı ve böyle zamanlarda bir şeyler söylemek yerine sadece bakmanın mükemmel etkisi olduğunun son derece farkındaydı. "Nişanlın olarak davete katılırım ancak istediğin etkiyi yaratabilir misin bundan emin değilim. Hem kız bunun bir numara olduğunu anlayacaktır."

"Haklı olabilirsin ama şansımı denemek istiyorum."

"Küçük düşmeni istemem Fredy." Anaç bir tavırla genç adamın üzerine doğru eğildi.

Fredy son derece kararlı bir sesle, "Bu şekilde bitmesine izin veremem Isabel. Aşkımı bir tarafa koyup mantıklı düşünmeye çalışıyorum ve sonuç yine aynı... Bunu onların yanına bırakmayacağım," deyip arkadaşının ilgisinden kurtulmak için ayağa kalktı. "Gerekirse o herifin canına okurum. Sonra da Vivian'ı rezil ederim... Aklımda öyle hoş intikam planları var ki."

Isabel sağlıksız bir öfkenin eseri olan senaryoları hiç merak etmiyordu. Açıkçası Fredy'nin intikamını kendine aitmişçesine benimsemişti ve akıllıca bir planla en azından arkadaşının gururunu kurtarabileceğini biliyordu. Akıllıca ve etkili bir planla... Kendilerini nişanlı gibi tanıtırlarsa bunun bir nispet olduğu anlaşılabilirdi. Anlaşılmasa bile bu yalan Fredy'yi o kızla nişanlısının önüne geçirmezdi. Oysa bir adım önde olmalıydılar. Öyle bir şey yapmalıydılar ki Vivian denilen kızın aklı karışmalıydı. Düşünmeliydi. Kendisinden şüpheye düşmeliydi. Kendisini aşağılanmış hissetmeli ve Fredy aklını sürekli kurcalamalıydı. Kıskanmalıydı... Hem de çok... Sadece belirli bir süre için onlarla aynı ortamda bulunmaları istedikleri etkinin sadece bir kısmını verebilirdi ve *bu* bambaşka bir adam gibi davranan arkadaşının intikam alması için yeterli değildi. Kalıcı ve o kızı pişman edici bir şey bulmak zorundaydılar.

Vivian zaten nişanlıydı ve Fredy'nin daha fazlasına ihtiyacı vardı. Onu sadece bir adım daha öne çıkaracak bir şeye... Beynindeki çarklar daha hızlı bir şekilde dönerken Isabel gülümsedi. Kaybedecek neyi vardı ki? Pişman olmayacaktı... Aksine çok eğlenecek ve o züppe kıza haddini bildirecekti. Sadece Fredy için... Hiç kimse onu üzemezdi çünkü Isabel buradaydı.

Genç adamın arkasından dolanıp tam önünde durdu. Birkaç saniye birbirlerini sessizce süzdüler. Isabel'in gözlerin-

Generated by CamScanner from intsig.com
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://kitkey.org

deki kararlılık Fredy'nin aklındaki sözleri sildi. Genç adam gözlerini kıstı ve "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Isabel'in gülümsemesi derinleşirken sesi odada yankılandı. "Oraya gidip karşılarına dikileceğiz. Fakat teklif ettiğin gibi iki nişanlı olarak değil de... Mutlu ve yeni evli bir çift olarak Fredy... Ne dersin?"

İkinci Bölüm

Yolculuk hazırlıkları planladığı gibi neredeyse bitmek üzereydi. Buraya kadar her şey tereyağından kıl çekmek kadar kolay ilerlemişti, bu doğruydu. Ancak bela olasılığı zayıflamıyor, aksine güçleniyordu. Her zaman böyle olurdu zaten. Isabel ne zaman yapmaması gereken bir şey yapsa, işler istediği gibi sonuçlansa bile süreç son derece sancılı geçer ve kıçı olaydan yara almadan kurtulmazdı. Başına bela almak konusunda özel bir yeteneği vardı ve nedense bunu yaparken çok fazla çabalamasına da gerek olmazdı. Tanrı korusun işler ters giderse bu kimi şaşırtabilirdi ki? Isabel şimşekleri üzerine çekmekte fazlasıyla becerikliydi ve kolaylıkla söylemek mümkündü ki Olimpos'takiler ondan pek hoşlanmıyorlardı.

Çocukluğundan beri değişen pek fazla bir şey yoktu. Bir zamanlar domuz ağılına düşen yavru kuşları yuvalarına geri koymak için yağlı domuzların arasına korkusuzca dalıp kısa bacaklı pembe yaratıkların hışmına uğrardı. Şimdi ise şaşırtıcı bir şekilde ıslak bir kedi kadar zavallı görünen arkadaşı için tehlikeli yaratıkların yaşadığı bir ormana girecekti işte. Tek bir farkla... O orman hakkında hiçbir şey bilmiyordu... Ve tabii başına gelebilecekleri de...

Bunu hatırladığı her an istisnasız olarak hata edip etmediğini düşünür olmuştu. Ortaya attığı çılgın fikrin sorun yaratabileceğini biliyordu ve düşündüğü gibi Fredy kendini toparlar toparlamaz buna itiraz etmişti: Bunun aşırıya kaç-

Generated by CamScanner from intsig.com
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

ması bir yana Isabel'in rezil olması mümkünmüş, tabii bir de kendi durumu varmış zira Londra sosyetesinin ilerleyen zamanlarda medeni durumundaki değişikliği gözden kaçırmayacağından eminmiş…

Muhtemelen haklıydı… Her şey bittiğinde herkes müstakbel Walcot Vikontu'nun evli olduğu turuncu kafalı kızın nerede olduğunu soracaktı hiç şüphesiz. Ancak Isabel bunu da düşünmüştü. Özellikle kendi itibarı için endişelenmesine gerek yoktu. Neticede cemiyetin ilgisini çekecek nüfuslu bir aileden gelmiyordu. Öyle bile olsa yakında bir daha dönmemek üzere Amerika'ya gideceğine göre birileri öldüğünü iddia etse bile sorun olmazdı. Aynı zamanda bu tüm sorunlara topluca bir çözüm getiriyordu. Üç ay sonra ülkeyi terk edecek olması hem Isabel hem de Fredy açısından oynayacakları oyunun bedelini hafifletiyordu.

Bu durum zaten istekli olan Fredy için bir teşvik sayılabilirdi. Genç adam Isabel konuştukça sanki yapmak istedikleri şey çok normalmiş gibi onu ciddiyetle dinlemiş ve sonuç olarak fazla direnmeden önerisini kabullenmişti. Isabel'in gözünden kaçmayan şey ise sevgili arkadaşının bu plan sayesinde ne kadar heyecanlandığıydı. Vivian'ı düşüreceği durum yüzünden fazlasıyla mutlu ve bir o kadar da sabırsızdı. Gerçi sabırsızlığının nedeni sadece bu değil balonun üç gün sonra yapılacak olmasıydı aynı zamanda. Tabii bu iki gün önceydi. Yani acele etmeleri gerekiyordu.

Fredy bu mantıklı, harika plan için kızı kutlarken zafer danslarına çok erken başladıklarını anlamalarını sağlayan bir detay gelmişti akıllarına. Daha doğrusu o detay odaya girmişti… *Morgan*… Daha en başından beri kapının arkasında durup onları dinleyen dadı Fredy'nin son sözünü söylemesini bekledikten sonra elindeki uzun süpürgeyle içeri girmiş ve ikisinin de canına okuyacağına dair tehditler savurmuştu. Sadece o ana özel olmayan çok öfkeli ve korkutucu bir hali vardı. Garip ama Isabel bu korkutucu görüntünün kadının ebatlarıyla ilgili olduğunu düşünürdü hep. Morgan çok küçüktü… O kadar küçüktü ki bu ona insani olmayan bir görünüm veriyordu.

Genç kız o anları hatırlayınca yüksek sesle güldü.

Öyle korkmuşlardı ki neredeyse birbirlerine sarılacaklardı. Hatta kavuşmak için aynı anda öne atılmışlar ama Morgan'ın ürkütücü bir sesle, "Sakın denemeyin bile!" diye bağırması üzerine tekrar geri sıçramışlardı.

"Demek aklından böyle tilkilikler geçiyor Isabella… Baban duysa kesinlikle seninle gurur duyardı."

Isabel babasının bahsi üzerine yalvarmıştı. "Lütfen… Lütfen Morgan bundan babama bahsetme… Bak kulağa kötü geliyor olabilir ama…"

"Kulağa kötü gelmiyor deli kız. Bu tam bir rezalet!"

O sırada Fredy çekingen bir tonda, "Bu konuda onu zorladım sayılır Morgan," diyerek araya girmişti.

"Ah… Eminim kafasına silah bile dayamışsındır Frederick. Bana yalan söylemeyin. Sizi duydum. Sen ona nişanlım ol dedin, bizim utanmaz da sana karın olmayı teklif etti… Ah Tanrım, iyice zıvanadan çıktınız siz."

"Öyle söyleme Morgan. Madem bizi dinledin o halde Fredy'nin zor durumda olduğunu duymuşsundur."

"Onunki sadece aptallık. Kime âşık olacağına dikkat etseydi de gözü para pulda olan bir kurnaza vurulmasaydı… Gerçi kızı suçlamak hata olur. Senin gibi işe yaramaz bir çulsuza varıp ne yapacaktı?" Sivri sözlerini genç adama doğru attığı küçümseyici bakışlarla tamamlamıştı.

Isabel bunu hatırlayınca dayanamayıp tekrar güldü. Gülüyordu çünkü asıl bundan sonra olanlar olmuştu.

Morgan ortaya çıktığı andan beri planlarının suya düştüğünden emindi genç kız. Yaşlı kadının öleceğini bilse böyle bir şeye izin vermeyeceğini, kendisinden gizli olarak bir şeyler yapılma ihtimaline karşı tüm kaçış yollarını tıkayacağını adı gibi biliyordu. Fakat hiçbir şey düşündüğü gibi gelişmemişti.

Fredy dadının acımasız ve biraz da gerçekçi sözleri üzeri-

Generated by CamScanner from intsig.com
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ne karşılık vermek yerine kahrolmuşçasına çökmüş ve içine kapanmıştı. Isabel bir an için bunun bir rol olduğunu düşünmüştü. Hatta Morgan da öyle. Fakat genç adamın gerçekten üzgün olduğunu anlamaları fazla zamanlarını almamıştı. Bu bir oyun gibi görünse de içinde fazlaca acı ve keder vardı. Aşk acısı çekmek Isabel için olasılık dışı bir şeydi ama acıyı bilmeyen biri değildi. Fazla bekleyemeden arkadaşını teselli etmeye koyulmuştu. Ya da anaç Morgan izin verseydi niyeti buydu.

Morgan'a tapardı ve hislerinin karşılıklı olduğunu bilirdi. Aynı şey Fredy için de geçerliydi. Yaşlı kadın Fredy'nin saçlarını okşayıp o kendisinden beklenen soğukluğuyla değil de sımsıcak, yumuşacık bir sesle, "Bu kadar çabuk ayartılmak utanç verici... Ah çocuğum, o aptal kız seni terk ettiği için çok pişman olacak," diye fısıldamıştı.

Sonrasında yaşananlar ise bir rüya gibiydi. Morgan Vivian denen kızın iyi bir dersi hak ettiğine inanıyordu. Hatta buna onları kapı arkasından dinlerken karar vermişti. Sadece biraz göz korkutmak istemişti. Gerçi planı hâlâ aptalca ve riskli buluyordu ama yine de *Fredy'nin Isabel ile evli rolü yapması* dışında herhangi bir şey olmadığı için durumu kabullenmişti.

Tabii tek bir şartla... Yanlarında olacaktı... Söylediğine göre ikisini oraya tek başına göndermek yerine bir Katolik ile evlenmeyi tercih edermiş.

Her şeyin bu kadar hızlı gelişmesi inanılmazdı. Isabel daha iki gün önce babasını uğurladıktan sonra yol boyunca onu ne kadar özleyeceğini düşünüp kederlenirken, şimdi onu doğru düzgün düşünmediğini fark ediyordu. Ne var ki bundan şikâyetçi değildi. Artık vicdanı ile uğraşmak için uygun bir zaman olmadığı gibi buna vakti de yoktu. Zaten belirsiz akıbeti için yeterince endişeleniyordu.

Fredy çok geçmeden gelirdi. Genç kız duvardaki saati kontrol etti ve yatağına serdiği birkaç eşyayı sandığına yerleştirdi. Yolculuklarının yaklaşık bir gün süreceğini öğrenmişti ki *bu* en fazla Bristol'a kadar giden Isabel için ciddi bir adım-

dı. Henfield Kontu'nun Cambridge'deki malikânesinde yapılacak yaz balosu ertesi gün başlayacaktı. Eğer düşündükleri şekilde yol alacak olurlarsa yarın sabah eve varıp yerleşebilirlerdi.

Isabel sandığı sürükleyerek odanın girişine çıkardı. Bunu yaparken pek zorlandığı söylenemezdi. Topu topu altı gündüz elbisesi, iki binici kostümü, birkaç şapka, ayakkabı ve yeterince iç çamaşırı ile hazırlığını tamamlamıştı. Maalesef akşam için uygun bir elbisesi yoktu. Planı yaparken ana hatlar üzerine düşünmekten detayları atlamışlardı, fakat Fredy bu konuda endişelenmemesini, ne gerekiyorsa bizzat ilgileneceğini söylemişti. Genç kız ise bundan emin değildi. Arkadaşının bir vikontun oğlu olduğu gerçeği maddi durumunu pek parlatmıyordu. Babası Albert Preston oğlunun keyfi harcamalarına karşı biraz acımasızdı. Frederick en son kasabaya geldiğinde Isabel'e, Londra'daki terzisine olan borçları yüzünden ya borçlular hapishanesine gireceğini ya da sürgün edileceğini söylemişti. Kısacası genç kızın yeni elbiseler konusunda fazla ümitlenmemesi gerekiyordu.

"Şimdi neredeyiz?"

Fredy büyük bir nefretle Isabel'e baktı. "On dakika önce sorduğunda söylediğim yerden on dakika daha uzağız."

"Yani?"

"Faringdon dolaylarındayız."

Isabel karşısında öfkeden renk değiştiren adama pis pis sırıttı ve arkasına yaslandı. Tıpkı bir pislik gibi davranıyordu... Harika...

"Molaya ne kadar kaldı peki?"

Genç adam ona cevap vermek yerine elindeki gazeteyle ilgilenmeyi yeğledi. Gürültülü soluk alıp verişi gazetenin bir köşesini kıpırdatıyordu. Isabel molaya ne kadar kaldığıyla il-

Generated by CamScanner from intsig.com
Ücretsiz e-Bir Kitap Arşivi - https://kitaby.org

gilenmiyordu çünkü bunu zaten biliyordu. Yola çıkmadan önce güzergâhı ve tahmini varış sürelerini bellemiş, haritayı yalayıp yutmuştu. Sadece biraz ilgi istiyordu o kadar. Belki biraz prova yaparlar ve sahte evliliklerine adapte olmak için çabalarlardı. En azından Fredy de buna biraz kafa yormalıydı.

Genç kız yanında vızıldayarak uyuyan Morgan'ın üzerine doğru eğilip kadının neredeyse şeffaf göz kapaklarına odaklandı. Eğer üzerindeki damarlar olmasaydı yaşlı kadının bu zarların altından görebildiğine yemin edebilirdi. Tanrı aşkına nefesi berbat kokuyordu. Hızla geri çekilip burnunun ucundaki sineği kovalar gibi elini salladı ve tekrar Fredy'ye döndü. Genç adam hâlâ ilgisiz ve öfkeliydi. Buna hiç hakkı yoktu.

Aniden elini uzatıp kabaca gazeteye vurunca kâğıt büyük ölçüde yırtılarak Fredy'nin dizlerine düştü.

"Delirdin mi sen? Yola çıktığımızdan beri yapmadığın saçmalık kalmadı Isabel!" diye çıkıştı genç adam.

Isabel dadısı hâlâ uyukluyor mu diye kontrol edip karşısındaki kızgın adama kaşlarını çatarak baktı. "Şşşş... Biraz sessiz olsana!"

"Beni delirtiyorsun portakal kafa."

Genç kız gözlerini kısıp işaret parmağını tehditkâr bir tavırla salladı. "Beni sakın kışkırtma Frederick! Burada sana yardım etmeye çalışıyorum." Saç rengi gülünç olabilirdi ama *bu* onun bazı zamanlarda korkutucu olduğu gerçeğini etkilemiyordu.

Fredy hafiften geri adım atarak arkasına yaslandı ve sakince soludu. Ancak konuşmaya yeltenmedi.

"Sence herhangi birini bizim karı koca olduğumuza inandırmak mümkün mü?" Cevap beklemeksizin sözlerini sürdürdü. "Seni seviyorum ama kardeşim gibi. Şimdiye kadar ikimizi evliliğe sürükleyecek bir skandal çıkmamasının tek sebebi herkesin bizi kardeş gibi görmesi ve bizim de bunun aksi bir davranış sergilememiz... Anladın mı?" Fredy anlamış olsa bile renk vermeden onu süzmeye devam edince sesini yükselterek ekledi: "Bana aptal gibi bakmayı keser misin?" Ses yüzünden dadısının uyanıp uyanmadığını kontrol ettikten sonra fısıldayarak konuşmaya başladı. "Karı koca gibi davranmalıyız diyorum... Diyorum ki bana bir portakala bakar gibi değil de Gretna Green'de evlenecek kadar arzuladığın kadın gibi bakmalısın Fredy." Bu kez bir cevap beklentisiyle sustu.

"Aslında Isabel... Sana bir portakala baktığım gibi baktığım pek söylenemez. Daha da kötü..."

Genç kız duymazdan gelip onun yanına oturdu ve aralarında yer işgal eden gazeteyi kenara koydu. Dışarıdan bakıldığında durumlarında bir terslik yoktu, hatta çok daha yakın anları da olmuştu daha önce. Ama şimdi Fredy'nin kendini iğfal edilmiş gibi hissetmesine neden olan bazı şeyler vardı. Belki de bunun sebebi kızın çapkın bakışları ve dudaklarını doğal olmayan bir tavırla büzmesiydi. *Tanrı aşkına ne yapmaya çalışıyordu bu kız?*

"Eğer düşündüğüm şeyin peşindeysen ancak rüyanda görürsün portakal."

Isabel içerleyerek geriledi. "Bak, hayatım boyunca hiç öpüşmedim. Herkesi evli olduğumuza inandıracaksak en azından bunu yapmaya alışkınmışız gibi davranmalıyız. Eğer öpüşmeyi bile beceremezsek diğer şeyi yaptığımıza kim inanır ki?"

Mavi gözleri irileşen Fredy dehşete kapılarak pencereye doğru geriledi. Sanki kızın yüzünde sadece kendisinin gördüğü iblise bakıyordu. Oysa Isabel öyle sevimli, öyle tatlıydı ki... Kızıl, kıvırcık saçlarını sımsıkı bir topuzla topladığı için zarif yüz hatları meydana çıkmıştı. Bal rengi gözleri pencereden vuran ışıkla sıvı altına dönmüştü, çilleri de altın tozları gibi parıldıyordu. Havanın sıcaklığından olsa gerek yanaklarında tatlı bir pembelik vardı ve öpüşmek için uzattığı, biraz daha koyu pembe dudaklarıyla çok çekici görünüyordu. Tabii sadece görmek isteyenler için...

"Sence öpülmeyecek kadar çirkin miyim?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org
Generated by CamScanner from intsig.com

Aklı hâlâ *diğer şey* meselesinde olan Fredy bu soruyu algılamakta biraz gecikti. Toparlanınca pencereye yapıştırdığı başını kaldırıp ilgisizce ona bakmaya çalıştı. Elinden gelenin en iyisi buydu. "Sen hoş bir kızsın Isabel. Sadece seninle bunları konuşuyor olmak rahatsız edici. Sakın senden tiksindiğimi düşünme!"

Isabel genç adamın bacağını sertçe tekmeledi. "Elbette böyle düşünmüyorum. Ancak başka şeyler hakkında düşünüyorum... Oraya gittiğimizde de bana az önceki gibi bakarsan sadece kapı dışarı edilmekle kalmaz sahtekârlık ve zinadan hapsi boylayabiliriz. Şimdi nefesini tut ve öp beni... Hemen!"

Fredy bu kez hiç itiraz etmeden, sorguya yer vermeyen talimatı yerine getirmek için kızı kendisine çekti ve yüzünde kabullenmez bir ifadeyle dudaklarını onunkilere hafifçe değdirdi. Fakat hiçbir şey hissetmelerine vakit kalmadan, sadece bir ya da iki saniye sonra Isabel yan taraflarından bir karaltının geçtiğini fark etti. Sonra o karaltı Fredy'nin kafasına çarptı ve oradan pencereye sekip sonunda sahibine döndü. Arabada bir yün topunu bumerang gibi kullanabilecek tek kişi Morgan'dı.

Yaşlı kadın sadece, "Ayrılın," dedi. İkili ayrılmakla kalmayıp koltuğun en uç iki noktasına kaydı hızla. Utançtan nereye bakacaklarını şaşırmışlardı. Özellikle de Morgan'dan yana bakamıyorlardı. "Anlaşılan bir daha uyku yok bana."

"Morgan yanlış anladın. Biz sadece bir şey deniyorduk." Cesur olan her zamanki gibi Isabel'di. Dadısına açıklama yapmaya çalışırken ellerini ona doğru uzattı, fakat Morgan kızın elini itip az önce savaş aleti olarak kullandığı yünü şiş geçirmeye koyuldu.

Yolculuğun bundan sonraki kısmı Oxford civarındaki hana varana kadar birbirine değen şiş sesleri ve sıkıntılı iç çekişlerle geçti.

Handa yemek ve acil ihtiyaçlarını karşılamak için durmuşlardı. Eğer hiç durmadan yola devam edecek olurlarsa

geç saatlerde Cambridge'e ulaşabilirlerdi ancak Henfield Kontu'nun kapısını o saatte çalmalarının hiç gereği yoktu. Bu nedenle geceyi geçirmek için Cambridge'e varmadan önce bir handa konaklayacaklar, ertesi sabah da kahvaltılarını yapıp makul bir saatte davete gideceklerdi.

Yolculuğun ikinci yarısında her şey normale dönmüş sayılırdı. Başarısız öpüşme macerası unutulmuş, plana odaklanılmıştı. Isabel akşam giyecek bir kıyafeti olmadığı için günlük elbiselerini birkaç aksesuarla zenginleştirmeyi önerdiği sırada Fredy şaşırtıcı bir haber verdi.

"Senin için bir şeyler aldım Isabel. Canını sıkma bu konuda."

Bu haber Morgan'ı bile etkiledi. Kadın bir şey söylemek yerine örgü işini bırakıp kaşlarını kaldırdı. Yüzünde takdir dolu bir ifade vardı. Isabel ise duygulanmıştı. Babası dışında ilk defa birinden hediye almak içine dokunmuştu nedense.

"Teşekkür ederim Fredy." Onu öpmek için öne doğru atılmıştı ki hemen vazgeçti. Zaten Fredy onu engellemek için ellerini çoktan uzatmıştı bile. Isabel bunun çok fazla üzerinde durmadan, "Ölçülerimi biliyor olman şaşırtıcı... Minnettarım," dedi.

Bu arada genç adamın yüzünde beliren suçlu ifadeyi kaçırmıştı. "Elbise meselesini hallettiğimize göre diğer şeyleri konuşmalıyız."

Bu hızlı konu değiştirme manevrasını önemsemeyen Isabel genç adamın oynayacakları oyuna kafa yormaya başlamasından ötürü şaşkındı. Belli ki mesafe azaldıkça Fredy'nin endişeleri artıyordu. Bunun üzerine başını *hadi konuşalım* manasında salladı.

"Bunu söylemekten nefret ediyorum... Vivian ile Henfield'ın nişanları ilan edildi. Bu baloda da herkese mükemmel bir çift olduklarını ilan edecekler... Bildiğim kadarıyla düğün önümüzdeki ay olacak."

Isabel yüzünü buruşturdu. "Çok yakın... Peki sen bunu engellemek için bir şey yapacak mısın?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org
Generated by CamScanner from intsig.com

Fredy düşünürmüş gibi gözlerini belli bir noktaya sabitlemişti. Aynı zamanda rahatsız ve öfkeli görünüyordu. "Bunu denedim ama pek işe yaramadı. Üstelik en son görüştüğümüzden beri o herif Vivian'ın beynini tam anlamıyla yıkamıştır bile. Onları engellemem kolay değil..."

"Buna nasıl katlanacaksın?"

Isabel son derece soğuk bir tavırla sormuştu bu soruyu çünkü arkadaşını anlayamıyordu. Sadece kitaplardan bildiği ve pek de anlam veremediği aşk denen şeyin insan kimyasını bozduğunu biliyordu. Fredy geldiğinden beri oldukça tuhaf davrandığına göre hastalığa kapılmış olmalıydı ve yakında diğer kurbanlardaki belirtilerin artarak kendini göstermesi gerekiyordu.

"Zorlanıyorum tabii. Ancak daha güçlü bir his beni tetikliyor portakal... Nefret ve öfke..."

Genç kız anlayışlı bir şekilde başını salladı. Nedense bu cevaptan hoşlanmıştı.

"Öfke ve nefret aptallığına aptallık katar Frederick. Sen sadece akıllı olmayı dene. Zorlandığın yerde ben ve Isabel sana yardım ederiz... Utanmaz bir kız olmasına rağmen Isabel zekidir." Morgan son cümlesini dile getirirken sesinde gururlu bir tını mı vardı?

Fredy yaşlı kadını duymazdan gelip, "Yaz balosu bir hafta sürecek. Bu süre zarfında mümkün oldukça karşılarına çıkmak için plan yapmalıyız," dedi. "Vivian'ın benden kaçmasına izin veremem. Sürekli ikimizi bir arada görmeli... Morgan lütfen şimdi söyleyeceğime kızma..." Isabel'e bakarak sözlerini ciddiyetle sürdürdü: "Onun yanındayken gerçek bir karı koca gibi davranmalıyız... Beni anlıyorsun değil mi?"

Isabel kıkırdadı. "Ben de sana bunu anlatmaya çalışıyordum Fredy. Sana kendini zorla öptürürken niyetim bal dudaklarından faydalanmak değildi."

Morgan'ın boğazından garip bir ses yükseldi. Gülmüştü sanki. "Siz ikiniz... Evli çiftler hayvanlar gibi ulu orta kokleşmazlar. Birbirinizin sırtını sıvazlamayıp kötü lakaplarınızı

yinelemediğiniz sürece sorun yok. Kimse sizden öpüşmenizi beklemiyor." Morgan bilmiş bir son bakış atıp yeniden örgüsüne döndü.

Fredy ona yanıldığını, âşık çiftlerin bazı konularda son derece rahat olduğunu anlatmak üzereydi ki yaşlı kadının hayatı boyunca evlenmemiş bir kız kurusu olduğunu hatırladı. Muhtemelen doğduğu günkü kadar temizdi. Morgan'ı sevişirken gözünün önüne getirince dayanamayıp güldü.

Öte yandan Isabel düşünceliydi. Ortaya bir fikir atmıştı ama fikrin ciddiyetine yaraşır bir planları olduğu söylenemezdi. O da hedefe yaklaştıkça çocuksu coşkusunu kaybediyor, ne derece ciddi bir oyuna kalkıştıklarını fark ediyordu. Birilerine yakalanmaktan korkuyordu. Aynı zamanda yapacaklarının hiçbir işe yaramamasından...

Tam o anda kendi deliliği yüzünden sevdiklerinin başını yakabileceği endişesi yakasına yapıştı.

"Endişeli misin?"

Isabel arkadaşının bu sevecen sözlerine gülümseyerek karşılık verdi. Fredy doğru bir noktaya parmak basmıştı. Yine de itiraf etmek yerine gülümsemeye devam etti. Şu anda pek şaşmaz, güçlü hislerinin içine saldığı korkudan bahsedip ortalığı bulandırmasına hiç gerek yoktu. "Anlatmaya devam et... Düşmanımızı tanımamız gerekiyor, öyle değil mi?" Hiç tanımadığı soyluyu düşman olarak görmesinin tek açıklaması arkadaşına karşı duyduğu büyük sevgiydi ve bu kesinlikle yeterliydi. Bazen kimin büyük olduğunu hatırlamaları bile gerekebiliyordu.

"Henfield hakkında hiçbir şey duymadığına emin misin portakal? Passy sana dedikodulardan bahsetmedi mi hiç?"

Morgan yeğeni Passy'nin adını duyunca homurdandı. Onunla pek gurur duyduğu söylenemezdi.

Isabel umursamaz bir edayla omuz silkip, "Hiç hatırlamıyorum. Mor satenden ceket giyen züppelerden biri olduğuna eminim," dedi. Hayatında daha önce mor satenden kostüm giyen bir erkek görmediğine değinmedi tabii.

Generated by CamScanner from intsig.com
Ücretsiz E-Kitap Arşivi - https://rafdey.org

"Onu hiç morlar içinde anımsamıyorum. Kendisinden nefret etsem de şıklığı konusunda hakkını yiyemem. Gerçi görüntüsüyle cemiyetin centilmen tanımına uyduğu pek söylenemez. Onun çok daha öte bir moda ve centilmenlik anlayışı var. Kumarda rakipsiz... Onunla düello etmek gibi aptallığa girişmek için ya çok âşık ya da çok sarhoş olmak gerekirmiş. Sadece ateşli silahlar konusunda değil kılıçta da mükemmelmiş. Ne kadar yakışıklı olduğunu söylemem gereksiz. Tabii bir de uçsuz bucaksız bir serveti varmış. Verasetle eline geçen topraklara ek olarak aldığı arazilerin toplamı bir dükün topraklarına eşdeğermiş diyorlar. Kısacası mükemmel bir adam kendisi..."

Fredy soluk almak için sustuğunda kendisine şaşkınlıkla bakan iki kadını gördü ve sanki sorun onlardaymış gibi anlamayan bakışlarla onlara karşılık verdi.

Kısa süreli bakışmadan sonra, "Henfield ile evlenmek istediği için Vivian'ı suçlamamak gerekiyor desene," dedi Isabel umutsuzca. İşte o zaman Fredy düşmanına karşı ne kadar az şansı olduğunu hatırlayarak neredeyse ağlayacakmış gibi yüzünü astı.

"Eğer dediğin gibiyse Vivian'ı aradan çıkarıp bu adamla sen evlenmelisin Frederick. Böylelikle borçlarından da kurtulursun."

Morgan'ın münasebetsizliği yüzünden gülmek için yer arayan Isabel kahkahalara boğuldu. Gözünün önüne gelen görüntüler eşsizdi.

Neyse ki Fredy yaşlı kadını görmezden gelme konusunda son derece başarılıydı. Henfield Kontu'nun eşsiz özelliklerini sıralamaya başlamadan önceki duruma gerileyip daha hesaplı açıklamalar yaptı. "Karısını birkaç sene önce kaybetmiş. Anlayacağınız dul kendisi."

Bu durum genç adamın en büyük silahı olmalıydı. Fredy'nin yüzünde ukala bir gülümseme ve küçümseyici bir ifade belirmişti. Arkalardan bir yerlerden Morgan'ın belli

belirsiz sesi işitildi. "Tecrübeli olduğuna göre kadınını memnun etmeyi de bilir."

Isabel alaycı bir şekilde başını iki yana sallayıp kollarını kavuşturdu. Belli ki sonu belli bir savaşa girişmişlerdi. Şimdi tek temennisi foyaları meydana çıkmadan baloyu atlatmaktı. Tabii böyle düşündüğü için anında utandı. Fredy şu aralar bir sersem gibi davranıyor olabilirdi ama onun nasıl bir erkek olduğunu iyi bilirdi Isabel. Güçlüydü, zekiydi, hırslıydı ve çözüm üretme konusunda kusursuzdu. Son derece yakışıklıydı da. Hatta Isabel bir bayan olarak onun yanında sönük kaldığının son derece farkındaydı. Üstelik kadınlarla da arası çok iyiydi. Her ne olursa olsun aptal Vivian hata ettiğini anlayacak ve onun ayaklarına kapanacaktı. Hem hangi adamın Henfield kadar mükemmel olması mümkündü ki? Isabel bunun bir balon olduğundan kesinlikle emindi. Ortaya çıkarmak da onun işiydi. Eğer Vivian kendi kendine doğru yolu bulamayacaksa Isabel bulmasını sağlayacaktı. Adamın tüm açıklarını kollayacak, böylesine kusursuz görünmek için yaptığı pislikleri meydana çıkaracaktı. Evet, yola çıktığından beri bir planı olmadığı için hayıflanıyordu ama şimdi içi rahatlamıştı.

Yüzüne son derece kararlı ve hesapçı bir gülümseme yerleşti. Henfield Kontu rezil olmaya hazırlansa iyi olurdu. Eteğinin altındaki kusurları yakında herkes öğrenecekti.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org
Generated by CamScanner from intsig.com

Üçüncü Bölüm

Heyecanlı ya da mutlu değildi. Aksine hazırsız olduğu fark edilmeden söylenebilirdi. Biraz gevşemeye ihtiyacı varken onları kişiyi ağırlayacağı bir davete hazırlamıyordu. Hazırlıklarını bunun için para alan birileri tarafından yapılıyor olması da kesinlikle bulmasına engel değildi.

XI. Henfield Kontu Adrian Eaglestone için uzun süreler boyunca atalarının gerçekleştirdiği bu baloyu bir gelenek olmaktan çıkarmak çocuk oyuncağıydı. Hatta bunu yapmak üzereydi. Ancak o buz mavisi gözler ve kusursuz bir saflıkla ışıldayan mükemmel simada beliren yalvarışı göz ardı edememişti. Sevgili nişanlısı Vivian'ı kırmak yerine kendi kolunu kırmayı tercih ederdi... Ne kadar da ilginç...

Müstakbel eşine karşı böylesine müşfik olmak onun için sıra dışı bir durumdu. Kadınlara karşı her zaman nazik davranmasına rağmen hep bir şekilde onları görmezden gelmeyi huy edinmişti. Bu kız ise farklıydı... Masum güzelliği ve tatlı sesi Adrian'a türlü çılgınlıklar yaptırabilecek bir büyü gibiydi. Bunu kabulleniyordu. Sarsıcı olsa da bu kızdan deli gibi hoşlandığını kabul ediyordu... Oysa uzun bir süredir genç kızların hep çok sıkıcı olduklarını düşünmüştü. Aslında hâlâ aynı fikirdeydi ama söz konusu Vivian değilse tabii...

Adrian kendi sersemliğine alaycı bir şekilde gülüp karmaşık boyun bağıyla ilgilenmeye koyuldu. Gözü az önce saate iliştiğinde vaktin bir hayli geçtiğini fark etmişti. Zaten

ilk misafirlerinin de geldiğini işitmişti. Vivian'ın hatırasının tattırdıklarını bir kenara bıraktığı an sıkıntıyla iç geçirmekten kendini alamadı. Tembelce bej rengi ceketini de giyip aynada son kez kendini kontrol etti ve konuklarını ağırlayacağı büyük salona indi.

Salon büyük ölçüde dolu olsa da konuk sayısı göz korkutacak kadar fazla değildi. Sadece saygın olarak nitelenebilecek soylu kesim ve yakın dostlar vardı gözüne ilişen. Örneğin üzerine doğru gelen kadın son derece revaçta bir leydiydi. Hatta bir zamanlar aralarında küçük bir macera geçmişti. Genç dul Virgil Kontesi'ni herkes tanırdı ancak yanındaki delikanlı onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Muhtemelen yakın bir dost ya da akraba statü verilmiş yeni sevgiliydi. Davetli listesini sekreteri William Border hazırlamıştı. Becerikli bir adamdı ve Adrian ona bu gibi konularda sonsuz güvenirdi.

Esmer güzeli kadının elini dudaklarına götürüp ona etkileyici bir bakış atarken Adrian'ın niyeti bir şeyler kanıtlamak değildi, fakat kadının o kendini beğenmiş ifadesinde birden ortaya çıkan çatlaklar keyfini yerine getirdi. Kadınlar üzerindeki etkisini iyi biliyordu.

Genç adam diğer konuklarla ilgilenmek için salonu şöyle bir turladı ancak bakışları girişteydi. Bu kıvılcımların en son ne zaman içini kıpırdattığını hatırlamamaya çalışıyordu bir yandan da. Derken onu fark etti...

Etrafına mavi bir ışık saçarak içeri girdi genç kız. Sarı saçları ise beyaz parıltılar yayıyor, melek gibi görünmesine neden oluyordu. Adrian bunun aşk olmadığını biliyordu ama ona bu şekilde bakmaya devam ettiği takdirde hislerinin yoğun bir tahrike yöneleceğinin de farkındaydı... Tanrı biliyor ya bu kızı istiyordu.

Yavaşça yüzüne yerleşen vahşi bir gülümsemeyle kıza doğru yaklaştı. Sevimsiz annesi Mary Walmond'u görmezden gelmeyi çok isterdi. Tabii yaltakçı sesini kesmeyi de... Yine bir şeyler diyordu kadın. *Lanet olsun* dedi içinden ve sahte

Ücretsiz1 Bir Kitap Arşivi - https://rantey.org
Generated by CamScanner from intsig.com

bir gülümsemeyle sarışın kadının elini dudaklarına götürüp memnun olduğuna dair bir şeyler söyledi. Sonra kıza dönüp buz mavisi solgun gözlerine bakarak bilinçli bir şekilde onu uyardı. Dudaklarını müstehcen bir yakınlıkla eldivenli parmaklara değdirdi. Kendini beğenmiş tarafı kızın bundan etkilendiğini söylüyordu ancak emin olamadı. Bu hissi ortadan kaldırmak, onu tahrik etmek için bakışlarındaki yoğunluğu arttırdı fakat sadece bir saniye sonra büyüyü bozan o çirkin sesi işitti. Vivian ne kadar eşsizse, annesi de o kadar basit bir kadındı.

"Lordum bizi davet ettiğiniz için çok memnunuz. Dillere destan malikânenizde misafir olmak şereftir."

Adrian kibarca, "O şeref bana ait hanımefendi," derken iki kadının arasına girmiş ve ellerini uzatmıştı. Salondaki herkes Vivian ile nişanını ve kısa süre içinde evleneceklerini biliyordu. Dikkatli bakışlar altında hanımları salonun içlerine doğru götürürken hoşnut bir şekilde gülümsüyordu.

Birdenbire ardı arkası kesilmeyen bir tebrik yağmuru başladı. Kimi gerçek, kimi buram buram sahtelik kokuyordu ama umurunda olduğu pek söylenemezdi. O sadece Vivian'a sahip olmaktan dolayı gurur duyuyordu.

İlk karşılaştıkları anı ve ondan nasıl etkilendiğini hatırladı. Yeniden evlenme kararı çok ani gelişmişti. Kızı katıldığı bir davette ilk kez gördüğünde gözleri kamaşmış, meleksi güzelliğine karşı güzel bir kadın için hissedilebilecek bir hayranlıktan öte saygı duymuştu. Benzer şeyleri seneler önce de hissettiği için tanıdık duyguların kendisini nereye götüreceğini az çok tahmin etmişti.

Daha önce hayatına giren kadınların hepsi birer mücevher kadar güzeldi ancak ölen karısı hariç hiçbiri Vivian'ın sahip olduğu şeye sahip değildi. Saflık... Kız öyle tatlı, masum ve güzeldi ki Adrian ilk bakışta sarsılmış ve şaşkına dönmüştü. Onu etkilemek için yaptığı kurlara karşı kızın direnciyle yılmak yerine hırslanmıştı. Vivian'ın mutsuz ve kırılgan yüzüne kalıcı bir gülümseme yerleştirmek tek amacı haline

geldiği zaman da niyetini ona ve ailesine bildirmiş, Walmond ailesinin onayını almıştı. Onu istiyordu ve alacaktı... Keşke bu kararlılığına rağmen içini sıkan bilinmezliği yok edebilseydi. Keşke Vivian'ın yüzüne yerleştirmek istediği kalıcı gülümsemeyi bir an önce sağlayabilseydi. Ve keşke kendine karşı dürüst olabilseydi.

Adrian geçmiş hakkında düşünmekten hoşlanmıyordu. Özellikle de rüyalarının anlamına kafa yormak ya da karısı Eleanor'un hayaletinin hoşnutsuzluğu için endişelenmek istemiyordu.

Yine aynı şey oluyordu. Huzursuzluk verici bulutları bir solukta dağıtabilseydi bunu hiç düşünmeden yapardı. Bir anda çatılan kaşlarını gevşetti ve kendisini ilgiyle izleyen nişanlısına gülümsedi. Pek konuşmazdı Vivian. Genellikle suskun ve düşünceli haliyle çok narindi. Hal böyleyken Adrian da onu korumaktan başka bir şey istemiyordu. Tabii *bu* onu öpme isteğinin yanında epey hafif kalıyordu. Şimdiye dek hiç öpüşmemiş olmaları Adrian'ın ünü düşünüldüğünde bir skandal olabilirdi ancak Vivian'a karşı hissettiği arzu, işlerin yolunda olduğunun kanıtıydı. Aslında çok şiddetli bir arzu değildi onunki. Nişanlısındaki el değmemiş hava onun için bir sınırdı ve o sınırın ötesine geçmek kızı kirletmek gibiydi. Şimdiye dek kendini frenlemesi hiç sorun olmamıştı. Fakat bugün bir öpücük almalıydı, almak zorundaydı.

Adrian öğle yemeği için kalan vakti kafasında tartıp sessizce yanı başında duran kıza doğru eğildi. "Sana etrafı gezdirmemi ister misin Vivian?"

Genç kız bir an itiraz edecekmiş gibi dudaklarını araladı ama annesinin belli belirsiz dürtmesiyle araladığı dudaklarını kapatıp çekingen bir sesle, "Elbette lordum," dedi.

Adrian'ın Mary Walmond'a bir şey söylemesine gerek yoktu zira kadın hızla araya girip, "Evinizin ve civarın ününü duydum lordum. Kızım sizinle olmaktan zevk duyacaktır," diye ciyakladı.

Genç adam da böyle olmasını umuyordu ancak konuşan

Generated by CamScanner from intsig.com
Ücretsiz e-Kitap Arşivi - https://ranley.org

kişinin nişanlısının yaltakçı annesi olmasından hiç hoşlanmıyordu değildi. Öyle ki sırf kadını memnun etmemek adına teklifini geri çekmeyi bile düşündü. Yine de renk vermeden kolunu Vivian'a uzattı ve "Yarım saat içinde geri döneriz hanımefendi," deyip kızla birlikte bahçeye açılan kapıdan dışarı çıktı.

Hava güzel olduğu için öğle yemeği bahçede yenecekti. Yaklaşık yirmi çiftten oluşan misafir grubunu rahatlıkla ağırlayacak büyükçe bir masada son düzenlemeler yapılıyordu. Adrian çalışan kalabalığından sıyrılmak için evin arka tarafına uzanan taş yola sapmayı yeğledi. Çimle kaplı geniş arazide inci gibi parıldayan beyaz çardak yalnız kalabilmeleri için oldukça cazip görünüyordu. Genç adam sinsice gülümsedi ve kolundaki kızı çardağa yönlendirdi. İkisi de konuşma niyetinde değildi.

Koyu yeşil sarmaşıklar ve salkım şeklindeki pembe çiçeklerle bezeli olan çardak sevimli bir yapıydı. Adrian Vivian gibi bir kızı öpmek için daha hoş bir yer bulamayacağından neredeyse emindi. Sanki kız da aynı şeyi düşünüyormuş gibi yavaşça kolundan çıkıp onun karşısına dikildi. Pembe dudakları parlıyordu ve birbirlerine oldukça yakınlardı.

"Burası harika bir yer lordum."

Adrian hiç düşünmeden, "Asıl harika olan sensin," dedi. Sesi fısıltıdan öteye gitmemişti ancak etkisi Vivian'ı titretmeye yetti. *Bu* onun da öpüşmek için can attığı konusunda yeterince açık bir cevaptı. Genç adam iki eliyle birden çenesini kavrayıp kızın yüzünü kaldırdı. Karşısındaki ufak tefek bir kız olduğu için eğilmesi gerekmişti. Nihayet dudakları birleşmek üzereyken Vivian mırıltıya benzer minik bir ses çıkarınca Adrian hafifçe gülümsedi ve dudağını onun gül yaprağını andıran dudağına nazikçe dokundurdu. Ateşli olmak içinden gelmiyordu... O öyle narindi ki her an kırılabilirdi. Dudakları yüzeysel bir keşfe çıkarak kızın dudaklarının üzerinde gezindi. Karşılık alması bile daha fazlası için onu kışkırtamadı. Birkaç saniye daha değdi dudaklarına, sonra da başını kaldırıp ona baktı.

Huzurlu bir şekilde iç geçirmeden edemedi. Huzurluydu da zaten... Gözlerini hâlâ açmayan nişanlısına sevecenlikle son bir öpücük verdi ve mırıldandı. "Daha fazla yalnız kalmasak iyi olur tatlı Vivian. Hakkımızda can sıkıcı şeyler konuşulmasını istemem," diye mırıldandı. Genç kız itaatkâr bir tavırla başını sallayıp onun koluna girmekle yetindi ve geldikleri yoldan geri dönmeye koyuldular.

Böyle davranarak tek niyetinin onu öpmek olduğunu açık edişini umursamıyordu genç adam. Düşünmesi gereken şey onunla yalnız kalmasının Vivian'ın itibarını zedeleme ihtimaliydi... Ve kız böyle tatlı dudaklara sahip olduğu sürece Adrian onun için büyük bir tehditti.

Bahçeye çıktıklarında etrafta kimse olmamasına rağmen konuklar şimdi yavaş yavaş alanı doldurmaya başlamışlardı. Adrian zamanlama konusunda kendisini tebrik etti ancak birilerinin aralarında geçenleri görüp görmediğini anlamak için geriye doğru bakmayı da ihmal etmedi. O anda iki şey dikkatini çekti. İlki çardağın aşağısında daha önce fark etmediği iki kadın ve bir erkek vardı. İkincisi ise kadınlardan parlak kızıl saçlı olanı çıldırmış gibi ayağını yere vuruyordu. Çok geçmeden sakinleşti ve tutmakta olduğu şemsiyeyi çaresizce ellerini açıp bir şeyler anlatmaya çalışan adamın kafasına birkaç kez indirdi. Bu manzara karşısında Adrian ilgiyle kaşlarını kaldırdı. Durup onları izlemek istese de Vivian'ın huzursuz olması üzerine eve doğru yürümeye devam etti ve pek de saygın görünmeyen konuklarını geride bıraktı.

Öğle yemeği servisi neredeyse başlamak üzereydi. Adrian nişanlısını annesine teslim ettikten sonra yeni gelen misafirlerle ilgilenmeye başladı. Gözünden kaçan birileri olsa bile bu sorun değildi çünkü bir şekilde kendilerini göstermeyi başarıyorlardı. Düşündüğü gibi de oldu... Çatık kaşlı, uzun boylu ve yakışıklı sarışını tanıyordu. Bu genç adam Walcot Vikontu'nun oğlu Frederick Preston'dı. Fakat hali bir garipti. Selamlaşmaya değil de meydan okumaya gelmiş gibiydi.

Generated by CamScanner from intsig.com
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tavrı öyle ilgi çekiciydi ki Adrian onun yanında duran kadına dikkat bile edememişti. İkili yanına vardığında öfkeli sarışın yüzüne sahte olduğu belli olan bir gülücük yerleştirip elini uzattı.

"Davetiniz bizi çok memnun etti. Harika bir eviniz var lordum."

Adrian başını eğerek adamı selamladı. "Ben de burada olmanızdan çok memnunum." *Öyle değildi aslında.*

Frederick Preston tekrar gülümseyip nihayet yapması gerekeni hatırladı. "Size eşimi tanıştırayım. Isabella Gwen... Preston."

Adrian müzmin bir bekâr olan Preston'ın evlilik haberinin verdiği şaşkınlıkla ilk kez kadına baktı. Eğer on beş dakika önce sorsalardı onu daha önce hiç görmediğini söylerdi ama şimdi öyle olmadığını biliyordu. Şayet bundan bir şüphesi varsa bile kadının elindeki birkaç teli fırlamış şemsiyeye bakması yeterliydi.

Kadının komik reveransını klişe sözler takip etti. "Sizinle tanışmak onurdur lordum."

Adrian dayanamayıp güldü... Tanrı aşkına hangi akılsız herif yeni gelinini şemsiyesini kafasında parçalatacak kadar çileden çıkarabilirdi ki? Özellikle de karısının böyle tatlı bir sesi varsa...

Isabel öfkeden kesilen nefesinin bu kez şaşkınlıktan kesildiğini hissetti. Ağzı kurumuştu... Daha da kötüsü hayranlık dolu bir ıslık öttürmemek için kendini zor tutuyordu. Ne şahane bir adamdı şu Henfield Kontu. Kestane rengi saçlarını alnından geriye doğru taramıştı. Yeşil gözlerinin derinliğinde zümrüt kırıntıları ışıldıyordu sanki. Bıraksalar saatlerce onu uzun uzun bakabilirdi, fakat kolunda hissettiği acı yüzünden toparlanması fazla uzun sürmedi.

Genç kız kolunu kıstıran sahte kocasına tekme savurma isteğini bastırıp ev sahibine reverans yaptı ve "Sizinle tanışmak onurdur lordum," diye geveledi.

Lanet herif gülüyordu. Yüzünde ukala bir sırıtış vardı. Isabel'in hayranlığının öfkeye dönüşmesi çok sürmedi. Zaten bu adama karşı küçümseme dışında bir tepki vermemesi gerekiyordu.

"Evime hoş geldiniz leydim."

Isabel sakin olmaya çalışırken kontun uzanıp elini kavradığını güçlükle fark etti. Eldivenli parmaklarının adamın dudaklarının kısacık temasıyla alev aldığını söyleyebilirdi. Duman çıkıp çıkmadığını kontrol etmemek için kendisini zor tutuyordu. Nihayet adam geri çekildi ve genç kız normale döndü. Hayır... Tanrı aşkına o zümrüt yeşili gözlere bakarken nasıl normal davranabilirdi ki? Tekrar bastıran ıslık öttürme güdüsünü engelleyip sona eren tanışma faslından sıyrılmak için bir adım geriledi... *Tanrıya şükür...*

Fredy'nin konta söylediği son birkaç cümleyi duymazdan gelmek en kolayıydı. Tabii uzaklaşmak da...

Nihayet ihtiyaç duyduğu uyarı kısa süre sonra geldi. "Gitti Isabel, artık gevşeyebilirsin."

Isabel sarsıntısını belli etmemek için kaşlarını çatıp arkadaşına baktı. "Sayende gevşemem pek mümkün değil Fredy."

Bu kez Fredy de öfkeli görünüyordu. Kızı kolundan tutup kuytu bir köşeye doğru sürükledi. "Sayende başımda korkunç bir ağrı ve şiş var."

"Hak etmediğini söyleme zampara." Isabel elindeki şemsiyeyi arkadaşının kafasında paraladığı için hiç pişman değildi. Aksine daha fazlasını yapmadığı için pişman bile olabilirdi.

"Özür dilerim, aptallık ettim ama sen akşam için kıyafetinin olmayışını kabullenmiştin bile."

Isabel bu savunmadan nefret ediyordu. "Aptal olma Fredy. Uygun bir elbisemin olmayışını kabullenmiştim, fakat sen bana endişelenmememi çünkü ne gerekiyorsa yaptığını söyledin. Metresine aldığın ve parasını ödemediğin için terzi-

Generated by CamScanner from intsig.com
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

de rehin kalan fahişe kıyafetlerini bana kakalaman gerçekten elinden gelenin en iyisi mi?" Fredy saçlarını karıştırıp susmayı yeğleyince sözlerine devam etti. "Üstelik hiçbiri bana uygun bile değil. Bana yeni elbiseler almak için paranın olmadığını söyleseydin yakana yapışacak değildim."

Fredy bu kez itiraz etti. "Param vardı. Sence param olmasa o elbiseleri nasıl alabilirdim hiç düşündün mü?"

"Elbette paran vardı Fredy. Tek sorun verdiğin paranın daha önceki borçların için bir ödeme olmasıydı. Terzi asla eskilerinin ve rehin olanların parasını ödemeden yenilerini yapmayı kabul etmezdi... Tanrım, dilerim ki tek sorun elbiselerin renkleridir."

Isabel arkadaşının yüzünde beliren korku dolu ifadeyi görebiliyordu. Sonra Fredy belli etmemeye çalışarak onun göğüslerine baktı ve o an ifadesi allak bullak oldu.

Aynı anda Isabel'inki de tabii. Kızın söyleyecek o kadar çok şeyi, atacak o kadar çok tokadı vardı ki içi öfkeyle kaynıyordu. Yine de sakin kalmayı başarabildi ve Fredy'ye arkasını dönüp bakışlarıyla bahçeyi taradı. Tanıdık birini görmeyi beklemiyordu ancak Henfield Kontu'nun yanındaki sarışın, meleksi kızı fark edince hemen uyandı. Fredy'yi uyarmak için ona doğru döndü ama bir şey söylemesine gerek kalmamıştı zira adamın çarpılmış yüzü onun da aynı şeyi gördüğünü kanıtlıyordu.

Fredy için hissettiği üzüntüyü bir tarafa bırakacak olursa birbirine mükemmel derecede yakışan çifte bakmanın Isabel için de ufak bir infial etkisi yarattığını söylemek yalan olmazdı. Her ikisi de kusursuz ve aynı şeye aitti. O şeyin adını bilmiyordu genç kız ancak kendisinin oraya ait olmadığının bilincindeydi. Kıskanmıştı da hafiften...

"Onları görüyorsun değil mi?"

Isabel pek de hafiften kıskanmayan aksine açıkça kıskançlıktan çılgına dönen arkadaşının elini sertçe sıktı. *Bu* aralarındaki tartışmanın artık sona erdiği anlamına geliyordu ve her ikisinin de rahatlamasını sağlamıştı.

Genç kız sahte kocasının daha da rahatlamasına yardımcı

olmak için, "Görüyorum ve senin adına umutluyum," diyerek yalan söyledi. "İnan bana birbirlerine hiç yakışmıyorlar. Adam öylesine kaba görünüyor ki..." Sözlerine devam edemedi çünkü söylediği yalan içine dokunmuştu. Henfield kesinlikle kaba değil aksine bir hayli zarif ve şık görünüyordu.

"Sence yanına gitmeli miyim?"

Hiçbir şeyden emin olmasa bile Isabel'in bu soruya yanıtı hazırdı. "Kesinlikle hayır. Hatırlarsan biz yeni evli bir çiftiz ve ben korkunç kıskanç bir kadınım." *Anladın mı* diyen bir bakış atmak için arkasına döndü ve arkadaşına göz kırptı.

"Tanrım, beni gördü. Beni gördü."

Isabel planladığının aksine istemsizce Vivian'a baktığı an kalbine küçük küçük okların saplandığını hissetti. Daha önce tek bir bakışla bile kızdaki soğukluğu hissedebilmişken şimdi o yüzde açıkça özlemi görebiliyordu. Demek ki hâlâ bir umut vardı. "Şimdi, derhal ona bakmayı kes ve beni sahiplen!"

Fredy bu talimat üzerine tuhaf tuhaf kıza baktı. "Neyi kastettiğini anlayamadım."

Isabel gözlerini devirdi ve Fredy'nin boşta kalan elini çekip kendi beline doladı. "Bu güzel bir başlangıç olabilir." Sesi hissettiği sabırsızlık yüzünden biraz sertti ve yüzünde de aynı sabırsızlığın izleri vardı. Durumunu fark ettiği an kendince kadınsı ancak Fredy'ye göre komik bir biçimde dudaklarını büzüp arkadaşına yaslandı. Tıpkı yeni evli ve sevişen bir çift gibi görünmeleri son derece önemliydi. "Bak Fredy... Asla abartmamalıyız. Onu kıskandırmaya çalıştığımızı fark ederse Vivian'ı rüyanda görürsün."

Fredy gözlerini kıstı ve dikkatle sahte karısına baktı. "Onu pişman etme niyetindeyim ama birlikte olabilir miyiz emin değilim."

Isabel bir kez daha Vivian ve nişanlısının bulunduğu tarafa bakmadan Fredy'yi çekiştirip kuytulardan çıktı. Daha normal görünmeye ihtiyaçları olduğunu hissediyordu. "Niyetimiz senin için en iyisini yapmak. Eğer *bu* Vivian'ı tekrar kazanman anlamına gelecekse o zaman bunun için çabalayacağız.

Ücretsiz E-Kitap Arşivi - https://rantey.org
Generated by CamScanner from intsig.com

Şimdi... Amacımıza yoğunlaşmadan önce bizim için ayrılan odalara gidelim ve üzerimizdeki iki günlük giysilerden kurtulalım. Hem belki yıkanabilirsen baş ağrın da geçer."

Fredy minnetle gülümsedi. Onları izleyen herhangi biri bu gülüşü yakalamışsa, onun Isabel'i ne kadar çok sevdiğinden kesinlikle şüphe etmezdi. Özellikle de büyük bir hüzünle onlara bakan Vivian buna inanmaya dünden razıydı.

Ayrı odalarda kalacaklarına dair iyimser bir düşünceye kapılacak kadar aptal olan sahte karı koca - ki sorulsa aptal olduklarını reddederlerdi - hizmetçinin yeni evli çift için hazırladığı büyük ve tek yataklı odayı görünce bembeyaz kesildi. Bunu kesinlikle beklemiyorlardı.

Fredy'den deneme öpücükleri kapmak için çabalayan Isabel bile durumu kabullenebilmiş değildi. Bunu Morgan'a açıklamak ise başka meseleydi. Ancak korktuklarının aksine dadıya bir şeyleri açıklamak zorunda kalmamışlardı, çünkü o akıllı bir kadındı ve bu oda meselesini zaten tahmin etmişti.

Malikânenin bulunduğu topraklara girdiklerini belli eden işaretleri gördükten sonra yaklaşık bir saat kadar daha arabayla ilerlemiş olmaları Isabel'in büyük ve gösterişli bir eve varmak üzere olduklarını düşünmesine neden olmuştu ki yapıyı gördüğünde şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı kızın. En etkileyici olan şeylerden biri de devasa avluyu ortadan ikiye bölen uzun havuzdu. Havuzun bir ucunda dikkat çeken yuvarlak başka bir havuz vardı ve ortasında dans eden melek figürlerinin etrafından fışkıran sular sıcak havada iyiden iyiye bunalan Isabel'i serin sulara davet etmişti. Sayısız pencerenin kaç tane odaya ait olduğunu söylemek imkânsızdı. Hatta fikir yürütmek bile zordu. Genç kız o an, "Acaba hangi odada kalacağım?" diye düşünmüş ve aklından geçenler karşısında görgüsüz bir heyecan hissetmişti.

İşte şimdi buradaydı. Odaya çıkmadan önce öğle yemeği için pek fazla vakitleri olmadığının haberini almışlardı. Fredy odaya girer girmez aceleyle giyinmiş ve onu hazırlanması için yalnız bırakmıştı.

Isabel etrafa bakındı. Geniş tavandaki işlemeler bir kadın

tarafından yapılmış izlenimi veriyordu. Genç kız onlara bir anlam vermeye çalıştı ama beceremedi. Bath'daki evlerinin salonundan bile büyük olan şatafatlı misafir odası azametiyle saygı bekliyordu sanki. Büyük kapısıyla bir mağara ağzı ya da mitolojik bir canavara ait olabilirdi ancak tek bir fark vardı. İçerisi karanlık değil son derece aydınlık ve açık renk mobilyalarla döşenmişti. Tam da yeni evli bir çiftin sevişmek için tercih edebileceği sıcaklıkta bir odaydı. Keyifli olduğu bir anda bunu hatırlayıp gülmesi gerekiyordu.

"Isabel kıçını sandığın üzerinden kaldır ki sana bir elbise seçebilelim."

Isabel adını duyar duymaz yerinden fırladı. Aslında o da ne giyeceğine kafa yoruyordu. Özellikle de akşam için. Fredy'nin aldığı giysiler göz almak şöyle dursun vasıfsız bir şekilde yatağın üzerinde duruyor ve genç kızı düşünmeye sevk ediyordu. *Lanet olsun* dedi içinden ve kendi elbiselerinden birini seçmek için sandığını açtı. "Beyaz olanı giysem mi Morgan?"

"Hangi beyaz olan? Yıkana yıkana griden beyaza döneni mi yoksa aynı sebepten beyazdan griye doğru seyredeni mi?"

Isabel gözlerini devirdi ve "Gerçekten beyaz olanı. Hani babamın yeni aldığı var ya," dedi.

Morgan sıra dışı bir şekilde sırıttı. "O elbise sana fazlasıyla yakışıyor. Bence uygun değil."

Isabel şaşkınlıkla yaşlı kadına baktı. "Haklısın, güzel görünmek istemem anlamsız olur."

"Aşağıdaki kurtların elinde kalmandan korkuyorum," dedi Morgan son derece normal bir şey söylemiş gibi sakince.

"Morgan ben evli bir kadınım."

"Hayır, sen sadece bir çocuksun, kadın olmanın ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrin yok."

"Sen benden farklı mısın sanki? Hayatın boyunca öpüşmedin bile."

Morgan ters bir kelime söyleyecekmiş gibi duraksadı, sonra sandığı karıştırmaya koyuldu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org
Generated by CamScanner from intsig.com

Isabel seri hareketlerle kaşlarını indirip kaldırırken son derece ukala bir tavırla, "Şu an hissettiğin ikilemi anlayabiliyorum Morgan," dedi. "Beni yalanlamak ve haddimi bildirmek istiyorsun ama aklı başında ve saygın bir ebeveyn gibi davranmak zorunda olduğun için susuyorsun. Fakat hiç üzülme, eğer sadece öpüşmeyip hayatına bir dolu erkek girdiğini bile söylesen ne bir şey söyleyebilirim ne de sana olan hislerimde herhangi bir değişiklik olur."

Morgan yine cevap vermediğine göre Isabel onunla ilgili yeni bir şey keşfetmiş oluyordu. Anlaşılan yaşlı kadın utandığı zamanlarda konuşmamayı tercih ediyordu. Bu hazine değerindeki bilgiyi başka bir zaman kullanmak üzere geri plana attı ve asıl konuya odaklandı. "Mavi olana ne dersin? Bu kadar seçici olmak neyi değiştirir ki? Bir hafta boyunca buradayız ve benim topu topu altı elbisem var. Hepsini sırasıyla giymek zorundayım."

Morgan ona herhangi bir karşılık vermeden sandığı karıştırmaya devam etti. Sonunda Isabel'in en sevdiklerinden biri olan limon sarısı renginde, göğüs altından beyaz kurdele geçen karpuz kollu bir elbisede karar kıldılar.

Genç kız yıllardır kendi başına giyinip hazırlanmaya alışkın olmasına rağmen bugün dadısının tecrübesine ve sihrine ihtiyacı olduğunu bilmekten öte bunu hissetmişti. Bu yüzden Morgan ne yaparsa yapsın tek bir kelime bile etmedi ve tüm kontrolü ona bıraktı.

Topuzu seyahat süresince kafa derisini gerdiği için daha gevşek bir topuzla akıl almaz çılgınlıktaki bukleler hizaya getirildi. Alnına, şakaklarına ve ensesine dökülen minik lüleler güzel yüzünü maundan bir çerçeve gibi sarıyordu. Mevcut iki şapkasından beyaz olan da muntazam bir şekilde kafasına geçirildikten sonra aşağı inmeden önce son kontrolleri ayna karşısında yaptılar ve neticenin yeterince başarılı olduğu fikrine vardılar.

Fredy kapıda bekliyordu. Tüm bu karmaşa içinde iyi olan tek şey genç adamın bu gibi davetler konusundaki tecrübesi

ve mükemmel önderliğiydi. Üstelik arkadaşı her kızın yanında taşınmak için can atacağı kadar yakışıklı ve mağrur görünüyordu.

Isabel merdivenlerden inerken yüzüne yerleşen hoşnut bir gülümsemeyle başını dikleştirdi. "Fredy... Ne yaptığımız önemli değil. Üzgünüm ama buradan elimiz boş ve rezil olarak da dönebiliriz. Fakat bu benim için şimdiden harika bir maceraya dönüştü bile... Ne dersin?"

Fredy kızın eldivensiz elini kaldırıp avcuna bir öpücük kondurdu. "Çok güzelsin!" Genç kız dalga geçmek için bir şeyler söyleyecekti ki izin vermeksizin sözlerine devam etti. "Öyle güzel ve tatlısın ki... Eğer Vivian'a âşık olmasaydım kesin sana olurdum. Ve tabii sen Isabel olmasaydın... Ve saçların bu kadar parlak olmasaydı..." Isabel altuni gözlerini kocaman açıp ona dehşetle bakarken Fredy de aniden tiksinirmiş gibi yüzünü buruşturdu. "Tanrı biliyor ya, sana hiçbir şart altında âşık olmam mümkün değil portakal," diyerek son noktayı koydu.

Isabel'e ise derin ve rahat bir nefes almak dışında yapacak bir şey kalmadı... Böylesi kesinlikle daha iyiydi.

Uşakların ve hizmetçilerin arasından geçip yemeğin servis edileceği geniş bahçeye çıkarken her ikisi de sebepsizce gülümsüyordu. Belki de bunun nedeni güneşin her zamankinden daha parlak ve sıcak olmasıydı...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org
Generated by CamScanner from intsig.com

Dördüncü Bölüm

Kitap okumayı ve araştırma yapmayı seven Isabel için bu yemek binlerce kaynaktan daha fazlasını sunuyordu hiç şüphesiz. Genç kızın davette hangi sebeple bulunduğunu unutması hiç de zor değildi. Öyle ki bunu yapmış bile olabilirdi.

Büyük yemek masası yaklaşık kırk kişiyi ağırlıyordu ve bu kırk kişinin birer denek olduğunu söylemek hata olmazdı. İnsanları dikkatle incelemek kabalık olarak nitelenmeseydi son derece enteresan bazı tipleri sadece izleyerek değil dokunarak da kontrol etmek suretiyle inceleyebilirdi. Mesela hemen karşısında oturan ve kızıl sakalları göğsüne değmesine rağmen son derece kadınsı hareketleri olan üniformalı adam büyük savaşta komutanlık yaptığına dair hikâyeler anlatıyordu, hatta çok büyük başarılar elde ettiğinden bahsedenler de vardı ama Isabel ne kadar bakarsa baksın adamda o ciddiyeti göremiyordu. Belki de nedeni sadece kızıl sakallarıydı. Ne de olsa Isabel de kızıl saçları yüzünden pek ciddiye alınmıyordu.

"İnsanları böyle incelemen hiç hoş değil portakal."

Isabel irkildi. Fredy'yi unutmak ne kadar da kolaydı.

"Buradaki herkesi tanıyor musun?"

"Hemen hemen herkesi."

"Yanındaki kadın ağzına düşecek neredeyse." Bahsettiği kadının tam da dokunarak kontrol etmek istenecek kadar iri göğüsleri vardı.

Fredy tek kaşını kaldırdı. "Bakıyorum da kıskanç eş rolünü hızlı benimsedin portakal."

"Bana portakal demeyi kes şapşal... Ve evet, sen seven ve gözü benden başkasını görmeyen bir eş olduğuna beni bile inandıramazsan Vivian'ın buna inanmasını bekleme." Genç kız başıyla masaya yeni gelen Vivian'ı işaret etti. Yanında ona fazlaca benzeyen orta yaşlı bir kadın ve tabii ev sahibi Henfield Kontu vardı. Isabel kontu dikkatle izlemek isterdi ancak yanındaki koca bebek âşık olduğu kızı görür görmez erimeye başlamıştı. "Hemen gevşeme. Unutma ki sen bana âşıksın."

Fredy rol icabı âşık olduğu kıza bakınca yüzünü buruşturdu.

"Şu anda her şeyin boşuna olduğuna inanmak üzereyim Fredy. Vivian kadar güzel olmasam da arzu duyulacak bir kız olduğumu biliyorum. Yani kimse seni bana âşık oldun ve evlendin diye suçlayamaz. Farkında değilsin ama yemeğe oturduğumuzdan bu yana kur yapanların haddi hesabı yok." Bu bir yalandı tabii...

Fredy aniden korumacı bir tavırla kolunu genç kızın omzuna sardı ve muhtemel tehditlere korkutucu bakışlar attı. Bu sahiplenmenin sebebi her ne olursa olsun doğru hamleydi.

Isabel genç adamın kolunu sahiplenici bir tavırla omzunda hissettiği sırada Vivian'ın çekilircesine kendilerine baktığını ve neredeyse altüst olduğunu fark etmişti. Kadınsı yanı kıskançlığın merkezinde bulunmanın hazzıyla tatmin olmanın eşiğine gelmişti. Demek ki Fredy'nin hastalıklı hisleri aynı ölçüde karşılık görüyordu. Tek mesele aradaki engelleri kaldırmaktı.

Genç kız tek engel olarak gördüğü muhteşem Henfield Kontu'na baktı istemsizce. Kendisine sorulsa ilk olarak bunun görev aşkı olduğunu söylerdi şüphesiz, ancak durum biraz daha karışıktı. Geldiğinden beri, daha doğrusu onu gördüğünden beri aklı kısmen ondaydı. Çok yakışıklı bir adam olması cezbedici olabilirdi ama Isabel yakışıklılığa dirençli

Generated by CamScanner from intsig.com
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

sayılırdı zira arkadaşı Fredy manastır rahibelerini bile günaha sokabilecek kadar mükemmeldi. Oysa Henfield'ın sahip olduğu şey bundan çok daha öteydi ve *bu* sadece kalp atışlarını hızlandırmakla kalmıyor, aynı zamanda kalbi başka noktalarda da atıyormuş hissi veriyordu. Onu ilk gördüğü an telaş ve şaşkınlıktan ötürü pek kafa yoramadığı hissin, daha önce tatmasa da garip bir biçimde tanıdık ve özünden gelen bir his olduğunu tahmin ediyordu. Kim tahmin ederdi ki nefret etmeye dünden razı olduğu adama karşı yüz kızartıcı hislerle çekileceğini?

Isabel bundan hiç hoşlanmadı. Bu her iki anlamda da yoldan çıkarıcı bir histi. Ortada zarar görecek bir görev ve duygular varken en iyisi Henfield'a sadece gerekli haller dışında bakmamaktı. Fakat hâlâ ısrarla bakıyordu. Daha da kötüsü bakışlarının şiddetiyle karşı tarafa görünmez oklar göndermiş olmalı ki kont da dikkatle ona bakıyordu şimdi. İlk başta şaşkın ve soruşturan bakışlar birkaç saniye sonra tek kaşın da kalktığı alaycı bir ifadeye dönüşmüştü.

Genç kız hızla toparlandı ve Fredy'nin bir süredir kendisine bir şeyler anlatmaya çabaladığını ancak o zaman fark etti. "Ne demiştin?"

Fredy küçümseyici ifadesini gizleyerek sözlerini yineledi. "Bir plan yapmalıyız. Bu şekilde masanın iki ucundan birbirimize sessiz mesajlar göndermenin kimseye faydası yok."

Isabel dudaklarını büzdü. "Bunun için buradayız zaten. Ama önce herkesin yaptığı gibi doğal davranmayı deneyelim. Biliyorsun ki sen de ben de ses ayarı konusunda pek başarılı değiliz. Ayrıca tıpkı aptal âşıklar gibi davranıyorsun."

"Zaten öyleyim."

"İnan bana bu seni hiç de çekici kılmıyor."

"Bahsettiğin senin beni çekici bulmansa bir şey kaybetmiş sayılmam portakal."

Isabel dayanamayıp dirseğini adamın böğrüne sapladı. Acı çekmiş olmasını şiddetle diliyordu. "Ayrıca kafan da hiç çalışmıyor. Neden tüm akıllıca planları ben yapmak zorundayım

ki?" Dayanamayıp tekrar dirsek attığı sırada izleniyormuş hissine kapılıp yeniden Henfield'a baktı. Adamın yüzünde dirsek darbesini gördüğünü belli eden bir ifade vardı. Genç kız yaptığı şeyin etkilerinden kurtulabilmek adına Fredy'ye sırnaşık bir edayla yanaştı ve çenesini kavrayıp onunla yüz yüze geldi. "Sadece minik bir öpücük," der demez dudaklarını onunkilere hafifçe dokundurdu. Skandal çıkarmayacak kadar sade ancak *biz birbirimize deli gibi âşığız* mesajını mükemmel bir şekilde veren bir sahiplenme vardı halinde. En azından öyle olmasını umuyordu.

Isabel geri çekildikten sonra genç adama gülümsedi ve yeni servis edilen çorbasıyla ilgilenmeye koyuldu. Az önce söylediği gibi normal görünmeye ihtiyaçları vardı. Gerçi masadaki kırk kişinin otuzu kendilerine ayıplayıcı ve çeşitli imalar içeren bakışlarla bakıyorken bu ne derecede mümkündü, orası tartışılırdı.

"Akıllıca plandan kastın bu muydu Isabel?"

Isabel hoş kokulu çorbasından bir yudum almak üzereydi ki Fredy'nin alaycı sözleri yüzünden kaşık tutan eli havada kaldı. "Bize bakıyorlardı. Akıllarındaki son görüntünün seni tartakladığım an olmasındansa böylesi daha iyi diye düşündüm." Kaşığı dudaklarına götürdü.

"Vivian acı çekiyor, bunu hissediyorum."

Isabel alaycı bir tavırla güldü. "Bunu anlamak için âşık olmana ya da hislerinin kuvvetli olmasına gerek yok Fredy. Kız gözlerini bizden alamıyor. Zavallı buz mavisi gözleri erimeye başladı bile."

"Onunla alay etmeyi kes."

"Sen de aptallığı kes ve neden burada olduğumuzu hatırla. Kız seni reddetti. Sırf parası var diye o züppeyle evlenecek, daha ne olsun?" Bunu söylerken bile konta haksızlık ettiğini düşünüyordu. Adamın zengin olduğu açıktı. Evi görmezden gelse bile sadece yemek masasındaki çeşitlilik, servet değerindeki porselenler ve Isabel'in dokunmaya kıyamadığı gümüşler... Hayır, düşündüğü kesinlikle bu değildi. Adam-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org
Generated by CamScanner from intsig.com

daki zenginlik parayla ilgili değildi. Öyle ki meteliksizin biri olsaydı bile Vivian'ın onu seçmesi sıra dışı olmazdı. Mulıtemelen onunla evli olmak heyecanlı bir deneyim içeriyordu. Henfield'a kaçamak bir bakış attı, az da olsa ümitlenerek bakışlarının kesişmesini bekledi ama kont Vivian'a bakıyordu. Hem de ne bakış... Az önce Fredy'yi öptüğü için onu yadırgayan insanlar bu bakışı görmüyorlardı galiba. Adam resmen kıza bir tatlıya bakar gibi bakıyordu. Öpecek gibiydi, hem de ne öpücük... Hayal edince yanakları renklendi. Tutucu yanı fikirlerini yadırgıyordu çünkü aklında geçenler toplumsal bir ayıplamayı gerektiriyordu. Üstelik bu daha başlangıçtı.

"Isabel eğer onlara biraz daha bakarsan yemin ediyorum kaplumbağa çorbasını kafandan aşağı dökerim."

Genç kız yine yakalanmıştı ve bu kez aklından geçenlerin izleri yüzündeydi. Karşılık vermeye ya da çıkışmaya gerek olmadığını düşünürken aklı Fredy'nin söylediği bir şeye takıldı. *Kaplumbağa çorbası mı?* Isabel'in bal rengi gözleri akşamüstü güneşi gibi yusyuvarlak oldu ve kocaman açıldı. Kaşığı gürültüyle masaya bırakırken gözlerini kâsesinden özellikle kaçırıyordu. Öte yandan Fredy bunu beklermiş gibi keyifli ama Isabel'in bir taşkınlık yapmasına mani olmak için de tetikteydi.

Kaplumbağa çorbası meselesi ikisinin çocukluklarındaki karanlık bir noktaydı. Isabel sekiz yaşındayken - Fredy o zamanlar on iki yaşındaydı - bahçelerinde bulduğu bir kaplumbağayı sahiplenmişti. Adı Mimi'ydi. İşin komiği Mimi bir erkekti ama Isabel bunu kabullenmek istememişti. Çünkü aralarında iki kız arkadaşın sıkı dostluğu olduğunu düşünüyordu. Küçük kız onu çok sever, hatta ona tapardı. Öyle ki onun için bahçeli bir ev bile yapmıştı. Bahçesini her sabah tembel hayvanın yemesi gerekenden çok fazla yemekle doldurur, evden getirdiği tatlılarla da hayvancağıza aklınca ziyafet verirdi.

Nihayetinde Mimi çok yemekten çatlayarak öldüğünde yaygara koparmıştı. En kötüsü de ona karşı son görevini yerine getirmek, yani onu gömmek istediğinde Fredy sırıtarak karşısına geçmiş ve çok geç olduğunu, aşçının Mimi'yi çorba yapmak için kullandığını söylemişti. Küçük bir çocuğun, özellikle de ölü hayvanına büyük bir sevgiyle bağlı olan küçük bir çocuğun buna inanması mümkündü. Fakat Isabel'in Fredy'nin yalan söylediğinden hiç şüphesi yoktu. Ta ki akşam yemeğinde masaya konan kaplumbağa çorbasını görene kadar... Attığı çığlıklar ve arkasından gelen kusma nöbeti babasını ve Morgan'ı bir hayli endişelendirmişti. Neticede çorbada kullanılan kaplumbağanın sevgili Mimi olmadığını şimdi biliyordu ancak o çorbanın zihninde yarattığı küçük afet asla yok olup gidemezdi. Kanıtı da şu an yaşadıklarıydı.

Şu anda kusacak ya da rezalet çıkaracak değildi. Derin derin nefes alacak ve çorba masadan kalkana kadar etrafa gülücükler saçacaktı. Üstelik çorba kötü de değildi, az önce tadına bakmıştı ve... Yüksek sesle inlemek üzereyken kendine hâkim oldu.

"Kusmak üzere değilsin umarım."

Isabel genç adama aksi bir bakış attıktan sonra kucağında kenetlediği ellerine odaklandı. Bu haliyle merak uyandıracağını düşünecek kadar uzunca bir süre ellerine bakmaya devam etti. O sırada yeni yemekler servis edilmeye başlanmıştı bile. Genç kız kaçamak bir bakışla ev sahibinin bulunduğu tarafa dönünce kontla göz göze geldiler. Adamın yüzünde tuhaf bir ifade vardı... Eğleniyordu ama daha önce endişelenmişti sanki. Isabel nedenini bilmediği bir utangaçlıkla başını çevirdi ve dikkatini servis edilen yemeğe verdi.

Tanrı'ya şükür sarsıntıları kolay atlatan bir bünyesi vardı. Az önce Henfield'ın bakışlarından kaçınmasına neden olan şeyin tabağına konmak üzere olan dana rostonun mükemmel kokusu olduğunu söylemek hiç de zor değildi. Genç kız kaplumbağa çorbası olayı hiç yaşanmamış gibi aç ve sakin hissediyordu kendini.

Yemek adabı konusunda hiçbir sıkıntısı yoktu. Aksine babası onun bir leydi olacağından umudunu kesmeden önce

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org
Generated by CamScanner from intsig.com

bu konuda son derece hassas davranmıştı. Sevgili halasının yardımlarıyla sarayda, prensin anasasında bile asla utanmadan yemek yiyecek kadar bilgili sayılırdı.

Buraya geliş nedenleri her ne olursa olsun, yemek ve diğer zenginliklerin keyfini sürmeyecek değildi. Elbette planladıkları gibi davranacakları bir sürü zamanları olacaktı. Meselâ yemek sonrası beyler şarap içmek için ayrıldıklarında o da Vivian'ı köşeye sıkıştırabilirdi. Yüzüne sinsi bir gülüş yayıldı. Hâlbuki dışarıdan bakıldığında öyle sevimli görünmüyordu ki...

Hanımlara çay servisi yapılırken Fredy erkeklerle birlikte masadan ayrılmak yerine biraz daha Isabel'in yanında kalmak istediğini söyledi. Böylelikle Vivian'ı görme ve kendisini göstermeye şansı daha fazla olacaktı. Düşündüğü gibi de oldu.

Isabel elinde bir fincan çayla bahçede ava çıkmış, diğer erkeklerin değil de Vivian'ın yanında olmayı yeğleyen Henfield'ı izliyordu tıpkı Fredy gibi. Sahte kocası yanındaydı ve bakışlarının kimin üzerinde olduğunu bilmek için dönüp bakmasına gerek yoktu. Ancak bu bir kördüğümdü. Saatlerdir uzaktan uzağa birbirlerine bakmak dışında ne yapmışlardı? Üstelik nazlı Vivian artık onlar yokmuş gibi davranmaya başlamıştı.

Bu kabul edilir gibi değildi ki önce Isabel itiraz etti. "Yanlarına gitmeliyiz ve bir şekilde ikinizi bir araya getirmeliyiz."

Fredy itiraz etmeksizin genç kızı kolundan çekiştirdi ve cesur, geniş adımlarla Vivian'ın olduğu tarafa doğru yürüdü. Tam arkalarında durup hafifçe boğazını temizlerken varlığını da belli etmiş oldu. Isabel'in görevi kızın ilk tepkisini görmek için ona bakmakken, bakışları bir anda konta kaydı. Zümrüdî gözlerinin yakından ne kadar etkileyici göründüğünü hatırlaması içinde hoş bir esinti yarattığı gibi aynı zamanda huzursuzluk da vermişti. Belki de adam ona bakmadığı için böyle hissediyordu.

"Lordum ilerika bir ziyafetti." Fredy'nin şaşırtıcı bir biçimde sanatını sözlerine kont başını eğerek seyekkür etti. "Ayrıca şehirden uzaklaşmak için bundan daha iyi bir zamanlama düşünemiyorum. Rutubetli Londra havasından sonra burası bir cennet diyebilirim."

Henfield kaşlarını kaldırıp gülümsedi. "Burası benim için de bir cennet Preston. Babamın da karşılıkta evi olduğunu biliyorum... Bath'da yanlış hatırlamıyorum değil mi?"

"Evet, Bath'ı çok seviyorum ancak işlerim dolayısıyla Londra'da sıklıkla bulunduğum için eve görme şansım pek olmuyor."

Isabel az kalsın gülecekti. İşlermiş... Fredy'nin işi olduğundan haberi bile yoktu.

Tam o sırada, "Evliliğiniz çok ani oldu sanırım. Hiç duymadım," dedi Henfield.

İşte bu sözlerle gülme isteğini bastırmak zorunda kalan Isabel, çok geçmeden kendisine de söz düşeceğini bildiği için doğrudan adama baktı ve onunla göz göze geldi. Öte yandan Vivian'ın bakışlarının ağırlığını da soğuk bir su dalgası gibi yüzünde hissediyordu.

"Ah, biliyorum çok ani oldu..." Fredy duraksadı. O sırada genç adamın sevdiği kıza imalı bakışlar attığından emindi Isabel. "Fakat engel tanımayan bir aşktı bizimki. İlk fırsatta kaçıp rahibin karşısına çıktık ve birbirimize ait olacağımız yeminleri ettik."

Arkadaşının yardıma ihtiyacı olmadığını görmek güzeldi. Yine de Isabel onunVivian ile yalnız kalmasını garanti etmek zorundaydı. Tabii önce kadınsal merakını gidermeli ve sarışın meleğin dili var mı öğrenmeliydi. "Ben de sizleri tebrik etmek isterim lordum... Bayan Valmond..." Kont ve nişanlısı mesafeli bir şekilde gülümseyerek ona baktılar. "Nişan haberiniz Bristol sınırlarına dayandı. Yaşadığım kasabada bile sizden bahsediyorlar. Herkes şimdiden mükemmel bir düğün olacağından emin gibi görünüyor." Güzel yüzü iyice solan Vivian bakışlarını yere dikti. Demek ki suçluluk duyuyordu ve hâlâ bir dili var mı belli değildi.

"Benim nişan haberim neredeyse tüm İngiltere'nin dilin-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org
Generated by CamScanner from intsig.com

de dolaşıyor, sizinki ise bir sır... İlginç değil mi?" Kontun sesinde açık bir ima vardı. Evliliklerinin sahte olduğunu bilmediğinden emindi Isabel. Muhtemelen sadece yadırgıyordu.

Fredy bir şeyler söylemek için atıldı ancak Isabel daha hızlı davrandı. "Lordum bunun tek bir anlamı var... Evliliğimizin duyurusunu yapmakla geçireceğimiz zamanı birbirimize vakit ayırmaya yeğledik, değil mi sevgilim?" Fredy'nin yüzündeki pembeliğin gidererek artmasını izlerken az kalsın kahkaha atacaktı. Fakat kontun son sözlerini işitince birden gülmek istemesine neden olan pembelik kendi yüzüne de yayıldı.

"Ne kadar yakın olduğunuzu yemek boyunca fark etmiş hanımefendi. Ayrıca sevginizi gösterme şekliniz oldukça dikkatimi çekti. Umarım yanınıza yedek şemsiye almışsınızdır."

Kont her şeyden bahsediyor olabilirdi. Ya da Londra sosyetesinin yeni şakasıydı bu şemsiye iması. Yine de Isabel onun Fredy'nin kafasında paraladığı şemsiyeye gönderme yaptığından emindi. *Lanet olsun* dedi içinden.

"Sizi anlayamadım lordum," diyerek saçmaladıktan sonra sinirli bir şekilde fincanını dudaklarına götürdü. Ne kadar sıcak olduğunu hatırlatan iri bir yudum alınca az kalsın boğuluyordu. Yine de bozuntuya vermedi. O sırada Fredy başka bir konudan bahsetmeye başlamıştı, daha doğrusu konuyu dağıtmaya çalışıyordu. Tüm sıkıntısına rağmen Isabel'in dikkatinden kaçmayan şey, sevgili arkadaşının ve Vivian'ın vücut dilleriydi. İkili birbirlerine doğru çekiliyordu sanki... Genç kız onlara bir iyilik yapma isteğiyle kıvranır hale gelmişti, tabii bu kendisini de tatmin edecekti. Dilini yakan çayın iri yarı bir erkeğin göğsünü sızlatması ve adamın bir süre ortalarda görünmesine mani olması kaçınılmazdı değil mi? Bu arada kontun son sözlerine karşılık vermeye tenezzül etmediğini de fark etmişti.

Küçük bir adım attı. Bu fazla dikkat çekici bir hareket değildi ama kont hemen dikkat kesildi. Isabel elindeki fırsatı iyi değerlendirmek isteğiyle doğru anın geldiğine karar kıldı

ve pervasız bir tavırla elindeki fincanı adamın göğsüne boca etti. Düşüyormuş ya da fincana hâkim olamıyormuş gibi bir hali de yoktu. Son derece bilinçli bir şekilde elini uzatmış ve fincanı adamın üzerine döküvermişti. Ne yaptığını fark etmeden korkuya kapılarak başını kaldırdı ve o yeşil gözlerdeki öfke ateşini görüp minik bir çığlık attı. Oysa yanan adamın gözü bile çıkmamıştı.

Adrian buna inanamıyordu. Deli kadın bile bile onu yakmıştı. Neredeyse kaynar olan çayı son derece özenli ve kasıtlı bir hareketle göğsüne dökmüştü. O kadar şaşkındı ki canı acısı bile geri planda kalıyordu.

"Tanrım... Tanrım özür dilerim lordum."

Deli kızıl şimdi de eliyle gömleğini temizlemeye çalışıyordu. Bunu yaparken de gömleği göğsüne basturıyor ve canının daha fazla yanmasına neden oluyordu. Adrian bileğini kavrayıp kadını kendinden uzaklaştırdı. Bu sırada Preston yaşadığı şoktan sıyrılmış halde kendince birtakım özürler sıralarken, Vivian da soğuk mizacına karşın dehşete düştüğünü belli edercesine söyleniyordu.

Adrian buna daha fazla tahammül edemeyeceğini bildiğinden, "Tamam önemli bir şey yok, üzerimi değiştirip hemen geleceğim," deyip sadece Vivian'a gülümsedi ve acele adımlarla eve doğru yürüdü.

Tanrı'ya şükür etrafta pek fazla kimse yoktu. Olanlar da yüzündeki korkutucu ifade yüzünden yanına yanaşmaya çekinir haldelerdi. Ne var ki bu tam bir kurtuluş sayılmazdı. Adrian avluda tıkırdayan ayak seslerini işitti. Takipçisi deli kızıl Isabella Preston'dan başkası değildi. Hışımla arkasını dönünce kadının tahmininden de yakınında olduğunu fark etti. Zira hızını alamamış, Adrian'ın göğsüne toslamıştı.

Toparlanır toparlanmaz, "Nasıl oldu anlamadım, inanın bana isteyerek olmadı," dedi.

Genç adam çayın dökülüş anını saniyesi saniyesine hatırlamıyor olsaydı ona kolayca inanabilirdi. Kadın bir çocuk

Generated by CamScanner from intsig.com
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://kitap.org

kadar masum ve… Adrian başını iki yana sallayıp bir adım geriledi. "Sorun değil Bayan Preston. Lütfen eşinizin yanına dönün," dedi ve hızla arkasına dönüp içeri girdi.

Odasına gitmek için ön kapıyı değil de genellikle çalışanların kullandığı kapıyı tercih etmişti. Tüm hizmetkârlar konuklarla ilgilendiği için etrafta kimse yok sayılırdı. Ancak ayak sesleri yaklaşmaya devam ediyordu. Adrian tam merdivenlere adım atmıştı ki kadının da yukarı çıkacağı korkusuyla duraksadı. "Ne istiyorsunuz anlamıyorum. Kabalaşmam mı gerekiyor? Size derhal eşinizin yanınıza gitmenizi söylüyorum, anlaşıldı mı?"

Kadın anlamış gibi görünerek duraksadı. Koştuğu için beyaz şapkası başından geriye kaymış, arkaya doğru gevşekçe taradığı parlak kızıl saçları meydana çıkmıştı. Gerçekten mahcup bir hali vardı ki Adrian o an ondaki şiddetin engellenemez bir şey olduğunu düşündü. Belki de bundan hoşlanıyordu. Birkaç saat önce deli gibi âşık olduğunu ima ettiği adamın kafasında şemsiyesini parçalamış, yemek sırasında dirseğini bir savaş aleti gibi kullanmış ve az önce de bir fincan kaynar çayı bile bile göğsüne dökmüştü. Belki de hastaydı...

Sonra birden yeniden hareketlendi ve öne doğru atılarak saçma sapan mazeretlerini sıraladı. "İnanın çok pişmanım... Size garip gelebilir. Yani bir kaza olduğuna inanmak istemeyebilirsiniz ama…"

Kadın başını eğmiş halde duraksayınca Adrian ona bir adım yaklaştı ve sıkıntıyla söyleyecek bir söz aradı. Isabel Preston'daki tuhaflığın sebebi ancak bir kusur olabilirdi. Akli bir kusur…

Çok geçmeden beklenmedik bir anda deli kızıl başını kaldırıp iri gözlerini dikerek ona öylece baktı…

Adrian da öyle… Ve *şok* garip bir sızıyı beraberinde getirdi. İçinde, tam merkezinde bir yerde yangın çıktığını sandı. O gözleri daha önce görmüştü… Sadece görmekle kalmamış, uzun uzun bakmıştı onlara… *Eleanor…*

"Lordum?"

Adrian hızla kendini toparladı. Rahatlayacağını bilse deli kızılı sertçe itip kendinden uzaklaştırabilirdi. Hem bunu hak etmişti de… *Lanet cadı…*

"Bayan Preston, rica ederim sonradan pişman olacağım bir şey söylemeden önce gidin buradan… Derhal…" Bir itiraz bekliyordu. Onu tanımıyordu ama itiraz edeceğinden neredeyse emindi. Yine de düşündüğü gibi olmadı ve kadın iki adım geriledikten sonra arkasını dönüp hızla dışarı çıktı.

"Morgan söyler misin ben ne yapacağım şimdi?"

Yaşlı kadın bile çaresiz durumdaydı. Hangi elbiseyi eline alırsa alsın geriye koyuyordu. Aslında elbiseler kötü değillerdi, hatta güzellerdi ama hiçbiri Isabel'e uygun sayılmazdı. Hem tarz hem de beden olarak.

Isabel tahta göğüslü bir kız sayılmazdı, hatta göğüslerinin dolgun olduğu söylenebilirdi. Avcunu doldururken kenarlardan taşan göğüslerinin küçük olduğu düşünülemezdi. Ne var ki bu elbiselere sahip olması gereken kadın için dolgun göğüs ifadesi gerçeği yansıtamazdı. Fredy'nin eski metresinin bir inek olması muhtemeldi.

"Yeşil olanını daha çok sevdim. En iyisi onu sana uydurmak." Morgan zümrüt yeşili elbiseyi kızın üzerine tutup yüzünü buruşturdu.

Kadının aklından ne geçtiğini anlamak pek de mümkün değildi. Isabel sorgulamak yerine elbiseyi kolayca üzerine geçirdi ve düğmeleri iliklemesi için Morgan'a arkasını döndü.

"Demek üzerine çay döktün?"

Genç kız dayanamayıp gülümsedi. Zaten o anları hatırladıkça gülüyordu. Ne delilik ama…

"Evet ama bir ara beni döveceğinden korktum. Bana öyle tuhaf baktı ki deli olan ben miydim yoksa o muydu karar veremedim. Nihayetinde Fredy ve Vivian yalnız kaldılar…

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org
Generated by CamScanner from intsig.com

Fredy bir an önce gelse de neler olduğunu anlatsa, meraktan ölüyorum."

"O serseme hiç güvenmiyorum. Demedi deme kızın oyunlarına gelmesi an meselesi."

Isabel bu sözlere düşünmeden itiraz etti. "Aslına bakarsan Vivian kötü bir kıza benzemiyor. İkimizi bir arada görünce ölecek diye endişelendim. Sanırım Fredy'yi unutamamış."

Morgan çok sıra dışı bir şey yaparak gurur dolu bir ifadeyle, "Frederick kolay kolay unutulacak bir adam değil de ondan," dedi. "Eminim Henfield Kontu kendini onun yanında güvende hissetmemiştir."

"Ah, hiç de düşündüğün gibi değil Morgan. Onu görmelisin." Elbisesini göstererek sözlerini sürdürdü: "Tam da bu renk, harika gözleri var. En az Fredy kadar yakışıklı ve ondan çok daha etkileyici bir erkek. Tek sorun çok sinir bozucu, rahatsız edici ve ukala..." Bu arada aklına gelen şemsiye olayı kızarmasına neden oldu. Öte yandan kont hakkında bu kadar güzel şey söylediği için de pişmandı. Dadısının dikkatini üzerine çekmek pek akıllıca bir hareket değildi ne de olsa.

Neyse ki yaşlı kadın ümitsiz durumdaki elbiseyle ilgilenmeyi uygun gördü de Isabel'e kont konusunda karşılık vermedi. "Koltuk altlarından ikişer parmak alırsam biraz kurtarabilirim. Ama yine de yeterli değil. Lanet kadın bu göğüslerle nasıl hayatta kalıyor şaştım doğrusu."

Isabel kıkırdadı. Gerçekten Morgan'ın bahsettiği kadar vardı. Aynaya bakınca bunu daha iyi anladı. Koltuk altlarından mümkün olduğunca alınsa bile elbisenin yaka kısmı bombeli duruyordu. Daha fazla daraltmaya kalktığında ise yaka tamamen şekil değiştirip anlamsız bir görünüme bürünüyordu. "En iyisi gündüz elbiselerimden birini süslemek, ne dersin?"

Morgan ne yapabileceğinin kararını vermeye çalışırken düşünceli bir şekilde gözlerini kısmıştı. Tek eli belinde, diğeri de çenesindeydi. Sonra elini çenesinden çekip işaret parmağını sallamaya başladı. "Yok, daha iyi bir fikrim var." Giysi

sandığının içine iyice eğildi ve birkaç saniye sonra iki tane kumaş parçası çıkarttı. Isabel mendilleri hemen tanımıştı ancak ne işe yarayacakları konusunda hiçbir fikri yoktu. "Gündüz giysilerini süslemek için bize kurdele ve dantel gerekiyor. Sen de biliyorsun ki elimizdeki tek süs benim tülbendim." Elbisenin pot duran kısımlarını iğnelerle tutturduktan sonra şekil verdiği mendilleri kızın yakasından içeri, tam da göğüslerinin altına doğru yerleştirdi.

Bu sırada Isabel'in hareketsiz kalmasının tek nedeni yaşadığı şaşkınlıktı. Sadece birkaç saat önce kurtlara karşı dikkatli olmasını söyleyen dadısı, şimdi o kurtlara karşı onu sergilemeye çalışıyordu. "Bundan emin misin Morgan? Sence bu çok davetkâr değil mi?"

Morgan biraz uzaklaşıp eserini inceledi. "Oldukça davetkâr ama yine de kabul edilebilir. Siz yemekteyken ben de diğer hizmetçilerle birlikteydim. Edindiğim bilgilere göre akşam dansında tüm leydiler birer fahişeye benzeyecekmiş."

Isabel güldü. "Sen bir hizmetçi değilsin Morgan, hatta sen bu evdeki en saygıdeğer insansın."

Morgan hiç itiraz etmeden bu sözleri kabul etti. "Elbette öyleyim ancak bunu sadece birkaç kişi biliyor... Şimdi bırak gevezeliği de seni diğerlerinden daha saygın fakat daha fazla dikkat çeken bir kadına çevirelim... Tanrı aşkına bunun anlamını bilmiyor olman beni korkutuyor." Oysa hiç de korkuyormuş gibi bir hali yoktu.

"Sence altından kalkabilir miyim?"

Dadısı hafif bir kahkaha attı. "Elbette deli kız. Endişelerini Fredy için sakla... Ve tabii zümrüdî gözlü, en az Fredy kadar yakışıklı, ondan çok daha etkileyici, çok sinir bozucu, rahatsız edici ve ukala bir erkek olan Henfield Kontu için de biraz ayırabilirsin."

Isabel irkildi. Az önce kont hakkında tam da bu yorumu yaptığında dadısının cevap vermeyişini ilgisizliğe yormuş olmasına rağmen şimdi yanıldığını anlıyordu. *Morgan'a kendisinin bile kafa yormadığı neyi açık etmiş olabilirdi ki? Lanet ol-*

Generated by CamScanner from intsig.com
Ücretsiz E-Kitap Arşivi - https://rantey.org

sun, yaşlı kadın o çipil gözleriyle neden öyle tuhaf tuhaf bakıyordu? Yok... Muhtemelen abartıyordu... Muhtemelen... Ya da Henfield'a bakarken kalp atışlarını hızlandıran şeyi kabullenmeli miydi? Düşündüğünden de büyük bir arzuyu?

Beşinci Bölüm

Adımlarını özenli ve çok hesaplı atmak zorundaydı. Morgan görüntüde iyi bir iş çıkarmış olsa da Isabel pek rahat sayılmazdı. Sağ göğsünün altındaki mendil her an kayıp *sayın konuklar, işte buradayım* demek için fırsat kolluyordu. Göğüsleri fazlaca dolgun ve parlak görünüyordu. Özellikle de canlı yeşil kumaş ile oluşan tezat yüzünden daha da ön plandaydılar. Sadece ön planda da değil, açıkça öndeydiler zaten.

Akşam yemeğinin ardından balo salonuna geçeceklerdi. Isabel amaçsız bir kız olsaydı hiç düşünmeden geceyi odasında geçirmeyi tercih edebilirdi, fakat mümkün oldukça Vivian ve nişanlısı ile iletişim kurmalıydı. Gerçi öğlenki çay kazasından sonra adamın yüzüne nasıl bakacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. *Keşke şu lanet mendil yerinde dursaydı.*

Isabel'in planı yemek boyunca çok fazla dikkat çekmemekti zira masa düzenine göre ev sahibinden bir hayli uzağa oturmuşlardı. Bu biraz rahat nefes almasını sağlayabilirdi ancak göğüsleri yüzünden kendini huzursuz hissediyordu. Morgan kullandığı mendillerin leydilerin giydiği korselerin işlevini yaptığını, yani yukarı kaldırarak göğüslerin daha dolgun görünmesini sağladığını söylemişti. Dekoltesini sergilemek isteyen her kadın bu hileye başvuruyordu, tabii bunun için mendil yerine korse kullanıyor olmaları farkıyla. Isabel'in o çeşit bir korsesi olmadığı gibi şimdiye dek öyle bir şeye de hiç ihtiyacı olmamıştı.

Genç kız diğer hanımlara bakınca gerçekten Morgan'ın

Generated by CamScanner from intsig.com
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dediğinin doğru olabileceğini düşünüyordu. Bütün kadınlar ünlü ufaklı memelerini sergileyecek kıyafetler giymişlerdi. Hatta mülayim Vivian bile küçük göğüslerine aynı şeyi yapmıştı. Isabel için o kızın bir kriter olması şaşırtıcıydı ancak diğerleriyle kıyaslandığında en fazla hanımefendi gibi görünen oydu. *Neticede Isabel de bir hanımefendiydi.*

Vivian demişken... Kız gerçekten harika görünüyordu. Beyaz elbisesi gözleriyle aynı renk kurdelelerle süslenmiş ve gümüş payetlerle canlanmıştı. Yakası Isabel'inki gibi düz kesim değil hafifçe oyuk ve daha cüretkârdı. Tabii daha iri göğüsleri olsaydı onun da cüretkâr olduğunu söylenebilirdi. Tanrı aşkına akşamdan beri her çeşit meme hakkında fazlaca düşünmüş olması endişe vericiydi ve kadınları böyle dikkatli bir şekilde süzmeye devam ederse şüphe uyandırıcı olabilirdi.

Isabel yemek süresince başını tabağından kaldırmamaya özen gösterdi. Sadece Henfield Kontu'nun nasıl göründüğüne bakmak için onun oturduğu tarafa döndü. Adam yine mükemmel görünüyordu. Koyu renk ceketinin gerçek rengini mum ışığında anlamak pek mümkün değildi ama siyah ya da lacivertti muhtemelen. Gerçi ne olursa olsun önemli değildi çünkü her iki durumda da harika görünüyordu. Yüzü hakkında - özellikle de gözleri - bir fikir ileri süremiyordu çünkü hiç göz göze gelmediler. Sanki adam kasti olarak o tarafa bakmıyordu... Yine de Isabel onun gür saçlarının pırıldayarak etrafa anormal ışıklar yaydığının farkındaydı. Ona biraz daha bakarsa yakalanacağı endişesiyle tekrar tabağına yöneldi.

Yemeğe inerken ve yemek süresince Fredy ile konuşma fırsatı bulamadı. Odalarından çıkarken tam kapının önünde Fredy'nin Londra'dan tanıdığı sevimsiz bir çiftle karşılaşmışlardı. Yemek esnasında da aynı çift ile yan yana oturduklarından tüm vakti onlarla sohbet ederek geçirdiler. Tanrı'ya şükür Isabel çiftin uzağında olduğu için gerekli haller dışında konuşmak zorunda kalmamıştı.

Nihayet yemek sona ermek üzereydi. Saat tam dokuzu vuracakken genç kızın gözü büyük duvar saatine ilişti ve birkaç saniye sonra herkes balo salonuna geçmek üzere masadan kalktı. İşte tam o sırada Fredy ile yalnız kalma şansını yakalamış oldu.

"Meraktan çatlıyorum, neler oldu anlat hemen!"

Fredy keyifli ve biraz da gizemli bir gülücük atıp onu geride bırakan birkaç uzun adım attı. Isabel bir an şaşkınlıktan kıpırdayamamış ve iyice geride kalmıştı. Ancak hemen toparlanıp bir hayli uzaklaşan sahte kocasının peşinden koştu. Bunu yaparken de elini sağ göğsüne bastırmıştı. Her şeye rağmen bir yanı yerini yadırgayan mendil konusunda son derece hassas ve dikkatliydi.

"Frederick hemen neler olduğunu anlat, çabuk!" Sesini bir hayli yükseltince genç adam susması için bir hareket yaptı. "Neler oldu? Öptün mü onu? Karşılık verdi mi? Terk edecek mi nişanlısını?"

Omuzları çöken Fredy bir süredir akıp giden konukların arasında ayakta dikildiklerini hatırlayınca kızı köşeye, daha tenha bir yere doğru çekti. "Biraz hızlısın portakal... Konuştuk sadece. Aslında bir süre hiç konuşmadık, hatta birbirimize bakmadık bile. Sonra o annesinin bizi göreceği korkusuyla gitmek istedi ama ben izin vermedim."

"Eee?"

"Biraz öfkeliydi. İlk başta kızdım. Ne de olsa terk edilen benim ve bunu ona belli ettim. Sanırım fazla hırçın davrandım... Gözleri doldu." Isabel tiksinir gibi yüzünü buruşturdu ama tek bir kelime dahi etmedi. "Önce beni tebrik etti ve mutlu olmamı istediğini söyledi. Tanrı biliyor ya o an onu sarsmayı çok istedim. Sonra da beni suçlamaya başladı. Biliyor musun onu hiç o kadar ateşli görmemiştim."

"Demek kızımızın damarlarındaki buz çözülmeye başladı." Isabel omuzlarını anlamsız ve coşkulu bir dansla kıpırdatmaya başladı.

Öte yandan Fredy anında korumaya geçti. "Hemen onu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org
Generated by CamScanner from intsig.com

saçlarımın olmaz değil mi? *Buna* kıskançlık denir ve benim durumumda bundan daha tatmin edici başka bir his olmaz."

"Bana yeni bir şey söyle. Korkarım bize öyle bakmaya devam edersen seni kıskandığını yakında herkes anlayacak."

Fredy bu sözleri duymazdan gelmeyi yeğledi. "Evliliğimin gerçek olup olmadığını sordu... Bir an gerçeği söylemeyi düşündüm çünkü vereceğim cevabın onun için ne kadar önemli olduğu belli oluyordu... Sonra vazgeçtim... Beni reddedişini ve acımasızlığını hatırlamak aklımı başıma almamı sağladı."

Isabel memnuniyetle başını salladı. Yelkenleri suya indirmek için erkendi ve verilecek hesaplar henüz bitmemişti. "Başka ne dedi? Ne zaman öpüştünüz? Her şeyi anlat."

"Tanrı aşkına öpüşmek de nereden çıktı? Doğru düzgün konuşma şansımız bile olmadı. Lanet annesi birdenbire tepemize dikildi. Zaten sonra da ayrıldık."

"Sadece bu kadar olduğuna hayatta inanmam. Saatlerce yok oldun... Bunca zaman neredeydin?"

Fredy gözlerini devirip gülümsedi. "Ah tatlı Isabel... Aklına neler geldi kim bilir? Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı, ben de ata bindim. Henfield'ın arazisi çok büyük, zaman nasıl geçti anlamadım bile."

Bu yanıt Isabel'i pek memnun etmemişti doğrusu. Hayal kırıklığını gizlemeye gerek görmeden, "Aklımdan daha ateşli şeyler geçtiğini bilmelisin çünkü..." dedi ve sözlerine devam edemeden hafifçe hopladı.

Gözleri kocaman açılan arkadaşına bakan Fredy endişeyle, "Ne oldu?" diye sordu.

"Düşüyor... Düşüyor, hissediyorum..."

Kafası karışan Fredy, "Ne? Ne düşüyor?" derken tepelerine düşebilecek bir şeyler var mı diye tavana bakıyordu.

Isabel ise dümdüz edecek şekilde sağ göğsüne bastırıyordu. Mendili yakalamış olmasına rağmen yerine koymak için ya yakasından ya da eteğinin altından müdahale etmesi şartı.

Önce etrafta kimsenin olup olmadığını kontrol etti. Kimselerin olmadığından emin olunca da elini yaka kısmına götürüp göğüsleri üzerinde gerilen kumaşı zorlayarak ince parmaklarını içeri kaydırdı. Bu fazlasıyla müstehcen ve anlamlı bir hareketti...

Tam o sırada tavanda herhangi bir tehlike olmadığına kanaat getiren Fredy soran gözlerle ona baktı ve aynı anda dehşete kapılarak, "Ne yapıyorsun sen?" diye fısıldadı.

Genç kız anca göğsünü avuçlayabilmişti ve parmaklarını daha da aşağı kaydırması neredeyse imkânsızdı. Yüzünde zorlandığına dair komik ama sıkıntılı bir ifade vardı. "Gördüğün gibi mendili yerine yerleştirmeye çalışıyorum."

"Ne mendili?"

"Soru sormasana. Metresine aldığın elbiseyi bana uydurmak için Morgan mendille göğüs altlarıma destek yaptı ama lanet mendil düşmek üzere... Ah, eteğimin altından denememem gerek."

"Asla, asla böyle bir şey yapmayacaksın Isabel!"

Isabel bu ikazı umursamaksızın elini yakasından çekti ve öne eğilip eteğine uzandı. Eteği biraz kaldırmıştı ki Fredy eline yapışıp ona engel oldu. Tuhaf bir pozisyonda kalakalmışlardı. Genç kızın sağ göğsü az önceki müdahale yüzünden diğerine oranla hafif taşmış, eteği de dizlerine kadar açılmıştı. Birbirlerine ateş saçan gözlerle bakıyorlardı.

"Çek elini üzerimden Fredy... Derhal."

Fredy tam itiraz ediyordu ki kalın bir erkek sesi işitildi.

"Rahatsız etmiyoruz ya?"

Adrian bunun bir kavga mı yoksa oynaşmama mı olduğunu anlamakta zorlandı. Yeni evli çift atışıyormuş gibi homurdanıp birbirlerine ters ters bakıyor olsa da vücut dilleri başka şeyler söylüyordu. Sanki az önce ateşli bir öpücüğü

Generated by CamScanner from intsig.com
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://raftey.org

suçlamasan olmaz değil mi? *Buna* kıskançlık denir ve benim durumumda bundan daha tatmin edici başka bir his ola-maz."

"Bana yeni bir şey söyle. Korkarım bize öyle bakmaya de-vam ederse seni kıskandığını yakında herkes anlayacak."

Fredy bu sözleri duymazdan gelmeyi yeğledi. "Evliliği-min gerçek olup olmadığını sordu... Bir an gerçeği söylemey-ı düşündüm çünkü vereceğim cevabın onun için ne kadar önemli olduğu belli oluyordu... Sonra vazgeçtim... Beni reddettiğini ve acımasızlığını hatırlamak aklımı başıma getir-miş sağladı."

Isabel memnuniyetle başını salladı. Yetkenleri artık ka-dırmek için erkendi ve verilecek hesaplar henüz bitmemişti. "Başka ne dedi? Ne zaman öpüştünüz? Her şeyi anla."

"Tam aşkına öpüşmek de nereden çıktı? Doğru düzgün konuşma şansımız bile olmadı. Lanet annesi birdenbire üze-rimize dikildi. Zaten sonra da ayrıldık."

"Sadece bu kadar olduğuna hayatta inanmam. Saatlerce yok oldun... Bunca zaman neredeydin?"

Fredy gözlerini devirip gülümsedi. "Ah tatlı Isabel... Ak-lına neler geldi kim bilir? Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var-dı, ben de ata bindim. Henfield'ın arazisi çok büyük, zaman nasıl geçti anlamadım bile."

Bu yanıt Isabel'i pek memnun etmemişti doğrusu. Hayal kırıklığını gizlemeye gerek görmeden, "Aklımdan daha ateşli şeyler geçtiğini bilmelisin çünkü..." dedi ve sözlerine devam edemeden hafifçe hopladı.

Gözleri kocaman açılan arkadaşına bakan Fredy endişeyle, "Ne oldu?" diye sordu.

"Düşüyor... Düşüyor, hissediyorum..."

Kafası karışan Fredy, "Ne? Ne düşüyor?" derken tepeleri-ne düşebilecek bir şeyler var mı diye tavana bakıyordu.

Isabel ise dümdüz edecek şekilde sağ göğsüne bastırıyor-du. Mendili yakalamış olmasına rağmen yerine koymak için ya yakasından ya da eteğinin altından müdahale etmesi şart-

Önce etrafta kimsenin olup olmadığını kontrol etti. Kimse-lerin olmadığından emin olunca da elini yaka kısmına götü-rüp göğüsleri üzerinde gerilen kumaşı zorlayarak ince par-maklarını içeri kaydırdı. Bu fazlasıyla müstehcen ve anlamlı bir hareketti...

Tam o sırada tavanda herhangi bir tehlike olmadığına ka-naat getiren Fredy soran gözlerle ona baktı ve aynı anda deh-şete kapılarak, "Ne yapıyorsun sen?" diye fısıldadı.

Genç kız anca göğsünü avuçlayabilmişti ve parmakları-nı daha da aşağı kaydırması neredeyse imkânsızdı. Yüzünde zorlandığına dair komik ama sıkıntılı bir ifade vardı. "Görtü-ğün gibi mendili yerine yerleştirmeye çalışıyorum."

"Ne mendili?"

"Soru sormasana. Memesine aldığın elbiseyi bana uydur-mak için Morgan mendille göğüs altlarına destek yapıp ama lanet mendil düşmek üzere... Ah, eteğimin altından dene-mem gerek."

"Asla, asla böyle bir şey yapmayacaksın Isabel!"

Isabel bu ikazı umursamaksızın elini yakasından çekti ve öne eğilip eteğine uzandı. Eteği biraz kaldırmıştı ki Fredy eli-ne yapışıp ona engel oldu. Tuhaf bir pozisyonda kalakalmış-lardı. Genç kızın sağ göğsü az önceki müdahale yüzünden diğerine oranla hafif taşmış, eteği de dizlerine kadar açılmıştı. Birbirlerine ateş saçan gözlerle bakıyorlardı.

"Çek elini üzerimden Fredy... Derhal."

Fredy tam itiraz ediyordu ki kalın bir erkek sesi işitildi.

"Rahatsız etmiyoruz ya?"

Adrian bunun bir kavga mı yoksa oynaşmama mı oldu-ğunu anlamakta zorlandı. Yeni evli çift atışıyormuş gibi ho-murdanıp birbirlerine ters ters bakıyor olsa da vücut dilleri başka şeyler söylüyordu. Sanki az önce ateşli bir öpücüğü

Generated by CamScanner from intsig.com
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://raftey.org

yarıda kesip sevişmeye başlamışlar ama sonra her ne olduysa birbirlerine öfkelenmişlerdi. Garip ama Adrian da öfkelendiğini hissediyordu. Normalde böyle şeyleri pek önemsemezdi. Öyle çok ahlaksızlığa tanık olmuş ve bizzat içlerinde bulunmuştu ki çiçeği burnunda çiftin bu kaçamağı gibi olaylar bir hiç olmalıydı. Fakat Adrian açıkça öfkeliydi. Belki de gerçek sebebi sadece Vivian'ı bu sahneye tanık olduğu içindi.

Nişanlısının iç çekişi saf bir dehşetin eseriydi. Mümkün olsa kızın önüne geçer ve onun bu manzarayı görmesini engellerdi. Aslında buna hiç gerek yoktu, ne de olsa evlendiklerinde bu işin detaylarını orta seve seve öğretecekti. Ama şimdi şu densizlere birtakım kurallardan bahsetmeliydi.

"Rahatsız etmiyoruz ya?"

Preston çifti iki saniyede toparlandı. Hâlâ yakın ve samimiydiler ancak deli kızılın eteği olması gerektiği gibi duruyordu. Tek sıkıntı, göğsündeki anormal çıkıntıydı ki Adrian o noktaya bakmadan edemiyordu.

"Lordum... Yanlış anladınız..."

Preston utancından sözlerine devam edemedi, aynı zamanda Vivian'ın varlığından rahatsız olduğu için gözlerini ondan alamıyordu. Aynı şekilde karısı da kıpkırmızı kesilmiş ve rahatsız görünüyordu. Tanrı'ya şükür gözlerini yere dikmişti de Adrian'ın onları görmesini engellemişti. Tanrı'ya şükür...

Adrian engellenmez bir şekilde onlara haddini bildirmek ve titiz bir çalışmanın eseri olan çay kazasının hesabını sormak için sabırsızlanıyordu. Ama önce Vivian'ı göndermeliydi. "Hayatım sen annenin yanına git, ben birazdan geleceğim."

Vivian sinirli bir şekilde başını salladı ve kimseye bakmadan salonun merkezine doğru hırslı adımlarla ilerlemeye başladı.

"Bay Preston... Evli ve tecrübeli gözler az önceki manzarayı hoş, hatta eğlenceli bulabilir ancak davetlilerim arasında genç kızlar olduğunu unutmamanızda fayda var."

Adrian sözlerini Frederick Preston'a söylemiş olsa da bakışları deli kızılın üzerindeydi. Nedense onun tepkisini merak ediyordu. Kadın kızıl saçlı başını kaldırsın diye bekledi ancak kocası cevap vermekte geciktirmedi. "Ortada bir yanlış anlaşılma olduğu açık lordum. Eşimle sadece ufak bir kazayı geçiştirmeye çalışıyorduk."

Kont bu açıklamanın tek bir kelimesine dahi inanmasa da anlayışla başını salladı. "O halde sizin için bir şeyler yapmalıyım. Bu kazanın sizi fazlasıyla üzdüğü açık hanımefendi." Bunu Isabella Preston başını kaldırsın diye özellikle söylemişti. Gerçi nedeni bu kadar sıradan olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Hatırladığı kadarıyla en son o gözlere baktığında çok da mutlu olmamıştı. İşte yine oluyordu... Ah... Kesinlikle mutlu değildi... Kadının gözlerinin ölen eşinin gözleriyle olan benzerliği şaşırtıcıydı.

"Önemli bir şey değildi lordum... Geçti bile. Şimdi müsaade edersenız odama gitmeliyim." Kadın zorla gülümseyip bir reverans yaptı.

Tam gidiyordu ki Adrian bunu istemediğini fark etti. Engelleyeceğini bildiği için pervasızca, "Bence birlikte gitmemizde fayda var. Böylelikle rahatsız edilmeden birkaç vakit geçirebilirsiniz," dedi. Özellikle her kelimeyi vurgulamıştı.

Preston'ın öfkeli soluğunu işitir gibi ama asıl deli kızılın tepkisini bekliyordu. Nihayet ondan soğuk bir yanıt geldi. "Konuklarımızın eğlenceyle bu derece ilgili olmanız çok hoş bir durum, ancak bize karşı gösterdiğiniz normal olmayan ilgiyi gereksiz ve küstahça buluyorum."

Adrian gülümsedi. "Küstahça mı? Sizce bu küçük tavsiyem mi küstahlık yoksa terbiyesizlikleriniz mi? Bence iyi bir dersi hak ediyorsunuz. Bu dersi size ben veremeyeceğime göre sevgili eşinizden istemeliyiz." Son cümlenin aşırıya kaçtığının farkındaydı ve geri alamayacağına göre arkasında durması gerekiyordu.

Karşı atak için beklerken genç damat öfkeyle araya gir-

Generated by CamScanner from intsig.com
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rafdey.org

di. "Isabel'le daha düzgün konuşmanızı tavsiye ederim. Ama halde gün doğumuna yakın kozlarımızı paylaşmak zorunda kalırız," diye homurdandı.

Bu geçiştirebileceği bir hamle olsa da Adrian bunu yapmak istemiyordu. Üstelik Preston'ın davranışını son derece yerinde ve haklı bulmuştu. Kimse karısıyla bu şekilde konuşamayacağı gibi öyle bir kaza anında kendisi de farklı bir tepki vermezdi. Tabii önce adamın dişlerini dökerdi. "Kabul ettim Preston. Niyetim eşini utandırmak değildi. Biz böyle oluşumuz, bu küçük anlaşmazlığı unutman için yeterince umarım... Ve tabii özrüm de."

Muhtemelen barış eli karşılıksız kalmayacak, Preston yelkenleri suya indirecekti ama öfkeli kızıl buz gibi bir sesle ve sözcükleri özenle vurgulayarak tane tane konuşmaya başladı. "Benimle ilgili bir konuda uzlaşmaya varmanız güzel. Fakat bir ders almam konusundaki bahsinizden hiç hoşlanmadım. Aksine sizlerden birinin ders alması gerekiyor - ki şu an bunun için fazlasıyla uygun - o deniz memnun olurum." Adrian'a bakıp kısık bir sesle sözlerine devam etti. "Ve lord hazretleri... Bu öyle bir ders olur ki tüm İngiltere muhteşem düğününüz yerine bundan bahseder... İyi akşamlar..." İkinci ve son reveransın ardından hışımla arkasını döndü ve balo salonu yerine misafir odalarına çıkan merdivenlere yöneldi.

Ardında bıraktığı şaşkın adamlar ise o gidene kadar onu bakmayı sürdürdüler. Aralarından sadece bir tanesi kızın giderken düşürdüğü mendili fark etmişti ancak konuşma yerine susmayı yeğledi.

"Onu öfkelendirmek için ne yaptığımı merak ediyorum." Genç damat anlamadığına dair boş bir ifadeyle bakıyordu. Adrian'ın düşüncesi, onun karısının arkasından gitmemek arasında kaldığıydı. Sonunda kadınlar konusundaki engin tecrübesini konuşturarak bir öneride bulundu. "Bence peşinden gitmek akıllıca olmaz. Bırak da yalnız kalsın."

Preston bu öneriyi bekliyormuş gibi gülümsedi ve bir baş selamından sonra balo salonuna yöneldi.

Adrian adam gözden kaybolana kadar gülümseyerek onu izlediğinin farkında değildi. Sonra arkasını döndü, yere düşen top haline gelmiş kumaşı aldı. Hâlâ sıcak olması ilginçti. Fakat buna sadece kısa bir süreliğine şaşırdı. Neden sıcak olmayacaktı ki? Deli kızıl o kadar öfkeli görünüyordu ki muhtemelen alev almıştı... Ona ders vermekten kast ettiği şeyin sert bir sevişme olduğunu anlamadığından neredeyse emindi. Güldü... Düşünmeden mendili burnuna yaklaştırdığında onu uyaran tatlı bir gül kokusu aldı... Az önce merakını cezbeden alevler, şimdi içinde tuhaf bir ateş yakmıştı. Hafifçe silkelenip balo kalabalığına karışmak için herkesin yaptığını yaptı.

Salonda gözüne ilk ilişen kişi nişanlısı değil eski sevgililerinden Virgil Kontesi Miranda oldu. Bunun nedeninin aniden bastıran sevişme ihtiyacı olduğunun farkındaydı. Kadının güzel vücudunu sergileyişini dikkatle izlerken bedeni gerildi. Dolgun göğüslerinin her bir hareketle dalgalanışına büyülenmiş gibi bakakaldı. Ne kadar güzel oldukları hâlâ aklındaydı. *Yanındaki delikanlı ne kadar da toy* dedi içinden. Delikanlının Miranda'nın çılgın istekleriyle baş etmesi pek de mümkün görünmüyordu. Adrian kadını odasına davet edecek olsa hiç şüphesiz olumsuz bir yanıt almazdı. Yapardı da... Keyifle gülümsedi ve bunu sonra düşünmek üzere geri plana attı.

Vivian neredeydi? Adrian kalabalık salonu bakışlarıyla tararken nişanlısının annesiyle birlikte bir köşede onu bekliyor olacağını düşünmüştü. Fakat düşündüğünün aksine Vivian dans ediyordu. Hem de Preston ile... Kısa bir an için bundan rahatsızlık duysa da bu durumu çok önemsemedi. Kimselere görünmeden geldiği yoldan geri dönerken eli az önce cebine koyduğu mendile kaydı. Gül kokusunu hissetmek için mendili tekrar burnuna götürürken gülümsüyordu. Hoş bir ko-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org
Generated by CamScanner from intsig.com

kuydu… O da hoştu. Tuhaftı ama hoştu… Ve göğüsleri… yavruağzı güllere benziyordu.

Isabel büyük yatağa uzanmış bekliyordu. Saatlerdir ya… nızdı. Aniden kabaran öfkesi dinince sağlıklı düşünebil… ve gereksiz yere kabalık ettiğine karar vermişti. Eğer yarın… bah tüm eşyaları kapı önüne konulursa buna kim şaşırabilir… ki? Aynı gün içinde adamı hem yakmış hem de ona hakaret etmişti. Gerçi hakaret etme konusunda haksız sayılmazdı. Hafifçe ürperdi…

Bu iş bitip alacağı dersleri öğrendiğinde zavallı adamla… linden hiç de memnun olmayacaktı. Zaten tüm İngiltere'de… alacağı ders yüzünden ondan bahsedeceği hakkındaki söy… dini savururken de bahsettiği tam olarak yakın gelecekte… şına geleceklerdi. Isabel bu fikirle keyiflenmek yerine tekrar ürperdi. Kont muhtemelen çok sinirlenecekti… Latent he… pertisi titremeye dönüştünce yorganı çenesine çekti ve düş… rini karına topladı.

Ruh hali ani hareketlere karşı çok da korumaklı değildi… oda kapısının hızla açılmasıyla korkuyla yerinden sıçradı. Nedense gelenin Henfield olduğunu düşünmüştü. Ama normal olarak gelen Fredy'ydi ve şarkı söylüyordu… Isabel gerginliğine rağmen gülümseyerek yatakta doğruldu.

"Uyudun mu bayan asabi?"

"Uyudum ve hâlâ uyuyorum bay sersem…"

"O zaman Vivian ile aramızda geçenleri uyandığında anlatı…"

Isabel hızla yataktan kalktı ve Fredy daha odanın ortasına gelemeden onun koluna yapıştı. "Hadi anlat, neler oldu?"

Cevap olarak bir sarhoş kıkırdaması duyunca parmak ucuna yükselip arkadaşının nefesini kokladı. "İçmişsin sen!" dedi yüzünü buruşturarak. Bu bir tespit değil soruydu.

"Elbette içtim… Ya da mutluluktan böyle oldum."

Fredy bir dansçı edasıyla ceketini çıkarıp gelişigüzel bir şekilde fırlattı. Tam kendini yatağa bırakıyordu ki Isabel öne

çıkıp Morgan'ın onun için hazırladığı yer yatağını işaret etti. "Burası senin."

Fredy omuz silkerek yere oturdu. Keyfini bozmak pek mümkün görünmüyordu.

"Anlat hadi, neler oldu?"

Isabel hiçbir cevap alamayacağını düşündüğü sırada sessizlik nihayet Fredy'nin boğuk sesiyle dağıldı. "Beni seviyormuş."

"Bunu tahmin ediyordum zaten. Eee…"

"Çok daha fazlası var hayatım… Çok daha fazlası. İki kez dans ettik. Henfield bütün gece ortalarda görünmediği için rahattık. Tanrı bilir hangi cehennemdeydi?"

Isabel meraklandı. Bu haber Fredy'nin macerasını bile gölgede bırakmıştı. Acaba kont çok kızdığı için mi gitmişti? Acaba yarın sabah canına okumak için kapısına dikilir miydi? Eğer öfkesi bu kadar şiddetliyse… Isabel sayısız titreme nöbetlerinden birine daha yakalandı.

"Sen beni dinlemiyor musun?" Fredy'nin sesi sitemliydi ama kızın titrediğini görünce, "Üşüyor musun? Bu gecelikle bir insan nasıl üşüyebilir anlamıyorum," dedi.

Isabel gayrıihtiyarî geceliğine baktı. *Ne vardı ki?* Gayet kullanışlı ve rahattı. "Nesi var?"

Fredy kıkırdadı. "Nesi yok ki? Bir sürü fırfırı var. Sanki bütün İngiltere bu geceliği dikmek için bir araya gelmiş gibi görünüyor. Baksana kolları, boynu, etekleri, yakası bile fırfırlı… Merak ediyorum da bunu sana Morgan mı aldı?"

Isabel kızardı. Geceliği Morgan'ın aldığı doğruydu fakat bu tespitin kolaylıkla yapılması şaşırtıcıydı. "Bence gayet güzel!" Arkadaşının karşısına, tam da görüş alanına geçip elini beline koydu.

Kızın tavırlarındaki bakire izleri öyle çarpıcıydı ki Fredy tekrar kıkırdadı. Güzel olduğu tartışılmazdı ama biraz farklıydı Isabel… Özellikle şu anda her zamankinden farklı görünüyordu gözüne…

Kıvırcık kızıl saçları beline dökülüyordu. Sanki bu haline

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org
Generated by CamScanner from intsig.com

fon oluştursun diye kasti olarak arkasına koyulan mumlar, saçlarının etrafında bir ışık kümesi yaratıyordu. Zarif hatları ilk bakışta bol kumaş altında gizlenmiş gibi dursa da saçlarını aydınlatan ışık kumaşı da inceltmişti sanki. Fredy'nin gülüşü solduğu gibi bakışları da yön değiştirdi. Çok içtiğinden kesinlikle emindi…

"Bir daha içmene izin vermeyeceğim haberin olsun."

"Yatsana artık sen!"

Isabel kaşlarını kaldırıp şüpheyle süzdü genç adamı. Yüzünde kendi standartlarına göre korkutucu bir ifade vardı. "Neden rahatsız oldunuz bayım? Yoksa utandınız mı?"

Fredy aceleyle ve biraz da telaşla, "Saçmalama," diye bağırdı.

Isabel'in aniden yerine gelen özgüveni tüm gediklerinden arınmıştı. Genç kız işveli bir edayla bacağını öne doğru uzattı ve beyaz geceliğinin eteğini bileklerinin biraz yukarısına kadar kaldırdı.

Eğer Fredy onun sadece yüzüne baksaydı muhtemelen oyun uzamadan biterdi, fakat Vivian ile geçirdiği tatlı saatlerden sonra eğilimleri gerçek ve tam bir erkeğinki gibiydi. Kızın eğlencesine katılıyor sayılmazdı. Hatta bu eğlencenin yanından bile geçmiyordu. Sadece, "Kes şunu," dedi tehditkâr bir sesle.

Isabel ise oralı bile değildi. Karşısına geçmiş, komik bir dansla kalçalarını kıvırıyor, bir yandan da *Fredy benden utanıyor* diyerek düşük zekâ ürünü bir şarkı mırıldanıyordu.

Fredy utanmıyordu da yorganı üzerine bir an önce çekmezse utanacağını biliyordu. Derhal aklından geçeni yaparak yastığıyla başına kapadı.

"Tamam, hemen öfkelenme. Sadece eğleniyordum o kadar. Benden utanmadığını biliyorum. Biz kardeş sayılırız."

Fredy de aynı fikirde olduğu için öfkeliydi zaten. Kadınsızlık sorununa acil olarak bir çözüm bulmalıydı. Bir an önce sevişmek zorunda olduğu gerçeğinin kafasına dank diye vuruşuyla neredeyse fiziksel bir acı hissetti.

"Fredy?"

"Evet."

"Kızdın mı bana?"

"Hayır, uyu artık!"

"Ama bana Vivian'dan bahsedecektin."

Genç adam yastığı başından kaldırıp ona öldürecekmiş gibi bakarken ağzından tükürükler saçarak bir şeyler söyledi.

Isabel onun ne söylediğini anlamadı ancak Vivian hikâyesini unutması yönünde öfkeli bir şeylerdi tahminine göre. Ne zaman durması gerektiğini genellikle anlamazdı ama bugün anlamıştı. Yorganın altına girip başını yastığa gömer gömmez gözlerini kapadı.

Fredy ise içten içe köpürüyordu. Yüzüstü yatmayı denedi ancak uyarılan erkekliği izin vermeyince küfür etti. Bunun sebebi Vivian'dı… O kadar yakınlardı ki nefesini kesmişti. Üstüne Isabel'in vurdumduymaz tavırlarıyla alev almanın eşiğine gelmişti. Bu deli kızda tuhaf bir şeyler vardı. Fredy'yi anlamsız şekilde uyaran bir şeyler…

"Lanet olsun size!"

"Ne dedin Fredy?"

"Uyumadın mı sen lanet cadı?"

"Sesin sana ait değilmiş gibi, dikkatimi çekti. Ondan uyandım."

"Dikkatini bana verme o zaman!"

Isabel başını kaldırmadan, "Bunun hesabını yarın vereceğini unutma Fredy. Şu anda sana harcayacak enerjim yok," dedi çatallı bir sesle ve genç adamın bu sözler üzerine homurdandığını duydu.

Birkaç dakika sonra Isabel iki erkek üzerinde yarattığı afrodizyak etkiden bihaber, tatlı bir uykuya dalarken, Fredy uzunca bir süre tavanı seyretti.

Generated by CamScanner from intsig.com
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Altıncı Bölüm

Adrian sabahın erken saatlerinde, sadece birkaç hizmetçinin ayakta olduğu bir saate çıkmıştı dışarıya. Yeni yaz gününeşi topraklarını ele geçirmeden, nemli sabah serinliğinde ata binmekten oldum olası çok hoşlanırdı. Birkaç saatlik gezintisinden sonra niyeti eve dönmekti, fakat bunun yerine kiracılarının yaşadığı en yakın köye uğramayı yeğlemişti. Londra'dayken ihmal ettiği işler her zaman aklındaydı ama Cambridge'e geldiğinde onlarla ilgilenme şansını pek yakalayamıyordu.

Bugün bu farkındalıkla birkaç çiftçiyle görüşürken keyifli gezisi, işini bilen ve topraklarıyla övünen bir toprak sahibinin günlük gezilerinden birine dönmüştü. İnsanların kendisini tanıdığını biliyordu fakat sevdiklerinden haberdar değildi. *İlgisizliğinin bir kayıp olacağını düşünürdü oysa...* Aksine köyü halk tarafından her seferinde bir kral gibi karşılanırdı istisnasız olarak. İnsan sarrafı yönü bunun bir rol olmadığını biliyordu. Adil bir toprak sahibiydi ve asla halkın refahını kendi çıkarlarının gerisinde tutmamıştı. Yine de ilgisizdi... *İlgisizin ne zaman yok olduğunu biliyor olması bu etkiyi azaltır mıydı?*

Eleanor ölmeden önce birlikte sıklıkla Henfield arazisini gezerlerdi. Bu özellikle karısı için büyük keyifti. Eleanor öyle yardımsever ve tatlıydı ki şimdi bile onu unutmayan köylü kadınları kendisine taziyelerini sunabiliyorlar, beş yıl önceki kayıp için ne kadar üzgün olduklarını söyleyebiliyorlardı.

Köyden ayrılırken, kısa süre önce içinde bulunduğu kalabalığı yukarıdan görmek için geri döndüğünde Eleanor'un anıları her zamankinden daha gerçekçi ve canlı olarak zihnine yerleşmişti. Bunun tek nedeni taziyeler değil sabahın köründe kalkmasına neden olan başka bir şeydi.

Kahvaltıya katılmayacağını misafirlere nazikçe bildirmek uşağının işiydi. Dışarı çıkacağından Vivian'ın da haberi yoktu çünkü bu çok ani alınmış bir karardı... Çünkü Eleanor iyi bir gece geçirmesine izin vermemişti. *Neden?*

Nahif, kibar ve sevecen eşi Eleanor'un hayattayken verdiği huzur yerine üzerine şimdi bir buhran gibi çöken hisler düşündürücüydü. Adrian bir kere bile olsun onun öfkelendiğini hatırlamıyordu. O öyle tatlıydı ki güzelliği sadece başak sarısı saçları ya da bal rengi gözlerinde değil içinden taşan bir şeydeydi... Ondaki güzellik mistikti. Adrian şu anda, kaybından beş sene sonra bile onu aynı sevgi ve saygıyla anabildiğine göre çok daha fazlasıydı Eleanor'un güzelliği. Yüreğine yerleşen sızı öyle tanıdıktı ki...

İlk görüşte çarpılmışlardı birbirlerine. Adrian bundan on sene önce, yirmi yaşındayken güzeller güzeli Eleanor'un büyüsüne kapılmıştı. O sıralar sosyeteye yeni takdim edilen karısının ilk balosu ve ilk heyecanıydı. Adrian toy bir delikanlı olsa da onu gördüğü an iliklerine kadar hissettiği aşk hiçbir tecrübenin sağlayamayacağı bir öngörüydü.

Leighton Kontu'nun tek kızıydı Eleanor. Adrian şimdilerde Eleanor'un ağabeyi, bugünün Leighton Kontu Brendan Blackmore ile çok yakın arkadaş olsa da o sıralar ilgilendiği tek kişi Eleanor'du.

Kısa süre sonra evlenmişlerdi. O zamanlar Adrian'ın babası X. Henfield Kontu Samuel Eaglestone hayattaydı. Tek oğlu ve vârisi için görkemli bir düğün yapmış ve soyunun devamlılığını dilemişti. Ne var ki düşündükleri gibi olmamıştı. Beş senelik evlilikleri boyunca Eleanor birkaç kez hamile kalmasına rağmen çocuklarından hiçbiri doğuma kadar yaşamamıştı. Doktorlar da bu umutsuz çabaların, kadının sağlığını tehdit ettiği gerekçesiyle artık hamile kalmaması

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org
Generated by CamScanner from intsig.com

gerektiğine karar vermişlerdi. Adrian canından çok sevdiği karısının kendisine bir çocuk veremiyor olmasına üzülmüştü, fakat Eleanor'un hayatını riske atmaktansa soylarının sona ermesini göze almıştı. Yine de son hamileliğinin ölüme gitmesini çememiş olmalarının tek açıklaması kader olabilirdi. Eleanor korkulduğunun aksine bebeğini dokuz ay boyunca karnında taşımıştı ama Adrian doğum sırasında önce bebeğini, sonra da eşini kaybetmişti.

Bu trajik olayı atlatmak Adrian gibi güçlü bir erkek için bile kolay değildi. İlk sene neredeyse hayattan elini çekmiş, kimseyle görüşmemişti. O süreçte acısını paylaşan arkadaşlarının ve ilgisini bekleyen işlerin arasında kalıp kendine gelmişti. Tanrı biliyor ya en büyük destekçileri, en yakın arkadaşları Abbey Kontu Stephan Ramsey ve Eleanor'un kederli ağabeyi Brendan olmuştu. Şu aralar ikisi de ortak işleri nedeniyle yurtdışında olduğu için Adrian kendini şanslı hissediyordu zira Brendan'ın Vivian konusunda takındığı çocukça tavır ve Stephan'ın alayları ile uğraşmak istemiyordu.

Sonraki seneler acısı hafiflemiş olmasına rağmen her zaman Eleanor için kalbinin en özel yerinde bir mabedi olduğunu söyleyebilirdi ve o mabet Adrian yaşadığı sürece hep orada kalacaktı.

Onu düşünmediği zaman yok gibiydi. Belki de bunun sebebi rüyalarıydı. Sanki çektiği acıyı unutturmak için gülümseyen yüzüyle rüyalarına konuk olurdu karısı. Ancak bir süredir Eleanor'un huzursuz ve acı çeken soğuk simasından başka hiçbir şey yoktu hatırında. Rüyaları artık ışık saçmıyordu.

Dün geceki rüya ise diğerlerinden farklıydı. Eleanor huzursuz yüzünü göstermek bir yana tüm seslenmelerine rağmen ona bakmamıştı bile. Hayali sadece kabullenemiyormuş gibi başını sallamış ve uzaklaşarak yok olmuştu. Gitmesine alışkındı Adrian, ancak bu gidişi farklı kılan bir şeyler vardı. Ne olduğunu düşünmek istemiyordu.

Saati bilmese de hatları gittikçe netleşen güneş, ikindiyi

geçtiklerini haber veriyordu. Hızını biraz arttırmak için atın sağrısına hafifçe baskı yaptı ancak doru at Falcon keyfi olarak ileri atılıp bir ok gibi fırladı. Dörtnala gitmenin canlandırıcı etkisi Adrian'ın üzerindeki huzursuzluğu yok etmiş sayılırdı.

Çok geçmeden Henfield malikânesinin kuleleri girdi görüş açısına. Adrian çok fazla övünmeyi sevmeyen bir adam için bile böbürlenme sebebi olan bu görkemli yapıyı seviyordu. Henfield ataları tarafından dört yüz sene önce yapılan dört kuleli taş yapı geride kalan yüzyılda aslına uygun şekilde restore edilmişti. Böylesine büyük ve gri olmasına rağmen yemyeşil Henfield arazisine bu denli yakışması şaşırtıcıydı.

Adrian atını daha hızlı gitmeye zorlayıp eve dönme düşüncesindeydi ancak bugünün planının piknik olduğunu hatırlayınca kontrollü bir şekilde yavaşladı. Piknik alanı yakınlardaydı. Bilmiyor olsaydı bile sesleri takip etmesi yeterli olurdu.

Piknik örtüleri küçük bir derenin kıyısına, ağaçların gölgesine serilmişti. Bayanların bir kısmı geziye çıkmıştı, diğerleri ise dedikodu yapıyordu. Bulunduğu noktadan bakınca çoğunun birer çiçeğe benzediğini söylemek hata olmazdı. Adrian gülümsedi. Atını piknik alanına doğru sürerken beyaz elbisesi ve tatlı gülüşüyle parıldayan Vivian dikkatini çekti. Kız tek başına derenin üzerindeki tahta köprüden Adrian'ın bulunduğu tarafa geçiyordu. Genç adamın yüzündeki gülümseme derinleşti. Kızı bakışlarıyla takip ederken yalnız olduğundan iyice emin oldu. Annesinden iz yoktu.

Falcon fazla heybetli ve bazen hiç istemediği kadar gürültülü olduğu için atından indi. Nişanlısının kararlı bakışlarını takip edince onu neyin heyecanlandırdığını görebilmişti. Biraz ilerideki çiçek öbeklerinin canlı renkleri Adrian için bir heyecan kaynağı olmasa da Vivian'ı açıkça etkilemişti. Bir ağaca yaslanıp kızın çiçekleri koparışını, her kopardığı çiçeği koklayışını izledi. Huzur verici bir kızdı Vivian ve bu haliyle ona kısmen Eleanor'u hatırlatıyordu.

Generated by CamScanner from intsig.com
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sadece izlemek bile damarlarındaki kanın akışını hızlan-
dırmıştı. Dün akşamdan beri sakin değildi zaten. Nişanlan-
dan şu an için fazla bir talebi yoktu. Belki birkaç öpücük alır,
belki de onu incitmeden tatmin edebilirdi. Yavaşça yaklaştı.
Onu korkutmak istemiyordu, öyle ki hareketleri bir kedinin
ki kadar sessizdi. Nihayet yanına vardığında boğazını temiz-
leyip varlığını belli etti. Düşündüğü gibi Vivian bir kuş gibi
ürktü.

"Lordum..." Genç kızın eldivenli eli çıplak sinesindeydi.

"Korkutmak istemedim ama daha fazla sessiz kalırsam ka-
balık etmiş olacaktım."

"Beni mi izliyordunuz?" Korkusu o kadar açıktı ki...

"Seni görüp de gözünü senden alabilecek kimse olamaz
Vivian... Çok güzelsin." Kıza iyice yaklaşarak çiçek tutmayan
elini dudaklarına götürdü.

Vivian, "Teşekkür ederim lordum," derken kızaran yüzü-
nü yere eğmişti.

Bundan daha uygun bir an olamazdı. Sadece bir öpücük,
daha fazlası değil. Hemen arkalarındaki bir ağacı gözüne kes-
tirdi. Ağaç kalın gövdeli, gür yapraklı bir meşeydi. Nazikçe
kızı oraya sürükleyip ağaç gövdesiyle bedeni arasına hapset-
ti. Kulağına çalınan kalp atışlarındaki telaşı umursayıp onu
serbest bırakabilirdi ama bunu istemiyordu. Tek istediği
Vivian'dan ateşli bir öpücük almaktı. İtiraz ya da engellenme-
ye fırsat vermeden dudaklarını kıza iyice yaklaştırdı ve "Bu
hoşuna gidecek meleğim," diye fısıldadı. Aradaki bir nefeslik
mesafeyi kapamak hem çok kolay hem de çok doğaldı.

Adrian ona karşı nazik olmaya alışkındı. Bu yüzden ha-
reketleri yumuşaktı. Ancak arzusu baskın gelince tutkusunu
serbest bırakıp ağırlığını kıza verdi. Kasıldığını hissedebili-
yordu fakat önemsemeden dudaklarını aralamasını sağladı.
Ufacık bir baskı dışında tecrübeli dilini içeri kaydırmak için
hiçbir engeli yoktu. Yaptı da... Ona sımsıkı sarıldı ve aynı şe-
kilde Vivian'ın da kollarını boynuna doladığını fark etti. Kız
tecrübesiz bir yakınlıkla bağlanmıştı ona... Hali ilgi çekici

olmaktan uzaktı ama Adrian önemsemedi. İdare eden ken-
disiydi, yönlendiren ve zevk vermekte usta olan da öyle...
Vivian'ın buzlarını eritmeye bu kadar yaklaşmışken kendi
zevklerinin önemi yoktu. Şimdilik öğretmek ve öğrettiğin-
den emin olmak yeterliydi. Evlendikten sonra Vivian öğren-
dikleriyle onu memnun etmeliydi. Derken kız hırçınlaştı ve
ona karşı koymaya çalıştı. Korkunun kokusunu duyabiliyor-
du Adrian... Onu zorlayabilirdi ama öyle bir adam değildi.
Yavaşça kızı serbest bırakıp irileşen gözlerine baktı, sonra da
bir ceylan gibi kaçmasına izin verdi. Vivian gerçekten şaşırtıcı
derecede hızlıydı.

İzlendiğini anlamasını sağlayan şey, kendisini izleyen kişi-
yi görmesi değil hissetmesiydi. Adrian Vivian'ın tahta köprü-
den geçtiğinden emin olduktan sonra kıyıdaki başka bir ağa-
cının arkasına saklanan kadını görebilmek için yana eğildi. O
eğildikçe beyaz etek de gittikçe görünmez oluyordu. Adrian
gidip onu olduğu yerden çıkarabilirdi ama bunun yerine ta-
limat vermeyi uygun gördü.

"Sizi görebiliyorum, saklanmayı kesin!" Bir an için tale-
bi karşılık görmeyecek sandı fakat sonra beyaz etek önce bir
elbiseye, sonra da deli kızıla dönüştü. Adrian buna nedense
şaşırmadı. "Beni mi izliyordunuz Bayan Preston?"

Isabella Preston gitmekle kalmak arasında bir süre tered-
düt etti. Az önce Vivian'ın geçtiği köprüye bakıyordu ama
onu bir şey engelliyor gibiydi. Adrian kollarını kavuşturup
bekledi.

"Sizi izlemiyordum elbette... Sadece çiçek toplamak ni-
yetindeydim. Sizi görünce ortaya çıkmamın kabalık olacağını
düşündüm ve..."

"Ve nişanlımla öpüşürken bizi gözetlemeyi uygun buldu-
nuz," diye tamamladı Adrian onun sözlerini. Kadının ağzı
itiraz etmek ister gibi açılıp kapandı. Aradaki mesafeden an-
lamak zordu ama kızarmış da olabilirdi. Adrian gülüşünü
engellemekte kesinlikle başarısızdı. "O halde sizi yalnız bı-
rakayım da çiçek toplayabilin." Elini kibarca çiçeklere doğru

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org
Generated by CamScanner from intsig.com

sallayıp onu yakınına çekme niyetindeydi. Aslında işe yara-
yacağını sanmıyordu fakat deli kızıl uysal bir kedi gibi ya-
naşmaya başlayınca yanıldığını anladı. "Bayan Preston, yanlış
anlamayın ama bence siz çiçeklerle ilgilenecek biri değilsiniz.
Bence siz daha ilginç şeylerle tatmin olabilecek bir bayansı-
nız."

Parlak kızıl saçlardan birkaç ton daha koyu olan kaşlar me-
rakla kalktı. Bu sırada bal rengi o tanıdık gözler de irileşmişti.
"Ne demek istediğinizi pek anlayamadım lordum."

Adrian o gözlere bakmamaya özen göstererek onu baştan
ayağa inceledi. Nedense dün akşamki gibi heybetli görün-
meyen göğüslerinde biraz fazla oyalanmıştı. Olsun, bu hali
de gayet hoştu. İncecik, zarif vücudu Vivian gibi kırılgan gö-
rünmüyordu. Vivian ile aynı boylarda olmasına rağmen Isa-
bella Preston'da bir katılık vardı. Saçları insanda gülme isteği
uyandıracak kadar parlak ve alnına dökülen bukleler kıvırcık-
tı. Bir an parmağını o buklelerden birine geçirmenin nasıl bir
his vereceğini düşündü. Tecrübeleri kıvırcık saçların yumu-
şak olmayacağı yönündeydi. Deli kızılınkiler de fark yarat-
mayacaktı muhtemelen. Dudakları minik ve dolgun, burnu
ise muntazamdı... Yüzünde hatırı sayılır miktarda çil vardı
ve bu çiller sadece burnun üzerine serpilen altın tozları gibi
değil geniş bir alana yayılmıştı. Aynı minik lekelerin vücudu-
nun diğer bölgelerinde de olup olmadığını anlama isteği, kı-
vırcık buklelerden birine parmağını geçirme isteğini bastırdı.
Açık yakasında ve göğsünün görünen kısmında fazla çil yok-
tu ancak onu çıplak görmeden anlamak ve karar vermek hata
olurdu. Birden bunun hoşuna gidebileceğini düşündüyse
de bu fikri hemen aklından çıkardı. O sırada Bayan Preston
kendisine bir şeyler söylüyordu.

"Benimle derdiniz ne sizin?"

"Derdim mi ne? Size karşı neden diğerlerinden farklı
davrandığımı düşündüğünüzü anlamıyorum."

"İleride piknik yapan hiç kimse hakarete uğramış gibi gö-
rünmüyor lordum. Herkesin keyfi yerinde..."

"Bana sizin de keyfiniz yerindeymiş gibi görünüyor ha-
nımefendi." Adrian onun yüzündeki meraklı ve ilgili ifadeye
özellikle gönderme yapmıştı. Kadının mutlu olduğu söyle-
nemezdi ancak rahatsız da değildi.

"Bu sizin görüşünüz. Yaşadığım yerde..."

Adrian kadının yaşadığı yerdeki güzel ve huzurlu yaşa-
mından bahsetmesini beklemeden araya girdi. "Sizi mem-
nun edemediğimi mi ima ediyorsunuz?" Cevap alamayınca
daha sakin bir tonda sözlerine devam etti. "Geldiğiniz yerde-
ki insanlar ile Londra sosyetesini kıyaslamanız hata olur. Ben
de dahil olmak üzere buradaki herkesin derisi fazla kalındır.
Etkilenmek için iğneden daha fazlasına ihtiyacımız vardır."

"Ya da bir fincan çaydan..."

Adrian güldü. "Demek size karşı sizce tuhaf davranma-
mın nedeninin üzerime kasten döktüğünüz çay olduğunu
düşünüyorsunuz. Öyle bile olsa bunun için beni suçlayabilir
misiniz?"

Isabella Preston hemen savunmaya geçti. "O bir kazaydı.
En azından düşünülmeden yapılmış bir hareketti."

"Hafiften bir itiraf kokusu alıyorum."

Deli kızıl bu sözleri duymazdan gelip konuyu değiştirdi.
"Yeri gelmişken dünkü çıkışım için de özür dilerim. Tavrım
son derece kabaydı. Umarım özrümü kabul edersiniz."

Adrian'ın ondan herhangi bir özür beklediği falan yoktu.
Öte yandan eğer bu samimi bir özür olsaydı hiç düşünme-
den kabul eder ve piknik alanına kadar eşlik edip kadının eğ-
lendiğinden emin olurdu, fakat öyle yapmacık ve kibirliydi ki
Adrian'da aniden onu sarsma ya da tokatlama isteği uyandı.
Oysa bayanlara karşı şiddeti hiçbir zaman haklı görmemişti.
Belki de sebebi daha önce şiddet uygulamak istediği bir ba-
yanla karşılaşmamış olmasıydı. Yine de bu dürtüyü bastırıp
alaycı bir şekilde, "Farkında mısınız hesabınız kabarıyor,"
dedi.

Genç kadın gözle görülür bir biçimde omuzlarını dikleş-
tirdi. "Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil."

Generated by CamScanner from intsig.com
Ücretsiz E-Bir Kitap Arşivi - https://rafdey.org

Adrian sırıttı. "Görebiliyorum, en azından deniyorsunuz. Fakat başarılı olduğunuz pek söylenemez." Deli kızılın sağ ayağını sinirli bir tempoda yere vuruşu daha fazla gülmesine neden oluyordu.

"Özrümün bu kadar başarısız olma nedeni belki de özrümü hak etmiyor oluşunuzdur lordum."

"Öyle bile olsa Bayan Preston, sizden özür beklemiyordum. Samimiyetsizliğiniz beni kışkırtıyor."

"Elimden gelen bu!"

"O halde kendinizi yormayın. Sivri dilinize karşı ne kadar dayanabilirim bilmiyorum."

"Derinizi kalın sanıyordum."

"Öyle ama siz de çok hünerlisiniz." Adrian kendini deli kızılın dilinin en hassas yerlerinde gezindiğini hayal ederken buldu. Tuhaf olan bunu hiç yadırgamamıştı. Aralarındaki mesafenin hatırı sayılır bir biçimde kapanışını da öyle...

"Teşekkür etmem gerekmiyor sanırım."

Adrian hayır anlamında başını salladı. "İroniyi kaçırmadığınızdan eminim."

"Lordum inanın bana kaçırmadım. Tıpkı sizden özür dilerken aynı ironiyi sizin de kaçırmadığınız gibi."

Adrian hafif bir kahkaha attı. "Şimdi de açık sözlüsünüz. Başından beri sizden hoşlanmadığımı söylediniz ama görüyorum ki durum tam tersi."

Bir anda gözleri parlayan Isabella Preston aklından geçenlerin aksine, "Yanılıyorsunuz," dedi. "Böyle bir durum söz konusu değil. Aksine bizi davet ettiğiniz için minnettarım."

"Bu sohbet nereye gidecek merak ediyorum Bayan Preston." Son derece sakin görünmesine rağmen Adrian'ın içinde bir şeyler kaynıyordu. Bu canlandırıcı ve kışkırtıcı şey, onu deli kızıl ile çatışmaya, kavga etmeye teşvik ediyordu. Az önce onu sarsmak için koluna yapışmayı nasıl istediyse şimdi daha da şiddetli bir istekle boğuşuyordu. Kafasından geçenleri dile getirmişçesine kadın birkaç adım gerileyip aralarına güvenli bir mesafe koydu.

Adrian farkında değildi ama Isabel'i gerilemeye teşvik eden asıl şey gözlerinde beliren ifadeydi. Genç kız onunla tartışırken asla korkmamıştı. Atışmalarından zevk bile almıştı, fakat kontun o son bakışıyla keyfi endişeye dönüşmüştü. Gözlerinin içindeki zümrüt kırıkları eriyen buzlar gibi dağılıp sıcak bir yeşile karışırken kıvılcımlar çıkmış bile olabilirdi. Isabel açıkça onu öfkelendirmişti.

Geri adım atmak tarzı sayılmasa da bu sohbetin nereye gideceği konusunda meraklı değil endişeliydi. Bu yüzden yüzüne sahte bir gülümseme kondurup, "Sanırım çiçekler beni biraz daha bekleyebilir. Rahatsız ettiğim ve nişanlınızla özel anlarınıza burnumu soktuğum için özür dilerim," dedi sakin bir tavırla. Acele bir reveranstan sonra arkasını döndü ve koşma isteğini zorlukla bastırarak hızlı adımlarla piknik alanına doğru yürümeye başladı.

Adamın bakışlarından etkileniyordu. Kafasından neler geçtiğini bilmiyor olsa da rahatsız edici bir şeyler vardı kontun halinde. Üstelik öyle yakın ve gerginlerdi ki... *Lanet olsun!*

Niyeti ya da beklentisi onunla karşılaşmak değildi. Hatta onu görmeyi istememişti bile. Aklından geçen tek şey Vivian'ı yalnız yakalayabileceği bir an kollamaktı. Tam da istediği gibi kızı yalnız başına köprüden geçerken görünce peşine takılmış, kendini göstermek üzereyken de Henfield çıkagelmişti. Saklanması son derece içgüdüsel bir hareketti. Zaten adamın tavırlarındaki tuhaflığın vardığı noktaya bakıldığında en akıllıca olanı da saklanmaktı.

Öpüşürlerken büyülenmiş gibi saniyelerce onları izlemişti. Yaslandığı ağaç tam da ikiliyi yandan görebileceği bir noktadaydı. Dolayısıyla ateşli kısa öpüşmenin neredeyse içine kadar girmişti. *Vivian neden karşılık vermişti ki sanki? Fredy'ye âşık değil miydi yoksa? Ya da bunun sebebi sadece Henfield'ın karşı konulmazlığıydı.*

Isabel piknik alanını geçerken öfkeyle mırıldanıyordu. Sabahtan beri aksilikler peşini bırakmamıştı. Sabahın köründe kalkmış, hemen yatağının dibinde yerde uyuyan Fredy'nin

Generated by CamScanner from intsig.com
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rafiey.org

kafasına basmıştı. Uykusundan aniden uyanan genç adam öyle öfkelenmişti ki neredeyse geceliğiyle kapı dışarı edecekti onu. Tanrı'ya şükür Morgan gelmişti de yaralı hayvanlar gibi bağıran adamı yatıştırıp kan çanağına dönen gözleriyle ilgilenmişti.

Kahvaltıdan önce ata binen birkaç beyi izlerken iyi vakit geçirdiği söylenebilirdi, fakat olaya dahil olma isteği ağır basmıştı. Ertesi gün maalesef atla arazi gezisi programları olduğu için de biraz pratik yapması şarttı. Henfield'ın her şeyi dillere destandı, bunu öğrenmişti, ancak atları konusunda birileri eksik bilgi vermişti. Ahırlardaki at sayısını tahmin etmeye çalışmamıştı bile. Gerçi atların bir kısmı konuklara aitti ama onlar da ayrı bir bölmede tutuluyordu.

Baş seyis ertesi güne kadar izinli olduğundan genç bir delikanlı ilgileniyordu atlarla. Isabel kadınsı tuzakların çoğundan bihaber olsa da cazibesinin farkındaydı. Dolayısıyla delikanlıyı etkilemesi çok zor olmamıştı. Çocuktan güçlükle özel bir at gezisi izni kopardıktan sonra rahatlamıştı. Ancak bir sorun vardı: Seçtiği at kontun son derece sevdiği ve kimselere layık göremediği bir kısraktı. Seyis yamağı efendisinden izin almadan ata binmesinin mümkün olmayacağını söylemişti.

Isabel inatçı bir kız olabilirdi ama sınırları da bilirdi. Eğer o ata binmemesi gerekiyorsa binmezdi... Fakat onu kışkırtan bir şeyler vardı. Bu yüzden ısrar etmiş ve delikanlıyı gece yarısı o beyaz kısrağa binme konusunda ikna etmişti. Muhtemelen bu esnada çocuğa bazı mesajlar da vermişti.

Atları severdi. Ara sıra kasabaya atla gider ve babasıyla at gezilerine çıkardı. Fakat en başarılı olduğu konulardan biri ata binmek değildi. Hatta sıralama yapılsa sondan derece bile alabilirdi. Üstelik gece vakti sorun çıkarsa sadece kendi başını değil seyisinkini de derde sokacaktı. Bu durumda tüm suçu üstlenmeye mecburdu. Öte yandan o ata binmeye de mecburdu. Yarınki at gezisi sırasında eyerinden kayarsa kırılan birkaç kemiğin yaratacağı hayal kırıklığı, hissedeceği utancın yanında bir hiçti. Aynı şekilde bu gece yakalanırsa başına gelecek şey de umurunda değildi.

Isabel toprak yola çıktığında parmak ucunda yürümeye bir son verdi. Alırlar görüş açısına girer girmez bir aşağı bir yukarı acele adımlar atan genç seyisi görebilmişti. Koşarak yanına gidince de az ileride sabırsızca kıpırdanan beyaz atı fark etti. Bu kadar büyük olduğunu düşünmemişti doğrusu. Ani bir güvensizlikle geriye doğru bakmaktan kendini alamadı. Vazgeçecekmiş gibi değil de etrafta birilerinin olup olmadığını kontrol etmeye çalışıyormuş gibi bir hali vardı.

Delikanlı da aynı düşünceyle etrafı yokladı. "Leydim, sadece bir saat için sizi idare edebilirim. Aksi halde..."

"Hiç merak etme. Seni hiç üzmeyeceğim," diyerek araya girdi Isabel tatlı bir ses tonuyla. "Olur da bir aksilik çıkarsa..." İstavroz çıkardı. "Seni hiç görmediğimi, hatta hain bir planla ahırlara girip atı aldığımı söyleyeceğim."

Çocuk tedirgin bir şekilde aceleyle başını salladı. Şimdiden pişman bir hali vardı. Belki de olmalıydı zira Isabel de ata yaklaştıkça pişman oluyordu.

İnce yeşil kadifeden binici kostümünü giymişti. Eteklerini toplayıp ata biraz daha yaklaştı. Bu sırada seyis ata bir şeyler mırıldanıyordu. Ancak işe yaramamış olmalı ki beyaz dev homurdandı. *Bu* Isabel'i duraksatmadı. Genç kız kararlı son adımını atıp atın başında bekledi ve yardıma ihtiyacı olup olmadığını kestirmeye çalıştı. At ne kadar yüksek olursa olsun o güçlü bir kızdı. Seyisin yardımını beklemeden ayağını yerleştirip tüm gücünü bacağına ve kollarına vererek kendisini yukarı çekti. Yan eyere oturmak çok zor değildi ancak şimdi erkekler gibi bacaklarını iki yandan sarkıtması gerekiyordu. Birkaç başarısız denemeden sonra emeline ulaşınca gururla gülümsedi. Kendisini sağlama alınca başını dikleştirdi ve gülümsemesi derinleşti. "Gerisini ben hallederim." Gözden kaybolmadan önce çocuğa tatlı bir tebessüm göndermeyi de ihmal etmedi.

Generated by CamScanner from intsig.com
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Dolunay vardı ve her yer fenerlerle aydınlatılmıştı. Fazla uzaklaşmaya niyeti olmadığından endişeli sayılmazdı. Geceyarısı bölgede bulunduğu için olaydan fazla yara almadan kurtulabilirdi. Netice de en endişe verici nokta kendi istekleri yüzünden zavallı bir çocuğun işinden olmasıydı.

İlk başta hissettiği endişe zaman geçtikçe yerini rahatlığa ve bilgeliğe bırakmıştı. Öyle ki hal ve hareketlerinde ona binicilerin de ustası bir şeyler vardı. Dikkati zayıflamaya gerek bile görmeden başını dik tutup bakışlarını ileriye vermişti.

Tek sıkıntısı şiddetini arttıran rüzgâr olabilirdi çünkü üstünkörü topladığı saçları firketelerden kurtulup omuzlarına dökülmeye başlamıştı. Tamamen dağılmalarını engelleyen tek şey iki küçük tokaydı. Bu Isabel'in üstesinden gelemeyeceği bir sorun değildi, olmamalıydı. Genç kız tüm rahatlığına rağmen saçlarını toplamak için ellerini dizginlerden çekemeyeceğinden topuzunun tamamen dağılmasını göze aldı ve birkaç saniye sonra tüm saçları havalandı.

Sonrasından yaşanan her şey bir anda oldu. Esinti öyle kuvvetliydi ki saçları önce arkaya uçuştu, ardından aynı şiddetle öne, kısrağın gözlerine doğru savruldu. Bu zamana dek saçlarıyla ilgili bir sürü sorun yaşamıştı... Ciddiye alınmamıştı, gülünç duruma düşmüştü, göz kamaştırmıştı ama daha önce hiç kimse ya da hiçbir şey saçlarından korkmamıştı... Bugüne kadar...

At aniden şaha kalktığında Isabel korkudan çığlık bile atmadı. Sadece dizginlere sıkı sıkıya tutundu ve ayakları yere basar basmaz bir ok gibi fırlayan kısrağın sırtından düşmemek için dua etmeye başladı. Bu hayvanı durdurmaya yeter miydi, bilmiyordu...

Adrian'ın çalışma odasındaki işi bittiğinde saat gece yarısını geçmişti. Genç adam hemen yatağa gitmek yerine dışarıda puro içmeye karar vermişti. Biliyordu ki Henfield'ın en

huzurlu olduğu gece saatlerinin tadını çıkarmamak, özellikle böyle uykusuz bir gece için lüks sayılırdı. Ancak hava bugün çok garipti. Bunun sebebi belki de rüzgârdı.

Atların bulunduğu tarafa, evin arkasına doğru temkinlice yürürken yoğun aromalı dumanı içine çekiyordu. Başını gökyüzüne çevirip kümelenmeye başlayan bulutları izledi. Rüzgâr yağmurla geliyordu anlaşılan... Biraz daha ilerleyip toprak yolu düz bir çizgide takip etmeye koyulmuştu ki onu gördü.

Saçları arkasında bayrak gibi uçuşan kadın beyaz bir ata binmiş üzerine doğru geliyordu. Başka bir dünyadaki savaştan fırlamış gibi yüzünde vahşet izleri vardı. Sanki zavallı ruhları toplamaya gelen bir hasatçıydı...

Kadın tereddüt etmeksizin doğrudan üzerine gelmeye devam ederken Adrian'ın dudakları arasından önce purosu, sonra da iki kelime düştü. "Yüce Tanrım!"

Kendine gelmesinin ve kadının attığı çığlıkların savaş çığlığı olmadığını anlamasının sebebi seyisin *Bayan Preston* diye bağırışı ya da başka bir şey değil sadece anlık bir farkındalıktı: *Deli kızıl!*

Tanrı aşkına, deli kızılın Eleanor'un kısrağının sırtında ne işi vardı ve neden her ikisi de çılgına dönmüştü? Neler olduğunu anlamaya çalışırken atla göz göze geldi ve birkaç saniye boyunca bakıştılar. Hayvanın gözlerindeki dehşeti ömrü boyunca unutmayacağına yemin edebilirdi... Zavallı kısrağın gözleri dönmüştü ve neredeyse sadece akları görünüyordu. *Lanet cadı* dedi içinden ve iyiden iyiye kendisine yaklaşan atı durdurmak için kafasını çalıştırmaya başladı. Eğer deli kızıl bu hızla düşerse kesin boynunu kırardı. Tüm gücüyle haykırdı: "Dizginlere asıl... Dizginleri tüm kuvvetinle çek!"

Deli kızıl girdiği şoktan olsa gerek bir hayalet gibi ileriye bakmaya devam ediyordu. Adrian yeniden haykırdı ve nihayet bir tepki aldı. Kadın sıkıca tuttuğu dizginleri sertçe çekince kısrağın hızı da gözle görülür bir şekilde kesildi. Öte yandan aralarındaki mesafe iyice azalmıştı. Adrian gittikçe

Generated by CamScanner from intsig.com
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rafiey.org

hızını düşüren at tam yanına geldiğinde tehlikeyi hiçe sayarak atıldı ve dizginlere asıldı. Hayvanın epeyce yavaşladığının farkındaydı ancak yine de güçlü kısrağın toynakları altında kalma tehlikesi geçmemişti. Son kez tüm gücüyle dizginleri çekince at aniden durdu. Bu arada deli kızıl da atın başı üzerinden öne doğru fırlayıp az ilerideki çalıların arasına uçtu. Gıkı bile çıkmamıştı…

Adrian düşüşün yumuşaklığına rağmen kalbinin teklemesini engelleyemedi. Hızla kadının fırladığı çalılara doğru koşup durumuna baktı. Tanrı'ya şükür deli kızıl oldukça konforlu bir yere düşmüştü. "Bayan Preston iyi misiniz?" Herhangi bir yanıt alamayınca yüzüstü yatan kadını sarsmadan kendine doğru çevirmeye çalıştı. Öyle çok saçı vardı ki tersiyle düzünü ayırt etmekte zorlanıyordu. Nihayet saçlarını aralayıp yüzüne ulaştı. Gözlerinin kapalı olduğunu düşünmüştü ama altın rengi gözler birer küre gibi görünüyordu. "Bayan Preston beni duyuyor musunuz?" Kadın gözlerini kırpmaksızın öylece duruyordu. Adrian bir kez daha sorusunu yineledi ve bu kez de karşılık alamayınca uzanıp hasar kontrolü yapmaya girişti. Omuzlarını kavramıştı ki Isabella Preston acıyla yüzünü buruşturdu. "İyi misiniz?"

Kadın ilk kez görüyormuş gibi yüzüne bakıyordu. Halinde fiziksel bir yaralanmadan çok şok belirtileri vardı. Adrian durumunu tekrar sorunca güçlükle dudaklarını aralayıp, "İyiyim," diyebildi.

O sırada seyis yamağı da nefes nefese kalmış bir halde yanlarına gelmişti. "Lordum çok üzgünüm… İnanın çok üzgünüm. Hanımefendi yaşıyor değil mi?"

Adrian genç seyise öldürücü bir bakış atıp çalıların arasında yatan kadına döndü. "Seninle sonra görüşeceğiz. Gözümün önünde olmamanda fayda var." Sesini yükseltmese de yeterince caydırıcı bir tonda konuşmuş olmalıydı ki delikanlı arkasında toz bulutu bırakarak koşmaya başlamış, kısrağı almayı bile akıl edememişti.

"Ben iyiyim… İnanın çok iyiyim."

Deli kızılın toparlandığını belli eden sesini duymak Adrian'ın endişelerini hafifletmiş sayılırdı. Hatta artık daha farklı hisler içindeydi… Öfke gibi…

Bir yarası olup olmadığını gerek bakışlarıyla gerekse elleriyle basitçe yokladı. Düşündüğü gibi birkaç ezik ve incinme dışında bir sorunu yok gibi görünüyordu. "Şanslıydınız Bayan Preston."

Isabella Preston yerinden doğrulmaya çalışınca Adrian onu yavaşça kucaklayıp çalıların arasından kurtarma işine girişti. Saçlarını takıldığı dallardan ayırmak bir hayli zaman alacağa benziyordu. Bu sırada deli kızıl başını Adrian'ın göğsüne gömmüş, her iki eliyle de omuzlarını sıkıca kavramıştı. Şokun sebep olduğu titreme nöbetlerinden ötürü vücudu sarsılıyordu.

Adrian son saç tutamını inatçı bir daldan kurtarır kurtarmaz kadını yatırabileceği uygun bir yer aradı. Hemen arkalarındaki çimenlik hem yumuşak hem de güvenli görünüyordu.

Ne var ki deli kızıl yere inmeme konusunda direndi. Omuzlarını öyle sıkı kavrıyordu ki Adrian onun canının yandığını hissetti ve bir süredir bastırmaya çalıştığı öfkesi daha da şiddetlendi. Genç kadın ellerini sertçe üzerinden çekerken alçak ama korkutucu bir sesle, "Şımarıklığınız yüzünden sadece kendi başınıza dert açmıyorsunuz Bayan Preston. Yaptığınız aptallıktan başka bir şey değildi," dedi. Bir yanıt ya da ters bir karşılık beklentisiyle ona bakmaya çalıştı ama deli kızıl başını ısrarla göğsüne bastırmaya devam ediyordu. "Lanet olsun Bayan Preston. Tüm evi ayağa kaldırmadan önce konuşur musunuz?" diye çıkıştı sabırsız bir tavırla.

Isabella Preston işte o zaman başını yavaşça kaldırdı ve yaşlarla ışıldayan iri gözlerini kırpmaksızın ona baktı. "Üzgünüm…"

Sessizce ağlıyordu… Yanaklarından usulca yaşlar süzülüyordu. *Üzgünüm* demişti ama üzgün sıfatı onun bu halini anlatmak için yeterli değildi. Yıkılmış görünüyordu… Öyle

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org
Generated by CamScanner from intsig.com

mutsuzdu ki Adrian onu teselli etmek, ona *hiçbir sorun yok merak etme* demek istiyordu. Hayatı boyunca hiç görmediği kadar üzgün görünen o yüze kayıtsızlık ya da neşe vermek istiyordu... Ona bakmak kendisini de üzüyordu ve söyleyecek bir şeyi yoktu.

"Üzgünüm, çok üzgünüm."

Adrian derin bir nefes alıp onu tekrar göğsüne bastırdı fakat kadın direndi.

"Lütfen ona bir şey yapmayın... Lütfen."

Sayıklıyor gibiydi. Adrian yavaşça yere çöktü ve kadın ikna olmaz etmeyince ona doğru dönüp çılgın bir kıvırcıklıktaki turuncu saçlarının çevrelediği kırılgan yüzü kendisine çevirdi. Yaşlar hâlâ akmaya devam ediyordu.

"Onun hatası değildi... Ben... Ben istedim... Hatta onu tehdit ettim. Eğer kabul etmezse başına iş açacağını söyledim... Lütfen lordum, ona bir şey yapmayın."

Adrian bir an için onun neden ya da kimden bahsettiğini anlayamadı. Fakat sonrasında gelen aydınlanma ile her şeye bir anlam kazandı. Lanet cadı seyis yamağından bahsediyordu... Tüm derdi ve ağlayışları o delikanlı için miydi? Kont nedense gülmek istiyordu... Deli kızıl canı yandığı veya korktuğu için değil de ertesi gün kovacağı delikanlı için ağlıyordu.

"Lütfen onu kovmayın... Ben gideceğim. Yarın sabah ilk iş buradan gideceğim ve benden bir daha haber almayacaksınız. Söz veriyorum."

"Bunu sonra konuşuruz Bayan Preston." Adrian yalan söylemekten hoşlanmazdı, dolayısıyla kovulacağı garanti olan biri için de farklı davranmayacaktı.

Ancak Isabella Preston ısrarcıydı. Adrian'ın bileğini sıkıca kavrayışında bir kararlılık vardı. "Söz verin bana, lütfen."

Bunu yapmak zorunda olmadığını bilmesi yapmayacağı anlamına gelir miydi? Muhtemelen hayır. Adrian hiç düşünmeden, "Söz veriyorum," derken tam da buna kafa yoruyordu. Bu kadar erken pes edişinin sebebi o altın rengi gözlerdeki saf yalvarıştı belki de.

Deli kızıl bir an için mutluymuş gibi göründü ancak yüzü koyu bir kırmızılıkla kaplanır kaplanmaz gözle görülür bir şekilde çöküntü yaşadı. Aynı anda hem utanç hem de perişanlık içindeydi. "Tanrım... Çok özür dilerim." Yüzünü elleriyle kapayıp başını çevirdi. Başarısız bir ayağa kalkma çabası sonrasında yeniden başladığı pozisyona döndü.

Adrian ise tüm bu olanları kımıldamaksızın izliyordu. Sadece biraz gerileyip aralarına mesafe koymuştu.

Nihayet kadın ayağa kalkmayı başarınca özellikle Adrian'a arkasını döndü ve sayısız özürlerinden birini yineledi. "Dediğim gibi sabah bizi burada görmeyeceksiniz." Tam bir adım atmıştı ki acıyla inledi.

Adrian hemen atılıp onu yakalayarak kendisine çekti. Düşmemesi için onu sımsıkı bedenine bastırdığından aralarında kat edilmesi gereken hiçbir mesafe kalmamıştı. Solukları bile birbirine uyumluydu, biri alırken diğeri veriyor ve kıpırdanan göğüsleri uyumla hareket ediyordu. Tıpkı iç içe geçmiş iki beden gibi... Adrian daha önce kadının ikisini de bir bulut gibi saran saçlarının yumuşak olmadığını varsaydığına inanamıyordu. Ne kadar kıvırcık olursa olsunlar Isabella Preston'ın saçları ipek gibi yumuşacık ve gül kokuluydu. Bunu görmezden geldi çünkü hâlâ öfkeliydi. *Bu* ondan uzaklaşması için en doğru zamandı ancak o böyle bakmaya devam ettiği sürece kıpırdaması imkânsızdı. Korku ve utanç vardı yüzünde... Daha önce kimsede görmediği *masumiyet* evli bir kadından çok çocuk gibi görünmesine neden oluyordu... *Çocuk gibi...*

Adrian nasıl kendinden geçme noktasına geldiyse aynı anda toparlandı ve onu kendisinden tam zamanında uzaklaştırdı. *Tam zamanındaydı* çünkü keskin kulakları kendilerine doğru yaklaşan aceleci ayak seslerini işitmişti.

Gelen ufak tefek, buz gibi sesi olan yaşlı bir kadındı. "Isabel, bu saatte burada ne yapıyorsun?"

Deli kızıl korkuyla hoplayıp aralarına birkaç adım mesafe koydu. Konuşurken sesindeki titremenin nedeninin at kazası olmadığı belli oluyordu. "Morgan ben... Ben geliyordum."

Generated by CamScanner from intsig.com
Ücretsiz e-Kitap Arşivi - https://ranley.org

mesafe koydu. Hali ürkütücüydü. Belki de sebebi b
rıydı zira bu kadar küçük olmasına rağmen böylesine
konuşabilmesi tam bir tezat oluşturuyordu. "Neler
burada?"

Adrian hemen araya girdi. "Bayan Preston attan düş
Yaşlı kadının sert ifadesi anında yok oldu ve yerine
bir koruyuculuk geldi. "Ata mı bindin sen Isabella
Sullivan?" Sesi hem sert hem de endişeliydi. Hanımına
lışında muazzam bir sevgi dikkat çekiyordu.

Öte yandan deli kızılın hizmetçisi olması gereken kad
hanımına hitabındaki kabalık ve ona seslenirken dile
ği soyadı Adrian'ın dikkatinden kaçmamıştı. Fakat bun
bahsetmek yerine yine Bayan Preston adına konuştu. "Bel
ki uyku tutmamış kendisini. Bence azarlamak yerine
mınızı odasına götürmelisiniz bayan." Kadına bir hizmet
gibi davranmak içinden gelmiyordu nedense.

Morgan Adrian'ı duymazdan geldi. "Bir şeyin yok
umarım. Yürüyebilecek durumda mısın?"

"Evet Morgan halledebilirim." Kız hizmetçisinin omzu
abanarak onunla hareket etmeye başladı.

Adrian ise sıkıntı içinde onları izliyordu. Bu saly
ağırlığındaki ilerleyiş karnına iğneler saplanmasına ne
olacak kadar rahatsız ediciydi. Sıkıntılı, derin bir nefes al
iki adım bile atamayan bayanları durdurdu. "Ben halledeb
Madem eşiniz burada değil, bir centilmen olarak size d
za kadar eşlik edeceğim. Umarım bir mahzuru yoktur M
gan?" Yaşlı kadın itiraz etmediği gibi hemen kenara çek
Adrian bir kuş kadar hafif olan deli kızılı neredeyse kuc
hızlı adımlarla ona doğru götürürken iri bir çalının ard
ay diye homurdandığını duydu. Kadının bu huyuna gülm

Isabel ise hem ağır hem de ortopedik bir ayakkabı
yordu. Muhtemelen oldukça konforsuz olan bu
pozisyonu sevdiği ona ve onu kucağına aldığı gözüm

Bir de Morgan'ın öfkeli nefes alış verişinin içinde yarattığı endişe vardı ki kendisini kötü bir gecenin beklediğinden hiç bir şüphesi kalmamıştı.

Nihayet odasına vardıklarında rahat bir nefes aldı. Ne var ki Morgan ile göz göze geldiğinde içini yeni bir korku dalgası kapladı. *Bir sorun vardı ve bu sorun kendisiyle ilgili değildi.*

"Doktor istemediğinizden emin misiniz Bayan Preston? Başınızı vurmuş olabilirsiniz. Sizin için derhal bir..."

Morgan hemen Henfield'ın sözünü kesti. "Hiç gerek yok lordum. Ben kendisiyle ilgilenirim. İlginize teşekkür ederiz. İyi geceler."

Bu sırada yaşlı kadının kapıyı açması üzerine kont kendisine gerçekten ihtiyaç duyulmadığını düşünüp bayanlara iyi geceler diledikten sonra oradan ayrıldı.

Isabel ile Morgan adamın ardından bakmaksızın doğruca odaya girdiler. Oda boştu...

"Fredy nerede?"

Başını iki yana sallayan Morgan inanılmaz derecede kızgın görünüyordu.

"Vivian ile buluşmaya mı gitti? Lanet olsun Henfield ayakta... Onları görürse neler olur hiç düşünmüyor mu?" Morgan'ın yatağın kenarındaki masanın üzerinde duran bir kutuyu eline aldığını görünce hızla dadısının yanına gitti. "Bu da ne?"

Morgan sadece, "Senin için," demekle yetindi ve yatağa oturdu.

Isabel kutuyu dip salladı. Açma konusunda heveslı olmasa da yavaşça açtı ve kendisine çatık kaşlarla bakan komik bir kaplumbağa ile göz göze geldi. "Mmm?" deyiverdi. "Kim bırakmış bunu Morgan? Fredy mi?"

"Evet... Annesi senin için bir de not yazmış."

Isabel kutudaki notu alıp kaplumbağaya yavaşça bırakıp Fredy'nin el yazısını hemen tanımıştı.

Generated by CamScanner from intsig.com
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Sevgili dostum portakal...

Sana bundan bahsetmem gerekiyordu ama korktum. Beni engellemek isteyeceğinden korktum. İlk defa böyle kendimi kaybediyorum. Lütfen beni anla...

Biz Vivian ile gidiyoruz... Kaçıyoruz. Dün ona bütün olanları itiraf ettim. Her şeyi annesinin zoruyla yaptığını ve çok pişman olduğunu söyledi. Bunu tahmin ediyordum zaten...

Bizden uzunca süre haber alamayacaksın. Her şeyi gözden aldık ve aşkımızın tüm sorunların üstesinden geleceğine karar verdik.

Çok mutluyum. Tek endişem seni orada korumasız bırakmak ama sen nasıl olsa bir yolunu bulursun. Özellikle de Morgan yanındaysa. Artık orada kalman gerekmiyor. Sabah erkenden kimselere görünmeden yola çıkın. Kimse senin hakkında bir şey bilmiyor. Eve gittiğinde eski yaşantına devam edebilirsin. Henfield seninle uğraşmayacak kadar centilmen bir adam...

Şu anda ihtiyacım olan tek şey şans... Eğer beni affedersen şans meleklerini bana yollamayı sakın unutma portakal...

Mimi benim yerimi doldurur mu bilmiyorum ama kalın kabuğu sayesinde uzunca bir süre dayanacaktır.

Seni çok seviyorum... Vivian da öyle... Kendine iyi bak...

Sevgiler,
Mahcup ama çok mutlu arkadaşın Fredy...

Bu arada Mimi'nin bir erkek olduğunu unutma!

Yedinci Bölüm

Isabel gözünü kapıdan bir saniye bile ayıramıyordu. Her an biri gelip Henfield'ın kendisiyle konuşmak istediğini ileten mesajı getirebilirdi. Morgan sessizce, akıbetlerini bekler bir halde odadaki tekli koltuğa oturmuş derin derin nefes alıyordu. Genç kız saate göz attı. Öğlen olmak üzereydi. *Şimdiye kadar kont nişanlısının kaçtığını öğrenmiş miydi acaba? Vivian nişanlısına Fredy'ninkine benzer bir mektup bırakmış mıydı?*

Belki de sadece annesine söylemişti. *Tanrım ne utanç...*

Geceki kaza yüzünden çektiği ağrılara rağmen mektubu aldıktan sonra Morgan'la sabaha kadar hiç uyumadan işin içinden nasıl çıkabilecekleriyle ilgili bir sürü senaryo üretmişlerdi. İlk düşünceleri Fredy'nin de dediği gibi kimselere haber vermeden kaçmaktı ancak bunun başlarını belaya sokmaktan başka bir işe yaramama ihtimali bir hayli yüksekti. Henfield izlerini bulursa tüm oyunlarını bir bir ortaya çıkarırdı. Onunla buradayken, Isabel'i kimsenin tanımadığı sınırlar içindeyken anlaşmalı ve bu işin ani bir gönül meselesi olduğuna onu inandırmalıydı. Aksi durumda kontun Weston'a gelişini kim engelleyebilirdi ki?

Kont Isabel ile Fredy'nin evli olduklarına inandığına göre ikilinin Gretna Green'e gideceklerini düşünemezdi. Muhtemelen iki âşığın başka bir ülkede yasak aşklarını yaşayacaklarını düşünecekti. Onları aramak için bir yerlerden başlamak isterse ilk işi limanları kontrol etmek olurdu. Tabii bu durumda eline hiçbir şey geçmezdi. Her ne kadar düşüncesizce

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org
Generated by CamScanner from intsig.com

davranmış olsa da genç kızın Fredy'nin yakalanmasına razı gelmesi mümkün değildi.

Aklı hâlâ almıyordu… Planları bu değildi. Kızı kışkırtacak ve neler kaçırdığını görmesini sağlayacaktı. Tamam, Isabel onların çekip gitmelerini bekliyordu ama bu kadar hızlı değil. Öncelikle Henfield'ın foyalarının ortaya dökülmesi gerekiyordu. Sonrasında Vivian ondan soğuyacak ve Fredy'nin kollarına düşecekti. Düşmese bile onu reddettiği için ömür boyu pişman olacaktı. Bunun için önlerinde koskoca bir haftaları vardı ama her şey sadece iki günde sona ermişti. Büyük bir aşk ya da aldatmaca hisler savaşa neden olacak bir kışkırtmaya dönebilirdi… Peki Isabel bu savaşı kaldırabilir miydi?

Saatlerdir aynı şeyleri tekrar edip duruyordu ancak bu yinelemeler içini rahatlatmaktan çok uzaktı. Elinden geldiği kadar kontu kendisinin de mağdur bir yeni gelin olduğuna inandırmalı, sonra da yoluna gitmeliydi. Bu sayfanın böylece kapanacağını ummaktan başka bir çaresi yoktu. Fredy ile evli bir çift rolü yaptıklarını *asla ama asla* kimse bilmemeliydi. Eğer suç ortağı olduğu anlaşılırsa Henfield'ın sinirini çıkaracağı tek kurban durumuna düşerdi ve suçu her ne olursa olsun Isabel o gazaba ermeye hiç niyetli değildi.

Sadece bir gün dedi içinden. Bir gün sonra acıya dayanamayan yeni gelin olarak Henfield'dan ayrılacak, sonra da normal yaşamına devam edecekti. *Bir gün…*

"Belki de Fredy'nin belirttiği gibi buradan ayrılmalıyız."

Morgan ihtimaller içinde en çok üzerinde durduklarının kaçış planını yineleyince Isabel *hayır* anlamında başını sallamıştı. İçindeki gerçekçi ve mantıklı his kaçmaları durumunda Henfield'ın elinden kurtulamayacaklarını söylüyordu. Zaten bunu geceden beri tartışıyorlardı. *Hayır*, burada kalacaklardı.

"Morgan birazdan aşağı ineceğim. Kont çağırmasa bile ben ona gideceğim çünkü kocamın kaçtığından habersizmişim gibi davranmam inandırıcı olmaz. Hem bunu şimdiye kadar öğrenmediyse benden öğrenmesi mağdur ve öfkeli gelin olarak inandırıcılığımı arttırır… Fredy ve Vivian da şimdiye dek yeterince uzaklaşmışlardır zaten."

Morgan Fredy'ye çok kızgındı. Yaptığının son derece düşüncesizce, tedbirsizce ve bencilce olduğunu tüm gece boyunca tekrar edip durmuştu. En çok da Isabel'in düştüğü durum yüzünden kızgındı. Lanet kontun özünde nasıl bir adam olduğunu kim bilebilirdi ki? Adam düşündüklerinin aksine bir centilmen gibi davranmak istemezse onu engellemek için ne yapabilirlerdi? Isabel de Morgan'dan farklı sayılmazdı. Arkadaşını eline geçirdiğinde ona ne tür işkenceler yapacağını hayal ederek bir hayli zaman harcamıştı. Ama şimdi kendi kızı söz konusu olduğu için Fredy'ye olan öfkesini geçici süreliğine zihninin arka kısımlarına itmişti.

"Bundan hiç hoşlanmıyorum kızım. Peki ya sana inanmazsa ne yapacağız?"

Isabel çaresizce ellerini iki yana açtı. "Başka çarem yok Morgan. Lütfen tanıdığım, her şeye bir çözümü olan Morgan gibi davranır mısın? Şu anda ihtiyacım olan tek şey bu."

Çatık kaşları gevşeyen yaşlı kadının yüzünde sevecen bir ifade belirdi. "Bu beni biraz aşıyor Isabel. Fakat en azından onunla konuşurken yanında olabilirim."

Isabel tam dadısına itiraz edecekti ki kapı tıklatıldı. Çok güçlü bir vuruş değildi ancak genç kız kulaklarının dibinde kilise çanları çalınmış gibi irkildi. Yine de kapıyı açma konusunda çekingen davranmadı.

Gelen peruklu bir uşaktı. "Bayan Preston, lordum çalışma odasında sizi bekliyor." Sözler basit olsa da anlamları dile getirilişinden fazlasıydı. Henfield Kontu acilen seni bekliyor ve bir an önce kıpırdamazsan kendisi gelmekten kaçınmaz, diyordu sanki uşak.

Isabel hizmetkâra gülümseyip Morgan'a dönerek, "Ben yalnız giderim Morgan," dedi ve hızla dışarı çıktı.

Kontun çalışma odasının yerini bir gün önce öğrendiği için peşinden gelen uşağın yönlendirmesine gerek görmeden

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org
Generated by CamScanner from intsig.com

doğruca merdivenlerden inip ahşap kaplama duvarlar
uzun koridorda ilerledi. Bileğindeki ağrı yüzünden
liydi. Odaya vardığında uşağın içeri girmesini bekledi.
bir süre sonra uşak tekrar göründü. "Lord Eaglestone
bekliyor."

O ana kadar soluğunu tuttuğunun farkında değildi. O
rinti
anı. Aynı anda yoğun bir akıma kapılmış gibi hissetmeye
neden olan bir çarpılmayla sarsılmaya.

Henfield odayı tarlamayı kesmiş, soğuk bakışlarla
sine bakıyordu. Köşedeki koltuklardan birine sinmiş
bir kadın hıçkırıyordu. Isabel Vivian'ın annesi olduğunu
nin ettiği kadına bakmaksızın konea doğru yürüdü ve
bir reveransla onu selamladı. Arkasındaki kapı kapandığında
yoğun akım daha etkili bir şekilde yüzüne ve her yerine çarp-
maya devam etti. Bunun sebebi ruh hallerindeki karanlık-
malıydı.

"Bayan Preston oturun lütfen."

Bu bir rica değil emirdi. Isabel istemsizce ürperdi. Birkaç
saniyelik duraksamanın ardından sarışın kadının en uzağın-
daki koltuklardan birine oturdu.

Henfield ise hâlâ ayaktaydı ve ürkütücü bir biçimde heye-
betli görünüyordu. "Bayan Preston eşinizin nerede olduğu-
nu biliyor musunuz?"

Şüphe ve kararsızlık kokan bu soruya karşılık Isabel sessiz
kalabilmeyi isterdi. Hatta birkaç saniye bunu başardı da an-
cak kontun karanlık bakışlarına karşı daha fazla direnemedi
ve gözlerini ona dikerek, "Bilmiyorum lordum," diyebildi.

"Burada olduğunu ama yerini bilmediğinizi mi yoksa gi-
tiği için yerini bilmediğinizi mi söylemeye çalışıyorsunuz."

Isabel merakla konta baktı. Anlaşılan birileri olayın iç yü-
zünü henüz keşfedememişti. Genç kız eğer şartlar uygun ol-
saydı buna gülebilirdi ama şimdilik sadece adama bakmakla
yetindi.

"Cevap vermeyecek misiniz?"

O sırada Vivian'ın annesi acılı bir iç geçirip komik bir
şekilde hıçkırınca Henfield onu rahatsızlık bir bakış attı.
Isabel aynı bakışın muhatabı olmamak için cevap vermeliydi
ama ne diyeceği konusunda kararsızdı. Hiçbir şeyden haberi
yokmuş gibi davranırsa ne kazanabileceğini tartıyor içinde
hesap etti. Fakat sonuçta bunun sadece daha fazla soruya ne-
den olacağını düşündüğünden doğruyu söylemeye karar ver-
di. "O burada değil... Gitmiş."

Vivian'ın annesi artık kontrolsüz bir şekilde ağlıyordu. Genç
kız onu duymazdan geldi.

Kont, "Bayan Walmond, isterseniz odanıza kadar eşlik et-
mesi için size bir uşak çağırayım. Sarsıldığınız belli oluyor,"
deyince kadın yüzünü mendili arkasına saklamaktan başka
hiçbir tepki vermedi, tabii hâlâ ağlamaya devam ediyordu.
Ancak Isabel kaçınılmaz olarak yine odaktaydı. "Nereye gi-
tiğini biliyor musunuz peki?"

Tereddüt etmeksizin, "Bilmiyorum," diye cevap verdi.

"Kayboldu öyle mi?"

Genç kız bu sefer suskun kaldı.

"Ne tesadüf ki nişanlım da kayıp... Ben ve Bayan Wal-
mond ikisinin birlikte gittiklerine inanıyoruz."

"Bazı şeyleri çözmüş olduğunuzu görüyorum lordum."

"Sizin benden daha fazlasını bildiğiniz düşünüyorum."
Isabel bunun bir suçlama olmadığını bilmesine rağmen yine
ürperdi. Neyse ki Henfield bir yanıt beklemiyordu. "Bu sa-
bah erken saatlerde Vivian annesine bir mektup bırakmış.
Mektupta sadece gittiğini ve peşine düşülmesinin gereksiz
olduğunu belirtmiş." Mektubu parmakları arasında birkaç
kez salladı. Isabel onun bu mektubu kaç kez okuduğunu ve
okurken neler hissettiğini merak etti. Nedense içinde ufak
bir sızı hissetmişti. "Size de bırakılan bir mektup var mı Ba-
yan Preston?"

Isabel inkâr etmenin gereksiz olduğunu düşündüğü için
dürüstçe, "Evet," demekle yetindi.

"Getirin lütfen."

Generated by CamScanner from intsig.com

"Bu mümkün değil çünkü onu yok ettim." Böyle söyleyeceğini meye Morgan ile bütün gece düşünürken karar vermişlerdi. Fredy'nin bir mektup bırakmadan gittiğini söyleyecek olursa nereye ve kiminle gittiğini anlamak için Henfield'ın soracağı sorulara verecek cevap bulamayabilirdi. Neticede kont doğruyu bulacağına göre Isabel bunu kendi itiraf ederse bir kurban olduğuna onu inandırmak için daha fazla zaman kazanırdı.

"Neden?"

Soru büyük bir öfkeyle sorulmuştu ama Isabel sinmedi. Sadece başını eğip ellerine baktı. "Çünkü öfkelendim. Gurrum incindi ve mektubu parçaladım lordum." Yalanları için gurur duymasa da soğukkanlılığı için kendisini tebrik etmeliydi. "Eşim Vivian Walmond ile gittiğini ve onu aramamanı yazmış." Başını kaldırıp konta bakarak sözlerine devam etti. "Birbirlerine âşık olmuşlar." Bunu adamın gözlerine bakarak söylemekten büyük bir haz duymasının nedeni Fredy'ye olan bağlılığı değildi kesinlikle. Keşke ne düşündüğünü anlayabilseydi.

Diğer taraftan Vivian'ın annesi artık rahatsız edecek kadar yüksek sesle ağlıyordu. Tutumu yüzünden hissettiği utançtan olsa gerek kimselere bir şey söylemeden odadan çıkınca Isabel rahat bir nefes aldı. Aynı şekilde kontun da rahatladığını fark etmişti.

"Sizin için üzücü olmalı Bayan Preston. Evliliğinizin bu kadar yeniyken..."

"Sizin için de öyle olmalı lordum. Nişanınızı herkese ilan etmiş ve evlilik için gün sayıyorken eminin bu sizi sarsmıştır." Son düşüncesi böyle bir durumdayken onu kışkırtmak olmamalıydı ancak kendine hâkim olamamıştı.

"Haklısınız ama üstesinden gelebilirim. Peki siz ne yapmayı planlıyorsunuz? Kocanızın aksine ben sizi düşünüyorum."

"Buna gerek yok... Sizin için de sakıncası yoksa bugün evinizden ayrılmak istiyorum."

Henfield kızın tam karşısındaki koltuğa oturup buz gibi

gözlerle ona bakmaya başladı. "Öfkeden çılgına dönmüş olmanız gerekirdi Bayan Preston... Sükûnetiniz beni endişelendiriyor."

"İçimden geçenleri size göstermeyecek kadar görgülü bir bayanım lordum. Gitmek isteme nedenimi artık daha iyi anlıyor olduğunuzu umuyorum. Yalnız kalmak ve durumu kendimce kabullenmek zorundayım."

Tam konuşmanın bittiğini göstermek için yerinden kalkıyordu ki kont oturması için bir el hareketi yaptı. Yüzünde soğuk ve araştırır bir ifade vardı. "Buraya gelirken kocanız nişanlının da burada olduğunu biliyor muydu?"

Isabel sesli bir şekilde yutkundu. "Bunu bilmiyorum ama öyle olmadığına eminim. Sizce bilseydi benimle paylaşır mıydı?"

Henfield gülümsedi ama bakışları hâlâ buz gibiydi. "Belki de siz bir şekilde öğrenmişsinizdir Bayan Preston. Sizi birkaç kez kocanıza karşı öfkeyle hareket ederken görmüştüm."

Isabel onun şemsiye olayından bahsettiğini biliyordu ancak anlamıyormuş gibi yaptı ve saldırgan bir tutum izledi. "İnanın bana niyeti başından beri bu olsaydı ve ben bunu bilseydim daha farklı davranırdım... Kocamın böyle bir niyeti olduğuna inanmıyorum. Bu... Bu aniden gelişen bir şeydi..." Konuşurken duraksaması istediği izlenimi veriyordu hiç şüphesiz ama rol yapmıyordu, aksine endişeden ölmek üzereydi.

"Diyorsunuz ki bu bir yıldırım aşkıydı ve buna karşı koyamadılar." Kont tuhaf bir şekilde güldü. "Bu öyle güçlü bir şeydi ki başlarına neler geleceğini umursamadan hareket edebildiler."

Isabel nefesinin kesildiğini hissetti. Endişelenmesine neden olan asıl şey sözlerinden çok Henfield'ın sesindeki tınıydı. "Onlara zarar mı vereceksiniz?" dedi soluk gibi bir sesle.

Adamın kaşları merakla kalktı. "Bu sizi rahatsız eder mi? Her ikisinin de cezalandırılmasını sizin de isteyeceğinizi düşünmüştüm. Sizin yerinizde başka bir kadın olsaydı çılgına dönerdi."

Generated by CamScanner from intsig.com

Isabel başını dikleştirdi. "Elbette öfkeliyim ama bir gurur..." rum var. Beni terk ettiği için yapabileceğim tek şey Tanrı'ya dua etmek ve onun adaletine sığınmaktır."

"Tanrı bu konularda bazen çok yavaş davranabiliyor."

"Sizin aceleyle alınmış kararlarınızdan daha etkili sonuçları olacağından eminim lordum."

"Bu beni tatmin etmiyor Bayan Preston. Sizin bu durumu böylesine kolayca kabullenmeniz de öyle... Aklınızdan neler geçiyor?"

"Yanılıyorsunuz, bunu kabullenmek için uzun saatlerim oldu. Oldukça kötü zaman geçirdim lordum. Müsaade ederseniz odama gidip hazırlanmak istiyorum."

"Mektubu alır almaz beni uyarmalıydınız."

Isabel yerinden kalktı. "Size *kocam nişanlınızla kaçtı* mı demeliydim? Lütfen kendinizi benim yerime koyar mısınız?"

Kont yerinden kalkıp kıza yaklaştı. "Kendimi sizin yerinize koyarsam ne düşündüğünüzü anlayabilecek miyim?"

"Şu an son derece rahatsız, endişeli ve incinmiş durumdayım. Öyle değilmiş gibi davranmıyor olmam sizi yanıltmasın. Rica ederim daha fazla sormayın... Açık değil mi? Kocam ile nişanlınız birbirlerine çarpıldılar ve kaçtılar. Size daha ne söyleyebilirim? Benden alabileceğiniz başka ne gibi bir cevap olduğunu düşünüyorsunuz?"

Yalan söylüyor olsa da Isabel tüm bunlardan gerçekten kurtulmak istiyordu. Çıkıp gitmesini engelleyen bir his vardı içinde ve Henfield konuşmadan bu histen kurtulması mümkün değildi.

"Yanıtların sizde olduğunu düşünseydim Bayan Preston..." Henfield tekrar konuşmadan önce gözlerinde tehlikeli bir ışık yanıp söndü. "İnanın bana bu sohbet çok farklı bir seyir izlerdi... Bu yüzden içiniz rahat olsun. Niyetim canınızı daha çok sıkmak değil." Yakınlıkları nefes kesiciydi.

Isabel tüm kalbiyle ondan uzaklaşmak istedi fakat başaramadı. Fiziksel olarak gerilerse sırlarını açık edecekmiş gibi hissediyordu. Tanrı'ya şükür sesli bir şekilde yutkunmaktan

başka heyecanlandığını belli edecek başka hiçbir şey yapmadı. Keşke Henfield'ın üstü kapalı tehdidini umursamayacak kadar vurdumduymaz olabilseydi. Ne garip, halbuki her zaman öyle olduğunu düşünürdü.

"Kaç yaşındasınız Bayan Preston?"

Bu beklenmeyen soru karşısında Isabel irkildi. Son derece yumuşak bir tonda söylenen sözlerin amacını kestiremedi. Ukalalık edip bir hanıma yaşının sorulmaması gerektiğini söyleyebilirdi, fakat onca yalan arasında dürüst olma şansı yakaladığı ender zamanlardan birini değerlendirmeye karar verdi. *Bu* en azından biraz içini rahatlatabilirdi. "Yirmi bir."

"Çok genç."

Isabel onu kışkırtmak pahasına, "Nişanlınızdan daha genç değil," dedi cüretle.

Yeşil gözler bir anda öfkeyle alevlendi, ancak sonra adam soğuk bir şekilde gülümseyip arkasını döndü. "Biliyor musunuz Bayan Preston... Eğer terk edilenlerden biri olduğunuzu bilmesem durumumuza sevindiğinizi düşünürdüm."

"Bunu söylemeniz büyük kabalık lordum."

"Nezaket konusunda birbirimizle yarışıyoruz o halde."

Isabel geri adım attı. "Özür dilerim. Durum sizin açınızdan da kabul edilmez. Herkes yakında evleneceğinizi düşünüyordu ve..." Aniden sustu. Aklını başına toplamasını sağlayan bir aydınlanma yaşamıştı sanki. Kabalığı için özür dilerken bile kabalaşıyor, aynı zamanda başını derde sokacak kadar pervasızca davranabiliyordu.

Başını eğmiş ilgiyle söylenenleri dinleyen kontun yumuşak hali kesinlikle inandırıcı değildi. Aksine ona son derece tehlikeli bir hava katmıştı. "Beni insanların ne diyeceği hiç ilgilendirmiyor. Yüzeysel kaygılarla zihnimi zehirlemeyecek kadar çok sorunla boğuşuyorum."

Isabel şüpheyle gözlerini kıstı. Birkaç saniye hiç konuşmadan birbirlerini süzmeye devam ettiler. Zümrüt gözlerde bir kırgınlık, keder görmek için daha derinlere bakmaya çalıştı Isabel, fakat sadece buz parçaları görüyordu. İşte o an

Generated by CamScanner from intsig.com

iki âşığın firarının Henfield'ın kalbini kırmadığını, onu sadece öfkelendirdiğini anladı. Bu uyanış beraberinde korkuyu getirdi. Oynadıkları oyun ortaya çıkarsa kontun neler yapabileceğine dair endişeler tokat gibi yüzüne çarpınca birkaç adım geriledi. "Gitmeliyim..." diye geveleyip son kez özür dilededikten sonra onay beklemeden odayı terk etti.

Öfke içini bir kurt gibi kemiriyordu. Her geçen saniye büyüyen şiddet arzusu boşlukları dolduruyor, sahte bir canlılık veriyordu. Sürekli ikaz halinde ve tetikteydi. Kandırılmış olmak o kadar rahatsız ediciydi ki beynine bir kurşun yemiş olmayı yeğlerdi.

Sebebi aşk değildi... Çünkü Vivian'ın gittiğini öğrendiği an ona karşı romantik olabilecek tüm hislerden arınmıştı. Canını asıl yakan o ikiyüzlü melek ve sevgilisi tarafından oyuna getirilmekti. *Ona oyun oynamaya cesaret edebildiklerine inanamıyordu.*

İnsanların ne diyeceğiyle pek fazla ilgilenmiyordu. Muhtemelen kısa süre sonra herkesin diline dolanacak skandal yüzünden sosyetenin en ilgi çekici ve belki de en merhamet duyulan adamı haline gelecekti. Son ihtimal bir nebze içini burktu. Acınacak durumda olmadığını daha kimseler konuşmaya başlamadan önce söylemek zorunda hissediyordu.

Adı her zaman skandallarla anılırdı. Neredeyse bunu hayatının bir parçası olarak kabul etmişti çünkü karısını kaybettikten sonra değişen şartlar uslu bir adam gibi davranmasına izin vermemişti. Kırdığı kalpler ve zedelediği onurlar yüzünden cehennemi garanti ettiğini bilecek kadar ne yaptığının farkındaydı. Şimdi ise başka biri onun onurunu zedelemek istiyordu... Hatta bunu başarmıştı da... *Lanet olsun!*

Aldatıldığını nasıl olmuştu da anlayamamıştı? Vivian kahvaltıda kendisine eşlik etmediğinde herhangi bir terslik

olduğunu aklına bile getirmemişti. Hizmetçilerden birine nişanlısının odasına kahvaltı götürmesini emrettiğinde planı kahvaltıdan sonra onu ziyaret etmekti. Ancak kızı odasında bulamamıştı. O an bir sorun olduğunu düşünmemişti elbette, fakat Mary Walmond'u odalarının bulunduğu koridorda etekleri alev almış gibi koşarken görünce meraklanmıştı. Önce kadını sakinleştirmiş, sonra da tüm direncine karşılık ağzındaki baklayı çıkarmasını sağlamıştı... Vivian gitmişti... Gitmişti, kaçmıştı ama kiminle olduğuna dair annesinin hiçbir fikri yoktu. Adrian onu sıkıştırıp gerçeği itiraf ettirmeye çalışsa da ilk başta kesin bir isim öğrenememişti.

Her nasılsa bir süre sonra Mary Walmond histerik hıçkırıklar arasında aklına gelen ismi mırıldanınca Adrian bunu ciddiye almamıştı. Frederick Preston yeni evliydi ve karısına âşıktı. Kont onun deli kızıla bakışındaki sevgiyi asla tartışamazdı. Karısına sanki bir mücevhermiş gibi büyük bir sevgiyle bakıyordu. Buna defalarca şahit olmuştu. Gerçi sıklıkla tartıştıklarına ve karısı tarafından tartaklandığına da tanık olmuştu ama bunun bir önemi yoktu. Frederick Preston deli kızılı seviyordu...

Yine de tüm ihtimaller onu işaret etmişti. Kahvaltı sırasında ne onun ne de karısının ortalarda görünmediğini hatırlayınca iyice huzursuz olan Adrian'ı asıl ikna eden şey bir itiraftı. Mary Walmond, Preston'ın kısa süre öncesine kadar Vivian'ın peşinde koştuğunu ama kızının asla ona yüz vermediğini söylemişti. Adrian onların tanıştıklarını dahi bilmiyordu. Gerçi biliyor olsa bile bunun üzerinde durmayabilirdi çünkü Vivian gibi güzel bir kızın pek çok erkeğin kalbini çaldığının farkındaydı. Fakat onlar gerçeği saklamışlardı... Belki de her şey bir plandı... Belki de Henfield'da bulundukları süre içinde gizlice görüşmüş ve daha da kötüsü sevişmişlerdi.

Adrian tüm bu hastalıklı fikirleri kafasından geçirirken sükûnetini asla kaybetmemişti. Neler olduğunu anlamak ve nişanlısının Preston ile kaçıp kaçmadığını öğrenmek için Isabella Preston ile konuşmaya karar vermişti.

Generated by CamScanner from intsig.com

Kimse onları çıkarken görmemişti. Saat kaçta ve hangi araçla ayrıldıkları hakkında hiçbir fikri yoktu. Ahırlardaki atlar oldukları yerde duruyorlardı. Preston'ın arabası ve atları da öyle... Muhtemelen atları dışarıdan temin etmişlerdi ve bu da demek oluyordu ki ortada önceden beri düşünülen bir plan vardı. Sadece bu bile öfkeyle alev almasına neden olabilirdi.

Elinde hiçbir şey yoktu. Nişanlısının kiminle ve neden gittiğini anlamıştı ama şimdi ne yapacağını bilmiyordu. Onları dünyanın öbür ucuna kadar takip edebilir, sonrasında o herifi öldürebilirdi. Vivian ise adının karışacağı skandal yüzünden bir daha asla ülkeye dönemezdi. Klasik ama kesin, içindeki öfkeyi söndürebilecek ve her iki taraf için de yeterince adil bir yöntemdi aklından geçen. Fakat böyle olsun istemiyordu. Birini öldürüp diğerini aforoz etmekle tatmin olamayacağını biliyordu. Ne var ki ikisini sevişirken düşünmeye de katlanamıyordu. İçinde kaynayan şeyi tatmin etmek için kendisinden bekleneni yapmak ufak bir haz yaratıyordu sadece... Öldürmek ve küçük düşürmek.

Çalışma odasındaki koltuğa iyice gömülürken kaşlarını çatınca alnındaki kırışıklıklar derinleşti.

Öyle bir şey yapmalıydı ki Preston bunu bilmeli, bunun farkında olmalıydı. Onu mahvetmek için babasını kullanmak da dahil kafasından bir sürü şey geçmişti. Belki de tüm dikkatini karısına vermeliydi. Preston deli kızılı terk etmiş olsa da Adrian onun karısı konusunda ne derece hassas olduğuyla ilgileniyordu. Açık olan bir şey varsa kadını kötü bir gelecek ve dedikodular bekliyordu. Kırılan kalbinin verdiği acıyı düşünmüyordu bile. Lanet herif bunu nasıl yapabilmişti?

Tuhaf ilişkilerine rağmen Adrian o ikisi arasında asla inkâr edemeyeceği bir sevgi sezmişti. Birbirlerine bakışlarında, dokunuşlarında ve gülüşlerinde katıksız bir şeyler vardı. Ani evliliklerinin gerekçesi sadece aşk olabilirdi. Fakat aşkın *yenisi* karşısında yenilmişti.

Preston'ın karısına karşı olan hislerinin sevgi olduğundan

nasıl eminse Vivian için olanlar konusunda da bir o kadar kararsızdı. Onları her şeyi göze alarak kaçmaya teşvik eden şeyin gücü konusunda şüphesi yoktu, fakat niteliğinden emin değildi. *Aşk mı? Tutku mu? Arzu mu?* Bir adam yasal olarak ait olduğu kadından - belki de basit bir tutku yüzünden - vazgeçmek ister miydi? Eğer isterse ona tekrar döner miydi? Belki de...

Adrian aniden ayağa kalktı. Değişken bir ruh hali içindeydi. Öfke uzun süredir baskındı ama şimdi yerini garip bir dinginliğe bırakmıştı. Bu halini genellikle endişe takip ederdi ancak şimdi gülmek istiyordu. Asla düşünmemesi gereken şeylerin şimdi mantıklı gelmesi rahatsızlık vermiyordu.

Isabella Preston'ı düşündü. Sadece birkaç gündür tanıdığı kadının her özelliği zihnini doldurdu. Saldırgan tutumunu, alaycı yanını, kabalığını, sakarlığını, çarpıcı renklerini, tuhaf güzelliğini... Kokusunu ve gözlerini düşündü. Sanki oda gül kokusuyla dolmuştu. O an gülümsedi. Hiçbir vicdani rahatsızlığı yoktu... Kalp atışları hızlandı ve içten içe sıcakladığını hissetti.

Ortada ödenmesi gereken bir bedel varken kimse huzur bulmamalıydı... Hatta bu olaydaki en masum kişi bile...

Bir saattir yolda olmalarına rağmen Isabel geriye bakmadan edemiyordu. Sanki her an birileri tarafından durdurulacak, sonra da tüm foyası ortaya çıkacaktı.

Öğleden sonra kimselere görünmeden hazırlanıp yağmura rağmen yola koyulmuşlardı. Fredy ve Vivian Henfield'dan at ile ayrıldıklarından ötürü araba Isabel'le Morgan'a kalmıştı. Bu tek tesellileri ve olaydaki tek iyi şeydi.

Isabel ayrılmadan önce Henfield ile konuşmayı düşünmüş ama adamın şüpheci ve korkutucu bakışlarını hatırlayınca bundan hemen vazgeçmişti. Onu ikna etmiş olmalıydı.

Generated by CamScanner from intsig.com

Eğer kont kendisine inanmamış olsaydı bunu daha ilk anda söyler ve muhtemelen canına okurdu.

"Isabel artık sakinleşir misin?"

Genç kız Morgan'ın sakin ricasını duyunca geriye bakmayı kesip koltuğuna yaslandı. Onun kendisi kadar gergin olmaması içini rahatlatıyordu. Derin derin nefes alıp gözlerini yumdu ve yağmurun camlara vuran sesi bir müziğe dönene kadar gözlerini kapamaya devam etti. Ne var ki yaklaşan toynak sesleri tüm huzurunu kaçırmıştı.

Isabel korkuyla yerinden doğrulup dadısına baktı. Yaşlı kadın kaşlarını çatmış, dışarıyı görmeye çalışıyordu. Birkaç saniye sonra bir at yanlarından hızla geçti ve arabaları ani hız kaybı yüzünden sarsıldı. Ve genç kız panikle dışarıda olanları görmek için pencereden bakmaya çalışırken araba tamamen durdu. Sonra at bakmakta olduğu pencerenin önünde belirdi ve binicisi gülümseyerek selam verdi.

Isabel'in adamı gördüğü an kalbi tekledi. Öyle çok korkmuştu ki arabanın perdesini çekip kapı mandalını sıkı sıkı kavramıştı. Ama bunun onu durdurmayacağının pekâlâ farkındaydı.

"Her şeyi anladı... Ne yapacağız Morgan?"

Morgan bir şey söylemeye fırsat bulamadan kapı açılınca ikisi de gerilediler. Hız kesmeyen yağmur arabanın içine doğru atıştırıyordu ama Henfield iri cüssesiyle kapı önünde siper olunca içeri giren su da kesildi.

"İyi günler hanımlar. Kaba tavrım için özür dilerim ama haber vermeden gidişiniz beni hayal kırıklığına uğrattı ve ben de size bunu bizzat söylemeye karar verdim."

Adam son derece normal bir şeymiş gibi Morgan'ın yanına oturup kapıyı kapattı. Isabel henüz konuşacak durumda değildi. "Bayan Preston, verdiğim davet henüz bitmedi. Ayrılmanız beni gerçekten fazlasıyla üzer."

Genç kız cesaretini topladı. "Lordum, her şey normalmiş gibi davranmamı beklemiyorsunuzdur umarım. Hazırlanır hazırlanmaz gideceğimi söylemiştim size."

"Ben buna müsaade ettiğimi hatırlamıyorum."

"Ben de sizden müsaade istediğimi hatırlamıyorum."

Henfield gülümsedi. "Korkarım isteğinizi reddetmek zorundayım hanımefendi. Sizden ricam benimle eve dönmeniz."

Isabel tüm korkusuna rağmen başını dikleştirip kontun gözlerine baktı. Muhtemelen sonu gelmişti ama direnmeden yenilgiyi kabullenmeyecekti. Kaçmak zorunda kalsa bile o adamın evine bir daha gitmeyecekti. "Bakın, öfkeli olduğunuzu biliyorum ve..."

"İnanın şu an hiç öfkeli değilim."

Isabel buna tam itiraz edecekti ki Henfield'ın gerçekten öfkeli olmadığını görünce susmaya karar verdi. Bir sorun olduğu ortadaydı ancak tam olarak ne düşüneceğini bilmiyordu.

"Bayan Preston sizden isteğim..." Adam duraksadı ve tekrar konuşmaya başlamadan önce yeşil gözlerinde cüretkâr bir ifade belirip kayboldu. "Kocanızdan haber gelene kadar bana eşlik etmenizdir."

Bir süredir sessizce köşesinde bekleyen Morgan soğuk bir tavırla araya girdi. "Bu saçmalık da nereden çıktı? Hemen arabadan inmenizi tavsiye ederim lordum yoksa bizimle eve kadar gelmeniz gerekecek." Arabanın tavanına vurduktan sonra arabacıya, "Gidiyoruz," diye seslendi ve kısa süre sonra araba yavaşça kıpırdamaya başladı.

Henfield'ın rahatsız olduğuna dair hiçbir belirti görmemek Isabel'i daha fazla geriyordu. Adamın gülen yüzündeki ifade genç kızın kanını donduracak kadar soğuktu. Bir terslik vardı... Lanet herif düşündüğünden de büyük bir şeylerin peşindeydi. Büyük çantasını sıkıca kavrarken hissettirmeden yolun kenarında kıvrılan koruya baktı. Kaçarsa orada izini kaybettirebilirdi. Bir süre saklanır, sonra tekrar yola çıkar ve en yakın yerleşim yerinde kendisine bir araba kiralardı. Yeterince parası vardı... Bir an Morgan için endişelendi ama sonra bundan vazgeçti. Başının çaresine bakmalıydı. Zaten

Generated by CamScanner from intsig.com

kimse onu olanlar yüzünden suçlayamazdı. O sadece bir hizmetçiydi. Kaçmalıydı... Kaçmazsa konta yem olurdu ve bunu istemiyordu.

Morgan'ın homurtularına hiçbir karşılık vermeyen adamın son bir kez daha baktıktan sonra şimşek gibi bir hızla arabanın kapısını açıp dışarı atladı. Aklında kalan tek şey Morgan'ın çığlığı ve kontun yüzündeki şoke olmuş ifadeydi.

Araba neredeyse hareketsiz olduğu için ayaklarını sağlam bir şekilde yere basabilmişti. Koşmak ve yolunu bulmak çocuk oyuncağıydı. Arkasına bakmadan koruya giren küçük tepeyi aştıktan sonra aynı hızla ağaçların içine daldı. Yağmur şiddetini azaltmıştı ama yerler çamurlu ve bir sürü çukurla doluydu.

Genç kız umursamadan koşmaya devam etti. Elma yeşili elbisesinin etekleri ve ayakkabıları çamur içinde kalmıştı. Ancak bu en son endişeleneceği meseleydi. Arkasından gelen ayak seslerini duyunca hızını daha da arttırdı. Soluğu kesilene kadar çılgın gibi koştu... Ta ki küçük bir derenin kıyısına varıncaya dek.

Karşıya geçebileceği bir köprü görmek umuduyla etrafına baktı ama şans ondan yana değildi. Suyun akışı korkutucu olmasa da karşıya geçmek için bir hayli ıslanmayı göze almalıydı. İşin aslı bunu çoktan göze almıştı... Göğsü şiddetle inip kalkarken ayağını dikkatlice suyun içindeki kaygan taşlardan birine koydu. Çok zor olmaması gerekiyordu.

O sırada Henfield haykırdı. "Sakın bunu denemeyin Bayan Preston."

Isabel geriye doğru kısacık bir bakış atınca doğru yolda olduğundan emin oldu zira Henfield sırılsıklam ve son derece tehlikeli görünüyordu.

Genç kız ikinci adımını atmak üzere kendini sağlama aldığı sırada kontun koşarak üzerine geldiğini hissetti ve ani bir refleksle çantasını geriye doğru savurdu. Çantanın kemiğe vururken çıkardığı sesi acı dolu bir inilti ve ağır küfür takip etti. Isabel yaşadığı panikle yalpalayınca suyun üzerinde hiç

de güvende olmadığı anlayarak geri döndü. Ayağını toprağa basar basmaz Henfield'a doğru öyle bir baktı, sonra geldiği yöne koşmaya başladı. Fakat sadece iki adım atabilmişken eteğine aslan kuvvetle ayakları yerden kesildi. Ve daha ne olduğunu anlayamadan kendini yüzüstü yerde yatarken buldu.

Zemin yumuşak olduğu için canı çok yanmamıştı ama bir an önce kalkmazsa yanmayacağının garantisi yoktu. Ancak çamur yüzünden eteği ağırlaşmış, onu toprağa doğru çekiyordu... Belki de mezarına doğru. Kalkmayı denedikçe kendi ağırlığı iki katına çıkmış gibi çöküyordu. Sırtüstü dönmeyi denedi ve tam bunu başardığı için kendisini tebrik edecekken Henfield'ın yaklaştığını gördü. Kalçalarının üzerinde geri geri kaçmaya çabalarken eteğine takılıyordu.

O an artan panikle gördüklerine farklı anlamlar yüklemeye başladı. Eğer daha dikkatli baksaydı kontun elinin boynuna yapışmak için değil de yardım etmek için uzandığını anlar ve karşı koymak yerine kabullenirdi. Ama yaşadığı korku yüzünden sadece kendini korumak adına açıklanamayacak bir eylemle adama saldırdı, ayağa kalkmak yerine kontu da yere, üzerine doğru çekti.

Adam düşerken kabaca, "Lanet olsun sana!" diye söylendi.

Isabel az önce çamurlu elbiselerinin ağırlık yaptığını düşünmüştü, oysa şimdi üzerindeki iri adam yüzünden adeta yere mıhlanmıştı. Kurtulmak için debelendi ama Henfield çok güçlüydü. Adam önce kollarını tek eliyle bileklerinden yakalayıp göğsüne bastırdı, sonra da çırpınan bacaklarını dizleri arasında kıstırıp sabitledi.

Isabel bir kozaya sarılmış gibi hissediyordu kendini. Kıpırdatabildiği tek yeri başı ve tabii ki çenesiydi. "Bırak beni lanet herif."

Henfield öfkeyle, "Kıpırdanmayı kes yoksa narin kemiklerin zarar görecek," diye söylendi.

Ne var ki bu tehdit Isabel'i sakinleştireceğine daha da öf-

Generated by CamScanner from intsig.com

kelendirdi ve kız tüm gücüyle çırpınmaya başladı. Bir yandan da ağzına gelen tüm hakaretleri sıralıyordu. "Beni kalmaya zorlayamazsın züppe. Bunun bedelini ödeyeceksin. Bırak beni, bırak..."

Ancak tüm çırpınışları, kurtulmak için yararsız birer çabadan öteye gidemiyordu. Bacakları var gücüyle Henfield'ın dizlerini aralamaya çalışıyor, bunu yaparken yukarı doğru kalkan kalçaları adamın sert vücuduna çarpıyordu. Eğer erkeklerle ilgili tecrübesi olsaydı, hareketlerinin neyle sonuçlanacağını bilebilirdi, fakat o öyle toy, öyle saftı ki tüm kurtulma çabalarının, üzerindeki güçlü bedeni uyardığını ve onu kışkırttığını anlayamamıştı.

Anladığında ise hakaret etmek için aralık duran dudakları çoktan kontun ateşli dudaklarına tutsak olmuştu bile...

Sekizinci Bölüm

Adrian iyi bir dayağı hak etmiş olmasına rağmen deli kızılı boğazlamaya değil ona yardım etmeye çalışıyordu. Patlayan dudağının intikamı için bile onun kılına dokunmayacaktı. Sadece onu çamurların arasından çekip çıkaracak, sonra da arabaya götürecekti. Fakat deli kızıl tıpkı bir gelincik gibi tıslayarak saldırıya geçmiş, onu alaşağı etmişti. Adrian'a da kadının keskin tırnaklarından ve hareketli bacaklarından kaçınmak için onu elleri ve dizleriyle hapsetmekten başka bir seçenek kalmamıştı. Onu alıkoymak dışında kötü bir niyeti olmadığına Tanrı önünde yemin edebilirdi. Ancak neticede o da bir erkekti.

Altındaki yumuşak, narin beden vücudunun en duyarlı bölgelerini uyarırken Adrian buna mani olmaya çalışacak kadar aptal ya da isteksiz değildi. Hakaretlerini duymuyordu bile çünkü kızın tatlı dudaklarının her kıvrılışı tüm dikkati üzerine çekecek kadar ilgiye açıktı. Gözlerini Eleanor'un gözlerine benzetmişti defalarca ancak şimdi aynı fikirde değildi. Karısı hiçbir zaman öfkeyle alevler saçarak bakmamıştı ona. Yanakları sadece sevişirken böyle pembe bir renk alırdı ve sadece sevişirken vücudu altında böylesine şevkle kıvranırdı. *Ah Tanrım!*

Dudağındaki yaranın sızısı artan ısıyla birlikte yok olup gitmişti, fakat ağzına dolan kan vahşi çağrışımlara neden oluyordu. Burun delikleri genişleyince yağmur altında kalmış güllerin kokusu zihnine karıştı. Planı *bu* değildi ama şimdi

Generated by CamScanner from intsig.com

bundan daha iyi bir planı olmadığını düşünüyordu. Kadın dudaklarını her ne sebeple aralamış olursa olsun, Adrian sadece tek bir şeyi görebildi ve o an için en doğal olanı yaptı... Onu öptü...

Sadece bir saniyelik duraksamanın ardından deli kız daha şiddetli bir şekilde debelenmeye, yabani bir hayvan gibi çırpınmaya başladı. Adrian bu korku dolu tepki karşısında şaşırsa da vazgeçmedi. Aksine onu daha sıkı sarmalayarak hareketlerini kısıtladı. Ancak dudaklarının baskısını hesaplı bir biçimde hafifletmişti. Şimdi dudaklarını hissedebiliyordu... Yumuşak, sıcak ve kontrolsüzce titreyen dudakların dudakları altında kıpırdanmasını hissediyor ve sadece bunu düşünüyordu.

Bir eli kadının bileklerini sıkıca tutmaya devam ederken diğer elini hızını kesmeyen yağmurun altında sırılsıklam olan kızıl saçlara bastırdı. Böylelikle deli kızılın dudaklarından kurtulma şansı da kalmamıştı.

Adrian onu tamamen esir almıştı ama yine de fiziksel olmayan bir esaret istiyor, birkaç dakika öncesine kadar aklında olmayan şeyleri düşlüyordu. Bu yüzden dudaklarını zorbaca değil de dillere destan maharetiyle kullanmaya başladı. Elleri gevşemişti. Bir eli hâlâ bileklerinde olsa da diğeri kadının ıslak yanağında nazikçe geziniyordu. Dudaklarını sadece öpmüyor, aynı zamanda araştırıyordu. Artık kadın kurtulmak için çabalamıyordu ancak nefes alış verişi kontrolsüz ve kesik kesikti... *Tanrı aşkına korkuyordu.*

Adrian hafifçe geri çekilip onun irileşen gözlerine dikkatle baktı. Korku ve dehşetin izleri gözlerine anormal bir ışıltı katmıştı. Eğer şerefli bir adam olsaydı özür diler ve onu nereye istiyorsa oraya gönderirdi ama bunu yapmasını engelleyen *bir şey* vardı. Karşı konulmaz olan bu şey kendi gücünün ötesindeydi ve daha da önemlisi kendi istekleriyle birebir örtüşüyordu. Güven vermek için tek bir kelime edebilirdi ama bunun yerine içinden geldiği gibi davrandı ve öncekinden daha şiddetli bir arzuyla dudaklarını yeniden kızın dudaklarına bastırdı. Kibar olmak için tüm iradesini kullanmasına rağmen bunu başarabileceğinden emin değildi çünkü hesapta olmayan tutku, yapmaması gereken şeyler için onu zorluyordu.

Kadının bileklerini sıkmayı bıraktığını, ancak avuçlarının altında ısınan kıvrımlı bedeni okşamaya başladığı an fark etti. Diğer eliyse hâlâ deli kızılın yüzündeydi. Dudaklarının baskısını artırırken eli daha aşağılara, yuvarlak kalçalara doğru kaydı. Aynı anda dudaklarıyla hapsettiği dudaklar kışkırtıcı bir şekilde kıpırdanmaya başladı. Kulağına tatlı bir melodi gibi gelen sessiz inilti bir itiraz değil kabullenme doluydu.

Adrian tüm engellerinin altüst olduğunu hissetti ve dudaklarının baskısını artırdı. Dili yumuşak dudakların arasından içeri kaydığı sırada kadın teslimiyetle kollarını onun boynuna doladı. Çok geçmeden şiddetli bir karşılık aldı ve arzu dolu iniltileri işitirken tüm kontrolünü kaybetti.

Onu korkutup korkutmadığını umursamıyor, sadece daha fazla yoldan çıkarmaya çalışıyordu. Dilleri birbirine sürtünüyor, dudakları birbirini eziyordu. Adrian dayanamayıp alt dudağını ısırınca deli kızılın boğazından derin bir inilti yükseldi. Kadın altında kıvranıyor, bir yandan da elini saçları arasına daldırmış onu kendine bastırıyordu. Aceleci ve kışkırtıcıydı.

Adrian ağzına dolan kan tadıyla uyarıldığını hissetti. Yarasından sızan kan tutkunun tadıydı sanki. Daha fazlasını istiyordu, hem de hemen... Nerede olduklarının önemi yoktu çünkü arzu ikisini korumaklı bir çembere almıştı. Elini kadının bacaklarına doğru kaydırdı ve çıplak tenine dokunur dokunmaz sırılsıklam olmuş kumaşı sıyırıp pürüzsüz bacağını tamamen açıkta bıraktı.

İpeksi tenine dokunmak inanılmaz bir tahriki de tetiklemişti. Adrian düşünmeden, sadece içinden geldiği gibi onun çıplak bacağını kavradı ve beline doladı. Ardından sertleşmiş erkekliğini o en hassas noktaya bastırıp hareket etmeye devam etti. Şu anda çıplak olmak için neler vermezdi. Dudak-

Generated by CamScanner from intsig.com

mühürlüymüş gibi birbirine bağlıydı ama deli kızıl vücutlarının ateşli temasının verdiği tahrikle birlikte boynunu geriye doğru bükünce ayrıldılar.

Ancak Adrian ondan kopamıyordu. Dudaklarını onun yağmurdan sırılsıklam olan boynuna bastırdı. Sıcak tende ılıyan yağmur, arzunun tuzlu tadını yumuşatmıştı ama yine de sarhoş ediciydi. Açlıkla onun boynunu öpmeye devam ederken bir yandan da kadının kayganlaşan tenini okşamaya başladı.

Yoğun öpücükleri başından beri masum değildi ancak şimdi yoldan çıkmış bir seyirle tüm sınırları zorluyordu. Aldığı karşılık mükemmeldi. Yumuşak tene değen dişler benzersiz bir acı ve zevki aynı anda veriyordu. Deli kızıl öyle ateşliydi ki Adrian oracıkta ona sahip olabilir ve aynı şekilde karşılık görebilirdi. Ne var ki düşündüğü gibi olmadı. Yağmur devam etmesine rağmen ağaçların arkasından onlara doğru yaklaşan sesleri duyabilmişti. Hemen arkasından biri seslendi.

"Isabel, neredesin?"

Isabella Preston önce kaskatı kesildi, ardından debelenmeye başladı. Adrian hiç beklemeden yana kayıp sırtüstü uzandı. Yağmurun sıcak yüzüne serin kırbaçlar gibi vurmasıyla az da olsa kendine gelmişti. Hemen başını çevirdi ve kadının toparlanmasına yardımcı olmak için ayağa kalktı. Fakat deli kızılın yardım ister gibi bir hali yoktu. Yardımını kabul etmeden zorlukla yerden kalkıp arkasını döndü. Yüzünü gökyüzüne doğru çevirmişti.

Adrian onun temizlenme çabalarını sessizce izlerken bakışları istemsizce çamurlu ve ıslak elbisenin meydana çıkardığı hatlara kaydı. Bu görüntü ona az önce yaşadıklarını hatırlatıyordu. Derin bir nefes alıp arkasına dönmüştü ki koşarak yaklaşan yaşlı kadın ve arabacıyı gördü.

"Isabel Tanrı aşkına, yüreğime mi indireceksin sen? Ne bu hal?"

"Morgan ben... Düştüm ve..."

Adrian hemen müdahale etme gereği duydu zira bu şarttı. "Bayan Preston çamurun cilde olan faydalarını duymuş olmalı. Geldiğimde yerde yuvarlanıyordu."

"Bu konuda sizi de ikna etmiş olmalıyım lordum. En az benim kadar güzelliğinize düşkün görünüyorsunuz."

Deli kızıl her an üzerine atılacakmış gibi duruyordu. Adrian nedense keyiflendi. Öte yandan Morgan denen hizmetçinin şüpheli bakışlarını üzerinde hissediyordu. "Nelere, ne derece düşkün olduğum hakkında fikir sahibi olduğunuz ortada hanımefendi."

Kadının yüzü bu sözler üzerine daha da kızardı. Tam aksi bir cevap verecekti ki Morgan, "Üşüteceksin, hemen seni kurutmak lazım," deyince sözlerini yutmak zorunda kaldı ve son bir kez Adrian'a bakıp sert adımlarla hizmetçinin yanına doğru ilerledi.

Gülümseyen Adrian birkaç adım gerilerinden, en az onlar kadar aceleyle arabaya doğru ilerledi. Bakışlarını deli kızıldan alamıyordu. Sebebi eşsiz güzelliği değildi ki savaştan çıkmış haliyle pek de güzel olduğu söylenemezdi. Elbisesinin bir zamanlar ne renk olduğunu hatırlamak için hafızasını bir hayli zorlaması gerekecekti. Lanet olsun, az önce neler olmuştu? Planları olduğunu kabul ediyordu ancak bu kadar hızlı ve hesapsız hareket etme niyetinde değildi. Onu öpmek zorunda olmadığını şimdi biliyordu ama o an en doğrusu ve en ihtiyaç duyduğu şeyin bu olduğunu düşünmüştü. Ve bu kesinlikle hoş bir deneyimdi.

Genç kadın öfkeli görünüyordu. Aksi düşünülemezdi zaten... Nefret etmekte yerden göğe kadar haklı olduğu adam tarafından zorla öpülmüştü. Eğer Morgan yakınlarda olmasaydı bu konudaki hoşnutsuzluğunu belirtmekten kaçınmayacağı Adrian'a ara sıra attığı öldürücü bakışlardan belli oluyordu. Gerçi yaşlı kadın buralarda olmasaydı şu anda söylenmek yerine daha yaratıcı şeyler üzerinde çalışıyor olurlardı. Adrian kendi adına bundan fazlasıyla emindi. Tabii vicdanen bir o kadar da rahatsızdı.

Generated by CamScanner from intsig.com

Deli kızıl öfkenin verdiği tetiklemeyle herkesten önce arabaya varmıştı ama çamurlu elbisesi yüzünden içeri girmeyeceğine dair söylenip bir yandan da ayağını hırsla yere vuruyordu. Adrian en geride olmasına ve hiç de doğal olmayan bir şiddetle yağan yağmurun sesine rağmen onun homurtularını duyabiliyordu. Yaşlı Morgan dingin bir tavırla hanımının omuzlarını sıkıp çamurlu saçlarını okşamaya yeltendi ama eline bulaşan pislik yüzünden suratını buruşturup elini hızla indirdi. Arabacı ise çoktan yerine oturmuştu bile.

"Sen arabaya geç Morgan, benim bu pislikten biraz arınmam lazım." Genç kadın lafını bitirmeden başını yağmura doğru kaldırdı ve saç köklerine kadar yüzünü ovuşturmaya başladı.

O sırada Adrian elbisesindeki çamurdan kurtulmak isteyen birinin neden yüzünü yıkamakla uğraştığına kafa yoruyordu. Morgan'a doğru baktığında ise yaşlı kadının birkaç tereddütlü sallanmanın ardından arabaya bindiğini gördü. "Bayan Preston içeri girin lütfen, ben arabanın temizletilmesini sağlarım."

Deli kızıl başını indirip inanmayan gözlerle Adrian'a baktı ve kelimelerin üzerine basa basa nefretten yanan bir sesle, "Buna hiç gerek yok. Yakınlarda bir han olduğunu hatırlıyorum," dedi.

Adrian içinde bulundukları tuhaf duruma rağmen güldü. "Bu civarda fazlasıyla han olduğu doğru ama bu şu an için sizi ilgilendirmiyor."

"Sakın sizinle döneceğimizi düşünmeyin."

"Üzgünüm Bayan Preston ama eşinizden haber gelene kadar misafirim olmanız konusunda ısrarcıyım."

"Delirdiniz herhalde. Fredy gideli bir gün bile olmadı. Benimle irtibata geçmesi en iyi ihtimalle seneler alır. Bunu yapmak isterse tabii."

"O zaman şimdiden dua etmeye başlamalıyız Bayan Preston."

"Benimle alay etmeyin. Konuklarınızdan herhangi biri

eşimin ve nişanlınızın yokluğunu doğru yorumladığında hakkımızda neler konuşacaklarını düşünemiyor musunuz? Bu delilik!"

Adrian umursamaz bir edayla omuz silkti. "Bakarsınız bu dedikodular kocanızın da dikkatini çeker."

Deli kızıl tam da deliliğine yakışır bir biçimde güldü. "Sizce beni terk edip giden adam, bana ne olduğunu umursar mı?"

Adrian son derece kararlı bir sesle, "Sizi umursamadığına asla inanmıyorum," dedi. Sözlerinin onu şaşırttığının farkındaydı, bu yüzden açıklama gereği duydu. "Bana kalırsa Preston'ın aklı karışmış. Vivian'ın güzelliği ile başı dönmüş olmalı ki bunun için onu suçlayamam. Bence sizi evliliğe götüren gerekçeleri hatırlaması an meselesi." Alaycı bir şekilde güldü. "Hata yaptığını ve bu hatanın başına büyük işler açacağını düşünebilir. Bu durumda kendini güvende hissetmek isteyecektir." Kendi sözlerine inandığı pek söylenemezdi.

"Benim yanımda güvende olacağına inanacak kadar aptal olamaz. Onu gördüğüm ilk anda kendisine neler yapacağımı tahmin edecektir." Bir an için duraksadığında bakışlarında tereddüt dolu bir ifade belirdi. "Ve tabii sizinle yüzleşmek de istemeyecektir."

Adrian da buna inanmıyordu. Frederick Preston asla onunla yüzleşmeye cesaret etmeyecekti. Bunun farkındaydı ama kadının bu konuda tereddüt etmesini istiyordu. Ona gerçek niyetinden bahsetmek içinse henüz uygun bir zaman değildi.

"Fredy bana zarar vermek istediğinize inanmaz. Kendi suçu yüzünden beni cezalandırmak istediğinizi düşünmez bile."

Adrian Isabella Preston'ın ne düşündüğünü anlayabiliyordu. Kadın bir koz olarak kullanılıp kocasının günahlarının bedelini ödemek zorunda kalacağını düşünüyordu. Evet, ortada ödenecek bir bedel vardı ama bu kesinlikle yasal yaptırımları içermiyordu. Neler çevirdiğini ona anlatmak için dayanıl-

Generated by CamScanner from intsig.com

maz bir istek duydu Adrian ancak sessizliğini koruyup kadına dikkatle bakmak dışında hiçbir şey yapmadı. Isabella Preston sırılsıklam ve korkmuş görünüyordu, dahası ateşli öpüşmelerinin izleri tatlı dudaklarında somut bir şekilde duruyordu.

Adrian bunun üzerine ürperdi. Sessizliğinin onu tedirgin ettiğinin farkındaydı ve bunu engellemek elinde olsa da kadını kıpırdatmadı. Deli kızılın tedirginliğinin çileden çıkmışlığa dönüşünü tüm detaylarıyla izlemeye devam ederken kadın nihayet patladı.

"Ne diye bana öyle bakıyorsun lanet herif?" Yüksek sesli hakareti yeterli olmayınca adamın göğsünü parmağıyla dürtmeye başladı.

Adrian kaşlarını ilgiyle kaldırmış, onu süzüyordu ama halinde rahatsız olduğuna dair hiçbir iz yoktu. Rahatsız da değildi zaten... Yağmur ve göğsüne batan sivri parmak yüzünden son derece canlıydı fakat rahatsız değildi. Birden yağmuru hatırladı. Eğer biraz daha böyle dikilecek olurlarsa hasta olmaları kaçınılmazdı.

Aynı şeyi Morgan da düşünüyor olmalıydı ki kafasını pencereden uzatıp tam da bir ebeveyn gibi bağırdı. "Isabel hemen içeri gel!"

Ancak deli kızıl bu talimat üzerine daha da öfkelendi ve öfke saçan bir sesle, "Kapa çeneni Morgan. Henüz işim bitmedi," diye haykırdı.

Morgan'ın cevabı gecikmedi. "Bana bir daha bağırırsan seni saçlarından tavana asarım küçük hanım."

Adrian ilgiyle Isabella Preston'a baktı.

"Ah öyle mi? Bunu nasıl yapacaksın merak ediyorum doğrusu. Eğer o arabadan çıkarsan..."

Adrian genç kadının sözlerine devam etmesine mani olarak onu kolundan çekip arabanın arka tarafına doğru sürükledi. Ne söyleyeceğini merak etmiyor değildi ve yüzündeki ifadeye bakılırsa deli kızıl bir hayli kabalaşmak üzereydi.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen? Bırak beni!"

"Bayan Preston şirretliği kesin de yola koyulalım."

"Şirretlik mi? Ben mi şirretim?"

Adrian başını evet anlamında sallarken bakışlarıyla onun yere vurduğu ayağını işaret etti. Isabella Preston öfkelendiğinde bunu hep yapıyordu.

"Öyleysem bile bunun için beni suçlayamazsınız. Eve gitmek istiyorum."

"Ben de misafirim olacağınız konusunda ısrar ediyorum."

"Fredy'nin günahını ödeyecek kişi ben değilim. Hem kanunlar size bu konuda hiçbir hak vermiyor. Eminim yargıçlar nişanlınıza sahip çıkmadığınız için sizi suçlayacaklardır."

Genç kadın alaycı bir şekilde gülünce Adrian onun üzerine doğru yürüdü ve onu arabayla bedeni arasına hapsetti. Vücutları neredeyse birbiriyle temas halinde ve yüzleri çok yakındı. "Bunu göreceğiz Bayan Preston..." Tek elini arabaya dayayıp diğerini beline koydu.

Eğer söyleyecek mantıklı bir şeyi varsa bile Isabella Preston hepsini unutmuşa benziyordu. Dudakları söylenmeyen sözler yüzünden aralık, nefes alış verişi ise sıktı. Gözlerindeki altın gittikçe büyüyen siyah kürenin etrafını ince bir halka gibi sarmıştı. Adrian onun heyecanını hissedebiliyordu... Kendi kanındaki tehlikeli sıcaklığı hissettiği an düşünceleri kısa süre önceki öpüşmelerine kaydı. Devam etmek istiyordu. Kadın tüm tuhaflığına rağmen baştan çıkarıcıydı ama Adrian'ın duraksamasına neden olan başka bir şey daha vardı halinde... Saflık... Masumiyet...

Adrian yerinden kıpırdamaksızın, "Benim atımla gidiyoruz," dedi fısıldayarak.

Kısa bir duraksamanın ardından deli kızıl, "Yağmur yağıyor," dedi. Fakat ağzını kapar kapamaz gök şiddetle gürüldedi ve yağmur hiç yağmamış gibi aniden kesildi.

İkisi de şaşırmıştı... Adrian hızla kendini toparlayıp birkaç adım geriledi. "Benimle geliyorsunuz Bayan Preston," derken sesi hâlâ yumuşak ama hareketleri son derece keskindi. Deli kızıl daha ne olduğunu anlayamadan onu kucakladığı

Generated by CamScanner from intsig.com

gibi Falcon'ın yanına götürdü ve bir pamuk çuvalıymışçasına devasa atın tepesine oturttu.

Isabel öfkeden köpürüyordu. Bir süredir ağzını açıp bir şey söylemediği gibi kılını bile kıpırdatamamıştı. Sırtını Henfield'a değdirmemek için neredeyse insanüstü bir çaba... la kazık yutmuş gibi dimdik duruyordu. Adam da sessizdi. Yolu yarılamış olmalarına rağmen Isabel yokmuş gibi davranıyor ve kusursuzca atını idare ediyordu.

Ancak genç kızın onu görmezden gelmesi imkânsızdı. Varlığı daha ilk andan beri dikkatini çekiyordu zaten ama şimdi aldığı nefes bile ilgi alanına girer olmuştu.

Öpüşmelerini unutmasına imkân yoktu. Her ne kadar öyle değilmiş gibi davransa da ona her baktığında ya da daha kötüsü onu her hissettiğinde yakıcı dudaklarını ve cüretkâr ellerini hatırlıyordu. Isabel ilk öpücüğünün daha nahif olacağını hayal etmişti defalarca, fakat Henfield ile aralarında geçenler kesinlikle nahif değildi. Aksine kaba ve fazlasıyla tutkuluydu. Bu öyle bir tutkuydu ki Isabel onu tarif edebilecek kelimeleri kullanmak için bile tecrübesizdi. Sadece tutku olduğunu biliyordu. Öyleydi çünkü uyluklarının arasında hissettiği şey ancak kitaplarda anlatılan tutku olabilirdi. Şimdi bile kalbinin hızla çarpmasına neden olan yakınlıkları yüzünden uzaklaşmakla sırtını onun sert göğsüne yaslamak arasında gidip geliyordu. Kavga etme ve ona zarar verme arzusu ise garip bir şekilde diğer hisleriyle son derece uyumlu ve bir o kadar baskındı.

Aynı zamanda korkuyordu da... Başına ne geleceği meçhul olsa bile bu konuda iyimser değildi. Fredy'nin yaptıklarının kanunlar önünde bir cezası olmalıydı. Eğer o burada değilse tüm bedeli sözde karısı ödemek zorunda kalır mıydı? Kontun açık olmayan imalarından çıkardığı sonuç bu işten kolay kolay kurtulamayacağı yönündeydi.

Kont arabalarını durduğunda ilk olarak onun her şeyi öğrendiğini düşünmüştü. Hatta ondan kaçarken aklında olan şey kaçını değil canını kurtarmaktı. Yere düştüklerinde ondan kurtulmak için çabaladığı her an can havliyle yapılmış bir mücadeleydi. Korkmuştu, hem de deli gibi...

Neyin peşindeydi? Bir kadını kocasının ahlaksızlığı yüzünden suçlayacak bir kanun var mıydı? Bu durumda gerçek karı koca olmamaları iyi miydi yoksa kötü mü? Henfield'ın niyeti Fredy'ye ulaşamadığı takdirde Isabel'i mahkûm etmek olabilir miydi? Kontun, Fredy'nin terk ettiği karısını arayacak kadar şapşal olduğunu düşündüğüne inanmıyordu. Adamın niyeti başka bir şeydi ve bunu bilmemek endişelerini daha da arttırıyordu. *Lanet olsun, tüm bunlar bittiğinde hapse girebilirdi...* Fredy'nin başını ne kadar büyük bir belaya soktuğunu şimdi anlıyordu.

"Aptal, sorumsuz, lanet piç kurusu!"

"Pardon?" dedi Adrian Eaglestone.

Isabel yüksek sesle küfrettiğini fark ettiğinde sözlerini geri alamayacağını anladı.

"Bu tatlı sözlere layık olduğumu kanıtlamamı ister misiniz Bayan Preston?"

Isabel muhatabının o olmadığını söylemek üzereydi ki adamın sesindeki küstah ve uyarıcı tını yüzünden bundan hemen vazgeçti. Hatta daha ileri gidip onu kışkırttı bile. "Bunu bir süredir yapıyorsunuz zaten."

Henfield, "Daha da yaratıcı olabilirim," derken ona tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştı.

Isabel sırtına değen kaya gibi sert göğsü hissetmeseydi bu sözlere ukalaca bir cevap verebilirdi elbette, fakat korku ve heyecan dürüst tarafını tetikleyince itiraf etmek zorunda kaldı. "Her ne kadar sözlerimi hak etmiş olsanız da onlar Fredy içindi."

Kont kımıldamamıştı ama Isabel onun gevşediğini hissedebiliyordu. "Şu haliniz içimi rahatlatıyor Bayan Preston. Sakinliğiniz bir hayli endişe vericiydi."

Generated by CamScanner from intsig.com

"Sizi mutlu etmek için hakaret etmeye devam mı etmeliyim?"

Adam güldü. "Kocanıza etmenizi tercih ederim."

Isabel ensesine vuran sıcak nefes yüzünden irkildi ve kalbi deli gibi çarparken yanakları kıpkırmızı kesildi. Refleks etmekten korktuğu için en iyi kalkanını, yani öfkeyi kullandı. "Ben de beni rahat bırakmanızı tercih ediyorum ama ne düşündüğümle ilgilenmiyorsunuz. Aptallığınızın bedelini ödemek bana düşmez."

Henfield daha da yaklaşıp onun kulağına, "Benim aptallığım mı?" diye fısıldadı.

Isabel titrek bir nefes aldı. Kuruyan dudaklarını nemlendirdikten sonra adamı kızdıracağını umursamadan nefretle konuşmaya başladı. Kendi sözlerinin haklılığından emin bile değildi. "Elbette öyle. Nişanlı bir bayanın evli bir erkekle kaçması için sadece çok âşık olması yetmez. Kaybedecek bir şeyi olmadığına inanmasaydı sizi terk etmezdi... Onu mutlu edememiş olmalısınız." Nişanlı bayanların neler yapabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu oysaki... Lanet olsun alacağı cevabı adı gibi biliyordu.

"Saygın bir bayan nişanlısı olarak ona verdiklerimden memnun kalırdı Bayan Preston."

"Belki de sizden korkmuştur. Belki de sizin saygın bayanlara yanlış şekilde davranmaya eğilimli olduğunuzu fark etmiştir."

"Bana Vivian'ı mı savunuyorsunuz?"

"Elbette değil. Sadece..." Ne diyeceğini bilemiyordu. Her savunması bataklığın üzerindeki sırça köprüsünü zorluyordu. Bir de Henfield'ın göğüslerinin altına baskı yapan kolu vardı ki genç kız soluk aldığına bile şükreder bir haldeydi.

"Saygın bir leydi neler bekler Bayan Preston? Nişanlıma karşı nasıl bir günah işlemiş olabilirim?"

Isabel hiç düşünmeden, "Onu en son gördüğümde korkmuş bir hali vardı," dedi soluk soluğa. "Belli ki bir ağaç dibinde kıstırılmak onu endişelendirmişti. Kaçmadan önce size ilgili son hatırladığı şeyin bu olduğuna eminim."

Henfield keyifle kıkırdadı. Hâlâ gereksiz derecede yakındı. "Öpücüklerimin onu memnun ettiğini bilecek kadar tecrübeli bir erkeğim Bayan Preston. En azından bu konuda onu mutlu edebildim... Peki sizin mazeretiniz neydi?"

"Anlamadım."

"Kocanızı yatakta memnun edemiyor muydunuz diyorum."

Isabel hıçkırır gibi şaşkınlık dolu bir ses çıkarttı. Bunu nasıl sorabilirdi? Sadece öpüştükleri için mi aralarında olması gereken saygı bağları kopmuştu? Muhakkak öyle olmalıydı. Henfield sınırları zorlayan bir adam olsa da yaptığı tüm saçmalıklara karşı şimdiye kadar beyefendiliğini korumuş sayılırdı.

Eğer arkası dönük olsaydı kontun yüzüne bir tokat atması kaçınılmazdı ama şu haliyle tek yapabildiği belini saran elden kurtulmaya çalışmak oldu. "Bundan sana ne? Bırak beni, Tanrı'nın belası."

"Beni kışkırtmayın."

Isabel başarısız kurtulma denemesinden sonra yorgun ve bezgindi. Yine de debelenmeye devam ederken, "Ne yaparsın? Hakaretlerinden ve aşağılamalarından sonra bir de beni döver misin?" diye söylendi.

"Bunu asla yapmam."

"İlk fırsatta sizden kurtulmanın yolunu bulurum."

"Bu sefer çantanız işe yaramaz. İçinde taş mı saklıyorsunuz? Neredeyse çenemi dağıtıyordu."

Isabel de artık çantasına güvenemeyeceğinin farkındaydı. Dere kenarında ani bir refleksle çantasını savurduğunda niyeti savunmaydı ama şimdi adamın yaralı dudağına bakınca bunun onu ne derece kızdırmış olduğunu tahmin edebiliyordu. Endişeyle çantasını sıkı sıkı kavramıştı ki bej rengi büyük bir keseye benzeyen büzgülü çantasındaki beklenmeyen kıpırtıyla irkildi. "Lanet olsun, Mimi!"

"Mimi?"

"Mimi!" Isabel gözlerini kocaman açıp başını sallayarak adamı onayladı.

Generated by CamScanner from intsig.com

Çamura bulanan çantanın bitişiğini aceleyle silip bunu seler görmesin diye içine tıktığı kaplumbağaya uzandı. Henfield'dan saklanmaya özen gösteriyordu ama saklayacak da değildi. Sadece gözüne sokmaya gerek yoktu.

"Ne var çantada?"

Isabel kiğitik kaplumbağayı çantadan çıkardı. Mimi normal halinden daha da ölüsü görünüyordu.

"O kaplumbağayı çantamda mı taşıyorsunuz?" Henfield adamın nasıl baktığını görmese de etkisine değen alaycılığı sezebiliyordu. "Bir saniye... Siz hala bir kaplumbağa ile mi oynuyorsunuz?"

Genç kız herhangi bir hasarı olup olmadığını kontrol etmek için üzerine eğildiği Mimi ile ilgilenmeyi kesip başını kaldırdı. Ancak arkasını dönmemişti ve dönmeye de niyeti yoktu. Sonra hiçbir şey olmamış gibi tekrar kaplumbağa ile ilgilenirken sakince mırıldandı. Saçmalıyordu tabii. "O beni koruyordu."

Henfield keyifli bir kahkaha attı. "Oldukça ilginç."

"Şimdi eğlenıyorsunuz ama Mimi'nin kabuğu geneme indiğinde çok mutlu olmadığınızı hatırlıyorum."

"Peki sonrasını hatırlıyor musunuz?" Isabel utançtan cevap veremeyince Henfield daha anlamlı bir soru sordu: "Sizi memnun edebildim mi?"

Genç kız kaplumbağayı çantaya geri koyup derin bir nefes aldı. Mümkünse konuyu değiştirmek istiyordu zira fevri ve düşünülmemiş cevapları yüzünden sürekli faka basıyordu. Sorunun cevabına gelince... *Evet fazlasıyla memnun olmuştu.* "Eve gitmek istiyorum. Benden alabileceğiniz hiçbir şey yok. Fredy gitti... Beni terk etti."

Henfield aniden atı durdurdu ve kızı kendisine çevirdi.

Isabel şaşkınlığını saklamaksızın adama baktı. Yeşil gözlerinde çakan kıvılcımlarla büyülenene kadar izledi onu. Köşeli çenesi ne kadar da çekiciydi... Ve dudakları...

Nihayet kont konuşmaya karar verdiğinde Isabel pelteye dönmüştü. "İsteseniz de istemeseniz de bana yardım edeceksiniz Bayan Preston. Ve her şey bittiğinde hana vermiş olduklarımız için şimdiden karşılıklı memnuniyet garantisi veriyorum."

"Ne demek oluyor bu?"

"Bir sorunun cevabını hana korkuyla bakan küçük kızı değil de kısa süre önce alnında zevkle kıvranan kafana vermeye değerim."

Isabel gerileyip kaçınılmaz olarak elini kaldırdı ve adamın yüzüne bir gibi elini sıralan bir tokat indirdi. Arkasından inim alamayıp ikinci bir tokat daha attı.

Bir kez daha elini savurmaya kalkınca Henfield sert onun kolunu tutup kasık bir sesle, "İlk ikisini hak etmiştin ama üçüncüsünü karşılıksız bırakmam," dedi.

Genç kız korkmamıştı. "Adi planlarına alet olmayacağım. Eğer beni bir kez daha öpersen yemin ediyorum pişman olursun."

"Buna hiç şaşırmadım. Şimdi uslu durun da yola devam edelim. Yağmur tekrar atıştırmaya başladı."

Isabel kötü bir şey söyleme niyetindeydi ama alnına düşen iri damla yüzünden sustu. Sanki konuşursa yağmur hızlanacakmış gibi hissediyordu. Arkasını dönüp atın kafasına doğru kaymaya çalıştı. Sadece adamın uzağında kalmak istiyordu. Düşünmek, kafa yormak ya da kurtulmaya çalışmak için bile enerjisi kalmamıştı.

Neler döndüğü hakkında fikir yürütmek, olacaklar başına gelmiş kadar zoruna gidiyordu. Bu yüzden tekrar yola koyulduklarında kontun istediği uslu kız gibi davranıp sadece Mimi'yi düşünmeye karar verdi.

Henfield hatasını anlayacaktı... Anlamalıydı... Anlardı... Öyle umuyordu... *Lanet olsun anlamazsa kahrından ölürdü.*

Generated by CamScanner from intsig.com

Dokuzuncu Bölüm

Isabel aynı günün akşamı ve ertesi günün büyük bir kısmında kendisini odaya kilitlemeyi uygun gördü. Morgan bile bu halini garip bir biçimde anlayışla karşılamış, üzerine gitmemişti. Oysa sorular sormalı ve ne yapacakları konusunda kafa yormaları gerektiğini ona hatırlatmalıydı. Yaşlı kadın odaya tepsiyle yemek getirmek ve çıkmadan önce tuhaf bakışlarla onu süzmek dışında varlığıyla pek renk vermemişti.

Isabel korkuyordu. Başına ne geleceğine dair kesin bir fikri yoktu ama düşündükçe aklına gelen senaryolar Henfield'ın yatağını işaret ediyordu. Nedeni korudaki öpüşmeleri ve duyduğu son sözlerdi elbette. Karşılıklı memnuniyet garantisinin anlamını altında kıvranan kadına açıklayacağını söylerken muhtemelen tek bir şeyden bahsediyordu. Tecrübesinin olmamasının hiçbir önemi yoktu çünkü kadınsal içgüdüleri tehlikeyi işaret ediyordu. Belki de bu bir blöftü... Lanet olsun emin değildi. Ya gözünü korkutmaya çalışmadıysa?

Isabel düşünmekten aklını kaçıracaktı. Yine de kurban gibi bir köşede bekleyecek kadar değil... Kaçmanın bir yolunu bulması şarttı ve odada kapalı kalmanın kendisine hiçbir faydası olmadığını kaybettiği bir gün boyunca fazlasıyla anlamıştı. Bu süre boyunca anladığı diğer şey de Fredy'nin attığı kazık olmuştu. Isabel onu eline geçirdiğinde yapacaklarını düşünürken birkaç keyifli saat bile geçirmiş olabilirdi.

Akşam yemeğini kaçırmadığını umarak saate göz attı. Hazırlanmak için yeterince vakti olduğunu görünce sandığını

açtı ve uygun bir kıyafet bulmak için derinlere daldı. Fredy'nin metresi için diktirdiği elbiselerden birini giymekten başka şansı yoktu. İçlerinden gece mavisi renginde olanı çıkarıp yatağa serdikten sonra düşünceli bir ifadeyle bir süre inceledi. Ümitsizliğe kapılmak istemiyordu... Elbisenin derin kare yakası canını sıkmamalıydı ya da göz alıcı saten kumaştan yayılan mavi ışıklar yüzünden huzursuz olmamalıydı. Öyle olmadığına inanmaya başlamıştı ki odanın kapısı aniden açılınca korkuyla sıçradı.

Morgan homurdanarak bir şeyler söylüyordu ama Isabel'i gösterişli elbisenin karşısında kazık yutmuş gibi dururken görünce sustu. Sonra ihtiyatlı bir tonla, "Yemeğe inmeye mi karar verdin kızım?" dedi.

Yaşlı kadının karşısındakini rahatlatmaya çalışan bu nazik halleri Isabel'in hiç ama hiç hoşuna gitmiyordu. Normal şartlarda sertçe silkelenmeye ihtiyacı vardı ve bunu en iyi bilmesi gereken kişi, bunu bizzat yapması gereken kişiydi... Yani Morgan'dı. "Niyetim o ama bu tavus kuşu tüylerini andıran şeyi giyip giymeme konusunda kararsızım. Fakat ateş kırmızısı ya da koyu pembe olanı giymem mümkün değil. Sanırım en uygunu bu."

Bu sırada Morgan da Isabel'den aşağı kalmayan bir endişeyle elbiseyi süzüyordu. "Bence odanda kalman daha iyi. O adamın seni rahatsız etmesini engelleyebiliriz böylelikle. Ne kadar züppe olursa olsun saygın bir hanımefendinin odasına zorla girmeyecek kadar centilmen görünüyor."

Genç kız centilmen yorumuna karşı bir küfür etmek üzereydi ki son anda kendine hâkim oldu. O da Henfield'ın kendisini zorla odadan çıkarmayacağını biliyordu ama *bu* kaçınılmaz sonu ileri bir tarihe ötelemekten başka bir işe yaramazdı. Isabel'in kesin bir çözüme ihtiyacı vardı. Önce kaçış yollarını ve kontun planını öğrenecek, sonra da icabına bakacaktı. "Neyin peşinde olduğunu öğrenmeliyim Morgan. Bu odanın kapısı beni hapse atılmaktan korumakta yeterli olmayabilir." *Ya da Henfield'ın yatağına düşmekten* diye içinden geçirdi.

Generated by CamScanner from intsig.com

Morgan'ın öpüşmeden ve sonrasında geçen konuşmalardan haberi yoktu. Kadın sadece Fredy'nin suçunun sebep olacağı kanun yaptırımları için endişeleniyordu. "Sersem Fredy'ye nişanlısını kaptırdığı için o adamın kendini bir yerden atması gerekir. Bu senin suçun değildi."

Genç kız dadısına *bundan emin misin* der gibi bir bakış atarken farkında olmadan gülümsedi. Buraya gelme nedenleri neyse o olmuştu işte... Sadece zamansız ve Isabel açısından hazırlıksız gerçekleşmişti o kadar. Yaşananlar aklına gelince yine öfkelendi. "Öyle ya da böyle tehdit altındayız Morgan. En azından adamın niyetini öğrenmem gerekiyor. Burada kapalı kalmaya devam edersem başıma gelecekleri ancak başıma geldiğinde anlayabilirim... İşte bu çok canımı sıkar."

Morgan gözlerini kıstı. Ne düşündüğünü anlamak güçtü ama korkutucu görünse de güven verici bir hali vardı. En azından tanıdık Morgan gibiydi. "Fazla vaktimiz yok. Elbiseyi sana göre uydurmam lazım." Kıyafete kısa bir bakış attıktan sonra sözlerine devam etti. "Bunun yakası daha açık sanki."

Isabel istemeye istemeye üzerindeki elbiseyi çıkarmaya koyuldu ve kısa süre sonra yakasından düşen saten elbise ile Morgan'ın karşısına dikildi.

Düşündüklerinden de zor bir işti. Morgan kol altlarından penslerle yakayı biraz daraltmıştı ancak zümrüt yeşili elbisedeki gibi modeli korumak için Isabel'in göğüslerinden fazlasının sığabileceği bir boşluk bırakmıştı. Yine alttan bir destege ihtiyaç duyacaklardı.

Isabel aynada henüz tamamlanmamış kıyafetine bakıp kaşlarını çattı. "Fredy beni gördüğün ilk yerde kaçsan iyi olur!" diye söylenirken kızgınlığı hem elbiseye ve hem de içinde bulunduğu ümitsiz durumaydı. Üstelik siniri ocaktaki süt gibi kabarıyor, öfke dalga dalga yukarıya çıkıyordu. "O aptal sansarın Vivian da öyle... Yakaladığım yerde saçlarını elime dolayıp beni düşürdüğü durumu anlayana kadar yüzünü duvara sürteceğim." Babasının birine çok öfkelendiği zamanlarda söylediği ama anlamını bilmediği tehditle şiddet eğilimini dışa

vurdu. "Seni hadım edeceğim sorumsuz, korkak herif..." Morgan öksürmeye başladı ama Isabel ona dönüp bakmadı bile. Gözü mendil takviyesiyle dolgunlaşan göğüslerindeydi. Hafif kadınlar gibi görünüyordu ve bu sadece elbiseyle alakalı değildi. Korudaki çamurlu öpüşmelerini ne zaman hatırlasa öfkeleniyor, dahası vücudunun en özel yerinde o andan beri kendisine tanıdık gelen sızıyı hissediyordu. Adama verdiği karşılık bir şeylere ihanet ettiğini düşünmesine neden oluyordu. En çok da kendine...

Elbise kullanılabilir hale geldikten sonra küçük bir ayakkabı krizi yaşadılar. Isabel kısıtlı sayı ve renkteki cıvıl cıvıl ayakkabılarının arasından kullanmayı pek düşünmediği siyah, modası geçmiş bir ayakkabıyı giyerken elbisenin eteği gereğinden fazla uzun olduğu için ilk kez memnun oldu. Yine de Fredy ve Henfield'a, doğdukları günden yaşama nedenlerine kadar küfür etmeyi de ihmal etmedi. Hatta tüm erkeklere...

Yemek küçük balo salonunda servis edilecekti. Isabel aşağı indiğinde masa donatılmış, bazı konuklar yerlerine geçmişti bile. Genç kız alıcı gözle kadınların elbiselerini süzerken az da olsa rahatladığını hissetti. Kimseden daha gösterişli ya da sönük görünmeyişi, içinde bulunduğu durum düşünüldüğünde görünmez olmak gibi bir şeydi.

Henfield ortalarda görünmüyordu. Belki de hiç gelmezdi. Artık iyiden iyiye dolan masaya sıkıntılı bir bakış atıp en az dikkat çekeceği sandalyelerden birini gözüne kestirdi. Seçtiği sandalye masanın en ucundaydı ve sadece sağ tarafında gösterişli esmer bir kadın - yanlış hatırlamıyorsa Fredy ondan Leydi Margaret diye bahsetmişti - oturuyordu. Isabel başıyla selam verip kadına soğuk bir şekilde gülümsedi. Fredy'nin yokluğunu ilk kez bu kadar net hissediyordu ve bu sadece lanet bir yemekti.

Birden *onu* gördü. Yüzünde her zamanki o soğuk ve uzak ifade vardı. Koyu renk bir takım giymişti ama gömleği kar gibi beyazdı. Islakmış gibi parıldayan kestane rengi saçları al-

Generated by CamScanner from intsig.com

nından geriye doğru taranmıştı. Dişlerini sıkıyor olmalıydı ki köşeli çenesinde düzenli bir kıpırtı vardı. Kesinlikle öfkeli ve tehlikeliydi.

Isabel sesli bir şekilde yutkundu. Küçülüp saklanabilmeyi en çok istediği anda gözlerini ondan alamıyordu. Eğer kendisine hâkim olmasaydı bir gün önceki öpücüğü tekrar hissedebilecekmiş gibi elini dudaklarına bastıracaktı, fakat son anda durumunu fark etti ve dimdik bir vaziyette sandalyesine yaslanıp karşıya baktı.

"Eşiniz yok mu Bayan Preston?"

Isabel neredeyse hoplayacaktı ama hemen toparlandı ve kendisini ilgiyle izleyen otuzlu yaşların sonundaki esmer kadına Morgan ile üzerinden geçtiği yalanı bir çırpıda söyleyiverdi. "Eşim acil bir işi çıktığı için Londra'ya dönmek zorunda kaldı."

"Ah... Böyle güzel bir davetten erken ayrılmış olması ne büyük şanssızlık."

Genç kız onaylarcasına başını sallayıp çorba servisi yapan hizmetliye yer açmak için geriledi.

"Sizin yerinizde olsam onu yalnız bırakmazdım. Londra, aşkından dünyayı pespembe gören yeni bir damat için bile fazla cezbedici ve kışkırtıcı olabilir. Her yer avını bekleyen dişi kurtlarla dolu."

Isabel kadının sözlerindeki kötü niyetli imayı kaçırmadı elbette. Bunun üstüne genel durumundaki gerginlik de eklenince, "Londra konusunda endişelenmiyorum hanımefendi. Tehlikeli kurtların büyük bir çoğunluğunun şu aralar Henfield arazisinde avlandığını duydum," dedi.

Leydi Margaret bu cevap karşısında kızacağı yerde keyifli bir kahkaha attı. "Haklısınız." Konuşmasını sürdürmeden önce ev sahibinin bulunduğu tarafa bakarak, "Henfield Kontu davet ettiği kişiler konusunda çok hassas. Her zaman kendini yakın hissettiği kişiler ile olmayı sever. Nedeni de tehlikeli kurt olmasıdır belki de," dedi kendinden son derece emin bir edayla. Böylelikle kendisi hakkında da bir açıklama yapmış oldu dişi kurt.

Isabel bu sözlere ne cevap verdi ne de Henfield'ın bulunduğu tarafa baktı, fakat Leydi Margaret'ın susmaya niyeti yoktu. Kadın sesini biraz alçaltarak, "Dünden beri nişanlısı ortalarda görünmüyor. Annesi de öyle... İçimden bir his nişanın bozulduğunu söylüyor," dedi.

Genç kız bu kez dayanamayarak, "Bu üzerimize vazife değil leydim," dedi aksi bir tavırla.

Ancak kadın oralı bile olmadı. "Henfield'ın o süt kokan kıza bu kadar katlanması bile inanılmazdı zaten. Güzel olması ayrıcalık değil ki Henfield'ın etrafındaki kadınların hepsi göz alır. Ah..." Aklına yeni bir şey gelmiş gibi bağırdı. "Bu masada bile bize Henfield ile maceralarını anlatabilecek birileri vardır mutlaka." Bakışlarını hemen çaprazında oturan sıyah saçlı bir kadına çevirmişti. Isabel o kadının Virgil Kontesi olduğunu biliyordu ama onun Henfield'ın metresi olduğundan haberi yoktu. Mantıklı olması ve bunu hiç duymamış gibi davranması gerekiyordu ancak deli gibi merak içindeydi. "Hayatım bunları sana neden anlattığımı merak ediyorsundur. Açıkçası seni görür görmez sevdim. Çapkın Preston'ı yola getiren kadın takdir ister elbette... Hem görmüş geçirmiş birine benziyorsun."

Isabel az kalsın kahkahalara boğulacaktı. Görmüş geçirmiş olduğu tek şey Henfield'ın ateşli öpüşü ve çiftleşen birkaç hayvandan ibaretti.

Leydi Margaret işveli bir tavırla iç geçirince masadaki birkaç yüz ona doğru döndü.

Isabel kaplumbağa çorbası olmadığından emin olduğu çorbasından iştahsız bir yudum alırken başını kâsesine eğmişti ve bu haliyle kendisini izole etmiş olduğunu umuyordu.

"Onun ne kadar muhteşem bir âşık olduğu kadın sohbetlerinin vazgeçilmez konusudur."

Isabel hafifçe öksürdü. Yanaklarına tehlikeli bir sıcaklık yayılmıştı. Yine de dayanamayıp sözlerini hararetli bir şekilde sürdürmek isteyen kadına döndü. Farkında değildi ama gözlerindeki merak ateşiyle koca odayı aydınlatabilirdi.

Generated by CamScanner from intsig.com

Leydi Margaret da fark etmiş olacak ki alaycı bir edayla gülümsedi ve kocası olduğu belli olan yaşlı soyludan iyice uzaklaşarak Isabel'e doğru eğildi. "Karısı öldükten sonra geçirdiği değişim eminim birçok kişiyi şaşırmıştır. Yaşı geçkin, namuslu anneler onu kızları için uygun bir aday olarak görmemek adına çok acelecî davrandılar. Ah haklılar da... Hiçbir bekâr kız onun yanında yoldan çıkmadan duramazdı, tabii anneler de bunu iyi biliyordu."

Isabel dayanamayarak, "Peki ya Vivian?" diye sordu.

"İnan bana canım bunu ben de anlamış değilim. Tanıştıkları baloda ben de vardım. Henfield kızın etrafında pervane oldu. Tabii kızın diğer talipleri de anında dağıldılar."

"Demek ki âşık olmuş."

"Aşk mı? Saf olma canım... Henfield'ın kızı gördüğü an ne derece tahrik olduğunu bile söyleyebilirim sana."

Kadın edepsiz bir kahkaha atınca Isabel istemsizce konta doğru baktı. Hiç beklemediği bir anda onunla göz göze gelmek sarsıcı bir deneyimdi. Yüzünde bir süredir yer eden sıcaklığın arttığını hissetti ancak bakışlarını ondan kaçıramıyordu. Derken Henfield gülümsedi. Sıcak değildi, samimi değildi ama derindi... Etkileyici bir şeyler vardı ifadesinde. Sanki sadece ikisinin bildiği o anı hatırlatmıştı. Isabel zorlukla bakışlarını kaçırdı. O sırada Leydi Margaret konuşmaya devam ediyordu. Muhtemelen sözlerinin başını kaçırmıştı ama devamı kesinlikle ilgisini çekti.

"Merhum Virgil Kontu ile düellonun eşiğinden döndüler. Gerçi bu gizli tutuldu ama benim bilmediğim hiçbir şey yoktur fark ettiğin üzere."

"Bu bir skandal olabilirdi."

"Adamın dört senedir hayatı skandallarla dolu. Fakat kadınlar onun bu karanlık tarafını seviyorlar." Isabel bu kadınların içinde Leydi Margaret'in da olduğunu rahatlıkla söyleyebilirdi. "Ah ben ne kadar da kaba ve düşüncesiz bir kadınım. Yeni evli bir bayanın aklını tehlikeli ve kışkırtıcı bir erkeğin meziyetleriyle doldurmaya çalışıyorum. Eminim ki eşin ile çok mutlusundur."

Isabel kadının sinsiliği karşısında kanının donduğunu hissetti ama hislerini gizleyerek donuk bir şekilde, "Mutsuz kadınların kışkırtıcı bulduğu bir erkek tarafından kafası karışmayacak kadar mutluyum hanımefendi," dedi.

Leydi Margaret bu sefer keyifsizce güldü ve ilk defa ilgisini çorbasına verdi. Sonrasında ise hiç konuşmadılar.

Dans başladığında saat onu biraz geçiyordu. Isabel hiçbir şeyi umursamadan odasına çıkmak ve oraya sığınmayı tercih ederdi. Zaten gergin olan sinirleri dedikoducu kadın yüzünden daha da gerilmiş ve Henfield'a karşı olan endişesi iyice artmıştı. Skandalları umursamayan bir adam olduğuna göre Isabel'in ne düşündüğünü de umursamayacaktı. Genç kız gerçeği belki de hiç öğrenmeye çalışmamalı, bir şekilde buradan kaçmalıydı. Herkes salondayken gitmek istediğini ama zorla alıkoyulduğunu söylerse kontun onu bırakmaktan başka şansı kalmazdı. Lanet olsun, kafasını bir yerlere vurmak istiyordu.

Salonun dışında kalan balkonlardan birini gözüne kestirdi. Niyeti biraz hava almak, sonra da Henfield'ın yanına gitmekti. Taktiği açıktı... Artık onu kızdırmayacak, aksine ona karşı çok tatlı davranacaktı. Nezaket böyle bir durumda iyi bir savunma olabilirdi çünkü ihtiyacı olan şey birilerinin de kendisine nazik olmasıydı. Korkuyordu ve korktuğu zamanlarda rahatlatılmaya ihtiyaç duyardı.

Balkonun taş korkuluklarına iyice yaslanıp gücünü kollarına verdi. Başını yıldızlı gökyüzüne doğru kaldırmıştı. Eğer içinde bulunduğu durum daha iç açıcı olsaydı burada olmaktan keyif aldığı bile söylenebilirdi. Hatta bunu başarmak üzereydi de... Ama hemen arkasından gelen derin sesi duyunca irkildi.

"Atlamak niyetinde misiniz Bayan Preston?"

Isabel hızla arkasına döndü. Atlamak aklından geçmemişti tabii ama kont elindeki şarap kadehiyle duvara yaslanmış hafifçe sırıtırken nedense *bu* pek de kötü bir fikir değilmiş

Generated by CamScanner from intsig.com

gibi geldi bir an için. Fakat toparlandı. En azından taktiğini hatırladı. Nezaketin ilk kurallarından biri gülümsemekti... Güldü ya da sadece dişlerini gösterdi.

Henfield'ın kaşları ilgiyle kalktığına göre ilginç bir görüntü sergiliyor olmalıydı.

"Güldüğünüzü görmek şaşırtıcı."

Isabel dayanamayıp, "Size rağmen değil mi?" dedi ama sonra pişmanlıkla sözlerini sürdürdü. "Demek istediğim pek de hoş olmayan şartlar altında ikimizin de istemediği bir duruma düştük. Fevri davranışlar ya da şımarıklıklar lüzumsuzdu lordum."

İyiden iyiye şaşırmış gibi görünen kont eşikten geçip balkona adımını attı. Genç kız onun yakınlığını herhangi bir temas olmamasına rağmen teninde hissediyordu. Karıncalanma hissi tanıdık ve tehlikeliydi. Düşünmeden, sadece kapana kısılmış bir hayvanın yapacağı gibi korkulukların birleştiği köşeye doğru geriledi. Tabii anında bu yaptığından nefret etti.

"Bir işler çevirdiğiniz belli oluyor Bayan Preston."

Isabel zor da olsa gülümsedi. "Bir şeyler çeviren sizsiniz lordum."

"Sizi üzmekten hoşlanmıyorum."

Isabel'in yüzündeki gülümseme soldu. "O halde gitmeme izin verin lordum."

"Yapamam." Kont ona bir adım yaklaştı.

"Neden?"

"Ödenmesi gereken bir hesap var hanımefendi." Gözleri gece karanlığında korkutucu bir şekilde parlıyordu. Eğer biraz önceki gibi gülümsüyor olsaydı Isabel rahatlayabilirdi ama adamın yüzünde neredeyse öfkeli bir ifade vardı şimdi. İlk girdiğinde büyük olduğunu düşündüğü balkon kontun yaklaşan her adımıyla küçülüyor ve iki kişilik bir tabuta dönüyordu sanki.

Genç kız cesaretini toplayıp başını dikleştirdi. Konuşmak için hazır duruma geldiğinde Henfield ile aralarında sadece

bir kol mesafesi kalmıştı. "Mantıklı düşünürseniz yapmaya çalıştığınız şeyin yanlış olduğunu fark edebilirsiniz."

"Fiziksel saldırıdan sonra yeni taktiğiniz bu mu Bayan Preston? Sağduyu ve nezaket..."

Isabel nezaketle ilgili ne varsa hepsini unutmak üzereyken dişlerini sıktı. "Kendimi savunuyordum... Ve evet, birinin sağduyulu davranması gerekiyor."

Kont Isabel'in içini korkuyla dolduracak şekilde gülümserken boğuk bir sesle, "Ne yazık ki eşiniz ve nişanlım kaçtıkları gün sağduyu bu evi terk etti. Sağduyu yok, mantık yok Bayan Preston... Sadece ikimiz varız..." dedi ve gitti.

Adrian salonun en karanlık köşesinde tam olarak gizlenmiş sayılmasa da çatık kaşlarıyla yanına gelmek gibi bir düşüncesi olan kişileri tekrar düşünmek zorunda bırakacak bir şekilde dokunulmaz görünüyordu. Elinde bir kadeh konyak, gözlerinde öfke vardı. Burada kalma nedeni Henfield misafirperverliği değildi elbette... Niyeti beklemek ve izlemekti...

Balkondaki karşılaşmalarından sonra Isabella Preston'ı ortalarda görmemişti. Muhtemelen onu korkutmuştu ve belki de kadın kaçmanın bir yolunu arıyordu. Buna ihtimal yoktu elbette çünkü deli kızılın her hareketinden haberi vardı. Ne zaman yemek yediğinden, hizmetçisinin odasına hangi sıklıkla girdiğinden, dün gece odasına gelen küvetten... Bu akşam yemeğe inmeden önce biliyordu inmeye niyetli olduğunu ama bunu bilme sebebi casusluk değil içgüdüleriydi.

Deli kızıl bir kurban gibi beklemekten sıkılmıştı anlaşılan. Adrian ona karşı suçluluk hissediyordu. Kocası tarafından ne duruma düşeceği umursanmadan terk edilmiş olmak yeterince kötüyken bir de istemediği bir misafirliğe mecbur bırakılıyordu. Üstelik onu bekleyen şeyden de haberi yoktu.

Generated by CamScanner from intsig.com

Adrian farkında olmadan gülümsedi. Ona karşı acımasız olmak istemeyişi yapmayı düşündüklerinin yanında küçük bir detaydan ibaretti. Üstelik ne zaman Vivian'ı hatırlasa bu his daha da güçleniyordu. Acımasız olmaktan genellikle rahatsız olmazdı... Bu sefer de durum değişmeyecekti.

Zihni her ne kadar Isabella Preston ile meşgul olsa da Adrian Virgil Kontesi'nin salına salına yanına gelmekte olduğunu fark edecek kadar kendindeydi. Aynı zamanda yeterince uyarılmıştı ve tetikteydi.

"İyi geceler lordum."

Adrian, "İyi geceler leydim," derken kadının mavi saten eldivenli elini dudaklarına götürdü. Kasti olarak uzattığı birkaç saniye boyunca bakışlarını kadının yüzünden ayırmadı. Sızın titreşen göz kapaklarını ve aralanan dudaklarını keyifle izledi. "Eğleniyorsunuzdur umarım."

Dul kontes elini ateşten çeker gibi Adrian'ın avcundan kurtarıp gülümsedi. "Çok keyifli bir balo. Bu konuda kimse elinize su dökemez biliyorsunuz."

Adrian kibarca teşekkür edip tekrar salona, dans edenlere doğru döndü.

"Nişanlınızı iki gündür göremiyorum. Bir rahatsızlığı mı var acaba?"

Adrian insanların dedikodu yapmaya başladıklarını biliyordu, fakat herkes neler olduğunu öğrenene kadar işin gerçek yüzünü saklayacaktı. Bu nedenle sadece, "Nişanlım ve annesi acilen gitmek zorunda kaldılar," derken tam olarak yalan söylemiş sayılmazdı.

"Ah, çok ilginç!"

Kontesin sesinde bu kısacık cümleden çok daha fazlasının iması gizliydi ancak Adrian bunu umursamadı. Zaten isterse de umursayamazdı zira deli kızıl az önce salona teşrif etmişti ve şu anda Albay Crowmel ile dans ediyordu.

Mutlu görünmüyordu ki bu pek de şaşırtıcı değildi. Sadece durumu katlanıyormuş gibi bir hali vardı ancak albay kalın bıyıklarının altından bir şeyler söyleyince gülümsedi. Adri-

an da öyle... Dans konusunda pek iyi olduğu söylenemezdi, belki de sebebi sadece gerginliğiydi.

Balkonda ve yemekte dikkatini çeken elbisesinin eteği dans ederken etrafında dalgalanıyordu. Elbisede ona ait olmayan bir fazlalık ya da eksiklik vardı ama Adrian ne olduğunu çözemedi. Derin kare yakasından taşan dolgun göğüsleri her adımda kabarıyordu. Öyle cüretkâr bir manzaraydı ki bu Adrian ağzının kuruduğunu, kasıklarının ısındığını hissetti. Aklı bir önceki gün çamurlar içinde yuvarlandıkları ana kaydı. Ateşli bir kadındı... Onu öpmeden önce de biliyordu bunu. O saçlara sahip bir kadının kanı herkesinkinden daha kızıl ve sıcak olmalıydı. Aptal Preston nasıl olmuştu da ona sahipken tecrübesiz Vivian'ı isteyebilmişti?

"Onu tanıyor musunuz?" Adrian eski metresinin varlığını tamamen unutmuştu. Ona *sen de nereden çıktın* der gibi bakınca kadın sorusunu daha açık bir şekilde yineledi. "Çapkın Frederick Preston'ın yeni gelininden bahsediyordum. Onu tanıyor musunuz?"

Adrian şaşkınlığını ustaca gizledi. "İlk kez bu davette görüyorum."

"Bunu fark ettim. Bir süredir kendisini yakından tanımaya çalışır gibi bir haliniz var." Kontes alaycı gülüşünü kırmızı şarap dolu kadehinin arkasına gizledi.

"Bu seni rahatsız mı etti Miranda?" İlişkileri bitiğinden beri ona ilk kez adıyla hitap etmişti.

Gözlerinde bir kıvılcım çakan kadın kadehini müstehcen bir tavırla araladığı dudaklarına götürdü. Deli kızılınkinden aşağı kalmayan dekolteesinden görünen göğüsleri anormal bir hızla inip kalkmaya başladı.

Adrian tahrik olan bir kadının değişen kokusunu bile ayırt edebilecek tecrübeye sahipti. Eğer derin bir soluk alırsa misk kokusu kesinlikle burnunu dolduracaktı.

"Ben odama çekilsem iyi olacak. Bu gece biraz yorgun-tum."

Adrian imayı kaçırmadı elbette. Kontesin reverantsından

Generated by CamScanner from intsig.com

önceki davetkâr bakışlarına tepeden bir gülüşle karşılık verdi, sonra geçebilmesi için kenara çekildi.

Bu sırada albayla dansını bitiren Isabella Preston pistin dışına doğru yürüyordu. Adrian gözden kaçırmamak için tüm dikkatini ona vermişti. Tedirgin bir şekilde etrafına bakışını, kenetlediği ellerinin titreyişini ve aralarındaki mesafeye rağmen dikkat çeken bal rengi gözlerindeki endişeyi aklının bir köşesine kazıdı.

Deli kızılın her hareketini izlemesi için bir çalışanını görevlendirmişti. Kadın kaçmaya çalışırsa bundan haberi olacaktı ama onun en azından bu gece o niyette olmadığından emindi. Durumu düşünüldüğünde az da olsa içinin rahatladığını hissetti ancak kasıklarındaki ağrı hâlâ yerindeydi. Dindirmek elindeydi ama o zor olana yöneliyordu. Kadehini bışına dikip konyağından son bir yudum aldı ve hiçbir şeyden habersiz, yeni başlayan valsin tadını çıkaran misafirlerinin arasından geçip salondan çıktı.

Saat gece yarısını geçeli çok olmuştu. Adrian misafir odalarının bulunduğu bir alt kattaki koridorda ağır adımlarla ilerlerken hiçbir tereddüt hissetmiyordu. Fakat bir kapının önünden geçerken kısa süreliğine duraksadı. Hissettiği tereddüt rahatsızlık verince yürümeye devam etti ve koridorun sonundaki odanın tam önünde durdu. Ne istediğinden emin olan bir kadına ikisinin de ihtiyacı olan şeyi verecekti. İlişkilerinin geride kaldığı doğruydu ama şu sıralar hiçbir şey normal değildi.

Kontesin kapısını tıklatmaya gerek görmedi ve içeri girdiğinde kadını çırılçıplak bir halde yatakta uzanırken buldu. Miranda onun ne zaman geleceğini biliyordu ya da saatlerce böyle beklemeyi göze almıştı. Koltuklarının kabarması gerekiyordu ama Adrian'ın hissettiği tek şey küçümsemeydi. Yine de bu his çok uzun sürmedi zira kontes hatırladığından da güzel görünüyordu. Geç bir saat için fazlasıyla mum ve gece lambası vardı etrafta. Işık kadının beyaz teninde titreşiyordu.

Adrian vakit kaybetmeden gömleğini başının üzerinden çıkarıp yatağa yaklaştı. İkisi de konuşmayacaktı çünkü kur yapmak zaman kaybından başka bir şey değildi. Genç adam dizini yatağa dayayıp ağırlığını tek kolunun üzerine verince Miranda'nın bacakları aralandı ve boğazından ufak bir inilti yükseldi. Adrian dudaklarını kadının aralık dudaklarına bastırmak üzereyken dışarıda bir tıkırtı işitti. Ses öyle hafifti ki yanılıyor da olabilirdi ama yanılmadığını biliyordu. Miranda da gerildiğini fark etmişti. "Bir sorun mu var?"

Adrian yataktan kalktı, sessizce kapıya doğru yürüdü ve az önce yere attığı gömleğini alıp kapıyı yavaşça araladı. Koridor odadan daha karanlıktı ama gözlerinden bir şey kaçması pek mümkün değildi. Zaten koridordaki davetsiz misafir de saklanmak için çabalamıyordu.

Yine oydu işte! Deli kızıl yere eğilmiş, tam karşısındaki odanın kapısının altına elini uzatmıştı. Düşürdüğü şey her neyse birkaç saniye sonra emeline ulaştı ve bozuk bir parayı Adrian'ın da görebileceği şekilde havaya kaldırıp, "Nihayet seni bulabildim," diye fısıldadı. Adrian az önce duyduğu metalik sesin bu bozuk paradan geldiğini şimdi anlıyordu.

Isabella Preston yerinden doğrulurken Adrian kapıyı kapatıp Miranda'ya, "Ufak bir sorun var," dedi.

Kontes telaşlı değil de hayal kırıklığına kapılmış gibi görünüyordu. Güzel dudaklarını şımarıkça büzdü ve görüntüsüne yaraşır bir şekilde, "O zaman hemen hallet ve geri gel," dedi.

Adrian olumlu ya da olumsuz hiçbir şey söylemeden odadan çıkarken gömleği üzerinde değil elindeydi. Parmak uçlarına basarak yürüyen deli kızılı ilgiyle izlemeye başladı. Odasına girmek üzereydi ama Adrian'ın buna izin vermek gibi bir niyeti yoktu. Aniden omzuna dokunup bir çığlık riskini de göze alamazdı. Bu yüzden sadece onun duyacağı şekilde hafifçe boğazını temizledi. Ancak herhangi bir tepki alamadı... Deli olduğu kadar kulaklarında da bir sorun vardı anlaşılan. Adrian ikinci kez boğazını temizleyince deli kızıl zınk diye durdu. *Nihayet...*

Generated by CamScanner from intsig.com

Adrian onun ilk kez ne giydiğine dikkat etti. Üzerinde gri bir elbise vardı, ayakkabıları ise çamur içindeydi. "Gecenin bu saatinde dışarıda ne yapıyorsunuz Bayan Preston?" Deli kızılın yutkunurken çıkardığı sesi duyunca dayanamayıp gül- dü, yine de sesindeki ciddiyetten ödün vermedi. "Sizi dinli- yorum Bayan Preston."

Genç kadın çok geçmeden ona doğru döndüğünde yü- zünde korku dolu değil meydan okuyan bir ifade vardı. "Sizi ilgilendirmez ama söyleyeyim... Su içmeye inmiştim," de- ken omuzlarını dikleştirmişti.

Ne var ki her geçen saniye huzursuzluğu artıyor gibiydi. Adrian bunun sebebini onun karşısında yarı çıplak dikiliş oluşuna bağladı. Yine de deli kızılın endişesini dışa vuruşunu izlemek o kadar keyif vericiydi ki pantolonunu da çıkarmak için dayanılmaz bir istek duydu.

"Henfield arazisinde harika su kaynakları, tepelerden ge- len pınarlar vardır ama gecenin bu saatinde dışarı çıkmak yerine odanıza istetmeniz gerekirdi." Deli kızılın odasında bir sürahi su olduğundan adı gibi emindi ama bunu onun yüzüne vurmak yerine ne gibi bir mazeret sunacağıyla ilgi- leniyordu. Fakat kadın cevap vermeyip sadece yumruklarını sıktı. İşte o an Adrian bozuk parayı fark etti. Gerçi sıktığı yumrukların tuhaf şekline bakılırsa o bozukluklardan elinde fazlaca vardı. "Söyler misiniz Bayan Preston... Elinizdeki pa- ralarla ne yapıyordunuz?"

Genç kadının dehşete kapıldığını görebiliyordu. Lanet ol- sun onu üzmek istemiyor ama bundan vazgeçemiyordu... Belki de onu rahat bırakmalıydı. Hemen. Şimdi. Ancak tam buna niyetlenirken deli kızıl gerçekten delirdi.

"Seni züppe! Eğer yarın sabah gitmeme izin vermezsen yemin ediyorum seni rezil ederim. Herkese o kadının oda- na girdiğini anlatırım. Beni tehditle alıkoyduğunu söylerim. Bunu yaparım, yemin ederim yaparım."

Onuncu Bölüm

Isabel onu gördüğünde odasının bulunduğu kata yeni gel- mişti. Eğer biraz daha hızlı olabilseydi derhal odaya girebilir ve hiçbir şey görmemiş gibi davranabilirdi ama ne yeterince hızlı ne de yeterince ilgisizdi.

Saat ikiyi geçiyordu. Tüm hizmetçilerin yattığından emin olduktan sonra dışarı çıktığında etrafta düzenli saat tıkırtısı ve kendi soluk alıp verişi dışında tek bir ses bile duyulmu- yordu. Amacı ona iki gün önce at hazırlayan seyis yamağı- nı bulmak ve ertesi gece kaçabilmek için Fredy'nin atlarıyla arabasını dışarı çıkarmasını istemekti. Hatta bunun için ona para bile verecekti çünkü en son yaptığı karşılıksız yardımın başına bela olduğunu tahmin ediyordu. Gerçi kont onu söz verdiği üzere işten atmamıştı ama ikinci bir şans vermemesi kuvvetle muhtemeldi. Her neyse, onu bulamamıştı işte.

Elinde toplamda bir pound eden bozuk paraları ile odası- na geri dönmeye niyetlenirken Henfield'ın karanlık gölgesi- ni görünce korkuyla merdivenin basamağına uzandı. Lanet herif gidene kadar soluk bile almayacaktı. Peki ya bir kat daha aşağı inmeye karar verirse ne yapacaktı? Merdivenler karan- lıktı ama basamaklara boylu boyunca uzanan Isabel'i gizleye- cek kadar değil. Hem öyle bile olsa adam üzerine basabilir- di... Tanrı korusun...

Neyse ki Henfield aşağı inmek yerine koridora sapınca rahatladı fakat bu rahatlık kısa süreli ve geçiciydi. *Nereye gidi- yordu bu lanet herif?* Isabel bir an için onun kendi odasına gir-

Generated by CamScanner from intsig.com

Adrian onun ilk kez ne giydiğine dikkat etti. Üzerinde iyi bir elbise vardı, ayakkabıları ise çamur içindeydi. "Gecenin bu saatinde dışarıda ne yapıyorsunuz Bayan Preston?" Deli kızılın yutkunurken çıkardığı sesi duyunca dayanamayıp gülmüştü, yine de sesindeki ciddiyetten ödün vermedi. "Sizi dinliyorum Bayan Preston."

Genç kadın çok geçmeden ona doğru döndüğünde yüzünde korku dolu değil meydan okuyan bir ifade vardı. "Sizi ilgilendirmez ama söyleyeyim... Su içmeye inmiştim," derken omuzlarını dikleştirmişti.

Ne var ki her geçen saniye huzursuzluğu artıyor gibiydi. Adrian bunun sebebini onun karşısında yarı çıplak dikiliyor oluşuna bağladı. Yine de deli kızılın endişesini dışa vuruşunu izlemek o kadar keyif vericiydi ki pantolonunu da çıkarmak için dayanılmaz bir istek duydu.

"Henfield arazisinde harika su kaynakları, tepelerden gelen pınarlar vardır ama gecenin bu saatinde dışarı çıkmak yerine odanıza istetmeniz gerekirdi." Deli kızılın odasında bir sürahi su olduğundan adı gibi emindi ama bunu onun yüzüne vurmak yerine ne gibi bir mazeret sunacağıyla ilgileniyordu. Fakat kadın cevap vermeyip sadece yumruklarını sıktı. İşte o an Adrian bozuk parayı fark etti. Gerçi sıktığı yumrukların tuhaf şekline bakılırsa o bozukluklardan elinde fazlaca vardı. "Söyler misiniz Bayan Preston... Elinizdeki paralarla ne yapıyordunuz?"

Genç kadının dehşete kapıldığını görebiliyordu. Lanet olsun onu üzmek istemiyor ama bundan vazgeçemiyordu... Belki de onu rahat bırakmalıydı. Hemen. Şimdi. Ancak tam buna niyetlenirken deli kızıl gerçekten delirdi.

"Seni züppe! Eğer yarın sabah gitmeme izin vermezsen yemin ediyorum seni rezil ederim. Herkese o kadının odasına girdiğini anlatırım. Beni tehditle alıkoyduğunu söylerim. Bunu yaparım, yemin ederim yaparım."

Onuncu Bölüm

Isabel onu gördüğünde odasının bulunduğu kata yeni gelmişti. Eğer biraz daha hızlı olabilseydi derhal odaya girebilir ve hiçbir şey görmemiş gibi davranabilirdi ama ne yeterince hızlı ne de yeterince ilgisizdi.

Saat ikiyi geçiyordu. Tüm hizmetçilerin yattığından emin olduktan sonra dışarı çıktığında etrafta düzenli saat tıkırtısı ve kendi soluk alıp verişi dışında tek bir ses bile duyulmuyordu. Amacı ona iki gün önce at hazırlayan seyis yamağını bulmak ve ertesi gece kaçabilmek için Fredy'nin atlarıyla arabasını dışarı çıkarmasını istemekti. Hatta bunun için ona para bile verecekti çünkü en son yaptığı karşılıksız yardımın başına bela olduğunu tahmin ediyordu. Gerçi kont onu söz verdiği üzere işten atmamıştı ama ikinci bir şans vermemesi kuvvetle muhtemeldi. Her neyse, onu bulamamıştı işte.

Elinde toplamda bir pound eden bozuk paraları ile odasına geri dönmeye niyetlenirken Henfield'ın karanlık gölgesini görünce korkuyla merdivenin basamağına uzandı. Lanet herif gidene kadar soluk bile almayacaktı. Peki ya bir kat daha aşağı inmeye karar verirse ne yapacaktı? Merdivenler karanlıktı ama basamaklara boylu boyunca uzanan Isabel'i gizleyecek kadar değil. Hem öyle bile olsa adam üzerine basabilirdi... Tanrı korusun...

Neyse ki Henfield aşağı inmek yerine koridora sapınca rahatladı fakat bu rahatlık kısa süreli ve geçiciydi. *Nereye gidiyordu bu lanet herif?* Isabel bir an için onun kendi odasına git-

Generated by CamScanner from intsig.com

tiğini düşündü, hatta kapısının önünde duraksayınca bunaldı emin oldu... Ama sonra adam ilerlemeye devam etti... Genç kız başını baykuş gibi dikip nereye gittiğini anlamaya çalıştı. Bulunduğu yerden söylemek güçtü ama yine de anlamış sayılırdı. Yemekte Leydi Margaret'in Virgil Kontesi ile ilgili imaları hâlâ kulaklarında çınlıyordu. Bir zamanlar sevgili olduklarını düşünmüştü ama şimdi görüyordu ki ilişkileri hâlâ devam ediyordu. Küçümseme, ayıplama, öfke ve son olarak da kıskançlığı aynı anda hissetti. Fakat bunun nedeni üzerinde duracak değildi. Hızla serildiği yerden kalkıp ezgiyi toparladı. İki İşçinin odasını basmak için duyduğu dayanılmaz isteği güçlükle hafifletmiş sayılırdı ve neredeyse sakinleşmişti ki hiçbir zaman yapamayacağı bir şekilde ayakları birbirine dolandı. Çığlık atmadığı için şanslıydı ancak dengesini kazanmak için kollarını kanat gibi çırparken sıkı sıkıya tuttuğu paralardan biri elinden fırladı ve yuvarlanarak Henfield'ın girdiği odanın tam karşısındaki odanın kapısının altına girdi.

Hayır... Almayacaksın. Açlıktan öleceğini bilse, burada iki gün daha kalmak zorunda kalsa dahi o parayı almayacaktı. *Fakat almalıydı.* Elindeki her kuruşa ve daha fazlasına ihtiyacı vardı. Beş adımlık yolu eteklerini belinde toplayıp, parmaklarının ucunda zıplayarak iki adımda kat etti ve hemen paranın kaybolduğu kapının altına doğru eğildi. Tanrı'ya şükür para erişebileceği bir mesafedeydi. Birkaç saniye içinde paraya ulaştığında büyük bir zafer kazanmış gibi hissediyordu. Parayı yukarı kaldırıp, "Nihayet seni bulabildim," derken sırıtıyordu.

Yavaşça yerinden kalkıp daha fazla ses çıkarmamaya özen göstererek odasına doğru ilerledi. Adımları öldürücü bir yavaşlıktaydı ama az kalmıştı. Tam kapının tokmağına uzanmıştı ki *onu* duydu. Buz kesti, düşünme yetisini kaybetti... Kaçamıyordu... *Lanet olsun, sevişmiyor muydu bu adam?*

"Gecenin bu saatinde dışarıda ne yapıyorsunuz Bayan Preston?"

Isabel sesli bir şekilde yutkundu. Verecek cevabı olsa dahi bunu dile getirecek durumda değildi. Ancak Henfield bir kez daha ona hitap edince konuşmak zorunda olduğunu fark etti. "Sizi dinliyorum Bayan Preston."

Arkasını dönerken yüzünde korktuğuna dair hiçbir iz olmaması için omuzlarını dikleştirip aynı anda adama tepeden bir bakış attı. "Sizi ilgilendirmez ama söyleyeyim... Su içmeye inmiştim."

Tanrım bana yardım et! Tanrım bana yardım et! Adam nedeyse çıplaktı. *Gömleği yoktu, çıplaktı... Kaslıydı... Kolları, göğsü, karnı... Lanet, lanet, lanet...* Yine yutkundu ve başını duvara doğru çevirdi. Tanrı'ya şükür koridor Henfield'ın harika detaylarını yeterince aydınlatmayacak kadar karanlıktı ve daha da iyisi yanaklarındaki kızarıklığı gizleyebilecekti.

"Henfield arazisinde harika su kaynakları, tepelerden gelen pınarlar vardır ama gecenin bu saatinde dışarı çıkmak yerine odamıza istetmeniz gerekirdi."

Ne diyordu bu adam? Ne pınarı? Ah lanet olsun! Dışarı çıktığını anlamıştı. Muhtemelen çamurlu ayakkabılarından... Isabel onun her detayı fark eden gözlerini yumruklayabilmek için neredeyse ölebilirdi. Kendine hâkim olmak adına yumruklarını sıktığında avucunun içindeki paraların etine damga gibi geçtiğinden emindi.

"Söyler misiniz Bayan Preston... Elinizdeki paralarla ne yapıyordunuz?"

Para? Parayı gördüğüne inanamıyordu. Nasıl? Isabel buna öyle çok şaşırdı ki ağzı sudan çıkmış balık gibi birkaç kez açılıp kapandı. Ne söyleyeceğini bilmiyordu... Ne mazereti vardı? Tanrı aşkına bundan ona neydi? Hesap vermesi gereken Isabel değildi ve bunu Henfield'ın da hatırlaması gerekiyordu. Bu yüzden kelimelerin her birini vurgulayarak, üzerine basa basa zehrini kustu. Zaten parayla ilgili söyleyecek çok fazla bir şey de yoktu.

"Seni züppe! Eğer yarın sabah gitmeme izin vermezsen yemin ediyorum seni rezil ederim. Herkese o kadının odasına girdiğini anlatırım. Beni tehditle alıkoyduğunu söylerim. Bunu yaparım, yemin ederim yaparım."

Generated by CamScanner from intsig.com

Isabel adamın değişen ifadesini dikkatle inceledi. Yanılmış mı görüyordu? Henfield gülüyor muydu? *Ah lanet olsun!* Onu vurabileceği bir şeyler bulma umuduyla etrafına bakarken öfkeden köpürmek, taşmak üzereydi. Adi herifin omuzları bastırmaya çalıştığı kahkahalarla hareket ediyordu. Isabel ona vuracak kadar yaklaşma riskini alamayacağı için öfkesini sağutacak başka bir yol buldu. Odasının kapısını açıp tek ayağını içeri attıktan sonra, "Piç kurusu," diye tısladı ve hızla içeri dalıp kapıyı adamın yüzüne çarptı. Tanrı'ya şükür Henfield tokmağa asıldığında kilidi ancak çevirebilmişti. Soluk soluğa kapıya yaslanıp gözlerini yumdu.

"Bayan Preston önünde sonunda o kapının dışına çıkacaksınız."

Isabel korkudan çığlık atacak durumda olsa da bunu ona belli edecek değildi. En iyi savunmanın saldırı olduğu bu durumda elindeki tek silahı kullanacaktı... Yani çenesini. "Git başımdan adi pislik. Sevgilin soğumadan önce onunla ilgilen ve ben yokmuşum gibi davran." O sessiz gülüşü işittiğinden emin olmak için kulağını kapıya iyice yasladı. Lanet herif hâlâ gülüyordu.

"Arzuları tavan yapmış ateşli bir gelin kadar kızışmanın anlamını bilecek pek fazla kimse yoktur değil mi? Ama hiç merak etmeyin, bu konuda sizinle uzun bir görüşme yapmayı düşünüyorum. Şimdi iyi dinlenin. Çok yakında gücünüze fazlasıyla ihtiyacınız olacak. İyi geceler Bayan Preston."

Isabel uzaklaşan ayak seslerini duyana kadar yerinden kıpırdamadı. Adamın uzaklaştığından emin olduğunda ise dizlerinin bağı çözülerek yere çöktü.

Isabel başparmağının tırnağını yeme işini bitirince işaret parmağına geçti ve aynı titiz çalışmayı ona da uyguladı. Geride sekiz tırnak daha olduğu için kendini şanslı hissetmeliydi

ama endişeler içini kemirirken daha fazla devam edemeden eli kucağına düştü. Boğazına nefesini kesecek kadar iri bir yumru oturmuştu ve bütün gece uyumadığı için gözleri yanıyordu. En kötüsü de başındaki şiddetli ağrı ile göğsündeki sıkışma hissiydi. Acilen hafiflemeliydi, acilen...

"Morgan... Bir erkek bir kadına gücünü koruması için dinlenmesini tavsiye ederse genellikle ne demek ister?"

Isabel bu üstü kapalı soruyu sorduğunda yaşlı kadın her an kaçma durumlarına karşın kızın giysilerini sandığa yerleştirmekle uğraşıyordu. Açıkçası coşkulu bir tepki vermemişti çünkü soruda dikkatini çekecek bir ayrıcalık yoktu. "Onu umursadığını söylemek istiyordur herhalde."

"Ah... Hiç sanmam. Başka?"

Morgan bu kez Isabel'e aşağıdan yukarıya doğru bir bakış atıp, "Sen ne duymak istiyordun?" diye sordu.

Gen kız sadece esrarengiz bir şekilde başını sallayarak dalgın bir halde karşı duvara baktı. Yatağın üzerine bağdaş kurup oturmuştu, duruşunda bir savunmasızlık, yanaklarında ise tuhaf bir kırmızılık vardı. "Peki bir erkek bunu, yeni evlenmiş kadınların kızışmış olduklarını ima edip... Şey... Bu konuda uzun bir görüşme yapacakları tehdidinden sonra söylemişse... Yine aynı şeyi mi derdin?"

Son sözleri dile getirirken sesi alçalmıştı ama Morgan baştan sona her kelimeyi duymuş, sonunda haykırmıştı: "Ne dedi ne dedi?"

Isabel kucağında kenetlediği ellerine bakarken utançtan ses çıkaramıyordu. Zaten buraya kadar bile iyi idare etmişti.

Morgan az önceki çıkışından sonra daha sakin bir sesle, "O adam sana aynen bunları mı söyledi yoksa bana sadece anladığını mı söylüyorsun?" dedi. Bu arada Isabel'in yanına, yatağa oturmuştu.

Isabel her bir kelimeyi çok net bir şekilde hatırlıyordu ama bunları dadısına söyleyip söylememe konusunda kararsızdı. Ne var ki umutsuz yalnızlığı ve peşini bırakmayan korkuları yüzünden babası kadar güvendiği tek kişiye sığınması gerek-

Generated by CamScanner from intsig.com

tiğini biliyordu. Utancını bir kenara bırakmak için bundan daha iyi bir fırsat olamazdı. Başını kaldırmadan, neredeyse kelimeleri yutarak ufak bir itirafta bulundu: "Beni öptü."

"Bunu biliyordum."

Isabel aniden başını kaldırıp dehşetle Morgan'a baktı. "Nasıl? Nereden biliyordun?"

Morgan buruşuk yüzünü korkunç bir hal alana kadar iyice buruşturdu. Isabel o küçük gözlerden bir şeylerin kaçabileceğini nasıl olmuştu da düşünebilmişti? "Ondan kaçtığında oldu tabii. İkiniz de çamur içindeydiniz ve sen çok tuhaf görünüyordun. Seneler önce papazın küçük oğlu eteğinin altındakine bakmaya çalışırken sizi yakaladığımda da bana o şekilde bağırmıştın. Erkeklerle ilgili seni utandıran bir şeyler olduğu zaman çok öfkeleniyorsun."

Isabel kulaklarına inanamadığını belli edecek şekilde sesini yükseltti. "Sen gerçekten çok değişik bir kadınsın Morgan."

"Sadece elimde büyüyen ya da büyüdüğünü sanan bu sersem kızı çok iyi tanıyorum. Bana yalan söylediğinde kokusunu aldığımı biliyor musun Isabel?"

"Bilmiyordum ama hiç şaşırmadım."

Yaşlı kadın Isabel'in başını omzuna yaslayıp saçlarını okşadı. "Hadi bana neler olduğunu anlat da sana yardım edebileyim. Sen zeki ve zorluklardan yılmayan bir kızsın fakat bazı konularda çok saf olabiliyorsun. Şimdi bana 'Sen ne anlarsın, evli bile değilsin' diyebilirsin ama bu saçlar boş yere ağarmadı. Bizzat tecrübe etmediğim şeyleri yaşayan insanlar o kadar yakınımdaydı ki en az onlar kadar sevindim ve üzüldüm... Şimdi seni dinliyorum."

Isabel ilk kez ağladı... Oysa ağlamak gibi bir niyeti yoktu. Ancak kalbi bir süredir öyle ağırlaşmıştı ki bir yandan ağlayıp bir yandan olanları anlatırken hissettiğinden habersiz olduğu bir sürü gerçekle yüzleşti. Fredy'nin mutlu olmasına sevinirken, arkadaşının bencilliği ve sorumsuzluğu yüzünden bu mutluluğa gölge düşüp düşmeyeceği konusundaki endişe-

rini dile getirdi. Dahası yaşlar yanaklarından süzülen huzursuz edici olduğunu fark ettiği korkularından bahsetti... Ve son olarak da *ondan*...

Onu ilk gördüğündeki ateşi anlattı. İlk öpücükten bahsetti ama kendini ne kadar kaybederse kaybetsin bazı detayları yine de kendisine sakladı. Kontun dudaklarının sadece dudakları üzerinde dolaşmadığını söyleyemedi... Kendini başka bir kadın gibi hissettiğini de... Bunu önce kendine açıklamalıydı çünkü...

"Beni korkutuyor Morgan." Artık ağlamıyordu ancak kuruyan yaşlar yüzünden yanakları yumurta sürülmüş gibi gergindi. "İlk başta beni Fredy'nin işlediği suç yüzünden hapse attırmakla tehdit edeceğini düşündüm biliyorsun. O ihtimal yüzünden az sıkıntı çekmedim. Rol yaptığımız ortaya çıkarsa bir de sahtekârlıkla suçlanabilirdik, fakat sonra adamın niyetinin bu olmadığını anladım."

"Sana bir daha elini sürmeye kalkarsa gerçek Morgan ile tanışmak zorunda kalır." Yaşlı kadın Isabel'in kıvırcık saçlarını tatlı tatlı okşamaya devam ederken sesi de pek tatlı çıkıyordu.

"Dün gece onu Virgil Kontesi'nin odasına girerken gördüm. Tam odama gidiyordum ki merdivenlerden indiğini fark edince saklandım."

"Senin ne işin vardı dışarıda?"

Isabel durumu kısaca özetledi. "Kaçmanın bir yolunu arıyordum ama bir işe yaramadı."

"Bir daha bana sormadan hiçbir şey yapmayacaksın... Ayrıca burada hapis değiliz Isabel. Konuklardan birine bile durumumuzdan bahsetmemiz yeterli."

"Bunu ben de biliyorum. Hatta Henfield'ı bu konuda tehdit ettim. Eğer bir an önce gitmeme izin vermezse onu rezil edeceğimi söyledim."

Morgan güldü. "Akıllıca... Ne dedi peki?"

Isabel derin bir nefes alıp başını dadısının omzundan kaldırdı. Halinde açık bir bezginlik vardı. "Aslında hiç ko-

Generated by CamScanner from intsig.com

nuşmadı, sadece güldü. Ben de deliye döndüm ama elimde kafasını dağıtacağım bir şey olmadığı için küfredip kendimi odama kilitledim. En sonunda onu kızdırdığımdan emindim ancak o gülmeye devam ediyordu... Gerçi son sözleri söylerken keyifli miydi bilemiyorum."

"Sevgilisinin yanından çıktığına göre keyifli olması daha yüksek bir ihtimal."

Isabel Morgan'ın imasındaki müstehcenliği duymazdan gelip düşünceli bir şekilde burnunu kaşırken gözlerini devirdi. "Henfield kontesin yanında çok kalmadı. Sanırım koridorda gezindiğimi duydu ve beni suçüstü yakalamak için dışarı çıktı. Sonra da gitti. Gittiğini biliyorum çünkü ayak sesleri merdiven yönüne doğru uzaklaşıyordu... Evet evet..."

O an fark etmemişti ama şimdi Henfield'ın üst kattaki kendi odasına ya da Virgil Kontesi'nin odası dışında bir yere gittiğinden emindi. Rahatlamaya benzer bir hisle omuzları gevşedi, kalbi heyecanlandığı zamanlarda olduğu gibi hızla atmaya başladı. Sanki göğsündeki taş, beyaz bir kuşa dönmüş içeride çırpınıyordu. Neden böyle olduğunu düşünmekten hoşlanmıyordu ama bu hoşnutsuzluktan haberdar olmak bile bir kabulleniş sayılırdı. Hayır... Hiç sanmıyordu. Ense kökünden bir tutam saça sertçe asıldı ve içinden saymaya başladı.

"Yine neden cezalandırıyorsun kendini?"

Isabel Morgan'a kötü bir bakış atıp gereksiz isyanlarından birini yineledi. "Beni bu kadar iyi tanıman her zaman hoşuma gitmiyor Morgan."

"O adam yüzünden kendini kötü hissetmeye başlarsan, gerçekten kendini kötü hissetmen gereken şeyler yaparsın Isabel... Hadi şimdi aşağı inip sana yiyecek bir şeyler bulalım çünkü nefesin liman çöplüğü gibi kokuyor."

"Bazen çok kaba olabiliyorsun Morgan."

"Yaşlı olmanın en güzel yanı da bu... Senden küçüklere kibar davranmak zorunda kalmıyorsun. Hadi kalk da karnını doyuralım deli kız."

Isabel'in karnı Morgan'a destek çıkarcasına gürültülü bir şekilde guruldadı. Sabah iştahı olmadığı için sadece bir dilim kızarmış ekmeği ucundan ısırıp bırakmıştı. Sonrasında da yemek yemek aklına bile gelmemişti. Yine de aşağı inmenin düşüncesiyle bile midesindeki boşluk büyüyormuş gibi hissediyordu. "Ona yakalanmak istemiyorum."

Yaşlı kadın yataktan kalkıp Isabel'in karşısına dikildi ve parmağını kızın burun hizasında sallayarak, "Korkaklık etme! Henfield endişe ettiğin şeyler için gündüz vakti malikânenin mutfağını kullanmaya çalışmayacaktır," dedi.

Isabel saç köklerinden ayak parmaklarına kadar kızardığını hissetti. O an söyleyecek bir sözü yoktu fakat çok uzak olmayan bir gelecekte, güneşin keskin ışıkları mutfak masasını, kalbini ve çıplak tenini ısıtırken dadısının sözlerini hatırlayacaktı...

Aşağı inmeden önce Morgan kısa bir araştırmayla kontun sabahtan beri dışarıda olduğunu öğrendi. Isabel bu haberle öyle rahatlamıştı ki karnını doyurmak dışında tek bir tasası bile yoktu.

Konukların bir kısmı bahçedeki güneşlikli koltuklarda oturmuş dedikodu yapıyor, bir kısmı da avluda geziniyordu. Kadınlar geniş şapkalarına rağmen yağmur sonrası keskinleşen güneşten korunmak için şemsiyelerini açmışlardı. Erkekler ortalarda görünmediklerinden Isabel onların ava gittiklerini tahmin etti. Çünkü hatırladığı kadarıyla bugünkü program avdı. Muhtemelen Henfield da onlarla birlikteydi.

Rahat bir nefes alıp bahçeye açılan geniş kapıdan dışarı süzüldü. Morgan yemek için bir şeyler hazırladığında haber vereceği için niyeti çok fazla uzaklaşmamaktı. Çimenlik bir alanın ortasındaki kameriyede kahkahalar atan kadınlara doğru gülümseyerek baktı. Kendini onlara yakın hissetmiyordu ama neşeleri bulaşıcı gibiydi. Leydi Margaret'ın tiz sesini ayırt etmekte zorlanmadı. Son karşılaşmalarında yaşadıkları gerilimi hatırlayınca birkaç saniye duraksadı fakat sonra korkaklık

Generated by CamScanner from intsig.com

etmekten vazgeçip yaklaşmaya devam etti. Tam da hanımları selamlamak için ağzını açmıştı ki Fredy'nin adını duydu ve dudakları arasından bir şaşkınlık nidası döküldü.

"Frederick Preston ile müstakbel gelin Vivian Valmond'un Londra'dayken ilişkileri varmış ve burada da görüşmeye devam ediyorlarmış." Leydi Margaret Isabel'in varlığından habersiz, küçümseyici kıkırtılar eşliğinde sözlerine devam etti. "Henfield bunu öğrenince ikisini de kovmuş. Sanırım onları yatakta basmış. İnanabiliyor musunuz?"

Isabel çığlık atmamak için elini ağzına bastırdı ama leydilerden bazıları kendilerini engellemeye gerek görmemişti. Sonra yaşlı bir kadın - Isabel kadını kesinlikle tanımıyordu - son derece kendinden emin bir şekilde, kalın sesinin bahçeyi doldurmasına aldırmadan, "Cybill hayatım bilgiyi kimden aldın bilmiyorum ama pek doğru değil," deyince Isabel derin bir nefes aldı fakat kadının sonraki sözlerini işitince nefesi kesildi. "İkisi gittiler doğru ama onları kont kovmadı çünkü zavallı adamın bu ilişkiden haberi bile yoktu. Bir gece plan yapıp kaçıvermişler. Hem de tedbirsizce... Bilirsiniz hizmetçi tayfasında haberler veba gibi yayılır."

Kahkahalar yükselirken Isabel'in varlığı dedikodu çılgınlığına kapılmış kalabalık tarafından fark edilmekten çok uzaktı. Ne var ki genç kız kaslarını oynatmaya çalıştıkça, daha fazlasını duymak isteyen beyni tarafından felce uğratılıyordu. Fark edilecekti. Nihayet kaçınılmaz olarak biri ondan bahsetti. Zavallı diye girdi söze...

"Zavallı yeni gelin de hâlâ burada. Ben olsam yerin dibine geçerdim." Acımasız kahkahalar yeniden yükselince Isabel toparlanıp geriye doğru bir adım attı. Tam yok olmak üzereydi ki topluluktan biri tarafından fark edildi. Kadının önce gülümsemesi dondu, sonra da mavi gözleri şaşkınlıkla açıldı. Çok geçmeden tüm başlar ona doğru dönünce Isabel acıma, alay ve küçümseme dolu yüzlere aptalca bakakaldı ve o an için en doğru geleni yaptı... Tek kelime etmeden arkasını dönüp oradan uzaklaştı.

İçeri girer girmez gözleri Morgan'ı aradı. Belki de bir an önce odasına çıkmalıydı. Belki de kaçıp gitmeliydi... Artık mükemmel bir nedeni daha olduğuna göre burada kalması mümkün değildi. Misafir odalarına giden merdivenlere yöneliyordu ki yukarıdan gelen ayak seslerini duyunca vazgeçti.

Morgan'ı bulmalıydı. Mutfağa giden koridora doğru hızla ilerledi. Tanrı'ya şükür etrafta varlığını sorgulayacak kimseler yoktu. Hemen köşeyi döndü ancak çok fazla ilerleyemeden dadısı ile burun buruna geldi.

"Ah Tanrı'ya şükür buradasın... Morgan konuşmalıyız."

Yaşlı kadını kolundan çekip peşinden sürüklemeye başladı. İlk tercihi odası olsa da yalnız kalabilecekleri herhangi bir yer de işini görürdü. Ne yazık ki ilk düşüncesi gerçekleşmeyecekti çünkü az önce dedikodu partisi yapan kadınlar gürültülü sohbetlerine malikânenin girişinde devam ediyorlardı. "Lanet olsun, geliyorlar."

Isabel onlarla karşılaşma niyetinde değildi elbette. Biri onu tırabzana bağlasa bile kolunu kesip orada bırakacak durumdaydı. Morgan'a sessiz olmasını işaret edip parmağıyla bulundukları koridorla birleşen başka bir koridoru gösterdi. Bu kısmı biliyordu çünkü daha önce buradaki odalardan birinde bulunmuştu. Eteklerini toplayıp hızla kendini diğer tarafa attı.

Diğerlerinden ayrılan odayı hemen gözüne kestirmişti ama bu son seçeneğiydi. Kadınların seslerini dinleyip gittiklerinden emin olana kadar burada bekleyebilirdi ve niyeti de buydu ancak sesler azalacağı yerde artmaya başlamıştı.

Isabel öfkeyle ayağını yere vurunca Morgan, "Neler oluyor?" diyerek dikkatini çekti.

"Biliyorlar Morgan... Her şeyi hem de. Burada konuşamayız." Başıyla Henfield'ın çalışma odasının kapısını gösterdi. "O burada değil."

Morgan onaylamayarak başını salladı fakat bulundukları yere doğru yaklaşan ayak seslerini duyunca çaresiz bir halde

Generated by CamScanner from intsig.com

Isabel'i takip ederek, gürültüyle açılan büyük maun kapıdan içeri girdi.

Isabel'in ilk fark ettiği şey daha önce buraya girdiğinde de dikkatini çeken o yoğun, erkeksi kokuydu. Sanki o hâlâ içeride ve çok yakındaydı. Tehlike hissi ensesini ürpertip tüylerini diken diken ederken hafifçe irkildi ve kısa süre önce terk edilmiş gibi duran çalışma masasına endişeyle baktı. Kapıyı açığının aksine yavaşça kaparken bakışları baştan aşağı koyu renk mobilyalarla kaplı odada gezindi. Kimse yoktu... Ama yine de sordu. "Kimse var mı?"

Adrian elindeki kitabı aldığı rafa koyup diğerine uzandığı sırada çalışma odasının kapısı herhangi bir izin olmaksızın açıldı. Bu öyle şiddetli bir girişti ki kapı arkasındaki duvara vurduğunda Adrian'ın bulunduğu taraftaki rafta sıralı olan kitaplar bile yerinden oynadı.

Gelene saygısızlığının haddini bildirmek için dışarı çıkmayı düşündüğü sırada içinde kabaran ikaz hissi ya da giren kişiye ait titrek nefes alış verişler beklemesine neden oldu. Kütüphaneden uzaklaşıp çalışma odasıyla koleksiyon kitaplarını tuttuğu özel bölüm arasındaki girişte durdu. Çok geçmeden kapının kapatıldığını ve umut dolu o soruyu işitti. "Kimse var mı?"

Deli kızıl?

Adrian kendini gösterebilir ya da varlığını belli edebilirdi fakat az önce hissettiği ikaz ve içgüdüleri ona durmasını söylüyordu. Birkaç saniye soluk bile almadan bekledi. Bir şeyler döndüğünden adı gibi emindi ve bu dolap başına iş açacak olsa bile çözmeye çalışırken yaşayacağı canlılık hissini tatmak istiyordu. Sessizliğini, varlığını bir buhardan daha etkisiz kılacak kadar uzattı ve sonunda *tedbirsiz kızıl* sanki tehlikeden çok uzakmış gibi konuştu: "Buraya kimse girmez. Sanmıyorum..."

Bu doğruydu. Adrian beylerle birlikte ava gitmekten vazgeçtiğinde uşağına uzun saatler boyunca çalışacağını ve çok acil bir şey olmadığı sürece rahatsız edilmek istemediğini söylemişti.

"Herkes neyi öğrenmiş Isabel?"

Konuşan kişi Morgan olmalıydı. Adrian kulak misafirliği boyunca bu kadının gerçekte kim olduğunu öğreneceği için garip bir mutluluk hissetti. Hâlbuki şu ana kadar onunla ilgili düşündüğünden bile haberi yoktu.

"Fredy ve Vivian'ın kaçtığını tabii... Az önce bahçede konuşurlarken duydum."

Adrian bunun er ya da geç olacağını bilmesine rağmen duyduklarından hoşlanmadı.

"Bu kötü olmuş."

Isabella Preston yaşlı kadının sakinliğinin aksine heyecanla, "Elbette kötü oldu," dedi. "Henfield'ın ne kadar sinirleneceğini düşünsene. Tanrı yardımcım olsun, tüm öfkesini benden çıkarmaya çalışırsa ne yaparım? Şu halde bile buna dünden razı."

Adrian keyifsizce güldü. Bu sözleri duyunca ona ne kadar yüklendiğini anlamıştı. Vicdani bir ağırlığın koyu bir bulut gibi tepesinde belirdiğini hissetti.

"Morgan buradan gitmem gerekiyor. İlk başta önünde sonunda beni bulur diye gitmemeye karar vermiştim ama şimdi öyle düşünmüyorum. Bu gece ya da yarın sabah gitmem gerekiyor."

"İyi, gidelim o zaman. Ben arabacıyla konuşayım da Fredy'nin arabasıyla atlarını çıkarmanın yolunu bulsun. Eşyalar için sonra endişeleniriz."

Adrian'ın kaşları ilgiyle kalktı. Demek bu gece çok eğlenecekti... Ya da bırakıp gitmesine izin verecekti... İzin verir miydi?

"Hayır Morgan. Geçen sefer olanları hatırlıyorsun. O züppe herkesi dikkatli olması konusunda uyarmıştır zaten."

Demek bunun farkındaydı... *Akıllı kız!*

Generated by CamScanner from intsig.com

On Birinci Bölüm

Henfield yaz davetinin son gece yarısı, Isabel kalan tüm konuklardan önce Henfield topraklarını terk etmek için hazırdı. Gitmek için bundan daha iyi bir zaman olamazdı zira ev sahibi ertesi gün ayrılacak olan misafirlerini bırakıp onun peşine düşmek istemeyecekti. En azından tüm iyimserliğiyle Isabel böyle düşünüyordu. İyimserdi çünkü şimdiye kadar olanlar çok saçmaydı... Kontun tuhaf ilgisi, imaları ve korkutucu diğer tüm detaylar. Muhtemelen bunları abartan kendisiydi... Öyle olmalıdı. *Keşke buna kalbini de inandırabilseydi.*

Morgan'ı ikna etmek kolay olmamıştı. Henfield'ın çalışma odasında yaptıkları durum değerlendirmesi, odaya çıktıklarında neredeyse bir tartışmaya dönmüştü. Dadısı bir ebeveyn mi yoksa bir sırdaş mı olacağına karar veremediği için uzunca süre direnmişti. Ancak Isabel'in yoğun ısrarları sayesinde en doğrusu olmasa da en uygununun bu olduğuna ikna olmuştu. Ayrıca ikisi de Isabel'in namusu söz konusuyken kontu arabacıdan daha tehditkâr buldukları konusunda hemfikirdi. Son olarak gelecek arabacının yaşı geçkin biri olması şartı da yerine getirilirse Morgan huzura erebilecekti.

Isabel bire çeyrek kala dadısı ile odada vedalaştıktan sonra tıpkı bir hırsız gibi dışarı süzülürken geride hiçbir pürüz bırakmadığından neredeyse emindi. Planı sabaha karşı gitmekti fakat gelecek olan arabacı ile yapılan sıkı pazarlık sonucu yirmi şilin kâra karşılık üç saat daha erken yola çıkmaya

karar verilmişti. Isabel parasının bir kısmı cebinde kalacağı için mutluydu. Öte yandan erken gitmenin faydalarının da farkındaydı, yine de evden ayrılacağı saatte bazı beyefendilerin hâlâ yatmamış olma ihtimaline karşı endişeliydi. Ancak korktuğu olmamıştı. Herkes ertesi sabah yola çıkacağı için erkenden yatmış olmalıydı.

Gecenin bu saati ev hiç olmadığı kadar sessizdi. Bu yüzden her hareketine ayrıca özen göstermesi gerekiyordu. Fazla yükü yoktu. İçine sadece bir elbisenin, geceliğin, Mimi'nin ve para kesesinin sığabileceği küçük bir çanta almıştı yanına. Bu sayede pencerelerden birinden hiç zorlanmadan dışarı çıkabilecekti. Şansını geçen gece gizlice ata binmeye giderken kullandığı pencereden yana kullanmaya karar verdi. Neyse ki pencere tıpkı bir önceki sefer olduğu gibi rahatlıkla açıldı. Tedbir olarak başını dışarı uzatıp fenerlerin aydınlattığı arka bahçeyi uzunca bir süre gözledi.

Rüzgârla kıpırdayan ağaç dalları arasından bir baykuş ötünce korkuyla sıçradı. Öyle gergindi ki baykuşun koca gözlerini üzerinde hissedebiliyordu. Tek şahidin o olduğunu umarak iki bacağını aşağı sarkıtıp pencere pervazına oturdu. Neredeyse iki metrelik yükseklik gözünü korkutmamalıydı ki daha yükseklerinden atlamışlığı da vardı.

Tereddüt anını daha fazla uzatmadan kontrollü bir şekilde kendini aşağı bıraktı. Yere bastığında tabanlarında sızı, kalbinde korku, aklında en zoru başarmış olmanın tatmini ile derin bir nefes alıp koşmaya başladı.

Hiç durmadan, peşinde bir kurt sürüsü varmış gibi koşmaya devam etti. Arazi o kadar büyüktü ki arabacının onu almadan gitmeyeceğinden emin olsa da vaktinde yetişemeyeceği için endişeleniyordu. Fakat korktuğu gibi olmadı... Büyük demir kapıyı görür görmez kapının diğer tarafında bekleyen arabayı da seçebildi. Araba tek bir at tarafından çekilen köhne bir şeydi ve yolcu kabininin dışına asılan fenerin aydınlattığı kadarıyla hiç sağlam görünmüyordu. Yine de bu-

Generated by CamScanner from intsig.com

On Birinci Bölüm

Henfield yaz davetinin son gece yarısı, Isabel kalan tüm konuklardan önce Henfield topraklarını terk etmek için hazırdı. Gitmek için bundan daha iyi bir zaman olamazdı zira ev sahibi ertesi gün ayrılacak olan misafirlerini bırakıp onun peşine düşmek istemeyecekti. En azından tüm iyimserliğiyle Isabel böyle düşünüyordu. İyimserdi çünkü şimdiye kadar olanlar çok saçmaydı... Kontun tuhaf ilgisi, imalar ve korkutucu diğer tüm detaylar. Muhtemelen bunları abartan kendisiydi... Öyle olmalıydı. *Keşke buna kalbini de inandırabilseydi.*

Morgan'ı ikna etmek kolay olmamıştı. Henfield'ın çalışma odasında yaptıkları durum değerlendirmesi, odaya çıktıklarında neredeyse bir tartışmaya dönmüştü. Dadısı bir ebeveyn mi yoksa bir sırdaş mı olacağına karar veremediği için uzunca süre direnmişti. Ancak Isabel'in yoğun ısrarları sayesinde en doğrusu olmasa da en uygununun bu olduğuna ikna olmuştu. Ayrıca ikisi de Isabel'in namusu söz konusuyken kontu arabacıdan daha tehditkâr buldukları konusunda hemfikirdi. Son olarak gelecek arabacının yaşı geçkin biri olması şartı da yerine getirilirse Morgan huzura erebilecekti.

Isabel bire çeyrek kala dadısı ile odada vedalaştıktan sonra tıpkı bir hırsız gibi dışarı süzülürken geride hiçbir pürüz bırakmadığından neredeyse emindi. Planı sabaha karşı gitmekti fakat gelecek olan arabacı ile yapılan sıkı pazarlık sonucu yirmi şilin kâra karşılık üç saat daha erken yola çıkmaya

karar verilmişti. Isabel parasının bir kısmı cebinde kalacağı için mutluydu. Öte yandan erken gitmenin faydalarının da farkındaydı, yine de evden ayrılacağı saatte bazı beyefendilerin hâlâ yatmamış olma ihtimaline karşı endişeliydi. Ancak korktuğu olmamıştı. Herkes ertesi sabah yola çıkacağı için erkenden yatmış olmalıydı.

Gecenin bu saati ev hiç olmadığı kadar sessizdi. Bu yüzden her hareketine ayrıca özen göstermesi gerekiyordu. Fazla yükü yoktu. İçine sadece bir elbisenin, geceliğin, Mimi'nin ve para kesesinin sığabileceği küçük bir çanta almıştı yanına. Bu sayede pencerelerden birinden hiç zorlanmadan dışarı çıkabilecekti. Şansını geçen gece gizlice ata binmeye giderken kullandığı pencereden yana kullanmaya karar verdi. Neyse ki pencere tıpkı bir önceki sefer olduğu gibi rahatlıkla açıldı. Tedbir olarak başını dışarı uzatıp fenerlerin aydınlattığı arka bahçeyi uzunca bir süre gözledi.

Rüzgârla kıpırdayan ağaç dalları arasından bir baykuş ötünce korkuyla sıçradı. Öyle gergindi ki baykuşun koca gözlerini üzerinde hissedebiliyordu. Tek şahidin o olduğunu umarak iki bacağını aşağı sarkıtıp pencere pervazına oturdu. Neredeyse iki metrelik yükseklik gözünü korkutmamalıydı ki daha yükseklerinden atlamışlığı da vardı.

Tereddüt anını daha fazla uzatmadan kontrollü bir şekilde kendini aşağı bıraktı. Yere bastığında tabanlarında sızı, kalbinde korku, aklında en zoru başarmış olmanın tatmini ile derin bir nefes alıp koşmaya başladı.

Hiç durmadan, peşinde bir kurt sürüsü varmış gibi koşmaya devam etti. Arazi o kadar büyüktü ki arabacının onu almadan gitmeyeceğinden emin olsa da vaktinde yetişemeyeceği için endişeleniyordu. Fakat korktuğu gibi olmadı... Büyük demir kapıyı görür görmez kapının diğer tarafında bekleyen arabayı da seçebildi. Araba tek bir at tarafından çekilen köhne bir şeydi ve yolcu kabininin dışına asılan fenerin aydınlattığı kadarıyla hiç sağlam görünmüyordu. Yine de bu-

Generated by CamScanner from intsig.com

nun için endişelenmeye fırsat dahi bulamadan daha büyük bir sorunla burun buruna geldi.

Lanet olsun, koskoca Henfield malikânesinin kapısında bir bekçi olacağını nasıl düşünememişti?

Bekçi kulübesi demir kapının hemen yanında küçücük bir yerdi. Genç kız bekçinin varlığını unutmuştu çünkü onu sadece Henfield'a geldiği gün görmüştü. Piknik için dışarı çıktıklarında da orada olmadığına yemin edebilirdi.

Kapıyı iyice görebileceği bir çalılığın arkasına saklanıp kulübeyi izlemeye başladı. Garip ama oldukça ıssız görünüyordu. Ne bir ışık ne de bir hareket dikkatini çekince iyice yaklaştı. Boştu... İnanılmaz ama boştu. Neredeyse bir zafer çığlığı atıyordu ki sevinci yok olup gitti. Kapı? Kapıyı nasıl açacaktı? Üç metreden daha yüksek olan işlemeli demir kapı kapalı görünüyordu. Lanet olsun, tüm bunları baştan düşünemediği için aptal olmalıydı.

Bir umut parmaklıkların arasından geçmeyi düşündü. Bildiği kadarıyla bir insan kafasının sığdığı her yerden geçebilirdi. Koşarak kapıya yaklaşırken bildiği tüm duaları sıralıyordu... *Tanrı aşkına!*

Kapı açıktı. Demir kapıda sadece Isabel'in değil bir atın bile geçebileceği kadar bir açıklık vardı. Eğer düşünmek için vakti olsaydı bu durum ve bekçinin yokluğu üzerine şüphelenebilirdi ama neyse ki yoktu. Kapının diğer tarafına geçtikten sonra geri dönüp kapıyı kapamaya çalıştı ama bu düşündüğünden de zordu. Nihayet başardığında birkaç adım uzaklaşıp geride bıraktığı yapının kulelerine baktı. Heybetli ve korkutucu görüntüsünü aklının bir köşesine kazırken sebepsiz bir huzursuzluk hissediyordu. Sonra o his tam da daha rahatsız edici bir boşluk tarafından yutulduğu sırada, bir süredir esmesine rağmen ilk defa o an üşüten rüzgârı tenine hissetti ve korunmak, uzaklaşmak için kendini arabanın içine attı.

Bunun bu kadar kolay olması aslında tam da istediği gibi olmadığını düşünmesine neden olsa da bu fikri kafasından

amaya çalışarak başını koltuğa yasladı. Bekçinin beklenmeyen kayboluşunun ya da kapının sanki Isabel kaçsın diye açık bırakılışının sebebi her ne ise artık onu ilgilendirmiyordu. Yarım saattir yoldaydı ve peşine düşen kimse yoktu.

Arabacı ile birkaç kelime edebilmişti sadece. Morgan'ın tercih edeceği gibi yaşlı birine benzemiyordu ama neye benzediği de belli değildi çünkü adam yüksek yakalı eski bir pelerin ve büyük bir şapka takmıştı. Isabel onunla konuşmak için başını pencereden dışarı uzattığında adam ona doğru bakmadığı gibi sorulan sorulara duman yutmuş gibi çıkan sesiyle kısa yanıtlar vermişti. *Evet bayan, hayır bayan, emredersiniz bayan...*

Bu hiç sorun değildi çünkü Isabel de konuşmak istemiyordu zaten. Yola çıktıklarında adama Harpenden civarındaki hanlardan birinde kalmak istediğini söylemişti. Muhtemelen bu isteğiyle onu şaşırtmıştı ama daha işlek ve genel güzergâh üzerindeki bir hanı tercih edemezdi. Gerçi Morgan sabah hiç olmadığı kadar göz önünde dolaşarak varlığıyla Isabel'in kaçtığının düşünülmesini engelleyecekti ancak işi şansa bırakmaya gerek yoktu.

Endişe, şüphe ve paranoyaklıkla geçen ilk saat boyunca Isabel başını pencereden bir an için bile ayırmadı. Takip edilmeyeceğini düşündüren iyimserliği mesafe açıldıkça artacağına azalıyordu. Belki de tek sorun gereğinden hızlı bir şekilde türeyen fikirleriydi ve bastıran uyku daha ilginç şeyler türetmesine neden oluyordu. Mesela az önce yanlış bir yola girdiklerini düşünmüştü ama emin değildi. Arabacıya sorabilirdi ancak bunu istemiyordu. Muhtemelen yanılıyordu... Hatta bundan şüphesi yoktu. Kendi kendine hiçbir sorun olmadığını mırıldanırken gözlerini dinlendirmek için kapadı. Sadece birkaç dakikalık bir moladan sonra toparlanacak ve hana kadar tüm dikkatini yola verecekti. Ne var ki iki gündür uykusuz kalan bünyesi bu rahatlığa kendini kaptırmada gecikmedi ve Isabel dakikalar sonra tombul bir buluttan diğerine hopladığı saçma bir rüyanın ortasına düşüverdi.

Generated by CamScanner from intsig.com

Uyanmasına neden olan şey ani bir sarsıntıydı. Gözlerini açtığında sadece bir dakikadır kapalı olduklarına hayatı üzerine bahse girebilirdi, fakat koltuktaki yarı yatar pozisyonuna ve sırtındaki ağrıya bakılırsa yanılıyordu. Duruşunu düzeltmeden önce tüm kaslarını gererek sesli bir şekilde esnedi.

"İyi uyumuşum," diye mırıldanırken ancak pencereden dışarı bakmayı akıl etti ve donakaldı. Arabanın durmuş olması mı daha ilginçti yoksa bulundukları yer mi bilmiyordu ama duruma genel olarak bakıldığında birtakım felaket senaryoları üretmek hiç de zor değildi.

Hissettiği paniğe yenilmemeye çalışarak sanki bir işe yaraması mümkünmüş gibi diğer pencereye uzandı. Az önce hafifçe aydınlanan ağaçlardan başka bir şey görmemişti ancak bu tarafta küçük bir kulübe vardı. Ne ya da kime ait olduğunun önemi yoktu çünkü bunları bilmek başının belada olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Kaçmak en temel içgüdüsüydü ve işe yarayıp yaramayacağı belli değildi.

Harekete geçmek için yeterince beklemişti. Tek bir saniye daha kaybetmeksizin kapı mandalına uzandı, fakat kapı tam o anda açılıverdi. Isabel öyle çok korktu ki gerilerken çığlık bile atamadı, sadece boğazından garip bir ses yükseldi.

Kapıyı açan arabacıydı. Adam tamamen gölgede kaldığı için yüzünü görmek imkânsızdı ama meydan okuyan duruşu kesinlikle sözlerden daha açıklayıcıydı. Tecavüze mi uğrayacaktı? Öldürülecek miydi? Öyle bile olsa direnmeden kendini teslim etmeyecekti.

Az önce kaçmasını söyleyen içgüdü şimdi saldır diye bağırıyordu ki Isabel hiç itiraz etmedi... Arabacının elini uzatmasına bile fırsat vermeden korkunç bir çığlık eşliğinde dizlerinden büktüğü bacaklarını tıpkı bir yay gibi kullanarak adamın üzerine atıldı.

Bu öyle sert bir çıkışı ki adama çarpar çarpmaz ikisi de yere düşecek gibi oldu. Fakat arabacı buna izin vermedi ve hemen toparlanıp kızı kendi lehine bir pozisyonda hapsetti.

Isabel kollarının bu kadar kısa süre içinde etkisiz hale gelmesinin verdiği şokla bir süre hiç kıpırdayamadı ama sonra can havliyle çırpınmaya başladı. Ayaklarını hiç durmadan savurup başıyla ona vurmaya çalışıyordu. Tam birkaç isabetli tekme savurmaya başlamıştı ki kendini tamamen savunmasız bir halde, sırtı adamın göğsüne dayalı olarak buldu. Arabacının hızı ve gücü karşısında şoke olmuştu. Başına geleceklere karşı hiçbir şansının olmadığı gerçeğiyle çoktan yüzleşmişti fakat ilk düşüncesi hâlâ geçerliydi. Kolay kolay teslim olmayacaktı...

Sessiz korulukta Isabel'in sık nefes alıp verişi ve mücadelesinin zorluğunu yansıtan iniltileri duyuluyordu. Ne var ki tek bir kelime dahi etmeyen adamın soluğu bile hızlanmamıştı.

Derken genç kız ayaklarının yerden kesildiğini hissetti ve çığlık atmaya başladı. Ancak ağzını kapatan büyük el yüzünden çığlığı başladığı gibi kesildi. Kulübeye doğru sürüklenişine mani olmak adını çırpınışlarını arttırdı. Ayakları yere basmıyordu ve sırtı hâlâ ona dönüktü. Bir yandan kalçasıyla adamın karnına doğru darbeler indirirken diğer yandan topuğuyla baldırına vurmaya çalışıyordu. Lanet olsun ki saldırısı bir kelebeğinkinden daha etkisizdi. Yine de korkunun verdiği gücü küçümsememek gerekirdi. Isabel hayatının bağlı olduğu mücadelede zayıf durumda olabilirdi ama asla vazgeçmeyecekti.

Tek elini bileğini kırma pahasına çekip kurtardı ve arkaya doğru uzatıp adamın ensesindeki saçlara asıldı. Etkili olmadığını görünce tırnaklarını haydudun etine geçirip derisini boylu boyunca yırttı. Acı dolu inilti kulağına tatlı bir melodi gibi geldi. Arabacının ilk defa canını yakmasından emin oldu ve ağır bir bedel ödeyeceğini bilmesine rağmen sevindi.

Küçük kulübenin tahta kapısına vardıklarında ayaklarını kapıya bastırıp sırtıyla adamı itmeye çalıştı. Bu tıpkı duvara tırmanmaya benziyordu ama pes etmedi. Bu sırada adam uzanıp kapının kilidini çevirince Isabel'in de desteğiyle kapı sonuna kadar açıldı. İçeriden gelen sıcaklık yüzüne cehennem

Generated by CamScanner from intsig.com

ateşi gibi çarptı. Kulübeye girmemek için az önce kurtuldu
eliyle kirişe sıkı sıkıya tutunsa da çok fazla direnemeden içeri
sokuldu ve kapı gürültüyle arkasından kapandı.

Tek kurtuluşunun dövüşmek olduğuna inandığı için mü-
cadelesi boyunca sadece kaslarını ve uzuvlarını kullanmıştı.
Sözleriyle onu ikna edemeyeceğini biliyordu ama öyle çok
yorulmuştu ki belki işe yarar umuduyla, "Bırak beni, lütfen,"
diye fısıldadı nefes nefese kalmış bir halde.

Yalvarmak istememişti fakat kurtulmak istiyordu. Cevap
alamayınca tekrar debelenmeye başladı. Yorgunluktan bitap
düşmüş olmasına rağmen vahşi bir hayvan gibi savaşıp başı-
nı gülle gibi arkaya savurmayı denedi. İşe yaramıyordu lanet
olsun...

Tam adamın kollarında nefessizlikten boğulacağını dü-
şünmeye başlamışu ki aniden serbest kaldı. Öne doğru sen-
deledi ve hemen önündeki masa olmasaydı yüzüstü yere
kapaklanacaktı. Masayı her iki eliyle sımsıkı kavrayıp derin
derin nefes aldı. Arkasındaki ayak seslerine odaklanmıştı
ama dönüp bakamayacak kadar çok korkuyordu. Böyle bir
durumda daha ne kadar cesur olabilirdi ki? Savaşmadan bı-
rakmayacağını söylerken bir şansı olduğuna inanmıştı ancak
şimdi olmadığını biliyordu. İstemsiz yaşlarla dolan gözlerini
kendini savunabileceği bir şey bulabilmek umuduyla çaresiz-
ce masanın üzerinde dolaştırıyordu.

Birden omzuna değen parmakları hissetti. Kaskatı kesil-
mişti ama bir yandan da titriyordu. Titrek nefesler alırken
göğsündeki sarsıntı şiddetlenerek artmaya devam ediyordu.
Ağlamayacaktı... Korkak bir kurban gibi ağlamayacaktı. Yü-
reğindeki cesaret kırıntılarının verdiği zayıf dirençle yavaşça
arkasını dönmek üzere harekete geçti. Dizlerinin bağı çö-
zülmeden bunu başarabileceğinden emin değildi ama de-
neyecekti. Siyahlar içindeki adamın gözlerine bakabilmek
için başını yavaşça yukarı kaldırırken yalvarmak ya da zarar
vermek arasında gidip geliyordu, fakat o gözlere odaklandığı
an düşünceleri esen rüzgârla dağılan yapraklar gibi uçuştu ve
yerini sessiz bir boşluk kapladı.

Zümrüt gözleri gördüğünde ilk hissettiği şeyin korkudan
olması ne kadar da ilginçti. Oysa bu durumu düşünme nedeni
ondan kaçmak istemesi değil miydi? Tanrı aşkına bunu neden
yapıyordu?

Duyulamayacak kadar alçak bir sesle, "Neden yaptın
bunu?" diye sordu.

Henfield soğuk bir tavırla güldü. "Size benden kaçmama-
nızı söylemiştim Bayan Preston?"

Isabel yaşadığı korkunun hesabını sormak ister gibi şid-
detle bir tokat attı adama. "Korkudan ölüyordum lanet herif.
Beni öldüreceğini sandım."

Henfield tokattan hiç etkilenmemişe benziyordu, hatta
bunu bekler gibi bir hali vardı. Sabit bakışlarla kızın yüzünü
incelerken ifadesindeki tuhaflık nefes kesiciydi. "Sizi öldür-
meyi asla düşünmedim Bayan Preston... Belki bir kez istemiş
olabilirim ama bu gece değil." Elinin tersiyle onun yanağını
okşayıp sözlerine devam etti. "Bu gece başka planlarım var."

Isabel arkasındaki masa olmasaydı kaçmaya kalkışabilirdi
belki ama onu engelleyen tek şeyin bu olmadığını biliyor-
du. Babası ormanda avcıyla göz göze gelen ceylanın korku-
dan taş kesildiğini anlatmıştı bir hikâyesinde. Sonunda avcı
ceylana kıyamayıp onu serbest bırakmıştı ancak Isabel kendi
hikâyesinin sonunun böyle olmayacağını zümrüt gözlerde
görebiliyordu. Kapıldığı kapan ölümüne neden olacaktı...
Bu gece bir şeyler bitecekti biliyordu.

İçini dolduran saf korku kısa süre önceki ölüm korkusuna
hiç benzemiyordu. Daha yoğundu ve ihanete uğramış gibi
hissetmesine neden oluyordu. Korkmaktan nefret ediyordu,
sebebi her ne olursa olsun. Gücünü toplayamamıştı, yine de
kurtulmaya olan özleminin verdiği yadsınamayacak güçle
Henfield'ı itti. "Gitmek istiyorum."

"Ben izin verene kadar olmaz."

"Bunu yapamazsın. Bu bir suç!"

"Beni ihbar edin o zaman ama unutmayın, bu geceden
sonra sizi rahat bırakmamı istemeyeceksiniz." Isabel ona

Generated by CamScanner from intsig.com

Kont çarpık bir şekilde güldü ve "Söz veriyorum çok yakında aksi için yalvarıyor olacaksın... Bella..." diye karşılık verdi. Bu ismi söylerken kasıtlı olarak duraksamış ve sesi nefesiyle beraber bir his gibi kızın tenine çarpmıştı.

Isabel bu hitap karşısında gözle görülür biçimde ürperdi. Ancak bunun sebebi korku ya da endişe değildi. Sadece tek bir kelimeydi onu çarpan... Daha önce kimse ona bu isimle seslenmemişti. Hazırlıksız yakalandığı hisler, içinde bir ateş gibi büyürken kaçmayı denedi. Fakat belini saran güçten kaçınması imkânsızdı. Ondan korkuyordu çünkü ona karşılık vereceğini biliyordu. Bunu istiyordu... İstediğini biliyordu ancak *o an* gelene kadar ne kadar istediğinden emin değildi.

Dudaklarının birbirine dokunmasıyla havada bir cızırtı oluştu. Aniden ayrılıp birbirlerine baktıklarında ikisi de sersemlemiş görünüyordu. Soluk soluğa ve şaşkın...

Sonra sadece ikisinin görebildiği bir güçle birbirlerine doğru çekildiler ve dudakları şimşekler çaksa bile umursamayacakları bir şiddetle birleşti.

Dudaklarını zorlayan güce karşı Isabel itiraz etmek yerine tatlı bir iniltiyle teslim oldu ve dudaklarını araladı. Nezaket yoktu ama buna gerek de yoktu... Bu öyle şiddetli bir ihtiyaçtı ki hissettikleri günlerce susuz kalmakla bile kıyaslanamazdı. Daha yakın olmak zorundaydı...

Kollarını adamın boynuna sıkıca dolayıp parmak ucunda yükseldi, fakat daha ne olduğunu anlayamadan ayakları yerden kesildi. Tanrı aşkına bunları yaptığına inanamıyordu... Sızlayan dudakları arasından içeri giren dile diliyle karşılık verirken elleri gür saçların arasına kayıp onu daha da kendine çekiyordu.

Adamın sırtında gezinen ellerinin daha aşağılara, kalçalarına doğru kaydığını hissedince bedenini ona daha da bastırarak yakınlıklarını arttırdı.

Ve bu hareket üzerine tahrik olan kont yoldan çıkmış bir tutkuyla inledi.

Isabel hayatı boyunca böyle kışkırtıcı bir ses duymadığını biliyordu. Böyle bir şey yaşamadığını da... Yine de onun zorbalığından hoşlanıyor ve bundan utanmıyordu. Derken çılgına dönmesine neden olan dudaklar hızla uzaklaştı. Genç kız itiraz etmek üzereyken adamın dudaklarının boynuna değdiğini, dişlerinin keskin bir his bırakarak ilerlediğini hissetti... Sonra o hissi sıcak dilinin çıldırtıcı baskısı takip etti yukarılara doğru. Dudaklar kulak memesine deydiğinde Isabel küçük bir çığlık attı. Kalbi artık tüm vücudunda çarpıyordu... Ama özellikle bir yer küçük bir nabızmışçasına çırpınırken içindeki ateşin çıkış noktası gibi yanıyordu. Saçları serbestçe sırtından aşağıya dökülüyordu. Bu ne ara olmuştu farkında bile değildi.

"Ateş gibisin..."

Tam olarak öyle hissediyordu zaten.

"Öp beni Bella..."

Isabel itiraz etmeksizin dudaklarını onunkilere bastırdı ve alt dudağını dünyanın el leziz tatlısına yaraşır şekilde emip son mükâfatını almak için hafifçe dişleri arasında kıstırdı. Bu yaptığının onu ne hale getirdiğini anladığında sertçe kapıya yapıştırılmış, bacakları adamın beline dolanmıştı bile. O şeyi hissedebiliyordu...

"Bunu istiyor musun? İçinde hissetmeyi..." dedi Henfield kızın dudaklarına doğru.

Isabel bunun üzerine sadece şiddetle titredi.

Tatlı bir öpücük düşlemişti sevdiği adamdan bir zamanlar. Bundan sonra istemeyecekti çünkü az önce kendini keşfetmişti. Doğasıyla yüzleşmiş ve ne istediğini öğrenmişti. Onun da dediği gibi... Ateşinin gücünü görmüştü.

Oda etrafında silinip yok olmaya başlayana kadar öpüşmeye devam ettiler. Isabel yavaşça yatağa bırakıldığını fark etti ama onun sıcaklığından hiç mahrum kalmadı.

Adam ağırlığını ona vermemeye çalışarak boylu boyunca üzerine uzandı. Bacaklarının arasına yerleşirken bile onu öpmeye devam etti. Birbirlerinin tadına bakarken vücutları uyumla hareket ediyordu. Tüm tecrübesizliğine rağmen

Generated by CamScanner from intsig.com

Isabel onun ne istediğini biliyordu. Korkuyordu... Arzunun yanındaki zayıf bir dirençten başka bir şey değildi korku. Ancak bacaklarının arasındaki o noktaya tatlı bir ritimle dokunan sertlik ikaz gibiydi.

Nasıl bu hale gelebilmişti? Tüm bunları yapabilecek kadar düştüğüne göre ne istediğinin hiçbir önemi yoktu çünkü o değersizdi. Babasının yüzüne bir daha nasıl bakacaktı?

Sadece saniyeler önce hissettiği sıcaklık dondurucu bir soğuğa dönmüş, oda içeri ilk girdiği anki karanlığa bürünmüştü.

Bu farkındalıkla çırpınmaya, öleceğini düşündüğü zaman yaptığı gibi savaşmaya başladı. "Bırak beni gideyim."

Henfield bu ani değişiklik karşısında şaşırdıysa bile bundan bunu anlamak mümkün değildi çünkü hâlâ uyarılmış ve inanılmayacak kadar çekici görünüyordu. "Gerçekten gitmek mi istiyorsun Bella?" Isabel telaşla başını sallayınca gülümsedi. "O zaman sana bir şans vereceğim."

Bahsettiği şansın neye benzeyeceğini biliyordu Isabel... Baştan çıkaracaktı onu yeniden. "Oyunlarından sıkıldım." Cesur görünmeye çalıştıkça bir çocuk gibi davrandığının farkındaydı ama bu şartlar altında elinden gelenin en iyisini yapıyordu. Üstelik kısa süre önce yaşadıklarının etkisinden henüz çıkabilmiş değildi.

"Bu son oyun... Eğer buna karşı koyabilirsen seni azat edeceğim."

Isabel ona nasıl karşı koyabilirdi ki... Sadece konuşurken bile böylesine etkileyici olan bir adamın baştan çıkarmayı çalıştığı rakibi olarak ne kadar şansı olabilirdi ki? Belki de sadece deneyecek tek bir şansı vardı...

Kızın sessizliğini olumlu bir cevap olarak gören Henfield yavaşça onun üzerine doğru eğildi.

Isabel beklediği arzu dolu öpüş için kendisini hazırlamışken, o tıpkı bir kelebeğin ipeksi dokunuşu gibi nazik bir öpücük kondurdu dudaklarına. Karşılık vermek ya da onu engellemek arasında kaldığı söylenemezdi çünkü hissettiği şaşkınlık donup kalmasına neden olmuştu.

"Gül gibi kokuyorsun."

Adamın bir tutam kızıl bukleyi dudaklarına götürüşünü hayretle karışık bir heyecanla izlerken Isabel'in iddiayı kaybetme noktasına gelmesi saniyeler sürmüştü.

"Seni terk ettiğine inanmıyorum... Bunu bir kez tattıktan sonra..." Dudakları şimdi kızın boynunda, çılgınca atan nabzının üzerindeydi. "Ona da bana olduğu gibi karşılık verdin mi Bella?"

Isabel nefes nefese, "Bana Bella deme!" diye fısıldadı. Başından çıkmadığını öfkesinin şiddetiyle kanıtlayabileceğine inanacak kadar zavallı durumdaydı. Acaba bu bir büyü müydü?

"Neden Bella? Tahrik mi oluyorsun?"

Genç kız hırsla başını çevirdi ama bu büyük bir hataydı zira boynunun bir kuğunu andıran zarafeti tüm güzelliğiyle adamı baştan çıkarıyordu. Karşı konulmaz bir ustalıkla hareket eden dudaklarını sadece boynuna dokunmakla kalmasını ne kadar da çok isterdi Isabel. Buna alışabilmeyi başarmış sayılırdı ama o dudaklar sinesine, göğsünün kabartısına doğru hareket ederken bedeni neredeyse alev almak üzereydi. "Oyun oynamak istemiyorum," diye fısıldadı nefesi kesilerek.

"O zaman karşı koy," dedi Henfield.

Isabel çırpınmasının nelere mal olduğunu kısa süre önce öğrenmişti. Bu yüzden itirazını hareketleriyle değil de bakışlarındaki nefretle dışa vurdu. Fakat yüzüne alaycı bir gülümsemeyle bakan adam, bu durumdan etkilenmiş gibi görünmüyordu. Aksine artık daha cesurdu.

Elbisesinin yakasını bir araya getiren kurdele Isabel daha ne olduğunu anlayamadan çözüldü. Karşı koyması gerekiyordu ama şaşkın ve itiraf etmesi zor olsa da merak içindeydi. Çok geçmeden göğüs altına kadar inen üç düğmeden ilki çözülünce hafifçe irkildi. Isının tenine sıcak bir öpücük değdi önce... Ve evet... İkinci düğme de çözülmüştü... Şiddetli nefes alıp verişi yüzünden göğüsleri anormal bir hızla inip kalkıyordu ve *bu* yoldan çıkmış bir adam için mükemmel bir ayartıydı.

Generated by CamScanner from intsig.com

"İpek gibi..." Adrian çözdüğü her düğmeden sonra çıplak kalan tene tatlı bir öpücük bırakıyordu.

Isabel üçüncü düğmenin çözülmesiyle birlikte titredi ama korkudan değil. "Henfield kes şunu lütfen..."

Adam baştan çıkarıcı öpücüklerini kesip, "Bana Adrian dersen olabilir," dedi acımasız bir alaycılıkla.

Isabel buna cevap veremedi. Zaten adam da kışkırtıcı öpücüklerine devam ederken vereceği cevapla pek ilgilenmiyordu.

Tanrı aşkına ne yaptığını sanıyordu bu adam? Göğüsleri arasındaki oyukta gezinen dilin verdiği o ıslak, sıcak his ölümüne neden olacaktı neredeyse. Isabel çaresizlik içinde karşı koymaya çalıştı ama her kıpırdamışı çıplaklığını arttırıyordu. Eğer ölümle burun buruna gelseydi asla yalvarmaz aksine savaşırdı, fakat bu öyle bir şeydi ki her hareketi başka bir tuzaktı. Belki de sadece yalvarmakla kurtulabileceği bir tuzak. Çaresiz bir halde, "Adrian lütfen..." diye fısıldadı.

Henfield yavaşça başını kaldırıp dudakları dudaklarına değecek şekilde ona yaklaştı. "Adrian lütfen ne... Bella?" dedi inanılmaz çekici bir gülümsemeyle.

Dudakları aralanan Isabel'in gözleri arzuyla beklediği öpüşe odaklandı. Ancak Henfield onu öpmek yerine elbisesinin üzerinden göğsünü kavrayıp sertçe sıkınca bıçak yarası kadar keskin bir hisle sarsıldı ve nefesinin kesildiğini hissetti. Bu ahlaksız okşayışlar devam ettiği sürece bir daha nefes alabileceğinden bile emin değildi.

"Ne istediğini biliyorum... Öyle ateşlisin ki sadece birkaç öpücükle insanı mahvedebiliyorsun. Henüz içine girmedim bile..."

Dudakları bu kadar yakınken sözcüklerin etkisi daha yakıcı olabiliyordu.

"İçimden bir his üstte olmaktan hoşlandığın söylüyor... İçinde hızla gidip gelirken tatlı göğüslerinin ne kadar güzel görüneceğini tahmin edebiliyorum... Zevkten çığlık atarken güzel saçlarının sırtından aşağı bir çağlayan gibi dökülebileceğini de."

Saçlarından bir tutam alıp dudaklarına bastırınca nedense bu hareket inanılmaz derecede etkileyici geldi Isabel'e. Duygularını tecrübe etmek bir yana bunların olabileceğini bile bilmiyordu, fakat birbirlerine bu kadar yakınken onun bahsettiği her şeyi yaşamak istiyordu.

"Eğer kocana bana verdiğin karşılığı verseydin seni terk etmek bir yana bacaklarının arasından çıkmazdı ateşli kızılım benim..."

Yüzü zaten pembeleşmiş olan Isabel bu sözler üzerine kıpkırmızı kesildi. Fredy ile evli olmadığını öğrense Henfield ne yapardı acaba? Tecrübesiz aptal bir bakire olduğunu bilse çekip gider miydi? Bırakır mıydı onu? Fakat bu varsayımlar üzerine düşünmeye fırsat bulamadan hiç beklemediği bir şey oldu.

Göğsünü sıkan el birbirine yapışık vücutları arasından usulca süzülüp aşağıya, Isabel'in ateşinin çıkış noktası diye tabir ettiği o sıcak noktaya kaydı. Kumaşın üzerinden de olsa adamın elini en mahrem yerinde hissetmek ona hem zevk hem acı veriyor, kıpırdamasını imkânsız kılıyordu. Yine de sağduyu hâkimdi çünkü Isabel henüz kim olduğunu unutmamıştı. "Yapma!" diye bağırdı elini itmeye çalışırken. Başaramayacağını düşünüyordu fakat düşündüğü gibi olmadı.

Henfield elini yukarılara doğru kaydırdı ve kızın çenesini avcunun içinde hapsetti. Bu kez yüzünde bir gülüş değil aksine öfke ve hırs vardı.

Isabel daha öncekilere benzemeyen bir korkuyla kaskatı kesildi. Bunu nasıl anladığını açıklayamazdı, sadece bir içgüdüydü. Lanet olsun, *o her şeyi biliyordu*... Ve bildiğini saklama gereği görmedi.

"Durmamı istemenizin nedeni bekâretiniz olabilir mi Bayan Sullivan?"

Generated by CamScanner from intsig.com

On İkinci Bölüm

Isabel dehşete kapılarak adama bakakaldı. Aynı anda aklından bir sürü şey geçerken hangisine odaklanması gerektiğini düşünüyordu. İtiraf ederse bu bir hafifletici sebep olabilir miydi? O kıvılcımlar çıkan gözlere bakılırsa hayır... Uzun süreli sessizliğinin adamı nasıl da kızdırdığını görebiliyordu. Daha fazlasına cesaret edemeyeceği için bir korkak gibi inkâr etti.

"Ne... Neden bahsediyorsunuz siz?"

Çenesini kavrayan parmakların artan baskısı dışında Henfield herhangi bir tepki vermeden ona bakmaya devam etti.

Isabel canının acısını görmezden geldi çünkü adam yumuşayacakmış gibi görünmüyordu. Bastırmaya çalıştığı korkuya yenilerek, "Kalkın üzerimden lütfen," diyebildi.

"Kalamızını ortaya çıkmayacağını mı sandınız Bayan Sullivan?"

Isabel onu aksine inandırabilecek bir yol bulabilmek fakat adamın gerçek soyadını biliyor olması sonucunda ilgisinden fazlasını bildiğini ortaya koyuyordu. Peki ama nasıl? Şimdiden atacağı her adımı cesaretle ayrıntılı ayrıntı çizgiyi aşmadan atmalıydı ama adeta donup kalmıştı.

"Yatağıma girdiğinizde öğreneceğim gerçeği benden daha ne kadar saklayacaksınız?"

Isabel verecek bir cevabı olmasa da itiraz edecek bir nokta yakaladığı için hemen saldırıya geçti. Başını sert bir şekilde

çenesini sıkan parmaklardan kurtularak, "Seninle yatağa girceğini de nereden çıkardın?" diye bağırdı.

Henfield cevap vermek yerine manidar bir şekilde güldü ve yakınlıklarına dikkat çekmek adına hafifçe kıpırdandı.

Genç kız öleceğini zannettiği zaman korkmuştu ama şimdi onu en çok korkutan adamın tehditkâr gülümsemesiydi. Aklından ne geçtiğini tahmin etmeye çalışırken bir sürü şey düşünüyordu ve en kötüsünün hangisi olduğuna karar veremediği için tam olarak başına neler geleceğini kestiremiyordu. "Gitmek istiyorum," dedi çaresizce. Bir yandan da ne pahasına olursa olsun çırpınmaya devam ediyordu. Ne var ki isteği de karşı koyuşları da kontun umurunda bile değildi. Gözleri ancak nefretle açıklanabilecek bir öfkeyle ışıldarken onun ne hissettiğiyle ilgileniyormuş gibi görünmüyordu.

"Gideceğiniz zamana ben karar vereceğim."

Bu basit bir vaat değildi... Açık bir tehditti ve etkisini arttıran korkunç bakışlar altında son derece rahatsız edici olduğu da bir gerçekti.

"Tamam, her şeyi anlatacağım ama bu şekilde ol..." Uzlaşmacı bir tavırla başladığı sözler dudaklarına kapanan dudaklar yüzünden yarım kaldı. Kısa süre önce nezaketten uzak öpücükleri paylaşmışlardı ama bu seferki acı vericiydi. Isabel dudaklarına sürtünen dişlerin ve ağzının derinliklerine kayan dilin yarattıkları karşısında soluksuz kalmıştı. Canı yanıyordu ama daha çok rahatsız edici olan aşağılanıyor olmasıydı. Gözleri bunu engelleyemiyor olmasının verdiği utanç yaşları ile doldu. Daha çok bu sadece fiziksel bir zayıflık değil onun dokunuşlarına olan bir zaafıydı. İşte buna katlanamıyordu. Böyle aşağılanırken bile onun öptüğü şekilde onu öpmek ve daha fazla aşağılanmayı göze almak istiyordu. Tüm bunların olmasını engelleyen ise sımsıkı tutunduğu inadı ve gururuydu...

Bir Tanrı aşkına daha fazla dayanamıyordu. İlk başta hoyrat olan dudaklar hâlâ kaba olmalarına rağmen şimdi usulca başın çıkarıyordu. Isabel hep böyle yoldan çıkmaya hazır bir

Generated by CamScanner from intsig.com

kız mıydı? Şimdiye dek koruduğu saflığını yitirmek için her zaman bu anın gelmesini mi beklemişti?

Henfield'ın bedeninin her iki tarafında bükülü olan dizleri titremeye başladı ve onu uzaklaştırmak için omuzlarına dayadığı elleri teslimiyetle boynuna dolandı. Yazık ki direnci buraya kadardı... Dudakları içten karşılıklar için kıpırdamaya başlamadan önce tatlı bir iç geçirdi. Sanki aralarında hiçbir sorun yokmuş gibi, iki sevgili gibi, bunu her zaman yapmaya alışkınlarmış gibi tatlarına vardılar birbirlerinin.

Genç adam artık hoyrat değildi ve dokunuşlarında Isabel'in içine işleyen bir samimiyet... Sahiplenme ve hükmediş vardı. Ellerinden biri kızın kalçasıyla dizi arasındaki çıplak teni okşarken dudakları boynunda ve kulaklarında geziniyordu.

Isabel kulak memesine geçen dişlerin verdiği hazla inledi. Kesik solukların hızlandığını duydu. Ne var ki bunlar hiç yaşanmıyormuş gibi kulağına fısıldanan sözleri işittiğinde ise kaskatı kesildi.

"Hâlâ benimle yatağa girmeyeceğinizi söyleyebilir misiniz Bayan Sullivan?"

Bir an için kaskatı kesildiyse bile kendinden beklenmeyen bir güçle onu üzerinden itti ve bir kedi gibi hızla yataktan fırladı. Aklından geçen kaçmak değil hesap sormaktı. Ona baktıkça bu isteği daha da artıyordu çünkü adam bir dirseğinden destek alarak doğrulmuş sırıtıyordu.

Isabel güç dengesini umursayacak sağduyuya sahip olmadığı için hakaret etti. "Seni pislik herif! Başına ne geldiyse çoktan hak ettin."

"Benim dersimi vermek gibi kutsal bir görev üstlendiğinize göre asıl siz başınıza gelecekleri umursamıyor olmalısınız Bayan Sullivan." Duruşunu hiç bozmamış olsa da artık sırıtmıyordu.

"Korksaydım seni ilk gördüğüm an kaçıp giderdim."

"Beni ilk gördüğünüz an kaçıp gitmediğinize pişman olacaksınız hanımefendi."

Isabel soğuk bir tavırla güldü ve "Fredy için değer," diye cesurca karşılık verdi. O an sadece kaçmak istiyordu oysaki. "Frederick Preston'ın sizin için aynısını düşünmediğini bilmek acı olmalı."

Genç kız benzer şekilde düşünmesine rağmen, "Tüm bunları göze almıştık," diyerek gerçeği çarpıttı.

Henfield yavaşça ayağa kalktı ve yatağın etrafından dolanıp kızın tam karşısında durdu. Isabel bu hamlenin üzerine kaçmamak için tüm gücünü harcayıp kılını bile kıpırdatmadan öylece bekledi. Yüzüne bakmak öyle zordu ki... Özellikle de gözleri öfkeden kor alevler gibi parlarken.

"Konuşmaya başla. Kimsin? Vivian ve Preston'ı nereden tanıyorsun?"

Isabel istemsizce bir adım geriledi. Adamı endişeli bir şekilde incelerken hangi halinin daha korkutucu olduğunu düşündü bir an için. Baştan çıkarmaya çalıştığı an mı yoksa sorguladığı an mı?

Kolundaki acıyı hissedene kadar ona boş boş baktığını fark etmemişti. Kurtulmak için kolunu çekiştirdi ama bu daha fazla canının yanmasına neden oldu.

"Cevapları almadan hiçbir yere gidemeyeceğinizi anlamanız için nasıl bir önlem almalıyım? Eğer niyetiniz altına yatmaksa ben de buna sıcak bakıyorum çünkü ancak o zaman şömine karşısındaki bir kedi kadar uysal oluyorsunuz." Bu sözler üzerine gömleğini başının üzerinden çıkarıp bir köşeye fırlattı.

Isabel tokat yemeye bile razıydı ama onu böyle görmek istemiyordu. İşkenceye karşı dayanıksızlığı yeterince kötüyken, işkence türüne olan zaafı tam bir utanç kaynağıydı. Öyle ki az önceki hakareti bile duymazdan gelebilmişti. Oysa ona uysal bir kedinin nasıl olmadığını göstermek için can atıyordu.

Heyecanını belli etmemeye çalışarak bakışlarını yana çevirdi ve kuruyan dudaklarını nemlendirdi. O an ilk kez bulundukları odanın neye benzediğini görebilme şansı buldu.

Generated by CamScanner from intsig.com

Burası bir avcı kulübesi olmalıydı. Odanın gecenin bu saatinde bile yeterince aydınlık olma nedeni yanan şömineydi ama Isabel onun ne ara yakıldığını bilmiyordu. Muhtemelen Henfield planını yaparken bunu da düşünmüştü. "Neredeyiz?"

Henfield homurtuya benzer bir sesle, "Hâlâ benim topraklarımda," dedi. "Ayrıca soruları soran benim."

Isabel celladına ürkek bir bakış attı ancak bunun bir hata olduğunu anlaması çok sürmedi. Neden soyunmuştu ki sanki? Eğer ona giyinmesini söylerse muhtemelen pantolonunu da çıkarırdı. "Beni tehdit etme!" dedi ona bakmamaya çalışarak.

"Konuş!"

Isabel artık inkâr edemeyeceğine göre gerçeği söylemek zorundaydı... En azından bir kısmını. "Bildiğin gibi ismim Isabella Sullivan." Adam *Gwen* diye ekleyince ona kötü bir bakış attı. "İşin özeti şu ki... Onlar birbirlerini seviyorlardı, ben de birleşmelerine yardım ettim."

"Biraz daha detay verin Bayan Sullivan."

"Eğer nasıl tanıştıklarını soruyorsan hiçbir fikrim yok. Bunu kendin araştırıp öğren." Adamın yüzündeki öfkeyi görmek istemediği için arkasını dönüp bir süredir yapmayı düşündüğü üzere yakasını düzeltmeye çalıştı fakat daha bir düğmeyi bile ilikleyemeden kendisini burnundan soluyan Henfield ile yüz yüze buldu.

"Nasıl tanıştıkları umurumda değil. Şu an hangi cehennemde oldukları ya da birbirlerini ne kadar sevdikleri de öyle... Ben bu işteki payımızı öğrenmeye çalışıyorum hanımefendi. Öğrenmeliyim çünkü ödeyeceğiniz bedelin adil olmasını istiyorum."

Genç kız omuzlarını dikleştirdi ve cesaretle, "Bu olaydaki en masum kişi olduğumu düşünürken de beni cezalandırmak niyetindeydin. Bana adaletten bahsetme," dedi.

Bu çıkışı eğlenceli bulmuş olmalı ki gülümseyerek, "Bu olaydaki en masum kişi olmayı dileyeceksin Bella," dedi kont.

"Bana Bella deme!" diye haykırdı Isabel.

Henfield tek kaşını kaldırdı ama bir şey söylemedi. Elini koyu renk saçlarının arasından geçirip ilgiyle kızı süzerken ilgisinin ne yönde olduğunu söylemek güçtü.

Isabel buna kafa yorarak baş ağrıtmaktansa önünde sonunda itiraf edeceği gerçeklere yoğunlaşmayı uygun buldu. "Fredy benim arkadaşım. O Vivian'a deli gibi âşıktı ama sen çıkıp onu elinden aldın."

Adam samimi bir şaşkınlıkla ona baktı. "Bundan haberim bile yoktu," dedi. "Bayan Sullivan eğer ikisi arasında dediğiniz gibi büyük bir aşk olsaydı şu anda bunları konuşmuyor olurduk. İkisi çok daha önce evlenmenin bir yolunu bulurlardı."

"Aksine... Aşkları o kadar büyüktü ki size rağmen kaçtılar. Vivian bir hata yaptı ama pişman oldu."

"Sizin sayenizde."

"Beni gözünüzde fazla büyütüyorsunuz."

"Anlaşılan o ki siz de beni fazla küçümsüyorsunuz hanımefendi."

Isabel bu üstü kapalı tehdit karşısında panik yapmaksızın sakince, "Eğer ben araya girmemiş olsaydım sizi sevmeyen bir kadınla evlenmiş olacaktınız ama," diyerek lafı yapıştırdı.

"Teşekkür ederim."

Isabel alay ve küçümseme dolu bakışlardan kaçınmadan baktı ona. Üzerine basa basa söylediği her kelimenin arkasındaydı. "Eğer bu oyunu oynamasaydım Fredy'nin senin karşında şansı olur muydu sanıyorsun?"

Henfield ne söylemek niyetindeyse bundan vazgeçti ve bir an için susup sadece ona baktı. Karışık bir bulmacayı çözmeye çalışırmış gibi bir hali vardı ancak çok geçmeden yüzünde Isabel'in nefret ve korku hisleri içinde haturlayacağı tuhaf bir ifade belirdi yeniden. Gözleri kısılmış, burun kanatları genişlemişti. Dişlerini sıktığı, çenesindeki kıpırtıdan belli oluyordu.

İçinde bulundukları gergin ortamı solumak, onun düş-

Generated by CamScanner from intsig.com

manlığını kazanmanın bedelini ödemek zorunda kalacağı gerçeğiyle acı ve soğuk bir biçimde yüzleşmek gibiydi. Eğer şansı ve fırsatı olsa çığlık çığlığa bu cehennem sıcağındaki odayı terk ederdi. Tıpkı düşündüğü gibi uzaklaşmak için geriye doğru korkak bir adım atmıştı ki Henfield'ın fısıltıdan biraz daha yüksek sesle konuştuğunu duydu.

"Kendini yardım meleği sanan züppe bir fahişeden başka bir şey değilsiniz Bayan Sullivan." Isabel yaşadığı şaşkınlıkla iç çekmeyle çığlık atma arasında bir ses çıkardı ama kont henüz sözlerini bitirmemişti. "Attan düştüğünüz o lanet geceyi de siz planladınız değil mi? Ben size yardım ederken o ikisi rahatça kaçabilsin diye ayarladınız her şeyi."

Isabel haklı olduğu noktaları gözden hiç kaçırmazdı. Bu yüzden hemen atıldı. "Bu tam bir saçmalık. Ben ertesi günkü gezide komik duruma düşmemek için çalışıyordum sadece."

Henfield bu açıklamayı duymazdan gelerek, "Bir daha hiçbir sorumu ikiletmeden cevap vereceksin... Kimsin? Vivian ve Preston ile ilişkin ne?" derken onu kolundan çekip masanın kenarında duran tahta bir sandalyeye zorla oturttu ve kıçı düzleşene kadar da omuzlarına bastırdı.

Bir cellat gibi tepesinde dikilen adama bakan Isabel şansı olup olmadığını yoklamak istercesine kapıya doğru kaçamak bir bakış attı, fakat kapı yavaş yavaş uzaklaşmaya başlamıştı sanki. "Fredy ile ben çocukluktan beri birbirimizi tanırız. Bir gün âşık olduğunu ama sevdiği kadının başkasıyla nişanlandığını söyledi." Sustu çünkü az sonra Fredy'nin sahte nişanlılık teklifine karşılık sahte evlilik teklif ettiğinden bahsetmesi gerekebilirdi. Sandalyesi birden havaya kalkınca az daha yüzüstü yere kapaklanıyordu ki korku dolu bir çığlık attı. Henfield fiziksel işkenceye de başlamış, tam anlamıyla sandalyeyi arkadan silkeliyordu. Genç kız dehşetle arkasına doğru baktı ve "Ağzımın üzerine düşersem sana ne anlatabilirim sanıyorsun?" diyerek detone bir sesle bağırdı.

"Konuşmaktan çok düşünüyorsun. Eğer iki cümlen arasında iki saniyeden fazla bir sessizlik olursa yalan söylediğini

düşüneceğim ve yalancılara nasıl davrandığımı bilmek dahi istemezsin."

Isabel ne kadar korktuğunu belli etmek yerine alakasız bir şekilde, "Saçlarımı toplamam lazım," deyince kont sessiz bir şekilde küfredip yanından uzaklaştı.

Birkaç saniye sonra döndüğünde elinde ne işe yaradığı belli olmayan bir çubuk vardı. Isabel daha ne olduğunu anlayamadan Henfield eğildi ve bir kısmı kızın yüzünü kapatan, büyük çoğunluğu da sırtından aşağı dökülen saçlarını toplayıp başının arkasına sıkıca tutturdu. İşini bitirince de uzanıp Isabel'in boynuna sıcak bir öpücük kondurdu ve sonra hiçbir şey olmamış gibi, "Devam et," dedi sertçe.

Eğer bir şans verilmiş olsaydı önce şaşkınlıktan çığlık atar, sonra da ondan hesap sorardı ama itaat etmesi gerektiğini bilecek kadar tehditleri ciddiye alıyordu. Sesli bir şekilde yutkunup açıklamalarına devam ederken, "Fredy davete Vivian'ın da katılacağını bir şekilde öğrenmiş ve kendisini davet ettirmenin bir yolunu bulmuş..." dedi. "Benden de ona eşlik etmemi istedi. Hepsi bu..."

Henfield sandalyenin etrafından dolanıp kızın tam önünde durdu ve çömeldi. Şimdi neredeyse aynı hizadaydılar ancak Isabel bundan hiç hoşnut değildi. Hemen arkasındaki şömineden gelen kuvvetli ışık adamın yüzünü tüm netliğiyle aydınlatıyor, aralarındaki kısa mesafe çıplak teninden gelen o erkeksi kokunun burnuna dolmasını kolaylaştırıyordu.

"Karın olarak?"

Isabel onaylamak için aceleyle başını salladı.

"Sevgili misiniz?"

O kadar yakınlardı ki Isabel bu soruya normalden daha fazla alınganlık gösterdi ve "Saçmalama," diye bağırarak tepkisini belli etti. Adamı sertçe kendisinden uzaklaştırmayı denedi ama bu sadece bir deneme olarak kaldı tabii.

"Sizi öpüşürken görmediğim çok az an hatırlıyorum."

"Bu koca bir yalan. Sadece sen ve Vivian bize bakarken..."

Generated by CamScanner from intsig.com

manlığını kazanmanın bedelini ödemek zorunda kalacağı gerçeğiyle acı ve soğuk bir biçimde yüzleşmek gibiydi. Eğer şansı ve fırsatı olsa çığlık çığlığa bu cehennem sıcağından odayı terk ederdi. Tıpkı düşündüğü gibi uzaklaşmak için geriye doğru korkak bir adım atmıştı ki Henfield'ın fısıltıdan biraz daha yüksek sesle konuştuğunu duydu.

"Kendini yardım meleği sanan züppe bir fahişeden başka bir şey değilsiniz Bayan Sullivan." Isabel yaşadığı şaşkınlıkta iç çekmeyle çığlık atma arasında bir ses çıkardı ama kont henüz sözlerini bitirmemişti. "Attan düştüğünüz o lanet geceyi de siz planladınız değil mi? Ben size yardım ederken o ikisi rahatça kaçabilsin diye ayarladınız her şeyi."

Isabel haklı olduğu noktaları gözden hiç kaçırmazdı. Bu yüzden hemen atıldı. "Bu tam bir saçmalık. Ben ertesi günkü gezide komik duruma düşmemek için çalışıyordum sadece."

Henfield bu açıklamayı duymazdan gelerek, "Bir daha hiçbir sorumu ikiletmeden cevap vereceksin... Kimsin? Vivian ve Preston ile ilişkin ne?" derken onu kolundan çekip masanın kenarında duran tahta bir sandalyeye zorla oturttu ve kıçı düzleşene kadar da omuzlarına bastırdı.

Bir cellat gibi tepesinde dikilen adama bakan Isabel şansı olup olmadığını yoklamak istercesine kapıya doğru kaçamak bir bakış attı, fakat kapı yavaş yavaş uzaklaşmaya başlamıştı sanki. "Fredy ile ben çocukluktan beri birbirimizi tanırız. Bir gün âşık olduğunu ama sevdiği kadının başkasıyla nişanlandığını söyledi." Sustu çünkü az sonra Fredy'nin sahte nişanlılık teklifine karşılık sahte evlilik teklif ettiğinden bahsetmesi gerekebilirdi. Sandalyesi birden havaya kalkınca az daha yüzüstü yere kapaklanıyordu ki korku dolu bir çığlık attı. Henfield fiziksel işkenceye de başlamış, tam anlamıyla sandalyeyi arkadan sürüklüyordu. Genç kız dehşetle arkasına doğru baktı ve "Ağzımın üzerine düşersem sana ne anlatabilirim sanıyorsun?" diyerek deyime bir sesle bağırdı.

"Konuşmaktan çok düşünüyorsun. Eğer iki cümlen arasında iki saniyeden fazla bir sessizlik olursa yalan söylediğini

düşüneceğim ve yalancılara nasıl davrandığımı bilmek daha isemezsin."

Isabel ne kadar korkmuş olduğunu belli etmek yerine alaksız bir şekilde, "Saçlarımı toplamam lazım," deyince kont sessiz bir şekilde küfredip yanından uzaklaştı.

Birkaç saniye sonra döndüğünde elinde ne işe yaradığı belli olmayan bir çubuk vardı. Isabel daha ne olduğunu anlayamadan Henfield eğildi ve bir kısmı kızın yüzünü kapatan, büyük çoğunluğu da sırtından aşağı dökülen saçlarını toplayıp başının arkasına sıkıca tutturdu. İşini bitirince de uzanıp Isabel'in boynuna sıcak bir öpücük kondurdu ve sonra hiçbir şey olmamış gibi, "Devam et," dedi sertçe.

Eğer bir şans verilmiş olsaydı önce şaşkınlıktan çığlık atar, sonra da ondan hesap sorardı ama itaat etmesi gerektiğini bilecek kadar tehditleri ciddiye alıyordu. Sesli bir şekilde yutkunup açıklamalarına devam ederken, "Fredy davete Vivian'ın da katılacağını bir şekilde öğrenmiş ve kendisini davet ettirmenin bir yolunu bulmuş..." dedi. "Benden de ona eşlik etmemi istedi. Hepsi bu..."

Henfield sandalyenin etrafından dolanıp kızın tam önünde durdu ve çömeldi. Şimdi neredeyse aynı hizadaydılar ancak Isabel bundan hiç hoşnut değildi. Hemen arkasındaki şömineden gelen kuvvetli ışık adamın yüzünü tüm netliğiyle aydınlatıyor, aralarındaki kısa mesafe çıplak teninden gelen o erkeksi kokunun burnuna dolmasını kolaylaştırıyordu.

"Karın olarak?"

Isabel onaylamak için aceleyle başını salladı.

"Sevgili misiniz?"

O kadar yakınlardı ki Isabel bu soruya normalden daha fazla alınganlık gösterdi ve "Saçmalama," diye bağırarak tepkisini belli etti. Adamı sertçe kendisinden uzaklaştırmayı denedi ama bu sadece bir deneme olarak kaldı tabii.

"Sizi öpüştürken görmediğim çok az an hatırlıyorum."

"Bu koca bir yalan. Sadece sen ve Vivian bize bakarken..."

Generated by CamScanner from intsig.com

"Bu da haklı olduğumu gösterir çünkü gözümü sizden pek alabildiğimi söyleyemeyeceğim Bayan Sullivan."

Isabel boş bulunup, "Bu doğru mu?" diye sordu safça. Ne var ki toparlanması çok sürmedi. "Biz sevgili değiliz, anlamıyor musun Fredy sevdiği kadınla gitti."

"Aynı odada kalıyordunuz." Henfield mülüm kapıdamadan doğruca Isabel'in karanlıkta kalan gözlerine bakıyordu. "O yerde yatıyordu ama." Bunları ona neden açıkladığını bilmiyordu.

"Ne kadar da onurlu bir davranış," dedi kont dayak bir tavırla. Yerinden yavaşça doğrulmaya başladı ama elleri sandalyenin kolçaklarında, yüzü de Isabel'in yüzüyle aynı hizaydaydı. "Sizi kavga ederken gördüğüm o akşamı bana ne dediğinizi hatırlıyor musunuz Bayan Sullivan?"

Isabel ne dediği bir yana adamın hangi geceden bahsettiğini bile anlamamıştı.

"Bana öyle bir ders verecektiniz ki herkes muhteşem düğünümden değil de bundan bahsedecekti, hatırlıyor musunuz?"

Ah elbette hatırlıyordu. Eğer şimdi başına bu denli iş açacağını bilseydi ona haddini bildirmekten başka hiçbir şey düşünmediği o ana geri döner, sözlerini geri alır, üzerine de özür dilerdi.

"İşlerin bu noktaya geleceğini hiç düşünmediniz değil mi? Hiçbir şey olmamış gibi kaçıp gideceğinizi sandınız. Beni aptal yerine koyacağınızı..."

Henfield onun çenesini kavradı. Başını sağ omzunun üzerine doğru hafifçe eğmişti ve kestane renkli saçları alnına düşmüştü. Bu haliyle çok genç ama tehlikeli derecede çekici görünüyordu. Isabel içinde bulundukları duruma rağmen çamurlar içinde ya da gece boyunca öpüştükleri anlar da dahil olmak üzere onu hiç böyle dağınık görmediğini düşünecek kadar etkileniyordu onun her halinden. Oysa tehdit altındayken şu anda düşünüyor olduklarını düşünmemesi gerekirdi. Akıbeti hakkında bir şey bilmiyordu ancak şimdi yeterince endişeli değildi. Özellikle de çenesini sıkan parmaklar yavaşça, okşar gibi boynuna doğru kayarken.

Kızın boynunu hafifçe sıkarken, "Çok kötü bir oyun oynadın hayatım," diye fısıldadı kont.

Bu nefes kesecek kadar sert bir hareket değildi ama Isabel nefes alamıyordu. Hava bir düğüm gibi içinde takılıp kalmıştı sanki. Parmaklarını baskısı artınca insanı bir ihtiyaçla havayı hızla içine çekti, fakat bu boğazından tuhaf bir ses çıkmasına neden oldu. Karşılığında adamın acımasızca güldüğünü görmesi ise içinde korkudan başka bir şeylerin büyümesine tetikledi. Kendini bu kadar zayıf hissettiği için isyan ve öfkeyle dolmuştu. İki eliyle adamın bileğine asılıp nefret dolu bakışlarını ona doğru çevirdi. Tırnaklarını tüm gücüyle sıcak ete batırırken hafifçe gülümsedi ve cüretkâr bir şekilde, "Ama işe yaradı, öyle değil mi?" dedi.

Adamın öfkesi yeşil gözlerindeki anormal parıltı ve birbirine değen dişlerinden yükselen gıcırtıyla somutlaştı. Ve bu yeterli değilmiş gibi Henfield onu son derece basit bir hareketle sandalyeden kaldırıp geriye doğru sürükledi. Bir eli hâlâ boynundaydı ve moraracağından hiç şüphesi yoktu kızın.

Ancak Isabel bunun için çok fazla endişelenemeden kendini yatağın üzerinde buldu. Bu öyle sert bir düşüştü ki yatakta birkaç kez yaylandı. Sonra onun ağırlığını hissetti. Yatak isyanla gıcırdarken sırtüstü kaçmayı denedi ama Henfield buna izin vermedi.

"Çok ileri gittin deli kızıl..." dedi tuhaf ve bir o kadar boğuk bir sesle. Yüzleri birbirine değecek kadar yakındı. Isabel'i asıl korkutan sözlerden çok o ses tonuydu zaten... Ve bir de yakınlıkları. "Başına gelecekleri istiyorsun değil mi? Beni çileden çıkarmanın ne kadar tehlikeli olduğunu anlamış olmana rağmen devam ediyorsun çünkü istiyorsun... Beni istiyorsun."

Isabel başını hızla yana çevirip titrek bir sesle, "Hayır... Yaptıklarımın seninle bir ilgisi yoktu," dedi. Yanağına sürtünen dudaklar bir işkence aletinden farksızdı.

Generated by CamScanner from intsig.com

"Kafandan neler geçtiğini biliyorum küçük bakire... Ama çok yakında seni bu yükten kurtaracağım."

Isabel hissettiği korku ve aşağılanmayla derin bir nefes aldı, fakat ne bir cevap verebildi ne de onu uzaklaştırmayı denedi. Başına gelenlere inanamıyordu... Az sonra olacaklara da...

Ne var ki düşündüğü şey gerçekleşmedi. Henfield yaklaşacağı yerde uzaklaşırken Isabel şaşkınlıkla ona bakıyordu. Nihayet üzerinden kalkmıştı ama *bu* rahatlamasını sağlamıyordu elbette. Tepesinde dikilen adamın sırıtan yüzünü, içinden geçen tüm çalkantılı hislerle izliyordu sadece.

"Şimdi dinlenin Bayan Sullivan. Birkaç saat sonra Henfield'a döneceğiz."

Isabel onun kulübeden çıkışını şaşkınlıkla izlerken az önce neler olduğunu anlamaya çalışıyordu bir yandan da. Dinlen demişti ama nasıl? Uyuması mümkün değildi çünkü daha önce hiç hissetmediği kadar tehdit altındaydı. Özellikle de böyle, gökteki yıldızlar gibi sere serpe uzanmışken. Ağır kayaların altında kalmış kadar zorlanarak yerinden doğrulmayı denedi, fakat sonra vazgeçip sürünerek başını yastığa koyacak kadar yukarı çıktı. İçgüdüsel bir hareketle dizlerini kırıp karnında toplarken ellerini çenesinin altında birleştirdi. Gözleri bir falcının küresinden bile daha yuvarlak ve parlaktı. Uyuması mümkün değildi... Bu gece asla uyumayacaktı... Asla. Ancak sadece birkaç saniye sonra uyuyakaldı.

Her derin uykunun huzur dolu olması gerekmiyordu. Rüyalar, özellikle de kâbuslar her zaman en derin uykularda gelirdi çünkü. Isabel gözkapaklarını zorla aralayıp bulanık bakışlarını sabit bir noktaya dikti. Nerede olduğunu anlamak için zamana ihtiyacı yoktu çünkü tüm varlığıyla onu hissediyor, görebiliyordu. Bakışlarını diktiği yerde, tatsız anılarının

olduğu sandalyeye oturmuş doğrudan ona bakıyordu Henfield. Bacak bacak üstüne atmış, rahatça arkasına yaslanmıştı. Düşünceli ama sakin bir hali vardı. Uzunca bir süre hiçbir şey söylemeden izlediler birbirlerini... Ve süre uzadıkça huzursuzluk baş gösterdi. Genç kız yavaşça kıpırdanıp yerinden doğrulmaya çalıştı ancak hissettiği yorgunluk ve tuhaf kırgınlık yüzünden başarılı olamadı.

Üzerinde ince bir battaniye vardı. Onun işi olmalıydı. Tabii bunun için kimseye teşekkür etmek gibi bir niyeti yoktu.

"Dinlenebildin mi?"

Isabel bu sözleri duymazdan gelmeyi yeğleyip başını tam aksi yöne çevirdi. Garip ama ona karşı ciddi bir içerleme içindeydi. Küskündü fakat bu kimin umurundaydı değil mi?

"Saat on ikiyi geçiyor. Artık yola koyulmamız gerekiyor."

Isabel saati duyunca içten bir tepki vermeden edemedi. "Ne? O kadar oldu mu?"

Henfield kalkıp onun yanından geçerek kapıya doğru ilerledi ve dışarı çıkmadan önce, "Bir an önce hazırlanın, araba sizi bekliyor Bayan Sullivan," dedi.

Isabel sabaha karşı yaşadıklarını düşününce içinde bulunduğu anın sükûnetini tuhaf buluyordu. Dışarıdan gelen kuş cıvıltıları ve yakınlarda bir yerde akan suyun sesi huzur vericiydi. Sanki daha önce hiç huzursuz olmamış gibi hissediyordu kendini ama bundan hiç hoşnut değildi. Hızla üzerindeki battaniyeyi bir kenara fırlatıp yataktan indi ve aklına gelen ilk şey pencereye koşmak oldu.

Henfield dışarıda büyükçe bir arabanın tepesinde oturan arabacıya bir şeyler söylüyordu. *Tanrı aşkına bu araba da nereden çıkmıştı ve tabii gelirken bindiği köhne araba ve sıska at neredeydi?* Isabel detaylardaki inceliği gördükçe şeytani bir düşmanı olduğunu anlayabiliyordu. Eğer kont her şeyi bir gün önceden planlamadıysa yeni arabanın burada olmasına imkân yoktu. Daha nelerle karşılaşacağını Tanrı bilirdi.

Oda gündüz aydınlığında gözüne daha sıcak gelmişti, fakat demir kafesli pencereler ve tek çıkış kapısı hissettiği

Generated by CamScanner from intsig.com

sıcaklığı bıza döndürmeye yetiyordu. Kaçabilmesinin mümkün olmadığını anlayana kadar birkaç plan yapmaya çalıştıysa da kısa süre sonra çaresizlik içinde pencere kenarından ayrılıp elbisesini düzeltmeye koyuldu. Saçlarının nasıl göründüğünü düşünmek bile istemiyordu. El yordamıyla kendine çekidüzen verip masanın üzerindeki suyla yüzünü yıkadı.

Çantasının ve şapkasının tahta duvara çakılı çivilere asılmış olduğunu görünce buna hiç şaşırmadı. Ne de olsa Henfield pisliğini temizleme konusunda fazlasıyla iyiydi.

Birkaç dakika sonra yolculuk için tam olarak hazırmış gibi görünse de içinde fırtınalar kopuyordu. Güneşli güne açılan kapıyı aralarken derin derin birkaç kez nefes aldı ama bunun işe yaradığı pek söylenemezdi. Az önce çantasından çıkardığı Mimi'yi ondan güç almak istercesine göğsüne bastırırken, alabileceği her türlü desteğe ihtiyacı olduğunu düşünüyordu. Öte yandan bütün bir geceyi kapalı bir çantada geçiren zavallı Mimi hoşnutsuzluğunu belli etmek istercesine elbisesinin yaka fırfırlarını kemiriyordu.

Isabel kendinden emin adımlarla arabaya doğru yürümeye başladı. Çim yol ayak seslerini boğmasına rağmen Henfield yaklaştığını hemen fark etti ve arkasını dönüp ona sert bir bakış attı. Kızgın görünüyordu ve tarafsız olmak gerekirse böylesi daha makuldü. Genç kız başına gelenler ya da gelecekler için öfkeliydi çünkü verebileceği en insancıl tepkiyi veriyordu. Eğer dışarıdan bakıyor olsaydı yaptıkları yüzünden kendi canını cehenneme gönderecek kadar da adildi. Tabii arkasından Henfield için de cehennemden güzel bir oda ayarlanmasını sağlardı ki buna fikren bile değinmesine gerek yoktu.

Arabaya binerken ne kadar sakinse Henfield de bir o kadar tetikteydi. Belli ki bir delilik yapabileceğini düşünüyor ve santi bunu umuyordu. Anlaşılan kendisinden fiziksel olarak zayıf birini hırpalamaktan hoşlanan bir pislikti o. Elini boynuna götürüp acı var mı diye yokladı ama hiçbir şey hissedemedi. Oysa o güçlü ellerin boğazını kavradığı an başının ne büyük bir dertte olduğunu çok iyi hatırlıyordu.

Karşılıklı koltuklarda yapılan yolculuk sessizlik içinde geçiyordu. Isabel konuşmamak için ettiği yemine rağmen şimdi neden hiç konuşmadıklarını düşünüyordu. Hissetmeden onu izlemeye başladı. Daha doğrusu gazete tutan parmaklarını görebildi. Hayal gücü böyle kuvvetli ya da hatıraları bu denli canlı olmasaydı keşke. O parmakların gezindiği her noktayı eksiksiz olarak gösterebilecek kadar net hatırlıyordu çünkü aynı noktalar hâlâ yanıyordu. Düşünceleri öyle fütursuzcaydı ki yanakları al al oldu. O parmakların yaptıklarını hatırladığında hissettiği şeyin öfke olmamasından ötürü büyük bir utanç içindeydi lanet olsun ki...

Tüm bunlardan kurtulmanın bir yolunu bulmak zorundayım dedi içten içe ve başını pencereye yasladı. Tanrı'ya şükür Morgan yanındaydı... *Lanet olsun Morgan!* "Morgan... Morgan gittiğimi sanıyor," dedi birdenbire telaşla.

Henfield gazetesini kıpırdatmadan, "Sanırım öyle," diye sakin bir şekilde cevap verince Isabel çıldırmışçasına ileri atılıp gazeteyi hızla indirdi.

"Eğer eve gittiğinde beni göremezse başıma bir şey geldiğini düşünür. Aklını kaçıracak."

Genç adam sakinliğini koruyarak, "Bunca oyun oynuyorsanız birtakım risklerden de haberiniz olmalıydı Bayan Sullivan," dedi. "Morgan ilk başta telaşlanacaktır ama sonra anlayacağını düşünüyorum."

"Nasıl? Nasıl bu kadar gaddar olabiliyorsun?"

"Lütfen bana haksızlık etmeyin. Henüz gaddarlığım konusunda bir şey görmediniz."

Isabel bir süredir kucağında tuttuğu Mimi'yi koltuğa bırakıp adamın üzerine doğru eğildi. "Beni tehdit et, hatta canıma oku ama Morgan'ı sakın üzme."

Henfield da gazeteden geriye kalanları bir kenara bırakıp onunla burun buruna gelecek şekilde eğilerek, "Bu konuda sana söz veremem... Canına okuduğumda zaten yeterince üzülecektir," dedi. Kızın kaşlarını çatıp sustuğunu görünce bu boşluğu değerlendirerek hafiften eğlenir gibi bir tonla,

Generated by CamScanner from intsig.com

"Morgan için endişelenme. Evine gider gitmez senin gittiğin de olduğunu öğrenecek," dedi ve arkasına yaslandı.

"Nasıl?"

"Bir adamımı Morgan'ın arkasından gönderdim. Senin için endişelenmeye fırsat bulamadan nerede olduğunu öğrenecek."

Kafası karışan Isabel, "Tüm bunlara ne gerek vardı ki?" diye sordu. "Morgan burada olduğumu duyar duymaz vakit kaybetmeden gelecektir. Madem onun bilmesini istiyordun neden bu kadar zahmete girdin?"

Henfield'ın yüzü kocaman bir gülümseme ile aydınlandı. İnanılmaz ama bu haliyle gerçekten mutlu görünüyordu. "Ah sevgili Bella... Bunu gerçekten anlamadın mı yani?" Bella dediğine göre *bu* kesinlikle iyi bir şey değil diye düşündü genç kız. "En az dört gün boyunca Henfield sadece ikimizin olacak." Isabel anlıyor ama bunu düşünmek istemiyordu. Konuşmak ise şu an onun için o kadar uzak ve ulaşılmazdı ki. "Eğer bir şeyi kafama koymuşsam bunu hiç kimse engelleyemez ama herhangi bir pürüz çıkmayacağını da garanti etmek isterim. Morgan ile birbirinize çok bağlı görünüyordunuz. Bu yüzden seninle ilgili planlarımı duyduğunda bunu engellemek için her şeyi yapacağına inanıyorum."

Isabel farkında olmadan Mimi'yi kucaklayıp göğsüne bastırdı. Tabii bu hareket karşısındaki züppenin dikkatinden kaçmamıştı. Alaycı bakışlarının hiç önem yoktu çünkü onun karşısında daha aptal durumlara da düşmüştü. Hiç şüphesiz az sonra soracağı sorunun cevabı da o eşsiz anlardan birinin yaşanmasına neden olacaktı. "Niyetin ne?"

Anlamlı bir sessizlik oldu. Dışarıdan gelen ritmik sesler ikisi var olduğu sürece silik ve zayıftı zaten... Isabel yalnız olduğunu hissediyordu... Duyduklarından sonra ise bundan iyice emin oldu.

"Şimdiye kadar sana hareketlerimle anlatamadığıma göre açıkça söyleyeyim. Şu andan itibaren benimsin. Sadece bana aitsin ve bu gece sevgili Bella... Benim odama taşınıyorsun."

On Üçüncü Bölüm

Başından beri korktuğu şey *bu* değil miydi? Henfield ilk kez bu kadar açık ve netti. Isabel normal şartlarda hem düşünüp hem konuşabilirdi ama şimdi öylesine yoğun duygular içindeydi ki bu yoğunluk onu boğuyordu. Sudan çıkmış balık gibi ağzı açılıp kapanırken de tam olarak bu görüntüyü veriyordu zaten.

"Neden bu kadar şaşırdığınızı anlamadım."

Isabel alaycılığa ne kadar tahammülsüz olduğunu bu sözlerle iyice anlamış oldu ve hızla adamın üzerine atıldı. Mimi yere düşünce çıkan tok sesi bile duymamıştı. Düşünebildiği tek şey ona zarar vermekti ve beynini kullanabilecek durumda olmadığı için tırnaklarının işe yaramasını umuyordu. Ne var ki düşündüğü gibi olmadı çünkü Henfield bu saldırıyı bekliyormuş gibi ustaca bir hareketle kollarını hapsedip onu zorla yanına oturttu. Isabel bilekleri kontun tek eline hapsolmuş durumdayken çırpınmaya devam ediyordu.

"Uslu dur!"

Isabel ağlamaya ne kadar yaklaştığını hissettikçe daha fazla çıldırıyordu. Aynı anda hem öldürmek hem de sıcaklığına sığınmak için yanıyordu ve bu çelişkili hisler başını döndürüyordu. Bu kadar zayıf hale gelmesine neden olduğu için Henfield'dan öylesine nefret ediyordu ki bunu göstermenin neye mal olacağı umurunda bile değildi. Böyle düşünürken çırpınışlarını arttırdı ama kont da aynı ölçüde kontrolünü arttırdı ve onu kolları arasında sımsıkı hapsetti. *Bu* diğer sa-

Generated by CamScanner from intsig.com

rılışlarındaki ateşten uzak, sadece önlem amaçlı bir hareketti sadece. Muhtemelen Henfield çıldıran atlarını da böyle terbiye ediyordu.

Isabel göğüslerinin hemen üzerinden baskı yapıp omzunu saran kolu iki eliyle uzaklaştırmayı denedikçe zayıf düştüğünü hissediyordu. Çığlıklar atarak hıçkırıklara boğulmak üzereydi lanet olsun. Neyse ki o sınırı geçemeden Henfield sertçe sırtını koltuğa bastırdı da aniden ne durumda olduğunu fark etti. *Ağlamak mı? Asla…*

"Bir kere daha kaçmayı denememeni tavsiye ederim."

Genç kız yanındaki zorbanın tehditkâr sözlerine karşılık gururla çenesini kaldırdı. Aralarında bir anlaşma olmamıştı ama kont da bir şekilde onun sakinleştiğini ve artık savaşmayacağını anlamış gibi gevşemişti. Aslında sakinleşmiş değildi ama mekânın savaşmak için uygun bir yer olmadığını anlamıştı. Elbette değerlendirebileceği fırsatlar bulacaktı. Önce bir şoktan çıksın…

Isabel hain planlar yapmayı kestiği an ayağının dibinde sırtüstü debelenen Mimi'yi gördü ve yeniden ağlamak istedi. Hatta yerde olma sebebi kendisi değilmiş gibi zavallı hayvanı büyük bir nezaketle eline alırken gözleri dolu dolu olmuştu bile. Üstelik Henfield da ona hiç yardımcı olmuyordu.

"Zavallı hayvana kaplumbağa muamelesi yapmayı deneseniz olmaz mı? Eminim dışarıda huzurlu bir hayatı özlüyordur. Baksanıza, şu anda benden bile kızgın görünüyor."

Isabel adamın hiç de kızgınmış gibi görünmeyen yüzüne ters bir bakış atıp karşı koltuğa oturdu. Mimi'nin her daim öfkeliymiş gibi duran ifadesini incelediğinde ise içten bir üzüntü hissetti. Eğer utanmasaydı Mimi'nin buruşuk suratına bir öpücük kondurabilirdi. Tabii bunu yapmama sebeplerinden biri de kendisini küçük bir kaplumbağa ile karşılaştıran Henfield'ın aynı öpücüğü talep etme olasılığıydı.

Başını pencereye çevirip asabi bir tavırla, "Başına gelenler için önce kendini suçla. Eğer hak etmeseydin bunların hiçbiri olmazdı," diye söylendi.

Isabel ne kadar asabiyse Henfield tüm sakinliğiyle, "Kaderci mantığınız kendi durumunuzu kabullenmenize yardımcı olacağı için şanslısınız Bayan Sullivan," diyerek kardeşlik verdi. Sonra gazetesinden kalanları hışırdatarak düzeltti ve ilgisini ondan uzaklaştırdı.

Ancak Isabel kendini yeterince ifade edemediğini düşünüyordu. Bu yüzden içinde fokurdayan öfkeyle, "Bu benim kaderim değil ve henüz hiçbir şey kaybetmedim," deyiverdi.

"Henüz… Bayan Sullivan ama…" Cebinden çıkardığı saatine şöyle bir baktıktan sonra sözlerini sürdürerek, "Ama geceye şunun şurasında sadece yedi saat kaldı," dedi ve durumun ciddiyeti hakkında Isabel'e ufak bir ipucu vermiş oldu.

Yolculuğun geri kalan bölümü son derece sessiz ama gergin geçti. Isabel kasıtlı olarak konta bakmadığı zamanlarda ona doğru çekilerek önce kendine ihanet ediyordu. Karşı taraftaki durum ise oldukça sakin ve sanki Isabel yokmuş gibi seyrederken, her ikisi için de en iyisinin bu olduğu söylenebilirdi.

Nihayet malikâne arazisine girdiklerinde yeni bir gerginlik baş gösterdi. Isabel bir gece önce demir kapıdan çıkarken bir daha buraya girmeyeceğinden neredeyse emindi ama şimdi yanıldığını acı bir biçimde hatırlıyordu. Araba kapıyı geçerken bekçiyi fark etti ve belki de olanlar hakkında hiçbir fikri olmayan adama nefret dolu bir bakış attı. Gururlu ve mesafeli uşaklara özel o donuk ifade bozulup yerini şaşkınlığa bıraktığında ise adice bir zevk duymaktan kendini alamadı.

Kaçarken fırtına gibi koşarak kat ettiği yolu arabayla kısacık bir zamanda tüketirken hem korku hem de öfke doluydu.

Araba mermer avlunun bitimindeki uzun mermer merdivenlerin önünde durdu. Isabel belli etmeden Henfield'a baktığında onun kendisini izlediğini gördü ve yanaklarına rahatsız edici bir sıcaklığın yayıldığını hissetti. Nedenini bilmiyordu çünkü adamın yüzünde herhangi bir ima yoktu… Sadece bakıyordu. Durumun dayanılmazlığını fark edip

Generated by CamScanner from intsig.com

rılışlarındaki ateşten uzak, sadece önlem amaçlı bir hareketti sadece. Muhtemelen Henfield çıldıran atlarını da böyle teriyebiye ediyordu.

Isabel göğüslerinin hemen üzerinden baskı yapıp omzunu saran kolu iki eliyle uzaklaştırmayı denedikçe zayıf düştüğünü hissediyordu. Çığlıklar atarak hıçkırıklara boğulmak üzereydi lanet olsun. Neyse ki o sınırı geçemeden Henfield sertçe sırtını koltuğa bastırdı da aniden ne durumda olduğunu fark etti. *Ağlamak mı? Asla…*

"Bir kere daha kaçmayı denememeni tavsiye ederim."

Genç kız yanındaki zorbanın tehditkâr sözlerine karşılık gururla çenesini kaldırdı. Aralarında bir anlaşma olmamışına kont da bir şekilde onun sakinleştiğini ve artık savaşmayacağını anlamış gibi gevşemişti. Aslında sakinleşmiş değildi ama mekânın savaşmak için uygun bir yer olmadığını anlamıştı. Elbette değerlendirebileceği fırsatlar bulacaktı. Önce bir şoktan çıksın…

Isabel hain planlar yapmayı kestiği an ayağının dibinde sırtüstü debelenen Mimi'yi gördü ve yeniden ağlamak istedi. Hatta yerde olma sebebi kendisi değilmiş gibi zavallı hayvanı büyük bir nezaketle eline alırken gözleri dolu dolu olmuştu bile. Üstelik Henfield da ona hiç yardımcı olmuyordu.

"Zavallı hayvana kaplumbağa muamelesi yapmayı deneseniz olmaz mı? Eminim dışarıda huzurlu bir hayatı özlüyordur. Baksanıza, şu anda benden bile kızgın görünüyor."

Isabel adamın hiç de kızgınmış gibi görünmeyen yüzüne ters bir bakış atıp karşı koltuğa oturdu. Mimi'nin her daim öfkeliymiş gibi duran ifadesini incelediğinde ise içten bir üzüntü hissetti. Eğer utanmasaydı Mimi'nin buruşuk suratına bir öpücük kondurabilirdi. Tabii bunu yapmama sebeplerinden biri de kendisini küçük bir kaplumbağa ile karşılaştıran Henfield'ın aynı öpücüğü talep etme olasılığıydı.

Başını pencereye çevirip asabi bir tavırla, "Başına gelenler için önce kendini suçla. Eğer hak etmeseydin bunların hiçbiri olmazdı," diye söylendi.

Isabel ne kadar asabiyse Henfield tüm sakinliğiyle, "Kaderci mantığınız kendi durumunuzu kabullenmenize yardımcı olacağı için şanslısınız Bayan Sullivan," diyerek karşılık verdi. Sonra gazetesinden kalanları hışırdatarak düzeltti ve ilgisini ondan uzaklaştırdı.

Ancak Isabel kendini yeterince ifade edemediğini düşünüyordu. Bu yüzden içinde fokurdayan öfkeyle, "Bu benim kaderim değil ve henüz hiçbir şey kaybetmedim," deyiverdi.

"Henüz… Bayan Sullivan ama…" Cebinden çıkardığı saatine şöyle bir baktıktan sonra sözlerini sürdürerek, "Ama geceye şunun şurasında sadece yedi saat kaldı," dedi ve durumun ciddiyeti hakkında Isabel'e ufak bir ipucu vermiş oldu.

Yolculuğun geri kalan bölümü son derece sessiz ama gergin geçti. Isabel kasıtlı olarak konta bakmadığı zamanlarda ona doğru çekilerek önce kendine ihanet ediyordu. Karşı taraftaki durum ise oldukça sakin ve sanki Isabel yokmuş gibi seyrederken, her ikisi için de en iyisinin bu olduğu söylenebilirdi.

Nihayet malikâne arazisine girdiklerinde yeni bir gerginlik baş gösterdi. Isabel bir gece önce demir kapıdan çıkarken bir daha buraya girmeyeceğinden neredeyse emindi ama şimdi yanıldığını acı bir biçimde hatırlıyordu. Araba kapıyı geçerken bekçiyi fark etti ve belki de olanlar hakkında hiçbir fikri olmayan adama nefret dolu bir bakış attı. Gururlu ve mesafeli uşaklara özel o donuk ifade bozulup yerini şaşkınlığa bıraktığında ise adice bir zevk duymaktan kendini alamadı.

Kaçarken fırtına gibi koşarak kat ettiği yolu arabayla kısacık bir zamanda tüketirken hem korku hem de öfke doluydu.

Araba mermer avlunun bitimindeki uzun mermer merdivenlerin önünde durdu. Isabel belli etmeden Henfield'a baktığında onun kendisini izlediğini gördü ve yanaklarına rahatsız edici bir sıcaklığın yayıldığını hissetti. Nedenini bilmiyordu çünkü adamın yüzünde herhangi bir ima yoktu… Sadece bakıyordu. Durumun dayanılmazlığını fark edip

Generated by CamScanner from intsig.com

Mimi'yi çantasına tıkıştırdıktan sonra gittikçe küçülen arabadan kaçmak için kapıya uzanmıştı ki kapı kendiliğinden açıldı ve keskin gün ışığı içeri doldu. Elini gözlerine siper edip girişe yerleştirilen merdivenden uçarcasına indi ve eve doğru uzanan mermer merdivenlere yöneldi.

Daha ilk basamakta yürümenin gereği olarak arkaya doğru savurduğu bir elinin Henfield'ın sıcak avucuna hapsolduğunu hissedince irkilerek başını arkaya çevirdi. Ancak hareketinin keskinliği yüzünden bir üst basamağa atmaya niyetlendiği ayağının taşa takılmasına engel olamadı. Yeri öpmesine çok az bir mesafe varken belinden kavrayan Henfield sayesinde dengesini buldu, fakat bu kez de başka bir sorunla burun buruna geldi.

Dikkatli bakışlar *düşmekten kurtulan ahmak kız ile onun kahramanı* hallerinden daha fazlasını sezebilirlerdi zira Henfield *ahmak kızı* öpecekmiş gibi duruyordu. Yakın olmak sözü yeterli değildi ve tuhaf bir şekilde *bu* sadece fiziksel bir yakınlık da değildi.

Isabel Henfield'ın belini kavrayan kollarını sıkı sıkıya kavradığını fark etmesine rağmen kıpırdamak istemiyordu. Zaten kıpırdarsa dudakları yanlışlıkla onun dudaklarına değebilirdi... Onun dudaklarına...

Sesli bir şekilde yutkunduktan sonra bakışlarını yukarıya, kara ormanlar kadar kararmış yeşil gözlere çevirdi. Duygusal olmasa da anlamlı birkaç saniye boyunca bakıştılar, fakat Henfield aralarındaki o şey her ne ise yerle bir edecek ukala sözleri hızla sarf ediverdi.

"Kollarıma atlamak için geceyi bile bekleyemeyişin gururumu okşadı Bella..."

Isabel önce bakışlarını, sonra da ellerini çekip hızla geriye doğru bir adım attı ve düşüp düşmeyeceğini umursamadan aceleyle merdivenleri çıktı. Hizmetçi ordusunun ilgi dolu bakışları altında büyük girişten geçerken hem huzursuz hem de utanç içindeydi. Benzer hislerle arkasından takip eden varmış gibi daha bir gece önce kaldığı odaya uzanan merdivenleri de koşarak geçti ve sonunda o an için sığınak olarak gördüğü odaya daldı.

Nedense kollarını açmış bir vaziyette onu bekleyen dadısı ile karşılaşacağını ummuştu ancak odada Morgan'sızlık dışında başka bir boşluk daha vardı. Sebebi giysi sandığının da gitmiş olmasıydı belki de. Odanın ortasında öylece kalakalmış, sandığının en son bulunduğu yere bakarken gözleri dolmuştu. Ağır ağır büyük yatağa doğru ilerledi ve çökercesine kendisini bıraktı. Ancak henüz rahatlamaya fırsat bile bulamadan kapı pat diye açıldı.

İçeri orta yaşlı bir hizmetçi ve elinde örtüler taşıyan iki uşak girdi. Isabel'i gördüklerinde ise şaşkınlıklarını gizlemeden ona uzun uzun baktılar. Genç kız da onlara aynı şekilde karşılık verirken siyah üniformalı hizmetçi öne çıkarak, "Leydim kusura bakmayın lütfen. Odanın boş olduğunu sanıyordum," dedi.

Isabel anlayışla başını salladı. "Öyle olması gerekiyordu zaten." Bu arada hizmetçi ona hâlâ boş gözlerle bakmaya devam ediyordu. Isabel onlara burada zorla tutulduğunu söyleyebilirdi ama bunun bir işe yaramayacağının farkındaydı.

Hizmetçi arkasında duran uşakların elindeki beyaz örtüleri işaret etti. "Odayı kapatmak için gelmiştik. Sizin için yukarıyı hazırladık leydim."

Yukarı derken nereyi kastediyor olabilirdi? Eğer kontun odasına taşınacak olsaydı kadın bunu ima ederdi. Öte yandan böyle bir şeyin gerçekleşmeyeceğine olan kuvvetli inancı içini biraz olsun rahatlatıyordu. Muhtemelen bu sadece bir blöftü. Bu sebeple itiraz etmek yerine, "O halde bana odamı gösterir misiniz?" dedi.

Kadın itaatkâr bir tavırla başını salladı ancak yüzünde garip bir ifade vardı. Hatta hafiften pembeleşmişti sanki. Isabel tek kaşını kaldırıp kaçar gibi odadan çıkan hizmetçinin peşinden ilerledi.

Huzursuzluğuna rağmen bir üst kata daha önce hiç çıkmadığı için merakına engel olamıyordu. Bu katın diğer kat-

Generated by CamScanner from intsig.com

lardan daha özel olmasını beklemişti ama yapı olarak hiçbir fark olmamakla birlikte üçüncü katta olduklarına dair herhangi bir iz de yoktu. Belki sadece uzun hole sık aralıklarla yerleştirilmiş tabloların yarattığı bir zenginlik vardı dikkat çeken.

Karşılıklı sayısız odanın yanı sıra koridorun en sonunda, aydınlıkta kalan oda gözünden kaçmamıştı. Diğer uçtaki oda ise *sakın bana yaklaşmayın* mesajları veren karanlık bir mağara ağzı gibiydi ki Isabel merak dahi etmeden hizmetçinin peşinden ilerledi. Hangisine taşınacağı ihtimali üzerine düşünürken kadın en uçtaki odaya doğru yürümeye devam edince kalbi teklemeye başladı. Hizmetçi odanın kapısını açtığında ise olduğu yerde öylece kalakaldı. Diğerlerinden kolaylıkla ayrılan bu odanın kime ait olduğunun söylenmesine gerek yoktu elbette... Kaldı ki Henfield gibi birini tarif ederken *sağdan ikinci odada kalan adam* ifadesinin yavanlığı bile Isabel'e hangi odada kalacağını açıkça söylüyordu.

Kaçma isteğini güçlükle bastırıp yavaşça, korkakça, hatta ölüme giden bir kurbanın yaşadığı tüm hislerle birkaç adım daha attı ve başını eşikten içeri uzattı.

Maun mobilyalarla kaplı kasvetli odanın sahibi kadar karanlık havası bir bulut gibi etrafını sardı. Aynı zamanda içinde fokurdayan o tükenmez öfke iyice kabardı ve sıkmakta olduğu dişlerinin arasından nefretle fısıldadı. "Piç kurusu, adi herif!"

Koşarak koridoru geçip merdivenleri de aynı hızla kat ederek zemin kata indi. Etrafta davetten kalma karmaşayı düzene sokmaya çalışan kalabalık bir hizmetçi ordusu vardı. Onlara az sonra nasıl bir gösteri yapacağını umursamadan önüne gelen ilk hizmetliye sordu. "Lordunuz nerede?"

Genç ve peruklu uşağın ondan bir baş uzun olması hiç önemli değildi zira Isabel çok öfkeliydi. Akıllı delikanlı da aynı fikirde olmalıydı ki soruyu ikiletmeden parmağıyla Henfield'ın çalışma odasının bulunduğu koridoru işaret etti ve Isabel hızla arkasını dönüp birkaç saniye içinde odaya daldı.

Oda tıpkı en son girdiğinde olduğu gibi boştu. Lanet herifin yanan purosunun dumanı olmasa onun buraya hiç girmediğini bile düşünebilirdi Isabel. Büyük masadaki kül tablasında duran puroyu dikkatle eline aldı. Daha yeni yakıldığı belli olan puroyu incelerken Henfield'ın nereye gitmiş olabileceğini düşünüyordu bir yandan da... Sonra dayanılmaz bir dürtüyle puroyu ağzına yaklaştırdı ve küçük bir tereddütten sonra dudaklarının arasına yerleştirdi. Isabel'in beklenmeyen ayartılara karşı her zaman bir zaafı vardı. Tuhaf ama bu *onun* tadına bakmak gibi bir şeydi. Böyle hissetmesinin nedeni tütünü saran yaprakta Henfield'ın tadının olması değil adamın tadının zaten o koyu renkli yaprağa benzemesiydi. Bayıldığı o erkeksi koku geldi aklına ve burnu tütün dumanıyla doldu. Dumanın kendi ağzından çıktığının farkında bile değildi. Aptalca bir kıkırdamanın ardından yeni bir nefes çekip hızla dışarı verdi. Başı dönüyordu...

Derken hiç beklemediği bir anda masanın sağ tarafında kalan kitap raflarının bulunduğu yerden bir öksürük sesi geldi. Isabel'in yeni bir nefes almak üzere olduğu puroyu tutan eli havada, tam da aralık dudaklarının hizasında asılı kaldı. İşte ancak o zaman rafların arasından kendisini keyifle izleyen Henfield'ı görebildi. Purodan tüten duman perdesinin arkasından anlamlı birkaç saniye boyunca - ya da Isabel'in gözleri dumandan yanana kadar - birbirlerini süzdüler.

Bu ani farkındalık kafasına gülle gibi inince Isabel nerede, neden ve ne durumda olduğunu idrak edebilse de puronun parmaklarının arasından kaymasına mani olamadı. Elbette aptallığı bununla bitmedi... Pahalı İran halısının üzerine düşen puroyu ayağının altında bir güzel ezdikten sonra yanık iplik ve tütünün iğrenç kokusunu derin derin içine çekti. İşte o an acımasız dünya ile yüzleşip iki adım geriledi. Korkuya kapılmış halde, "Özür dilerim..." derken aklında odada bulunma nedeni yoktu, sadece kendini mahcup hissediyordu.

Neyse ki Henfield halıyla ilgileniyormuş gibi görünmüyordu, fakat Isabel için bu sadece kısa süreli bir rahatlamaydı

Generated by CamScanner from intsig.com

çünkü adam yaklaştıkça başka konularda endişelenmesi gerektiğini hatırlıyordu.

Birden tuhaf bir şey hissetti. Aslında bu daha önce üzerinde durmadığı ama beynini sürekli kemiren bir tahtakurusuydu. *Henfield her şeyi nasıl öğrenmişti?*

Bazı geveze kuşlar nerede nasıl konuştuklarına dikkat etmiyorlar derken acaba saklanıp onları dinlediğini mi ima etmişti? Elbette...

Öfkeden soluğu kesilince önce konuşamadı ama sonra etrafına tükürükler saçmayı umursamadan bağırmaya başladı. "Sen bizi dinledin... Basit bir hizmetçi gibi gizlendin ve bizi dinledin. Eğer bir centilmen olsaydın kendini gösterirdin ama elbette öyle yapmadın çünkü sen ne bir centilmen ne de iyi birisin... Lanet pislik bunu yapmamalıydın."

Henfield sadece, "Neden?" diye sormakla yetindi. Halinde gerçek bir şaşkınlık vardı.

"Neden mi? Nedeni şu..." Isabel mantıklı bir *neden* ararken kısa süre duraksadı ve sonra en makul gerekçesini dile getirdi. "Çünkü hanımları dinlemek hiç de kibar bir davranış değil." Kartlarının daha güçlü olmasını dilediği o harika anlardan birini daha yaşıyordu...

Henfield bu kez keyifle güldü. "Sizce kibar olmak umurumda mı sanıyorsunuz?"

"Olmadığını biliyorum."

"O halde bunu konuşmaya gerek yok. Kibarlığa gerek duymamam dışında benimle ilgili başka şeyler de bildiğinizden eminim Bayan Sullivan." Tehditkâr bir tavırla ona iki adım daha yaklaşarak niyetini hafiften belli etti. Isabel ise kapıya yeterince yakın olduğu için fazla gerileyemedi çünkü koca kapının açılma mesafesini de düşünmek zorundaydı.

Aynı şeyi kont da düşünüyormuş gibi ondan önce davranıp kapıya doğru ilerledi ve kilidi çevirdi.

"Ah Tanrım... Sakın bana dokunma!"

Genç kız odanın ortasına doğru kaçınca Henfield pis pis sırıttı. "Bu gece sadece dokunmakla kalmayıp sizinle skandal yaratacak şeyler yapacağım. Hem siz de bunun için gelmemiş miydiniz?"

Isabel onu duymazdan gelip ister istemez geliş nedenine dönmek zorunda kaldı. Gururla başını dikleştirip cesaretle adamın gözlerine bakarak, "Senin odana taşınmak gibi bir niyetim yok," dedi.

Henfield yavaşça odayı turlarken, "Hmmm... Şu mesele," diye mırıldandı.

Isabel onun gibi sakin ve sinir bozucu olabilmek için sağ kolunu feda etmeye hazırdı. "Evet o mesele... Buraya kadar gelmem bile hataydı. Derhal gitmek istiyorum."

"Bu mümkün değil ve size gerekçelerini anlatmıştım."

"Ah... Şu uyduruk gerekçeler. Yaptığımın suç olmadığını söyledin ama şu an berbat bir suç işliyorsun. Bir genç kızı isteği dışında evinde tutuyorsun ve..." Sözlerine devam edemeden sustu. *Ve onu yatağa atmaya çalışıyorsun* diyebilecek kadar cesur değildi.

Tanrı'ya şükür Henfield da cümleyi tamamlamadı. Fakat genç kızın hoşuna gitmeyecek başka cümleler kurdu. "Bunu kimse umursamayacaktır... Kanatlarım altında olmak için can atan o kadar çok kadın var ki."

"Git onlardan birini kaçır o zaman," diye bağırdı Isabel çıldırmış gibi bir ses tonuyla.

Kontun kaşları garip mizah anlayışına yakışacak şekilde kalktı. Yine hafiften gülümsüyordu ve *bu* Isabel'i gerçekten delirtiyordu. "Bayan Sullivan çenenizi boşa yormayın lütfen. Eşyalarınız odama yerleştirildi bile."

"Buna hakkın yok... Bir saniye..." diyerek öfkeyle çıkıştı Isabel ama sonra kontun söylediği bir şey aklına takıldı. "Eşyalarım mı?" diye sordu. "Eşyalarım Morgan ile gitti sanıyordum."

"Biliyorum ama bahsettiğim yeni elbiselerinizdi?"

"Yeni elbiselerim mi? Nasıl? Ne zaman?"

"Plan yapabilenin sadece kendiniz olduğunu mu düşünüyorsunuz Bayan Sullivan? Dün ihtiyacınız olabilecek birkaç

Generated by CamScanner from intsig.com

çünkü adam yaklaştıkça başka konularda endişelenmesi gerektiğini hatırlıyordu.

Birden tuhaf bir şey hissetti. Aslında bu daha önce üzerinde durmadığı ama beynini sürekli kemiren bir tahtakuruşuydu. *Henfield her şeyi nasıl öğrenmişti?*

Bazı geveze kuşlar nerede nasıl konuştuklarına dikkat etmiyorlar derken acaba saklanıp onları dinlediğini mi ima etmişti? Elbette...

Öfkeden soluğu kesilince önce konuşamadı ama sonra etrafına tükürükler saçmayı umursamadan bağırmaya başladı. "Sen bizi dinledin... Basit bir hizmetçi gibi gizlendin ve bizi dinledin. Eğer bir centilmen olsaydın kendini gösterirdin ama elbette öyle yapmadın çünkü sen ne bir centilmen ne de iyi birisin... Lanet pislik bunu yapmamalıydın."

Henfield sadece, "Neden?" diye sormakla yetindi. Halinde gerçek bir şaşkınlık vardı.

"Neden mi? Nedeni şu..." Isabel mantıklı bir neden ararken kısa süre duraksadı ve sonra en makul gerekçesini dile getirdi. "Çünkü hanımları dinlemek hiç de kibar bir davranış değil." Kartlarının daha güçlü olmasını dilediği o harika anlardan birini daha yaşıyordu...

Henfield bu kez keyifle güldü. "Sizce kibar olmak umurumda mı sanıyorsunuz?"

"Olmadığını biliyorum."

"O halde bunu konuşmaya gerek yok. Kibarlığa gerek duymamam dışında benimle ilgili başka şeyler de bildiğinizden eminim Bayan Sullivan." Tehditkâr bir tavırla ona iki adım daha yaklaşarak niyetini hafiften belli etti. Isabel ise kapıya yeterince yakın olduğu için fazla gerileyemedi çünkü koca kapının açılma mesafesini de düşünmek zorundaydı.

Aynı şeyi kont da düşünüyormuş gibi ondan önce davranıp kapıya doğru ilerledi ve kilidi çevirdi.

"Ah Tanrım... Sakın bana dokunma!"

Genç kız odanın ortasına doğru kaçınca Henfield pis pis sırıttı. "Bu gece sadece dokunmakla kalmayıp sizinle skandal yaratacak şeyler yapacağım. Hem siz de bunun için gelmemiş miydiniz?"

Isabel onu duymazdan gelip ister istemez geliş nedenine dönmek zorunda kaldı. Gururla başını dikleştirip cesaretle adamın gözlerine bakarak, "Senin odana taşınmak gibi bir niyetim yok," dedi.

Henfield yavaşça odayı turlarken, "Hmmm... Şu mesele," diye mırıldandı.

Isabel onun gibi sakin ve sinir bozucu olabilmek için sağ kolunu feda etmeye hazırdı. "Evet o mesele... Buraya kadar gelmem bile hataydı. Derhal gitmek istiyorum."

"Bu mümkün değil ve size gerekçelerini anlatmıştım."

"Ah... Şu uyduruk gerekçeler. Yaptığımın suç olmadığını söyledin ama şu an berbat bir suç işliyorsun. Bir genç kızı isteği dışında evinde tutuyorsun ve..." Sözlerine devam edemeden sustu. *Ve onu yatağa atmaya çalışıyorsun* diyebilecek kadar cesur değildi.

Tanrı'ya şükür Henfield da cümleyi tamamlamadı. Fakat genç kızın hoşuna gitmeyecek başka cümleler kurdu. "Bunu kimse umursamayacaktır... Kanatlarım altında olmak için can atan o kadar çok kadın var ki."

"Git onlardan birini kaçır o zaman," diye bağırdı Isabel çıldırmış gibi bir ses tonuyla.

Kontun kaşları garip mizah anlayışına yakışacak şekilde kalktı. Yine hafiften gülümsüyordu ve *bu* Isabel'i gerçekten delirtiyordu. "Bayan Sullivan çenenizi boşa yormayın lütfen. Eşyalarınız odama yerleştirildi bile."

"Buna hakkın yok... Bir saniye..." diyerek öfkeyle çıkıştı Isabel ama sonra kontun söylediği bir şey aklına takıldı. "Eşyalarım mı?" diye sordu. "Eşyalarım Morgan ile gitti sanıyordum."

"Biliyorum ama bahsettiğim yeni elbiselerinizdi?"

"Yeni elbiselerim mi? Nasıl? Ne zaman?"

"Plan yapabilenin sadece kendiniz olduğunu mu düşünüyorsunuz Bayan Sullivan? Dün ihtiyacınız olabilecek birkaç

Generated by CamScanner from intsig.com

yaklaştıkça başka konularda endişelenmesi gerektiğini hatırlıyordu.

Birden tuhaf bir şey hissetti. Aslında bu daha önce üzerinde durmadığı ama beynini sürekli kemiren bir tahtakurusuydu. *Henfield her şeyi nasıl öğrenmişti?*

Bazı geveze kuşlar nerede nasıl konuştuklarına dikkat etmiyorlar derken acaba saklanıp onları dinlediğini mi ima etmişti? Elbette...

Öfkeden soluğu kesilince önce konuşamadı ama sonra etrafına tükürükler saçmayı umursamadan bağırmaya başladı. "Sen bizi dinledin... Basit bir hizmetçi gibi gizlendin ve bizi dinledin. Eğer bir centilmen olsaydın kendini gösterirdin ama elbette öyle yapmadın çünkü sen ne bir centilmen ne de iyi birisin... Lanet pislik bunu yapmamalıydın."

Henfield sadece, "Neden?" diye sormakla yetindi. Halinde gerçek bir şaşkınlık vardı.

"Neden mi? Nedeni şu..." Isabel mantıklı bir *neden* ararken kısa süre duraksadı ve sonra en makul gerekçesini dile getirdi. "Çünkü hanımları dinlemek hiç de kibar bir davranış değil." Kartlarının daha güçlü olmasını dilediği o harika anlardan birini daha yaşıyordu...

Henfield bu kez keyifle güldü. "Sizce kibar olmak umurumda mı sanıyorsunuz?"

"Olmadığını biliyorum."

"O halde bunu konuşmaya gerek yok. Kibarlığa gerek duymamam dışında benimle ilgili başka şeyler de bildiğinizden eminim Bayan Sullivan." Tehditkâr bir tavırla ona iki adım daha yaklaşarak niyetini hafiften belli etti. Isabel ise kapıya yeterince yakın olduğu için fazla gerileyemedi çünkü koca kapının açılma mesafesini de düşünmek zorundaydı.

Aynı şeyi kont da düşünüyormuş gibi ondan önce davranıp kapıya doğru ilerledi ve kilidi çevirdi.

"Ah Tanrım... Sakın bana dokunma!"

Genç kız odanın ortasına doğru kaçınca Henfield pis pis sırıttı. "Bu gece sadece dokunmakla kalmayıp sizinle skandal yaratacak şeyler yapacağım. Hem siz de bunun için gelmemiş miydiniz?"

Isabel onu duymazdan gelip ister istemez geliş nedenine dönmek zorunda kaldı. Gururla başını dikleştirip cesaretle adamın gözlerine bakarak, "Senin odana taşınmak gibi bir niyetim yok," dedi.

Henfield yavaşça odayı turlarken, "Hmmm... Şu mesele," diye mırıldandı.

Isabel onun gibi sakin ve sinir bozucu olabilmek için sağ kolunu feda etmeye hazırdı. "Evet o mesele... Buraya kadar gelmem bile hataydı. Derhal gitmek istiyorum."

"Bu mümkün değil ve size gerekçelerini anlatmıştım."

"Ah... Şu uyduruk gerekçeler. Yaptığımın suç olmadığını söyledin ama şu an berbat bir suç işliyorsun. Bir genç kızı isteği dışında evinde tutuyorsun ve..." Sözlerine devam edemeden sustu. *Ve onu yatağa atmaya çalışıyorsun* diyebilecek kadar cesur değildi.

Tanrı'ya şükür Henfield da cümleyi tamamlamadı. Fakat genç kızın hoşuna gitmeyecek başka cümleler kurdu. "Bunu kimse umursamayacaktır... Kanatlarım altında olmak için can atan o kadar çok kadın var ki."

"Git onlardan birini kaçır o zaman," diye bağırdı Isabel çıldırmış gibi bir ses tonuyla.

Kontun kaşları garip mizah anlayışına yakışacak şekilde kalktı. Yine hafiften gülümsüyordu ve *bu* Isabel'i gerçekten delirtiyordu. "Bayan Sullivan çenenizi boşa yormayın lütfen. Eşyalarınız odama yerleştirildi bile."

"Buna hakkın yok... Bir saniye..." diyerek öfkeyle çıkıştı Isabel ama sonra kontun söylediği bir şey aklına takıldı. "Eşyalarım mı?" diye sordu. "Eşyalarım Morgan ile gitti sanıyordum."

"Biliyorum ama bahsettiğim yeni elbiselerinizdi?"

"Yeni elbiselerim mi? Nasıl? Ne zaman?"

"Plan yapabilenin sadece kendiniz olduğunu mu düşünüyorsunuz Bayan Sullivan? Dün ihtiyacınız olabilecek birkaç

Generated by CamScanner from intsig.com

şey sipariş ettirdim... Ve beden konusunda yanılmadığıma eminim." İlgili bakışları Isabel'in göğüslerine kaymıştı.

Isabel öfkeden köpürüyordu. "Sen nasıl bir şeytansın?"

Henfield ise gittikçe daha çok rahatlıyordu. "Yolculuk sizi yormuş olmalı. Biraz dinlenmek iyi gelecektir."

"Ancak senden kurtulduğumda iyi olabilirim."

"Bu seçeneklerimiz arasında yok maalesef."

"Beni zorlamaya devam edersen seni pişman ederim."

Henfield alaycı bir şekilde güldü. "Nasıl? Yoksa kaplumbağanızla bana vurma niyetinde misiniz yine?"

Isabel elinde anormal bir hızla sallanan çantasına bakıp iç geçirdi. Mimi'nin canına okumuştu lanet olsun. Yine de bunu şu an için göz ardı ederek, "Bilmek istemezsin," dedi.

Kont yavaşça yaklaşmaya başladığında kızın aklından geçen ilk şey kaçmak oldu, fakat bir korkak gibi görünmemek için kıpırdamaksızın bekledi. Aralarındaki mesafe öyle daralmıştı ki buna daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu. Tanrı aşkına ne kadar da uzun boyluydu...

Harika kokusu burnuna doldukça tüm dertlerinden arınıyor ve bu duruma düşmekten nefret ediyordu... Lanet olsun ona nasıl karşı koyacaktı ki?

"Bella..."

Bella olmak istemiyordu. Şimdi değil... Çenesi göğsüne değene kadar başını eğip bekledi. Omuzlarını kavrayan ellere tepkisiz kalmak utanç vericiydi ama öyle güçsüzdü ki... Ne zaman yakınlaşsalar uçlarda geziniyordu. Ya öfkeden çıldırıp ona saldırıyor ya da uysal bir kuzu gibi kurban olacağı anı bekliyordu. Oysa o ikisi de değildi... O Isabella'ydı.

Boynuna değen dudaklar acı verici bir haz veriyordu. Evet, bundan da nefret ediyordu... Özellikle de o dudakların ipek gibi, tüylerini diken diken eden tatlı temasının içinde yarattığı fırtına yüzünden kendini bir yerlerden atmak istiyordu.

"Şimdi odamıza gitmeni istiyorum. Biraz dinlen ve gece için beni bekle."

Isabel için büyü sona ermemişti elbette ama Tanrı'ya şükür

öncelikleri aklını başına toplamasını sağlamıştı. Henfield'ın kulağına doğru söylediği sözler nerede ve ne durumda olduğunu hatırlatan ziller gibiydi.

Ani gelen uyanışla birlikte hızla geri çekilmesi belki de gün içinde yaptığı en akıllıca hareketti. "Asla... Asla seninle aynı odada kalmayacağım ve asla bana dokunmayacaksın."

Henfield'ı bu şekilde defalarca tehdit etmiş, ona bu şekilde defalarca blöf yapmıştı ve alacağı tepkiyi tahmin ediyordu. *Alaycı bir sırıtış...* Ne var ki bu sefer düşündüğü gibi olmadı. Adamın yüzü hiddetle kararadı ve Isabel kıpırdamaya fırsat dahi bulamadan ayaklarının yerden kesildiğini hissetti. Oda deli gibi dönmeye başladığında da olayı tam olarak kavrayabilmiş değildi. Ancak kapı kilidi dönüp koridordan gelen soğuk havayı hissettiğinde Henfield'ın kucağında olduğunu anlayabildi.

Tepki vermesi kaçınılmazdı. Elinden geldiğince kıvrılıp bükülerek kendini kurtarmaya, ayaklarını yere değdirmeye çalıştı ama evin yüksek tavanlı giriş kısmına vardıklarında ister istemez çabalamaya bir son verdi çünkü hizmetçi kalabalığı son gördüğünden bu yana yer değiştirmemiş gibiydi. Genç kız daha fazla rezil olmayı göze alamadığından yüzünü adamın göğsüne gömüp hareketsiz kalmayı yeğledi.

Adam merdivenlerden ikişer ikişer çıkarken Isabel nasıl göründüklerini tahmin edecek kadar kafasının çalışmasına lanet etti ve gözleri o an yaşlarla doldu. Bu kez gözyaşlarına hâkim olabileceğini sanmıyordu ki bunu istemiyordu da.

Henfield'ın odasına sadece eşikten göz atmıştı ama içeri girdiğinde hissettiği şey kesinlikle özeldi. Sanki kokunun kaynağına, özüne inmiş gibiydi... Oda tıpkı burnunu yapıştırdığı Henfield'ın boynu gibi kokuyordu.

Ayakları yere değdiğinde hafifçe sendeledi ama genç adam tedbirli davranarak ona koluyla destek oldu. Isabel yaşlar yüzünden görüşü bulanık bir halde Henfield'ın kollarının arasında tüm kırılganlığıyla ona bakıyordu.

"Gözyaşların işe yaramaz Bella."

Generated by CamScanner from intsig.com

Bu söze inat kocaman bir damla kızın yanağından gene-
sine doğru süzüldü. Ağlamaktan utandığı anlardan birinde
değildi.

"Yanlış zamanın gözyaşları bunlar Bayan Sullivan." Ses tonu sert olsa da adamın Isabel'i tutuşunda ve onun boynunu okşayışında muazzam bir tatlılık vardı. "Eğer ikisi kaçtığında karşımda acılı bir gelin gibi ağlasaydınız şimdi güvenli evinizde kendinizi kutluyor olurdunuz. Yani artık işe yaramaz..."

Yanaklarından yaşlar süzülen Isabel başını beklentiyle ona doğru kaldırmıştı. Dokunuşundaki yumuşaklığa rağmen acımasız ifadesi ve sözlerindeki katılık birebir örtüşüyordu. Genç kız dayanamayıp, "Lütfen," diye fısıldadı ancak bunu ne için söylediğini bilmiyordu ve Henfield'ın başı tereddütle kendisininkine yaklaşınca onun da bilmediğini fark etti.

"Şimdi dinlen biraz."

"Dinlenmek istemiyorum, gitmek istiyorum, lütfen."

"Gideceksiniz ama şimdi değil, işimiz bitince..."

Isabel *işimiz bitince* sözünü duyar duymaz hissettiği rahatsızlığı belli edercesine kaşlarını çattı. "Benim seninle işim bitti."

"Şimdi sıra bende, son derece adil bir hamle..."

"Aynı şey değil, bunu yapmak zorunda değilsin."

"Bunu bir zorunluluk olarak görmediğimi anladığınızı sanıyordum Bayan Sullivan..."

"Gururun kırıldığı için böyle acımasızca davranıyorsun... Özür dilerim ama bunu yapmak zorundaydım."

Henfield kıkırdadı. "Bunu yapmış olduğum için sana teşekkür bile edebilirim. Şu an inanılmaz derecede eğleniyorum çünkü."

Isabel kabaran öfkesini bastırmaya çalışıp yumuşacık bir sesle, "Öfken geçtiğinde pişman olacaksın... Seni çok iyi tanımıyorum ama içimden bir his böyle bir adam olmadığını söylüyor," diyerek blöf yaptı. Onu hiç tanımıyordu ki...

"Ah... Yanılıyorsunuz çünkü ben tam da *öyle bir adamım*."

Isabel adamın kollarının arasında biraz gerilemeye çalıştı. "O zaman şaşırt beni."

Henfield'ın yüzünde şeytani bir gülümseme belirdi. "Şaşıracaksın Bella... Hem de çok."

"Kastettiğim o değildi."

"Öyle çok şaşıracaksın ki sabah uyandığında aklında sadece *daha fazlasını istemek* olacak."

"Bu mümkün değil..."

Kız pembeden koyu kırmızıya dönen yüzünü saklamak için başını eğdi. Ancak Henfield onun gözlerine bakma konusunda kararlıydı. Isabel'in ense kökündeki saçları kavrayıp boynunu arkaya doğru büküşünde, içlerinde bulundukları durumla örtüşen doğal bir şeyler vardı. Şimdi yüzleri çok daha yakındı. Henfield'ın ona yukarıdan bakışı ve gövdesini sımsıkı sarışı açık bir sahiplenme gösterisiydi. "Yapabileceklerim karşısında hiçbir şansın yok tatlı bakire..."

Isabel hissettiği heyecanla yutkununca boynundaki kıpırtı Henfield'ın gözünden kaçmadı. Genç adam ateşli bakışlarını kızın beyaz teninde gezdirirken hafifçe gülümsedi ama bu hiç de sempatik bir gülücük değildi. Isabel'e göre babasının uzak ülkelerden getirdiği kitaplarda gördüğü vahşi hayvanları hatırlatan bir şeyler vardı halinde.

"Gözlerin beni büyülüyor Bella. Altın gibiler ama şimdi karanlık bir küreye dönmüşler. Kara kürenin etrafını saran altın bir bileziği andırıyorlar bana... Sebebi korku mu? Heyecan mı? Yoksa her ikisi mi? Seni heyecanlandırmak istiyorum ama benden korktuğunu bilmek hoşuma gidiyor... Korkmalısın da zaten..." Bu sözlerin ardından kızı serbest bırakıp bir adım geriledi.

Isabel serbest kaldığını idrak ettiği an geriye doğru birkaç adım attı. Yüzünde artık o büyülenmiş ifade değil aksine öfke vardı. "Sen gerçekten de aptal bir adamsın."

Henfield eğlenir gibi, "En yakın dostlarım da hep aynı şeyi söylüyorlar," dedi. "Her neyse, benim biraz çalışmam gerekiyor. Siz de isterseniz dinlenin ya da..." Yatağın üzerini

Generated by CamScanner from intsig.com

işaret ederek sözlerini sürdürdü. "Sizin için seçtiklerime bir bakın." Ve genç kızı dünyası darmadağın bir halde odada bırakıp hızla dışarı çıktı.

Isabel'in az da olsa kendine gelebilmesi için aradan birkaç dakika geçmesi gerekti. Bu arada kapının kilitlendiğinin ve odaya hapsedildiğinin farkındaydı. Bu yüzden kapıyı açma girişiminde bulunmak yerine büyük yatağa doğru yürüdü. Bordo renkli işlemeli yatak örtüsünün üzerinde dikkat çekici bir şekilde parlayan tül kumaşlardan birine ister istemez dokundu. Yumuşak ipeğin tatlı ve serin dokusundan bir an için keyif aldı ama *bu* aynı zamanda bir uyanıştı.

Dehşete kapılarak ince beyaz kumaşlardan birini eline alıp havaya kaldırdı. O kadar inceydi ki odanın diğer tarafını rahatlıkla görebiliyordu. Aceleyle krem renkli bir diğerine el attı ama bu çok daha korkunçtu, üzerinde hiç işleme olmadığından Isabel kumaşın ardından odayı daha net görebiliyordu.

Koyu renkli olanlara uzandı ancak her birinin kumaşı öyle inceydi ki Isabel hem dehşet hem de şaşkınlık içinde kaldı. Bunları giymek hem ahlâksızlık hem de akılsızlıktı zira giyilecek bir tarafları yoktu. Birden yeni bir uyanış yaşadı... İstemsizce en ince kumaşlı geceliği üzerine tutup aynanın karşısına geçti. Şu an üzerinde olan elbisenin gri kumaşını net olarak gösteren bu lanet şeyin çıplak tenindeki detayları saklaması mümkün olabilir miydi?

Gözleri yuvalarından çıkacakmış gibi kocaman açılırken hızla kapıya koşup sanki tüm hayatı buna bağlıymışçasına haykırmaya başladı. "Çıkarın beni buradan!"

On Dördüncü Bölüm

Aniden gözlerini açtı. Uyanma nedeni neydi bilmiyordu ama bu sorun değildi çünkü zaten uyumaması gerekiyordu.

Mumların hepsi tükendiği için odayı sadece pencereden süzülen mehtap aydınlatıyordu. Isabel yavaşça yerinden doğrulup etrafına bakmaya çalıştı fakat uyku mahmurluğu ve yetersiz ışık tam olarak görmesini engelliyordu. Kabaca gözlerini ovuşturup tekrar baktı... Ümit ettiği ama beklemediği üzere oda boştu. Ayağa kalkıp temkinli adımlarla kapıya doğru yürüdü. Kilitliydi... Sanki hiç açılmamış gibi.

Şüpheyle kaşlarını çatıp odanın tüm kuytularını kontrol etti. Henfield'ın karanlık bir köşede oturup kendisini izliyor olma ihtimalini göz ardı edemezdi.

Sonuç değişmedi, odada yalnızdı... Derin bir nefes alıp rahatça kapıya yaslandı. Rahatlamasına rahatlamıştı ama kafası karışmıştı. Henfield gün boyunca *gece ile ilgili* tehditler savururken öyle ciddiydi ki Isabel bu rahatlığının geçici olmasından endişeleniyordu.

"Niye gelmedi bu lanet herif?" diye mırıldanırken gerçekten şaşkındı.

Geceliklerin üzerinde yarattığı infial hayatı boyunca zihninde kalacaktı çünkü o andan beri türlü davranış bozuklukları sergilemişti. Kapının açılmayacağını anladıktan sonra odayı dolaplardan çekmecelere kadar araştırmış ve savaşmak için kullanabileceği bir şey bulurum umuduyla darmadağın etmişti. Ne var ki işe yarar bir kalem dahi bulamamıştı. Sanki

Generated by CamScanner from intsig.com

işaret ederek sözlerini sürdürdü. "Sizin için seçtiklerime bir bakın." Ve genç kızı dünyası darmadağın bir halde odada bırakıp hızla dışarı çıktı.

Isabel'in az da olsa kendine gelebilmesi için aradan birkaç dakika geçmesi gerekti. Bu arada kapının kilitlendiğinin ve odaya hapsedildiğinin farkındaydı. Bu yüzden kapıyı açma girişiminde bulunmak yerine büyük yatağa doğru yürüdü. Bordo renkli işlemeli yatak örtüsünün üzerinde dikkat çekici bir şekilde parlayan tül kumaşlardan birine ister istemez dokundu. Yumuşak ipeğin tatlı ve serin dokusundan bir an için keyif aldı ama *bu* aynı zamanda bir uyarıştı.

Dehşete kapılarak ince beyaz kumaşlardan birini eline alıp havaya kaldırdı. O kadar inceydi ki odanın diğer tarafını rahatlıkla görebiliyordu. Aceleyle krem renkli bir diğerine el attı ama bu çok daha korkunçtu, üzerinde hiç işleme olmadığından Isabel kumaşın ardından odayı daha net görebiliyordu.

Koyu renkli olanlara uzandı ancak her birinin kumaşı öyle inceydi ki Isabel hem dehşet hem de şaşkınlık içinde kaldı. Bunları giymek hem ahlâksızlık hem de akılsızlıktı zira giyilecek bir tarafları yoktu. Birden yeni bir uyanış yaşadı... İstemsizce en ince kumaşlı geceliği üzerine tutup aynanın karşısına geçti. Şu an üzerinde olan elbisenin gri kumaşını net olarak gösteren bu lanet şeyin çıplak tenindeki detayları saklaması mümkün olabilir miydi?

Gözleri yuvalarından çıkacakmış gibi kocaman açılırken hızla kapıya koşup sanki tüm hayatı buna bağlıymışçasına haykırmaya başladı. "Çıkarın beni buradan!"

On Dördüncü Bölüm

Aniden gözlerini açtı. Uyanma nedeni neydi bilmiyordu ama bu sorun değildi çünkü zaten uyumaması gerekiyordu.

Mumların hepsi tükendiği için odayı sadece pencereden süzülen mehtap aydınlatıyordu. Isabel yavaşça yerinden doğrulup etrafına bakmaya çalıştı fakat uyku mahmurluğu ve yetersiz ışık tam olarak görmesini engelliyordu. Kabaca gözlerini ovuşturup tekrar baktı... Ümit ettiği ama beklemediği üzere oda boştu. Ayağa kalkıp temkinli adımlarla kapıya doğru yürüdü. Kilitliydi... Sanki hiç açılmamış gibi.

Şüpheyle kaşlarını çatıp odanın tüm kuytularını kontrol etti. Henfield'ın karanlık bir köşede oturup kendisini izliyor olma ihtimalini göz ardı edemezdi.

Sonuç değişmedi, odada yalnızdı... Derin bir nefes alıp rahatça kapıya yaslandı. Rahatlamasına rahatlamıştı ama kafası karışmıştı. Henfield gün boyunca *gece ile ilgili* tehditler savururken öyle ciddiydi ki Isabel bu rahatlığının geçici olmasından endişeleniyordu.

"Niye gelmedi bu lanet herif?" diye mırıldanırken gerçekten şaşkındı.

Geceliklerin üzerinde yarattığı infial hayatı boyunca zihninde kalacaktı çünkü o andan beri türlü davranış bozuklukları sergilemişti. Kapının açılmayacağını anladıktan sonra odayı dolaplardan çekmecelere kadar araştırmış ve savaşmak için kullanabileceği bir şey bulurum umuduyla darmadağın etmişti. Ne var ki işe yarar bir kalem dahi bulamamıştı. Sanki

Generated by CamScanner from intsig.com

hareketi bekliyormuş gibi odada tehdit unsuru olabilecek her türlü eşyayı kaldırmıştı. Isabel yine de pes etmemiş ve odadaki tek vazoyu kırıp eline göre bir parçasını savunma amacıyla kullanmak üzere saklamıştı.

Yalnız kaldığı süre boyunca odaya sadece bir hizmetçi gelmiş ve yemek getirmişti. Bir de Henfield'ın çalışma odasında kalan çantasını. Genç hizmetçi odanın - özellikle Henfield'ın kıymetli giysilerinin - halini görünce dehşete düşmüşse de yorum yapmak yerine tepsiyi masaya bıraktıktan sonra kaçarcasına odayı terk etmişti.

Isabel'in içinden yemek yemek gelmiyordu. Kaldı ki içinde bulunduğu durumu protesto etmek adına tepsiye dokunmaması gerekiyordu. Ancak karnı öyle çok acıkmıştı ki yemek karşılığında o tepsinin üzerine boylu boyunca uzanıp kendini Henfield'a sunabilirdi. Neticede tüm yemeği kısa sürede tüketmiş ve anında pişman olmuştu. Tek tesellisi Mimi'nin de karnını doyurmuş olmasıydı.

Akşam olduğunda derhal mumları yakıp kapının önüne koyabileceği bir şeyler aramıştı. Ne yazık ki hiçbir mobilya tek başına kıpırdatabileceği kadar hafif değildi ki olsaydı bile Isabel kontun gücü karşısında zavallı mobilyanın hiçbir şansı olmadığını biliyordu. Durumun ciddiyetini anladıktan sonra çaresiz bir halde yatak örtüsüyle aynı renkte olan bordo bir koltuğa oturup beklemeye başlamıştı. Göğsüne bastırdığı Mimi ve kucağına koyduğu kırık vazo parçası ile güvende sayılırdı. Kırık porseleni sardığı ipek kumaşın servet değerindeki gömleklerden birinin parçası olması ise içini rahatlatan tek şeydi.

Saatler ölüm sessizliğindeki odada olması gerekenden çok daha hızlı akarken gece yarısına doğru Isabel koltuğun üzerinde neredeyse yatar pozisyona geçmişti. Koltuk ya da yatak arasında hiçbir fark olmadığını düşündüğü için de rahat görünümlü büyük yatağın üzerine örtüleri kaldırmadan ematen oturup akıbetini beklemeye karar vermişti.

Uykuya daldığında henüz gece yarısı olmamıştı. Birkaç

saat daha vakti olduğunu düşünürken büyük karşılaşmaya kendini elinden geldiğince hazırlayabileceğini düşünmüştü. Fakat şimdi bakınca durumun daha karışık olduğunu görüyordu. Saat ikiyi geçiyordu ve Henfield gelmemişti... Belki de onu yeterince istemediğine karar vermişti...

Genç kız bunun harika bir ihtimal olduğunu düşünürken yeterince içten sayılmazdı fakat *bu* şu anda kendisine bile edemeyeceği kadar büyük bir itiraftı.

Koşarak yatağa sıçradı ve yatağın bir köşesine yığılmış gecelikleri ayağıyla yere attıktan sonra yastıklardan birini kemiren Mimi'yi kucağına alıp dalgınca mırıldandı. "Sanırım evin efendisinin yapacak daha önemli işleri çıktı... Bu harika değil mi?" Mimi'nin buruşuk kafasına bir öpücük kondurup başını pencereden görünen karanlık geceye çevirdi. Farkında değildi ama perişan görünüyordu...

Adrian Henfield'a geri döndüğünde saat sabaha karşı ikiyi gösteriyordu. Çalışma odasının karanlığında geceyi izlerken fazlasıyla düşünceliydi. Öğleden sonra bazı işlerini halletmek için şehir merkezine gitmiş, sonra da geri dönmemişti. Aslında planı tam olarak da buydu...

Akşama doğru Cambridge'de olduğu zamanlar ziyaret ettiği kulüplerden birine uğrayıp birkaç kadeh içmişti. Aynı zamanda nabız yoklamak istemişti. Kimse nişanlısıyla ilgili durum hakkında bir şey bilmiyordu ya da Adrian'ın gazabından korktuğu için kimse konuyu açmıyordu. Her neyse... Adrian halinden memnun sayılırdı.

Aslında değildi. Şehir merkezine giderken niyeti işlerini halletmenin yanı sıra biraz da rahatlamaktı ama bu sadece alkolün vereceği türden bir rahatlama değildi. Acilen sevişmesi gerekiyordu.

Deli kızılın korktuğu üzere bu ihtiyacını onunla giderecek

Generated by CamScanner from intsig.com

değildi. Gerçi bunun için yanıp tutuşuyordu ancak evlenmemiş bir kızı sonrasında düşeceği durumu umursamadan yatağa atacak kadar pislik bir herif değildi. Hatta o kız bunu sonuna kadar hak etse ve Adrian bunun için ölse bile...

Ondan hoşlanmıyordu bile... En azından konuştuğu, saldırdığı ve hakaret ettiği zamanlarda... Bu da ondan gerçekten hoşlanmadığının kanıtıydı zira kız sürekli bunları yapıyordu. Ne var ki ondan en çok hoşlandığı zamanlar da hep bu savaş durumundayken seyrediyordu. Kollarında çırpınıp zarar vermeye çalışırken olduğu gibi. Adrian gülerek elini ensesindeki tırnak izlerine götürdü. Çizikler oldukça derindi. Fakat bunun için deli kızılı suçlayamazdı. Aksine kendisini böyle canla başla koruduğu için bir tebriki hak ediyordu. Tabii neden o duruma düştüğü göz ardı edilirse.

Adrian ona dersini verirken attığı her adımdan müthiş bir keyif almıştı. Arabacı ile anlaşması için kendi adamlarından birini gönderip yüklü bir para karşılığında adamın köhne arabasını satın almak işin en kolayıydı. Arabacının yerine geçerken kısa süreli bir tereddüt yaşamıştı zira deli kızılın onu tanıma ihtimali vardı. Fakat kız kuşkulanmamıştı bile. Hatta açık kapı ya da bekçinin yerinde olmaması bile onu şüpheye düşürmemişti. Belki de parlak zekâlı biri yoktu karşısında...

Onu kaçırmak, daha doğrusu onun kaçırıldığına inanmasını sağlamak vicdanını zerre kadar rahatsız etmemişti. Hatta gereksiz bir merhamet göstermiş bile olabilirdi. Yaşayacağı ölüm ya da iğfal korkusunun onun gibi bir deli için yeterince sarsıcı olup olmayacağı tartışılırdı ama tutsaklık hiç şüphesiz asi mizacına derin bir darbe vurmuştu.

Kızın çarpıcı tezatlarını çok iyi biliyordu. Aynı anda hem ateşi hem de safiliği temsil ediyordu ancak düşününcesinin çok da tezat olmadığına karar verdi. Isabella Sullivan katıksız bir ateşti ve Adrian yanmak üzereydi. Tanrı'ya şükür iradesi ve onu tüm bu oyunları oynamaya teşvik eden öfkesi, zaaflarının karşısında güçlü birer savaşçı gibi dimdikti. O ateşli kızıla hak ettiği dersi vermediği sürece diğer istekleri-

nin önemi yoktu. Ancak ondan hoşlanmadığı kadar, hoşlandığı gerçeğini kabul etmeliydi. Hatta çok daha fazla... Bu da planının işleyişini fazlasıyla zorluyordu. Bu zevkli oyunda eli güçlüydü ve şimdiye dek idare etmiş olabilirdi, fakat ortadaki destede hâlâ dört tane daha as vardı... Tutku, karşı konulmaz masumiyet, zaaf ve ihtiyaç...

Bu durumdan hiç ama hiç hoşlanmıyordu. Özellikle de yapması gerekenleri yapmadığı için. Vivian ve Preston kaçtıklarında hissettiği öfkenin karşılığında fazla kibar davrandığı bile söylenebilirdi. İkisi ile ilgili acımasız planlar yapmayı keşke çok olmuştu ama onları mükâfatlandırmak da pek akılcıca bir tavır sayılmazdı.

Kayboldukları ilk an ana kıtaya kaçtıklarını düşünmüştü ama şimdi hızlı bir evlilik için İskoçya'ya gittiklerinden neredeyse emindi. Eğer bunu daha önceden akıl etseydi ikisini sınıra varmadan bulur ve ilk öfkenin ateşiyle kafasındaki vahşet planlarını uygulardı. Şu anda konuya daha soğukkanlı bir şekilde bakabiliyordu. Yine de hiç şüphesi yoktu ki ikisi de başlarına düşecek o taşı korkuyla bekliyordu, fakat Adrian tuhaf bir şekilde sakin ve tepkisizdi.

Öte yandan deli kızıl yaptıklarının bedelini ödemek için buradaydı. Adrian ise ona karşı hâlâ merhametli davranmak zorunda hissediyordu kendini. Oysa o cadı da en az kaçak sevgililer kadar suçluydu... Belki de daha çok... Çünkü düşüncelerinin mazeretleri kalplerine söz geçirememekken - ki Adrian bunu düşündüğüne bile inanamıyordu - deli kızılın yaptıklarında hiçbir haklılık göremiyordu. Kaldı ki kız merhamet dilenmek yerine baş kaldırmaya devam ediyordu. Bu her anlama gelebilirdi... Bir savunma ya da güç gösterisi olabilirdi ama Adrian'ın hissedebildiği tek şey muazzam bir kışkırtma ve sabırsızlıktı. Ödenecek bedel işlenen suç için yeterli değildi ancak bunu şimdilik sadece Adrian biliyordu. Gerçi ona bu derece yaklaşıp dokunmasına rağmen hiçbir şey yapmayacak olduğu düşünüldüğünde bedeli kimin ödediği sorusu akla geliyordu.

Generated by CamScanner from intsig.com

değildi. Gerçi bunun için yanıp tutuşuyordu ancak evlenmemiş bir kızı sonrasında düşeceği durumu umursamadan yatağa atacak kadar pislik bir herif değildi. Hatta o kız bunu sonuna kadar hak etse ve Adrian bunun için ölse bile...

Ondan hoşlanmıyordu bile... En azından konuştuğu, saldırdığı ve hakaret ettiği zamanlarda... Bu da ondan gerçekten hoşlanmadığının kanıtıydı zira kız sürekli bunları yapıyordu. Ne var ki ondan en çok hoşlandığı zamanlar da hep bu savaş durumundayken seyrediyordu. Kollarında çırpınıp zarar vermeye çalışırken olduğu gibi. Adrian gülerek elini ensesindeki tırnak izlerine götürdü. Çizikler oldukça derindi. Fakat bunun için deli kızılı suçlayamazdı. Aksine kendisini böyle canla başla koruduğu için bir tebriki hak ediyordu. Tabii neden o duruma düştüğü göz ardı edilirse.

Adrian ona dersini verirken attığı her adımdan müthiş bir keyif almıştı. Arabacı ile anlaşması için kendi adamlarından birini gönderip yüklü bir para karşılığında adamın köhne arabasını satın almak işin en kolayıydı. Arabacının yerine geçerken kısa süreli bir tereddüt yaşamıştı zira deli kızılın onu tanıma ihtimali vardı. Fakat kız kuşkulanmamıştı bile. Hatta açık kapı ya da bekçinin yerinde olmaması bile onu şüpheye düşürmemişti. Belki de parlak zekâlı biri yoktu karşısında...

Onu kaçırmak, daha doğrusu onun kaçırıldığına inanmasını sağlamak vicdanını zerre kadar rahatsız etmemişti. Hatta gereksiz bir merhamet göstermiş bile olabilirdi. Yaşayacağı ölüm ya da iğfal korkusunun onun gibi bir deli için yeterince sarsıcı olup olmayacağı tartışılırdı ama tutsaklık hiç şüphesiz asi mizacına derin bir darbe vurmuştu.

Kızın çarpıcı tezatlarını çok iyi biliyordu. Aynı anda hem ateşi hem de saflığı temsil ediyordu ancak düşününce bunların çok da tezat olmadığına karar verdi. Isabella Sullivan katıksız bir ateşti ve Adrian yanmak üzereydi. Tanrı'ya şükür si, zaaflarının karşısında güçlü birer savaşçı gibi dimdikti. O iradesi ve onu tüm bu oyunları oynamaya teşvik eden öfkeateşli kızıla hak ettiği dersi vermediği sürece diğer istekleri-

nin önemi yoktu. Ancak ondan hoşlanmadığı kadar, hoşlandığı gerçeğini kabul etmeliydi. Hatta çok daha fazla... Bu da planının işleyişini fazlasıyla zorluyordu. Bu zevkli oyunda eli güçlüydü ve şimdiye dek idare etmiş olabilirdi, fakat ortadaki destede hâlâ dört tane daha as vardı... Tutku, karşı konulmaz masumiyet, zaaf ve ihtiyaç...

Bu durumdan hiç ama hiç hoşlanmıyordu. Özellikle de yapması gerekenleri yapmadığı için. Vivian ve Preston kaçtıklarında hissettiği öfkenin karşılığında fazla kibar davrandığı bile söylenebilirdi. İkisi ile ilgili acımasız planlar yapmayı keseli çok olmuştu ama onları mükâfatlandırmak da pek akıllıca bir tavır sayılmazdı.

Kayboldukları ilk an ana kıtaya kaçtıklarını düşünmüştü ama şimdi hızlı bir evlilik için İskoçya'ya gittiklerinden neredeyse emindi. Eğer bunu daha önceden akıl etseydi ikisini sınıra varmadan bulur ve ilk öfkenin ateşiyle kafasındaki vahşet planlarını uygulardı. Şu anda konuya daha soğukkanlı bir şekilde bakabiliyordu. Yine de hiç şüphesi yoktu ki ikisi de başlarına düşecek o taşı korkuyla bekliyordu, fakat Adrian tuhaf bir şekilde sakin ve tepkisizdi.

Öte yandan deli kızıl yaptıklarının bedelini ödemek için buradaydı. Adrian ise ona karşı hâlâ merhametli davranmak zorunda hissediyordu kendini. Oysa o cadı da en az kaçak sevgililer kadar suçluydu... Belki de daha çok... Çünkü diğerlerinin mazeretleri kalplerine söz geçirememekken - ki Adrian bunu düşündüğüne bile inanamıyordu - deli kızılın yaptıklarında hiçbir haklılık göremiyordu. Kaldı ki kız merhamet dilenmek yerine baş kaldırmaya devam ediyordu. Bu her anlama gelebilirdi... Bir savunma ya da güç gösterisi olabilirdi ama Adrian'ın hissedebildiği tek şey muazzam bir kışkırtma ve sabırsızlıktı. Ödenecek bedel işlenen suç için yeterli değildi ancak bunu şimdilik sadece Adrian biliyordu. Gerçi ona bu derece yaklaşıp dokunmasına rağmen hiçbir şey yapmayacak olduğu düşünüldüğünde bedeli kimin ödediği sorusu akla geliyordu.

Generated by CamScanner from intsig.com

Aslında sorunun cevabı çok açıktı zira Adrian hâlâ uyarılmış hisler ve tatmin olamamanın fiziksel zorluklarıyla mücadele ediyordu. Yağmur altında öpüşürken hissettikleri çarpıcıydı ancak son gece yaşananların içinde yarattığı kesinlikle bir fırtınaydı.

Onu kaçırdığında öncelikle korktuğunu hissetmek istemişti. Sonra, ölüm tehdidi ortadan kalktığında da üzerinde cinsel bir baskı kurmayı denemişti. Başarmıştı da... Bunun tek taraflı olduğunu öngörmemişti hiçbir zaman fakat kendi üzerinde bu kadar şiddetli bir etkisi olacağını da düşünmemişti.

Bella diye geçirdi içinden. İstemsiz bir gülümsemeyle dudakları kıvrıldı. Ateşli hatıralar gözlerinin şöminedeki alevler gibi parlamasına neden oldu. Onu düşünmek *ne kadar tuhaf olsa da* ondan nefret etmesi gerektiğini unutmasına neden oluyordu... Oysa bu odada kulak misafiri olduğu şeylerin çok daha azı için bile çok daha acımasız olabilirdi.

Vivian'ın hatıraları iyice silikleşmişti. Aslında bu bir süredir böyleydi. Eski nişanlısı için hissettiği özel hisler ihanetle birlikte yerini yokluğa bırakmıştı. Ondan nefret etmiyordu. Sadece kızmıştı çünkü aptal yerine koyulmaktan nefret ederdi. Aynı şekilde deli kızıla olan kızgınlığının da temelinde bu vardı. Tabii bu sadece küçük bir noktaydı...

Adrian boyun eğdirmenin her yöntemini çok iyi bilirdi ve bunun için çok uğraşması gerekmezdi. Aynı şeyin Isabella Sullivan için de geçerli olması gerekirdi ama kız aptal cesareti ve kırılmaz direnciyle güçlü bir savaşçıydı. Korku her bir gözeneğinden havaya yayılan koku kadar yoğun olsa da pes etmiyordu. Katil ya da tecavüzcü olması muhtemel arabacıyla savaşı takdir edilesiydi ama Adrian için kırılmaz değildi.

Zaaflarını biliyordu çünkü deli kızıl bunları fazlasıyla açık etmişti. Teninin ne kadar hassas olduğunu, ufacık bir dokunuşa nasıl tepki verdiğini ve ateşini görmüştü. En güzeli de kızın ateşli doğasıyla mantığının çatışmasıydı ki işkence de işte burada başlıyordu. Bedeni isterken, aklı karşı koyuyordu... Adrian'ın bunları anlıyor olması tamamen içgüdüseldi. O kızın başkalarına göre tahmin edilemez, değişken tavırları Adrian için kuralları ezbere bilinen bir oyunun adımları gibiydi. Onu özümsemişti ve bunun her anından müthiş keyif alıyordu.

Bir an öpüşüne karşılık verirken, diğer bir an yırtıcı bir kediye dönüşmesi ya da tatlı, tuzağa çeken yalancı fısıltılarının hemen arkasından gelen saldırgan tutumu Adrian'ı şaşırtmaktan uzaktı. Onu tanıması, daha önce onun gibi biriyle tanışmış olmasından kaynaklanmıyordu. Sadece tanıyordu işte...

Ancak Adrian o kızla ilgili her şeyi bilmek istiyordu. Bu yüzden yaşadığı yere onu araştırması için birini göndermişti. Ailesi, evi, komşuları ve tüm alışkanlıkları hakkında her şeyi öğrenmeliydi. Sonucun önemsiz birkaç detaydan fazlası olmaması umurunda değildi.

Şimdi yukarıda korku içinde bekliyor olmalıydı. Bunu sadece düşünmek bile Adrian'ı keyiflendirmeye yetti. O şeffaf gecelikleri gördüğü an deli kızılın yanında olmak için neler vermezdi. Keyifle güldü...

Planlarını öğrendikten sonra yaptığı tek şey arabacıyı takip ettirmek değildi. O meseleyle bizzat ilgilenirken şehirdeki kaliteli butiklerden Isabel için gecelik ve birkaç elbise temin edilmesini sağlamıştı. Tercihlerin görmüş geçirmiş bir kadına göre yapılmasını özellikle vurguladıktan sonra satın alınanları görme şansı olmamıştı ama yukarıdan gelen çığlık sonucun etkileyici olduğunu kanıtlıyordu. Gerçi tutsağının çığlığını duyduğunda aklına sadece kötü bir şeyler olduğu fikri gelmiş ve korkuyla yukarı fırlamıştı. Fakat daha önce odaya giren kat hizmetçisinin kapıdaki halini görünce meselenin korkulmaya değer olmadığını anlamıştı.

Onun için endişelenmekten hoşlanmıyordu. Şimdi bile hatırlayınca gülümsemesi kaybolup gitti, yerini hoşnutsuz bir ifade aldı. Deli kızıl onun hiçbir şeyi değildi ve dersini aldıktan sonra hayatından çıkıp gidecekti. Adrian'ın aklında

Generated by CamScanner from intsig.com

ve kabullenmesi gereken bu önemli noktaya odaklanması gerekiyordu.

Eleanor öldükten sonra ilişkiye girdiği kadınlara karşı ihtiras hissetmişti. Birlikte oldukları sürece hepsi Adrian'ın sonsuz koruması altındaydılar. Tatmin karşılıklı olsa da bu gibi konularda sosyal algı kadını alacaklı konumuna getiriyordu. Adrian için onlar adına endişelenmek centilmenliğin gereğiydi ama Isabella Preston söz konusu olduğunda durum karışıyordu zira o kıza karşı - özellikle mağdur olduğunu düşündüğü ilk zamanlarda - pek de centilmence davranmamıştı.

Onu yatağına alma gibi bir düşüncesi yoktu. Aslında ehlileşmesi için bu seçeneği değerlendirebilirdi ve bu fikrin cezbedici yanı gittikçe ağır basıyordu. Kulübede sınırdan dönmenin ne demek olduğunu anlamıştı. Onu alevler içindeyken, üstelik kendisi de aynı alevlerle kavrulurken bırakmak hayatının en zor anlarından biriydi. Bacaklarının arasındaydı... Geri çekilenin Adrian olması daha da kahrediciydi ama tek çıkar yol buydu.

Kızın kocası tarafından terk edilen masum bir kadın olduğuna inandığı sırada onu yatağa atmakta hiçbir sakınca görmezken, kurnaz cadının tüm yalanlarını öğrendikten sonra onu korumak zorunda olmaktan hoşlanmıyordu.

Evet, ona dersini vermek için çıldırıyordu fakat ömrü boyunca pişman olması ya da toplum dışına itilmesini istemiyordu. Korkması yeterliydi ve korkmuştu da...

Korkmaya devam etmesi gerekiyordu çünkü Adrian bedensel tatminin yanından geçmese de ateşli kızıla haddini bildirmenin zihinsel tatminini yaşamalıydı. Acı verecek kadar zayıf olan bu teselliyle avunmalıydı. Birkaç güne kalmaz zaten onu gönderecekti. Ayrıca aşırı korumacı Morgan'ın geri dönüş yolunda kanatlanacağına hiç şüphe yoktu.

Kısacası Isabella Preston ile birkaç gün daha eğlenecek, sonra da onu başından defedecekti. Şanslı kız kılıcın keskin ucunu tam olarak hissedemeyecekti bile. Oysa o kılıç

Adrian'ın göğsünde düzgün bir kesik açıp gittikçe derine inerken, ödenmesi gereken bedellerle ilgili o soru yeniden kulaklarında çınlıyordu.

Bu gece ve sonraki birkaç gece için kendi odasının hemen yanındaki başka bir odada kalmayı planlıyordu. Elbette deli kızılın bunu bilmesine gerek yoktu. Her an açılacak kapının endişesiyle diken üzerinde olmalıydı ki cinsel gerilimin başrolde olduğu korkuyu iliklerine kadar tatmalıydı. Adil olan buydu zira Adrian da aynı sebepten sancılar çekiyordu. Dürüst olmak gerekirse sıkıntısının üstesinden gelmek için herhangi bir kadınla geçireceği ateşli bir sevişme işe yaramayacaktı çünkü kanını kaynatan iksir Isabella Preston'ın gül kokan teninde ve dudaklarındaydı...

Derin bir nefes aldı. Uykusuz ve yorgundu. Bir gece önce deli kızıl mışıl mışıl uyurken yanına uzanmak istemişti ama onu engelleyen bir şey olmuştu. Sanki sadece dakikalar önce sevişen kendileri değilmiş gibi Adrian ondaki savunmasızlığa kapılıp tahta sandalyede uyuklamıştı. Hatıralar şimdi gülümsemesine neden oluyordu ama Adrian o an hiç de keyifli olmadığını çok net hatırlıyordu.

İnsani zaaflar etkisini iyiden iyiye arttırırken odadan çıktı. Merdivenleri tembelce adımlarken kafasından hangi odaya gitmesi gerektiğini geçiriyordu. Oklar deli kızılı gösteriyordu lanet olsun... Neyse ki Adrian belinden aşağısı tarafından yönlendirildiği toy delikanlılık zamanlarını atlatmıştı...

İki odanın birleştiği köşede duraksadı. Farkında olmadan kilitli kapının anahtarını elinde çeviriyordu. Derken kapının diğer tarafındaki hafif ayak seslerini işitti. Emin olmak için yaklaşıp ellerini maun kapıya yasladı. Alnı kapıya değiyordu ve bu şekildeyken onu duymak çok kolaydı. Kızın nefes alış verişi şiddetliydi... Adrian onun da kapıya yaslandığını hissetti. Öyle ki kalp atışlarını duyabilecek durumdaydı neredeyse. Gülümsedi ve bir adım uzaklaştı. Uzunca süre dikilip beklerken kızın da aynı durumda olduğunu biliyordu. Parmaklarının arasında çevirdiği anahtarı gözünün hizasına kal-

Generated by CamScanner from intsig.com

dırıp hayatın anlamını gösteren bir bilmeceymiş gibi dikkatle incelemeye başladı... Neyse ki toparlanması çok sürmedi de doğru odanın yerini hatırladı. Açmak istediği değil de açmak zorunda olduğu kapıyı aralarken dudakları çarpık bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrılmıştı.

Isabel tutsaklığının ne zaman sone ereceğini bilmiyordu. Kahvaltı için gelen kıza çıkışmış ve dışarı çıkmak istediğini söylemişti ama hizmetçi ona korkuyla baktıktan sonra tıpkı dün akşam olduğu gibi tepsiyi bırakıp hızla uzaklaşmıştı.

Çıldırmak üzereydi. Dün gece kapının önünde varlığını hissetmişti ama tam olarak emin değildi. Zaten sonrasında gözünü kırpmadan beklemişti. Nihayet tekrar uyuduğunda ise neredeyse gün ağarmıştı.

Üzerindeki elbise iki günlük acımasız kırışıklıklar yüzünden çok kötü görünüyor olsa da Isabel asla onun aldıklarına dokunmayacaktı. Hatta çantasındaki diğer elbiseyi bile giymeyecekti.

Öğle sıcağı kendini iyiden iyiye hissettirdiği sıralarda Isabel büyük pencereyi zorlukla açıp başını dışarı uzattı. Misafirlerin eksikliğinde fazlasıyla sakin görünen Henfield'ın eşsiz manzarasını izlerken sıkıntılarının bir an için yok olup gittiği söylenebilirdi. Ancak büyük kapıdan çıkan doru at ve binicisini gördüğü an korkularını, heyecanlarını ve zaaflarını hatırlayınca aniden odanın güvenli loşluğuna dalıp içeride hızlı adımlarla turlamaya başladı.

Kontun gittiği yerde ne kadar kalacağını bilmese de sadece gittiğini bilmek bile içini rahatlatıyordu. O burada değilken güzel havanın tadını çıkarmak istiyordu. Hem Mimi'nin de hava alması gerekiyordu zira hayvan doğal olmayan koşullarda oldukça ilginç tavırlar sergiliyordu. Acınası gözlerle kapıya bakarken bakışlarıyla kapıyı oynatabilecek kadar derin bir ifadesi vardı. Tam o sırada hafif bir *klik* sesi duyuldu. Arkasından kapıyı güleç yüzlü bir kız açtı.

"Leydim dışarı çıkmak ister miydiniz?" diye sordu kız.

Isabel şüphe dolu kısık gözlerle süzdü onu, fakat kız herhangi bir blöf ya da oyun izi taşımayan komik, çilli yüzüyle tam bir saflık abidesine yaraşır biçimde gülümsüyordu.

Kıza bir şey söylemeye gerek görmeden yatağın üzerinde pinekleyen Mimi'yi kaptığı gibi dışarı çıktı ve koşarak merdivenlerden indi. Arkasındaki hizmetçinin bağırışlarını umursamadan girişe kadar koşmaya devam etti. Korkulduğunun aksine kaçmaya çalışmıyordu... Sadece mutlu olmuştu.

Uşaklardan biri saygıyla yanına yaklaştı ve temkinli bir şekilde, "Lordum günü dışarıda geçirmek istediğinizi söyledi. Sizin için arka bahçeye servis açtık leydim. Soğuk limonatanızı da birazdan servis edeceğim," dedi.

Isabel emrivakilerden hoşlanmazdı ama bunu sevmişti. Başıyla adamı onayladıktan sonra hemen arka bahçeye uzanan yolu takip ederek kendini dışarı attı ve tatlı havayı, başını döndüren derin nefeslerle içine çekti. Şahsına özel hazırlanmış yumuşak koltuklardan birine kendini bıraktıktan sonra Mimi'yi de çimlerin üzerine koyup arkasına yaslandı. Küçük sehpaya bırakılan meyve tabağından bir salkım üzüm kapıp iştahla yerken Mimi'yi de beslemeyi ihmal etmedi tabii.

"Güzel bir gün değil mi Mimi?"

Neşesi anlamsızdı zira içinde bulunduğu şartlar insanlık dışıydı ama yine de sorgulamaksızın insanlık dışı olan bu koşulların tadını çıkarmak istiyordu. Henfield ve ayartıları yokken burası harika bir yerdi. Büyük bir hızla çöpe döndürdüğü üzüm salkımındaki son taneyi zavallı Mimi'ye fırlattı. Büyük bir minnet beklediği evcil hayvanının üzümle ilgilenmek yerine en vahşi haliyle tombul bir kelebeği ağzına alıp çiğnemeye çalıştığını gördüğünde ise tiksintiyle öğürüp hayvanı ayağıyla birkaç kez dürttü. O sırada soğuktan buğulanmış bir bardakta limonatası servis edilmişti.

Tüm bu ilginin nedeni neydi merak ediyordu. Aslında

Generated by CamScanner from intsig.com

merak ettiği o kadar çok şey vardı ki bunları sadece evin efendisine sorabilirdi. Mesela dün gece neden gelmemişti? Geleceğinden adı gibi emindi oysa... Belki de bir işi çıkmıştı...

Limonatasından büyükçe bir yudum alıp ayaklarını altında topladı. Belki de vazgeçmişti. Şimdiki durumuna bakılınca adamın yaptıklarından pişman olduğunu ve nahcubiyetini bu şekilde gidermeye çalıştığını bile düşünecek durumdaydı.

Belki de onu istemiyordu. Isabel bu düşüncenin verdiği hissin içinde yarattığı gerginliği göz ardı ederek kendince fikir yürütmeyi denedi. Aslında *bu* en makul gerekçeydi... Yani o kadar çok öpüşmenin ve oynaşmanın üzerine Henfield onun çekici bir kız olmadığına karar vermiş olabilirdi. Belki de onu rahat bırakmanın doğru olacağını düşünmüştü. Ah Tanrı aşkına *bu* çok gurur kırıcıydı. Tamam bunu çok isterdi ama neticede o bir kadındı ve beğenilmemenin kırıcı etkilerinden fazlasıyla haberdardı.

Serçe parmağının tırnağını kemirmeye başladı. Bu sırada Mimi'ye gözü iliştiğinde hayvanın yerdeki üzüm tanesine uzandığını gördü ve ana yemek sonrası meyve keyfi yapan kaplumbağasına onaylamaz bir bakış atmakla yetindi.

Kendini aptal gibi hissediyordu çünkü ne hissedeceğini bilmiyordu. Emin olduğu tek şey *istemediği bir şeye zorlanırsa* canı pahasına savaşacağıydı ancak mesele neyi isteyip istemediği olunca kafası fazlasıyla karışıyordu. Karamsar düşüncelerden karmaşık bir ağ örmeye başladığı sırada malikânenin büyük kapısından içeri giren siyah arabayı gördü. Nedense içini yeni bir huzursuzluk kaplamıştı. Bulunduğu yer eve doğru tarafında kaldığı için gelen kişinin Isabel'i görmesi pek mümkün değildi ama o rahatlıkla görüyordu. Arabayı çeken dört at taş avluya girince rahatsız edici bir gürültü her yerde çınladı.

Nihayet araba durunca içinden iki adam indi. Etkileyici bir görüntü olduğunu söylemek hata olmazdı zira Isabel bir şekilde Henfield'ı hatırlatan bu adamlara bakarken kalp atış

larının hızlanmasına engel olamamıştı. Mesafe uzak olmasına rağmen uzun boylu ve her hallerinden soylu oldukları belli olan adamların nedense Henfield'ın çok yakın dostları ya da ona kin tutmaya cesaret edecek hasımları olduğunu düşündü. Her iki durumun ortak noktası ise üç adamın ortak noktasıydı zaten... Yani burada anahtar kelime *tehlikeli* idi...

Isabel adamlar gözden kaybolduktan sonra rahat bir nefes alıp tekrar koltuğuna gömüldü ama neşesi kaçmıştı. Misafirleri geldiğine göre Henfield'ın da gelmesi an meselesiydi. Onunla karşılaşmak için henüz hazır değildi ve bu süreç ne kadar uzarsa o kadar iyiydi. Birden kendi tuhaflığı karşısında samimi bir şaşkınlık hissetti. Tanrı aşkına neyin peşindeydi? Derdi neydi?

Mimi'yi yerden kaptığı gibi söğüt ağaçlarının gölgelediği toprak yürüyüş yoluna doğru ilerledi. İki günlük hareketsizlik yüzünden kaslarını esnetmeye karar vermiş gibi bir görüntü çiziyor olabilirdi, fakat niyeti evden uzaklaşma isteğiydi. Aklında kaçma fikri yoktu çünkü aptallık edip çantasını yukarıda bırakmıştı. Hem alsaydı bile malikâne arazisinin büyük duvarlarını beraberinde çantası varken geçebilmesi mümkün değildi. Bu nedenle uslu bir kız olmaya karar verdi ama adeta içi kaynıyordu...

Yaklaşık olarak bir saat sonra eve döndüğünde onu endişeli bir uşak karşıladı. Belli ki efendisinden aldığı kesin emir Isabel'in gözden kaybolmaması yönündeydi ve kızın bir saatlik firarı hizmetkârın kendi hayatını gözden geçirmesine neden olmuştu.

Isabel güçlükle gülümseyip içeri girdikten sonra kimseye görünmemeye özen göstererek bir gece önce kaldığı büyük odaya çıktı. Etrafta Henfield ya da misafirlerinden iz olmaması mutluluk vericiydi ki Isabel makul ölçülerde mutlu sayılırdı.

Oda son bıraktığından bu yana hayli değişmişti. Henfield'ın kıyafetleri gibi vazo kırıkları da ortalarda görünmüyordu. Sanki Isabel içeride bir savaş çıkarmamış gibiydi.

Generated by CamScanner from intsig.com

O sırada yataktaki şey dikkatini çekti. Kapıyı kapatıp yatağa yaklaştığında bunun yavruağzı bir gül olduğunu gördü ve o an kalbi deli gibi çarpmaya başladı. İnsanoğlunun bir çiçeği eline aldığı anda yapmaya alışkın olduğu şekilde gülü koklayıp kokladı... Keskin koku başını döndürünceye kadar koklamaya devam etti, fakat gülle birlikte bırakılan küçük kâğıdı görünce çiçeğe olan ilgisini yitirdi. Korkarak notu aldı ve normalden çok daha derin anlamları olması gerektiğini düşündüğü kelimeleri okudu.

"Dün gece ufak bir sorun yaşadım ama bu gece telafi edeceğim... Lütfen beni, senin için seçtiğim ipek geceliklerden biriyle bekle Bella... İkimiz için de unutulmaz bir gece olacağına söz veriyorum... H.A.E."

Defalarca okudu ama çıkarabildiği tek bir anlam vardı. Öfkeyle kâğıdı parçalara ayırıp gülü eline aldı. Niyeti onu da yok etmekti ama çiçeğin kadife yapraklarının güzelliği ve etkileyici kokusu sakinleşmesine neden olmuştu. Farkında olmadan boy aynasına doğru yürüdü. Dağılmış saçlarına, kızarmış yanaklarına ve bakımsız elbisesine baktı... Henfield neden bunu yapıyordu? Onun için yeterince güzel bile değildi... Sıradan olmasa da farklılıklarının erkeklerin hoşuna gitmemesi gerekiyordu. Sadece bir bedel ödemesi gerektiği için miydi tüm bunlar? Başka şartlar altında onun ilgisini çekebilmesi mümkün değil miydi? Eğer öyleyse bu çok büyük bir haksızlıktı. Aniden öfkeye kapılınca ifadesi değişti. Elindeki güle şöyle bir baktıktan sonra hırsla yere fırlattı ve bir süredir altında kaldığı baskıya yenilerek ağlamaya başladı.

Uyandığında oda yeterince karanlık değildi, bunun sebebi sonradan yaktığı birkaç mumun hâlâ yanıyor olmasıydı. Panikle yerinden doğrulduğunda tıpkı bir gece önceki gibi yalnız olduğunu gördü. Rahatlamış olsa da kafası karışmıştı. Saatin üçe gelmek üzere olduğunu görünce daha da şaşırdı. *Neden gelmemişti bu lanet herif? Bir derdi mi vardı?* Belki de hastaydı... Ufak bir sorun yaşadığını yazmıştı notunda. Isabel onun yanına gelmesini elbette istemiyordu, fakat bu şekilde beklemek işkenceden farksızdı.

Ayaklarını yüksek yataktan sarkıtıp bir süre tereddütle bekledi. İçindeki tuhaf his endişeye dönmeye başlamıştı ama sebebini bilmiyor ve bu durum Henfield'ın bir sorunu olduğu fikrini kuvvetlendiriyordu. Umurunda olmamalıydı, fakat neden hayatının en önemli meselesi buymuş gibi hissediyordu?

Kapının açık olduğunu çok önce fark etmişti. Tanrı aşkına neden kaçmamıştı ki sanki? Bu koca evde bütün gece saklanacak bir delik bulabilecekken kurban gibi beklemişti ve eline ne geçeceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Morgan'ın hediye ettiği geceliğin üzerine giyebileceği bir sabahlık bulma umuduyla etrafına bakındı ama işe yarar bir şeyler göremedi. Tereddüt ederek yanan mumların olduğu ikili şamdanı alıp usulca dışarı süzülürken nefes nefeseydi. Nereye gidiyordu? Gittiği yerde onu *ne* ya da *kim* bekliyordu bilmiyordu ama hareketlerine yön veren kesinlikle mantığı değildi.

Üç kat aşağıdaki girişe vardığında duraksadı, fakat içgüdüleri çalışma odasını işaret ediyordu. Sesli bir şekilde yutkunup tereddüt ederek koridora saptı... Burada değildi belki de. "Tanrım ne yapıyorum ben," diye mırıldanırken bir an için geriledi. Ne var ki geri dönmesini engelleyen bir şey vardı...

Çalışma odasının kapısına yaklaştı ve cesaretini toplayıp tokmağa uzandığı sırada kalbi yerinden çıkacakmış gibi çarpsa da caymadı. İçerideyse ona ne diyeceğini düşünmeyi bir yana bıraktı ve tokmağı çevirdi. Tuhaf ama kapı her zamankinden daha da kolay bir şekilde açılmıştı.

Generated by CamScanner from intsig.com

On Beşinci Bölüm

Adrian uykusuzluğun bir oyunu olarak gördüğü meleğe şaşkınlıkla bakakaldı. Eğer konuşmasaydı yerden biraz yüksekte süzüldüğünü düşünebilirdi ama melek sonra sesindeki insani korkularla *gitmek istediğini* söyledi. Fakat gitmedi ve öyle bir niyeti olduğunu düşündüren bir hali de yoktu. Zaten deli kızıl cesurdu ve itiraf etmek güç olsa bile şaşırtıcıydı... Adrian şimdiye dek onu çözdüğünü düşünüyorsa an itibariyle yanıldığını görebiliyordu.

Kitabını dizine bırakıp kıza ilgiyle bakmaya başladı. İçi kaynıyordu ve kalbindeki çarpıntıyı kulaklarında bile hissedebiliyordu. Ancak sakin göründüğünden emindi zira bu hadlinin kız üzerindeki etkisini iyi bildiği için hep sakin kalmaya özen gösteriyordu. Şaşkınlığını sesine yansıtmadan tatlı bir yumuşaklıkla, "İyi geceler Bayan Sullivan," dedi. Karşılık olarak deli kızıl duraksadı ama cevap vermedi. Dehşete düşmüş gibi Adrian'a bakarken ellerini sıkıca kenetlemişti. Dudakları doğal olamayacak bir şekilde aralık duruyordu ve bunu konuşmak istediğine yormak mümkün olsa da Adrian'ın aklında o dudakların kendisine yapacakları vardı sadece.

Neden burada olduğunu sormak istiyordu, fakat onu incelemekle geçirdiği süre boyunca sessiz kaldı. Çarpıcı saçları şimdi sadece rengiyle değil çılgın lüleleriyle de tüm ilgiyi üstlenmiş görünüyordu. Boğazına kadar fırfırlı olan geceliği tam bir rezalet ama kız için en uygunuydu. Eğer deli kızıl yalanları ortaya çıkmadan önce böyle görseydi her şeyin bir

Generated by CamScanner from intsig.com

olduğunu anlaması işten bile değildi. Evli bir kadın değil ancak bir çocuk masumiyetindeydi çünkü.

Adrian tahrik olmanın belirtilerini her bir kasında hissediyordu. Bacakları her an atılacakmış gibi gerilmiş, elleri koltuğun kolçaklarını sıkıca kavramıştı. Kuruyan dudaklarını nemlendirip kızı baştan aşağıya, her milimine ayrıca özen göstererek süzdü. Neden burada olduğunun hiçbir önemi yoktu çünkü Adrian sadece tek bir gerekçe görüyordu. Yine de, "Neden buradasınız Bayan Sullivan?" diye sordu.

Kız o kadar şaşkın ve korkmuş bir haldeydi ki ondan cevap alabileceğini sanmıyordu ama yanıldı. "Ben düşündüm ki... Belki de hastalandınız ve..." Devam edemediği gibi sözlerinin ağırlığının altında kalmışçasına omuzları çöktü. Adrian ise söyleyecek bir söz bulamadığı ender anlardan birini yaşıyordu. Çok geçmeden kız aradaki sessizliği fırsat bilip telaşla az önce havada kalan sözlerini aşağı çekecek bir şeyler söyledi. "Hata ettim... Dün gece bir sorun yaşadığınızı yazdığınız için hastalandığınızı... Ya da başka bir şey olduğunu düşündüm..."

Kız mahcubiyetle başını eğdiğinde saçları yüzünü tamamen örttü ama Adrian onun kızardığını biliyordu. Yüzüne istemsiz ve hesapsız bir gülümseme yerleşirken yavaşça yerinden kalktı ve yere düşen kitabın üzerinden geçip ona yaklaştı.

Deli kızıla iyice sokulduğunda burnuna dolan gül kokusu üzerine gözleri hafifçe kapandı. Tatlı bir esintiye benzeyen ferah kokuyu derin bir nefes alıp içine hapsettikten sonra gözlerini araladı... Ve o an bakışları kesişti. Pencereden vuran mehtabın mavimsi ışığıyla kız bir heykel kadar pürüzsüz görüntüyordu. Ancak gözleri sarı bir alevle yanıyordu. Onu Eleanor'dan da ayıran buydu.

Adrian bugüne dek deli kızıl karşısında defalarca sınanmış ve her seferinde sınavı geçmişti, fakat şimdi ona bakarken direncinin yok olup gittiğini biliyordu. Onun için endişelendiğini söylemişti... Peki Adrian'ın bu yoldan çıkarıcı sözlere karşı koyabilecek gücü var mıydı?

"Benim için gerçekten endişelendin mi Bella?" derken niyeti alay etmek değildi ancak her zaman olduğu gibi bu hitap karşısında kız gerildi.

Isabel bu sözleri inkâr ederken başını gururla kaldırmıştı ancak halinde mağrur olmanın katılığı değil savunmasızlığın faydasız saldırganlığı vardı. "Elbette hayır... Buraya gelmem hataydı... Be-ben gitmeliyim."

Gitmek üzere arkasını dönmüştü ki Adrian kolundan tutup onu engelledi. En azından bir öpücük almadan gitmesine izin veremezdi. Ani çekişi Isabel'in göğsüne yaslanmasına neden olmuştu. Adrian uzun boyu sayesinde üzerine eğildikçe kız başını geriye doğru büküyordu. Dudakları birbirine dokunmak üzereydi ve solukları çarpışıyordu. Adrian onu öpmek yerine, "Bunun için mi geldiniz Bayan Sullivan?" diye fısıldadı.

Kız başını belli belirsiz iki yana sallamak dışında başka hiçbir tepki vermedi fakat belki korku, belki de heyecan yüzünden titriyordu. Adrian bu halini heyecana yorup akıllarını başlarından alacak kadar tutkulu bir şekilde öpebilirdi onu ama mantığının ihtiras denizindeki son çırpınışları rahatsız ediciydi. Kısa sürede acı verici bir hızla toparlandı. Onu öperse sonrasında neler olacağını biliyordu ve bu planlarında yoktu. Gerçi bundan sonra deli kızılla ne yapacağı hakkında da bir fikri yoktu.

Açık bir öfkeyle, "Sizi kontrolümün sınırsız olduğuna inandıran şey ne merak ediyorum doğrusu. Cesaretiniz akıl işi değil..." derken onun telaşla değişen yüzünü inceliyordu. Ne düşündüğünü bilmek güçtü ancak kızın kendisiyle çelişti̇ğini tahmin ediyordu.

Ne büyük bir işkence olduğunu her zerresinde hissettiği bir yavaşlıkla başını kaldırıp kızın savunmasız güzelliğini inceledi. Bakışları o masum yüzün üzerinde her bir detayını aklına çizen bir kalem gibi itinayla gezindi. Aralık dudaklarının kıvrımlarında, karanlıkta topaz bir küre gibi parılda-

Generated by CamScanner from intsig.com

yan gözlerinde, boynundaki damarın kabarmasında oyalandı ve sonra işkencenin en büyüğüne katlanarak serbest bıraktı onu.

"Burası sizin için çok tehlikeli Bayan Sullivan..." diye fısıldarken sesi hiç olmadığı kadar boğuktu. Kendinden korkarak birkaç adım geriledi. Ne var ki daha fazla uzaklaşmaya niyeti yoktu. Isabel'i göndermenin düşüncesinden bile öyle çok nefret ediyordu ki kıpırdaması halinde onu durdurmak niyetindeydi. Oysa kızın gitmesi gerektiğini en iyi bilen kişi Adrian'ın ta kendisiydi. Zavallı Bella ise yılanın büyüsüne kapılmış bir kuş gibi tehlikeden habersiz beklerken sadece sonuna biraz daha yaklaşmış oluyordu. Yani bu gece yaşanabilecekleri engelleyebilecek kişi Adrian'dı. Belki de ona odasına kadar eşlik edebilirdi. Böylece çalışma odasının ağırlaşan havası başını döndürmezdi belki de.

"Seni odana götüreyim Bella. Gördüğün gibi ben çok iyiyim," dedi sırıtarak. Aslında elindeki kozu deli kızılı tam anlamıyla delirtecek şekilde kullanabilirdi ama bu noktada yapacağı tüm hamleler için çelik gibi bir irade gerekiyordu. Gücü yerindeydi ama tam olarak şu anda karşısında duran baştan çıkarıcı masumiyet tablosuna bakarken onunla uğraştığı süre boyunca gücünün ne derece yok olduğunu görebiliyordu. Sarf edeceği her kelime için harcadığı süre bu tuhaf anların büyüsünü derinleştirmekten başka bir işe yaramayacaktı.

Isabel yüzünü büyük ölçüde kaplayan saçlarını kulağının arkasına atıp, "Ben kendim gidebilirim... Niyetim sizi görmek değildi zaten," diyerek yalan söyledi.

Adrian onun ellerinin de tıpkı sesi gibi titrediğini gözden kaçırmamıştı. Gülüşü derinleşti. "Buna hiç şüphem yok Bayan Sullivan," dese de ses tonu aksini ortaya koyuyordu.

Kapıyı açtı ve kızın geçmesi için kenara çekildi. Deli kızıl tereddüt etmeksizin hızla odadan dışarı çıkarken Adrian hemen peşinde takıldı. Karanlık koridorda düşüp bir taraflarını kırmasını istemezdi, bu yüzden onu kolundan tutup yanına sabitledi. "Odanıza kadar eşlik etmek görevim. Eğer ses çıkarır ya da işimi zorlaştırırsanız sizi kucağıma almam gerekir ki asıl bundan hiç hoşlanmazsınız Bayan Sullivan."

Isabel karşı koyacaksa da bu sözler üzerine sessiz ve sakin kalmayı yeğleyip onun yönlendirmesine izin verdi. Merdivenler biraz daha aydınlık olduğu halde ikisi de ayrılmayı denemedi. Adrian onun yakınlığının fazlasıyla farkındaydı ancak deli kızılın öfkeli olduğunu belli eden nefes alış verişi dışında ne düşündüğünü anlamak neredeyse imkânsızdı. Aslında bu çok da önemli değildi.

Üçüncü kata geldiklerinde zifiri karanlık yüzünden ikisi de duraksadı, deli kızıl ellerini Adrian'ın kollarına yapıştırdı. Anlaşılan birileri karanlıktan pek hoşlanmıyordu... Bunun için onunla alay etmek isterdi ama adil olmak gerekirse hissettiği şeyler için önce kendisiyle alay etmesi gerekiyordu. Fakat önce bir şey deneyecekti.

Kızı aniden kucağına aldığında bunun yardımseverlikle hiçbir ilgisi yoktu. Erkekliğindeki gerginlik had safhaya varmıştı. Günlerdir sürdürdüğü seks orucu sinirlerini bir yay gibi germişken, deli kızıl sadece varlığıyla bile üzerinde yanlış akort etkisi yaratıyordu.

Onu gövdesi ve kolları arasında sıkıştırıp çırpınışlarını geçiştirse de sesini kısabildiği pek söylenemezdi. "Buna gerek yok, bırak beni," diyordu deli kızıl. Adrian ise onu duymazdan gelip son basamağı çıkarak hızla odaların bulunduğu koridora girdi. Bir zamanlar kaldığı ve şu aralar kafasını sürekli meşgul eden odaya doğru geniş adımlarla yürüdü. Kucağındaki kıza rağmen kapıyı hiç zorlanmadan açıp doğruca içeri daldı. Neyse ki burası koridor gibi karanlık değildi. Mumlar bitmek üzere olduğundan alevleri olabildiğine uzanıştı ve odayı haddinden fazla aydınlatıyordu.

Adrian onu yatağa kadar taşıdı ama yatağa yatırmak yerine ayakları üzerine yere bıraktı. İşi bitmişti, artık gitmeliydi... Eğer deli kızıl o şekilde bakmasaydı gidecekti de...

Kız, "Neden yapıyorsun bunu?" dedi birdenbire.

Generated by CamScanner from intsig.com

Sesindeki kırgınlık mühür gibi acı veren bir iz bırakti için-
de. Bu histen ölesiye nefret eden Adrian onun bu geceden
bahsetmediğini biliyor olsa da alay etti. "Sanırım ayaklarına
kapanmanı istedim Bella." Ayaklarına kapanmasını isteme-
mişti çünkü ayağına geleceğini düşünmemişti bile.

"Ayaklarına kapanmam... Sadece o notta... Bir sorun ya-
şadığını yazmıştın... Ben de merak ettim, hepsi bu."

Bu mazeret Isabel için belki de bir kaçıştı. Böyle konu-
şarak Adrian'ı uzaklaştırmak ya da caydırmak istemişti ama
tüm masumiyetiyle endişesini dile getirirken dönülmez bir
hata yapmıştı. Fitili ateşleyen sadece sözler değil ardındaki
anlamdı ve Adrian'ın algıları bu gece fazlasıyla açıktı.

Düşündüğü şey yalnızca bir ihtiyaç değil bir mecburiyetti.
Adrian onu deli gibi öpmek istiyordu. Sadece bu da değil...
Sıcaklığına gömülmek ve saatlerce, hatta günlerce orada
kalmak istiyordu. O çılgın saçlarını parmaklarına dolamak,
çıplak vücudunun üzerine ipekten bir örtü gibi yayıldığını
görmek istiyordu. İkisinin de daha önce hiç hissetmedikleri
kadar şiddetli bir arzuyla ona bedenen ve ruhen sahip olmak
istiyordu. Üstelik geçen her saniye kaçınılmaza daha da yak-
laşıyordu.

Uzaklaşmak elindeyken Adrian buna yanaşmadı... Aksi-
ne kışkırttı. "Neden gelmediğimi merak ettin ve yarım ka-
lan şeyi tamamlamaya karar verdin... Öyle mi deli kızıl?"
derken farkında olmadan Isabel'in göğsünün üzerine düşen
saçlarıyla oynuyordu. Fark ettiği an elini ateşe değmiş gibi
hızla çekti. Bir saniye önce daha fazla yakın olmak peşinde-
di ama şimdi ona dokunmanın neyle sonuçlanacağını bili-
yordu. Tek bir adım gerileyip kızın suskun yüzünü inceledi.
Tereddüdünü görebiliyordu çünkü onu etkilediğini bilecek
kadar tecrübeliydi. Onu baştan çıkardığını algılaması ilkel bir
tatmine neden oldu. *Ne kadar erkekçe!*

Burada daha fazla kalırsa kendine hâkim olamayabilirdi...
Lanet olsun istediği şey zaten buydu... Keşke deli kızıl ha-
yatındaki herhangi bir kadın olabilseydi de karşılıklı zevk

ler dışında hiçbir şey düşünmedikleri bir gece yaşayabilseydi
onunla. Fakat yapamazdı.

Yüzüne hisleriyle uzaktan yakından ilgisi olmayan alaycı
bir gülümseme yerleştirip, "Şimdi uyu deli kızıl... Yarın bana
geldiğin için utanmayacaksın, söz veriyorum," dedi incelikten
yoksun bir sesle.

Isabel ne düşündüğünü belli etmekten uzak, heykel kadar
donuk bir şekilde ona bakmakla yetindi. Adrian kıza son bir
bakış atıp arkasını döndüğünde bu kez kendi haline gülüyor-
du.

Gitmesine hiçbir mani olmayışı sadece duygularına değil
kasıklarına da büyük bir darbeydi ama bunun bir önemi yoktu.
Özetle aklı varsa bu odadan uzak durması gerekiyordu. Tam
da bunu yapmak üzereyken deli kızıl bileğini tutup onu dur-
durdu. Gitmesini engelleyecek kadar güçlü olması mümkün
değildi ancak Adrian kıpırdayamadı. Yüzündeki belli belirsiz
gülümseme yerini şaşkınlığa bırakmıştı. Bileğini tutan ince
parmakların hayal ürünü olup olmadığını donup kaldıkları bir-
kaç saniye içinde anlamaya çalıştı. Sonra yavaşça başını arkaya
çevirdi. Yüzünde gördüğü şey bilinen tüm baştan çıkarışlardan
fazlasıydı sanki... Saf bir arzu ve reddedilme korkusunun ver-
diği güvensizlik. Adrian sadece bir öpücükle onun arzularına
ve korkularına ulaşabilirdi. Bu kadar çok düşünmeye gerek
bile yoktu belki de. *Ah Tanrı aşkına bunu yapamazdı.*

Isabel niyetini yüzünde görmüş olmalıydı ki, "Gitme," diye
fısıldadı. Sanki az önce zorluk çıkaran o değildi.

Adrian neredeyse fiziksel bir acı içindeydi. Oynadığı oyun
onu şimdiye kadar tatmin etmemişti ama şimdi işkenceden
farksızdı. Yüzünde bezgin bir ifadeyle kıza doğru döndü, fakat
ona dokunmaya cesaret edemedi. Dokunursa olacakları bili-
yordu çünkü...

Isabel, "Gitmeni istemiyorum..." diye itiraf etti.

"Uykusuzluk başınıza vurdu sanırım Bayan Sullivan."

Deli kızıl başını iki yana salladı. "Hayır, gitmeye niyetlene-
ne kadar... Hmmm... Gideceğini sanmıyordum."

Generated by CamScanner from intsig.com

Adrian kabaca, "O halde şimdi niyetimi biliyorsunuz, iyi uykular dilerim," dedi ama ne hikmetse yerinden kıpırdayamadı.

"Bana niyetlerin konusunda hep yalan söyledin... Ne düşüneceğimi bilmiyorum... Hem..." Sözlerine devam edemeden sesi alçalarak duyulmaz oldu.

"Eğer burada kısacık bir an daha kalırsam çok da soylu niyetler peşinde olmadığımı anlarsınız Bayan Sullivan. Beni sizinle aynı odada kalırken başka kadının hayallerini kuran sahte kocanızla karıştırmamanızı tavsiye ederim."

"Fredy benim arkadaşım. Aramızda... O tarz bir şeyin olması mümkün değil ve..."

"Benimle ne tarz bir şey düşünüyorsunuz hanımefendi?" diyerek araya girdi Adrian. "Bütün gece sizinle sohbet etmemi mi istersiniz?"

Kız yine kafasını salladı. Gözleri korku dolu bir ifadeyle kocaman açılmıştı, birbirine geçirdiği parmakları ise sürekli hareket halindeydi. "Sadece kalmanı istiyorum..."

Adrian tek bir adımda aralarındaki mesafeyi kapatıp, "Böyle konuşmaya devam edersen olacaklara engel olamam... Yarın her şey bitiyor. Seni evine gönderiyorum," dedi sertçe. Oysa bu istediği en son şeydi.

Isabel derin bir nefes aldı. Gözleri aniden ortaya çıkan yaşlarla berrak bir göl gibi parıldıyordu. Titreyen dudakları birkaç kez açılıp kapandı, sonunda hayal kırıklığıyla, "Beni hiç istemedin... Hepsi bana ders vermek içindi, değil mi?" dedi.

Adrian'ın son savunması da bu sözlerle yok olup gitmişti. Kızı omuzlarından tutup hızla kendisine çekti ve neredeyse yüzleri birbirine değecek kadar üzerine eğildi. "Beni kışkırtma Bella! Olanları hak edip etmemenin şu anki durumla hiç ilgisi yok. Merak ettiğin şeye gelince... Seni deli gibi istiyorum... Öyle ki eğer beni tahrik etmeye devam edersen yarın tek endişen bir daha bacaklarını bir araya getirip getiremeyeceğin olur. Anlatabildim mi?"

Genç kız söyleyecek bir şeyi varsa da Adrian'ın edepsiz ifadesi yüzünden susmayı yeğlemiş gibi görünüyordu. Başını eğdiği için Adrian sadece saçlarından gelen gül kokusunu duyabildi. Kırgınlığını hissedebilmek için kelimelere gerek var mıydı? Sıkıntılı bir nefes alıp hızla verdi.

Isabel, "Gelmeni bekledim... Bunu söylediğime inanamıyorum," dedi az önceki tehdidi işitmemiş gibi bir ses tonuyla.

"Lanet olası kızıl! Aklını mı kaçırdın sen?"

Isabel bu sözleri de duymamış olmalıydı ki parmak ucunda yükselip onun çenesini öptü. Adrian'ı kemiklerine kadar titreten bir hisli bu. Tüm masumluğuna rağmen öyle kışkırtıcıydı ki... İhtiyaç doluydu...

Adrian aniden alev rengi saçların örttüğü yüzü avuçlarının arasına aldı. "Bella ne yaptığının farkında değilsin. Kendimi tutmayı bırakırsam yapacaklarım şimdi hoşuna gidebilir ama sonra..."

Isabel, "Gitmek mi istiyorsun?" diye sordu düş kırıklığıyla.

Adrian bezginlikle gözlerini kapatıp, "İkimizin de iyiliği için gitmek zorunda olduğumu biliyorum sadece," dedi. Buna kendisi de inansaydı keşke.

"Anlıyorum..."

"Anladığın falan yok. Bu bir oyun değil. Öyle bile olsa Bayan Sullivan, şartları belirleyen benim ve küçük kızların bu şartlar altında dehşete düşeceğinin garantisini veriyorum... Bu yüzden gitmem hayrınıza olacaktır."

Genç kız birkaç saniye boyunca adamın yüzünü inceledi. Sonra tüm görmesi gerekenleri görmüş gibi, "Git o halde," deyip Adrian'ın ellerinden kurtuldu.

Fakat Adrian buna hazırlıklı sayılmazdı. Dakikalardır onu - ve kendisini - ikna etmek için çabalarken de gitmek istemiyordu. Ve şimdi aklında pişmanlıklar ya da sorumluklar yerine karşı konulmaz ve geri dönülmez şekilde tatmin olmayı bekleyen arzular vardı. Tam da bu hislerle Isabel'i sertçe

Generated by CamScanner from intsig.com

kendisine çekip gözlerinin içine baktı ve "Söyler misin nasıl gidebilirim? Öyle güzel bir hata yaptın ki Bella... Artık beni kim engelleyecek? Sen mi?" dedi.

Dudaklarını kızın dudaklarına usulca dokundurdu. Bu kabulleniş işleri kötüye götürürdü çünkü bu gece sevişirlerse ertesi gün düşünmeleri gereken çok şey vardı. Oyun burada kesilirse bedeller kısmen ödenmiş olur ve herkes yoluna giderdi ama bu yeterli değildi... Adrian aldatıldığını öğrendiğinden beri bu kıza hissettiği arzuyu bastırma konusunda mantıklı davranmaktan yorulmuştu. Fakat şimdi dudaklarının her küçük dokunuşuyla mantık kırıntılarının uçup gittiğini hissedebiliyordu. İçgüdüler ve temel gereksinimlerden başka her şeyi önemsiz kılan bir tutkuyla yanarken daha fazla düşünmek sadece daha fazla ıstıraba neden oluyordu... Ve Adrian onu öptüğü ilk andan beri, o tatlı ıstırapla kavrulmaya başladığından beri sadece tek bir şeyin peşindeydi... Almak için uzanması gerekiyordu.

Yenilgiyi kabullendiğini itiraf eden bir inilti̇yle kızı sertçe kendisine çekti ve dudaklarını hararetli bir şekilde dudaklarına bastırdı. Kısacık ama sonrası için vaatlerde bulunan sert bir öpüştü bu.

Adrian başını kaldırıp kızın karmakarışık ifadesine baktı. Arzunun tek taraflı olmadığını ifade eden mükemmel bir andı. Güzelliği çarpıcıydı... Gözleri Eleanor'un gözlerinin aynısıydı ama bir o kadar da farklıydı. Kusursuz değildi ancak garip bir şekilde o tanıdığı en kusursuz yaratıktı...

Kulağına doğru eğilip kulak memesini dişlerken, "Bana gelirken başına gelecekleri biliyordun Bella... Bunu planladın değil mi?" diye fısıldadı. Boynunu örten saçları geriye atıp açıkta kalan zarif tene ıslak bir öpücük kondurdu. Ne var ki o eşsiz tadı almak daha fazla istemesine neden olmuştu. Dudakları yumuşak tende nazikçe gezindiği sırada elleri de kızın vücudunu keşfediyordu.

O sırada deli kızıl uzanıp omuzlarını sıkı sıkıya kavradı. Adrian başını kaldırıp kızın yarı kapalı gözlerine baktı ve son-

ra doyumsuz açlığına teslim olmak için aralanan dudakları dudaklarıyla örttü. Bu kez öpüşü sert değildi. Yumuşak dudakların verdiği karşılık kadar tatlı dokunuşlarla keşfetmeye koyuldu onu. İnce kollar boynuna dolanınca inleyip iki eliyle birden kızın belini kavradı ve ayaklarını yerden kesti.

Kız ellerini saçları arasına daldırıp onu daha da kendine çekerek öpüşünün baskısını arttırdı. Dili adamın dudaklarının üzerinde gezinirken Adrian da onun alt dudağını emiyordu.

İkisinin de kendilerini kaybettikleri o anda kısmen sağlıklı düşünebildikleri bulanık zamanlar *tutkunun kırmızısıyla* boyanmıştı.

Adrian geri çekilip nefes nefese, "Bana durmamı söylersen hiç tereddüt etmem ve yarını düşünmemiz gerekmez... Fakat eğer aksini istersen sana hayatının gecesini tattıracağıma yemin ederim. Başka bir şey düşünmeden Bella..." diye fısıldadı.

Kız alnını Adrian'ın alnına yaslayıp nefes alıp verişi düzene girene dek bekledi. Gözleri yarı kapalıydı ve dudaklarında mimik bir tebessüm vardı. Son kararı vermeye çalışıyordu ancak ne istediği en başından beri belliydi. Adrian tüm dişlerini gösterecek şekilde gülümsedi, sonra yeniden deli kızılın güzel dudaklarına uzandı.

Onu öpmeye devam ederken aşağı doğru uzanıp eteğini sıyırdı. Çıplak bacağı yerine iç çamaşırının yumuşak kumaşına dokunduğunda ise küfredecek oldu. Eteği bırakıp kızıl saçların arasına elini sokarak Isabel'in ensesini kavradı. Kızı iyice kendisine bastırırken dudakları hoyrat ve doyurulmaz bir açlıkla hareket ediyordu. Aksi olmasına imkân yoktu çünkü deli kızılın da istediği buydu. Adrian dilini dudakları arasından içerilere kaydırdığında kız tecrübeyle ilgisi olmayan bir aşinalıkla ona karşılık veriyordu. Aralarındaki şey tartışılmaz bir harmoniydi.

Adrian onu çıplak görmek istiyordu... Hatta hayatındaki en önemli an onu çıplak göreceği andı. Tekrar eteğe uzandı

Generated by CamScanner from intsig.com

ve elini içeri kaydırdı. Geceliğin altında muhafazakâr bir iç çamaşırından başka bir şey olmadığını anlayana kadar yukarı çıktı. Belinin çıplak kıvrımına dokunduğu an deli kızıl istemsizce dudaklarını ayırıp boynunu geriye doğru bükmüştü. Adrian diğer elini de içeri kaydırıp kızı belinden sıkıca kavrarken eğilip dudaklarını o kuğu zarafetindeki boyuna bastırdı. Bu sırada okşayışları iç çamaşırın altından Isabel'in kalçalarına doğru ilerliyordu.

Düşünmek yerine içgüdüsel ani bir hareketle iç çamaşırın kurdelesine uzandı birdenbire ve kızın karın kaslarının titrediğini hissetti. O sırada bakışları karşılaştı... Adrian onun korkusunu iliklerine kadar hissediyordu fakat daha baskın olan tutkuydu. Bu yüzden tüm tereddütlerini bir kenara bırakıp iç çamaşırı tutan kurdeleyi çözdü ve kumaşın yere sızülmesine izin verdi.

Isabel ayaklarının altındaki kumaşa hayatının anlamını yitirmişçesine bakıyordu. Bunun üzerine Adrian yüzünü avuçları arasına alıp onu kendisine bakmaya zorladı. "Korkma," dedi ama kendi kalbi bile ritmini kaçırarak çarpıyordu.

Deli kızıl başını itaatkâr bir şekilde sallayıp ona güvenini sunduğunda ise Adrian onu yeniden öpmek için eğildi. Bu sefer daha sıcak ve daha özenliydi. Buna mecburdu çünkü yüzünde, omuzlarında ve kollarında gezinen tecrübesiz parmaklara karşı duyarsız olması mümkün değildi. Kaldı ki bunu istemiyordu...

Gecelik daha önce gördüklerine hiç benzemiyor olsa da düğmeleri klasik bir biçimde ön tarafta, göğüs altına dek iniyordu. Adrian dudaklarını kızın dudaklarından ayırmaksızın dik yakayı birleştiren ilk düğmeyi ustaca çözdü. Diğerlerini de çözüp işini bitirdikten sonra geri çekildi.

Deli kızılın bu ayrılığa inleyerek isyan edişi karşısında gülümsemeden edemedi. "Şşşş... Bir yere gitmiyorum."

Bu sözlerle onu utandıracağını düşünmüştü ama aksine Isabel cüretkâr bir biçimde gülünce Adrian'ın yüzündeki gülümseme silinip gitti. Tatlı bakire bir erkeği baştan çıkarma konusunda doğuştan gelen yeteneklere sahipti ve Adrian ona karşı daha önce hiç olmadığı kadar korunaksızdı. Ancak onun silahları da fazlasıyla güçlüydü.

Kızı kendisinden uzaklaştırmadan geceliğin açık yakasından içeri elini kaydırdı. İpeksi teni okşarken çılgın kalp atışlarını duyabiliyordu ama aksine kızın soluğunun kesildiğinin farkındaydı. Dolgun kabartıyı avcuna aldığında ise erkekliği pantolonunun dikişlerini iyice zorlar olmuştu.

Tanrı aşkına öylesine yumuşak ve dolgundu ki... Meme ucunun avcunun içinde gittikçe sertleştiğini hissedince onu başparmağı ve işaret parmağı arasında sıkıştırdı.

Deli kızıl hıçkırır gibi nefesini içine çekti. Gözleri sımsıkı kapalıydı. Adrian da aynı işkenceyle tükenmek üzereydi. Ona dokunmak ateşe dokunmaktan farklı değilken azar azar yanmak yerine küle dönmek istiyordu. Bu farkındalıkla elini hızla çekti ve geceliği tek bir hamleyle kızın başından geçirip yere fırlattı.

Manzaranın eşsizliği karşısında düşünmesi ya da herhangi bir şey yapabilmesi bir an için imkânsızlaştı.

Isabel şaşkınlıktan, şoktan ya da kasten hiç hareket etmeden doğruca ona bakıyordu. Bu Adrian'ın da işine geldi tabii. Böylece onun muazzam güzelliğini ezberleyebilirdi...

Diri göğüslerinin yavruağzı güllere benzeyeceğini düşünmüştü hep... Yanılmamıştı... Tanrı aşkına kabarık meme uçları adeta ağzını sulandırıyordu.

Bakışları kalçalarına doğru tatlı bir kavis oluşturan ince bele, oradan da bütünüyle baştan çıkarıcı olan bedende zarif bacakların birleştiği noktaya kaydı ve *bu* kanını daha da ateşlemeye yetti. Soluk soluğa, "O kadar güzelsin ki Bella," sözleri döküldü dudaklarından.

Kız ise sadece, "Henfield," diyebildi korku ve arzu dolu bir sesle.

Adrian onu kollarının arasına almadan önce, "Adrian... Benim adım Adrian," diye fısıldadı.

Generated by CamScanner from intsig.com

Isabel bir büyünün içindeydi. Bu bir büyü olmalıydı çünkü eli kolu bağlanmıştı ve her şey olması gerekenden farklıydı. Olacaklara razıydı. Hatta bunu çok uzun zamandan beri istediğini şimdi anlıyordu. Belki başkaları yaptığının hafiflik olduğunu düşünecekti ancak Isabel için *bu* çok doğaldı. Tamamen giyinik bir adamın karşısında çırılçıplak kalmaktan rahatsız olması mı gerekiyordu? Eğer öyleyse ahlaksızın teki diydi çünkü şu anda hiç olmadığı kadar rahat olduğu gerçeğini çoktan kabul etmişti.

Tanrı aşkına ona Adrian demek, onu öpmek kadar güzeldi...

Gülümseyerek, "Adrian," dedi.

"Evet Bella..."

"Bu gece seninle olmak istiyorum."

Adrian onu kollarının arasına alıp gülümsedi. "Bunu biliyorum zaten."

"Bahsettiğim şey... Bundan pişman olmayacağım."

Adamın yüzündeki gülümseme hafif gölgelendiyse bile kaybolmadı. "Pişman olmayacağın kadar mükemmel şeyler yaşatacağım sana."

Isabel başını salladı ve parmak ucunda yükselip onun dudaklarına uzandı. Kollarını boynuna dolamış, ona sımsıkı sarılmıştı. Dudakları adamın dudaklarına hükmediyordu. Bunu Adrian'dan öğrenmişti... Dilinin, dişlerinin nasıl kışkırtıcı bir silaha döndüğünü artık biliyordu.

Bu sırada genç adam gömleğini pantolonundan kurtarmaya çalışıyordu. Nihayet başarınca Isabel'i belinden tutarak kaldırdı ve yatağa taşıdı. Nazikçe örtülerin üzerine bıraktıktan sonra da gömleğini çıkarıp yere fırlattı. Isabel hiçbir ayrıntıyı kaçırmadan onu izlerken göğsünün kabardığını hissediyordu. *Sonrasında ne olacaksa olsun* bu gece bu adam onundu... Deli gibi korkmak mesele değildi çünkü onu tanıdığından beri korkuyordu zaten. Sonradan utanacağı bir şey yaşayacak olmasının da bir önemi yoktu çünkü bunu onunla

yaşamadan ölmek istemiyordu. Sebebi ne olursa olsun Isabel Adrian'ın olmak istiyordu...

Öylesine güzeldi ki... Çıplak kaslı göğsünün, geniş omuzlarının kusursuz olduğunu bilmek için insan anatomisi hakkında çok şey bilmesine gerek yoktu. O kusursuzluğun sembolüydü ve bu denli güzel bakmaya devam ettiği sürece Isabel kendisi için de benzer şeyler düşünmeye başlıyordu. Korku gittikçe körelen bir diken gibiydi... Artık vasfını yitiriyordu.

Ne var ki genç adam pantolonunu çıkarırken Isabel o tanıdık korkuya kapılmadan edemedi. Onu tüm heybetiyle karşısında görmenin utancıyla başını diğer tarafa çevirdi, fakat adamın güldüğünü işitebiliyordu. Koyu bir utanç dalgası yüzünü ısıtırken görünmez olmak için dayanılmaz bir istek duydu. Belki de bu sebeple yatak örtüsünü üzerine çekmeyi denedi ve neredeyse başarılı oluyordu ki Adrian yatağa oturup onu engelledi.

"Sakın kendini saklama Bella..."

Isabel dudağını sertçe ısırdı. Tanrı aşkına ağlamak üzereydi. Başını az önce çektiği örtünün kıvrımları arasına saklayıp halini dışa vurmaktan kaçındı, fakat adamın ne derece baştan çıktığının farkında bile değildi. Zavallı Isabel... Kafasını kaldırabilseydi, başını saklamanın çıplak göğüsleri ve bacakları için hiçbir işe yaramadığını Adrian'ın yüzünde görebilirdi.

Yatağın kıpırtısından Adrian'ın yanına uzandığını anladı. Yine de görmek istiyordu. Yüzünü kapatan örtüyü hafifçe kaldırdığında onu tuhaf bir ifadeyle kendisine bakarken yakaladı. Korkutucu ve son derece ham bir şey vardı halinde. Gerileyeceği yerde bir adım ileri attı ve elini uzatıp adamın çenesine dokundu. Belki de son damlaydı bu... Öyle olmalıydı çünkü Adrian'ın inleyerek Isabel'in üzerine doğru kaymasında sabırsızlık ve zayıflık vardı.

Öpüşmeleri baştan çıkarıcıydı. Isabel sonuna kadar baştan çıktığına inanmıştı ama şimdi Adrian'ın dili ağzının içinde gezinirken, bacaklarının arasındaki sertliği hissederken için-

Generated by CamScanner from intsig.com

deki sızı sadece bir noktada toplanarak bir ışık gibi içini ısıtıp aydınlatıyordu. Patlamak üzere olan, içinde haykıran başka bir Isabel deli gibi adama karşılık verme peşindeydi. Tırnaklarını adamın geniş sırtına geçirmek en masumuydu içinden geçenlerin.

Engelleyemediği bir açlıkla adamın dudağını ısırdı. Acı iniltisi daha fazlasını istemesine neden olduğunda ise kendinden korktu... Fakat geri adım atmadı ya da utanç bariyerine takılmadı. Dudaklarını ondan koparıp omzuna atıp bir öpücük kondurdu, ardından içinden geldiği gibi boynuna uzanıp dilini adamın tuzlu teninde gezdirdi.

Adrian, "Tanrım Bella..." diye inledi onun başını elleri arasına alıp geriye doğru bükerken.

Isabel'in boynu yay gibi gerilmişti. Adam çenesini hafifçe ısırdıktan sonra o noktada dilini gezdirdi ve aynı özenle aşağılara inip boynunun gerginliğini tattığı sırada Isabel içten içe daha da ısındığını hissetti.

Çıkardığı seslerin kendisine ait olduğuna inanamıyordu. Adrian öyle inanılmazdı ki... Teni hep böyle hassas mıydı yoksa bunun sebebi Adrian'ın marifeti miydi? Tanrı aşkına göğüslerine değen dudakların hissettirdiklerine karşı öyle hazırlıksızdı ki adam meme ucunu emmeye başlayınca çığlığını engelleyememişti bile. Dilinin yumuşak dokunuşu, dişlerin verdiği keskin zevkle bütünleşiyor ve Isabel daha önce hiç tanımadığı bir patlamanın eşiğine doğru sürükleniyordu.

Adrian tam o anda diğer meme ucunu ağzına alıp işini emmeye başladı. Bir eli de karnından aşağı doğru inmeye, Isabel kaybolmanın eşiğindeyken bile bunu fark edebilmiş ve istemsizce, bakireliğe has bir korunma gereksinimiyle bacaklarını birbirine kenetlemeye çalıştı.

Genç adam başını kaldırıp, "Sakin ol... Bundan boşalacaksın," deyince Isabel sadece kafasını sallayıp geyşedi. Bacaklarının arasında gezinen parmaklar nazikti... Hem de hiç olmadığı kadar... Öyle ki bu güvenle bacaklarını biraz daha aralamak istedi.

Bu değişiklik Adrian'ın dikkatinden kaçmadı. Yukarı doğru yükselip Isabel'in dudaklarına yaklaştı. Eli hâlâ orada tatlı tatlı geziniyordu. Derken tek parmağı usulca içeri doğru kaymaya başladı...

Isabel irkilmişti ama bacaklarını kapamayı denemedi. Dudakları birbirine değmek üzereydi ve bakışları kenetlenmişti. Parmak tamamen içine girdiğinde ise inledi...

Adrian acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturarak, "Öyle güzel ki..." dedi. "Yumuşak, sınlsıklam... Daracık... Bella bu beni öldürecek..."

Tüm bu söylediklerinin onu ne kadar tahrik ettiğini görebiliyordu genç kız. Kendinden emin, her fırsatta onunla alay eden o değilmiş gibi şimdi Isabel'in vücudunun doğal tepkileriyle kendinden geçiyordu adeta ve tüm tecrübesizliğine rağmen Isabel bunu anlamakta hiç zorlanmıyordu.

Başını kaldırıp adamın dudaklarına dokundu ama Adrian onu öpmek yerine geri çekildi. "Seni izlemek istiyorum... Zevk alırken yüzünün şeklini görmek istiyorum."

Isabel içine giren ikinci parmakla birlikte çığlık attı. Bu çok yabancı bir histi... Ona ait olmak böyle bir şeydi galiba. Zevk arka planda bekliyor, şimdilik içinde bulunduğu koşullara alışması gerekiyordu. Adrian da bunu biliyor olmalıydı ki parmakları içindeyken bir yandan da onu okşuyordu.

Genç kız yatak örtüsüne geçirdiği elini yeni bir zevk çığlığını engellemek için ağzına bastırdı. Sonra içinde hareket eden parmaklar hızlandı ve onu çıldırtan bir ritme dönüştü... İçinde bir patlama olacağını düşündüren his kuvvetlenirken inlitleri sıklaştı. Yüzü alev almış gibi yanıyordu. Gözlerini özellikle kapamıştı çünkü bu kadar kendinden geçmiş bir haldeyken izlenmek hem zevk hem de utanç veriyordu... Yükselişi çok geçmeden hız kazandı. Zevk zerreleri iç içe geçmiş balonlar gibi karnında patlayarak yayılıyor ve bütün vücuduna dağılıyordu.

Fakat sonra Adrian yavaşladı ve parmaklarını o hassas bölgeden çekti. Isabel yaşadığı hayal kırıklığıyla ağlamak üzere-

Generated by CamScanner from intsig.com

ken adam gülümseyip dudaklarına tatlı bir öpücük kondurdu. "Bu seni hazırlamak içindi Bella'm... Beni kabul etmek için buna ihtiyacım vardı."

Isabel safça, "Ben seni kabul ettim zaten," deyiverdi.

Adrian gülerek onun göğsüne bir öpücük kondurduktan sonra bununla yetinmeyip biraz önce öptüğü tepeciği ağzının içine aldı. Hafifçe ısırırken bir yandan da diliyle okşamaya devam ediyordu. Göğüslerin kadınlığın kutsallığıyla ilgili vasfını gayet iyi bilen Isabel için *bu* kendisini kraliçe gibi hissettirecek türden bir şeydi.

Ona karşı her anlamda hassas olmaktan hoşnuttu fakat Adrian'ın dudakları karnına doğru indikçe zevk bir işkenceye dönüyordu. Yapmaya çalıştığı şeyi fark ettiğinde şaşkınlıktan kaskatı kesildi. Aklı tam anlamıyla başında olsaydı bile ona engel olacağının bir garantisi yoktu ama yine de, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Adrian, "Hmmm... Tadınıza bakıyorum Bayan Sullivan," dedi Isabel'e değil de kadınlığına bakarken.

Isabel az önce kaldırdığı başını yatağa bırakıktan sonra ilk temasın vereceği şoka hazırladı kendisini. Düşündüğü gibi hissettiği ilk şey şaşkınlıktı. Adrian dilini kadınlığına dokundurduğunda Isabel nefesini kesen bir hızla kıvranmaya başlamıştı bile.

"Kokun baştan çıkarıcı... Tadın harika." Adrian tenteke dilini hassas tende gezdirirken Isabel titreyerek inledi. Başını kaldırıp onu izlemeyi denedi ama adam ustalıkla onu tatmaya devam ettiği için başı teslimiyetle geri düştü ve eliyle kapattığı ağzından tuhaf bir inilti döküldü. Adrian'ın bu ses karşısında güldüğünü duyabiliyordu.

Adam kusursuz uyarışlarına dakikalarca, Isabel sınıra gelene kadar devam etti, sonra da uyluklarının iç tarafını öpmeye başladı. "Bella... Seni almamı ister misin ateşli kızılım benim? İçine girmek istiyorum... " dedi yukarıya doğru çıkarken.

Gözlerindeki parıltı ve sözleri öyle tahrik ediciydi ki Isabel hiç düşünmeden, "Evet," diye fısıldadı.

Adrian derin bir nefes alıp onun bacaklarını olabildiğince araladı. Erkekliğinin kızın hassas etinde yarattığı his kor halindeki bir demirin vereceği türden yakıcıydı. Isabel irkildi ama kaçmadı... Gözlerini onunkilerden bir saniye bile ayırmaya niyeti yoktu. Aynı zevki onunla paylaştığını görmeye ihtiyacı varken gözlerini kırpmakla bile anı ziyan etmeyecekti.

Adrian, "Canının yanmaması için her şeyi yapardım ama bu kaçınılmaz sevgilim... Söz veriyorum bir dahaki sefere telafi edeceğim," dedikten sonra yavaşça içine girmeye başladı.

Isabel gerildi ama korkmadı. İçini doldurmaya başlayan şey ilerledikçe büyüklüğü karşısında şaşkına dönüyordu. Yine de düşündüğü kadar kötü değildi... En azından Adrian'ın sözlerini duyana kadar öyle düşünüyordu.

Genç adam, "Özür dilerim Bella," dedikten sonra tek bir hareketle kendini içeri doğru itince Isabel'in nefesi kesildi. Acı bıçak kesiği gibiydi ama dayanmaya çalıştı. Bu sırada Adrian da durdu ve kızın gözünden süzülen bir damla yaşı dudaklarıyla kurulayıp yüzünü müşfik öpücüklere boğdu. "Birazdan kendini daha iyi hissedeceksin... Tanrım bu dayanılmaz bir şey... Lütfen beni affet..."

Yok olmaya başlayan acı, Adrian'ın özründen sonra yavaş yavaş hareket etmeye başlamasıyla yeniden alevlendi ama ilk seferki gibi keskin değildi. Hatta kaybolmak üzereydi. Isabel şaşkınlıkla ona baktı. Bakışlarındaki yoğunluk içinde bir şeylerin ermesine neden oluyordu sanki. Dayanmayarak dudaklarını birleştirmek için ona uzandı. Adrian dilini hemen dudaklarının arasından kaydırınca Isabel ona karşılık verdi. Artık acı yoktu... Tanrı aşkına her giriş ve her çıkışta işkence eden bir tat vardı... İçinde kaynayan o şey tekrar ortaya çıkmıştı. Yükselen şey... Isabel'i bir şeyleri sonlandıracak zirveye taşıyan o şey giderek yaklaşıyordu. Şefkatin yerini alan sert okşayışlar teninin alev almasına neden oluyordu. Hiç olmadığı kadar kadınsı ve tüm duyguların sınırındaydı... Şimdiye kadar olmadığı neyse ona dönüşmüş gibi hissediyordu.

Generated by CamScanner from intsig.com

ken adam gülümseyip dudaklarına tatlı bir öpücük kondurdu. "Bu seni hazırlamak içindi Bella'm... Beni kabul etmek için buna ihtiyacın vardı."

Isabel safça, "Ben seni kabul ettim zaten," deyiverdi.

Adrian gülerek onun göğsüne bir öpücük kondurduktan sonra bununla yetinmeyip biraz önce öptüğü tepeciği ağzının içine aldı. Hafifçe ısırırken bir yandan da diliyle okşamaya devam ediyordu. Göğüslerin kadınlığın kutsallığıyla ilgili vasfını gayet iyi bilen Isabel için *bu* kendisini kraliçe gibi hissettirecek türden bir şeydi.

Ona karşı her anlamda hassas olmaktan hoşnuttu fakat Adrian'ın dudakları karnına doğru indikçe zevk bir işkenceye dönüyordu. Yapmaya çalıştığı şeyi fark ettiğinde şaşkınlıktan kaskatı kesildi. Aklı tam anlamda başında olsaydı bile ona engel olacağının bir garantisi yoktu ama yine de, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Adrian, "Hmmm... Tadınıza bakıyorum Bayan Sullivan," dedi Isabel'e değil de kadınlığına bakarken.

Isabel az önce kaldırdığı başını yatağa bıraktıktan sonra ilk temasın vereceği şoka hazırladı kendisini. Düşündüğü gibi hissettiği ilk şey şaşkınlıktı. Adrian dilini kadınlığına dokundurduğunda Isabel nefesini kesen bir hazla kıvranmaya başlamıştı bile.

"Kokun baştan çıkarıcı... Tadın harika." Adrian tembelce dilini hassas tende gezdirirken Isabel titreyerek inledi. Başını kaldırıp onu izlemeyi denedi ama adam ustalıkla onu uyarmaya devam ettiği için başı teslimiyetle geri düştü ve eliyle kapattığı ağzından tuhaf bir inilti döküldü. Adrian'ın bu ses karşısında güldüğünü duyabiliyordu.

Adam kusursuz uyarışlarına dakikalarca, Isabel sınıra gelene kadar devam etti, sonra da uyluklarının iç tarafını öpmeye başladı. "Bella... Seni almamı ister misin ateşli kızılım benim? İçine girmek istiyorum..." dedi yukarıya doğru çıkarken.

Gözlerindeki parıltı ve sözleri öyle tahrik ediciydi ki Isabel hiç düşünmeden, "Evet," diye fısıldadı.

Adrian derin bir nefes alıp onun bacaklarını olabildiğince araladı. Erkekliğinin kızın hassas etinde yarattığı his kor halindeki bir demirin vereceği türden yakıcıydı. Isabel irkildi ama kaçmadı... Gözlerini onunkilerden bir saniye bile ayırmaya niyeti yoktu. Aynı zevki onunla paylaştığını görmeye ihtiyacı varken gözlerini kırpmakla bile anı ziyan etmeyecekti.

Adrian, "Canının yanmaması için her şeyi yapardım ama bu kaçınılmaz sevgilim... Söz veriyorum bir dahaki sefere telafi edeceğim," dedikten sonra yavaşça içine girmeye başladı.

Isabel gerildi ama korkmadı. İçini doldurmaya başlayan şey ilerledikçe büyüklüğü karşısında şaşkına dönüyordu. Yine de düşündüğü kadar kötü değildi... En azından Adrian'ın sözlerini duyana kadar öyle düşünüyordu.

Genç adam, "Özür dilerim Bela," dedikten sonra tek bir hareketle kendini içeri doğru itince Isabel'in nefesi kesildi. Acı bıçak kesiği gibiydi ama dayanmaya çalıştı. Bu sırada Adrian da durdu ve kızın gözünden süzülen bir damla yaşı dudaklarıyla kurulayıp yüzünü müşfik öpücüklere boğdu. "Birazdan kendini daha iyi hissedeceksin... Tanrım bu dayanılmaz bir şey... Lütfen beni affet..."

Yok olmaya başlayan acı, Adrian'ın özründen sonra yavaş yavaş hareket etmeye başlamasıyla yeniden alevlendi ama ilk seferki gibi keskin değildi. Hatta kaybolmak üzereydi. Isabel şaşkınlıkla ona baktı. Bakışlarındaki yoğunluk içinde bir şeylerin erimesine neden oluyordu sanki. Dayanmayarak dudaklarını birleştirmek için ona uzandı. Adrian dilini hemen dudaklarının arasından kaydırınca Isabel ona karşılık verdi. Artık acı yoktu... Tanrı aşkına her giriş ve her çıkışta işkence eden bir tat vardı... İçinde kaynayan o şey tekrar ortaya çıkmıştı. Yükselen şey... Isabel'i bir şeyleri sonlandıracak zirveye taşıyan o şey giderek yaklaşıyordu. Şefkatin yerini alan sert okşayışlar teninin alev almasına neden oluyordu. Hiç olmadığı kadar kadınsı ve tüm duyguların sınırındaydı... Şimdiye kadar olmadığı neyse ona dönüşmüş gibi hissediyordu.

Generated by CamScanner from intsig.com

Adrian'ın artan hızına uyum sağlamak için kalçalarını kaldırıp tırnaklarını onun kaslı kollarına bastırdı. Sırtı yay gibi gerilirmiş, bacaklarını daha yakın olabilmek adına onun beline dolamıştı.

İçinde sertçe gidip gelirken o da Isabel gibi titriyor, zevkle inliyor, sıkılı dişlerinin arasından genç kızın şimdiye kadar hiç duymadığı ilkel sesler çıkarıyordu. Bir an için tümüyle içinden çıkıp tekrar içine girerek kızın çıldırmasına neden oldu... Ve sonra çılgın bir ritim tutturdular. Genç adam tek elinin üzerine yükseldi ve diğeriyle de Isabel'in göğsünü avuçladı.

Öylesine yakın, öylesine özel bir andı ki Isabel ağlamak üzereydi. Oysa gülmek de istiyordu... Bu aşk mıydı? Saflıktı... Kutsaldı...

Gökyüzüne dokunduğunu düşünmesine neden olan o anda Adrian ile birlikte haykırdı ve birbirine yapışan vücutları sayısız kasılmalarla sarsılırken ona sımsıkı sarıldı.

Saatlerce bu şekilde kalabilirdi. Fırtınanın dindiği şu dakikalar belki de en yakın oldukları anlardı çünkü. Adrian hâlâ içindeydi. Kalp atışları birbirlerinin göğsünde çınlıyor, nefesleri aynı ritimde derinleşiyordu. Uyku ve dinginlik hali bir bulut gibi ikisini de sarıyordu.

Isabel Adrian'ın omzunu öptüğünü hissedince gülümseyip ona bakmaya çalıştı. Karanlıkta gece gibi siyah duran saçları burnunu gıdıklıyordu... Gülümsedi. Kelimelerin yetersiz kaldığı anlardan birini yaşıyordu. Kaldı ki yetersiz olan sadece hislerinin yoğunluğunu ifade edebileceği sözler değildi. Adamın sırtını tembelce okşarken hareketleriyle de içindeki coşkuyu anlatmasına imkân olmadığını düşünüyordu.

Derin bir nefes alıp odaya sinen kokuyu içine çekti. Sonra hâlâ omuzlarını ve hassas boynunu öpmekte olan Adrian'ın saçlarına tatlı bir öpücük kondurdu.

Tanrı biliyor ya, bu adam fena halde kalbine dokunuyordu...

On Altıncı Bölüm

Koyu renk perdelerin arasındaki dar kesitten giren gün ışığı gözlerine vurunca Isabel başını örtülerin altına saklamaya çalıştı. Morgan'a birkaç dakika sonra kalkacağına dair bir şeyler söyleyip yatış pozisyonunu değiştirirken niyeti kesinlikle akşama kadar uyumaktı. Fakat geceye dair hatıralar güneşe gerek görmeyecek kadar aydınlıktı. Nerede ve ne durumda olduğunu fark ettiğinde gözleri kocaman açıldı ve ağzından küçük bir çığlık sıyrıldı. Taş gibi ağır ve kıpırtısız bir şekilde bekleyişinde düşünceleri de donmuş olmalıydı. Dakikalar ya da sadece saniyeler sonra ancak gevşerken korkarak başını diğer tarafa çevirdi. Görmeden de bildiği şey *onu* hissedememediğiydi... Tanrı aşkına bu iyi bir şey miydi?

Yatakta yalnız olduğundan emin olduktan sonra rahat bir nefes alıp dirseklerinin üzerine doğruldu ve odayı her zamankinden farklı bir gözle incelemeye koyuldu. Gece yaşananlara tanık olan eşyalara farklı anlamlar yükleyecek kadar yoğun duygular içindeydi. Ne var ki fikirleri de kasları kadar donuktu. Ne hissediyordu? Yalnız uyanmanın yaşadıkları geceden sonra içini burktuğunu inkâr edecek değildi ama bu duruma minnettar sayılırdı. Önce kendine gelmeliydi...

Çok kısa bir süre öncesine kadar farkında bile olmadığı o sızıyı karnında hissedince nefesi kesilir gibi oldu. Arkasından ne geleceğini iyi biliyordu. Gecenin hatıraları hiçbir detaya haksızlık edilmeden gözünde canlanıyordu. Bu seferki sızı daha yoğun ve keskindi.

Generated by CamScanner from intsig.com

Başını yastığa bırakıp ellerini yüzüne bastırdı. Utanç içinde olmak kaçınılmazdı ancak bu utancın Adrian ile aralarında geçen şeyler yüzünden olmaması ilginçti. Isabel yaşadıklarından değil kendisinden utanıyordu, buna rağmen dudakları tuhaf bir gülüşle kıvrıldı ve histerik bir ses yükseldi boğazından.

"Bunu yaptığıma inanamıyorum," diye mırıldandı. Sabah bulanıklığından kurtulan zihni fazlasıyla acımasızdı. Onu nasıl kışkırttığını ve kalması için ona neredeyse yalvardığını hatırlıyordu. "Bunu yaptığıma inanamıyorum," dedi tekrar.

Birileri gelmeden kalkmalı ve hazırlanmalıydı. Saatin kaç olduğu hakkında fazla bir fikri olmamakla birlikte dokuzu geçtiğini tahmin ediyordu. Kafasını kurcalayan ve düşünmek istemese de düşünmek zorunda olduğu bir sürü mesele olmasına karşın öncelikle toparlanmalıydı.

Örtüleri üzerinden atıp bacaklarını yüksek yataktan aşağı sarkıttı. Kendi çıplaklığından rahatsız olduğu için özellikle bakışlarını uzak bir noktaya dikip yerden birkaç santim yukarıda sallanan bacaklarını gerdi. Kasları tutulmuş gibiydi ama fazla bir ağrı hissetmiyordu. Oysa gece boyunca yaptıkları şeyleri daha önce hiç yapmamıştı... Hem de üç kez. Bu düşünceyle yüzünü yeniden ellerinin arasına gömdü.

En son hatırladığı kadarıyla geceliği yerde bir topak halinde olmalıydı ama *şimdi* yatağın yanındaki sandalyenin üzerinde muntazam bir şekilde duruyordu. Isabel bir an için bunu Adrian'ın yapıp yapmadığını düşündü ancak emin değildi. Bu kez telaşla odayı inceledi ve uyku mahmurluğuyla fark etmediği su dolu küveti ancak o zaman görebildi.

Hizmetçinin o uyurken içeri girdiği, dağılan eşyaları topladığı ve en önemlisi de birkaç saat öncesine kadar içeride neler yaşandığını bildiği o kadar açıktı ki Isabel'in zaten kırmızı olan yüzü alevler içinde kaldı. Buharlaşıp uçmak ya da ömrünü örtülerin altında geçirmek istiyordu, fakat uyurken içeri giren hizmetçinin gelme ihtimali hâlâ vardı. Bu korkuyla hızla ayağa kalkıp iki adımda yanına vardığı küvetin içine

girdi. Suyun sıcaklığını kontrol etmeye bile gerek görmemişti. Tanrı'ya şükür ılıktı ve zamanlaması gerçekten harikaydı.

İçeri Isabel yaşlarında, ufak tefek, siyah kepinin kenarlarından sarı saçları görünen sevimli bir kız girdi. Yanakları pespembe olduğuna göre neler olduğunu gayet iyi biliyordu. Hem nasıl bilmeyecekti ki?

Elindeki havluları küvetin yanına bırakan kız, "Leydim size yardım edeyim," dedi. Tüm bunlar olurken bir saniye için bile birbirlerinin gözlerine bakmamışlar, kendi işimi kendim yaparım diyebilecek durumda olmayan Isabel hizmetçi suyu köpürtmeye çalışırken gıkını bile çıkaramamıştı.

Isabel, gergin ve gergin olduğu için fazlasıyla uzun süren banyo bitip kız dışarı çıkınca biraz rahatlamış sayılırdı. Kahvaltı istemediğine dair onu ikna etmek de pek zor olmamıştı çünkü kız da dışarı çıkmak için can atıyordu sanki. Tanrı biliyor ya oda sınırları içindeyken saygıdan kırılan kızın aşağı inip dedikoduya başladığında bir kurt kadar vahşileşeceğinden emindi.

Kendi başına giyinmek istemişti. Kaldı ki son hafta sayılmazsa *bu* hayatı boyunca alışkın olduğu bir şeydi. Aynanın karşısına geçip dalgınca nemli vücudunu kurulamaya başladı. Değişmiş miydi?

Aynadaki görüntü ona aitti. Sadece yanakları daha pembe, dudakları ise şiş ve kırmızıydı. En çok vücudundaki değişimler ilgisini çekiyordu ama çıplaklığını görmeye hazır değildi. Yumuşak havlu iyice hassaslaşan meme uçlarında tatlı bir acı bırakıyordu. Merakına yenilerek havluyu yavaşça aşağı kaydırdı ve göğüslerini açığa çıkarttı. Onları beğendiğini defalarca söylemişti Adrian. Şimdi kendini izlerken hiç olmadığı kadar kadınsı hissediyordu. Parmağını uçlardan birine hafifçe değdirmek bile titremesine yetmişti. Hemen havluyu yukarı, boğazına kadar çekti. Bacaklarının arası hâlâ sızlıyordu. Yorgun ve zayıftı... Dizlerinde tuhaf bir güçsüzlük vardı... Ve az önce yıkanmış olmasına rağmen onun kokusunu hâlâ teninde hissedebiliyordu. Nefes alış verişi ahlaksızlığını ka-

Generated by CamScanner from intsig.com

nılarcasına hızlanınca arkasını dönüp hızla koridorda devam etti.

Endişeliydi ama dışarı çıkması ve Adrian ile yüzleşmesi gerekiyordu. Ah buna sadece endişe de denemezdi. Nelerle olacağını bilmiyordu, hatta neler olmasını istediğini de. Sadece onun ne hissettiğini öğrenmek istiyordu ancak bunu ona sormak ya da cevabı yüzünden okumaktan daha kestirme bir yol olmasını diliyordu. Pişman mıydı? Belki de pişman olduğu için yanında kalmamıştı. Hislerinin derinliği Adrian'ın hislerinin yüzeyselliğinden etkilenebilirdi. Bu yüzden düşünmeye bile korkuyordu.

Pişman değildi. Korkuyordu ama pişman değildi. O dakikalarda hissettikleri ikisinden başka herkesin yok olmasına neden olmuştu ve büyü dağılsa da yine aynı fikirdeydi. Vaat edilen mükemmel gecenin ardından pişmanlık ve gerçeklerle kararmış bir sabaha uyanmış olması gerekirdi belki ancak Isabel yüzündeki kedere rağmen içinde bir aydınlık taşıyordu.

Mutlu değildi çünkü gülmek aklından bile geçmiyordu. Basit yaşantısında mutluluğu defalarca tatmış biriydi, bunu anlayabilirdi. Fakat şu anda kalbindeki çarpıntının tarifi yoktu. Kanı bahar coşkusuyla akan nehirler gibiydi ama ferahlatmıyor, sadece yakıyordu. Tıpkı ona baktığı zamanlarda olduğu gibi... Ya da dokunduğunda... Öptüğünde... Bu hatıralarla bile kafası böylesine karışırken artık onu aklından çıkarmasına imkân yoktu. Tanrı aşkına onunla yüzleşirse, gözlerine bakabilmeyi başarırsa ne diyecekti? Kafasında geçen çelişkileri kendisine bile açıklayamazken ona ne söyleyebilirdi? *Keşke içindeki karmaşık hisleri ifade edecek tek bir cümle olsaydı... Söyleyip kaçabileceği...*

Başını iki yana sallayıp etrafına bakındı. Bu odadan çıkması gerekiyordu çünkü ortam aklını başından alıyordu. Dağınık yatak, odadaki koku ve duvarlara sinen yakın zamanın hatıraları hiç de tanıdık olmayan karışık duyguları da beraberinde getiriyordu.

Kaçarken yanına aldığı iki elbiseden biri olan beyaz elbisesini çantasından çıkarıp kırışıklıklarını eliyle düzeltmeye çalıştı. Yakası ve kolları büzgülü olduğundan kırışıklıklar dikkat çekmiyordu. Aynı şekilde etek kısmı dizden aşağıya kadar turuncu çiçek motifleriyle işli olduğundan bu kısımlar da idare edebilirdi.

Saçları konusunda hiçbir zaman başarılı olmamıştı. Geleneği bozmadan buklelerini hizaya sokacak sıkı bir topuzla işini bitirdiğinde sonuç göz alıcı olmasa da saygıdeğer sayılırdı. Gerçi dün gece yaşadıklarını herkes öğreneceğine göre rahibe kıyafetleriyle dışarı çıkmak bile işe yaramazdı.

Odadan ayrılmadan önce komodinin üzerinde Adrian'ın gömleklerinden birinin içinde kıpırdamadan duran Mimi'ye göz ucuyla bakıp, "Umarım bütün geceyi uyuyarak geçirmişsindir Mimi," demeyi ihmal etmedi.

Dışarı çıkmak büyük bir cesaret işiydi. Herkes bu odada kaldığını biliyordu ama bilinen diğer gerçek de odada zorla tutulduğuydu. *Şimdi ise... Tanrı aşkına...*

Sakinleşmesini sağlayacağını umarak derin bir nefes aldı ve kapıyı sertçe açıp koridora çıktığında bir adım ötesinde siyahlar içindeki uzun boylu bir adamla göz göze geldi. Şaşkınlıktan kıpırdayacak halde değildi ancak adamın da aynı durumda olduğunun fark edecek kadar aklı başındaydı. Lanet olsun ki bu sabah her şey ne kadar da aydınlıktı...

Her ikisi de hareketsizce birbirlerini süzmeye devam ederken adamın dudakları arasından belli belirsiz bir fısıltı döküldü. "Eleanor..."

Isabel bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu ve açıkçası umurunda değildi, fakat bir şeyler söylemek zorunda hissediyordu kendini. Dudakları defalarca aralandı... Oysa buna neden gerek gördüğünü bilmiyordu. Sadece yabancının nedensiz öfkesini ortadan kaldıracak bir açıklama yapmayı umuyordu. Neden öfkeli olduğuyla ilgilenmiyordu çünkü adamdan yayılan titreşimler haklı bir gerekçesi olduğunu düşündürecek kadar şiddetliydi. Isabel bir hata işlediğinden emindi.

Generated by CamScanner from intsig.com

Adamın kendisiyle aynı renk gözlerinin içine bakıp titreyen bir sesle, "Ben..." dedi ama sözlerine devam edemeden hızla yanından geçip neredeyse koşarak orayı terk etti. Merdivenlerin son basamağına varana dek üç katı kuş gibi inerken hayatının en olağanüstü sabahını yaşadığını düşünüyordu.

Ön bahçeye açılan camlı kapıdan dışarı çıkıp derin derin nefes aldı. Elini kalp krizi geçirmek üzereymiş gibi göğsüne bastırmış, kalbinin üzerini ovuşturuyordu. Adrian'ın yokluğu hissettiği yalnızlıkla beraber muazzam bir boşluğa dönüşmüştü. Oysa kısa bir süre öncesine kadar ondan kurtulmak istiyordu. Düşmanıydı o... Fakat asıl düşmanlık odadan çıktığında karşılaştığı adamın sarı gözlerindeydi. Sebebi Adrian ile yaşadıklarını anlamış olması mıydı? Belki de ayıplamıştı Isabel'i... Bunun bir önemi olmamalıydı çünkü Adrian sorumluluklar konusunda onu uyarmıştı ve Isabel onu kolundan çekip kışkırttığında herhangi bir sorumluluk hissinin etkisinde kalmayacak kadar kendinden emindi. Anlık bir hisle yakınlaşmış olsa da onunla olmak uzun zamandan beri istediği bir şeydi. Isabel sadece engelleri kaldırmıştı... Bu konuda uzun süre kendisini ayıplayacaktı hiç şüphesiz ama pişman değildi.

Göğsünü ovuşturmaya devam ederken gölgedeki hasır koltuklardan birine çökercesine oturdu. O sırada genç bir uşak yanına gelip saygıyla ne istediğini sorunca korkuyla sıçradı. Acaba o da biliyor muydu?

İçten içe küfretti ve uşağa bir şey istemediğine dair birkaç kelime geveledi. Aslında ihtiyaç duyduğu şey bir ikram değil Adrian'dı... Düşünmeden atıldı. "Lordunuz dışarıda mı?"

"Lordum çiçeklikte leydim."

Isabel bu büyük malikânenin her bahçesini gördüğünü tahmin ettiği için malum çiçekliği de görmüş olmalıydı ama hatırlayamadı. Soru soran bakışlarla adama bakmaya devam edince uşak saygısından ödün vermeksizin eliyle ağaçtan bir koridorun sonundaki sarmaşıklı kapıyı işaret ederek, "İleride gül bahçesi bulunuyor leydim," dedi.

Isabel, "Ah... Tabii ya... Kendisine sormam gereken bir şey vardı da..." diye geveledi. "Tabii işle ilgili... Yani... Merak ettiğim bir şey vardı güllerin bakımıyla ilgili... Bildiğiniz üzere... Gitsem iyi olur," diye saçmaladıktan sonra telaşla ayağa kalktı. Uşağın, "Anlıyorum leydim," deyişindeki serinkanlılığa gıpta ederek arkasını döndü ve kendisine özel, yaratıcı küfürleri mırıldana mırıldana gül bahçesine doğru ilerledi.

Ağaç koridor gün ışığını geçirmediği için fazlasıyla serindi. Isabel gerginliğine eklenen ürpertiyle birlikte kollarını sıkıca kavuşturdu. Sarmaşıklı kapının önüne vardığında duraksadı ama çok yakından gelen çiçek kokuları öylesine çekiciydi ki dayanamayıp içeri adım attı... Ve o an nefesi kesildi.

Malikâne arazisinin büyük olduğunu biliyordu ama batıya doğru bu kadar uzandığını tahmin etmemişti. Üstelik bu kısım rengârenk çiçeklerin mükemmel bir düzenle sıralandığı uçsuz bucaksız bir çiçek bahçesiydi.

Isabel hayranlıkla şapşallık arası bir yüz ifadesiyle bahçeyi incelediği sırada buraya ne için geldiğini anımsadı ve çim yolda usulca ilerlemeye başladı. Kapıdan bahçeye doğru uzanan sarmaşıklara hanımeliler dolanmış, bahçedeki sıralı ağaçların bile gövdesini sarmıştı. Aralıklı olarak inşa edilmiş koyu pembe, kırmızı ve sarı çiçeklerle bezeli beyaz kameriyeler tıpkı nazlı gelinlere benziyordu. Isabel cennet olarak tasvir edilebilecek bu yerin nasıl gözünden kaçtığına şaşırarak merakla derinlere doğru ilerlemeye koyuldu. Yanından geçtiği her çiçek öbeğine çocukça bir merakla elini değdiriyordu. Bu öyle zengin bir karmaşaydı ki bazı çiçeklerin isimlerini bilmek bir yana daha önce herhangi bir şeklide onları görmemişti bile.

En çok göze batanlar güllerdi. Genç kız kırmızı ve canlı sarı güllerin dikkat çeken kalabalığına rağmen daha ilerideki yavruağzı güllerle odaklandı. Bir gece önce Adrian'ın yatağına bıraktığı güllerdi onlar. Hızla o tarafa doğru yürüdü.

Kalın gövdesi sarmaşıklarla kaplı bir meşe ağacının dibin-

Generated by CamScanner from intsig.com

deki kameriyenin hemen yanındaydı güller. Sayıları diğerlerine göre az olsa da yumuşak renklerine rağmen nedense daha çiçeklerden daha canlıydılar. Isabel en yakınındaki güle kadife yapraklarını büyülenmiş gibi okşarken tatlı tatlı mırıldanıyordu. Kaldı ki büyülenmişti de... Burnunu kamerinin bir gülün içine gömüp kokuyu derin derin içine çekti, sonra bir diğeriyle ilgilenmek için öteki tarafa geçerek özel ilgisini istediklerini düşündüğü çiçekleri teker teker okşadı. Öylesine kendi halinde ve tasasız, izlendiğinden ya da yakınındaki yoğunluktan öylesine habersizdi ki ağzı bir el tarafından kapatılıp bedeni kabaca meşe ağacının gövdesine yapıştırılınca korkudan kaskatı kesildi. Onu görememişti bile... Ama şimdi sadece görmekle kalmayıp hissediyordu.

Korkuyla irileşen gözleri rehavetle kapanırken ağzını kapatan el yavaşça çenesine doğru indi ama sonra haşin dudaklar ellerin yumuşaklığını aratan bir sertlikle dudaklarına kapandı. Isabel hiç düşünmeden kollarını erkeğin boynuna dolayıp öpüşüne aynı şiddetle karşılık vermeye başladı. Tüm tasalarının bir anda uçup gitmesi inanılmazdı. Onu gördüğünde utanacağını düşünmüştü, fakat şimdi onunla deli gibi öpüşürken buna gerek olmadığını biliyordu. Ağzının içinde gezinen dil aklını başından alıyordu. Ellerini genç adamın saçları arasına daldırıp onu biraz daha kendine çekti. Yakınlıklarını arttırmak bedenlerinin temasını da derinleştirmiş, gece boyunca aklını başından alan erkekliğini karnında hissetmesine neden olmuştu.

Isabel yeni durumuna derin bir iniltiyle cevap verince Adrian gülümsedi ve kulağını hafifçe ısırırken, "Seni korkuttum mu?" diye sordu.

Isabel soluk soluğa başını iki yana salladı. Gülmek aklının ucundan bile geçmiyordu.

Ona bakarken gülümsemesi yavaşça kaybolan Adrian kızı açlıkla öpmeye başladı tekrar. Bir eli kalçalarını sıkıp onu kendi bedenine bastırırken, diğeri elbisesinin üzerinden göğsünü okşuyordu.

Isabel yeniden inleyince, "Bayan Sullivan aklımı başımdan alıyorsunuz," dedi.

Genç kız bu hitap karşısında gülmeden edemedi ama bir cevap verecek durumda değildi. Adrian'ın ateşli bakışları üzerinde gezinirken utanç içinde olması kaçınılmazdı. Oysa o öylesine rahat görünüyordu ki...

"Sabah erkenden gitmem gerekiyordu. Birazdan da şehre gitmek için ayrılacağım."

Isabel yalnız uyanmasına getirilen bu basit açıklama karşısında tepkisiz kaldı. Hangi sıfatla onun kollarında olduğunu bilmediği için adama sitem edip etmeme konusunda kararsızdı. Bu yüzden başını sallayarak onayladı ama gitmesini hiç istemiyordu, sormasına da imkân yoktu.

"Bir buket gül gönderdim odana."

Isabel ilk kez başını kaldırıp ona baktı. "Buna gerek yoktu... Onlar öylesine güzel ki ziyan etmemeliydin."

Adrian gülümsedi ve kızın arkasında kalan kameriyenin korkuluğuna bıraktığı makası alıp yavruağzı güllerden birini özenle kesti. "Bu gülleri sana benzettiğimi biliyor muydun Bella..." diye fısıldadı onun kulağına doğru eğilirken.

Isabel sinesinde gezinen gülün yumuşaklığı ve kulağına değen dudakların yakıcı etkisini aynı anda hissetmekten dolayı sarsıldı.

Asla bir korkak olmamıştı. Babasının baskılarına bile karşı koyarak kendi yöntemleriyle özgürlüğünü sağlamıştı. Hayatında yazılı olmayan kurallar, silik ama yine de keskin sınırlar vardı. Onu tanıyan herkes farkında olmadan bu kurallara uyum sağlamıştı, fakat Isabel Adrian yanındayken aklını başına alamıyordu. Sadece *bu* da değil... İlk zamanlar ona karşı sergilediği cesaretten artık öyle uzaktı ki... Sebebi birbirlerine dokunmalarıydı belki de...

Onunla yakınlaştıkça kendinden uzaklaşıyordu. Aptala dönmeyi geçici bir durum olarak kabullenebilirdi ancak kalbindeki deprem kalıcı hasarlar peşindeydi, bunu hissediyordu. Sessizliği derin anlamlarla yüklü değildi çünkü artık

Generated by CamScanner from intsig.com

onun varlığıyla sessizleştiği anlarda yapabildiği tek şey donup kalmaktı... Düşünmek değil.

Isabel kulağından çenesine, oradan da boynuna ilerleyen dudakların kafasındaki karışıklığı yok edecek soruları sildiğini hissediyordu. Tanrı aşkına ne zaman bu hale gelmişti? Aklından geçen sadece ona ateşle karşılık vermek ve kendi hissettiklerini ona hissettirmekti. Sorgulamak istemiyor çünkü bunu yaparsa mutsuz olacağını düşünüyordu.

Boynunu Adrian'ın öpücüklerini daha iyi hissedebilmek için biraz daha eğdi. Parmaklarını adamın omuzlarına bastırırken yüzünde çektiği tatlı ıstırabın izleri vardı. Gece yanan ateş yeniden alevleniyordu. Erdemleri ya da iyi bir kız olarak geçirdiği onca senenin kontrolü nereye gitmişti? Bu kadar kısa süredir tanıdığı bir adam karşısında hem de...

Isabel kapalı gözlerini iyice yumarak onun tatlı dudaklarının verdiği heyecanı kabullendi ama huzursuzluğu içine iğne gibi batıyordu.

Onunla sevişmiş olmak ya da şu anda yaptıklarına izin vermek ahlaki olarak rahatsızlık vermiyordu. Asıl sorun *bu durumu* sorgulamaya gerek görmeden nasıl kabullendiğiydi... Dudakları tekrar birleşmeden önce gözlerini açtı ve hafifçe geri çekildi.

Genç adamın yüzündeki baştan çıkmış ifadeyi izleyen Isabel, tereddütlerine rağmen kadınsı bir tatmin hissetmeden edemedi.

"Bella... Gözlerin öyle tatlı şeyler söylüyor ki... Benden korktuğun zamanlarda olduğu gibi neredeyse siyaha dönmüşler."

Isabel sesli bir şekilde yutkundu ve cesur görünmeye - en azından birkaç gün önceki Isabel gibi olmaya - çalışarak çenesini dikleştirdi ve "Senden korkmama imkân yok," diye yalan söyledi.

"Buna neden inanamıyorum acaba? Aslında halimden memnunum. Çünkü korkmuş bir ceylan, aç bir kurdun en çok arzuladığı şeydir."

Genç kız onun kollarında hafifçe kıpırdandı ama irileşen gözlerini kırpmadan ona bakmaya devam etti. İçindeki isyan zayıflığı karşısında giderek büyüyordu. Sonuçta tekrar güçleneceği için öfkesini beslemek zorundaydı. Ama ona kızamıyordu ki...

"Beni arıyordun değil mi?"

Konunun birden değişmesi, içinde bulundukları ağır havayı yavaşça dağıtmaya başlamıştı. Tutuşu hafiflese de Adrian'ın kolları kızın belini sarmaya devam ediyordu. Güven veren bir temastı. Isabel aceleyle başını sallayınca adam dudaklarına hemen tatlı bir öpücük kondurdu.

Adrian derin bir nefes alıp, "Şu anda seninle yalnız kalmaktan başka bir şey istemediğimi söylemem gereksiz," dedi. "Şehre gitmem gerekiyor ama akşam döndüğümde seninle konuşmak istediğim bazı şeyler var Bella... Yokluğumda kafanı karanlık düşüncelerle doldurmayacağına dair söz ver bana."

Isabel özellikle son cümledeki yumuşaklığı görmezden gelemezdi. Ne demek istediğini tam olarak anlamasa da başını sallayıp onu onaylamak yapabileceği en doğru şeymiş gibi geldi.

Genç adam son bir öpücük için başını eğdiğinde de yumuşak ve nahif olması gereken öpücüğü kendi ateşiyle ısıtarak alev almalarına neden olacak şekilde tutuşturdu. Geceden kalan hatıralar etraflarında dönüyordu sanki. Kollarını erkeğin boynuna dolayıp vücudunu ona yasladı. Adrian bir elini onun sırtına, diğerini de alev rengi saçlarına bastırarak açlıkla dudaklarını esir aldı. Bu öyle talepkâr bir birleşmeydi ki ikisi de hem almaya hem de vermeye çalışıyordu. Isabel sızlayan dudaklarının verdiği hazzı istiyor, ona da aynısını yaşatmayı arzuluyordu. Koşullar ne olursa olsun...

Ancak yakınlıklarını zamansızca bitiren bir şey olmuştu. Isabel genç adam isteksizce geri çekilene dek birinin konuştuğunu bile duymamıştı. Fark ettiğinde de Adrian'dan daha büyük bir kararlılıkla kendini ondan kopardı ve birkaç adım geriye kaçtı.

Generated by CamScanner from intsig.com

onun varlığıyla sessizleştiği anlarda yapabildiği tek şey donup kalmaktı... Düşünmek değil.

Isabel kulağından çenesine, oradan da boynuna ilerleyen dudakların kafasındaki karışıklığı yok edecek soruları sildiğini hissediyordu. Tanrı aşkına ne zaman bu hale gelmişti? Aklından geçen sadece ona ateşle karşılık vermek ve kendi hissettiklerini ona hissettirmekti. Sorgulamak istemiyor çünkü bunu yaparsa mutsuz olacağını düşünüyordu.

Boynunu Adrian'ın öpücüklerini daha iyi hissedebilmek için biraz daha eğdi. Parmaklarını adamın omuzlarına dolarken yüzünde çektiği tatlı sızının izleri vardı. Gece yarısı ateş yeniden alevleniyordu. Erdemleri ya da iyi bir kız olarak hissettiklerini ona hissettirmekti. Sorgulamak istemiyor çünkü bunu yaparsa mutsuz olacağını düşünüyordu.

Boynunu Adrian'ın öpücüklerini daha iyi hissedebilmek için biraz daha eğdi. Parmaklarını adamın omuzlarına dolarken yüzünde çektiği tatlı sızının izleri vardı. Gece yarısı ateş yeniden alevleniyordu. Erdemleri ya da iyi bir kız olarak geçirdiği onca senenin kontrolü nereye gitmişti? Bu kadar kısa süredir tanıdığı bir adamı karşısında hem de...

Isabel kapalı gözlerini iyice yummak onun tatlı dudaklarının verdiği heyecanı kabullendi ama konuşmalıydılar gibi hissediyordu.

Onunla sevişmiş olmak ya da şu anda yaptıklarına izin vermek ahlaki olarak rahatsızlık vermiyordu. Asıl sorun bu *durumu* sorgulamaya gerek görmeden nasıl kabullendiğiydi... Dudakları tekrar birleşmeden önce gözlerini açıp hafifçe geri çekildi.

Genç adamın yüzündeki baştan çıkmış ifadeyi izleyen Isabel, tereddütlerine rağmen kadınsı bir tatmin hissetmeden edemedi.

"Bella... Gözlerin öyle tatlı şeyler söylüyor ki... Benden korktuğun zamanlarda olduğu gibi neredeyse siyaha dönmüşler."

Isabel sesli bir şekilde yutkundu ve cesur görünmeye - en azından birkaç gün önceki Isabel gibi olmaya - çalışarak çenesini dikleştirdi ve "Senden korkmama imkân yok," diye yalan söyledi.

"Buna neden inanamıyorum acaba? Aslında halinden memnunum. Çünkü korkmuş bir ceylan, aç bir kurdun en çok arzuladığı şeydir."

Genç kız onun kollarında hafifçe kıpırdandı ama irileşen gözlerini kırpmadan ona bakmaya devam etti. İçindeki isyan zayıflığı karşısında giderek büyüyordu. Sonuçta tekrar güçleneceği için öfkesini beslemek zorundaydı. Ama ona kızamıyordu ki...

"Beni arıyordun değil mi?"

Konunun birden değişmesi, içinde bulundukları ağır havayı yavaşça dağıtmaya başlamıştı. Tutuşu hafiflese de Adrian'ın kolları kızın belini sarmaya devam ediyordu. Güven veren bir temastı. Isabel aceleyle başını sallayınca adam dudaklarına hemen tatlı bir öpücük kondurdu.

Adrian derin bir nefes alıp, "Şu anda seninle yalnız kalmaktan başka bir şey istemediğimi söylememem gerekiyor," dedi. "Şehre gitmem gerekiyor ama akşam döndüğümde seninle konuşmak istediğim bazı şeyler var Bella... Yokluğumda kafanı karanlık düşüncelerle doldurmayacağına dair söz ver bana."

Isabel özellikle son cümledeki yumuşaklığı görmezden gelemezdi. Ne demek istediğini tam olarak anlamasa da başını sallayıp onu onaylamak yapabileceği en doğru şeymiş gibi geldi.

Genç adam son bir öpücük için başını eğdiğinde de yumuşak ve nahif olması gereken öpücüğü kendi ateşiyle tamamak alev almalarına neden olacak şekilde tutuşturdu. Geceden kalan hatıralar etraflarında dönüyordu sanki. Kollarını erkeğin boynuna dolayıp vücudunu ona yasladı. Adrian bir elini onun sırtına, diğerini de alev rengi saçlarına basturarak açlıkla dudaklarını esir aldı. Bu öyle talepkâr bir birleşmeydi ki ikisi de hem almaya hem de vermeye çalışıyordu. Isabel sızlayan dudaklarının verdiği hazzı istiyor, ona da aynısını yaşatmayı arzuluyordu. Koşullar ne olursa olsun...

Ancak yakınlıklarını zamansızca bitiren bir şey olmuştu. Isabel genç adam isteksizce geri çekilene dek birinin konuştuğunu bile duymamıştı. Fark ettiğinde de Adrian'dan daha büyük bir kararlılıkla kendini ondan kopardı ve birkaç adım geriye kaçtı.

Generated by CamScanner from intsig.com

Adrian'ın, "Brendan..." dediğini duydu. Az ileride duran adamı daha önce de görmüştü... Odadan çıkarken kendisine öfkeyle bakan siyahlı adamdı o.

İlk karşılaşma anındaki gerilimi iliklerine kadar hissetti yine. Ne yapacağını bilmez bir şekilde etrafına bakındıktan sonra tek elini alev gibi yanan yanağına bastırıp, "Ben... Ben hemen gitsem iyi olacak," diye geveledi ve kaçar gibi oradan hızla uzaklaşmak için harekete geçti.

Ne var ki Adrian onunla aynı fikirde değildi. Yanından geçerken kızı kolundan tuttuğu gibi kendisine doğru çekti ve dudaklarına kısa ama oldukça ateşli bir öpücükle birleştirdikten sonra gitmesine ancak izin verdi.

Isabel ise kaçmasını engelleyen gururuna dua ederek iki adama da reverans yaptı ve sakin bir şekilde çiçekliği terk etti. Eğer içinden geleni yapabilseydi koşarak Weston'a Morgan'ın yanına varmış olurdu.

Isabel gittikten sonra Adrian da çiçeklikte fazla durmamış, Brendan'ı sorularıyla baş başa bırakmıştı. Ancak şehre birlikte gidecekleri düşünülürse yaklaşık bir saatlik yolculuk boyunca bazı açıklamalar yapması gerektiğini biliyordu. Brendan da onunla aynı fikirdeymiş gibi sakin bir tavırla, "Kimdi o kız?" diye sordu.

Aslında bir açıklama yapmaya mecbur değildi, fakat Brendan'ın Eleanor'un ağabeyi olması ve Adrian'ın normalden fazla ilgilendiği kadınlara karşı özel bir ilgi göstermesi kaçınılmaz bir açıklama nedeniydi. Brendan Vivian ile ilgili de tuhaf tavırlar sergilemişti. Sebebinin birbirlerine yakışmadıklarını düşünüyor olduğu konusunda yemin etmişti ama Adrian meselenin Eleanor olduğunu biliyordu ve bu konuyu aralarında henüz aşabilmiş değillerdi.

Araba Cambridge'e doğru ilerlerken Adrian karşısında oturan arkadaşına ciddi bir şekilde baktı ama cevap vermedi.

"Sevgilin olduğu ortada. Ama aklıma takılan, kızı ilk gördüğüm an dikkatimi çeken bir şeydi. Oldukça şaşırtıcı."

Adrian gözlerini kısarak Brendan'a baktı. "Saçları fazlasıyla dikkat çekiyor değil mi?"

"Saçlarını fark etmedim bile Adrian. Açıklamak güç ama onu ilk gördüğüm an Eleanor'u hatırladım."

Adrian'ın kaşları ilgiyle kalktı.

"Gözleri kardeşiminkilerle aynı... Dikkat et *benziyor* demiyorum." Kaşlarını son derece ciddi bir şekilde kehribar rengi gözlerinin üzerinde çatmıştı.

Adrian bu rahatsızlık verici konuşmadan uzaklaşmak istiyordu, fakat sessiz kalması daha fazla açıklama gerektirecekti. Bu nedenle sadece, "Isabel'i kimsenin yerine koymuyorum Bren. Eleanor'la benzerliği sadece gözleriyle sınırlı," dedi. Deli kızılı ateşi konusunda yumuşak başlı Eleanor ile kıyaslamasına imkân yoktu. Aklından bunlar geçerken bile içten içe öfkelendiğini hissediyordu.

"Sana ne yapacağını söylediğimi sanmanı istemem dostum, ancak dikkatimi bu kadar çok çeken şeye senin de ilgi duyduğunu düşünüyorum. O kadını nereden buldun Tanrı aşkına?"

Adrian öfkeli bakışlarını arkadaşına çevirdi. Sesindeki bir şey fazlasıyla rahatsız ediciydi. "Isabel ile ilgili ne düşündüğün umurumda değil Brendan. İlgilendiğim tek şey, az önceki ses tonunu ona karşı da kullanmaman."

Brendan alınmış gibi görünmese de, "Böyle bir şey yapmayacağımı biliyorsun," dedi içerlemiş bir tavırla.

Adrian konuyu kapatmak ister gibi başını pencereye çevirdi ve ilgisini çekmeyen manzarayı izledi. Ona Isabel'le ilgili gerçeği anlatmayı düşünmüyordu. Hatta bunu kimseye anlatacak değildi. Ne zamandan beri yattığı kadınlar konusunda birine hesap vermesi gerekiyordu ki?

Brendan'ın neyin peşinde olduğunun farkındaydı çünkü aralarında herkesten farklı bir bağ vardı. Farklı biçimlerde de olsa aynı kadını sevmiş bu iki adam, şu an için bile aynı kadına karşı hissettikleri derin sevginin tereddüdünü yaşıyordu.

Generated by CamScanner from intsig.com

Adrian bunu sesli olarak itiraf etmeyecekti ama vicdanı bir yükün ağırlığını duymaya başlamıştı. Özellikle de Isabel'e karşı... Mükemmel bir gece geçirdiği bakireye karşı...

Saygın bir kızı baştan çıkarmış - her ne kadar baştan çıkarılan kendisi olsa da - ve yapabildiği tek tedbirli şey onun için onun endişelenmemesini sağlamak olmuştu. Bunu yaparken bile harika bir sevişme yaşayacaklarını vaat etmişti ona. Onu etkilemeye çalışmıştı. Tanrı aşkına gecenin sonunda öyle sıcaktı ki Adrian boynunu sıkan bağı gevşetme ihtiyacı duydu.

"Onu daha önce cemiyete hiç görmedim."

Adrian Brendan'a dalgın bir ifadeyle bakıp, "Bu çok normal çünkü orada değildi," diye karşılık verdi.

"Aklımı karıştıran şey, bu kızın yaratığını sanki şimdi ilk defa görüyormuş gibi bir halin var Bren."

Brendan rahatsız olmuş bir halde arkasına yaslandı. Sormak istediği ama soramadığı sorular yüzünden sanki karışık bir ifade oluşmuştu. Merak etmesini gerektirecek bir durum olamazdı çünkü Isabel'in Eleanor ile hiçbir ilgisi yoktu. Adrian onun gözlerine dikkatle baktığı ilk anda yaşadığı şoku inkâr edecek değildi. ne var ki bunu düşünmeyi bırakmıştı. İlk zamanlar yaptığı bilinçli ya da bilinçsiz kıyaslamaların vardığı son nokta ikisinin de *farklı* kadınlar olduğuydu.

Bakışlarını yeniden Brendan'a çevirdi. Genç adam şüphe dolu bir ifadeyle dikkatle Adrian'ı izliyordu. Dillere destan soğukluğu normalde Adrian'ı etkilemezdi ama şimdi arayan bakışlarında rahatsız edici bir şey vardı. Hangi gerçeği aydınlatmaya çalıştığını Tanrı bilirdi.

"Adrian bunu söylemem gerekiyor. Bana o kızı Eleanor ile mukayese etmediğini söyleyebilir misin?"

Adrian az önce aklından geçirdiği meseleyi Brendan'ın dile getirdiğini duyunca irkildi. Dik dik ona bakarken kelimelerinin her birini vurgulayarak, "Eleanor benim karımdı

ve ölmüş olması bu gerçeği değiştirmeyecek," dedi. "Aynı zamanda o benim sevdiğim tek kadın, öyle kalmaya da devam edecek. Isabel ile aramızda geçenler seni ilgilendirmez ve merak etmiş olduğun konuya gelince... Sadece gözlerini karanlıklara benzettiğim için birisiyle ilgili derin, çarpıcı hislerim olduğunu düşünmen gerçekten tuhaf. Eğer sıvı altın gibi parlayan gözlere karşı zaafım olsaydı, onu bana en çok hatırlatan kişi olarak benden uzak durmanı tavsiye ederdim Bren."

Brendan'ın gerildiğini gördüğü zaman gülüşünü engelleyemedi, fakat içine ani bir huzursuzluk yayılmıştı. Aldığı zevkle gözleri ışıldayan deli kızılın görüntüsünü unutamıyordu. Sıvı altına benzemiş sadece deli kızılın gözleriydi. Dahası onunla aynı renk gözleri olan kansı için bu benzetmeyi hiç yapmamıştı. Kan engellenemeyen bir hızla kasıklarına pompalanmaya başladı.

"Onu Henfield'da mı tanıdın?"

Adrian arkadaşına boş gözlerle baktı. Ne dediğini anlamamıştı lanet olsun. Henfield'da kahkahasıyla ilgili bir soru mu vardı? Elbette Henfield Eleanor'un en sevdiği yerdi. Tanrı aşkına ne yapacağını bilmiyordu. Onu bakabilirdi. Sevgilisi olarak onu her açıdan memnun edebilirdi. Tabii ki karşılıklı memnuniyetten bahsediyordu. Dün geceden sonra ondan uzaklaşmak istemiyordu çünkü Isabel'in koca bir ormana yakabilecek ateşini görmüş ve tatmıştı. Peki onu Henfield'da daha ne kadar tutabilirdi? Tüm bunları düşünmek zorunda olmak yeni bir şeydi... Isabel diğerlerinden farklıydı. Neydi peki? Kimdi o? En önemlisi de onunla ne yapacaktı?

Generated by CamScanner from intsig.com

On Yedinci Bölüm

Isabel Henfield'a ilk geldiğinde Fredy ile birlikte kaldığı odada gözlerini açtı. Hizmetçiye odayı hazırlamalarını söylediğinde kız tereddüt eder gibi görünmüş olsa da Isabel'in kararlı ve biraz da öfkeli tavırları karşısında yılmıştı. Ne de olsa efendisinin metresiydi o... *Lanet olsun.*

Öfkesi daha gözlerini açar açmaz yine başına üşüşmüştü. Adrian konuşacaklarını söylemişti ama konuşmak bir yana, gece Henfield'a gelmemişti bile. Isabel onu beklemekten sıkılıp yattığında saat ikiyi geçiyordu.

Geceyi kendi odasında mı geçirmişti acaba? Yanına gelmemesi iyi bir şeydi çünkü Isabel bunu kaldırabileceğinden emin değildi. Bacaklarının arası hâlâ sızlıyordu ve bu hassasiyet hem tahrik edici hem de dikkat etmesi gerektiğini anımsamasına neden oluyordu.

Belki de Adrian onu istemediğine karar vermişti. Tanrı aşkına neler düşünüyordu böyle... Onunla bir daha o şeyi yapamazdı. Sebebi sadece fiziksel değildi, aynı zamanda kalbinin kırıldığını da hissediyordu. Kendini basit hissediyordu. Oysa bunu umursamamıştı daha önce... Sebebi Adrian'ın buna izin vermemesiydi belki de. O sırada yanında olmasıydı, fakat *şu an* yoktu. Hem de konuşacaklarına dair söz vermiş olmasına rağmen...

Ondan herhangi bir beklentisi yoktu. Isabel sorunlarını kendi başına çözmeye alışkındı, fakat *bu* daha önce yaşadığı hiçbir güçlüğe benzemiyordu. Adrian'ın sorumluluk almasına gerek yoktu. Yoksa var mıydı?

Öyle kırgındı ki yatmadan önce olduğu gibi gözyaşlarının usulca yanaklarından süzülmesine engel olamadı. Ancak sebebi her ne olursa olsun buna tahammül edemiyordu.

Hızla yerinden kalkıp geceliğini çıkardı ve dün giydiği elbiseyi üzerine geçirdi. Yüzünü serin suyla yıkamak kendini daha iyi hissetmesini sağlamıştı. Saçlarını toplamakla uğraşmak yerine arkasında kalın, tek bir örgü olarak bıraktı. Şu anda Morgan'a ölesiye ihtiyaç duysa da asla bir zavallı gibi davranmayacaktı.

Mimi'yi alıp odadan hızla çıktı. Koridoru tam da istediği gibi tenha görmekten son derece memnundu. Tüm misafirler gittiği için Henfield'ın normalden daha sessiz olduğu söylenebilirdi. Kahvaltı için henüz erken bir saat olduğundan etrafta bir uşak ya da hizmetçi görünmüyordu. Büyük bahçeye bakan camlı kapıların sonuna kadar açık olmasını fırsat bilip göğsüne bastırdığı Mimi ile dışarı çıktı.

Tanrı'ya şükür hava yeterince aydınlık ve sabah serinliği sayesinde ferahtı. Derin derin nefes alması kısmen rahatlamasını sağlamıştı. Bu arada Mimi yine yakasındaki fırfırları kemiriyordu. Genç kız mutfaktan yiyecek bir şeyler almayı düşünemediği için şansını dışarıda denemeye karar verdi. Malikâne arazisi içinde meyve bahçeleri olduğundan emindi ama nerede olduklarını Tanrı bilirdi. Daha önce büyük kapı dışındaki erik ağaçlarını görmüştü ve artık burada bir tutsak olmadığını herkes bildiğine göre rahatlıkla dışarı çıkabilirdi.

Hızlı adımlarla bahçeden çıktı. Uzun, taş avluyu kat etmek düşündüğünden fazla zamanını almıştı ama büyük kapıyı sonuna kadar açık görmekten memnundu. Etrafta bekçi dışında soru sorabilecek herhangi bir kişi olmaması işine geldi ve bekçiye herhangi bir açıklama yapmadan dışarı çıktı.

Düşündüğü gibi ağaçlar fazla uzakta değillerdi. İzlendiğinin farkındaydı. Lanet bekçinin görüş alanı dışındaki ağaç kalabalığına dalarak uygun bir ağaç gözüne kestirmeye çalıştı. Dolgun meyveleri olan bir erik ağacı Henfield'ın büyük kapısının tam aksi yönündeki toprak yola bakıyordu. Isabel

Generated by CamScanner from intsig.com

gönül rahatlığıyla Mimi'yi çimlerin üzerine bırakıp çevik bir hareketle ağaca tırmanmaya koyuldu. Esasında elini uzatsa, leceği dallar erikle doluydu ama Isabel uzun süredir hamile silsilesi ile sarıp sarmalandığı için meyveleri elini uzatıp lamak yerine ağaca tırmanmayı tercih etmişti.

Düşündüğü gibi bu kendini özgür ve mutlu hissetmesine neden olmuştu. "Bu ağaçlar Weston'da olacaklar. Burada bir tane bile erik kalmazdı," diye hayıflanırken aniden durdu. rada bu hayranlığın sebebi olan salkım salkım erikle dalı temizlemekle meşguldü. İşini bitirdikten sonra aşağı inip üzerindeki sözleri temizledi ve kirişi bir ağaç çalıdıktan sonra boynunu anormal bir şekilde dışarı doğru ondan gelecek güzel haberleri bekleyen Mimi'nin önüne rakı.

Birden arkasındaki yoldan gelen sesler dikkatini çek Arkasına dönünce iki atlının bulunduğu yere doğru toprak yolda ilerlediğini gördü. Panikleyerek bir için saklanmayı düşündü ama sonra hemen bundan vazgeçti. Peşin lenlerin kim olduğunu anladığında, kaçıp saklanma gerekip olup olmadığını hâlâ kafasında tartıyordu. Adrian'ın konuk ları – özellikle de dün koridorda ve çiçeklikte karşılaştığı ö keli adam – huzursuzluğa kapılması için yeterli birer neden hiç şüphesiz.

Eriğini yemekle meşgul olan Mimi'yi yerden alıp göğ ne bastırdı. Maalesef erikleri orada bırakması gerekiyordu Aslında konukları görmezden gelebilirdi. Ne de olsa biriy le tanışmamış, diğerinden de hiç hoşlanmamıştı. Aklından bunlar geçerken tam ağaçların arasına doğru ilerlemeye baş lamıştı ki atlılardan biri seslendi.

"Bir ağaç perisi olmadığınıza sevindim."

Isabel durdu ama arkasına bakmadı. Mimi'yi göğsüne bastırmaya devam ediyordu.

"Kendimi tanıtmama izin verin leydim. Ben Abbey Kontu Stephan Ramsey."

Isabel bu kez arkasını dönmeye mecbur kaldı. O da Adrian gibi bir kontu demek... Adam atından inmişti ama diğeri Isabel'e tepeden bakıyordu. Genç kız onu görmezden gelmeye çalışarak kendini tanıtan siyah binici kıyafetli esmer adama reverans yaptı.

"Memnun oldum lordum." Adını söylemesine gerek yoktu, ne de olsa yakında öğrenirdi. Kabalık olduğunu bile bile gitmek için arkasını dönmek üzereyken kont gülümseyerek, "Sanırım ağaç perisi olduğunuza inanmaya başlayacağım," diye ekledi. Isabel duyduğuna rağmen gülümsemeden edemedi. Tanı kabalığı için özür dilemek ve adını söylemek üzereydi ki at üzerindeki diğer adam, "Efendim Adrian'ın bir arkadaşı olduğu Stephan," dedi. Genç kız onu tanımasa da rağmen arkadaş kelimesindeki özel anlamı kaçırmamıştı. Yüzü yanmaya başlayınca başını eğdi.

Sessizlikle birlikte Isabel'in huzursuzluğu da artıyordu. Yine de ilk konuşan o oldu. Kibar olan cemilmene son kez reverans yaptıktan sonra, "Tanımış Isabella Gwen Sullivan lordum. Sizi yolunuzdan alıkoymak istemem," dedi.

"Size eşlik etmek isteriz, değil mi Ben?"

Isabel Ben isimli adamın bu öneriye karşı koyacağını biliyordu ama adam atından usulca inip onun tam önünde durdu. Genç kız nedense bir tokat yiyeceğinden emindi çünkü ona karşı tuhaf bir korku hissediyordu.

"Daha önce tanıştırılmadık hanımefendi. Ben Leighton Kontu Brendan Blackmore."

Isabel içinden *bir kont daha* diye geçirdiği sırada başını kaldırıp adama baktı. Ondan hoşlanmadığına karar vermişti daha önce ama garip bir şekilde adamın güzel gözlerine bakmak içine bir sıcaklık yayılmasına neden olmuştu. Üstelik şaşkındı... Çünkü adamın gözlerindeki şaşkınlık da en az kendisininki kadar barizdi.

Isabel boğucu birkaç saniye boyunca öylece kalakaldı. Sonra daha sempatik olan kont elini ona uzatıp, "Henfield toprakları güvenli olsa da hanımefendilerin tek başına gezmeleri doğru olmaz. Lütfen eve kadar size eşlik etmemize izin verin," dedi.

Generated by CamScanner from intsig.com

Isabel kısa bir tereddütten sonra daha fazla kabalığın gereksiz olduğuna karar verip eldivensiz elini adama uzattı ve onlarla birlikte kısa süre önce çıktığı kapıya doğru yürüdü. Henfield topraklarının güvenliği saçmalığıyla ilgilenmiyordu. Sadece en çok ihtiyaç duyduğu anda kibarlığını kendisinden esirgemeyen adamı kırmak istememişti. Tuhaf bakışlar ise uysal birer kedi gibi efendilerinin hemen yanındaydı. diğer kont da yanlarından geliyordu. Devasa boyutlardaki a-

Kısa süre önce seviştiğini biliyor olmalıydılar. Bunu yüzüne vurmayacaklarından emindi Isabel ama bildiklerini bilmek bile dehşet vericiydi. O Adrian'ın *arkadaşıydı*... Tanrı aşkına ne utanç... Sadece bu sebeple bile çekip gitmesi gerekirdi ve Adrian ile konuşur konuşmaz niyeti de tam olarak buydu.

"Az önce Adrian ile birlikteydik," dedi kibar olan kont.

Isabel birden dikkat kesildi. *Demek dönmüştü*... Açıklama yapma gereğiyle, "Dün sabahtan beri onu görmedim," dedi. Bir nevi *geceyi sevişerek geçirmedik* demek istemişti.

"Civar köyleri gezeceğini söyledi. Kiracılarına karşı fazlasıyla sorumluluk sahibidir." Adamın bu sözleri sıkılmış gibi ile getirişi Isabel'in dikkatinden kaçmadı. Tabii Adrian'ın kiracılarına karşı gösterdiği ilgiyi kıskanmış da olabilirdi. Konuşacaklarına dair söz vermesine rağmen ortalarda görünmüyordu lanet herif.

"En az Adrian kadar zengin bir herif olma nedeni ayrı sorumluluk duygusu olmalı Stephan."

Genç kız Brendan isimli kontun ilk defa gülümsediğini gördü. Demek mesele Isabel'in ta kendisiydi. Anası ne gizli! Konuyu değiştirmeye ve biraz daha normal görünmeye ihtiyacı vardı. Bu yüzden aklına gelen ilk şeyi söyledi. "Dün boyunca burada değildiniz. Anladığım kadarıyla Henfield'la arkadaşlarısınız."

İkili aynı anda, "Henfield?" diye sorunca Isabel kaplumbağa kesildi. Ne demesini bekliyorlardı ki? Adrian mı? Yoksa Eaglestone mu? Lanet olsun tabii ya.... Tıpkı ihtiyar münzevi gibi konuşmuştu.

Neyse ki ikili buna fazla takılmış gibi görünmüyordu. Kibar olana gülmesi için bir neden vermiş bile olabilirdi. Adam gülümsemeye devam ederken, "Asla kaçırmayacağımız bir davetti ama işler yüzünden yurda yeni döndük ve Henfield'da kısa bir tatil yapmaya karar verdik," dedi.

Isabel bir şey söylemek yerine ayaklarına bakmayı tercih etti, kaldı ki konuşamayacak kadar utanç içindeydi. Bu adamlar Adrian'ın ona neler yaptığını biliyorlardı... Onu nasıl ve nerelerinden öptüğünü, okşadığını bilmemelerine ihtimal yoktu. Acaba *sen hâlâ neden buradasın* diye sorarlar mıydı? Ah bunu sormalarına ne gerek vardı ki? Cevabın *sevişmek için* olduğunu düşünürlerdi.

Ya Fredy meselesini biliyorlarsa? Adrian onlara anlatır mıydı? Belki de anlatmıştı... Hayır, en azından biri bilmiyordu. Peki ya diğeri... Öfkeli olan? Isabel onun bunu bilip bilmediğini merak etti. Eğer bilmediği halde böyle öfkeliyse öğrendiğinde neler olacağını düşünemiyordu bile. Öte yandan eğer biliyorsa, Isabel gitmesi için gerekli nedenler hanesine bir çentik daha atabilirdi.

"Bir leydinin bakması için ilginç bir hayvan. Sizi nedense sevimli bir köpek ya da kediyle düşünmek işime geliyor," dedi kibar olan. Zaten öteki Isabel yokmuş gibi davranıyordu.

Isabel onu hiç de tanımayan adama kedi ya da köpeklerle ilgilenmediğini, özellikle geçmişteki kaplumbağa travmasından sonra kaplumbağalara karşı normal olmayan bir sempati beslediğini nasıl anlatacaktı ki? Bu yüzden sadece, "Kaplumbağaları severim, son derece sadık hayvanlardır," diyerek saçmalad. Aslında yoktu öyle bir şey.... Bu konu hakkında bilimsel bir fikre de sahip değildi. Sadece kaplumbağaların sahiplerini bırakamayacak kadar yavaş olduklarını biliyordu. Bir de onun için Adrian'ın çenesini dağıtmışsa Mimi.... Gerçi şimdiki durumuna bakınca daha sert olması gerektiğini görebiliyordu.

Kibar olan kont kahkaha attı. "Sürüngenlerin sadakat anlayışı tartışılır Bayan Sullivan."

Generated by CamScanner from intsig.com

Isabel kaplumbağaların sürüngen olduklarını düşünmüyordu. Ona göre sadece yılanlar sürüngendi. Muhtemelen yanıldığı için bu fikrinden adama bahsetmedi. Sohbet bitsin istiyordu sadece. Ve Adrian neden hâlâ gelmemişti?

"Bir adı var mı peki?"

Isabel yanak içlerini kemirmeyi bırakıp düz bir sesle, "Mimi," dedi.

İki adam, tıpkı Adrian'a Henfield dediğinde olduğu gibi, "Mimi?" tepkisini verdiler.

Isabel gayriihtiyari, "Leydi Mimi," diye düzeltti. Yine ne saçmalamıştı?

"Bence Lord Mimi desek daha doğru olur."

Isabel şoke olarak genelde öfkeli ama şu anda ilgili görünen konta baktı. Kaplumbağasının erkek olduğunu mu söylemeye çalışıyordu lanet herif! Kaba bir şekilde, "Hiç sanmıyorum," dedi her an gözyaşlarına boğulabileceğini hissederek. "Bunu da nereden çıkardınız?"

Adam Mimi'nin pençelerinden birini iki parmağı arasına alıp incelemeye başladı. "Tırnakları fazlasıyla uzun."

Isabel düşünmeden, "Bu sizce onu daha kadınsı yapmaz mı?" dedi.

Kibar kontun güldüğünü işitti. Normalde öfkeli fakat şimdi fazlasıyla bilmiş görünen kont tekrar lafa girdi. "Söz konusu insanlarsa doğru elbette ama doğada bu bir güç simgesidir hanımefendi. Erkeklerin gösterişli ve tehlikeli olması bir taktiktir. Aynı zamanda kuyruğu da bir dişi için fazlasıyla uzun."

Isabel adamın bunları nereden öğrendiğini umursamıyordu zira Mimi tıpkı kendisi gibi bir dişiydi. Kararlı bir şekilde, "O bir dişi," dedi.

"Bunu kanıtlamanın bir yolu daha var ama görecekleriniz den hoşlanmayabilirsiniz."

Isabel onun neyi kastettiğini anlamıştı ve böyle aptalca bir mesele karşısında kızardığı için kendinden nefret etti.

O sırada malikâneye vardılar ve Mimi meselesi de kapan-

mış oldu. İki seyis atları almak için yanlarına yaklaştı. Isabel de bu fırsatı değerlendirip aralarında yürüdüğü centilmenlerden birkaç adım öne çıktı ve o an için başarılı bir reverans yapıp müsaadelerini istedi.

O anda öfkeli kontla göz göze gelmesi kaçınılmazdı. Adam Isabel'e ifadesiz bir yüzle bakıyordu.

Öte yandan kibar olan Isabel'in elini dudaklarına götürdü ve nazikçe öptü. Sorun şu ki bırakması gerektiğini unutmuştu. Üstelik Isabel'i kendine çekmeye çalışıyordu. Tanrı aşkına öpmek niyetinde miydi? Hafif bir kız olduğu için onu öpebileceğini mi düşünmüştü? Kara gözlerindeki ifade esrarengizdi. Ancak daha fazla korku salmadan adam Isabel'in kulağına eğilip fısıldadı. "Adrian ne kadar akıllı bir adam olduğunu bir kez daha kanıtladı Bayan Sullivan. İyi günler."

Adrian Henfield'ın kulelerini gördüğünde Falcon'ın hızını azalttı. Yorucu geçen günü, güneşin kızıl bir top gibi ufka yaklaşmasıyla sona eriyordu. Çıkarken dışarıda bu kadar kalmayı planlamamıştı ama yapılması gereken işler sadece onunkiler değildi.

Her zamanki gibi halkı tarafından iyi karşılanmıştı. Buna alışabilirdi ve itiraf etmeliydi ki buradaki hayatı son zamanlarda Londra'nın boğuculuğuna tercih ediyordu. Bazen düşünmeye bile fırsat bulamadan çalışmaktan başka bir şey istemiyordu. Ancak bugün düşünmesi, hatta çözüme ulaştırması gereken bir mesele vardı.

Isabel'in kızgın olduğundan emindi. Dün akşam konuşacaklarını söylemişti ve niyeti gerçekten buydu ama işleri düşündüğü kadar hızlı bitmediği gibi arabası da bozuk yoldaki çukurlardan birine girince birkaç saat boyunca sorunun çözülmesini beklemişti. Henfield'a geldiğinde saat neredeyse sabaha karşı üçe geliyordu.

Generated by CamScanner from intsig.com

Onunla konuşması gerekiyordu ancak ne diyeceğinden emin değildi. Daha doğrusu ona *nasıl* söyleyeceğini bilmiyordu. Bundan hoşlanmayabilirdi. Hiçbir şey olmamış gibi gitmesine de izin veremezdi. Bununla başa çıkabilir miydi, onu bile bilmiyordu. Kaldı ki gitmesini istemiyordu bile...

O geceyi tekrar etmek sadece bir istek değil, ihtiyaçtı da. Adrian ona karşı hissettiği tutkuya inanamıyordu. Bitmesini istemiyordu. Aralarındaki şey ikisinin de çıkarları doğrultusunda sürdürülebilirdi. Onu memnun edebilir ve metresi olarak ona her istediğini verebilirdi.

Tanrı aşkına düşünmek bile kanını kaynatıyordu. Dar kadınlığının erkekliğini sarışını şimdi bile hissedebiliyordu. Çığlıklarını, derin iniltilerini, dudaklarının maharetini... Yavruağzı güllere benziyordu. Mis gibi, kadife gibiydi. Eşsizdi... O gece tadına yeterince bakamamıştı çünkü onu incitmek istememişti. Ama yine de kız bir bakire gibi davranmamıştı. Ne ürkek, ne de tecrübesizdi. Doğasından gelen bir ateşle yanıyordu. Kimsede olmayan bir ateşle... Tatmin olurken, yelesi ve kanatları alevden beyaz bir pegasus gibi yükselmiş, Adrian'ı da yakmıştı.

Dün gece onunla tekrar sevişirse neler olacağını düşünmüştü, hatta odasına girerken onu uyandırmak bile geçmişti aklından. Fakat odası boştu. Hayal kırıklığı geçiciydi ve aslında bunu beklediği bile söylenebilirdi. Isabel'in utandığını bile bile onu burada yalnız bıraktığı için fazlasıyla pişmandı.

Büyük kapıdan geçip atını avluya doğru sürdü. Ahırları varmadan kendisini dışarıda bekleyen seyise Falcon'ı teslim etti ve aceleyle malikâneye yürüdü. Üzerine yapışan ter ve hayvan kokusundan kurtulmak için banyo yapacak, sonra da Isabel ile konuşacaktı. Daha fazla uzatmadan, ona teklifini sunmalıydı.

Stephan ya da Brendan'ın ortalarda olmamasından memnundu. Odasına girmek üzereyken koridordaki ufak tefek hizmetçi kız dikkatini çekti. Kıza eliyle gelmesini işaret ederek, "Leydi Preston hangi odada kalıyor?" diye sordu.

"Lordum Leydi Preston aşağıda, bir önceki odasında kalıyor."

"O halde kendisine benim için bir mesaj ilet lütfen. Akşam yemeğinden önce kendisini çalışma odamda bekliyor olacağım."

Kız boş bir ifadeyle ona bakarken utangaç bir sesle, "Lordum, hanımefendi şu anda burada değil," dedi.

Bu pek anlamlı değildi. "Nerede?"

Kız korkuyla başını önüne eğdi. "Lordum bilmiyorum ama aşağıda konuşulduğunu duydum. Sanırım o gitmiş."

Adrian bir an için yanlış duyduğunu sandı ama kızın ne kadar korktuğuna bakılırsa son derece doğru duymuştu. Onu korkutmak umurunda bile değildi. Kızın ince kolunu sıkıp tehditkâr bir şekilde üzerine eğildi. "Ne zaman?"

"İ-iki saatten fazla olmuş efendim."

Adrian hizmetçiyi serbest bıraktı ve hızla aşağı indi. Stephan merdivenlerin dibinde durmuş, şaşkınlıkla ona bakıyordu. Umursamadan yanından geçecekken kont onu engelledi. "Yavaş ol bakalım tilki herif. Sana sormam gerekenler var."

Adrian tahammülsüz bir şekilde kolunu kurtardı. "Sonra Stephan." Gitmek üzereyken arkadaşının sözleri üzerine duraksadı ve şüpheyle ona baktı.

"Onu kızdıracak ne yaptın Adrian?"

"Kimden bahsediyorsun sen?"

"Elbette o kızdan... Isabel'den..."

Adrian kontun yakasına yapıştı. "Ne oldu? Nereye gittiğini biliyor musun yoksa?"

Stephan bu durumdan etkilenmiş gibi görünmüyordu. Yakasını Adrian'dan kurtarıp, "Bana senin nerede olduğunu sordu," dedi. "Daha önce karşılaştığımızda senin civar köylerden birinde olduğunu söylemiştim. Birkaç saat önce beni buldu ve hangi köy olduğunu sordu. Portland'da olabileceğini söyleyince de koşarak çıkıp gitti. Elinde tüfekle seni kovalayacağını düşündüm ve inan bana dostum sadece düşünmek bile kendimi harika hissetmeme neden oldu."

Generated by CamScanner from intsig.com

Adrian inanmaz gözlerle Stephan'a bakıyordu. Gerçekten bunda komik olan ne vardı? Az önce eski arkadaşlar hatırlattığı adam gülümseyerek ona bakarken neredeyse nefretle homurdandı. "O kız doğru düzgün at binmeyi bilmiyor. Öyle bile olsa bu saate tek başına dışarı çıkmaması gerekir. Az sonra hava kararacak aptal herif... Sakın bana arkasında bindiğini söyleme çünkü seyislerin hiçbiri Isabel'e benim talimatım olmadan araba vermeyecektir. Son seçenek yürümesidir ki bunu düşünmek bile istemiyorum."

Stephan artık gülümsemiyor, aksine endişeli görünüyordu. "O zaman gevezelik etmeyi kes de yola koyulalım."

"Sen burada kal, ben hallederim."

Stephan önce tereddüt etti, sonra da başını sallayarak, "Bir an önce yola koyul ve onu bulduktan sonra hatanı telafi et," dedi. "O kıza ne yaptın bilmiyorum ama giderken öfkeli olduğu kadar mutsuz görünüyordu."

Adrian bir şey söylemeden dışarı çıktı ve hızla ahırlara gitti. Falcon'ı bölmesinde yemleyen seyise, "Hemen atımı hazırla," talimatını verdi. Seyis beklemediği bu emir karşısında bir süre tepkisiz kaldığında ise, "Hemen dedim," diye kükredi.

Adam Falcon'ı bölmesinden çıkarıp hazırladı. Adrian doru atını zorlamak istemiyordu ama şu anda başka bir atın psikolojik durumuyla ilgilenebilecek halde değildi. Birkaç dakika sonra Falcon'a bindi ve atı son hız gidecek şekilde yönlendirdi.

Isabel'in ahırlardaki en sakin kısraklardan birini aldığını duymak az da olsa içini rahatlatmıştı ama havanın kararmaya başladığı şu saatlerde onu bulmadan tam olarak rahatlamasına imkân yoktu. Tanrı aşkına onu çileden çıkarmış olmalıydı...

Isabel artık ata alışabilmişti. Tanrı'ya şükür sakin bir hay-

vandı ancak aynı şeyi kendisi için söylemek pek mümkün değildi. Gerçi huzursuzluğunun hayvanı rahatsız etiğini keşfettikten sonra sakinleşmek için çabalamış olsa da hâlâ içi kaynıyordu.

Adrian ondan kaçıyordu...

Isabel bir açıklama peşinde değildi. Sadece içindeki öfkeyi kusacak, sonra da evine dönecekti. Ondan bir talebi yoktu ama onu görmeliydi. Eğer bu şekilde giderse ömür boyu pişman olacağını bildiğinden onunla yüzleşmeli ve konuyu kapatmalıydı.

Tüm olumlara rağmen pişman olmamasını ilginç buluyordu. Yani onunla sevişmiş olmasına rağmen pişmanlık duymaması... Olayları her değerlendirişinde sonucun her seferinde aleyhinde çıkmasına rağmen onunla yattığı için pişman olamıyordu bir türlü. Sadece aptal yerine koyulduğu için öfkeliydi. O pislik başına bela olacağını mı düşünmüyordu gerçekten? Asla böyle bir şey yapmayacaktı. Sadece ona saygı duyan halkının önünde onu küçük düşürecek, sonra da gidecekti. Zaten Adrian da kalmasını istemezdi.

Köy tam olarak düşündüğü gibiydi. Bir tepenin yamacında, Tudor tarzı evlerden oluşmuş sakin görünümlü bir yerdi. Isabel haneler arasındaki dar sokakta dikkatlice ilerlemeye başladı. İlgili bakışlar burada bir yabancı olduğunun anlaşıldığını gösteriyordu. Sebebi saçları da olabilirdi çünkü sabahki örgüden kalanlar ata bindiğinden ötürü tamamen yoldan çıkmış bir görüntü veriyordu. Genç kız burnuna düşen bir bukleyi üfleyerek uzaklaştırmayı denedi ama başarılı olamadı. Yakınlarda geçirdiği at kazasından sonra dizginleri asla bırakmayacağına yemin etmişti.

Nihayet merkez olabilecek bir açıklığa gelince attan indi. Hayvanı diğerlerinin bağlı olduğu kazığa bağladı ve başındaki çocuğa küçük bir bahşiş verdikten sonra kalabalığa karıştı. Ne aradığını bilmiyordu ve kalabalık arttıkça yanlış yerde olduğuna dair hisleri kuvvetleniyordu. Adrian'ın burada olma-

Generated by CamScanner from intsig.com

sı mümkün değildi. Taze sebze ve meyvelerin sergilendiği pazardan zorlukla geçti. İleriyi görebilmek için sürekli parmak ucunda yükseliyordu. Belli ki civarın en kalabalık köyündeydi. Hatta burası bir kasaba olarak anılan Weston'dan bile kalabalıktı.

Adrian'ın kiracılarının ne gibi işler yaptığını bilmiyordu ama tarım ya da hayvancılıkla ilgilendiklerinden emindi. Her evin önünde sebzelerin yetiştiği bahçeler olsa da hiçbiri Adrian'ın yardım etmesini gerektirecek kadar büyük değildi. Belki de yardım etmiyordu. Belki de sadece sohbet ediyordu köy halkıyla. Tanrı aşkına nerede olabilirdi?

İlerlemeye devam ederken saatine göz attı. Altı buçuğu biraz geçmişti. Yani geri dönmek için daha bir saati vardı. Derken Arnavut kaldırımlı yolun en sonundaki iki katlı binadan gelen müzik sesleri dikkatini çekti. Çalan bir halk türküsüydü. Adımlarını sıklaştırdı ve tam da müziğin dışarı yayıldığı kapının önünde durdu. Kapının önündeki büyük harflerle yazılı Blue Anchor ismine şaşkınlıkla bakakaldı. Belki de sahibi eski bir denizciydi.

İçerisi erken saate rağmen kalabalıktı. Üstelik sadece erkekler de yoktu. Weston'da babasının gittiği tavernalara benziyordu ama daha aydınlıktı ve az önce dikkatini çektiği üzere yoğun bir kadın nüfusu vardı. İçeri girmek istese de bunun için vakti yoktu. Aynı zamanda cesareti de. İsteksizce geri çekilmek üzereyken içeride arkası girişe dönük uzun boylu adamı fark etti. Adrian'a benziyordu... İnanılmaz ama onu bulmuştu. İçeri doğru cesur bir adım attığı sırada biri arkadan beline sarılınca çığlık attı.

"Çekinme, birazdan Molly sahne alacak. Bunu kaçırmak istemezsin."

Isabel sarhoş olmadığı halde sarhoşmuş gibi görünen siyah saçlı kadına şaşkınlıkla baktı.

"Ah ne kabalık... Ben Ivy. I ile başlıyor, E ile değil..."

Kadın dostça elini uzatınca Isabel de ona karşılık verdi.

"Ben Isabel... Sadece müzik dikkatimi çekmişti. Bu arada içeride tanıdık birini gördüm," dedi.

"Harika, hadi yanına gidelim."

Isabel itiraz etmek istese de sesini çıkarmadı. Az önce Adrian'ı gördüğünü düşündüğü yere çevirdi bakışlarını. Adam hâlâ oradaydı fakat Isabel baktıkça ona yabancılaşıyordu. Lanet olsun yanılmıştı.

Üzüntüyle, "Sanırım yanlış gördüm... Gitsem iyi olacak," dedi.

Ne var ki Ivy buna izin vermedi. "Seni bırakmam mümkün değil, hadi bana takıl, biraz eğlenelim." Onu elinden tutup bir masaya sürükledi.

Isabel tedirginliğini bastırmaya çalışırken, kabalaşmadan ondan nasıl kurtulacağını düşünüyordu bir yandan da. Bu nedenle aklına gelen en makul şeyi söyledi. "Geç oldu, kocam merak eder."

"Ben bu numaraya kanmam. Az önce içerideki bir adamın yanına gidiyordun. Kocan bunu sorun etmiyorsa, beni de etmeyecektir."

Isabel dayanamayıp gülümsedi. Aslında zorlanmaktan hoşlanmazdı ve Ivy denen kadın fazla ısrarcıydı, fakat halindeki bir şey nedense endişelerini yok ediyordu.

"Paran var mı? Bir şeyler içmek istersen diye sordum... Ismarlamak isterdim ama çulsuzun tekiyim."

Genç kız başıyla onayladı ve tuhaf bir enerjisi olan Ivy'nin büyüsünü kabullendi. En azından kısa bir süreliğine...

Adı geçen Molly sahneye benzeyen açıklığa çıktığında Isabel şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Molly simsiyah saçları kalçalarına kadar inen, revü kıyafeti içinde parıldayan, orta yaşlarda bir kadındı. Öylesine güzeldi ki Isabel buna inanamıyordu. Ancak asıl inanılmaz olan sesiydi. Isabel'in daha önce hiç duymadığı ağır bir şarkı söylemeye başladı. Sesindeki buğu saniyeler geçtikçe artıyor ve etrafını büyü gibi sarıyordu. Öyle ki tavernadaki herkes susmuş, sessizce onu

Generated by CamScanner from intsig.com

dinliyordu. Isabel ellerini göğsünde kavuşturup nihayet gözlerle kadının muhteşem görüntüsüne ve sesine odaklanmıştı. Şarkı öyle içli ve öyle etkileyiciydi ki görüşü gözlerinde biriken yaşlarla bulanıklaşmıştı. Acı bir hikâyeydi... Olanın ayırdığı iki âşıktan bahsediyordu. Son notalar çalınıp, kadının haykırdığı son hece havaya karışıp yok olduğunda bütün kıpırdayamadı. Aklı başına geldiğinde ise herkesle birlikte çılgınca, avuç içlerini patlatırcasına kadını alkışladı.

Burnunun direkleri sızlıyordu... Ivy'nin göz kırpıp gülerek karşılık verdi ve elini koca bir bardak biranın masına müsaade etti. Neden olmayacaktı ki?

Alkolle hiçbir zaman arası iyi olmamıştı. Babasının uzak ülkelerden getirdiği eşsiz bir koleksiyonu olduğu için içkiyle arasının iyi olmadığına uzun süre önce karar vermişti. Mesele alışkın olmamak değil dayanıksız olmaktı. Bu yüzden elindeki soyak biranın ilk ve son birası olacağı konusunda kendisine söz verdi.

Sadece yarım saat daha içinden ve gerçekten çılgın bir gece de onunla aynı yaştaydı, saygıdeğer görünen kadınlar olmasına rağmen yarım saati sağlam bir şekilde tamamlayabilirdi.

Molly'nin marifetleri sadece bununla sınırlı değildi. Bir biranın ağırlığından kurtulduktan sonra salonu coşturmak için hareketli parçalara geçti. Kesinlikle ağırdan alıyordu. Ritmin canlı notalarına kusursuzca eşlik ediyordu. Isabel'in dikkatini üzerine çektiği yarım saati, kadının mükemmel performansı sayesinde bir saate çıkarmaya karar vermişti bile... Bu ikinci birasını bitirmek üzereydi ve haftanın hayırdır dedirtti. Dahası dans zamanı geliyordu. Ivy'nin söylediğine göre bunu da asla kaçırmamalıydı.

"Hadi piste gidelim."

Isabel içkinin etkisine girmeyen tarafıyla itiraz etti. "Ben beceremem."

"Kusursuz olması gereken Molly, biz değiliz. Hadi ama bana."

Isabel zor da olsa gülümseyip birasının son yudumunu

ve bardağını masaya bıraktı. Pist aslında az önce oturduğu yer sayılırdı. Sadece dans zamanı geldiği için masalar kenarlara toplanmıştı. Molly de sahnede söylediği neşeli şarkıya ilginç dansıyla eşlik ediyordu. Figürler babasının bahsettiği kankan dansına benziyordu ama biraz daha müstehcendi. Belki de aynısıydı, emin olamasa da bacakların bir hayli yükseldiği dikkatinden kaçmamıştı. Ağzından tuhaf bir kikırdama kaçınca elini dudaklarına bastırdı... Dans etmek istiyordu.

Zaman kavramını yitirmişti. Dans etmeye zaman ayırdığı sıklığını artırıyordu. Tabii vurdumduymazlığını da... Onuncu birasını aldı ve kendini akışa bıraktı.

Ivy'nin hareketlerini taklit etmek Molly'nkilere göre daha kolay ve edepli sayılırdı. Aceleyle birkaç kez yerinde sıçradı. Rolleri anlamsızca hareket ediyordu ama bunu umursamadı. Mesele kendini özgür hissetiğiydi ve Isabel söylenebilirdi ki daha önce hiç bu kadar özgür olmamıştı.

Tanrı aşkına ayıp gitti ne kadar olmuştu? Umurunda değildi. Dansın heyecanına öyle uyum sağlamıştı ki aşağıdaki ağırdan sağlam olmak istemiyordu.

Molly şarkının arasında çılgınca bağırdı. "Hanımlara sahneye bekliyorum. Buradan harika görünüyorsunuz."

Isabel ve Ivy kahkaha attılar. Piste alt kadındılar ve gülünüyordu. Belki de tecrübeleri sahne konusunda istekli değildi. Belki de tecrübeleri isteksiz olmalarını söylüyordu. Ancak körpe ve sarhoş Isabel bu akşam hiç olmadığı kadar cesurdu. Ivy'nin bu akşam sıkıntıda yaptığı gibi onu sürüklemesine izin verdi. Merdivenleri hızla çıktıktan sonra Molly'nin karşısına küçük bir çocuk gibi beklenti dolu gözlerle dikildi.

"Ah meleğim, ne marifetlerin olduğunu göster bakalım."

Isabel ilk kez çekingen bir tavırla başını eğdi ama olmayan marifetlerini göstermek istiyordu. Ivy'ye doğru bakınca onun da ne kadar gevşemiş olduğunu görebiliyordu. Müzik başlamadan dansa başlamışlı bile. Tanrı aşkına bu biraz tuhaf görünüyordu. Isabel kontrolünü sağlamak için derin bir ne-

Generated by CamScanner from intsig.com

fes aldı. Aptal duruma düşmeyecekti. Bunu düşünebildiğine göre yeterince sarhoş olmaması gerekirdi, öyle değil mi? Bu arada duvardaki saatin dokuzu gösterdiğini şaşırarak farketti. Ancak bunun için endişelenemeyecek kadar çok eğlenmişti.

Molly bir önce söylediği şarkıdan farklı olmayan bir halk türküsü söylerken, Isabel de yeni yeni öğrendiği birkaç figürü denemeye çalışıyordu. İşin aslı becerebiliyordu da. En azından Ivy'den daha başarılıydı. Artan ritimle birlikte bacaklarını elbisesinin altından görünmesini umursamadan savurmaya başladı. Bu arada Molly koluna girip dansın hararetini arttırıyordu.

"Çok iyisin hayatım."

Isabel çocukça bir gururun cesaretini arttırdığını hissetti. Saçları örgüden kurtulmuş, yüzüne düşüyordu. Farkında değildi ama ısınan teni, beyaz elbisesine tezat olacak şekilde tatlı bir pembeye dönmüştü. Sahnenin aşağısındaki şehvetli bakışlar o farkında olmasa da üzerindeydi.

Dans etmek uçmak gibiydi. En son uçtuğu zaman onun kolları arasındaydı. Belki de bu sebepten dans ederken onunlaymış gibi hissediyordu kendini. Gözlerini sımsıkı yumdu, başını geriye doğru büktü. Tüm dünya dönüyordu ama bu da her şey gibi normaldi. Bu yüzden omuzlarını saran sıcaklığa ve kulağına doğru usulca söylenen sözlere rağmen sadece gülümsedi.

"Bu gece sadece benim için dans et Bella."

On Sekizinci Bölüm

Adrian Isabel'i Portland'da bulmanın ne kadar zor olduğunu geç saate rağmen köy meydanını dolduran kalabalığı gördüğünde anladı. Burada olduğunu biliyordu çünkü deli kızıl saçları sayesinde birçok kişinin dikkatini çekmişti. Tabii en son görülmesinin üzerinden iki saat geçmesi işleri zorlaştırabilirdi. Köyden ayrılma ihtimalini de değerlendirecekti ama önce gitmediğinden emin olmalıydı. Henfield'a geri dönmediğini biliyordu zira anayolda karşılaşmamışlardı, yani en azından deli kızılın anayolu kullanacak kadar sağduyulu olduğunu umuyordu.

Neyse ki Isabel'in başka bir yere gitmiş olabileceği endişeleri onun Henfield'dan ayrılırken bindiği beyaz kısrağı gördüğü an kayboldu. Adrian atı bekleyen çocuğa cömert bir bahşiş bırakıp ertesi sabah onu alana kadar iyi bakılacağını garantilemişti bir nevi.

Falcon'ı güvenli bir yere bırakıp dar sokaktaki sıralı dükkânlara yöneldi. Çoğu geç saat yüzünden kapanmıştı. Bir an için Isabel'in yalnızlığını hisseder gibi oldu ve endişe hissi boğucu bir hal aldı. Adımlarını sıklaştırıp sokaktaki açık tek dükkâna daldı ama içeride sadece yaşlı bir kadın olduğunu görünce hemen dışarı çıktı.

Sokağın sonundaki tavernadan gelen sarhoş naralarını ve çılgın müziği duyabiliyordu. Çoğunluğunu tanıdığı köy halkı zararsızdı, tabii ayık oldukları zamanlarda. Adrian alkolün insanların içindeki şeytanı ayaklandırdığına çok kereler tanık

Generated by CamScanner from intsig.com

olmuştu. Geç kalmış olabileceğinin ani korkusuyla sesin yo-
ğunlaştığı tavernaya doğru yürüdü. İçeriden gelen boğucu
hava, rahatsızlık veren gürültü ve koku birer uyarıcıydı. Ay-
rıca içgüdüleri sinyaller vermeye başlamıştı.

Hoşuna gitmese de, içerideki hepsi birbirinden sarhoş
ve mutlu görünen yaklaşık kırk kişinin arasında Isabel'in de
olma ihtimalini göz ardı edemezdi. Gözleriyle hızla salonu
tararken onu göremeyeceğini ya da korku içinde bir köşeye
sinmiş halde bulabileceğini düşünmüştü. Ne var ki Isabel'i
kendinden geçerek ateş rengi saçlarını savururken gördü-
ğünde kalabalık içinde korku duyan tek kişinin Adrian oldu-
ğunu söylemek mümkündü.

Nefes alış verişi hızlandı, kalbi sıkışır gibi oldu. Bir an
önce harekete geçmeliydi ama gözlerini ondan alamıyordu.
Saçları beyaz geceliğiyle yanına geldiğindeki gibi yüzüne
dökülmüştü. Öyle mutlu görünüyordu ki onu kendi hâline
bırakmayı bile düşündü. Etekleri her bacak hareketiyle bük-
lerini ve daha da kötüsü balırlarının bir kısmını gösterecek
şekilde yukarı kalkıyordu. Tanrı aşkına gözleri dışarı fırla-
mak üzereydi. Adrian bir an için kimseyi umursamadan ona
vere yarım içmek kaybolmayı dileyti. Eğer kendisinden ön-
ce onun ateşini aynı anda söndürebilirdi ve bunu yapmak
özlüsüyle hazırdı. Bizim bundan daha iyisini bir dans hak-
ları üzerindeyken yaptığını gözlerinde canlandırdı... Tanrı
aşkına...

Adrian güvenliğini aşağıdaki erkeklere bakıp... Ah lanet
olsun... Kalabalığı kabaca yarıp salıneye uzanan merdivenlere
ulaşması birkaç saniyesini aldı. Dans eden üçlünün hemen
arkasında olduğu için onu görmelerine imkân yoktu. Tek
istediği kızı omzuna atıp dışarı çıkarmaktı. Fakat deli kızı
birden durdu... Şimdi çılgınca dans eden kalabalığın içinde
kıpırdamayan sadece ikisi vardı. Sonra saçlarını bir çağlayan
gibi belinden aşağıya dökecek şekilde boynunu arkaya kırdı.
İçerideki boğucu kokuya rağmen saçları gül kokmaya devam
ediyordu. Adrian sesli bir şekilde yutkundu ve ona bir adım

yaklaştı. Şu anda onu korkutamazdı çünkü Isabel huzurlu
görünüyordu. İçinden geçenleri bir tarafa bırakıp kolunu
kızın göğsüne dolarken kalbi yerinden çıkacakmış gibi hızla
çarpıyordu. Dokunuşu yalnız kaldıkları başka anların hatıra-
larıyla ısınırken, "Bu gece sadece benim için dans et Bella,"
diye fısıldadı.

Isabel yavaşça arkasına döndü. Yüzündeki tatlı gülümse-
me nedense Adrian'ı şaşırtmadı. Onun son derece masum
göründüğünü düşünüyordu ki kız bir anda sersemce kıkır-
dadı. Lanet olsun sarhoştu...

Onu bulduğu için hissettiği inanılmaz ferahlamaya rağ-
men kaşlarını çattı. Tanrı aşkına sarhoş ve son derece baştan
çıkarıcı görünüyordu. Ayrıca bunu görebilen tek kişi kendi-
si değildi. Isabel'e yakınlığını fark eden erkek kalabalığının
tehdittar varlığını üzerinde hissedebiliyordu. Ah bunun hiç-
bir önemi yoktu çünkü buraya gelmeden önce onların neler
yürüdüğünü düşünmek bile avuçlarının kaşınmasına neden
oluyordu. Isabel'i sahiplenici bir şekilde sıkıca kendisine
çekti ve merdivenlere sürükledi. O sırada salmedeki kadın-
lardan şarkı söylemeyen kolunu yapıştırdı.

"Eller, nereye götürüyorsun onu?"

Adrian kadına küçümseyici bir şekilde baktı ama cevap
vermeye gerek görmeden aşağı indi. Fakat kadın bilinmeyen
bir sebepten ötürü ısrarcıydı.

"Bak, eğer ona kötü bir şey yapmaya çalışıyorsan..."

Adrian elini kadının alkol kokan ağzına yapıştırdı ve
"Şşşş... Bundan sonrasını bana bırakın hanımefendi," dedi.

"Hanımefendi mi?" Kadın bir hayli şaşırmıştı. "Bir sani-
ye... Yoksa sen... Ah anladım sen onun kocasısın. Bundan
bahsetmişti ama inanmamıştım."

Adrian irkildi. O sırada Isabel de ilk hayat belirtisini gös-
terdi. "Ah... Kocam mı?" derken yüzündeki sersem sırıtış
öfke dolu bir somurtuşa dönüşmüştü. Belki de aylmak üze-
reydi.

Adrian konuyu açıklığa kavuşturmak yerine daha fazla va-

Generated by CamScanner from intsig.com

kit geçirmeyi düşünmediği insanların bir kısmının duyacağı şekilde, "Evet bayan, o benim karım. Şimdi müsaade edin," dedi. Sihirli kelimeyi söylemiş olmalıydı zira kalabalık onların geçtiği noktalarda çıkışa kadar ikiye ayrılıyordu. Nihayet dışarı çıktıklarında Adrian kızı daha sıkı sarma ihtiyacı duydu. Dışarısı serin değildi ama içerideki boğucu havadan sonra üşüyebilirdi. Üstelik elbisesi hiç olmadığı kadar müstehcen görünmüştü gözüne.

Düşünmeden elini kızın yakasına attı ve yukarı doğru çekiştirmeye çalıştı. Ancak bunun için irade gerekiyordu çünkü Isabel seviştikleri gece olduğu kadar sıcak ve yumuşaktı. Anında sertleştiğini hissetti. *Lanet olsun...*

"Yapma!"

Adrian kızın bu öfkeli çıkışına rağmen ona sarılmaya devam etti. Sokak kısa süre öncesine nazaran daha tenha olsa da birkaç meraklı bakış üzerlerindeydi.

Isabel çırpınmaya başladı. "Bırak beni... Nefes alamıyorum."

"Bu çok normal, içkiyi fazla kaçırdın."

"Sadece iki bardak bira içtim, hepsi bu."

"Hiç içmemeliydin deli kızıl."

Isabel çırpınmaya devam ederken, "Haklısın son zamanlarda hiç yapmamam gereken şeyler yaptım," dedi.

Adrian onun zayıf direncinden etkilenmiyordu elbette. Hiç zorlanmadan Falcon'ın yanına varmışlardı bile. Bu arada Isabel temiz hava sayesinde alkolün mutluluk verici etkilerinden arınmış, geriye sadece isyankâr tavırları kalmıştı. Adrian buna karşı hazırlıklıydı ama tartışmak için önce eve gitmeleri gerekiyordu.

Falcon'ı çözdükten sonra Isabel'i pamuk çuvalı gibi atın sırtına oturttu ve kıpırdamasına izin vermeden hemen arkasına yerleşti.

Köy çıkışına kadar ikisi de hiç konuşmadılar. Tabii Adrian bunun geçici bir durum olduğunun farkındaydı.

Tam da bu sırada Isabel, "Oraya gitmek istemiyorum," dedi sinirli bir ses tonuyla.

Adrian onun Henfield'dan bahsettiğini anlamıştı. Bir şey söylemek yerine tek elini kızın beline sarıp onu kendine doğru çekti.

"Orada kimseyi tanımıyorum. Beni evime götür ya da gitmeme izin ver."

Adrian, "Konuşmamız gerekiyor," dedi.

Isabel'in başını geriye çevirip, "Artık gerek yok. Senden hiçbir şey istemiyorum. Sadece hiç karşılaşmamış gibi davranalım," deyişinde bir yalvarış gizliydi.

Adrian kızın alkol kokan nefesini derin bir solukla içine çekti. Aynı anda tüm endişelerini de kendi içine alabilmek için hissettiği istek ve onu üzmüş olmanın verdiği derin bir kederle sarsıldı. Yalanını öğrendiğinden beri ona beslediği öfke, hatırlayamadığı bir zaman önce yok olup gitmişti olmalıydı. Karşısında kırgın bir kadın görüyordu. Aklında onu korumaktan başka bir şey yoktu, fakat onu üzenin sadece kendisi olduğunun da farkındaydı. Karanlıkta bile alev gibi yanan gözlerine uzun uzun baktı ve sonunda, "Seni yalnız bıraktığım için özür dilerim," diyebildi.

Bunun onu rahatlatacağını düşünmüştü ancak gözleri kısılan kız nefretle büzdüğü dudakları arasından, "Piç kurusu," diye tısladı. "Benden özür dilemen neyi değiştirir sanıyorsun? Dün akşam geleceğine söz vermiştin. Konuşacaktık... Sakın senden bir beklentim olduğunu düşünme. Benim istediğim..." Genç adam aniden atı durdurunca sözleri yarım kaldı.

Adrian attan indi ve kızı da aşağı çekti. Tüm bunlar olurken Isabel tavırları karşısında şaşırdığından olsa gerek ona karşı koymadı. Aynı şekilde erkeğin onu kalın gövdeli, görkemli bir meşenin dibine götürmesine de izin verdi.

"O zaman burada konuşalım Bayan Sullivan."

Isabel şüpheyle bir ona bir de etrafındaki karanlığa ba-

Generated by CamScanner from intsig.com

kıyordu. Ayın ve parlak yıldızların ışığı bulundukları yere gümüşi bir aydınlık sağlıyordu ama yine de birbirlerini net olarak görmeleri olanaksızdı. Bu saatte yoldan kimsenin geçmesi pek mümkün değildi. Aksi olsa bile meşenin kalın gövdesi fazlasıyla korunaklı sayılırdı.

"Dün akşam seninle konuşacaktım ama işlerim çok geç bitti. Dahası gelirken arabamız arıza yaptı ve bu bize oldukça uzun bir süre kaybettirdi... İnan bana o an aklımda olan tek şey sana verdiğim sözdü." Adrian kendi sözleri karşısında şaşırdı çünkü az önce fazlasıyla açık sözlü davranmıştı.

"Saatlerce seni bekledim... Yine söylüyorum, sakın senden bir şey beklediğimi sanma. Çünkü seni bana gitme şansı tanımıştım..."

Adrian elini kızın dudaklarına bastırdı. Oldukça yumuşak bir temastı ama Isabel sözlerine daha fazla devam edemedi. Hızlı nefes alış verişi, yumuşak dudaklarına bastırdığı parmaklarını yakıyordu. Öyle sıcaktı ki Adrian hissettiği ihtiyaçla sarsıldı. Buna rağmen kızın gece boyunca uyumadan kendisini beklediği görüntü derin bir sıkıntıya neden oluyordu içinde.

Hafifçe gülümseyip, "Kendimi affettireceğim Bella..." dedi. Parmaklarını kızın alt dudağının iç tarafındaki ıslaklıkta bir süre dolaştırdı.

"Neden? Bunu neden yapman gerekiyor?"

Adrian, "Çünkü ikimiz de bunu istiyoruz," derken kıza daha da yaklaştı. Tek bir adım onu koca ağaca çivileyebilirdi.

Isabel gözlerini kırpmadan, "Ne istediğimiz değil, yapmak zorunda olduklarımızı düşünmeliyiz... Ben gidiyorum... En kısa zamanda," dedi.

Adrian buna izin veremezdi. Aynen aklından geçirdiği gibi, "Buna izin veremem," dedi.

"Hâlâ beni tutsak etmeye mi niyetlisin? Oysa ben bedelimi ödedim," derken kızın sesinde acı vardı.

"Bunun oynadığın oyunla bir ilgisi yok. Ben sadece seni istiyorum."

"Gidiyorum... Çok yakında İngiltere'yi terk edeceğim. Böylece geleceğim için endişelenmen gerekmeyecek."

"Bunun hiçbir önemi yok."

"Lanet olsun sana. Madem gitmemi istemiyorsun neden benden kaçıyorsun? Dün gecki mezuniyetlerini kabul etsem bile bu sabah için ne diyeceksin? Sabahın körüne çıkmış olmamın tek nedeni benden kaçmak istemekti... Artık endişelenme artık buna gerek kalmayacak."

Adrian aniden onu geriye itti ve ağaca yasladı. İki elini omuzlarının üzerinden ağaca dayayıp Isabel'i kollarının arasında hapsetti. Ondan kaçmak istediği doğruydu ama düşündüğü gibi onu başından atmak için değil yanında kalması için tek sebepmiş gibi görünen şeyi ona kabul ettirecek uygun cümleleri bulamadığı için. Şimdi bile nasıl söyleyeceğini bilmiyordu.

Başını omzuna doğru hafifçe kırıp ışıldayan altuni gözlere dikkatle baktı. "Peşimden gelme nedenin bu muydu Bella? Bana tüm kinini kusmak..." Isabel bakışlarını kaçırıp sessiz kalırken, Adrian yüzünü ona daha da yaklaştırıp sözlerine devam etti. "Beni özlediğini itiraf edemiyorsun değil mi? Bunun için utanman gerekmiyor çünkü yaşadığımız şey inanılmazdı."

"Söylemek istediklerimi söyledim."

Adrian güldü. "Sadece bu kadar mı? Suçlu senken bile söyleyecek daha fazla sözün vardı sevgilim..."

"Senden nefret ediyorum."

"Bunu biliyorum çünkü bazen ben de senden nefret ediyorum."

"Buna hakkın yok çünkü ben yaptıklarımın bedelini ödedim."

"Hayır ben söyleyene kadar değil Bella..."

"Bana Bella deme!"

"Bunu aştığımızı sanıyordum."

"Seninle hiçbir şeyi aşmam mümkün değil. Gitmeme izin ver. Başım dönüyor... Sarhoş olduğumu görmüyor musun?"

Generated by CamScanner from intsig.com

"Bu gece seni orada kendinden geçmiş bir halde dans ederken gördüğümde neler hissettiğim hakkında bir fikrim var mı?"

Isabel histerik bir şekilde başını iki yana sallayarak bağırdı: "Bana kızmaya hakkın yok. Sen beni orada yalnız bıraktın. Öyle utanmıştım ki kimseyle karşılaşmak istemedim. Bu yüzden... Bu yüzden Mimi için mutfaktan yiyecek istemek yerine dışarıdaki ağaçlardan birine tırmandım. Lanet toprak larındaki lanet eriklerin bile uğursuz. Usulca işimi bitirmeden o iki adamla karşılaştım ve..."

Onun neden bahsettiğini anlamak için çabalayan Adrian birden kaskatı kesildi. "Hangi adamlar? Neden bahsediyorsun?"

"O iki konttan bahsediyorum tabii. Tıpkı sana benzeyen arkadaşlarından..."

Adrian'ın hissettiği ani korkunun yerini merak aldı. Er ya da geç Isabel'in onlarla tanışacağını biliyordu ama görünen o ki bu karşılaşma onu pek memnun etmemişti.

"Biri bana öldürecekmiş gibi bakıyordu. Sebebini bilmiyorum bile. Üstelik Mimi'nin bir lord olduğunu söylemeye cüret etti. Çünkü tırnakları çok uzunmuş. Bu mümkün değil anlıyor musun beni? Sence de tırnaklarının uzun olması fazla kadınsı değil mi?" Isabel gerçekten şaşkın ve bu konuya ciddi ciddi kafa yoruyormuş gibi görünüyordu.

Adrian'ın anladığı tek şey kızın düşündüğünden de sarhoş olduğu ve Brendan'la uzun bir konuşma yapması gerektiğiydi.

"Herkes ikimizin bir çeşit *arkadaş* olduğunu düşünüyor." Sakince başını kaldırıp ona baktı. "O gece ne yaptığımızı biliyorlar, değil mi Adrian?"

Adrian onu yalnız bıraktığı için kendine tekrar lanet ederek kızı kollarından kavradı. "Isabel... Dinle beni... Aramızda geçenler sadece ikimizi ilgilendirir. Eğer herhangi biri, kim olursa olsun seni üzecek tek bir kelime bile ederse kendini anında Henfield sınırları dışında bulur. Bana inanıyor musun?"

Genç kız tuhaf bir şekilde kıkırdadıktan sonra, "Hayır," diye karşılık verdi. Ardından kafasına takılan başka bir şey varmış gibi kaşlarını çatarak ekledi: "Dans etmemden sana ne? Ben senin hiçbir şeyin değilim. Eğer benden utandıysan çekip gitmeliydin."

Adrian dayanamayıp güldü. "Dansın konusunda hissettiğim şeyin utanç olduğunu mu düşündün yani? Sen gerçek bir sersemsin Isabella Gwen Sullivan."

"Bana öyle hitap etme. Buna hakkın yok... Morgan senin yüzünden gitti... Babam gitti. Morgan'ın senin yüzünden gittiğini söylemiş miydim?" diye tekrarlarken hapsolduğu kafesten kurtulmaya çalışıyordu. Yaşadığı her şey için Adrian'ı suçladığı belliydi.

Adrian, "Bütün hepsi için özür dilerim," dedi içtenlikle. Bunun onu kızdırdığını unutmuştu ki Isabel anında hatırlattı.

"Züppeliğine bir bak. Benden özür dileyerek yüceldiğini sanıyorsun. Sana minnet duyacağımı düşünüyorsun... Bu mümkün değil... Çünkü inanmıyorum. Çünkü bir yandan özür dileyip bir yandan dans ettiğim ya da içki içtiğim için beni suçluyorsun. Belki de küçümsüyorsun."

"Ah Tanrı aşkına dans ettiğin için seni suçlamıyorum."

"O halde neden öfkelendin?"

"Isabel beni tahrik ettiğinin farkında değil misin? Bu kadar içerken aklında ne vardı senin? Kontrolün yerindeyken bile öyle baştan çıkarıcı bir kadınsın ki sarhoşluğun cazibeni arttırdığını bilmediğini söyleme bana... Sebebi benden intikam almak istemen mi? Aşağıda seni izleyen erkekleri nasıl baştan çıkardığını fark etmediğine inanmalı mıyım?"

"Neden böyle anlamsız sorular soruyorsun? İçtim çünkü istedim. Dans ettim çünkü bu kendimi harika hissetmeme neden oldu... Uçmak gibiydi. Tıpkı seninle sevişmek gibi zevk vermişti bana... Neredeyse..." Sonra sesini alçaltarak sözlerine devam etti. "Ben hafif bir kadın mıyım Adrian?"

Adrian hiç düşünmeden kollarını kızın titreyen vücuduna

Generated by CamScanner from intsig.com

doladı. "Bunu da nereden çıkardın? Sadece biraz sarhoş... o kadar."

"Şimdi sarhoşum ama o gece seni zorlarken aklım başın... daydı. Bana mani olmaya çalışmana rağmen seni başın... kardım. Benden nefret etme sebebin bu mu?"

Adrian onu daha da sıkı sarıp, "Senden nefret etmiyo... rum," dedi. "O gece olanlar er ya da geç yaşanacaktı Isabel. Benim bir aziz olduğumu düşünme. Sana daha fazla karşı koyamazdım."

"Bunu kabul etsem bile... Şimdi... Şu an istediğim şey... ler için cehennemde yanmam gerekmez mi?" Isabel zorla Adrian'ın kolları arasında kıpırdandı ve yaşlarla parlayan göz... lerini ona dikerek ekledi: "Adrian... Beni kollarına aldığın... dan, hatta daha önceden beri seni istiyorum... Tekrar... Ben masum bir kız değilim."

Adrian bir uçurumun kenarındaydı. Kızın itirafı aslında bir ikaz değil aynı zamanda sarhoş olduğunun kanıtıydı ama gerçek olduğu gerçeğini göz ardı etmek imkânsızdı. Ne istediği sadece sözlerinde değil aynı zamanda gözlerindeydi. Tanrı aşkına buna ihtiyacı vardı... İkisinin de... Elini kızın saçları arasına daldırdı ve başını eğip dudaklarını kızın tatlı dudaklarına bastırdı. Daha en başından beri bu anı bekleyen Isabel zevkle inleyip kollarını onun boynuna doladı. Doyurulması güç bir açlıkla ikisi de kendilerini kaybetmek üzereydi, birbirlerini hem dudakları hem de elleriyle keşfetmeye çalışıyorlardı. Kısa süre önce sevişmiş olmalarının hiçbir önemi yoktu çünkü aralarındaki şey geçmiş tecrübelerle azalacak bir şey değildi. Aksine daha fazlasını istemelerine neden olacak kadar yoğundu.

Adrian kısa bir süreliğine geri çekildiğinde Isabel isyanla inledi. "Tanrım, Isabel seninle sevişmeliyim... Hemen, şimdi ve burada... Lütfen bana aklının başında olduğunu söyle."

Gözlerine ulaşan bir ışıltıyla gülümsediğinde Isabel'in başka bir şey söylemesine gerek yoktu. Adrian yeniden dudaklarını teslim aldı ve kızı kucaklayıp nemli çimenlerin üzerine yatırdı. Meşenin görkemli dalları bir yorgan gibi üzerlerini örtmüştü. Adrian bir kez daha geri çekilip kızın boynuna uzandı. Islak öpücükleri gittikçe aşağılara, göğüslerinin kabartısına yöneliyordu. Tıraşsız yüzü yumuşacık teninde kırmızı izler bırakıyordu. Elbisesinin izin verdiği kadar onu öptü ama *bu* yeterli değildi. Hemen dizlerinin üzerinde doğruldu ve elbiseyi omuzlarından sertçe aşağı çekerek kızın dolgun göğüslerinin tüm çıplaklığıyla ortaya çıkmasını sağladı. Bu öyle baştan çıkarıcı bir manzaraydı ki daha yakın olabilmenin telaşıyla dudakları yeniden Isabel'inkilerle buluştu. Bir eli kızın eteğini sıyırmaya çalışırken, diğeri de çıplak göğüslerinden birini okşuyordu. Çok geçmeden elinin yerini aç dudakları aldığında Isabel kadınsı, tiz bir ses çıkardı. Adrian'ın dudakları hoyrattı, içinde bulundukları an için en doğalı buydu. Tadına bayılıyordu ve daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Eteğinin altından Isabel'in iç çamaşırına uzandı. Ona duyduğu isteğin yoğunluğu karşısında küçük bir kuşağın lafı olamazdı. İç çamaşırını kolaylıkla kızın bacaklarından sıyırdıktan sonra elini çıplak tende yukarı doğru sürüyerek sıcaklığına ihtiyaç duyduğu yeri okşamaya başladı. Islaklığını hissedene kadar durmadı, ardından pantolonuna uzandı.

Isabel çıplak göğüsleriyle ay ışığı altında baştan çıkmış bir tanrıçaya benziyordu. Adrian tapındığı tanrıçanın eteğini beline kadar sıyırdı ve bacaklarını ayırdı. O an gözlerinin kesişmesine ihtiyacı vardı. Aynı ihtiyaçla Isabel de ona baktı ve Adrian erkekliğini oldukça sert bir şekilde kızın derinlerine itti.

Isabel'in vahşi çığlığı gecede baştan çıkarıcı bir melodi gibi çınlamıştı. Adrian yavaş olmak için büyük bir direnç göstermesine rağmen altındaki tatlı beden daha fazlası için bacaklarını beline dolayarak onu sınıyordu. Tanrı aşkına bu dayanılmazdı... Ellerini kızın her iki tarafında yere bastırıp kuvvetli darbelerle içinde gidip gelmeye başladı.

Generated by CamScanner from intsig.com

Isabel hiç susmayacakmış gibi adını sayıklıyordu. Bir eli adamın koluna tutunmuş, diğeri de çimlerin üzerine yayılan alev rengi saçlarının üzerinde, tutturdukları titizlikle birlikte hareket ediyordu. Derken boynunu yay gibi gerdi, vücudu geriye doğru bükülerek titremeye başladı. Sonra o kadının çığlık döküldü dudaklarından. Adrian kendi doyumuna hızla yaklaşırken hayranlıkla altında titremeye devam eden kadını izliyordu. Kalbi külçe gibi ağırlaşıyordu, bu taşıyamayacağı kadar büyük bir yüktü ama bedeni yükseliyordu. Duyduğu hayvani iniltinin kendisine ait olduğunu anladığı an vücudu kasıldı ve kontrolsüz titremelerle birlikte Isabel'in içinde tükendi.

Dakikalar sonra yüzü hâlâ ipeksi saçların arasındayken, o an söylemesi gereken en doğal şeyi söyledi. "Evlen benimle Bella..."

Az önceki doyumdan kalan kasılmaları yeni atlatan vücudu onun sıcaklığıyla sarılmıştı. Belki de sarhoşluğunun zirve yaptığı anı yaşıyordu Isabel... Evlenme teklifi aldığını hayal edecek hale geldiğine göre belki de durumu daha kötüydü...

Derin bir nefes alıp Adrian'dan yayılan erkeksi kokuyu içine çekti ve sonra, "Artık uyumak istiyorum," diye fısıldadı.

Adrian aniden başını kaldırıp ciddi bir ifadeyle, "Evlenmeliyiz," diye yineledi. Ah yinelediğini düşündüğüne göre az önce de doğru duymuş olmalıydı.

İlk hissettiği şaşkınlıktı. Kafasında tüm bunları uzaktan izlediğini düşündüren bir bulanıklık vardı. Sarhoşluğu defalarca buna benzer şekilde hissetmesine neden olmuştu ama *bu* alkolün yapabileceği gibi bir şey değildi. Az önce bir evlilik teklifi almıştı. Hem de hayatı boyunca en tutarsız hisler beslediği adamdan. Şu an büyük bir hızla kaçmak istemesine rağmen bunu yapamıyor olma nedeni Adrian'ın fiziksel gücü değil başka bir yanının bunu istemiyor oluşuydu. Yüz ifadesi karmaşık hislerle şekilleniyordu.

Adrian'ın konuşmaktan kastettiği şeyin ne olabileceğini kesin olarak bilmesine imkân yoktu ama mantıklı yanı onun saygın olmayan bir ilişkiden bahsedeceğine inanmasını sağlamıştı. Ya da artık tutsağı olmadığını söyleyerek gitmesini isteyecekti.

Sonra korktuğunu hissetti. Bariz, iliklerini donduran bir korku duydu... Aniden gözünün önünde gelinlikli hali belirdi. Bu noktada rahatlaması mı gerekirdi? Tanrı aşkına hayır... Onunla daha fazla yakın olmak ister miydi? Şimdikinden daha yakın... Evet... Onu istiyordu...

İsimlendiremediği bir sürü başka tat vardı kalbinde. Titreyen parmaklarını dudaklarının üzerine bastırdı, kalbi yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu. Adrian yavaşça üzerinden kayıp yanındaki boşluğa sırtüstü uzandığında bile kıpırdayamadı. Sadece bacaklarının ve çıplak göğüslerinin örtündüğünü fark etti ama adamın sıcaklığının yerini alan gece serinliğine karşı bu oldukça dayanıksız bir korumaydı.

"Isabel... Hemen bir cevap vermek zorunda değilsin. Kafanı toplamak istersen..."

Isabel aniden ona doğru dönüp başını salladı. Haklıydı, kafasını toplaması gerekiyordu. "Bana... Bana biraz müsaade et lütfen..." dedi aceleyle.

Kollarından destek alıp yerinden doğrulmaya çalıştı. Bu sırada Adrian yerden kalkıp toparlanmıştı. Kalkmasına yardımcı olmak için ona elini uzatınca Isabel düşünmeye gerek görmeden yardımı kabullendi. Ne var ki ayakta dikildikleri noktada bedenleri fazlasıyla yakındı. Bu az önce daha yakın olmalarının utancını yok edemezdi zira Isabel artık yaptıklarını mazur gösterecek sarhoşluktan büyük ölçüde arınmıştı.

Hâlâ onun elini tutmaya devam ediyordu. Bunu kesmezse Isabel'in mantıklı düşünmesine imkân yoktu. Aynı şeyi düşünüyormuş gibi birdenbire onu bırakıp arkasını döndü Adrian.

Isabel baştan çıkarıcı düşüncelere yoğunlaşmış bir halde, uzunca bir süre onun geniş sırtına bakakaldı. Oysa üzerine

Generated by CamScanner from intsig.com

şekildeki vermeli, toparlanmalıydı. Aklını başına toplayıp yakasından taşan göğüslerini içeri tıkıştırmaya çalıştığı sırada kumaşın bir hayli esnediğini fark etti. Birkaç gün içinde örtülü boyu bir delikte saklanmasını gerektirecek kadar utanmasına neden olacak şey yapmıştı ve nedense yakasındaki potluk ona en günahkâr olanıymış gibi geliyordu şimdi. Böyle hissetmekten nefret ediyordu. Keşke ilk seviştiklerindeki kadar vurdumduymaz olabilseydi... Yere gelişigüzel atılmış olan iç çamaşırını hızla giyerken elleri titriyordu.

Göz ucuyla Adrian'ın atıyla ilgilenişini izlemeye başladı. Sevecen dokunuşlarının hayvanı hoşnut ettiğini anlamak içinde tuhaf bir ateşin yanmasına neden oldu. İtiraf etmek utanç verse de bunun adı kıskançlıktı. Lanet olsun, bir hayvanı kıskanıyordu. Neden kalbi alev alev yanıyormuş gibi hissediyordu? Öyle güçlü bir ateşti ki *bu* içini kavurup bitirmesine rağmen tükenmiyor, sanki yenileniyordu. Bir kere yandıktan sonra kaçmak yerine belki de yapması gereken şey ateşin ortasında kalıp onun bir parçası olmaktı. Riski göze almaktı... Onunla yaşayarak öğrenmekti. Hislerinin bir adı vardı ama tek sorun bunu, yani âşık olduğunu kabullenmekti. Yapabilir miydi? Lanet olsun yapmıştı bile... Peki mutluluk neredeydi?

Başını dikleştirdi ve sertçe, "Tamam... Evlenelim," dedi. *Bu* kesinlikle âşık olduğunu anlaması kadar ani bir karardı ve ilk fırsatta kadeh kaldırması gerekiyordu.

Adrian boşluktaymış gibi geçen bir süre boyunca ona baktı. Eli Falcon'ın sağrısında, evlilik teklifi ağzından çıktığında yaşadığı şaşkınlığın daha büyüğünü Isabel teklifini kabul ettiği için yaşıyordu. O an en doğrusunu yaptığını düşünmüştü ki hâlâ aynı fikirdeydi ama tuhaf bir biçimde diken üstündeydi.

Onunla sevişmek ve onu yanında tutmak kadar onu korumak da istiyordu. Fakat bir yanı tereddüt içindeydi. Onunla sevişmek dışında paylaşabileceği neyi olduğunu bile bilmeyecek kadar yabancılardı birbirlerine. Daha da kötüsü o bir yalancıydı. Ona olan öfkesinin ikisini bu noktaya getirdiğini hatırlayınca gerildi. Söz konusu deli kızılken hata yaptığını itiraf etmeliydi. Gittikçe büyüyen bir tutku ve buna rağmen kafasını kurcalayan tereddütler... İkisinin de hakkını vermesi gerekirdi.

Hepsinden öte bunları düşünmek için artık çok geçti. Üstelik kaçamak sevişmelerin yerini meşru ve sınırsızca tutkulu gecelerin alacağı fikri kanını alevlendirmeye yetiyordu. İşe bu noktadan baktığında canını sıkan detayların ufalıyor olduğunu görmek iyi bir şeydi. Bu deli kız sevgilisi olmayacağını sözleriyle değil ama bir şekilde ona anlattığına ve Adrian da ondan vazgeçmek istemediğine göre - aynı zamanda o şerefli bir erkekti - Vivian yerine Isabel kışkırtıcı bir seçimdi.

Aldığı ani teklife pek de inanamıyormuş gibi görünen deli kızıla dikkatle baktı. Dağılmış ve baştan çıkarıcı görünüyordu. Ona bakmak sanki onunla evliliğin güzelliklerine bakmak gibiydi ki Adrian kendisini tutamayıp yavaşça ona doğru yürüdü. Saçlarının bir kısmı alelade yüzüne ve büyük çoğunluğu da göğüslerine yayılmıştı. Bir şey söylemeden parmaklarını dağınık buklelerin arasına daldırdı, omzunun üzerinde toplayıp kalın bir örgü haline getirdi. Tüm bunlar olurken Isabel'in nefes alış verişinin hızlanmasını ve neredeyse kulağına kadar gelen kalp atışlarının fazlasıyla farkındaydı. Bu ayartıların ikinci kez aklını başından almasına izin veremezdi.

Derin bir iç geçirdikten sonra, "Bundan memnun olacaksın Bella," dedi.

Genç kız konuşmak yerine sadece başını salladı, sonra kaçırdığı gözlerini ona dikti. Şu anda puslu görünseler de gözleri gerçekten etkileyiciydi. Ancak aklına takılan asıl şey, Isabel'in yeni evlilik teklifi almış birinden çok kederli bir dula benziyor oluşuydu.

Generated by CamScanner from intsig.com

On Dokuzuncu Bölüm

Henfield'a vardıklarında saat on biri geçiyordu. Üzerlerine çöken tuhaf sakinlikten dolayı varışları bir hayli gecikmişti. İkisi de konuşmaktan yana pek istekli olmadığı için aslında son derece arzu edilen bir yolculuk biçimiydi bu.

Isabel genç adamı beklemeksizin onları dışarıda karşılayan hizmetlilerin yanından doğruca içeri girmek istedi ama Adrian kolundan tutarak ona mani oldu. Hemen arkasından sahiplenircesine beline sarılarak onu kendisine iyice yaklaştırdı. Başlangıç olarak, bundan sonraki durumlarını ilan etmek için uygun bir kalabalık önündeydiler. Genç adam Isabel'in elini dudaklarına bastırıp ona baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsedi, ardından Isabel'in ismini bilmediği ama sıklıkla Adrian'ın etrafında gördüğü yaşlı bir uşağa, "Hanımefendinin dinlenmesi gerekiyor. Ilık bir banyodan sonra misafir odasına karnını doyurması için hafif bir şeyler gönderilmesini istiyorum," dedi.

Uşak sonsuz saygısını yerlere eğilmeden, bir şekilde ifade edip Isabel'e, "Beni takip edin leydim," diyerek önden yürüdü.

Isabel kıpırdamak yerine sesli bir şekilde burnunu çektikten sonra bir adım arkasındaki Adrian'a dönüp içinde bulunduğu olağanüstü durumu yansıtan bir şaşkınlıkla baktı. Adrian korktuğunu anlayan tek kişiydi. Aynı zamanda en çok korktuğu kişiydi... Genç adam bu açık çaresizlik karşısında ciddi bir şekilde sadece, "Bu gece sözümü dinle, yarın uzun

bir gün olacak," demekle yetinse de Isabel anlayamadığı bir sebepten dolayı içinin gittikçe ısındığını hissetti.

Uşağın peşi sıra içeri girerken gerilmesine neden olan olağanüstü hava da dağılmaya başlamıştı.

"Leydim ön cepheye bakan misafir odalarından birini hazırlatmamı ister misiniz?"

Isabel uşağa zorlukla gülümsedi, "Buna hiç gerek yok. Kaldığım odayı seviyorum," dedi.

Bu sırada merdiven dönemecine gelmek üzereydiler. Isabel köşeyi dönmeden önce Adrian'ı son kez görmek için aşağı baktı ama o çoktan gitmişti bile. Hayal kırıklığı içinde yüzünü çarpıtırken, ne ara bu kadar alıngan ve duygusal anlamda talepkâr olduğunu düşünüyordu. Elbette âşık olduğunu anladığından beri... Belki de çok daha öncesi vardı. Çünkü âşık olduğunu anladığı an *âşık olduğu an* değildi.

Artık onun yanındayken neden aptala döndüğünü anlayabiliyordu. *Tıpkı Fredy gibi* fikri geçti aklından. *Tanrım Fredy gibi olmama izin verme* diye içten bir dua ettikten sonra uşağın yan gözle kendisine bakmasına neden olacak kadar derin bir iç geçirdi.

Aşkın sadece duyguları yönlendiren bir saçmalık olduğunu sanmakla aptallık etmişti. Aslında bu bir bakıma doğruydu - ki Isabel hiç olmadığı kadar kendini bir sersem gibi hissediyordu - ama eksik olan şey vücudunun bastırılamaz arzularıydı. Onu hatırlayınca bile dizleri titriyor, bacakların arasındaki yoğun sızı ilginç şeyler düşünmesine neden oluyordu. Hepsinden öte her anlamda bitik, acilen uykuyla bütünleşmeyi gerektirecek kadar yorgundu. Tanrı'ya şükür odaya varmışlardı.

Isabel uşağa teşekkür ettikten sonra esnemesini saklamak için hızla odaya daldı. İlk düşüncesi üzerindekilerden hızla kurtulup kendini yatağa bırakmaktı ancak içeri adımını attığı anda şaşkınlıktan donup kaldı, sonra da gözleri beklenmeyen yaşlarla doldu.

"Isabel, yavrum..."

Generated by CamScanner from intsig.com

Isabel ağzına bastırdığı parmaklarını yavaşça çekerken "Morgan," diye fısıldadı. Arkasından haykırdı ve yaşlı kadının kollarına atıldı. "Tanrım... Morgan..."

Anında kemikli, ince kolların o rahatlatan baskısıyla sarılmıştı. Bu öyle rahatlatıcıydı ki genç kız hıçkırıklara boğuldu. Ona ne kadar çok ihtiyacı olduğunu bu ihtiyaçla ağlarken anlıyordu.

"Morgan gelebildin. Seni öyle çok özledim ki... Bir daha beni bırakma olur mu?" dedi çocuk gibi. Kendisi de ufak tefekti ama yaşlı Morgan'ı gülünç bir sahiplenmeyle sarabilmişti.

"Kızım benim, hiç gitmemeliydim... Seni tek başına nasıl gönderdim hâlâ kendime inanamıyorum."

Isabel *bunun bir önemi yok* demek isterdi ama o zaman da yalan söylemiş olurdu. Dadısını sıkıca sarmaya devam ederken aklından onu vereceği haberlere nasıl hazırlayacağını geçiriyordu. Ah bunun bir yolu yoktu ki... Yol bulmak da istemiyordu zaten. Sadece içindekileri dökmeye ihtiyacı vardı. Bu yüzden sadece, "Morgan evleniyorum," diyebildi.

Morgan kaskatı kesildi, nefes almayı bıraktı. Isabel alacağı ilk canlı tepkiyi beklerken yaşlı kadından daha farklı durumda değildi. Nihayet dadısı yavaşça kıpırdanarak kızın yüzünü rahatlıkla inceleyebilecek kadar uzaklaştı. Gözleri kuşkuyla kısılmıştı ve Isabel'in rahatlamak için omzunda ağlayacağı bir dayanaktan çok bir düşmana benziyordu. Isabel herhangi bir şey söylemek için ağzını açtığı sırada kapı tıklatıldı. İkisi de aynı endişeyle birbirlerine baktılar ama gelenler sıcak su kazanı ve küveti taşıyan üç hizmetçiydi. Genç kız hemen kapıdan uzaklaşıp herkese arkasını döndü.

"Leydim banyo yapmanıza yardım etmemizi ister misiniz?" dedi çekingen bir kız. Bu sırada diğerleri küveti doldurmakla ilgileniyordu.

Isabel cevap vermeden Morgan otoriter bir sesle, "Ben hallederim, hadi çıkın," dedi. Aniden küvete akan suyun debisi arttı, arkasındaki hareketlilik hız kazandı. Pıtır pıtır kaçan ayak seslerine bakılırsa kızlar bir an önce odadan çıkacak kadar çok ürkmüşlerdi. Tabii bunda şaşılacak bir şey yoktu çünkü Isabel Morgan'dan kızların korktuğundan daha fazla korkuyordu.

"Hadi gel buraya da üzerindekileri çıkarayım. Berbat görünüyorsun. Leş gibi de kokuyorsun." Şükür ki *bu* sonra konuşacakları anlamına geliyordu.

Isabel çekinerek ona doğru yürüdü ve tam önüne gelince Morgan düğmeleri çözebilsin diye sırtını döndü. İşkence veren bir süreçti. Oysa Adrian tek bir hareketle elbiseyi sıyırabilmişti. Morgan bunu fark eder miydi? Etmese bile anlatması gerekiyordu çünkü bu evliliğin gerekçesini merak edecekti. Çünkü bu ondan saklayamayacağı kadar büyük bir gerçekti. Hem ne diyecekti ki? *Henfield onu kandırabilecek kadar zeki olduğum için karısı olmayı hak ettiğimi düşündü* mü?

"Bana doğru dön!"

Isabel itaatkâr bir şekilde denileni yerine getirdi. Elbisesi yavaşça ayaklarının dibine düşerken hafifçe ürperdi. Üzerinde sadece kombinezonu ve kuşaklı iç çamaşırı vardı. Acaba seviştiğinin izleri bu şekilde anlaşılır mıydı? Hissettirmeden üzerinde herhangi bir leke olup olmadığına baktı ama Tanrı'ya şükür görüntüde sorun yoktu. Yine de işi garantiye almak için, "Gerisini ben hallederim," dedi.

"Ben yaparım. Ellerin böyle titrerken sen yanlışlıkla beni soyarsın Isabel."

Hırçın Morgan'ı severdi ama şu an için değil. Ani ağlama isteğiyle gözleri yine doldu ancak belli etmemek için başını eğdi. Bu sırada kombinezonu da elbisesinin düştüğü yerde duruyordu.

Morgan'dan utanmasına imkân yoktu. En azından sevişmemiş bir kızken ondan utanmazdı, fakat şimdi yaşlı kadının dikkatli gözlerinin çıplaklığında gezinmesinden hoşlanmıyordu. Elleriyle göğüslerini kapama isteğini güçlükle bastırarak yutkundu. İç çamaşırı da yere düşünce engellenemeyeceği bir şekilde titremeye başladı.

Generated by CamScanner from intsig.com

tinse de Isabel birkaç saniye sonra uykuya daldığında usulca kızın yanına uzanıp alnına sevecen bir öpücük kondurdu.

"Güzel kızım benim, sen bana annenin yadigârısın. Sana zarar gelmemesi için her şeyi yaparım."

Oyun odası normalden daha sessizdi. Çünkü içerideki üç kişinin de aklında bilardo veya briç oynama fikri yoktu.

Adrian kadehindeki viskinin dalgalanışını izlerken, Brendan ve Stephan da dikkatini ona vermişlerdi. Konuşacak meselelerin biriktiği şu sıralar ikisinin de aklı Adrian'dan yayılan huzursuzluktaydı. Nihayet rahatsız edici sessizliği bozan Stephan oldu.

"Eğer onu içmeyeceksen ben alayım."

Adrian uykudan yeni uyanmış gibi başını kaldırdı. "Hıhı... Yerini biliyorsun. Bir tane de Bren için doldur."

Brendan sıkıntı bir şekilde iç geçirip başını tahammülsüz bir tavırla iki yana salladı ve "Tıpkı kocasını yeni kaybetmiş kadınlara benziyorsun Adrian?" dedi. "Eee... Bize anlatmak istediğin bir şey var mı?" diye sormasına rağmen yüzünde *aslında neler olduğunu çok iyi biliyorum aptal* ifadesi vardı. Zaten o her şeyi bilirdi.

Stephan bu sırada iki kadeh viski ile Brendan'ın yanına geldi. Alaycı sırıtışı giderek genişliyordu.

Adrian içkisinden büyükçe bir yudum aldıktan sonra kadehini bilardo masasının üzerine bıraktı. Daha fazlasına alışkın olmasına rağmen ikinci kadeh başını döndürmüştü. Tabii bunun bir sebebi de birkaç saat önce yaşadığı doyumdu ki hatırlayınca bile hazır hale geliyordu.

"Vivian konusunda yeterince huysuzluk etmemiş gibi görünüyorsun. Yoksa iki kaçağı ortadan kaldırdın mı?"

Adrian Stephan'ın şakasına karşılık ona ters ters bakmak dışında bir tepki vermese de er ya da geç meraklarını gidecekti. Kaldı ki geldiklerinden beri Adrian'ı konuşturmaya çalışmak yerine ilk hareketin ondan gelmesini bekliyorlardı. Aralarında bir çeşit yazılı olmayan kurallar vardı. Birbirlerinden bir şey saklamazlar ama asla birbirlerine bir şey anlatmak zorunda da kalmazlardı. Buna rağmen Adrian içindekileri paylaşmak için hissettiği dayanılmaz istekle birlikte açık bir mecburiyet de hissediyordu.

"Vivian'ın ne yaptığı umurumda değil. Onun da âşığının da... Belki de evlenmişlerdir."

"Tanıdığın biri miydi?"

Adrian Brendan'a bakmadan sadece, "Evet," demekle yetindi. Brendan Vivian'dan pek hoşlanmazdı ama bunun nedeni kızın bir kusuru değildi.

Stephan şaşkın bir halde, "Peşlerini bırakmak niyetindesin o halde," dedi. Bu hem bir soruydu hem de tespit.

"Hiç peşlerine düşmedim ki zaten. Dediğim gibi canları cehenneme. Vivian umurumda bile değil."

"Hmmm... İlginç..."

"Bunda ilginç olan hiçbir şey yok Stephan. Yas tutmamı ya da öfkeden çıldırmamı mı beklerdin?" dedi Adrian son derece sakin bir ses tonuyla.

"Bunlar oldukça insani tepkiler. Normal insanlar için tabii. Sen duygusuz herifin tekisin." Brendan bu sözler üzerine gülünce ekledi: "Tabii Brendan ile boy ölçüşemezsin."

Brendan anında duygusuz, donuk ifadesine geri döndü. Onun sadece bir keresinde sarhoşken - ki bu çok ender gerçekleşirdi - aynı anda hem kahkahalarla gülüp hem de ağlayacak kadar hüzünlendiğini hatırlıyorlardı. Eleanor'un birinci ölüm yıldönümüydü... Brendan kız kardeşinin cenazesinde bile haddinden fazla soğuktu, hatta Adrian ve Stephan da dahil olmak üzere herkes gökyüzüne yükselen melek için gözyaşı dökerken o en metanetli kişi olmuştu... Tabii içindeki fırtınayı tarif edecek kelimeler henüz ifade edilebilmiş değildi.

"Kaçtığı herifin kim olduğunu söylemedin." Bu kez

Generated by CamScanner from intsig.com

"Oda yeterince sıcak deli kız. Üşümüyorsan benden mi utanıyorsun?"

Isabel birden ağlamaya başladı. "Morgan... Ben..."

Morgan tuhaf, keskin bir nefes aldıktan sonra Isabel'i omuzlarından kolundan tutup gaz lambasının yandığı masanın yanına çekti. Vücudunun her yerini inceliyordu. Isabel ilk defa ışık altındayken ne halde olduğunu görebiliyordu. Sırtındaki kızarıklıklar, özellikle meme uçlarında daha yoğundu. Hassas beyaz teninde yer yer kırmızı kabarıklıklar göze çarpıyordu. Boynunu yana çevirdiği zaman dudaklarının nereden kesildiğini işitti. Yaşlı kadın yavaşça geri çekilip, "Yüce Tanrı," dedi sadece. Bunu sadece şok geçirdiği zamanlarda söylerdi. Zaten başka bir söz de çıkmadı ağzından.

Morgan, "Hadi su soğumadan içine gir. Ben seni yıkarım," derken sesi titriyordu. Isabel işte o an daha da şiddetli bir şekilde ağlamaya başladı.

Su öyle tatlı bir sıcaklıktaydı ki Isabel ağlamaya doyamıyordu. "Ağlama artık Isabel... Evlendikten sonra endişelenmene gerek kalmayacak. İhtiyacın olan tek şey bu."

Morgan'ın anlayamadığı şey Isabel'in birkaç gündür yaşadığı gerginlik yüzünden ağladığıydı. Onunla seviştiğinde göze aldığı risklerin hepsini, eğer evlilik teklifi almamış olsaydı da kabullenmişti. Sadece şimdi, gerçekten sevgisinden şüphe duymadığı birinin yanında olmasının verdiği lüksü kullanıyordu. Morgan sanki vücudu yaralar içindeymiş gibi özenle köpüklü süngeri teninde dolaştırırken de aklında bu vardı. Ona öyle çok ihtiyaç duymuştu ki şu anda yanında olması Tanrı'nın bir lütfuydu... Ve ihtiyacı olan tek şey evlilik değildi.

"Morgan iyi ki geldin."

"Elbette gelecektim... Keşke hiç gitmeseydim."

"Bilmene imkân yoktu."

"Belki olacakları bilmem zordu ama senin belaları nasıl da üzerine çektiğini iyi bilirim. Seni göndermekle hata yaptım."

"Morgan sana başka şans vermedim. Adrian'ın konuştuklarımızı duyduğunu ve beni kaçırmak için plan yaptığını bilemezdin."

Morgan birden süngeri suya bıraktı ve genç kızı korkutan bir fısıltıyla, "Seni nasıl kaçırdı? Sana istemediğin bir şey yaptı mı Isabel?" diye sordu.

Isabel safça, "Elbette Morgan... Beni kaçıranın arabacı olduğunu sanıyordum. Zorla beni o kulübeye soktu. Beni öldüreceğini düşündüm... Fazlasıyla korkutucuydu," derken aklında sadece o anların dehşeti vardı. Gerçekten de öleceğini sanmıştı bir ara.

Kollarını, karnına doğru çektiği dizlerine doladı çenesini de sakince koluna dayadı. Ne var ki konforlu pozisyonu su tasını kafasına yiyince bozuldu ve anında başını arkaya doğru çevirip kendisine tepeden bakan Morgan'a çıkıştı. "Tanrı aşkına bunu neden yaptın Morgan?"

"Aklını başına al diye tabii..."

Isabel ani gelen aydınlanmayla onun ne demek istediğini ancak anlayabildi. Kesinlikle Morgan'a sevişmek için Adrian'ı neredeyse zorladığını söyleyecek değildi ama olayın kısmi bir tecavüz olduğunun da düşünülmesini istemiyordu. Bu yüzden sadece, "Zorlama yoktu," demekle yetindi.

Morgan derin bir iç geçirdikten sonra, "Bunu biliyordum, aptal çocuk," dedi tuhaf bir sesle.

"Ben bilmiyordum ama..."

"Ben seni herkesten daha iyi tanıyorum. O adamdan ilk bahsettiğinde bir şeylerin ters gideceğini anlamıştım."

Isabel dadısının hangi andan bahsettiğini hatırladığı için hemen itiraz etti. "Bu haksızlık Morgan. Sana sadece etkileyici yeşil gözleri olduğunu söylemiştim. Bu bir erkeğin koynuna girmem için yeterli bir neden değil... Bu hiç ağzıma yakışmıyor değil mi Morgan?"

"Evlenip çoluk çocuğa karışsan bile yakışmayacak."

"Beni sever mi dersin?"

Morgan bir süre düşünüp, "Seni sevdiğinden eminim,"

Generated by CamScanner from intsig.com

dedi. Sesi küçük bir çocuğa uyumadan önce masal okuyor-
muş gibi aldatıcı bir yumuşaklıktaydı. Isabel buna kanmadı
elbette. Fakat bundan bahsetmedi de...

"Onunla evlenirsem mutlu olur muyum peki?"

"Bu size bağlı." Cevapları kesik kesikti ama Isabel nedense daha fazlasını duyuyordu. Mesela *bu size bağlı* demek işiniz *biraz zor* demekle aynı anlama geliyordu.

"Sadece bana bağlı olmasını isterdim. O zaman o da mutlu olurdu."

"Korkmana gerek yok."

"Elimde değil Morgan."

"Her şey istediğin gibi olacak merak etme."

"Morgan kısa yanıtlarının ne anlama geldiğini bilirim. Beni rahatlatmaya çalışıyorsun."

"Bunu yapmayacak kadar kızgınım sana."

Isabel başını sallayarak, "Haklısın..." diye itiraf etti, sonra da endişeli bir sesle sözlerini sürdürdü. "Peki babama ne diyeceğim?" Babasını aklından çıkaralı çok uzun zaman olmuştu. Vicdanı tanıdık şekilde sızlamaya başladı.

"En çok da bu yüzden kızıyorum zaten. Babana sana bakacağıma dair söz vermiştim ama şu olanlara bak. O oyunu baştan kabul etmemeliydim."

Isabel kirpiğine düşen köpüğü dikkatle silip gözlerini ovuştururken esnedi. "Öyle söyleme. Fredy mutlu oldu en azından."

Morgan kızgınlığını belli ederek sertçe, "Ah... Fredy'miş... İçimden bir ses asıl senin halinden şikâyetçi olmadığını söylüyor," diye söylendi.

Isabel utanmak yerine sakin bir şekilde bu fikri kafasında tarttı. Durumu için *memnuniyet* kelimesi biraz abartı sayılabilirdi ama kendisini bir kurban olarak da görmüyordu. Hatta yaşadıkları içinde canını en çok sıkan şey bir şeylere zorlanmak, korkutulmak ve küçük düşürülmekti, fakat kritik nokta bunlardan hiçbiri değildi.

Onunla yatmıştı... Peki bu konuda yeterince pişman mıydı? Elbette hayır, daha en başından beri kabullendiği gibi Adrian ile paylaştığı o özel anlar için kesinlikle pişmanlık duymuyordu. Sadece biraz utanıyordu...

Morgan genç kızın saçlarını dururken ikisi de sessiz kaldı. O sırada Isabel için dilimlenmiş soğuk et, kızarmış ekmek, birkaç çeşit peynir ve sütten oluşan akşam yemeği tepsisi de gelmişti. Yıkanma işi bitince küvetten çıkıp kurulandı ve bir gece önce giydiği fırfırlı geceliğini üzerine geçirdi. Yorgun ve açtı, aynı zamanda fiziksel olmayan bir bitkinlik hissediyordu. Dinlenmeye öyle çok ihtiyacı vardı ki dadısının tasvip etmeyeceğini bile bile yemeğini yatağında yemek istedi. Ancak düşündüğünün aksine yaşlı kadın sorun çıkarmadığı gibi neredeyse onu elleriyle besleyecekti.

Isabel, "Bu gece benimle uyur musun Morgan?" dedi dadısının damarlı ellerini dudaklarına bastırırken.

Morgan dikkat çekici bir şekilde, "Elbette benimle uyuyacaksın," dedi. Sanki ona *bu gece hanginizin yanında uyuyayım* diye sormuştu. Morgan'ın gecikmeli de olsa korumacı ebeveyn halleri Isabel için ince ama güçlü bir kalkandı. Onun tarafından sarmalanmak kendini daha temiz ve daha saf hissetmesine neden oluyordu. Oysa o zaten temiz bir kızdı. Sadece son birkaç gün boyunca yoldan çıkmış, kendini evli olmadığı bir adama vermiş, her anından zevk almış, daha fazlasını istemiş, sonra bir kez daha onunla olmuştu. Hem de yıldızların altında... Belki de temizlik anlayışını tekrar gözden geçirmeliydi.

Hülyalı bir iç geçirdi başını yastığa koyarken. Morgan'a açıklama yapmak düşündüğünden de kolay olduğuna göre belki de endişelenme işini biraz fazla abartıyordu. Belki de güzel şeyler olurdu bundan sonra. Uykunun tatlı kollarına sığınmadan önce yarı kapalı gözlerinin arasından dadısına baktı ve huzurla gülümsedi.

"İyi geceler Morgan... Bana çok kızmadığın için teşekkür ederim. Seni seviyorum."

Yaşlı kadın çaresiz bir halde başını iki yana sallamakla ye-

Generated by CamScanner from intsig.com

tinse de Isabel birkaç saniye sonra uykuya daldığında usulca kızın yanına uzanıp alnına sevecen bir öpücük kondurdu.

"Güzel kızım benim, sen bana annenin yadigârısın. Sana zarar gelmemesi için her şeyi yaparım."

Oyun odası normalden daha sessizdi. Çünkü içerideki üç kişinin de aklında bilardo veya briç oynama fikri yoktu.

Adrian kadehindeki viskinin dalgalanışını izlerken, Brendan ve Stephan da dikkatini ona vermişlerdi. Konuşacak meselelerin biriktiği şu sıralar ikisinin de aklı Adrian'dan yayılan huzursuzluktaydı. Nihayet rahatsız edici sessizliği bozan Stephan oldu.

"Eğer onu içmeyeceksen ben alayım."

Adrian uykudan yeni uyanmış gibi başını kaldırdı. "Hıhı... Yerini biliyorsun. Bir tane de Bren için doldur."

Brendan sıkıntı bir şekilde iç geçirip başını tahammülsüz bir tavırla iki yana salladı ve "Tıpkı kocasını yeni kaybetmiş kadınlara benziyorsun Adrian?" dedi. "Eee... Bize anlatmak istediğin bir şey var mı?" diye sormasına rağmen yüzünde *aslında neler olduğunu çok iyi biliyorum aptal* ifadesi vardı. Zaten o her şeyi bilirdi.

Stephan bu sırada iki kadeh viski ile Brendan'ın yanına geldi. Alaycı sırıtışı giderek genişliyordu.

Adrian içkisinden büyükçe bir yudum aldıktan sonra kadehini bilardo masasının üzerine bıraktı. Daha fazlasına alışkın olmasına rağmen ikinci kadeh başını döndürmüştü. Tabii bunun bir sebebi de birkaç saat önce yaşadığı doyumdu ki hatırlayınca bile hazır hale geliyordu.

"Vivian konusunda yeterince huysuzluk etmemiş gibi görünüyorsun. Yoksa iki kaçağı ortadan kaldırdın mı?"

Adrian Stephan'ın şakasına karşılık ona ters ters bakmak dışında bir tepki vermese de er ya da geç meraklarını gide-

recekti. Kaldı ki geldiklerinden beri Adrian'ı konuşturmaya çalışmak yerine ilk hareketin ondan gelmesini bekliyorlardı. Aralarında bir çeşit yazılı olmayan kurallar vardı. Birbirlerinden bir şey saklamazlar ama asla birbirlerine bir şey anlatmak zorunda da kalmazlardı. Buna rağmen Adrian içindekileri paylaşmak için hissettiği dayanılmaz istekle birlikte açık bir mecburiyet de hissediyordu.

"Vivian'ın ne yaptığı umurumda değil. Onun da âşığının da... Belki de evlenmişlerdir."

"Tanıdığın biri miydi?"

Adrian Brendan'a bakmadan sadece, "Evet," demekle yetindi. Brendan Vivian'dan pek hoşlanmazdı ama bunun nedeni kızın bir kusuru değildi.

Stephan şaşkın bir halde, "Peşlerini bırakmak niyetindesin o halde," dedi. Bu hem bir soruydu hem de tespit.

"Hiç peşlerine düşmedim ki zaten. Dediğim gibi canları cehenneme. Vivian umurumda bile değil."

"Hmmm... İlginç..."

"Bunda ilginç olan hiçbir şey yok Stephan. Yas tutmamı ya da öfkeden çıldırmamı mı beklerdin?" dedi Adrian son derece sakin bir ses tonuyla.

"Bunlar oldukça insani tepkiler. Normal insanlar için tabii. Sen duygusuz herifin tekisin." Brendan bu sözler üzerine gülünce ekledi: "Tabii Brendan ile boy ölçüşemezsin."

Brendan anında duygusuz, donuk ifadesine geri döndü. Onun sadece bir keresinde sarhoşken - ki bu çok ender gerçekleşirdi - aynı anda hem kahkahalarla gülüp hem de ağlayacak kadar hüzünlendiğini hatırlıyorlardı. Eleanor'un birinci ölüm yıldönümüydü... Brendan kız kardeşinin cenazesinde bile haddinden fazla soğuktu, hatta Adrian ve Stephan da dahil olmak üzere herkes gökyüzüne yükselen melek için gözyaşı dökerken o en metanetli kişi olmuştu... Tabii içindeki fırtınayı tarif edecek kelimeler henüz ifade edilebilmiş değildi.

"Kaçtığı herifin kim olduğunu söylemedin." Bu kez

Generated by CamScanner from intsig.com

konuşan deri bir koltukta sakince içkisini yudumlayan Brendan'dı.

"Preston..."

Stephan şaşkın bir tavırla, "Hangi Preston? Sümsük Preston mu? Hani babasının zırnık koklatmadığı bebek suratlı?" dedi.

Adrian cevap vermeyince Brendan soğuk bir edayla güle rek, "Kurdun ininden avını çalabildiğine göre pek de sümsük değilmiş," dedi. Viskisini yudumlarken fazlasıyla keyifli görünüyordu.

Adrian Brendan'ın tuhaf espri anlayışı karşısında dayanamayıp güldü. "Açıkçası niyetini hiç anlamadım ama şimdi düşününce oldukça cesur davrandığını fark ediyorum." Bunun yeni yeni farkına varıyordu. Yani Preston'ın hamlesinin gerektirdiği cesaret için onu içten içe tebrik edebiliyordu artık.

Stephan çenesini sıvazlayarak, "Ah işin içinde gözü aşktan kör olmuş bir sersem olsa bile o kızın sana ihanet etmesi şaşırtıcı. Ne zaman onu sana bakarken görsem yüzünde gözlerimi kamaştıran bir hayranlık okurdum. Böyle yoldan çıkmak için adamakıllı baştan çıkması gerekir," dedi.

Brendan yine sakin bir ses tonuyla, "Onu korkutmuş olmalı. Belki de Adrian'ın kötü ününü duymuştur. İngiltere'nin yarısı bundan bahsediyor," deyip ikinci kadehini doldurmak için Stephan'ın yanındaki sehpaya bıraktığı şişeye uzandı.

Tüm bunlar olurken Adrian sessiz kalmayı yeğlemişti. Arkadaşları kafasını kurcalayanın Vivian meselesi olduğunu düşünmeye devam edebilirlerdi, buna karışacak değildi.

Derken Stephan odayı inleten bir kahkaha attı. "Zavallı kız Adrian'ı bizzat test eden hanımların onun koca kurdu hakkında söylediklerini duymuşsa bırakın bebek yüz Preston'ı, kasabanın rahibiyle bile kaçacak kadar ürkmüş olabilir."

Brendan hafifçe sırıtarak başını iki yana salladı ve "Bu küçük bir yalan," dedi imalı bir şekilde Adrian'ın malum bölgesine bakarken.

Adrian da bilardo masasından bir top kapıp Stephan'a fırlatırken gülüyordu.

Stephan çevik bir hareketle başını gelen toplan kurtardıktan sonra alay etmeye devam etti. "Miranda da oradaydı değil mi? Evet bu kesinlikle her şeyi açıklıyor. Kadın hem boşboğaz hem de doyumsuz."

Miranda'nın ateşi hakkında herkesin fikir sahibi olması Adrian'ı rahatsız etmiyordu. Neticede kendisi de ahlaksızlık konusunda yakın geçmişe ait parlak bir üne sahipti. Nedense keyiflendiğini hissediyordu. Ancak Brendan soğuk sesiyle Isabel'den bahsedince tüm kasları gerildi.

"Diğer kızdan ne haber?"

Adrian birkaç saniye boyunca buz gibi bakışlarla Brendan'ın sakin duruşunu izledi. Yine aynı şeyi yapmıştı... Isabel'den bahsederken sesinde can sıkıcı bir ton beliriyordu... Küçümser gibi.

Adrian tahammülsüzlüğünü belli ederek, "Ben de seninle o konu hakkında konuşacaktım," dedi.

Brendan kadehini yanındaki sehpaya bıraktıktan sonra başını omzuna doğru hafifçe kırdı, ellerini göğüs hizasında kenetleyip meydan okurcasına Adrian'a baktı.

"Onu rahatsız edecek ne söyledin?"

Brendan'ın kaşları ilgiyle kalkarken Stephan boğazını temizledi, kara gözleri ikili arasında gidip geliyordu.

"Aklımda kalacak kadar özel bir şey değil, neden sordun? Bir şey mi söyledi?"

Adrian Isabel'in sarhoşken kurduğu cümleleri hatırlayınca gülmek istedi ama biraz gergindi. "Sizinle karşılaştığından bahsetti. Sanırım ona da şu an bana baktığın gibi bakıyordun."

"Bu yeni bir şey değil."

"Isabel için yeniydi... Bazı rahatsızlıkları vardı ve ben onun rahatsız olmasından hoşlanmıyorum."

"Yani metresini sevmemi mi istiyorsun?" diye sordu Brendan şaşkın bir halde.

Generated by CamScanner from intsig.com

Adrian tekrar gerildi. "O benim metresim değil..."

Stephan tekrar boğazını temizleyip, "Oldukça tatlı bir kız. Ondan hoşlandım," deyince Adrian öfkeyle ona baktı. Stephan'ın bu sözleri sarf etmek için ne gibi bir gerekçesi olduğunun önemi yoktu çünkü Adrian'ın o an için tek göreceği kadın için *tatlı ve hoşlanmak* kelimelerini aynı anda kullanmasıydı. Stephan yatağa atmak üzere olduğu kadınlar için de genellikle böyle sevimli şeyler söylerdi. Dahası ikisinin aynı kadınla ihtiraslı geçmişleri de yok değildi. Hatta üçünün... Stephan'ın kadınları memnun etmek konusundaki ünü Brendan için de geçerliydi...

Stephan tek elini yukarı kaldırıp bir adım geriledi. "Hey bakışlarını sevmedim. O kızla ilgilenmiyorum, tamam mı?"

Adrian tek bir kelime edemeden Brendan tekrar araya girdi. "Bize Isabel ile ilgili söylemek istediğin bir şey var mı Adrian? Bilmek zorunda olmasak da senin söylemek istediğin bir şeyler..."

Adrian öfkeyle, "Yattığım kadınlarla ilgili size bir açıklama yapmak zorunda değilim," dedi ama bunu söylediği an pişman oldu. Neden onlara Isabel'le evleniyorum diyemediğini bilmiyordu. Aklı bu rahatsız edici fikirle dolarken ağzında acımsı bir tat birikti. Muhtemelen ne kadar adi bir herif olduğunun kanıtıydı bu.

"Kendini affettirebildin mi?"

Adrian Stephan'ın yüzüne birkaç saniye boş boş baktı. Isabel'in kızgınlığının geçip geçmediğini düşündü. Açıkçası bundan emin olamamıştı çünkü kızın öfkesi ihtirasıyla birleşince alev alev yanan bir sevişme yaşamışlardı. Daha doğrusu Adrian onu baştan çıkarıp işi kolaylaştırmıştı. Sonrasında da ne düşündüğünü anlayamadan muhtemelen onu ve büyük ölçüde kendisini şoke eden bir teklifte bulunmuştu. Özetle Isabel'in ne hissettiğini bilmiyordu...

Birden gelişen olayların içinde, bulunduğu noktadan dolayı hoşnutsuzluk hissetti. Isabel'e evlilik teklifi etmesinin şaşkınlığını üzerinden atmaya çabalarken tıpkı bir aptal gibi davranıyordu. Onlara söylemeyi ertelediği şey *geleceğiydi* ve Adrian şu sıra geleceğiyle ilgili pek de karamsar değildi. Isabel ile iyi vakit geçirebilirdi. En azından sıkılmayacağı kesindi. Vivian'ın klasik, meleksi güzelliğine bakarken hissettiği tek şey hayranlık ve gurur olmuştu. Onunla ilgili tatminkâr hayaller kurduğu söylenemezdi ki Adrian genellikle hayal kuran bir adam değildi. Ne var ki Isabel onu heyecanlandırıyordu. Yüzünde kurnaz bir gülümseme belirdiğinde, genellikle daha meraklı olan Stephan ve tüm soğukkanlılığına rağmen bu gülüşü ilginç bulan Brendan dikkat kesildi ve Adrian ağzındaki baklayı pat diye çıkardı...

"Ona evlenme teklif ettim."

Bunu kimsenin beklemediği açıktı.

Stephan, "Ah... Bu gerçekten şaşırtıcı bir haber," dedi ama sözleri yaşadığı şaşkınlığı yeterince açıklamıyordu.

"Benim için de sürprizdi ama Isabel söz konusuyken hayat sürprizlerle dolu, bunu kabul ettim."

Brendan, "Seninle sevişmeye devam etmesini garanti etmek istiyorsun. Bunun için bir metres tutmanı öneririm," dedi ciddiyetle.

Adrian küçümser bir şekilde, "Bren beni fazla küçümsüyorsun dostum. Artık karım olacak kadından bahsettiğimize göre kelimelerini daha özenli seçmeni tavsiye ederim," derken en az Brendan kadar ciddiydi.

Brendan hiç rahatsız olmadan, "Haklısın, özür dilerim," diye kabalığını kabullendi.

Stephan, "Demek kancaya takıldın Adrian..." diyerek arkadaşının omzuna dostça vurdu.

"Kısa süre önce başkasıyla evlenmeyi planlıyordum. O zaman tatlı imalarınızı kendinize saklıyordunuz."

"Vivian ile evlenmek isteme nedenin cemiyette son derece anlaşılabilir bir durum. Vârise ihtiyacın vardı ama bu kız... Daha bize kim olduğunu ve nasıl tanıştığınızı bile anlatmadın. Adını daha önce hiç duymadım."

Generated by CamScanner from intsig.com

Adrian, "Hâlâ bir vârise ihtiyacım var," dedi konuyu çarpıtarak. "Aynı zamanda ondan çok hoşlanıyorum," diye ekledi. Bu kesinlikle daha açıklayıcıydı.

Stephan keyifle güldü. "Yoksa çarpıldın mı?"

Adrian burun kıvırdı. "Saçmalama, elbette değil. Sadece engel olamadığım ihtirasımın bedelini genç bir kızın tek başına ödemesini istemiyorum. Tabii tek mesele bu da değil. Dediğim gibi ondan çok hoşlanıyorum... Anlıyorsunuz değil mi? Ondan deli gibi hoşlanıyorum... Ve sakın bu konuda bir imada bulunmayın. Bella benim karım olacak." Onu ne kadar arzuladığını özelikle vurguladığına göre bu konunun bir daha açılmasına gerek kalmayacağını umuyordu.

Brendan düşünceli bir şekilde, "Bella? Fazla samimi..." dedi manidar bir ses tonuyla.

Adrian bunu görmezden gelip, "Olması gerektiği kadar beyler... Yorucu bir gündü. Gidip dinleneyim. Siz keyfinize bakın," dedi kapıya doğru yürürken.

"Adrian..."

Genç adam geriye dönüp Stephan'a baktı.

"Kabul edip etmediğini söylemedin."

Adrian kısa süreli duraksamanın ardından, "Şüphen mi vardı dostum," diye cevap verdi ukala bir tavırla.

"O zaman tebrikler," dedi Stephan göz kırparak.

Adrian başını kibarca sallayıp iki adamı alışkın olduklarından çok daha farklı bir şekilde selamladıktan sonra odadan çıktı. Üzerinden ağır bir yük kalkmış gibi hissettiğine göre iyi bir şey yapmış olmalıydı.

Yirminci Bölüm

Aradan yaklaşık bir ay geçmişti... Resmi olmayan nişanlı bir çift olarak geçirdikleri kocaman bir ay. Gerçi Adrian o gecenin ertesi sabahında Londra'ya gitmek için yola koyulmuştu. Nişan ilanı için gazetelere haber verme işini özellikle son haftaya kadar geciktirmeyi planlıyordu. Böylece Fredy ile sözde boşanmaları için gereken süreye de sahip olacaklardı. Isabel yakında gazetelerde nişan haberini okuyacak olmanın tuhaf heyecanı içindeydi.

Adrian gitmeden önce Isabel'e son derece düz bir şekilde nişanlı oldukları süre boyunca aynı evde kalmamaları gerektiğine dair genel geçer bir kuraldan bahsetmişti. Hatta Morgan dışında ona şaperonluk yapacak başka bir akrabası - ki Tanrı'ya şükür öyle biri yoktu - varsa derhal Henfield'a getirilmesini sağlayacağını söylemişti. Anlaşılan konuşacağı tek konu buydu. Vedası bile kuru bir gülümsemeden ibaretti.

Geride kalan süre boyunca ondan tek bir haber bile alamamıştı. Ne bir mektup ne de Londra'dan gelen biriyle iletilecek küçük bir pusula...

Onun yokluğuna alışmak zordu. Aslında bir yandan da kolaydı çünkü o yakınlarda değilken Isabel normale dönebiliyordu. Bu iyi bir şey olmalıydı çünkü kaybetmek üzere olduğu neşesini kazanmış sayılırdı. Zor olan mesele ise onu özlemekti. Isabel doyumsuz bir kız olmadığını düşünürdü ya da bu konu düşünmeye değmeyecek kadar az yer tutardı aklında, fakat şimdi Adrian yokken, yokluk kurt gibi içi-

Generated by CamScanner from intsig.com

ni kemiriyordu. Ona olan hislerini keşfettiğinden beri tek düşünebildiği birbirlerine nasıl dokundukları ve daha fazlasıydı. Bedeni ona duyduğu ihtiyaçla ısınırken, erdemlerini düştüğü çamurlu çukurdan çıkarmak gittikçe zorlaşıyordu. Tanrı'ya şükür bu özlem sadece arzularıyla ilgili değildi. Aşk insanı tuhaflaştırıyordu. Kısa süre öncesine kadar ondan kurtulmaya çalışırken, şimdi sadece sesini duymanın hayalini kuruyordu. Tatlı bir histi ama aynı zamanda kalbinin ağırlaşmasına da neden oluyordu. Endişe vericiydi ve endişelerini giderecek tek kişinin Adrian olması diğer herkesin varlığını anlamsızlaştırıyordu. Hatta Morgan'ın bile...

Düğün tarihi konusunda kesinlik olmamakla birlikte Adrian'ın Londra'daki işlerinden biri de konuyu netleştirmekti. Isabel geçen süreçte her nasılsa babasını unutmuştu ama o olmadan evlenmek gibi bir niyeti de yoktu elbette. Babasına on günde alınan evlilik kararını açıklamak zaten yeterince zorken, bir de açıklama yapması gereken konuların artması işine gelmezdi. Bunu gitmeden önce Adrian'a açtığında o da bu durumu son derece makul karşılamış ancak Isabel'e bir babası olduğuna inanamıyormuş gibi bakmıştı.

Tanrı'ya şükür giderken arkadaşları da onunla birlikte gitmişlerdi. Özellikle soğuk bakışlı olandan kurtulmak Isabel için kesin bir rahatlama nedeniydi.

Adrian'ın tekrar geri gelip gelmeyeceğini bilmiyordu. O burada değilken her ne kadar eski utangaçlıkları ve rahatsızlıklarından kurtulmuş olsa da kendisini buraya yabancı hissetmekten vazgeçemiyordu. Çünkü kusursuz hizmet ve sonsuz saygıyla kuşatılmış olmasının altında Adrian'ın kesin emirleri olduğunu biliyordu ve *bu* sıcakkanlılığını büyük ölçüde etkiliyordu. Isabel gergindi... Belki de en iyisi eve gitmekti. Kaçmayacağı kesinleştiğine göre kimse Weston'a gitmesine karışmayabilirdi. Adrian geldiğinde tekrar buraya dönebilir ya da onu Bath'da ağırlayabilirdi. Böylece evlenene kadar görüşmeye devam edebilirlerdi.

Hissettiği tüm yabancılığa rağmen nişanlılıklarının Henfield malikânesinin bütün kapılarını açtığını öğrenmişti. Isabel daha önce girmediği, hatta kapısını bile görmediği birçok odaya rahatlıkla girip çıkma lüksüne sahipti artık. Daha da ilginci bu odalarda istediği değişiklikleri de yapabilecekti. Bunu söyleyen Henfield'ın kâhyası Bayan Thomson'dı. Bahsettiğine göre efendisi bu konuda Isabel'e istediği serbestliği tanımıştı, fakat Isabel bunu Adrian'dan değil doğarken bile somurttuğundan emin olduğu tombul kâhyadan öğrenmiş olmanın burukluğunu hâlâ hissediyordu.

Genç kızın vakit geçirmeyi en çok sevdiği yer kuşkusuz bahçeydi, yine de Henfield'ı gerçek anlamda keşfetmek daha fazla ilgisini çekiyordu. Meraklı oluşu sayesinde üçüncü kattaki kilitli bir oda hariç devasa Henfield'ı köşe bucak gezmişti. Kilitli oda Adrian'ın ölen eşiyle birlikte kaldığı yatak odasıydı. Nişanlısının şimdiki odasının tam karşısında, koridorun özellikle karartılmış tarafındaydı. Isabel'in o odadan uzak durması için yazılı ve sözlü olmayan bir sürü güzel sebebi vardı.

Çalışanlarla arası oldukça iyiydi. Artık Henfield'ın müstakbel hanımı olduğuna göre hizmetkârların yüzüne bakarken utangaçlığını bir tarafa bırakabiliyordu. Bazılarının onu Adrian'ı tuzağa düşüren kurnaz gelin olarak nitelendirdiklerini de biliyordu, fakat Adrian'ın uşağı yaşlı Harrison sayesinde kendini gerçek bir hanımefendi gibi görebiliyordu. Isabel ondan gerçekten hoşlanmıştı... Ayrıca kurnaz yanı onunla iyi geçinmesinin faydalı olacağını söylüyordu.

Adrian'ın gidişinin dördüncü gününde Henfield'a Isabel için üç sandık gelmişti. Sadece bir tanesi iç çamaşırı, gecelik ve çoraplarla doluyken, diğer ikisi renk renk ve her çeşit kaliteli kumaştan elbiselerle doluydu. Aptal olmadığı ve bundan birkaç gün önce ölçüsünü almaya gelen terziyle tanışmasının tek bir anlamı olduğu için Isabel bu jesti bekliyordu. Açıkçası kadınsı yanıyla tatlı ve açığa çıkması durumunda utanç verecek kadar görgüsüz bir heyecan yaşamıştı ancak geldikleri noktada huzursuzluk veren bir şeyler de vardı. Yaşananlar

Generated by CamScanner from intsig.com

Isabel'in kendisini fırsatçı gibi hissetmesine neden olan rutin bir işleyişle ilerliyordu. *Kız soylu adamla evlenecekse eğer, ondan sağlayacağı her türlü faydayı sömürmeli* kuralı Isabel'in düşünme biçimiyle örtüşmüyordu ne yazık ki. O sadece tek bir sebepten, yani Adrian'a daha fazla yakın olmak için evet demişti. Evet, aynı zamanda birtakım korkuları yok olup gitmişti ama yine de derinlerde oldukça geniş bir yeri etkileyen endişelerinden kurtulamamıştı henüz. Aslında bu endişeler Adrian gittikten sonra başlamıştı. İsmi de büyük ölçüde kendine güvensizlikti.

Onu memnun edemezse ne yapardı? Adrian ne hissederdi? Isabel onu istiyordu. Masasında, yatağında... Ve yanında olmaktan daha fazla arzuladığı hiçbir şey yoktu. Ne zaman bu hale gelmişti, ne zaman ondan kaçmak için çırpındığı yakın zamandan bir ömür kadar uzaklaşmıştı bilmiyordu ve açıkçası umursamıyordu da.

Morgan romantik hislerinden haberdar olmalıydı. Isabel ağzını açıp tek bir kelime etmemiş olsa da o hep dikkatle, uzun uzun Isabel'i süzüyor ve görmek istediğini gördükten sonra da başını bezgin bir şekilde iki yana sallayıp tekrar işine dönüyordu. Muhtemelen Isabel'in yumurtlayacağı anı bekliyordu görkemli söylevini çekmek için. Kaçınılmaz olan için çok fazla beklemesine gerek yoktu zira Isabel içine atıp büyüttüğü hisler yüzünden patlamak üzereydi.

Bazen davranışları öyle coşkulu, öyle tasasızdı ki geriye dönüp baktığında yaşanan tatsızlıkların hiç yaşanmadığı düşünülebilirdi. Sanki Adrian'ı kandıran kişi o değildi ya da sanki Adrian'ın evlenme teklif etmesindeki gerekçe Isabel'e karşı hissettiği büyük aşktı. Genç kızın anlamsız bir biçimde her şey mükemmelmiş gibi davranması Morgan'ın da dikkatinden kaçmıyordu elbette.

Morgan ile aralarındaki güçlü sevgi ve güven ipleri hâlâ sıkı olmasına rağmen ikisini de konuşmaktan kaçındığı şeyler vardı. Yaşlı kadın o geceden sonra sadece evlilik ve bunun muhtemel etkilerinden bahseder olmuştu. Ne var ki Adrian

ile evlilik gerekçesi birkaç iğneleme ve rahatsız edici ima dışında ikisi arasında karanlıkta kalan bir noktaydı. Elbette Isabel bunu dert etmiyordu çünkü yaşadıkları yaşarken güzeldi, hesabını verirken değil...

Güneşli bir öğleden sonrası Morgan'la alışkanlık haline getirdikleri gibi kısa bir yürüyüşe çıkmışlardı. Arabacı yaklaşık otuz adım gerilerinden onları takip ederek güvenliklerini sağlıyor, öte yandan mesafe yüzünden mahremiyetlerini de bozamıyordu. Isabel için gereksiz bir tutum olduğu kesindi ama arabacının emirleri Adrian'dan aldığı düşünülürse üzerinde fazla düşünmeye gerek yoktu. Kaldı ki insanın kendini önemli hissetmekten rahatsızlık duyması nankörlük gibi bir şeydi.

Isabel karpuz kollarının lastikleri ve etek uçları beyaz papatyalarla süslenmiş uçuk mavi elbisesinin her adımda bilek ve baldırlarına yapışıp tatlı bir his bırakışına kendisini kaptırmış gülümsüyordu. Elbisesiyle aynı renk güneş şemsiyesini ise Morgan'ın ısrarlarına rağmen - güneşte çilleri artarmış - kapalı bir vaziyette elinde tutuyordu. Morgan ise yaşlı kemiklerinin dayanılmaz sızısından bahsediyordu bu arada. Bunu hep yapardı zaten. Yani hiçbir zaman hoşnut olduğunu itiraf etmez, aksine hissettiği keyfi gizlemek için tıpkı şimdi olduğu gibi homurdanıp dururdu.

Doğup büyüdüğü Weston şirin bir yerdi ancak Henfield ile kıyaslanamazdı. Burada olan şey her neyse Tanrı'nın özel ilgisiyle şekillenmiş olmalıydı. Şu an geçtikleri dar yolun her iki tarafı kiraz ağaçları ile çevrelenmiş, gözlerinin görebildiği düz çizginin bittiği yerde ise zümrüt yeşili çimenlerin parladığı bir açıklık vardı. Malikâneden çok uzakta değillerdi - ki hemen yanı başlarındaki ağaçlar olmasa Henfield kulelerini görmek mümkündü - ama sanki başka bir âlemdeydiler. Bu yüzden Morgan'ın sızlanmalarının yalan olduğunu çok iyi biliyordu. Görmüş geçirmiş yaşlı bir kadının bile Henfield'ın sürprizlerine karşı hayranlık dışında bir şey hissetmesi mümkün değildi.

Generated by CamScanner from intsig.com

Isabel ellerini ensesinde birleştirip derin derin temiz havayı içine çekti. Homurdanan Morgan'ı yan gözle izlerken gülümsüyordu.

"Uzun yürüyüşler zayıf kemiklerime iyi gelmiyor. Yağmur da yağacak sanki."

Isabel geniş kenarlı hasır şapkasını bükerek bulutsuz gök yüzüne baktı ama yağmur yağacağına dair tek bir ipucu bile yakalayabildiği söylenemezdi. Yine de incelik olsun diye, "İstersen geri dönelim," dedi isteksizce.

"Az ileride biraz dinlensek yeter."

Isabel bu kez yüksek sesle güldü ve "Tam da düşündüğüm gibi," dedi.

Morgan, "Bak bu çok şaşırtıcı," derken varla yok arasındaki kaşlarını iyice kaldırmıştı. "Düşünebildiğini bilmek içimi rahatlattı."

Isabel burnunu kırıştırmak dışında herhangi bir tepki vermedi. İşte beklenen söylev geliyordu.

"Bana Fredy'yi hatırlatıyorsun şu aralar. Sorumsuz ve sersem hallerinden bahsediyorum. Tabii onun yaptığı tüm aptallıklar için *aptalım çünkü ben erkeğim* demesi yeterli."

Isabel beklediğinden de ağır seyreden bu saldırı karşısında ilk tepki olarak arkalarından gelen arabacıya kaçamak bir bakış attı. İkisi de durduğu için adam da mesafeyi koruyabileceği bir noktada bekliyordu.

"Ben de bu konuşmanın vakti geldi de geçiyor diye düşünüyordum. Seni çok iyi tanırım yaşlı tilki."

"Utanmaz bir kızsın Isabella," dedi Morgan kaşlarını çatarak. "Beni hayal kırıklığına uğratmaya devam ediyorsun."

Derin bir nefes alan genç kızın omuzları çöktü. Dadısına bakışı mahcup ve bir hafta önce yaptıklarının utancıyla yüklüydü.

"Seni tenkit etme zamanı değil belki de... Ama bu gamsız hallerin beni çileden çıkarıyor çocuk. Aklın bir karış havada."

"Ne yapmamı istiyorsun Morgan? Üzgünüm, olan oldu...

Çocukluğumdan beri utanmaz bir kız olduğumu söylerdin. Şimdi neden şaşırdın ki?"

Morgan aniden kolundan çekiştirdi ve hızla bir ağacın kenarına çekti onu. Isabel az önce söyledikleri yüzünden yaşlı kadını kızdırdığını görebiliyordu ki Morgan daha önce öfkeli değil sadece her zamanki eleştiren tavrındaydı. Derken Morgan acımasızca genç kızın kalçasını çimdikledi. "Komşunun çocuklarını sopayla kovalamakla, donunun iplerini kocan dışında bir erkeğe gevşetmenin aynı şey olduğunu mu söylüyorsun?"

Isabel bu benzetme karşısında irkildi. Yanakları alev almış yanıyordu. İncinmiş bir şekilde, "Bazen gerçekten çok kırıcı olabiliyorsun Morgan," derken gözleri buğulanmıştı.

Morgan bunu söylediği için pişman olduysa bile asla itiraf edecek değildi ancak genç kızın kırgın yüzüne bakarken yumuşamış görünüyordu. "Yaşlı olmanın güzellikleriyle ilgili ne hissettiğimi biliyorsun. Bu yüzden tadını çıkarmama izin ver." Isabel cevap vermeyince elini kızın omzuna attı. "Sen benim kızımsın. Elbette evlenip bir yuva kurduğunu görmek isterim. Sevdiğin ve seni seven bir erkekle, babanın rızasıyla... Anladın beni değil mi?"

Isabel dikkatle yüzünde gezinen bakışların altında giderek daha çok ısınıyordu. Morgan'ın kurnaz gözlerine bakmak *itiraf etmek* gibiydi. Bu yüzden içindekileri açıkça dile getirmekten çekinmedi. "Ben ona âşığım Morgan... Hem de çok..."

Yaşlı kadın birkaç saniye kadar hiçbir şey söylemeden ona bakmaya devam ettikten sonra öksürmekle gülmek arasında bir ses çıkardı. "Bana bilmediğim bir şey söyle!"

"Daha önce itiraf etmiş miydim?"

"Defalarca hem de..."

"Bana kızdın mı? Yani âşık olduğu ve aptalca davrandığı için Fredy'ye o kadar laf ettikten sonra..."

"Mesele âşık olmak değil. Bu önünde sonunda olacaktı... Hatta mesele ona kendini teslim etmen de değil Isabel. Bunu tasvip etmiyorum elbette ama anlayabiliyorum... Çünkü seni

Generated by CamScanner from intsig.com

tanıyorum. Her zaman herkesten daha cesur bir kız olmuş. Tıpkı annen gibi..." Son cümleyi söylerken tuhaf bir şekilde gülünce Isabel'in gözleri kısıldı ama dadısı sözlerini henüz tamamlamamıştı. "Romantik hayaller peşinde koşmanı istemiyorum kızım. Bir haftadır bulutların üzerinde dolaşıyorsun."

Isabel tedirgin bir şekilde, "Bu yanlış ya da kötü mü Morgan? Oysa sen mutlu olacağımıza inandığını söylemiştin. Beni sevebileceğini..." deyince Morgan kızın ellerini tuttu, yumuşakça sözünü kesti.

"Çiftler birbirlerine saygı duyabildikleri sürece mutlu olabilirler Isabel. Nişanlın seni baştan çıkararak çok büyük bir hata yaptı ama hatasını telafi etmeye çalışıyor. Senin unutmaman gereken şey de bu kızım. Çok fazlasını beklersen mutluluğu yakalayamazsın. Üstelik çok kısa süre öncesine kadar ikiniz düşmandınız, unutma. Seni zorlarken ben de yanındaydım."

Isabel boğazına bir el yapışmış gibi hissediyordu. Morgan'ın acımasız ama gerçekçi sözleri beynine tatsız bir ritimle inen darbeler gibiydi. Bir süredir düşünmekten kaçındığı gerçeklerin dadısının ağzından çıkarken daha kötü bir etki bıraktığı gerçekti. Aniden bir bulut günün aydınlığını solduracak şekilde güneşi kapatıp serin bir rüzgâr ağaç dallarını sallayınca Isabel soğukla ilgisi olmayan bir nedenden ötürü ürperdi.

"Bu noktaya nereden geldiğini asla unutma. Sözlerim seni üzebilir ama bunları söylememek, olmayacakları anlamına gelmez."

Isabel ellerini sertçe çekti. "Aklımın başımda olmadığını düşünmen için sana bir sürü sebep vermiş olduğum doğru ama sandığın kadar sersem değilim. Onu sevdiğimi fark ettiğimden beri beynim uyuşmuş gibi bu da doğru. Fakat gerçekçiliğimden çok şey yitirmiş değilim Morgan... Kısa süre önce nişanlısını ayartmak için evine sızdığımı unutabileceğine inandığımı mı sanıyorsun? Onun beni sevmediğini,

hatta onu baştan çıkardığım için içten içe bana kızdığını biliyorum... Bana öyle bakma, doğru duydun. Onu ben baştan çıkardım... Hatta zorladım diyebilirim... Bu yüzden masum bir kurbanın zavallı avantajlarına bile sahip değilim. Sadece ümitliyim..."

Yaşlı kadın anlayışlı bir ifadeyle başını salladı. "O şerefli bir erkek. Seni asla yüzüstü bırakmayacaktır." Sanki bu Isabel'i memnun edebilecekti.

Genç kız şapkasını saçından çekip çıkarırken birkaç bukle tokalardan kurtuldu. Öfkeli görünüyordu. Zira öfkeliydi. "Sence bunun için mi endişeleniyorum Morgan? Yani onunla birlikte oldum ve kirlenen haysiyetimi kurtarmanın tek yolu buydu... Tanrı aşkına umurumda bile değil. Bana evlenme teklif ettiğinde bir süre düşünemedim bile. Normale döndüğümde ise aklıma ne namusum ne de insanların hakkımda konuşacakları şeyler vardı. Konuşabildiğim andan sadece saniyeler önce Adrian'ın sevdiğimi fark etmiştim. Onu kıskandığımı... Hem de bir attan, anlıyor musun Morgan? Eğer ona âşık olmasaydım asla teklifini kabul etmezdim... Asla."

"Bunu şimdi söyleyebiliyorsun ama dedikodular sadece seni değil babanı da ilgilendirecekti. Bununla baş edebilir miydin?"

Isabel sıkıntıyla göğsünü ovuşturdu ve derin bir nefes alıp verdi. "Amerika'ya gideceğimizi unuttun mu? Kimse bizi orada tanımaz, dedikodumuzu da yapamaz..."

"Böyle söyleyebildiğine göre senin de unuttuğun önemli bir şey var... Ya hamileysen..."

Nefesi kesilen Isabel elini boğazına götürdü. Bunu düşünmediği, hatta aklından bile geçirmediği o kadar açıktı ki tüm gerginliğine rağmen Morgan gülecek gibi oldu.

"Morgan bu mümkün mü?"

Yaşlı kadın tıpkı bir aptalmış gibi Isabel'e bakıyordu. "Elbette mümkün, çocuklar başka şekilde yapılmıyor deli kız, beni daha fazla konuşturma."

Isabel kafası karışmış gibi dalgınca şakağını kaşırken nor-

Generated by CamScanner from intsig.com

mal şartlarda asla söylemeyeceği bir şey söyledi. "Sadece iki kere yaptık... Ah... Aslında dört..."

Morgan, "İki mi? Ne? Dört mü?" diye haykırdı, ardından arabacının kendilerini duyup duymadığını kontrol etmek için arkasına baktı. Adamın yaptığı tek şey ayağıyla toprağı eşelemekti. "Bir kere neyinize yetmedi?"

Isabel kopkoyu bir utançla arkasını dönüp yüzünü buruşturdu. Bir kere yaptıktan sonra bir kere daha yapmak için çıldırdığını daha önce sevişmemiş birine anlatmak nasıl mümkün olabilirdi ki? Bunu söylemek istememişti ama söylediğine göre Morgan'ı dinlemek zorundaydı.

"Aklın yok mu kızım senin? Hadi ilki tedbirsizlikti de diğerlerinde neden mani olmadın? Ah nasıl unuttum adamı yoldan çıkaran da sendin." Bir yandan kemikli parmağıyla genç kızın sırtını dürtüklerken, bir yandan da hiç susmayacakmış gibi konuşmaya devam ediyordu. Eğer dışarıda olmasalardı Isabel daha yaratıcı tepkiler alacağından emindi.

Arkasını dönmeden, "Düşünemedim Morgan... Adrian düşünmeme izin vermedi ki hem... Biz... Morgan dört dediğime bakma. Aslında üç keresi bir seferde olmuştu... Hem bir kere... Bir kere yaptıktan sonra sayı çok önemli mi? İlk seferden sonra... " dedi ama saçmaladığını fark ettiği için sustu. Zaten susmasaydı da Morgan onu susturmanın bir yolunu bulurdu.

"Yüce Tanrım... Kapa çeneni. Dört kereymiş."

Isabel bir süredir yapmaya alışkın olduğu gibi yine düşünmeden konuştu. Niyeti kendini aklamaktı aslında. "Son seferinde... Sarhoştum Morgan... İnan bana beni o ağacın altına çektiğinde..." Tanrı aşkına bunu söylememesi gerekiyordu.

"Yüce İsa, Kutsal babamız... Bir an önce evleniyorsunuz. İki ay bekleyecek durumun yok... Ya hamileysen."

Elini ağzına bastıran genç kızın omuzları çöktü. Hamile kalmış olması mümkün değildi... Olmamalıydı. Öte yandan bu ihtimal içinde fırıldakların dönmesine neden olmuştu ki Isabel tehlikeli bir biçimde vurdumduymazlık sınırlarında geziniyordu.

"Babana açıklamanın bir yolunu buluruz. Evlenince seni anlayacaktır." Morgan hâlâ birtakım çözüm yolları arayışındaydı. Hamileliği hakkında fikir yürütmek için çok erkendi ve *bu* Isabel'in gergin olan sinirlerini daha fazla germekten başka bir işe yaramıyordu.

"Morgan böyle söyleme. Bu sadece bir ihtimal... Belki de boşuna endişeleniyoruzdur... Bunu anlamanın bir yolu yok mu? Yani bir kadın hamile olduğunu karnı şişmeden de anlayamaz mı?"

Morgan tasvip etmeyerek ona bakmaya devam ediyordu. Sonra, "Bunu anlamanın yolları var. Sana anlatırım... Eğer tek bir belirti, en ufak bir şüphe bile hissedersen bu evlilik iki ay daha beklemez ona göre," dedi soğuk bir sesle.

Isabel aceleyle başını sallayıp arabacıya doğru baktı. Nedense artık güzel hava ilgisini çekmiyordu. "Artık dönebilir miyiz Morgan?"

Henfield'a vardıklarında her ikisi de pek keyifli değildi. Kapıda genç uşak Philip tarafından karşılandılar. Isabel gülümseyip yanından geçmek üzereyken - Morgan hizmetkârlarla arasındaki ilişkiyi haddinden fazla samimi bulduğu için sadece gülümsemişti - adam saygıyla ama biraz da tuhaf bir şekilde, "Efendim bir misafiriniz var," dedi. Isabel ve Morgan birbirlerine bakınca uşak daha açık davrandı. "Eşiniz... Lord Preston misafir odasında sizi bekliyor."

Isabel aldığı haberi idrak edebildikten sonra neredeyse çığlık atarak, "Fredy," dedi ve aceleyle içeri girip misafir odasına doğru koştu.

Fredy yanmayan şöminenin önünde bir heykel gibi bekliyordu. Isabel hiç düşünmeden onun açık kollarına atıldı. O an kırgınlıkların ya da kuralların hiçbir önemi yoktu. Fredy yanındaydı, onu kollarına alıp sımsıkı sarmıştı.

Generated by CamScanner from intsig.com

Fredy, "Portakal, seni öyle merak ettim ki," dedi yüzünü kızın saçları arasına gömerken.

Isabel bir şey söyleyemedi çünkü onu ilk gördüğü an yapmayı planladıklarıyla, gördüğü an yapmak istedikleri arasında sıkışıp kalmıştı. Öyle çok özlemişti ki Fredy'yi sanki tek tesellisi ondaymış gibi hissediyordu. Kızgınlık ateşi sönerken, kalıntılar da rüzgârla savrulan küller gibi yok olup gitmişti. Onun iyi olduğunu görmek ne büyük mutluluktu...

"Özür dilerim Isabel, böyle olacağını hiç düşünemedim."

Ancak... Isabel uzun süre boyunca tatlı gelecek hayalleriyle aldanamayacak kadar kızmış ve en doğru kelimeyle bir kurban olmuştu. Fredy'nin vasıfsız özrüyle uyanan öfke ve kare kare gözünün önüne gelen utanç anları aşkın pembesini toza döndürdüğünde, Isabel arkadaşından birazcık uzaklaştı. Adamın mahcubiyetten şekil değiştiren yüzüne bakarken elindeki şemsiyeyi tam da bacaklarının arasına sokup o mahlum bölgeye doğru sertçe kaldırdı. Bunu bir kavgada görmüştü ve sonuç kesinlikle tatmin ediciydi.

Fredy boğulur gibi bir sesle öne doğru bükülürken, "Aklını mı kaçırdın sen portakal?" dedi.

Isabel eserini daha iyi görebilmek için bir adım daha geriledikten sonra, "Yeterince kullanmışsındır diye düşündüm," dedi kaşlarını çatarak.

"Ah... Ah bir süre daha kullanmak niyetindeydim ama... Delirdin mi sen, ne biçim konuşuyorsun?"

Isabel sabırsızlıkla başını iki yana salladı. "Hak etmedim deme sakın! Nerelerdeydin aptal herif? Nasıl haber vermeden kaçabildin? Planımızda bu yoktu. Sana güvendim ama sen beni yüzüstü bırakıp gittin."

O sırada Morgan da içeri girmişti. Fredy daha ne olduğunu anlayamadan yaşlı kadının kemikli tokadı yüzünde patlayınca çıkan ses Isabel'in bile irkilmesine neden oldu.

"Seni sorumsuz velet, hangi yüzle gelebildin buraya?"

Isabel *hadi buna cevap ver* der gibi bir hareket yaptı Fredy'ye.

Genç adam kısa bir an yanağını ovuşturduktan sonra, "Bunları tahmin edemezdim Morgan. O herifin Isabel'i alıkoyacağını ya da ona... Ona... Tanrı aşkına aklımı kaçırmak üzereyim," dedi ve yumruğunu avcuna sertçe indirdi. Çenesi kasılıp duruyordu. Isabel onun neleri bildiğini düşünürken aslında her şeyi ya da büyük bir kısmını bildiğini fark etmişti.

Morgan başını dikleştirdi ve her nasılsa Fredy'ye tepeden bir bakış attı. "Olacakları bilemezdin elbette ama o adamın Isabel'i ödüllendirmeyeceğini tahmin etmen gerekirdi. Sorumsuzluğun kızımın mahvına neden oluyordu."

Bu sözler üzerine gerilen Isabel'e dönen genç adam, "Özür dilerim portakal. Gitmene izin vereceğini sanmıştım," dedi. "Kötü ününü biliyordum ama bunu... Bunu yapabileceği hiç aklıma gel..."

Genç kız şemsiyesini tehdit eder gibi havaya kaldırınca Fredy anında sustu ve elini belli belirsiz bir biçimde az önce Isabel'in vurduğu hassas bölgeye siper etti.

"Nasıl gelmez Fredy? Onunla ilgili bize anlattığın hikâyeleri hatırlasana. Tam bir aptalsın, biliyor musun? Ben sana yardım etmek için her şeyi göze aldım. İtibarımı, daha da önemlisi babamın itibarını... Ama sen... Ah Tanrı aşkına daha fazla konuşturma beni... Ve sakın özür dileyerek beni çileden çıkarmaya devam etme." Gerçekten artık herhangi bir özür duymak istemiyordu.

"Ben tam bir pisliğim," dedi Fredy yine özür dilercesine.

"Kesinlikle öylesin."

"O herif dışında kimsenin üzülmesini istemedim. Özellikle de senin portakal... Kılına zarar gelmesine dayanabilir miyim sanıyorsun?"

"Pek de güzel dayanmış gibi görünüyorsun," dedi genç kız Fredy'nin sağlıklı görüntüsüne gönderme yaparak. İlk önce fark etmemişti ama Fredy normalden daha iyi görünüyordu. Sarı saçları ve uçuk mavi gözleri ışık saçıyordu.

"Telafi etmenin bir yolunu bulacağım. Eğer içini rahatlatacaksa ona meydan okuyacağım. Tanrı biliyor ya onun seni

Generated by CamScanner from intsig.com

kullanmasına izin vermektense Vivian'ı ömrüm boyunca görmemeye razıyım... Ama bunu ona ödeteceğim, ne pahasına olursa olsun."

Morgan soğuk bir ses tonuyla, "Ah bunun için çok geç," dedi, Isabel sıkılmış gibi derin bir iç geçirdi.

Isabel, "Tabii ya yaptığımız her şey boşa gitsin böylece Vivian'ı bir daha görmeyecekmiş... Ah... Sersemsin Fredy, aynı zamanda aptalsın da..." derken şemsiyesiyle arkadaşının göğsünü dürtüklüyordu.

"Sen burada, o pisliğin... O adi domuzun aşağılamalarına katlanırken ben karımla keyif yapıyordum. Aklıma geldikçe deliriyorum... Benim yüzümden..." Fredy başını elleri arasına alıp arkasındaki masanın kenarına gelişigüzel oturdu.

Isabel asabi bir şekilde, "Ah evlendiniz demek," dedi. "En azından plan işlemiş görünüyor."

Fredy çılgınca, "Her şey boşa gitti... Bu basit bir plandı. Bir kişi dışında herkes mutlu olacaktı ama sadece benim mutluluğum senin... Senin saflığına mal oldu," diye bağırdı.

Isabel açıkça olmasa da buram buram özür kokan bu itiraf karşısında yine isyan etti. "Kapa çeneni! Sana ne benim saflığımdan?" Kıpkırmızı kesilmişti. Bu arada merak ettiği bir konu da Fredy'nin Adrian ile sevişiklerini nereden bildiğiydi. Arkalarda bir yerde kabaca homurdanan Morgan'a şöyle bir bakıştan sonra arkadaşına döndü ve "Sen nasıl bilebiliyorsun? Yani şeyi... Şeyi biliyorsun... Nasıl?" diye saçma bir şekilde sordu.

Fredy başını kaldırdı. "Giderken içeride bir casus bıraktım." Bu yaptığıyla gurur duyar gibi bir hali vardı.

Morgan ve Isabel aynı anda, "Casus mu?" diye sorunca başını sallayarak onayladı ve sözlerine devam etti. "Tatlı, ufak tefek bir hizmetçiydi... Biraz para ve biraz da... Şey cazibemi kullanarak ona istediğimi yaptırdım. Burada olanları bir mektupla bana ileten oydu."

Isabel duyduklarına inanamayarak, "Kıza para verdin... Kafam karıştı şimdi. Ülkenin en güçlü adamlarından birinin nişanlısını kaçırıyorsun ama sana casusluk yapması için güvenilmez bir kıza adresini verebiliyorsun? Aptal mısın sen?" dedi.

Morgan, "Elbette aptal," diye Fredy yerine cevapladı. Yaşlı kadının başından beri fazla lafa girmemesinin nedeni, muhtemelen bu şerefi Isabel'e bırakmak isteyişiydi.

"Tabii ki kıza adresimi vermedim. Herhangi bir haber alması durumunda Londra'daki bir arkadaşımla irtibata geçmesini söyledim. Ben bir şekilde mektupları ondan almanın yolunu bulacaktım."

Isabel ve Morgan aynı anda, "Aptal," dediler.

Fredy çileden çıkmış gibi, "Aptal falan değilim. Son derece tedbirli bir hareketti. Aynı zamanda seninle ilgili de haber alabilecektim... Başardım da, öyle değil mi?" dedi.

Morgan her bir kelimeyi vurgulayarak konuştu. "Artık işimiz rahatlayabilir yani? Ne de olsa Fredy Isabel'in itibarının lekelendiğini biliyor. Tabii yakında bunu tüm ülkenin öğrenecek olmasının hiçbir önemi yok çünkü Fredy her şey olup bittikten sonra buraya gelebilme cesaretini gösterdiğine göre kâbus sona erecek demektir."

"Morgan... Sen böyle söyleyince kendimi daha da suçlu hissediyorum."

"Çünkü fazlasıyla günahkârsın Frederick Preston."

"Telafi etmek için yapmayacağım şey yok. Sadece bana düşünmek için kısacık bir zaman verin. Isabel'in benim sorumsuzluğum yüzünden mahvoluşunu izlemeyeceğim."

Isabel tembelce başını iki yana salladı. Belli ki Fredy'nin casusu işini tam olarak yerine getirememişti. "Fredy aslında düşündüğün kadar vahim bir durumda değilim. Yani benimle evlenmen gerekmeyecek." Fredy'nin bunu düşündüğünden neredeyse emindi...

Morgan'ın tuhaf kıkırtılarından biri işitildi.

"Şey... Gerekirse bunu yapabilirim..." dedi Fredy isteksizce.

Isabel, "Elbette yapabilirsin ama emin ol Vivian gözleri-

Generated by CamScanner from intsig.com

ni oyarken ben de kollarımı kesiyor olurum Fredy," dedim fazlasıyla sakindi. "Hem buna gerek de yok. Gustavo bana bilgileri senden saklamış olmalı. Biz Adrian ile nişanlandık."

"Adrian da kim?" Fredy gerçekten de aptallaştırmıştı ama sonra aniden ışıldadı. "Adrian mi? Henfield mi? Evleniyor musunuz? Ne zaman? Tanrı aşkına neden?"

"Neden mi? Kafan çalışmıyor mu senin?" diye bağırdı Isabel.

"Bu bir misilleme. Ben onun nişanlısını çaldım, o da karşılığında benim karımı alacak öyle mi?"

"Ben senin karın değilim. Zaten Adrian oyun oynadığımızı da öğrendi."

Fredy bir yandan elini kolunu çılgınca sallayıp odayı turlıyor, bir yandan da öfkeyle konuşuyordu. "Bunu tahmin etmiştim. Yalanımız ortaya çıkınca öfkelenmesini anlıyorum ama... *Senin gibi bir kıza* elini sürdüğü için onu öldürebilirim."

Bakire bir kıza elini sürmezdi tabii ama Isabel bunun icabına bakmıştı. Tabii Fredy'ye onu baştan çıkardığını söylemek gibi bir niyeti yoktu. Bu nedenle konuyu daha güvenli bir noktaya çekti.

"Artık evleniyorum. Yani benim için çılgın şeyler yapman gerekmiyor... Endişelenmene de gerek yok."

Fredy aniden Isabel'i kollarının arasına aldı. "Senin için endişelenmediğim tek bir an bile olmadı. Aklımı kaçırdım mektubu alınca. Lanet olsun ki mektup normalden daha geç geçti elime. Bu yüzden gelişim de gecikti." Kızıl saçlı başını öptükten sonra onu daha sıkı sardı, kemikleri isyan edene kadar kendisine bastırdı.

"Buraya gelmemeliydin. Adrian seni görürse öldürür."

"Umurumda değil..."

Isabel Fredy'nin tanıdık, sıcak hisler bırakan kokusunu içine çekerken hafifçe gülümsedi. Ona deli gibi kızmıştı ama onu çoktan affetmişti... Planları düşündükleri gibi gitmese bile her şey bir şekilde yoluna girmişti işte. Ağzı Fredy'nin ceketine yapışıkken, "Seni özledim," dedi.

Fredy başını biraz eğip onun yüzüne baktı. "Ben de seni özledim portakal... Eğer kızmayacaksan sana küçük bir hediye vermek istiyorum."

Kızı serbest bıraktıktan sonra ceketinin cebinden pembe renkli bir mendil çıkardı. Mendili ona uzatırken, "Bunu Vivian yaptı... Senin için... Teşekkür etmek için," dedi mahcup bir şekilde. Isabel görgüsüzce mendili kaptı.

Uçuk pembe ipek kumaşın ucunda Isabel yazıyordu. İsminin etrafına ise küçük gül motifleri ve sarmaşıklar işlenmişti. Ne kadar özenle işlenmiş olduğu her bir ilmekten anlaşılabiliyordu. Genç kız gözlerinin dolduğunu gül motiflerinin kusursuz işlemesi bulanıklaştığında anladı. Ne kadar da ilginçti... Bu kadar çabuk yelkenleri suya indirmesi... Fredy'ye karşı değil çünkü onu uzun zaman önce affetmişti ama söz konusu Vivian'dı. Sebebi Fredy'yi üzmüş olması falan değildi zira artık onu çok mutlu ettiğini biliyordu. Mesele Vivian'ın Adrian'ın eski nişanlısı olmasıydı... Onu öpüşüydü... Şimdi düşününce o kızdan nefret etmek için ne kadar istekli olduğunu görebiliyordu. Şu ana dek...

"Bu çok güzel... Bayıldım buna," dedi gülerek. Mendili Morgan'a göstermek için arkasını döndü ama oda boştu. Belli ki tek başınayken de Fredy ile hakkını vererek baş edebildiğine kanaat getirmişti dadısı.

Fredy umutla, "Gerçekten mi? Ah Vivian bu habere çok sevinecek. Seni tahmin edemeyeceğin kadar çok seviyor çünkü," dedi.

Isabel şaşkın bir halde ona baktı. "Cidden mi? Oysa ben ondan pek hoşlanmıyordum."

Fredy güldü. "İnan bana o da senden pek hoşlanmıyordu ama bizim için yaptıklarını ömrü boyunca unutmayacağını söyledi. Tabii bir daha aynı odada kalmamamız şartıyla."

"Bu konuda endişelenmene gerek yok. Adrian'ın da bundan hoşlanacağını sanmıyorum."

Fredy yüzünü astı. Yine de terslenmek yerine Isabel'i tek-

Generated by CamScanner from intsig.com

rar kollarına aldı ve "Vivian ile iyi arkadaş olacaksınız, hisse-diyorum," dedi.

Isabel bundan pek emin olmasa da fikrini söylemekten kollarını Fredy'nin beline dolayıp başını ona doğru kaldır-du. Birbirlerine bakarken bir şey söylemelerine gerek yoktu çünkü onlar çocukluklarından beri sadece gözleriyle konu-şabildikleri ve kimsenin anlayamadığı güçlü bir bağa sahip olmuşlardı. Mesela şimdi Isabel *seni affediyorum salak şey ama başka bir hata daha yaparsan seni kendi ellerimle öldürürüm* di-yordu. Fredy'nin cevabı ise tam ona yakışır cinsten ve son derece gerçekti: *Seni çok seviyorum portakal...*

O sırada içeri giren Adrian'ın görebildiği ise birbirine sa-rılan kadın ve adamın ışıltılar saçan sevgisiydi... Beyninden vurulmuşa dönen bir erkeğin yoldan çıkmak için bundan fazlasına ihtiyacı olabilir miydi?

Yirmi Birinci Bölüm

Adrian, Isabel ve o ırz düşmanını sarmaş dolaş halini iz-lerken Londra'dan dönme konusunda acele ettiği için sevinse mi üzülse mi karar veremedi bir an... Yerinde bir baskın için mükemmel zamanlama heyecan vericiydi ama öte yandan kalbindeki sızı da son derece gerçekti. Ne var ki hangisinin daha güçlü olduğu üzerinde de çok fazla düşünmeye fırsat bulamadan Isabel onu fark etti ve ikili suçlu gibi birbirlerin-den hızla ayrıldı.

Adrian kaşınan avuçlarını sert bir şekilde birbirine çarptı. Çıkan uyarıcı ses Preston'ın korumacı bir şekilde Isabel'in önüne siper olmasına neden oldu. Adi herifin Isabel'i hırpa-layacağını düşünmesi mi yoksa kendinde onu koruma hakkı görmesi mi daha sinir bozucuydu bilmiyordu, fakat sıktığı yumruğunu Preston'ın yakışıklı suratına indirirken her iki meseleye de doğru açıdan yaklaşmış olduğuna emindi.

Preston uzun boyuna ve formda görüntüsüne rağmen sert yumruk karşısında fazla direnemeden yere serildi, Isabel ise bir çığlık attı.

Adrian nişanlısına uyarıcı bir bakış attıktan sonra ceketini çıkarıp koyu mavi kadife koltuğun üzerine gelişigüzel bırak-tı. Konuşmaya lüzum yoktu zira konuşacak hiçbir şey yok-tu. Boynunu her iki tarafa doğru esnetirken parmaklarını da göğüs hizasında çıtırdattı. Bu sırada Preston da yerden kalk-maya çalışıyordu. Adrian ondan önce davranıp adamı yaka-sından kavrayarak kolayca ayağa kaldırdı ve toparlanma şansı

Generated by CamScanner from intsig.com

vermeden ikinci yumruğu tam da elmacık kemiğine indirdi. *Ah buna bayılmıştı.* Bu sırada piç kurusunun yakasını bırakmadığı için yumruk onu devirmemişti. Üçüncü yumruk için harika bir fırsattı. Bu seferkini kuvvetle çenesine indirdi ve düşmesi için yakasını bıraktı. Müstakbel karısı ise çılgın gibi onu engellemeye çalışıyordu.

Preston önce dizlerinin üzerine çöktü, sonra da kendini yüzüstü yere bıraktı. Düşerken kendisine değmesini istemediği için Adrian ondan birkaç adım gerilemişti. Bu yüzden Preston ayaklarının dibine düştü. Tanrı aşkına hiç karşı koymamıştı bile. Adrian adil bir kavganın tadını alamıyordu ancak onu benzetmek için hissettiği dayanılmaz istek, adil olmayı umursamıyordu.

Preston yerden kalkmak için kollarından destek almaya çalıştı. Adrian ona bu şansı verecekti çünkü yerde ölü gibi yatan bir adamı dövmek, ıslak bir halıyı dövmekten farksızdı. Derken Isabel adam kalkabilsin diye beline sarılmaya kalkınca Adrian'ın öfkesi bir volkan gibi kabardı. Kabalığını umursamadan kızı sertçe kolundan çekip ondan uzaklaştırmayı denedi ama Isabel inatçıydı.

"Ona vurmayı kes," diye haykırdı.

Adrian, "Uzak durun hanımefendi," dedi soğuk bir sesle ama Isabel oralı olmadan Preston'a destek olmaya çalışıyordu hâlâ. Fakat neredeyse ayağa kalkmış olan ırz düşmanı nefes nefese, "O haklı, benden uzaklaş portakal," dedi. Eli sevgiyle Isabel'in yanağına değmişti.

Lanet olsun, bunu yaptığına pişman olacaktı. Boğazından tehdit edici, sadece savaş meydanlarında duyulabilecek bir ses çıktı. Preston'ı sertçe geriye, Isabel'den uzağa doğru itip yumruğunu önce adamın karnına, sonra da yüzüne salladı. "Neden karşılık vermiyorsun piç kurusu? Yoksa kıpırdamazsan sana acıyacağımı mı sanıyorsun?"

Preston midesine yediği yumruk yüzünden arka arkaya öksürürken Adrian'ın kolundan destek alarak ayakta durdu. Adrian bu temasa daha fazla tahammül edemeyerek onu itti ve yere düşüşünü izledi. Gücünün farkındaydı, onu öldürebileceğinin de... Bir yandan öksürüp bir yandan kıvranmaya devam eden adama bir pislikmiş gibi tepeden bakarken gerçekten bunu yapmak istediğini fark edip dehşete düştü. En son ne zaman böylesine çileden çıktığını hatırlamıyordu bile...

"Lütfen Adrian, lütfen yapma... Yalvarırım sana..."

Isabel'in yere, Preston'ın üzerine kapanışı ve onu korumak için kendi gövdesini siper etmeye çalışması bardağı taşıran son noktaydı, fakat Adrian bir şey yapamazdı. Öylece durup nişanlısının yaşlı gözlerine ve korkulu ifadesine bakakaldı sadece. Preston hâlâ Isabel'i kendinden uzaklaştırmanın peşindeydi. Sanki Adrian ona bir zarar verebilecekmiş gibi... Oysa bilseydi ki... Bir bilseydi... Tanrı aşkına neyi? Sıkılı yumruğunu yavaşça gevşetti ve son bir kez daha onlara bakmadan odayı terk etti.

Kapının önünde bekleyen uşağı Harrison'a dönüp sertçe, "Preston için bu gece kalabileceği bir oda hazırlayın," dedikten sonra çalışma odasının rahatlatmaktan uzak fakat şimdilik güven veren loşluğuna sığınmak için oradan uzaklaştı.

Adrian'ın öfkesi Preston'ı öldüresiye dövmeyi istemeyecek kadar yatışmıştı ama *bu* ondan hesap sormayacağı anlamına gelmiyordu. Kaldığı oda ikinci kattaydı ve ne tesadüftür ki Isabel'le karı koca oyunu oynadıklarında da o odada kalmıştı. *Bu* rezil bir şaka anlayışına sahip Harrison'ın fikri olabilirdi.

Kapıyı çalmaya gerek görmeden hızla içeri daldı. Amacı ona saygı göstermediğini kanıtlamak ya da... Ya da varsa içerideki misafiri gafil avlamaktı. Neyse ki oda yataktaki Preston dışında boştu. Hissettiği ferahlamayı görmezden gelip yatağın karşısındaki tekli koltuğa oturdu ve bacak bacak üzerine

Generated by CamScanner from intsig.com

attı. Onu ne kadar küçümsediği anlaşılsın diye gözlerinin içine bakmaya özen gösteriyordu. İyiden iyiye şişen sol gözüne, elmacık kemiğini üzerindeki kesiğe tatmin olarak baktı.

"Eğer yine dövmeye geldiysen hiç uğraşma pislik herif. Beni camdan atmanı tercih ederim," dedi Preston.

Adrian soğuk bir ifadeyle güldü. "İstemen yeterli."

Preston arkasındaki yastıkları düzeltip sırtını yasladı. "Buraya gelebileceğini sanmazdım. Seni çiçeklerle karşılayacağımı düşünecek kadar aptal değilsen tabii."

Preston sırıttı ama bu ona acı vermiş olmalı ki yüzünü buruşturdu. "Morgan ve Isabel her zaman bir aptal olduğumu söylerler. Demek boşuna değilmiş."

Adrian Isabel'in adını duymaktan pek de hoşnut kalmamıştı ama kaşınan yumruklarını bir kez daha kullanmamaya özen gösterecekti. "Cesur olduğunu inkâr edemem. Sadece buraya dönebildiğin için değil tüm bu olanlar için de."

"Bak... Özür dilemek bir işe yaramayacağı için denemiyorum bile. Sana karşılık vermedim çünkü bu dayağı hak etmiştim. Aslında içim rahatladı diyebilirim."

Adrian'ın kaşları bu itiraf karşısında kalktı. "O zaman ikinci bir dayağa da hayır demezsin, çünkü ben yeterince adil davranmadığımı düşünüyorum."

Preston, "Ah yeni bir dayak konusunda ne düşündüğümü söylemiştim," dedi pencereyi göstererek.

Adrian hiç üşenmeden yerinden kalkıp pencereyi açtı ve akşam melteminin içeri dolmasına izin verdi. Sonra pencere pervazına yaslanıp ceketinin iç cebinden çıkardığı puroyu yaktı. Purosundan derin bir nefes çekip, "Bana buraya neden geldiğini açıkla," dedi sertçe. Duman o konuşurken sözleriyle birlikte dudakları arasından süzülüyordu.

Preston tereddüt etmeksizin, "Isabel'i görmeye geldim," dediğinde Adrian'ın gözleri kısıldı. Elbette içinden geçenler için çok hafif bir tepkiydi onunki. Belki istediği gibi onu penceren atmanın vakti gelmişti çünkü daha fazla uğraşmak istemiyordu.

"Neden peki? Ondan yeterince faydalanamadığını mı düşünüyorsun?"

"Elbette değil. Onu merak ettiğim için buradayım... Tehlikede olduğunu öğrendim." Preston haddinden fazla sakindi ama gözlerindeki öfke parıltısı onun da kendisini tuttuğunu kanıtlıyordu.

"Muhtemelen senin yol açtığın tehlike, değil mi Preston?" dedi Adrian sakin bir ses tonuyla ama sükûneti aldatıcıydı.

"Benim yüzümden olduğu doğru ama asıl talihsizlik, Isabel'in aynı anda iki işe yaramaza çatmasıydı... Ben onu yüzüstü bıraktım, sen ise onu..." Sözünü yarım bırakıp nefretle ekledi: "Vivian konusunda bana kızmanı anlayabilirim ama bunun acısını Isabel'den çıkarman korkakçaydı."

Adrian keyifsizce güldü. "Korkakça mı? Bunu başkasının nişanlısını kaçırdıktan sonra tüm bedeli ödemesi için zavallı bir genç kızı tehlikenin ortasında bırakan kokarcanın söylemesi ne kadar da ironik."

"Kozlarını benimle paylaşmalıydın. Sınırsız imkânların ve üstün zekânla beni bulunduğum delikten çıkarmayı denemek yerine kolay bir kurban olarak Isabel'i seçtin."

Adrian öfkesini yine belli etmeden, "Az önce ona zavallı dediğimde sadece mecaz yapıyordum. Isabel asla bir kurban olmadı... O benimle baş etme konusunda oldukça iyiydi," dedi.

Preston'ın ifadesi yumuşadı, hatta Adrian'ın dağıtmak isteyeceği kadar sevecen bir hal aldı. "Elbette öyle, portakal hayatım boyunca tanıdığım en güçlü kadın. Ancak bu onu senin yöntemlerine karşı yeterince korunaklı hale getirmiyor... Onu kullanmamalıydın Henfield." Son sözleri söylerken sesi sadece Adrian'a özel o nefret dolu tonla çıkmıştı.

Adrian o an, ikisinin karı koca olduğunu düşündüğü zamanlarda fark ettiği şeyi hatırladı. Preston'ın Isabel'e karşı hissettiği şey sevgiydi, hem de oldukça büyük bir sevgi. Isabel'in yaşadığı yere gönderdiği özel dedektif ikisinin ço-

Generated by CamScanner from intsig.com

[illegible] arkadaş olduğunu söylemişti. Zaten verdiği [illegible] bilgiler de kısmen söylediği gibiydi.

Preston, o parlak kafasına şans olsaydı, Adrian'a değil, [illegible] pişman etmeyi denemek için tecrübeli dahi ettiği [illegible] Adrian da bundan memnun olurdu. Gerçek ve tahmin edilen bir kavgaya hayır diyemeyecek kadar öfkeliydi zira. Belli etmiyordu gerçi...

"Bir ahlaksızdan büyük ahlak dersleri... Oldukça ilginç," Preston aniden tavır değiştirip olanlardan utanç duyuyormuş gibi, "Vivian seni sevmiyordu... Annesinin açgözlülüğü yüzünden seninle nişanlandı ama pişman oldu... Bunun için özür dileyeceğim. Biz birbirinizi seviyoruz. Eğer benimle kozlarını paylaşmak istersen seni anlarım," diyebildi. Bu ilginçti. Yani Preston'ın söz konusu Isabel'ken takındığı korumacı ve cesur tavırları, diğer durumlarda tamamen yok oluyordu. Belli ki bu yüzden dayak yerken kılını bile kıpırdatmamıştı.

Adamın yüzüne birkaç saniye boş boş baktıktan sonra içinden geçenleri hiç çarpıtmadan dile getirdi. "Vivian umurumda değil. İsterseniz iki düzine çocuk yapın ya da isterseniz cehenneme gidin... Benim ilgilendiğim tek şey düzenbaz ellerinin bir daha nişanlım üzerinde dolaşmaması."

Preston'ın şüpheli bakışları artık düşmanlığını yansıtmaktan uzaktı. Sanki tüm olanlara kafa patlatıyormuş gibi bir hali vardı. Adrian ona hesap veriyormuş gibi görünmekten nefret etse de bu süre boyunca dikkatle onun bakışlarına karşılık verdi. Bir boy ölçüşme ya da bir güç gösterisi şeklinde geçen bir dakikaydı sadece ve her ikisi de sakince kabullenmişti.

Nihayet Preston gözlerini ilk kaçıran ve beklenmedik bir biçimde gülümseyen taraf oldu. Daha da ilginci, yastıklarına doğru kaykılırken genişleyen gülüşüyle birlikte neşesi adım adım kabarıyordu. Adrian bunun fiziksel yanını görebiliyordu çünkü Preston aklını kaçırmış gibi başını iki yana sallayıp aptalca sırıtmaya devam ediyordu.

Adrian'ın tahammülü buraya kadardı. Purosunu pembe çizgili duvar kâğıdına söndürdükten sonra açık pencereden dışarı fırlattı. "Canın cehenneme Preston. Bakıyorum da at kadar sağlam bir püşün. Pilotu pırtısı toplayıp evinden defolman için sana iki saat veriyorum. Eğer süre bitmeden seni hâlâ burada görürsem, hayallerinin de üstünde yüksek bir düşüş için hazırlan derim."

Preston bu sakin öfke gösterisinden etkilendiyse de belli etmiyordu ama en azından artık alenen gülmüyordu.

"Evime gelip beni kışkırtmadan önce de seni bulduğum yerde beynini dağıtma hakkına ve bunu yaptığım takdirde tüm İngiltere'nin desteğine sahiptim. Şansını fazla zorlamamanı tavsiye ederim."

Preston başını itaatle sallayıp tek elini kaldırdı. "Az önce cehenneme kadar yolumuz olduğunu söyleyişinden, artık Vivian ile ilgilenmediğin sonucunu çıkarttım, haklı mıyım?"

Adrian yatağın başında dikilip Preston'a tepeden bir bakış attı. Fakat cevap vermedi.

"Vivian'a bir zarar vermeyeceğine yemin et."

Adrian Preston'ın yakasını şiddetle kavradı ve üzerine doğru eğildi. "Benimle pazarlık etme! Sana ya da sevgiline zarar vermeyeceğim. Tabii canımı sıkmaya devam etmezsen."

Preston ciddiyetle başını salladı ve ona teşekkür etti. Ne var ki söyleyeceklerini bitirmemişti. Adrian odayı terk etmek üzereyken, her bir kelimeyi özellikle vurgulayarak ve dezavantajlı durumuna aldırmadan, "Isabel'i sakın üzmeye kalkma. Eğer öyle bir hata yaparsan, bu kez pembe çiçekli yatak örtülerinin arasında yatan sen olursun," dedi.

Adrian'ın tokmaktaki eli kısa bir an için duraksadı, dudakları anlık bir gülümsemeyle kıvrıldı. Cesur piç kurusuna bir kez daha bakmadan odadan çıkarken hissettiği şey öfke değil tuhaf bir ferahlamaydı. Nişanlısını ayartıp kaçıran adamı dövmüştü ki buraya kadar anormal bir şey yoktu. Garip olan, her yumruktan önce Vivian'ın soluk hayali ile değil de Isabel'in onun kolları arasındaki mutlu haliyle uyarılmış olmasıydı.

Generated by CamScanner from intsig.com

Benim Bella'mın dedi içinden... *Benim...*

Öte yandan Fredy, Adrian'ın odadan çıkışını takip eden ikinci saniyeden itibaren hiç durmadan gülüyordu. Anlaşılan birileri nişanlısını fena halde kıskanıyordu.

Genç adam hizmetçi zilini çaldıktan sonra ellerini ensesinde birleştirip keyifle arkasına yaslandı ve gerdiği bacaklarını birbirinin üzerine attı. Evet, üstünden bir inek sürüsü geçmiş gibi hissettiği doğruydu, fakat Henfield pisliğinin sözünde duracağını bilmenin verdiği huzur tüm ağrılara bedeldi. Bundan nasıl emin olduğunun önemi yoktu. Bir şekilde biliyordu sadece.

"Bu evde yiyecek bir şey yok mu Tanrı aşkına. Açlıktan ölüyorum."

Adrian onu çağırttığında Isabel odasında bir aşağı bir yukarı dolaşmakla meşguldü. Son bir saattir birbirinden yaratıcı fikirler türetmekten aklını kaçıracak kıvama gelmişti. Mesela *Fredy hayatta mıydı* sorusuna yanıt Morgan'dan gelmişti. Beyefendi dinleniyormuş... Açıkçası onun istirahatte olması, ıssız bir çukurda yatıyor olmasından daha inanılmazdı Isabel için. Sonra kendisi için endişelenmişti. Adrian Fredy ile ikisini sarmaş dolaş gördüğü için de öfkelenmiş olabilirdi ama bu fikri hemen kafasından uzaklaştırdı zira acı da olsa Adrian tarafından o kadar da önemsenmediğini biliyordu.

Aslında Adrian'ı yakından ilgilendiren tek bir sorun vardı, o da Fredy nişanlısını çalmıştı. Öfkesinin mantıkla açıklanabilecek tek gerekçesi buydu. Isabel onun Vivian'a bakışlarındaki yoğunluğu, arzuyu ve sevecenliği görmüştü. O kızı belki de âşıktı Adrian. Kaçıp gittiği zaman acı çekmiş ama bir şekilde saklamayı becermişti. Tanrı biliyor ya, geçmişte ya da hâlihazırda Adrian'ın Vivian'a âşık olduğunu düşünmek kalbinin demirden bir yumruğun içinde sıkışmasına benziyordu. Bunu aşmak zorundaydı.

Bir an için onunla görüşmemeyi düşündü. Böylece ona aşağıdaki gösteri için ne kadar kızdığını da göstermiş olurdu. Fakat bu doğru değildi. Çünkü Adrian ne kadar vahşi bir tepki vermiş olursa olsun Fredy sıkı bir dayağı çoktan hak etmişti. Kaldı ki *bu* Adrian'ın onu av köpeği ve tilki ilişkisinde olduğu gibi saklandığı yerden çıkarıp öldürmesinden daha iyiydi.

Aynaya son bir kez bakmaya karar verdi. Mesele ne olursa olsun uzun zamandan sonraki ilk karşılaşmalarında iyi görünmesi gerekiyordu. Tabii Adrian Minatour boğası öfkesinden arınmışsa ki Isabel'in öyle olduğunu ummaktan başka çaresi yoktu.

Saçlarını son kez gözden geçirdi, tüm gün boyunca giydiği elbisesini düzeltti ve dışarı çıktı.

Çalışma odasında yapılacaktı görüşme. *Oldukça resmi* diye geçirdi aklından ama sonra bu fikri kafasından attı çünkü onunla tüm konuşmalarını çalışma odasında yapmıştı.

Adrian masasındaki evraklara gömülmüş bir vaziyette çalışıyordu. Isabel içeri girince başını kaldırmaya gerek görmeden genç kıza karşısındaki koltuklardan birini gösterip işine devam etti. Isabel derin bir nefes aldı ve usulca bir koltuğa oturup bir süre daha beklemeye karar verdi. Ancak Adrian hâlâ oralı değildi. Bunun üzerine kaygan deri üzerinde itinalı bir çalışmayla ileri geri gidip gelmeye başladı. Çıkan rahatsız edici sesin dikkatini çekmesini umuyordu ki aynen öyle oldu. Her zaman işe yarardı.

Adrian'ın aşağıdan yukarıya doğru Isabel'e bakışında biraz tahammülsüzlük vardı. Isabel çenesini dikkat çekecek şekilde öne çıkarıp, "Konuşmak istemişsin," dedi zaten ikisinin de bildiği üzere.

Genç adam tüy kalemini dikkatle mürekkep hokkasının içine bıraktıktan sonra dağılmış birkaç evrakı kasti bir tembellikle topladı. Sonra bir top kâğıdı en ve boydan aynı hizaya gelmeleri için - ki zaten kâğıtlar son derece düzenliydi - masaya vururken, "Sen konuşmak istersin diye düşünmüştüm," dedi.

Generated by CamScanner from intsig.com

gerekiyor?"

Kâğıt topuyla ilgilenmeyi kesen Adrian dirseklerini masaya koydu, çenesini kenetlediği ellerinin üzerine yerleştirdi ve dalgınca, "Eğer vakitsiz gelmemiş olsaydım sahte kocanın ziyaretinden bana bahseder miydin Bella?" diye sordu.

Beklenmeyen soru karşısında Isabel açıkçası önce boş bulunmuştu. Daha sonra aklına gelen ilk şey yalan söylemekti ama hemen vazgeçip, "Hayır," dedi tüm dürüstlüğüyle.

Adrian *anlıyorum* der gibi başını birkaç kez salladı fakat ne düşündüğünü anlamak için yüzüne bakmak gereksiz bir uğraştı. "Beni bir kez daha kandıracaktın yani?"

"Bu bir varsayım."

"Az önce bir varsayım olmaktan çıktı. İtiraf ettin."

Isabel salakça savunmasını uzatmamalıydı. Başını Adrian'ın görüş alanından çıkacak şekilde diğer tarafa çevirip odayı incelermiş gibi yaptı. Bir yandan da sanki Adrian'ın varlığıyla ilgilenmediğini vurgulamak istercesine ensesini kaşıyordu.

"Başka neler geçiyor kafandan? Yani beni aptal yerine koymak senin için bu kadar kolay olduğuna göre daha yaratıcı şeyler de düşünüyor olmalısın."

Isabel bu suçlama karşısında, "İşte bu tam bir varsayım," diye bağırdı. "Fredy'nin ziyaretinden bahsetmiş olsaydım sinirlenecektin. Oysa son zamanlarda oldukça sakin görünüyordun. Tedbirli davranmayı aklımdan geçirdiğim için bana kurnaz bir yalancı gibi davranmana gerek yok. Üstelik az önce sana yalan söyleyeceğimi itiraf edecek kadar dürüst davrandım. Ayrıca bu açıklamayı yaparken, senin Fredy'nin geldiğini zaten bildiğini ve yine varsayımlar üzerine konuştuğumuzu hatırladıkça gülmek istiyorum." Isabel tam da söylediği gibi güldü. Fakat neşeyle değil asabiyetle...

"Kurnaz bir yalancısın," dedi Adrian hafifçe sırıtarak.

Isabel anında itiraz etti. "Değilim. Sadece bir yalan söyledim ve sen de yeterince kurnaz davranmama izin vermeyecek kadar çabuk kandın." Sözlerinin ne kadar cesur kaçtığını

fark etmesi çok sürmedi elbette. Ancak korktuğu gibi Adrian sinirlenmemişti.

"Koynuma girmeden önce bedelini ödemek üzere olduğun yalandan bahsediyorsun sanırım."

Isabel hemen bakışlarını kaçırdı. Acaba evlendiklerinde de bunu hatırlatmaya devam edecek miydi? Belki son nefesinde söyleyeceği söz *yalancı fahişe, senden nefret ediyorum* olacaktı. Bu pembe aşk hayallerine vurulan öyle büyük bir darbeydi ki Isabel birden ağlamak istedi. Kırgınlığını saklamak için özellikle ona bakmıyordu ama Adrian kalkıp yanına geldiğinde saklanacak bir yeri yoktu. Genç adam koltuğa oturmak yerine tepesinde dikildi. Isabel yan gözle ona bakınca görebildiği sadece devetüyü rengindeki pantolonuydu.

"Her neyse... Düzenbaz arkadaşın buraya geldiği için seni suçlamıyorum. Sadece kime sadık olman gerektiğini hatırla ve hareketlerimi sorgulama."

Isabel aniden yerinden kalktı. "Bu saçmalık... Hareketlerini sorgulamaktan kastın, sana karşılık bile vermeyen bir adamı öldüresiye dövmene mani olmaya çalışmam mı? Farkında mısın bilmem ama eğer sana karşılık verseydi bile tek bir şansı olmadığını bilecek kadar gözlerim görüyor. Sen... Sen öyle güçlü ve... Öyle büyüksün ki..." Sözlerine devam edemedi çünkü Adrian'ı güçlü kılan detaylarına fazlasıyla yakındı. Kaslarının gücü vücudundan yayılan ısıyla bile hissediliyordu ve bu ısı sadece endişelerini değil tatlı anılarını da canlandırıyordu.

Adrian'ın göğsü gülüşü yüzünden kıpırdayınca Isabel başını kaldırıp ona baktı.

"Bella beni sınama. Hata edersin," dedi Adrian yüzündeki gülüşle örtüşmeyen, tehdit edici bir tonla.

"Ne yaparsın? Tatlı Vivian'ının başından çıkaran adama yardım ettiğim için beni de mi döversin?" Tek sınanan kişi Adrian değildi.

"Tavırların fazlasıyla teşvik edici olsa da niyetim bu değil."

Generated by CamScanner from intsig.com

"Beni korkutamıyorsun. Fredy'yi görür görmez kızgın boğalar gibi saldırdığında ne dikkatimi çekti biliyor musun? Asıl yalancı olan sensin... Çünkü onu ve Vivian'ı umursamadığını söylemiştin. Fakat öyle umursuyordun ki ona saldırdığında eminim sadece Vivian'ın porselen yüzünü hayal ediyordun."

"Beni kışkırtmaya devam etmen durumunda yukarıda yatan suç ortağını pencereden atma ihtimalimi de kuvvetlendiriyorsun, haberin olsun. Ayrıca kıskanç kadınların ne kadar can sıkıcı olduklarını hatırlamamı sağladığın için sana teşekkür etmeyi düşünmüyorum."

Isabel gözlerini kocaman açıp parmağını Adrian'ın tam kalbinin üzerine bastırdı. "Kıskanç mı? Ben mi kıskancım? Deli misin sen?" Açıkçası bu isabetli tahmin karşısında ne diyeceğini şaşırmıştı. Adrian'ın kalp kırmayı umursamadan alay edecek kadar katı kalpli bir adam olduğunu daha önceden de biliyordu ama nişanlı oldukları kısacık süreçte onun daha yumuşak bir tarafını keşfettiğini düşünmüştü. Bunun göstermelik olabileceği neredeyse hiç aklına gelmemişti. Ah düzenbaz...

Hissettiği içerleme yüzünden ondan biraz uzaklaşmayı denedi ama koltuk tam arkasında olduğu için kıpırdayamadı. Aksi gibi Adrian da bir duvar gibi önünde durmakta ısrar ediyordu. Genç kız tek kurtuluş olarak gördüğü kendini koltuğa bırakma eylemini gerçekleştirecekken, Adrian kolundan tutup oturmasını engelledi. Isabel bir süre havada asılı kalır gibi oldu ama nişanlısı onu tek eliyle kaldırabilecek kadar güçlüydü. Aynı zamanda ipek kadar yumuşak dokunuşları vardı. Isabel hiç beklemediği bir anda yanaklarında gezinmeye başlayan parmakların yaşattığı ağır tahrik ile karşı karşıya kalmıştı.

"Sence sana zarar verebilir miyim Bella?" dedi genç adam zümrüt gözlerinde daha önce de gördüğü o bakışla Isabel'i kavururken. "Sana sadece güzel tenini okşamak dışında dokunamayacağımı anlamadın mı hâlâ?" Elinin tersiyle yanağı

nı okşadığında, Fredy'ye vururken açılan yaraları hissetti Isabel. Her şeye rağmen onun yaralı elini dudaklarına bastırmak isterdi... Yaklaşan dudaklara rehavetle baktı, nefes alışverişi hızlandı.

Hangisinin daha önemli olduğuna karar veremediği anlardan biriydi... Gurur ve öfkeyle karşı koyma zamanı mı yoksa aşkının teslimiyete olan yatkınlığına boyun eğip başlamak üzere olan öpücüğe kapılma zamanı mıydı şimdi? İkincisini kabullenmek ne kadar da kolaydı. Fakat yanlış olan bir şeyler vardı. Tıpkı şimdi olduğu gibi davranışlar hakareti sözlerden daha iyi açıklayabilirdi bazen. Adrian için ne ifade ettiğini hiçbir zaman tam olarak bilemeyecek olsa da o an emin olduğu şey bunun saygıyla ilgisi olmadığıydı.

Yakınlıklarının verdiği baş döndürücü hissi göz ardı etti. Ellerini adamın göğsüne dayayıp onu kendinden uzaklaştırmaya çalışırken, "Gitsem iyi olacak," dedi. "Daha dikkatli olmamız gerektiğini söyleyen sendin."

Adrian kısa bir an için hiç kıpırdamadı. Dudakları Isabel az önce başını yana çevirdiği için yanağına değmek üzereydi. Bir solukluk mesafeyi kat etmeden önce Isabel onun derin bir nefes alıp kokusunu içine çektiğini sandı, belki de yanılmıştı. Sonra sımsıcak dudaklar, alev gibi yanan tenine değdiğinde dizleri Isabel'i yolda bırakmak istermiş gibi titredi.

Adrian, "Kaç Isabel, uzaklaş benden..." dedi ama kolları onu sarmaya devam ediyordu.

Sanki kaçabilmesi mümkündü... Isabel bahçelerindeki çiçeklerin arasına ağ kuran örümcekleri iyi bilirdi. Öyle ince bir ağ kurarlardı ki aptal sinek kanatları ağa dolanana kadar başına ne geldiğini anlayamazdı bile. Fark edince çırpınarak kurtulmayı denerdi ve böylece ağ etrafını daha fazla sarardı. Kaçınılmaz son geldiğinde ise sineğin yapabildiği tek şey sadece bakmak olurdu. İşte Isabel aynen öyle bakıyordu Adrian'a...

Neyse ki Adrian gitmesine izin verdi. Kolları külçeler gibi iki yanına düşen Isabel kıpırdayamadı.

Generated by CamScanner from intsig.com

"Git artık, çalışmam gerekiyor."

Isabel buzlarını kırmaya başlayan bu sözler karşısında hem utandı hem de incindi. Sanki buraya gelmek için izin alan kendisiydi ve sanki onun kullanımına sunulmuş gibi kütüphaneyi kullanmıştı. Lanet olsun... Genç kız Adrian'ın kendisini annesiyle birlikte kapıya doğru yürüdü. Yüzünü görmemek için onunla aynı çizgide duruyordu. Yüzü gözükmüyordu ama şapkasıyla duyduğu Adrian'ı seslendi.

"Isabel..."

Isabel özellikle geciktirmeli olarak sadece başını çevirdi. Böylece Adrian gururunu yansıtan profilini görebilecekti. İlk onun yokluğunda çalıştığı pozlardan biriydi.

"Söylemeyi unuttum. Yarın Londra'ya gidiyorum."

Pozu anında bozulan genç kız neredeyse kendi etrafında fazladan bir tur atmasına neden olacak kadar hızla arkasına döndü ve "Ne? Neden?" diye bağırdı.

Nişanlısı istifini bozmadan, "Bir baloya davetliyiz. Resmi olarak ikimiz adına düzenlenen bir balo değil ama nişan ve Ağustos sonundaki düğün haberini vermek için bundan daha iyi bir fırsat olamaz. Gazetedeki nişan ilanından sonra herkes neler olduğunu merak edecektir," dedi.

"Ama bu nasıl olur? Yani insanlara ne diyeceğiz?"

"İnsanların konuşacakları şeyleri kontrol etmek istiyorsak onlara ne konuşmaları gerektiğini bizzat söylemeli ya da göstermeliyiz Isabel."

"Ben... Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum," diye itiraf etti Isabel.

Adrian çalışma masasının başına geçip deri sandalyeye oturdu. "Endişelenmene gerek kalmayacak. Londra'da büyük halamın evinde kalacaksın. O her konuda sana yardımcı olacaktır." Daha konuşmayı bitirmeden evraklarına gömülünce Isabel'i sorulması gereken sorularla baş başa bırakmış oldu.

Genç kız itiraz edebilirdi ya da gerçek bir kavga için tüm uygun şartlara sahip olmanın avantajını kullanabilirdi. Bu

da sadece çabuk gitmeliydi... Adrian'ın babası öldükten 7 yıl sonra Ellen alkolü bırakıp ve hayatlarına eski neşesini ve enerjisini sokup annesini onarıp, "Umarım onunla yatıyorsundur. Ben Freddy'yi görmeye gidiyorum." deyip odadan çıktı.

Generated by CamScanner from intsig.com

Yirmi İkinci Bölüm

Londra tam da beklediği gibiydi. Kasvetli, ıslak ve kötü kokulu... Şehre yağmurlu bir öğleden sonrasında vardılar, muhtemelen ilk izlenimindeki karamsarlığın nedeni de buydu. Ancak ciddi anlamda burnunu sızlatan kötü koku bir hayal ürünü ya da yağmura has bir şey olamazdı.

Adrian'ın halası şehir merkezindeki evinde yaşıyordu. Isabel yol boyunca Adrian'ın soğuk sesiyle söylediklerini can kulağıyla dinlemişti ve öğrendiğine göre büyük hala da bir kontesti. Çok net hatırlamamakla birlikte Catherdam Kontesi olmalıydı. Bir süredir unvanlarla ilgili bir sorunu olduğu için birkaç gün boyunca yanında kalacağı yaşlı kadının da bir soylu olması, sosyeteyle yüzleşmek üzere olan nişanlı diğer kızlar kadar içini rahatlatmıyordu. Hem onun Morgan'ı vardı.

Kontesin evi Henfield'dan sonra boyut bakımından gerçek anlamda bir hayal kırıklığıydı ama cadde üzerindeki diğer evlere bakınca bunun genel bir durum olduğu sonucuna varmak mümkündü. Hem Adrian halasının Oxford civarında büyük bir arazi üzerine inşa edilmiş görkemli bir evi daha olduğunu söylemişti. Londra'da bulunma nedeni ise zümre zevklerine hitap eden Londra gecelerini asla kaçırmak istememesiymiş. Şimdi hatırlıyordu da Adrian aynen bu kelimeleri kullanırken hafiften gülümsemişti.

Kontes elbette onları kapıda karşılamamıştı. Adrian kapıdaki uşakla son derece samimi bir şekilde selamlaştıktan

sonra arkasından gelen hanımlara - Isabel ve Morgan elbette - dönerek, "Buyurun hanımlar," deyip içeri doğru yol gösterdi. Bu Morgan'a göre sevimli bir hareketti ki dadısı Adrian'a karşı sıcak hisler besliyordu bir süredir. Isabel ise onun özellikle kendisine yönelik tutumlarda açık bir alaycılık ve samimiyetsizlik gözlüyordu. Aynı şeyi dün akşam yemeğinde de sezmişti. Fredy'yi dövdüğünden beri Adrian Isabel'e karşı alaycı bir soğukluktaydı. Fredy'nin genç kızın yaptığı oda ziyaretinden iki saat sonra gitmiş olması bile bu soğukluğu yok etmemişti. *Her neyse...*

İçeri alındıkları oda göz kamaştırıcı bir pembelikteydi. Komik ama halılar bile tozpembeydi ki Isabel basıp basmama konusunda tereddüt etti bir an. Aynı şekilde Morgan da ilgili ve küçümseyici bir şekilde odayı inceliyordu. Aralarındaki en rahat kişi tabiatıyla Adrian'dı... Ancak giydiği siyah ceket ve krem rengi pantolonun ona kattığı erkeksi havasıyla son derece kadınsı olan bu odada insanı güldürecek kadar sıra dışı görünüyordu.

"Halam şimdi gelir, lütfen oturun."

Isabel genç adama bir bakış atıp çiçekli koltuklardan birine ilişti. Morgan da hemen yanındaydı ve açıkça söylemek gerekirse Isabel onun kadar rahat değildi. Bunu açıklamak mümkün değildi ama yaşlı kadın üzerindeki berbat ve gri elbiseyle bile Isabel'in son moda koyu mavi yolculuk elbisesiyle olduğundan daha mağrur görünüyordu.

"Rahatlamaya çalış Isabel. Halam olayların gerçek yüzünü bilmiyor."

Adrian'ın onu izlediğinden habersiz olan genç kız ilk önce şaşırdı, fakat hemen sonra yolculuk boyunca kafasını kurcalayan konuya değinmenin faydasını gördü.

"Bu beni rahatlatmıyor. Diğer durumu açıklamak da pek kolay değil. Yani neredeyse bir dul olduğumu..."

"Bunu daha önce konuşmuştuk. Preston'la boşanma anlaşmasını o Henfield'dayken yaptığınızı söyleyeceğiz. Dedikoduların önüne geçmek insanlara nefes almalarını yasakla-

Generated by CamScanner from intsig.com

mak gibi bir şey. Ama bu konuda da endişelenme zira herkes hakkımda ne konuştuğuna dikkat etmesi gerektiğini bilir."

Kız tam, "Senin için söylemesi kolay..." diyordu ki kapı açıldı ve içeri tarihi eser olabilecek kadar eski bir kadın girdi. Tanrı aşkına bu kadın en az yüz yaşında olmalıydı ancak Adrian'ın yetmiş yedi dediğinden emindi. Belki de yüz yetmiş yedi demişti...

Isabel yerinden kalkmayı unuttuğunu fark edince hemen ayağa fırladı ama bir şey söylemesine gerek kalmadan Adrian halasına, "Halacığım, harika görünüyorsun," deyip kadının sarkık yanaklarından öptü. Yalancı düzenbaz bunu yaparken bir hayli eğilmek zorunda kalmıştı.

Isabel kadının da onu öpüşünü izlerken bir yandan da Adrian'ın abartılı iltifatı karşısında gülüyordu.

"En az Tutankamon'un mumyası kadar iyi göründüğüme eminim. Ah sen ve şu kibar yalanların yok mu Adrian?"

Adrian gülümseyerek, "Tutankamon mu?" dedi. "Oysa ben sende Kleopatra'nın ışıltısını görüyordum."

Büyük hala yüz yetmiş yedi yaşına yakışan, dumanlı öksürüğe benzer bir kahkaha attı. Belli ki bu iltifat küflü damarlarındaki kuruyan kanı tekrar akışkan hale getirmişti. Ah tabii bunda şaşılacak bir şey yoktu çünkü Isabel bile iltifatların muhatabı olmamasına rağmen heyecanlanmış sayılırdı.

"Baksana Isabel, kadın erimiş de akmak üzereymiş gibi duruyor."

Isabel Morgan'ın bıyık altından gülen yüzüne bakınca dayanamayıp kıkırdadı. Tabii böylece dikkatlerin üzerinde toplanmasını da sağlamış oldu.

Kontesin seveceen yüzü Isabel'i incelerken soğuk ve hesapçı bir hal alıyor, hatta küçük adımlarla kıza yaklaşırken gittikçe at simsarlarına benzemeye başlıyordu.

"Demek Isabel sensin..."

Isabel reverans yapmadığını hatırlayınca hatasını her zamanki gibi başarısız bir şekilde telafi etti. "Evet leydim, ben Isabella Gwen Sullivan," dedi.

"Sullivan mı? Preston mı?"

O sırada Adrian araya girdi. "Artık sadece Sullivan... Yakında da benim soyadımı taşıyacak bildiğin üzere."

Isabel tam olarak emin değildi ama Adrian'ın hafiften halasını ikaz etmiş olabileceğini düşünmüştü bir an. Sanki *o kız benim karım olacak, ne konuştuğuna dikkat et* demeye çalışmıştı.

Büyük hala bir süre daha Isabel'i inceledikten sonra aniden Morgan'a döndü. "Peki ya siz?"

Morgan cevap vermeden önce bekledi... Bekledi... Neredeyse on saniye boyunca sesini çıkarmadan, Isabel'i ve diğer tüm ölümlüleri derinden sarsan o tepeden bakışıyla kontesi süzdü. "Morgan Thame..." dedi sonra soğuk bir ses tonuyla. "Isabel'in dadısıyım."

Isabel iki kadın arasında gezinen cızırtıları neredeyse görebilecek durumdaydı.

"Hmmm... Şaperon olmak için uygun bir unvanınız yoktur sanırım."

Morgan ters bir şeyler söyleyecekti. Bu o kadar belliydi ki Isabel onu engellemek için herhangi bir şekilde araya girmek zorundaydı. Ah neyse ki Adrian daha önce yetişerek duruma el koydu. "Isabel'e birkaç gün boyunca sen şaperonluk yapacaksın hala, hatırlıyorsun değil mi? Morgan aileden biri ve Isabel ile birlikte olması benim de arzu ettiğim bir şey." Sanki kadının belirgin bir unutkanlık sorunu vardı da Adrian tane tane konuşursa her şeyi hatırlayacaktı. Aslında öyle de oldu... Kadın aniden aydınlandı, hatta hafiften gülümsedi.

Kontes Morgan'la vakit kaybetmeyi kesip tekrar Isabel'e dönünce kız da onu inceledi ister istemez. Saçları beyazdı... Gri değil, kar beyazdı ama bu ona sevimli bir hava vermiyordu. Gözleri ise griydi. Tam güvercin grisi... Dudakları yoktu, daha doğrusu dudaklarının olması gereken yerde sadece düz bir çizgi varmış gibi görünüyordu. Etrafı susuz kalmış topraklar gibi dikine kırışıklıklarla çevriliydi. Kaşları da yoktu ki Isabel bunu yadırgamadı çünkü Morgan'ın da yoktu. En ilginç yeri buruşuk yanaklarıydı. Isabel onun akmak üzereymiş

Generated by CamScanner from intsig.com

miş gibi duran yanağına dokunmak için elini kaldırmaya yel-
tendi bir an, fakat hemen toparlanıp Adrian'a doğru bakıp

Ne de güzel bakıyordu lanet olası... Isabel o güne kadar
aşık olduğunu anlamamış olsaydı o an kesinlikle anlardı. Ba-
dakları belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Isabel'e
aşağıdan yukarıya doğru bakışında gizemli bir şeyler vardı.
ama bir anlamda tanıdıktı. Sevişirlerken sarf edilen tatlı il-
tifatlar eşliğinde gördüklerine benzemiyordu bakışı... Belki
daha öncesinden... Belki de Isabel'in yalanlarını öğrenme-
den önce baktığı gibi ilgiyle, merakla ve çapkınca bakıyordu.
Daha önce bunu fark edememiş olması ne kadar da ilginçti.
Mesela yemek masasında defalarca göz göze gelmişlerdi. Ay-
nen böyle bakmıştı o zaman da Adrian ona... Doğru kelime
çapkınca idi. *Aman Tanrım* dedi içinden...

Yanaklarının yandığını hissedince aniden bakışlarını ka-
çırıp yaşlı kontese odaklandı ancak kadını gördüğü an gözle
görülür biçimde irkilmeden edemedi.

"Genç kızlar gibi kızarıyorsun." Bu büyük halanın doğal
bir tespitiydi, tenkit içermiyordu.

Fakat Morgan anaç bir şekilde araya girdi. "O bir genç kız
zaten."

"Ah... Boşanmış bir genç kız diyelim o zaman. Kulağa ne
kadar saçma geldiğini söylememe gerek bile yok."

"Yeğenin Kleopatra ile ilgili saçmalarken ben de aynı şeyi
düşünmüştüm."

İki kadın gözlerinden ateşler çıkararak birbirlerine bak-
maya devam ettiler. Açıkçası ikisi arasındaki kapışmanın na-
sıl sonuçlanacağını bilmek imkânsızdı, fakat Isabel hayalet
tarafıyla onları yerde yuvarlanırken hayal etmekten kaçamadı
ve tabii haliyle güldü.

"Hanımlar, güzel bayanlar... Halacığım misafirlere ola-
larını göstermeyecek misin?"

Yaşlı kontes Adrian'a döndü. Ona bakarken kırma gibi
tatlı ve yumuşak bir şeye dönüşüyordu. "Sen akşam yeme-
ğine kalacak mısın?"

*"Maalesef kalamayacağım. Bir saat sonra Oxford'daki ara-
zinin satın alma işlemleri için emlakçıyla görüşmem lazım.
Yarın dönerim."*

Isabel hayal kırıklığı içinde Adrian'a baktı. Ve sadece bak-
makla da kalmadı. "Gideceğini bilmiyordum... Sanmıştım ki
sen de burada kalırsın..."

Adrian tek kaşını kaldırıp çarpık bir şekilde gülümsedi.
"Londra'da yaşadığım bir evim var Isabel." Eğer yalnız olsa-
lardı, bu yumuşak sözleri samimi bir öpücük takip edebilirdi
pekâlâ.

"Adrian'ın burada kalması mümkün değil. Hatta nişanlılı-
ğınız sürdüğü müddetçe aynı çatı altında bir gece geçirmeniz
bile kabul edilemez." Kontesin sadece sözleri değil çipil göz-
leri de ikaz yüklüydü. Isabel'in Adrian ile aynı çatı altında,
hatta yıldızların altında yaptığını bilse herhalde asırlık yaşamı
son bulurdu. "Artık nişan ilanınız da yayınlandığına göre be-
nim bulunmadığım hiçbir ortamda bir araya gelmeniz yakı-
şık almaz."

"Ben ne güne duruyorum," dedi Morgan içerlemiş bir ta-
vırla.

"Senin işin Isabel altı yaşını doldurduğu gün bitmiş ama
farkında değilsin hanımefendi," diye karşılık verdi yaşlı kon-
tes burnunu kibirle kaldırarak.

Tabii damarına basılan Morgan'ın yaralı ayı kadar tehlike-
li olduğunu sadece Isabel bilirdi. Ayrıca Isabel'in altı yaşın-
dayken annesini kaybetmiş olduğu gerçeği de vardı. "Senin
de yarım asır önce ölmüş olman gerekirdi."

Dehşete kapılan Isabel derin bir nefes alıp daha fazla ko-
nuşmasına mani olmak adına dadısının koluna asıldı. "Mor-
gan lütfen sus!"

Öte yandan Adrian... Gülüyordu. Adrian gerçekten bıyık
altından gülüyordu.

"Adrian! Bu seviyesiz kadının evimde kalmasını sen mi
uygun gördün? Aklından zorun mu var senin?"

"Hala, Morgan lütfen tırnaklarınızı göstermeden bir süre

Generated by CamScanner from intsig.com

dayanmayı deneyin. Isabel ile nişanımız resmen ilan edilmiş durumda ama hassasiyetin siz de farkındasınız. Bu nedenle katılacağımız balo özellikle Isabel için fazlasıyla önemli. Şimdi misafirlerimizin akşam yemeği öncesi odalarına çekilmelerini öneriyorum."

Bu tatmin edici bir ikaz sayılmazdı ama garip bir şekilde işe yaramıştı. Morgan mahcubiyet hissedecek tipte bir kadın olmayabilirdi fakat ne yapması gerektiğini hatırlamış gibi sessizliğe gömülmüştü. Aynı şekilde ev sahibi de sıralamak istediği hakaretleri soylu donukluğuyla maskeleyerek Morgan'a soğuk soğuk bakmış, sonra da odadaki zili çalıp beklemeye başlamıştı.

Sadece saniyeler sonra kapıda onları karşılayan uşak odada belirince, "Bates, misafirlere odalarını göster. Akşam yemeği saatini ve saat konusunda ne kadar hassas olduğumu da bildir lütfen. Ben yeğenim ile küçük bir konuşma yapacağım," dedi yaşlı kontes.

"Emredersiniz leydim... Beni takip eder misiniz?" dedi Bates saygıyla.

Isabel uşağın peşine takılmadan önce Adrian'a baktı. Göz göze geldiler, sonra başını belli belirsiz salladı genç adam. Nedense *bu* Isabel'i rahatlatan bir hareketti ki daha fazla beklemeden odadan ayrılmak üzere arkasını döndü. Tam o anda kontes, "Bunun Eleanor ile ilgili olabileceğini hiç düşünmezdim çocuğum... O kız..." dedi ama Isabel kadının sözlerinin tamamını duyamadan odadan çıkmış bulunmuştu.

İçten içe bir genç kıza hiç yakışmayacak şekilde küfretti. Lanet olsun bunun Adrian'ın ölen karısıyla ne ilgisi vardı? Ve yine lanet olsun, neden birileri onu ilk kez gördüğünde hep Eleanor'dan bahsediyordu?

Isabel saklandığı delikten başını çıkardı ve kontesin etrafta olup olmadığını kontrol etti. Burası balonun milyonlarca mumla sağlanan aydınlığına göre loş ve korunaklıydı. Tabii tam anlamıyla saklanmış sayılmazdı zira konuşlandığı balkonda onun gibi ortamdan sıkılan iki kız daha vardı. Onları görmezden gelip etrafı kolladı ancak gördüklerinden hoşlandığı pek söylenemezdi. Kontes görünürlerde yoktu - ki Isabel'i aradığı kesindi - ama rahatsız edici kalabalık artmış gibiydi sanki. O sırada balkondaki iki kız anlaşmış gibi aynı anda içeri girince Isabel omuz silkti.

Yaklaşık bir saattir baloda olmasına rağmen onlarca yıl yaşlanmış gibi hissetmesine şaşmamak lazımdı çünkü salona adımını attığı andan itibaren tepelerinde merak, fesatlık ve acıma bulutlarıyla dolaşan bir kalabalıkla karşılaşmıştı. Hepsinin ortak özelliği aşırı ilgiydi ve Isabel bu yüzden dans etmekten bile kaçınıyordu. Zaten saklanma nedenlerinden biri de buydu. Lanet olsun, dans konusunda yeterince iyi değildi. Kaldı ki dans edecek durumu da yoktu. Adrian neredeydi? Tüm isteksizliğine rağmen onun kendisini bu halde görmesini isterdi.

Harika görünüyordu ki bunun aksini iddia edebilecek herhangi birini yaprak yeşili ipek tuvaletinin arkasından uzanan kuyrukla boğabilirdi. Bu akşam başka biri gibiydi. Daha önce kendisiyle ilgili hiç böyle bir tespit yapmamıştı çünkü bilindiği gibi o hep Isabel'di.

Elbisenin kare yakası biraz cüretkârdı. Gerçi Henfield'da göğüslerinin altına mendil koyduğunda da bu kadar cömert bir dekolte sergilemişti ama şimdiki çıplaklığı sadece teninde değil aynı zamanda ruhundaydı.

Zarif bir kızdı, bunu biliyordu ama bu akşam zarafeti sadece vücuduyla ilgili değildi. Saçları eve gelen kuaför tarafından daha önce hiç denemediği bir şekilde toplanmıştı. Kadın, Isabel'in saçlarının çarpıcı özelliklerini saklamanın bir ziyan olacağını abartılı bir İngilizce ile açıklarken ona bir sanat eseriymiş gibi davranmıştı. Neticede karar kıldığı ortaçağa özgü model ise oldukça başarılıydı. Kulak hizasındaki iki örgü

Generated by CamScanner from intsig.com

başının arkasında birleştirdikten sonra saçının bir kısmı sı-
tından aşağıya, beline doğru dökülüyordu. Çılgın kıvırcıklar
kuaförün kullandığı krem ile daha baş edilebilir ve mantık-
zam bir hal almıştı. Eğer saç modeli üzerine kafa yorsaydı
aynı modeli kendi başına beş para vermeden de yapabile-
ğini düşünür, hatta bunu deneyip kesin başarısızlıktan sonra
da vazgeçerdi. Aynı anda hem sade hem de gösterişli bir
şıklığa gitti ve havalı bir şekilde başını arkaya doğru eğip
saçlarına hafifçe dağıtarak dağınıklandırdı.

Elbisesi mükemmeldi. Yeşili bütün koyu sevdiği ama bu elbisenin rengi hafif kirpeliğinden yeşil-
yazın ilk aylarındaki ağaçların canlılığındaydı. İnanılmaz
Göğüs altındaki gümüş kalın şeritten sonra kalıbı şekil-
gibi dökülerek ayaklarına kadar kusursuzca iniyordu.

Morgan'a kalırsa yakayı daha edepli bir hale getirmek için
biraz oynamakta fayda vardı fakat kontes aksini düşünüyor-
du. Ne de olsa o bir duldu ve dul kadınlar genç kızlardan iki
parmak daha özgür olma hakkına sahipti.

Hazırlık aşamasında iki yaşlı kadının birbirine girme riski
sürekli bir gerginliği de beraberinde getirmişti. Tanrı'ya şü-
kür Morgan Isabel'in hazırlanması işini başarılı bir hizmet-
çiye bırakmakta sakınca görmediğinden odada fazlaca bulun-
mamıştı. O olmayınca büyük hala da etrafta görünmemişti
haliyle. Çocuk gibiydiler ve bunu onların üçte biri yaşındaki
bir kızın fark etmesi kesinlikle pek de hoşlarına gitmezdi.

Adrian'ın gelip gelmediğini kontrol etmek için tekrar sa-
lona baktı ama dans eden kalabalık yüzünden kimseyi göre-
medi. Çaresizce kapıdan uzaklaşıp balkon korkuluklarına doğ-
ru yürüdü. Bu gece hava güzeldi. Aşağıdaki gül bahçesinden
hoş kokuları beraberinde getiren meltem tatlı bir serinlik de
veriyordu. Korkuluklara tutunup derin derin solurken göz-
lerini kapadı. Bu anı daha önce de yaşamış olabilir miydi?
Ah... Tabii ya... Henfield'da... Adrian gelmiş ve ödünü ko-
parmıştı.

"Dejavu..."

Isabel korkuyla sıçrayıp hemen arkasını döndü. Senaryo
değişmemişti belli ki... Ve Adrian da aynı şeyi düşünüyor-
du.

"İyi geceler Bayan Sullivan..."

Isabel Adrian'ın kusursuz gözlerine apaçık bakakaldı.
Duman rengi ceketinin geniş omuzlarındaki genişliğini,
açık renk pantolonun güçlü kaslarını sarışını hazmetmiş ama
gecenin ilerleyen saatlerinde onu detaylarıyla incelemeye fırsat
olacaktı.

"Gezintiğim için beni affet."

Isabel biraz daha susarsa zekâsıyla ilgili yanlış – belki de
doğru – bir izlenim vereceği endişesini hissedene kadar ona
baktı, sonra normal olmayan bir sükûnetle, "Ben de güzel
havanın tadını çıkarıyordum," dedi.

"Bana saklanıyormuşsun gibi gelmişti oysa."

Genç kız burun kıvırdıysa da itiraf etti. "Saklanmak için
harika sebeplerim vardı."

"Seni korumak için yanında olmalıydım sanırım."

"Korumana değil ama insanlara laf yetiştirebilmek için
dilime ihtiyacım vardı," dedi genç kız, tabii anında pişman
oldu.

Kaşları ilgiyle kalkan Adrian tehlikeli bir yavaşlıkla Isabel'e
yaklaşmaya başladı. "Arzun buysa..." dedikten sonra genç kız
daha ne olduğunu anlayamadan dudaklarını dudaklarına bas-
tırdı ve sonra Isabel'in de arzuladığı gibi dilini dudaklarının
arasından içeri kaydırdı.

Vaat dolu ve baştan çıkarıcı bir öpücüktü bu. Isabel'in
şoku atlatma süresi, Adrian'a verdiği tepkilerin ne kadar hızlı
olduğu düşünülürse standart sayılırdı. Elleri adamın ceke-
tinin yakasına asılırken, parmak ucuna yükselerek öpüşüne
karşılık vermeye başladı. Yer ve zaman kavramını utanmaz
bir fütursuzlukla yitirdiği tanıdık başka bir anı ama Adrian
bunu hatırlatmak ister gibi Isabel'in bileklerini kavradı bir-
den ve geri çekildi.

Generated by CamScanner from intsig.com

İkisi de nefes nefese kalmıştı... Geri çekilen Adrian onun da bu konuda ne kadar zorlandığı yüzündeki çarpık ifadeden belli oluyordu. "Kanın kaynıyor Bella... Beni de yakıyorsun."

Isabel yutkundu. Yüzü günebakan çiçekleri gibi Adrian'a dönüktü.

"Dans et benimle."

Isabel sadece başını salladı ve Adrian'ın onu bu sefer dans etmek için kollarına almasına izin verdi.

İlk dansları mıydı bu? İlk sevişmeleri kadar anlamlıydı. Genç kız gülmek istedi ama beceremedi. Bir vals parçası çalıyordu ama balkon valsın serbest salınımları için yeterince büyük değildi. Normalden daha yakın, hatta skandal çıkaracak kadar iç içeydiler. Aralarında olması gereken bir kol mesafesi yerine öpüştükleri anın samimi teması vardı. Adrian'ın tek eli belini sıkıca sarmış, diğeri de elini kavramıştı. Isabel'in göğüsleri, adamın gövdesine değdiği yerlerde cesur dekolte-sinden dışarı fırlayacakmış gibiydi... Ve Adrian da bunun fazlasıyla farkındaydı.

Genç kız onun iç geçirdiğini duyunca farkında olmadan güldü.

"Mutlusun?" Bu bir tespit değil soruydu.

"Aslında değilim..." dedi Isabel. "Endişeliyim ve kafam karışık."

"Sebebi dans mı?"

"Kafa karışıklığı için iyi bir gerekçe... Ama asıl mesele dışarıdakiler," diye itiraf etti.

"Onlardan korktuğuna inanmıyorum," dedi Adrian onu döndürürken. "Benimle baş ederken yaptığını yap. Çileden çıkar hepsini."

"Yöntemini keşfetmeye çalışıyorum."

Adrian, "Erkekler üzerinde kullanman gereken taktiği biliyorum ama bunu kullanmandan hoşlanır mıyım emin değilim. Etrafta senin yüzünden baştan çıkmış birini görmeye katlanacağımı sanmıyorum çünkü. Kadınlar konusunda da kafanın takma. Böyle hafızası kesinlikle yalnız bir sevgilidir... Ve tabii dilimi emmemize müsaadesi. Beyaz Sulliven," deyip boynuna değdi.

Ancak dudakları birleşemeden büyük halanın sesi işitildi. "Ah bir bu eksikti. Skandallarla uğraşmayacak kadar yaşlı bir kadınım ben."

Genç adamın kollarından aceleyle kurtulmak isteyen Isabel'in aksine Adrian son derece tembel bir şekilde ondan uzaklaştı ama elleri hâlâ kızın belindeydi. "Hala skandalların seni ne kadar heyecanlandırdığını iyi bilirim."

"Benim yaşımdaki bir kadın için heyecanın iyi bir şey olduğunu da nereden çıkardın? Ayrıca skandalları eğlenceli yapan dışarıdan izlemektir evladım."

Yaşlı kadın Isabel'in eline yapışıp onu balkon dışına çekiştirirken, "Bakire bir kızı koynuna almadığın sürece benim için hâlâ fazlasıyla masumsun Adrian. Her neyse, önce Isabel ve ben gireceğiz salona. Senin birkaç dakika sonra görünmende fayda var. Bu sürede temiz havanın tadını çıkar ve toparlan," dedi imalı bir şekilde ve genç kıza söz hakkı tanımadan onu içeri soktu. "Dul kadınların da uyması gereken görgü kuralları vardır kızım. Adrian zor durumunu daha da zorlaştıracak gibi görünüyor. Evlenene kadar birbirinizi görmemeniz en iyisi."

"Dul olmanın nesi kötü anlamıyorum. Hem sadece birkaç hafta evli kaldım sayılır. Bu beni diğerlerinden ayırmaz mı?"

"Ah seni diğerlerinden ayırması gereken ince detay artık olmadığına göre sen de onlardan birisin kızım. Tabii bir kocan olmadığını da hatırlatmama gerek yok sanırım."

Isabel konunun bekâret olduğunu hemen anlamıştı elbette. Bu açıdan bakınca kadın haklı sayılırdı zira Isabel o ince detayın icabına çoktan bakmıştı.

"Ayrıca son derece ateşli olduğunu da gözden kaçırdım sanma. *Bu* genç kızlardan beklenmeyen bir meziyettir."

Isabel anında kızardı - ki kadın ne kadar ateşli olduğunu varsayıyordu sadece - ve başını önüne eğip kontesin daha

Generated by CamScanner from intsig.com

sonra söylediklerine kulaklarını tıkadı. Çünkü çoğunlukla dul kadınların zavallılığından bahsediyordu. Öyle ki tüm dulların potansiyel sokak kadını olduğunu bile iddia etmeye başlayabilirdi. Tabii kendisinin de dul olduğuna değinmeye gerek yoktu.

Bu sırada dans sona ermiş, sohbet - elbette masumane olmayan bir sohbet - köşede dans edenleri izleyenlerin tekelinden çıkıp tüm salonu sarmıştı. Isabel dikkatli bakışları fazlasıyla üzerinde hissediyordu. Kontesin koluna girip kimseye bakmadan ve Morgan'ın tavsiye ettiği gibi başını dikleştirip salonun içlerine doğru ilerledi.

Geceye katılanların bir kısmı Isabel'in Henfield'da gördüğü kişilerdi. Bu ortak nokta onlara, sanki Isabel'le aralarında özel bir sır varmış gibi manidar bakışlar atma hakkı veriyor olmalıydı. Yok da değildi aslında...

"Adele seni görmek ne güzel!"

Adele mi? Isabel sesin sahibini görmeden de biliyordu. Lanet kontlardan sempatik olanıydı. Eğer o buradaysa sonuncu kan olanının da yakınlarda olması muhtemeldi. Yavaşça ve açık bir isteksizlikle arkasını döndü. İsminin Adele olduğunu yeni öğrendiği büyük hala, Abbey Konte öpebilsin diye elini ona uzatmıştı. Yüzündeki kadınsı ifade karşısında Isabel kahkaha atmamak için gözlerini kaçırmaya mecbur kaldı ve biraz geriledi.

"Seni görmek de güzel çocuğum. Brendan yok mu?"

O sırada Isabel'in daha önce görmediği iki kadın da yanlarına gelmişti.

"Ah Brendan Londra'da değil Leydi Eaglestone. Eksik olmasın Stephan bize eşlik etmeyi teklif etti. Bu geceyi asla kaçıramazdık." Konuşan orta yaşın üzerinde sarışın bir kadındı. Yüzündeki olgunluk kırışıklıkları güzelliğini gölgeleyemeyen kadın hakkındaki ikinci izlenimi ise onu birine benzettiğiydi. Büyük halanın kadınlarla kucaklaştığını görünce merakı iyice arttı.

"Eminim yine iş peşinde koşuyordur. Böyle giderse bu çocuğun evlenmesi bir hayal," dedi büyük hala ve diğer kadına döndü. "Portia harika görünüyorsun," dedi daha genç görünen siyah saçlı kadını öperken.

"Leydim, harika olan asıl sizsiniz. Etrafınızı aydınlatıyorsunuz."

Isabel iyiden iyiye basturan gülüşünü engellemek için dudaklarını ısırdı. Durum samimiyetsiz değildi ama tuhafu açıkçası.

Sonra sarışın kadın lafa girdi tekrar. "Haklısınız, aynı fikirdeyim. Artık umudumu kaybetmemeye çalışıyorum. Bir sene öncesine kadar ne zaman evlilikten bahsetsem sinirleniyordu ama şimdi umursamıyor bile. Sanırım ne düşündüğümle ilgilenmiyor."

"Eminim öyle değildir ama bazı erkeler zordur bilirsin. Özellikle de Brendan gibi erkekler için itinayla çalışmak gerekir Maddy. Zor ama imkânsız değil."

Ah demek bu kadın somurtkan kontun annesiydi. Demek bu yüzden onu daha önce bir yerlerde gördüğünü düşünmüştü... Isabel bu tespiti yaptıktan sonra yeni bir şaşkınlığa düştü. O boz adamın böyle tatlı bir annesinin olması ne kadar ilginçti. Isabel boğazından komik bir gülüş kaçınca kimsenin duymadığını kontrol etmek için etrafına baktı. Abbey Konte tavrını incelemekle meşguldü. Belli ki konu ilgisini çekememişti. Derken göz göze geldiler ki Isabel için bir gülümseme kaçırılmazdı. Adama sıcak bir şekilde gülümseyince, kont da ona göz kırparak karşılık verdi, bu esnada aralarında sıcak bir şeylerin geliştiğini söylemek pekâlâ mümkündü.

Büyük hala tatlı bir sesle, "Isabella gel hayatım, seni Leighton Kontesi ile tanıştırayım," dedi. Ama Isabel yanından geçmek üzereyken kulağına doğru eğilip ekledi: "Utanman gereken bir şey yoksa asla arkalarda saklanma."

Isabel pek de içten olmayan bir gülümsemeyle önce büyük halaya sonra da diğer kontese baktı, fakat yüzündeki sıcak tebessüm birdenbire donan sarışın kadın yine o tepkiyi verdi.

"Eleanor?"

Generated by CamScanner from intsig.com

Bu kadarı da fazlaydı... Kadının yüzü beyazlaştıkça Isabel'in öfkesi artıyordu. Sonra adı Portia olan diğer kadının nefesini hızla içine çektiğini işitti ve aynı öfkeyle ona baktı. "Adım Isabel... Eleanor değil," dedi ciddi bir şekilde.

Neden bazı insanlar onu ilk gördüğünde hep aynı tepkiyi veriyordu? Lanet olsun Adrian'ın ölen karısıyla ne ilgisi vardı her şeyin? Birden yeni bir aydınlanmayla dizlerinin bağı çözülür gibi oldu. Leighton Kontesi'ne bakarken daha önce bilmediği şeyi fark etmiş olmak, öyle derin bir kederi de beraberinde getirmişti ki yere kapanıp hıçkırıklara boğulabilirdi. O Adrian'ın ölen eşinin annesiydi... Ve şimdi eski damadının nişanlısına bakıyordu. *Tanrım ne keder...*

Kendinden emin yürüyüşüyle Adrian'ın yanlarına geldiğini fark edemeyecek kadar üzgün, aynı zamanda merak içineydi.

Adrian kayınvalidesine, "Maddy bu gece göz kamaştırıyorsun," deyince Isabel irkilerek ona doğru döndü ama kadın hâlâ hayalet görmüş gibi Isabel'e bakmaya devam ediyordu. Genç kız rahatsız olduğunu belirten bir kaş hareketiyle Adrian'ın dikkatini çekmeyi denedi, fakat buna gerek yoktu zira Adrian da kayınvalidesinin tuhaflığını hissetmişti. Aslında orada bulunan diğerleri de sessiz ve biraz da endişeli bekleyişleriyle benzer hisleri yansıtıyordu. Anlaşılan ortadaki tuhaflık her neyse bunu Isabel dışındaki herkes iyi biliyordu.

Nihayet kadın bir büyüden çıkıyormuş gibi irkilerek kendine geldi. Adrian'ın endişeli yüzüne bakarken hem şaşkın hem de korkmuş gibi görünüyordu.

"Maddy iyi misin?" dedi Adrian ama Isabel onun kadının sorununu ve hiç de iyi olmadığını bildiğini biliyordu. Hatta Isabel dışında herkes biliyordu bunu.

Kadının dalgınca Adrian'ı öpüşünü izlerken gözleri kısıldı. Sonra ikili sadece birbirlerinin duyacağı şekilde fısıldaştı. Isabel aralarına girmediyse sebebi görgü kuralları değil büyük halanın pençesinin kolunda olmasıydı.

Sakinleşmek için derin bir nefes almasının ardından başarılı olduğunu varsayarak etraflarındaki diğer insanlara bakmayı akıl edebildi. Ah elbette meraklı kalabalığa harika bir malzeme veriyorlardı.

Yeni gelin ve eski kayınvalide bir aradaydı... Neredeyse herkes fısıldaşarak onları izliyordu. Salonun gerisinde kalanlar ise parmak uçlarına yükselerek ne kaçırdıklarını görmek için komik bir şekilde çabalıyordu.

Isabel görgü kuralları ile ilgili birçok şey öğrenmişti ama şimdi hepsini unutmak üzereydi. Tam o sırada orkestranın çalmaya başladığı canlı Menuet parçasını fırsat bilip nişanlısına yaklaştı. "Konuşmamız gerekiyor."

Adrian Isabel'e hiçbir tepki vermeden kayınvalidesiyle konuşmaya devam etti. Ona Isabel'in asla göremeyeceği bir tatlılıkla davranıyordu. Bu tutum Adrian'ın atlarını bile kıskanan kız için kıskançlık kaçınılmazdı.

Öfkeyle tekrar seslendi: "Artık konuşabilir miyiz lordum." Sesine özellikle bir alaycılık katmayı ihmal etmemişti. Tam o sırada elli etmeden kolundan çekiştirmeye çalışan büyük halaya öldürücü bir bakış atıp, "Müsaade edin leydim, nişanlımla konuşmam gerekiyor," dedi.

"Bu dansı kaçırmak istemiyorum. Benimle dans eder misiniz Bayan Sullivan," diyerek araya giren Abbey Kontu belli ki durumu kurtarmaya çalışıyordu.

"Elbette hayır. Boşta bir sürü kız var," dedi Isabel ve adamın ne gibi bir tepki verdiğini göremeden nişanlısına döndü yeniden.

"Isabel!" İkaz eden çatallı ses büyük halaya aitti ve yaşlı kontesin genç kızı tersleyeceği her halinden belli oluyordu.

"Stephan, şansını fazla zorlama. Isabel'in bana iki dans sözü var," diyerek duruma müdahale etti Adrian.

Isabel, "Dans etmeyeceğim, dans ederken nefes alamıyorum. Ben konuşmak istiyorum," diyerek tepkisini küçük kalabalığa gösterdi. "Bazı şeyleri öğrenmem gerekiyor."

Adrian bir an için itiraz edecekmiş gibi göründü. Genç kız bu ihtimale karşı kabalaşmayı göze almıştı. Ne var ki bunu

Generated by CamScanner from intsig.com

göze alamayan Adrian'dı ve Isabel'in gözlerinde gördüğü şey her neyse doğru bir hamle yaparak elini centilmence ona doğru uzattı.

Birlikte kalabalıktan biraz uzaklaşıp nispeten daha rahat konuşabilecekleri bir yere geçtiler. Orkestranın sesi birbirlerini duymalarını engellemiyordu.

"Söyle bakalım, derdin ne?"

Isabel inanamıyormuş gibi ona baktı. "Derdim mi ne? Asıl sizin derdiniz ne? Neden beni gören herkes bana eski karının adıyla hitap ediyor açıklar mısın?"

Adrian ilgisizce omuz silkti. "Bu gece onlarca kişiyle tanıştın, biraz abartmıyor musun?"

Isabel çileden çıkmışlığını en iyi ifade eden şeyi yapıp ayağını birkaç kez hırsla yere vurunca Adrian anında kaşlarını uyarır gibi kaldırdı. "Neden bahsettiğimi biliyorsun. O kadın senin eski karının annesiydi. Beni görünce Eleanor dedi. Sonra yanındaki diğer kadın... Sanki beni görünce korktu..."

"Abartıyorsun."

"Abartmıyorum. O züppe arkadaşın da bana Eleanor demişti. Büyük halana ne demeli? İlk geldiğimiz gün, uşak bizi odamıza götürmek için geldiğinde halanın sana ne söylediğini duydum. Konunun Eleanor ile ne ilgisi var dedi... Ben de merak ediyorum, konunun eski karınla ne ilgisi var? Beni ona mı benzetiyorsun?"

"Sen ona benzemiyorsun... Kimse ona benzemiyor, bundan bahsetme."

Adrian'ın kızgınlıkla değil de dondurucu bir soğuklukla söylediği sözler karşısında Isabel gözle görülür bir biçimde irkildi. Boğazına öyle büyük bir yumru oturmuştu ki ne nefes alabildi bir süre ne de konuşabildi. Toparlandığında öfkesi daha da alevlenmişti. "Benim kim olduğumu biliyor musunuz lordum? Bunu öğrendiğinizden emin misiniz? Adım Isabella Gwen Sullivan, Eleanor değil... Eğer bunu siz birilerine söylemeyecekseniz, şimdi herkese haykıracağım."

"Eğer birileri sizi şimdiye kadar Eleanor'a benzettiyse bile bu tavırlarınızı gördükten sonra ne kadar aptal olduğunu fark edecektir Bayan Sullivan. Siz Eleanor değilsiniz ama onu tanısaydınız olabilmeyi dilerdiniz... Şimdi, bu gecenin amacına ulaşması için sınırsız öfkenizi dizginlemenizi tavsiye ederim. Bundan sonraki ilk dans bizim. Bir sonrakini de Stephan'la edeceksin..."

Isabel bir şey demedi çünkü diyemedi... Ona baktığı her saniye yaşlarla bulanıklaşan gözlerini saklamak için başını önüne eğdi. Sonra dans etti... Adrian'la iki kere, Abbey Kontu ile de öyle. Birileri daha girdi araya ama Isabel isimlerini hatırlamıyordu. Bazılarıyla sohbet ettiğini hatırlıyordu, fakat yüzleri ve isimleri kafasından silinmişti.

Onunla bir daha hiç konuşmadı, zaten o da konuşmayı denemedi... Isabel sadece duruma katlandı ama kendisi için değil, Adrian için hiç değil... Sadece Morgan için. Çünkü Morgan bu gece parlamasını istemişti. Isabel de parladı... Tıpkı sönmeden önceki bir yıldız gibi...

Generated by CamScanner from intsig.com

Yirmi Üçüncü Bölüm

Adrian kayınvalidesinin uzattığı çay fincanını aldıktan hemen sonra yanındaki sehpaya bıraktı. Maddy çaydan hoşlanmadığını bildiği halde ısrarla ikram etmeye devam eder, Adrian da tek bir yudum dahi içmeden bırakırdı.

"Nişan haberini gazetelerden okumak istemezdim Adrian. Yoksa seni desteklemeyeceğimi mi düşündün? Biliyorsun ki yeniden evlenmeni en çok isteyen kişi benim. Sen ve Brendan'ın... Tabii Stephan'ın da..." dedi kadın eski damadının karşısındaki koltuğa oturduktan sonra.

"Her şey ani gelişti Maddy, haber verme şansım olmadı."

Kontes anlayışla başını salladı. "Ah şu mesele. O kızın sana uygun olmadığını düşündüğümü artık itiraf edebilirim sanırım."

Adrian tereddütle, "Isabel'in bana uygun olmadığını mı düşünüyorsun?" diye sordu.

"Isabel mi? Beni yanlış anladın, diğer kızdan bahsediyorum. Vivian Walmond... Zaten hareketiyle de nasıl biri olduğunu kanıtladı. Ah Tanrım umarım ona âşık olmamıştın."

Genç adam keyifsizce güldü. "Bence aşk sadece bir kere yaşanmalı Maddy."

Kontes birden durgunlaştı, fincanı titredi. İkisi de sıklıkla olduğu gibi aynı şeyi düşünüyordu. Çok geçmeden kadın derin bir iç geçirip tıpkı Eleanor'u hatırlatan bir gülümsemeyle ışıldadı.

"Peki Isabel için ne hissediyorsun? Zavallı kadının durumu seninkinden de beter. Tanrı korusun onun yerinde olmayı kimse istemez."

Adrian Isabel'i suçlamaya devam ediyordu. Yalan söylediği ve onu kandırdığı için ona hâlâ öfkeliydi, fakat kimseye Preston ile oynadıkları oyun hakkındaki gerçekleri anlatamazdı. Tüm kızgınlığına rağmen ona zarar verecek, onu incitecek bir şey yapamazdı. Zaten bunu istemiyordu da. Ah balo gecesinde yapmıştı tabii. Kısa tartışmalarından sonra onun nasıl değiştiğini, nasıl da durgunlaştığını ve sakinleştiğini fark etmişti. Dışarıdan bakılınca uysal bir hanımefendi gibiydi ama onun deli dolu mizacını her haliyle yakından tanıyan Adrian, uysallığının altındaki kırgınlığı görebilen tek kişiydi belki de...

Onu Eleanor ile kıyaslamıyordu ve niyeti aslında o son cümleyi söylemek değildi. Ne var ki deli kızılın varlığı bile çileden çıkmasına neden oluyordu. Onun ne kadar güzel göründüğünü hatırlayınca içinde bir alev parlar gibi oldu. Kanını ısıtan şey, tüm vücuduna aynı sıcaklığın yayılmasını sağladı. Kısacık sürede, sadece onun çekici kıvrımlarının hatırasıyla bile baştan çıkmak, sağlıklı cinsel eğilimleri olan bir adam için bile şaşırtıcıydı. Adrian silkelenerek toparlanınca kayınvalidesine bir yanıt vermediğini de hatırlamış oldu. Isabel için ne mi hissediyordu? Tanrı aşkına bundan bahsetmek istemiyordu çünkü konuşmaya başlarsa mesele öyle ya da böyle yatağından geçmek durumunda kalırdı. Bu yüzden kayınvalidesinin ilk sorusunu görmezden gelmeyi yeğleyip Isabel'in sosyal durumuna değindi.

"Isabel'in dedikodulardan zarar görmesine izin vermem. İnsanlar benden çekindikleri için benim bulunduğum ortamlarda ne söylediklerine dikkat etmeleri gerektiğini bilirler. Geriye kalan zamanlarda ise büyük halamın lobi faaliyetlerine güveniyorum. Isabel'i savunurken bir kurt kadar vahşileşeceğini biliyorum."

Kontes güldü. "Adele'i çok iyi tanırım. Bu söylediğim için beni affet ama onun sahip olduğu meziyetler sende bile yok."

Generated by CamScanner from intsig.com

Adrian keyifle güldü. "Rakibim olmadığı için şanslıyım."

"Adrian... Eğer nişanlın için yapabileceğim bir şey varsa bana söylemeni isterim. Dilersen sizin adınıza bir akşam yemeği verebilirim. Kendini beğenmişlik olarak algılama lütfen ama benim desteğimi aldığınız düşünülürse özellikle Isabel için işler daha az karmaşık bir hal alabilir. Hem insanlar artık bunu konuşmaya başlar, ne dersin?"

Adrian bu kadını gerçekten seviyordu. İlişkileri Eleanor öldükten sonra zayıflayacağı yerde daha da güçlenmiş ve ortak kayıplarının acısını birbirlerine destek vererek hafiflet-meye çalışmışlardı.

"Bundan halama bahsedeceğim ama onun daha Isabel gelmeden programını yaptığına eminim. Balodan sonra Isabel'in alacağı davetiyeler konusunda verdiği rakam başını döndürmüştü. Hatta üç gündür yoğun programları yüzünden ikisini göremedim bile."

Kontes kahkaha attı. "Ah evet, dün akşamki Milton'ların yemeğine ben de davetliydim ama baş ağrılarımı bilirsin. Yerimden kalkamadım... Peki sen neden onlarla birlikte değildin?"

Adrian omuz silkti. Ona Isabel'in yüzüne bakma konusunda tereddütleri olduğundan bahsedecek değildi. Isabel'i kırdığı için hissettiği pişmanlığa rağmen ona bunu söylemek istemediğini de anlatacak değildi. Hazır olmadığını da söyleyemezdi tabii.

"Ah seni tanıyorum. Eleanor da davetlere katılma konusunda ne kadar isteksiz olduğundan şikâyet ederdi hep. Geleneği bozmuyorsun."

Eleanor'dan bahsetmek o tanıdık sessizliği beraberinde getirmedi. Bunun yerine Maddy'nin yüzünde çekingen, tereddütlü bir ifade belirdi. "O kız bana..."

Adrian, "Eleanor'u hatırlatıyor," diyerek kadının cümlesini tamamladı.

"Aslında tam olarak değil... Onu ilk gördüğümde, gözlerine ilk baktığımda yaşadığım şoku unutamam ama sonra yanıldığımı fark ettim. İkisi birbirlerine hiç benzemiyor Adrian... Sen de farkındasın değil mi?"

Adrian onun ne demeye çalıştığını çok iyi anlıyordu. "Endişelenmene gerek yok Maddy. Kimseyi Eleanor'un yerine koymaya çalışmıyorum. Isabel'e evlenme teklif etme nedenim tamamen şartların gerektirdiği bir şeydi."

"Ben seni düşünüyorum Adrian. Kendine işkence etmeni istemiyorum."

Adrian yerinden kalkıp, "Merak etme, aklım fazlasıyla başımda. Artık beni düşünmek yerine Bren ile ilgilenmen gerekmiyor mu? Son zamanlarda evlilik konusunu fazla açtığından şikâyet ediyordu. Yakınlarda bir Hindistan seyahati çıkarırsa hiç şaşırmam," dedi ve böylece konuyu da dağıtmış oldu.

Kontes yerinden fırladı. "Hindistan mı? Ölürüm de bir daha oraya gitmesine izin vermem. Geçen sefer yakalandığı hastalık yüzünden öyle çok korkmuştuk ki... Hem evlenmek için iki sene daha bekleyecek kadar genç de değil."

Adrian bıyık altından gülerken kontesi kollarının arasına aldı. "Öyle bir niyeti varsa engellemek için elimden geleni yapacağım... Şimdi gitmeliyim ama tekrar geleceğime söz veriyorum."

Kadın başını Adrian'ın göğsüne yasladı. "Sen beni hiç bırakmadın zaten. Adrian... Mutlu olmanı istiyorum... Ve içimden bir his mutlu olacağını söylüyor... Hadi git şimdi."

Adrian mutluluğun peşinden körü körüne koşmayı bırakalı çok olmuştu. Öyle bile olsa Isabel'in kendisine mutluluk verip veremeyeceğini düşündüğünde nedense gülmek geldi içinden. Isabel'i düşünmek coşkuyu da beraberinde getiriyor, heyecan veriyordu. Sadece onu hatırlayınca bile arzu, gülme isteği ve öfkeyi öyle derinden hissediyordu ki onun yakınındayken nasıl hayatta kaldığına şaşmak gerekirdi. O kız bir volkan gibiydi... Ve Adrian'a aitti. Bu farkındalığın sebep olduğu beklenmeyen neşeyle kayınvalidesinin evinden çıktıktan çok sonra bile sırıtmaya devam ediyordu.

Generated by CamScanner from intsig.com

Eleanor yine arkasını dönmüştü ama bu sefer gitme niyetinde değil gibiydi. Güneşli bahçe normal bir günde olması gerekenden daha aydınlıktı.

Adrian, "Eleanor..." diye seslendi.

Fakat Eleanor cevap vermedi. Genç adamın buna şaşırdığı söylenemezdi çünkü bir süredir konuşmuyordu Eleanor.

Adrian tekrar seslenince beyaz elbisesi içindeki kadın yavaşça arkasını döndü. Yüzünde öyle ışıltılı bir gülümseme vardı ki genç adamın soluğu kesilir gibi oldu. Sonra onu fark etti... Bebeği... Eleanor'un kucağında beyaz bir örtüye sarınmış bir bebek vardı. Adrian rüyalarında asla Eleanor'a yaklaşmayı denemezdi ama şimdi çekilircesine ona doğru ilerliyordu.

Kadının yüzündeki gülümsemeye rağmen kalbi korkuyla çarpıyordu. Sonra Eleanor kollarındaki bebeği sanki Adrian için çok sıradan bir şeymiş gibi ona uzattı. O sırada bebeğin başındaki örtü açılmış, kızıl renkli ipeksi kıvırcık saçları ortaya çıkmıştı. Adrian ateşe değmiş gibi elini çekene kadar bebeğe uzandığını fark etmemişti bile.

"Kızıl?"

"Al onu!" dedi Eleanor. "Senin o..."

Adrian bir adım gerilese de sanki daha fazla yaklaşmıştı onlara.

"O senin bebeğin sevgilim... İkinize ait..."

"Eleanor?"

"Gitmem gerekiyor Adrian. Bırak artık beni... Seni seviyorum... Seni çok seviyorum ama gitmem gerekiyor. Al onu... Güzel kızını kucağına al ki gidebileyim..."

"Nereye gideceksin?"

Eleanor huzur veren bir gülümsemeyle baktı Adrian'a ve bebeği adamın kollarına bıraktıktan sonra kendisi gibi silikleşen yumuşacık bir sesle, "Mutlu ol Adrian... Ben senin için mutlu olacağım aşkım," diye fısıldayarak etrafını saran bulutların içinde yok olup gitti.

Bu onu son görüşüydü... Adrian bir an onun peşinden gitmeyi düşündü ama sonra bunu yapmak istemediğini fark etti. Kollarının arasında kıpırdanan küçük çocuğa doğru eğdi başını...

"Ulu Tanrım..."

Gözlerini gerçek dünyaya açtığında karanlık odasında, yüksek tavanı izlerken buldu kendini. Ve o sırada sadece onun ismini fısıldadı.

"Isabel..."

Isabel yoğun geçen beş günün sonunda Henfield'a dönmek için arabanın hazırlanmasını bekliyordu. Adrian da onlarla beraber Henfield'a geleceğini ama fazla kalamayacağını, Londra'da yapması gereken önemli işleri olduğunu söylemişti. Elbette bunda şaşılacak bir şey yoktu zira Isabel kendisi dışındaki her işin onun için daha önemli olduğunu biliyordu. Bazen böyle düşünürken vicdanı sızlamıyor da değildi. Neticede nişanlı olmanın getirdiği ayrıcalıklar kadar ikisini birbirinden ayrı tutan genel geçer kurallar vardı.

İçi öfkeyle kaynamasına rağmen Isabel geride kalan süre boyunca hislerini kontrol edebilme konusunda üstün bir başarı elde etmiş sayılırdı. Özellikle Adrian tarafından açık bir şekilde aşağılandığı *o balo* genç kızın donuk bakışlı kibar leydi kariyeri açısından tam bir başarı sağlamasına neden olmuştu. Soğuk kabullenişleri, nazik gülücükleri ve sessiz onaylarıyla her erkeğin evlenmek isteyeceği kadar beyinsiz göründüğünden ne kadar eminse, büyük halanın bu hallerini takdir ettiğinden de o derece emindi.

Adrian'ı ilk balodan sonra birkaç kez daha görmüştü ama bu anlar Isabel için ne konuştuklarının hatırlanmadığı an-

Generated by CamScanner from intsig.com

lamsız dakikalar olarak kalmıştı aklında. Ölen karısının mükemmelliğinden ve Isabel'in onunla kıyaslanamayacağından bahsettiğinden beri Adrian ile gerekli haller dışında konuşmamışlardı. Buna şükretmesi gerekiyordu çünkü bastırmaya çalıştığı duygusallığı su yüzüne çıkarsa büyük bir fırtına kopabilirdi. O derece diken üzerindeydi yani.

"Leydim araba hazır."

Isabel uşağa şöyle bir baktıktan sonra teşekkür edip dışarı çıktı ve henüz tam şeklini alamamış çamur halinde bir heykel gibi kapının önünde dikilen büyük halayı selamladı.

"Leydim, her şey için teşekkür ederim. Umarım beğenilerinize layık olmuşumdur." Ah aslında söylemek istediği şuydu: *Ruhsuz moruk, senden hiç hoşlanmadım ama yine de teşekkür ederim…*

"Tekrar görüşeceğiz. Söylemeden edemeyeceğim, Henfield'da kalmamalısın. Bu hiç yakışık almayacak bir tutum."

Isabel, "Haklısınız leydim ama sizin de bildiğiniz gibi saygıdeğer nişanlım orada olmayacak. Hem…" diyordu ki ne zaman geldiğini görmediği Adrian araya girdi. Bunu bir süredir hep yapıyordu.

"Hala, Isabel'in Henfield'da kalmasını istiyorum. İnsanlar ne konuştukları umursandığı sürece konuşmaya devam ederler. Bırakalım da ilgilenmediğimizi düşünsünler." Adrian cemiyet insanlarının davranış biçimleri hakkındaki özlü sözlerine birini daha eklemişti.

Isabel genç adama sadece kısa bir an bakmakla yetinip tekrar büyük halaya döndü. Nedense ikisinin arasının bozulduğunu görmek istiyordu.

Adrian'ın tartışmaya açık olmayan sözleri karşısında, "Siz ve tuhaf modernlik anlayışınız… Dünyanın gittiği yer beni endişelendiriyor," diye söylendi büyük hala.

Daha fazla uzamayan konu, veda sahnesiyle tam olarak kapanmış oldu. Isabel Adrian'ın yardımını almadan arabaya binip Morgan'ın yanına oturdu.

Kırsal alana varana dek hiçbiri konuşmaya yeltenmedi. Morgan arabaya bindiğinden beri uyuklama halindeydi. Isabel onun bu tutumu yüzünden Adrian ile yalnızmış gibi hissetmekten kurtulamıyordu. Sırf bu yüzden onu acımasızca dürtebilirdi.

Başka zaman olsa ilgisini çekebilecek ama şu anki şartlar altında umurunda olmayan manzarayı izlemek için dışarı baktı. Bunaltıcı sıcağa rağmen kapalı arabanın pencereleri de kapalıydı.

Isabel dayanamayarak, "Pencereyi açmam mümkün mü?" diye sordu Adrian'a.

Adrian kitabından başını kaldırıp sanki Isabel pencereden değil de göğüslerinden bahsetmiş gibi ona bakmaya başladı. Sonra gördükleri ilgisini çekmemiş gibi tekrar kitabına dönerek sadece, "Elbette," dedi. Isabel, eğer Morgan olmasaydı göğüslerini açıp onu şaşırtabileceğini dehşetle fark ettiğinden olsa gerek daha fazla ihtiyaç duyduğu temiz havaya kavuşmak için pencereyi açtı.

Derken hiç beklenmeyen bir şey söyledi Adrian.

"Hamile olabilirsin."

Isabel öyle bir yerinden fırladı ki az daha uğraşsaydı kafası tavana değecekti. "Ne? Kim söyledi? Ne biliyorsun, söyle! Neden söyledin bunu?"

"Çünkü olabilirsin."

"Olamam… Olmayacağım," diye saçmaladıktan sonra başını penceren dışarı çıkardı. Ancak onu hâlâ duyabiliyordu.

"Bilmediğim bir korunma yöntemi mi kullandın acaba?"

Isabel tekrar başını içeri sokup sinirle, "Neden bahsettiğini anlamadım," dedi, sonra uyuklarmış gibi görünen Morgan'a kısa bir bakış atıp alçak sesle sözlerini sürdürdü. "Bunu uluorta konuştuğuna inanamıyorum. Morgan'ın aramızda geçenleri bildiğinden nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Adrian masumca - ama gerçekten masumca - bir tavırla, "Bilmiyor mu?" diye sordu.

Bir an, sırf onu sorduğuna pişman etmek için yalan söy-

Generated by CamScanner from intsig.com

lemeyi düşündüyse de vazgeçti. "Biliyor... Biliyor ama bahsetmana gerek yoktu."

"Biz sevişirik Isabel. Eminim Morgan da bu işin nasıl yapıldığını biliyordur."

"Elbette biliyor... Yani teorik olarak biliyordur zaten ama daha önce..." Isabel sözlerine daha fazla devam edemedi. Çünkü Morgan'ın yelpazesi tuhaf bir ses çıkararak alnına çarptı.

Yaşlı kadın, "Boş konuşma Isabel," dedikten sonra yeniden uyukluyormuş gibi sessizliğe gömüldü.

Adrian durumu komik bulduysa bile görmezden gelerek ciddiyetini korudu. "Hamile olup olmadığını anlayabileceğini biliyorsun değil mi?"

Isabel utanç içindeki sessizliğini sürdürmeyi dilerken Adrian'ın anlayışsızlığı ve bu özel konuyu böylesine rahatlıkla dile getirmesiyle çileden çıkma noktasına sürükleniyordu. "Ancak doğurduğumda anlarsın lanet olası. Sana bir şey söyleyecek değilim."

"Küfür etme ve kişisel öfkeni bir yana bırak Isabel. Evliliği öne almamız gerekebilir."

"Evliliği öne alacak değiliz. Sana söyledim babam dönmeden üzerime beyaz elbise bile giymeyeceğim... Hem nereden çıktı bu bebek meselesi? Yoksa benimle evlenmek için kendinize geçerli mazeretler yaratmaya mı çalışıyorsunuz lordum?"

"Şu an hiçbir mazeretin yeterince geçerli olmadığına inanmak üzereyim Bayan Sullivan."

"Öyle mi? O zaman her şey bitsin. Kusursuzluğuna yakışan, herkesin gıpta edeceği birini bul ve kurtul benden. Senden bir şey istemiyorum."

"Çocuklaşma!"

Genç kız öfkeden titreyecek kadar kendinden geçmiş olsa da Morgan'ın soğuk sesini işitince anında sakinleşti.

"Isabel sus artık... Siz de onu kışkırtmayı kesin. Eğer medeni insanlar gibi yolculuk yapmayacaksanız Cambridge'e gitmenin başka bir yolunu bulmam gerekecek."

Morgan da Isabel'in çocuklığının vurgulayarak kimin suçlu olduğunu ilan etmiş oldu bir nevi. Genç kız nerdeyse ağlamak üzere olduğu acı gerçeğini saklamak için başını trenin penceresinden dışarı çıkardı ama bu hâlihazırda yaşlı olan gözlerinin rüzgârla daha da sulanmasına neden oldu. Fakat ağlamayacaktı...

Yolculuk gerekli haller dışında konuşulmayan bir işkenceye dönüşmesine rağmen Isabel bu sayede fazlasıyla düşünme şansı yakalamıştı.

Kafasını en çok kurcalayan şey, bu ilişkinin neresinde olduğuydu. Evlenmek üzereydi ama olaylar bu coşkuyu yaşamasına mani olarak ilk başlarda hissettiği iyimserliği çoktan yok etmişti.

Adrian'ın ölen karısı için neler hissettiğiyle daha önce ilgilenmemişti çünkü bunu umursamamıştı. Fakat ölü bir kadınla kıyaslandığını öğrendiği andan beri ne büyük bir hata yaptığını da anlamıştı. Adrian onu küçümsemişti... Hem de normal şartlarda asla izin vermeyeceği şekilde. Bu bir ödündü ve ilk değildi... Sonuncusu olmayacağını da nişanlısının ilgisizliğine bakarak söylemek mümkündü.

Henfield'a gitme nedeni Eleanor ile ilgili bazı cevaplar bulmaktı. Çalışanlarla konuşmaya cesaret edebilse bile Adrian'ın saygısını kazanamama riskiyle baş edebilir miydi? Tanrı aşkına neler düşünüyordu böyle?

Eve gidince kilitli odayı açmanın bir yolunu bulacaktı. Anahtarı kâhyadan hemen isteyemezdi ki kadının verip vermeyeceği de muallaktı. Bir yolunu bulmalıydı... Gerçi oraya girdiğinde kadının kişisel eşyalarından başka bir şeyle karşılaşmayabilirdi de... Ah bunu sonra düşünecekti. Sonra...

Biraz dinlenmeye ihtiyacı vardı... Arkasına yaslanıp gözlerini kapadı. Gizlice akıttığı gözyaşları yüzünden yanan gözleri uyku ihtiyacını körüklüyordu. Dinginlik sahte olsa da elindeki en huzur verici şeydi ve genç kız ona sığındı, birkaç dakika sonra da uykuya daldı.

Generated by CamScanner from intsig.com

Adrian tam tersiymiş gibi davranırsa da Isabel'i her hücresinde hissedebiliyordu. Kokusunu, nefes alıp verişini, hatta öfkesini bile... Uyuduğunu daha ilk saniyeden beri biliyordu. Gördüğü garip rüyadan beri aklından çıkaramıyordu onu. Elindeki kitabı sayfasını umursamadan yanındaki boşluğa bırakıp onu izlemeye başladı.

Başını pencereye dayamıştı ama Adrian omzunu ona tahsis etmek isterdi. Tabii deli kızıl bundan hoşlanmazdı. Derin bir iç geçirdikten sonra dikkatle yerinden kalktı. Morgan'la ikisi arasında oturabileceği bir boşluk vardı. Böylece kimseyi rahatsız etmesine gerek kalmayacaktı. Isabel'e doğru bacakları ona değene kadar yaklaştı, kızın başını bozuk yoldaki titreşimleri iyiden iyiye hissettiren pencereden çekip kendi omzuna doğru yavaşça yatırdı.

Yeni gelen rahatlık karşısında deli kızıl öyle tatlı bir iç geçirdi ki Adrian tüm temiz hislerine rağmen anında sertleşti. "Lanet olsun, ne yaptın sen bana deli kızıl!"

Sonra Isabel adamı çileden çıkaracak şekilde yerini bulmak istermiş gibi başını Adrian'ın boyun boşluğuna yerleştirdi. Tek kolunun baskı yaptığı göğüsleri elbisesinin yakasından mütevazı bir şekilde görünüyordu ama Adrian için hayal kurmak sorun değildi. Tanrım, onu o kadar özlemişti ki...

Genç kızı rahatsız etmemeye özen göstererek Morgan'a göz attı. Uyuyordu... Yavaşça kıpırdanıp başını kısmen yüz yüze gelecekleri şekilde büktü. Tatlı nefesinin yüzüne vurusunun verdiği hazzı hissedebiliyordu ama ona dokunmanın vereceği tatminin yanında bu neydi ki?

Boğaz kuruluğu sorununu ağzına dolan tükürüğü yutarak halletti. Açıkça ağzı sulanmıştı... Ne utanç... Dudaklarını hafifçe onunkilere dokundurdu. Son derece masumane bir tutum olmasına rağmen sıcaklık kanını ateşliyordu. Farkında olmadan inledi, nefes alış verişi hızlandı... Bir kez daha değdi dudaklarına ve bu sefer kesinlikle daha cüretkârdı. Ancak Isabel'in kıpırdanması üzerine başını kaldırıp gülerek yakından izledi onu.

"Seninle evlenmek için ölebilirim farkında değil misin? Tehlikelisin Bella... Benim için çok tehlikelisin. Fakat bunu bilmemende fayda var."

Isabel onu duymayacak kadar derin uyusa da hemen yanı başlarındaki Morgan her zaman herkesten daha fazlasını duyan ve bilen bir kadındı. Adrian'ın çaresiz kelimeleri için verdiği tepki ise kendinden emin bir şekilde gülmek oldu.

Adrian karşı konulmaz şekilde zayıflıyordu ona karşı. Sözde rahatsız etmeyecek ve sadece omzuna yaslanmasını sağlayacaktı ama yakınlaştıkça daha yakın olmanın önüne geçemiyordu. Bu sefer dikkatsizce dudaklarını dudaklarına bastırdı, yumuşacık alt dudağını hafifçe emdi. Onun kıpırdandığını hissetse de geri çekilmedi, aksine öpüşünü derinleştirdi. Isabel kısacık uykusunun mahmurluğundan kurtulur kurtulmaz Adrian'ı memnuniyetle kabullendiğini belli etmek ister gibi öpüşüne karşılık vermeye başladı.

Adrian inledi ve daha iyi kavrayabilmek için onu dizine oturttu. Kollarını kızın koltukaltlarından geçirip başını sımsıkı kavrayarak dudaklarının baskısını kuvvetlendirdi. Isabel'in elleri Adrian'ın omzundan aşağıya, sırtına doğru aceleyle kaydı. Genç adam dayanamayıp acı çekermiş gibi inleyince Isabel'in dili dudaklarının arasından derinlere süzüldü. Kucağındaki kıvranışları gittikçe artarak dayanılmaz arzularını besliyordu.

Onu koltuğa yatırıp sahip olmasını engelleyen Morgan'a içten içe küfretti ve kontrolünü kaybetmekten gerçekten korktuğu için hızla geri çekildi. İkisi de soluk soluğa kalmış bir halde alınlarını birbirine yaslamıştı.

"Benden faydalanıyordun."

"İtiraf ediyorum, senden faydalanıyordum."

"Bu hiç centilmence değil."

"Umurumda değil... Tanrı şahidim olsun karım olduktan sonra uzunca süre evden çıkmadan senden faydalanmaya devam edeceğim."

Isabel her erkeğin içini kaynatacak şekilde gülümseyip du-

Generated by CamScanner from intsig.com

daklarını onun dudaklarına bastırdı. Ne var ki tutkunun kör ettiği gözler, acı gerçeğin konuşmasıyla birlikte aydınlandı.

"Madem dayanamayacaksınız bir skandal çıkmadan önce düğünü öne almanızı öneriyorum."

Isabel çığlık atarak hopladı ve düşmek üzereyken Adrian tarafından kurtarıldı.

"Mo... Morgan sen burada mıydın?"

"Nerede olacaktım? O morukla çay partisinde mi?"

Kadın konuşurken gözlerini açmadığı, hatta hâlâ uyuyormuş gibi göründüğü için durumun biraz ürkütücü olduğunu Adrian da kabullenmek zorunda kaldı. Aynı zamanda Isabel'in tatlı utancını izlerken aklından onu tekrar öpmeyi geçirdiği için lanetlenmeyi hak etmişti. Üstelik suçüstü yakalanma nedenleri kendisi olduğu halde Morgan gibi onu daha fazla utandırmak istiyordu. Ancak yaşlı cadının dilinde herkes için tatlı sürprizler vardı.

"Hadım edilmek için ne kadar hevesli olduğunuzu bana değil Isabel'in babasına gösterin lütfen. Gerçi ben tüm detaylar konusunda kendisini bilgilendireceğim."

Adrian tek kelime etmeden karşı koltuğa geçip kitabını okumaya devam etti.

"Ters..."

Adrian Morgan'a sanki ilk kez görüyormuş gibi baktı. "Ne?"

"Ters diyorum... Kitap... Aklının nerede olduğu belli."

"Ah ters, doğru... Elbette." Adrian kitabı düzeltti, sonra da Isabel gibi pencereden dışarıyı izlemeye başladı.

Morgan ise ikisine son bir bakış atıp başını iki yana salladı ve uykuya dönmeden önce mırıldandı. "Sersemler..."

Birkaç saat sonra Henfield'a vardıklarında Adrian Londra'ya geri döneceği için derhal atların değiştirilmesini istedi. Isabel onun kalmayacağını bilmesine rağmen gidişinin bu kadar ani olmasına hazırlıklı sayılmazdı. Üstelik Adrian'ın çalışanları da fazlasıyla hızlıydı. Atların değiştirilmesi ve Adrian'ın yeni yolculuğa hazırlanması oldukça kısa sürmüştü.

Çalışanların bir kısmı efendilerini yolcu etmek için dışarıdaydı. Isabel de hemen yanlarında, kenetlenmiş elleri ve kederli haliyle bekliyordu.

Adrian yanına gelip eline uzandı. "Ben yokken keyfine bak Bella ve aklına takılan her konuda sana yardım etmek için can atan bir sürü kişi olduğunu unutma."

"Daha önce de yoktun Adrian. Başımın çaresine bakabilirim."

Adrian sırıttı. "Sanırım yapabilirsin... Yeniden görüşene kadar kendine iyi bak deli kızıl. Bilmeni isterim ki o anı iple çekiyorum."

Isabel onun neyi ima ettiğini bildiği için kızarmadan edemedi ama rahatsız olduğu da pek söylenemezdi. Adrian'ın dudaklarını eline bastırışını heyecanla izlerken içini çekti ve "Git artık..." diye fısıldadı.

Adrian normalden uzun süren öpüşü sonrasında genç kızın soluğunu kesen bir bakış eşliğinde onu selamladı ve kendisini Londra'ya götürecek arabaya binmek üzere arkasını döndü.

Generated by CamScanner from intsig.com

Yirmi Dördüncü Bölüm

Öyle bitkindi ki ibrikteki soğuk suyu kafasından aşağı dökebilirdi ama Morgan'ın gözleri bir kartal gibi üzerindeydi.

"Kızım iyi misin?"

Isabel ayakta kalabilmek için masadan destek aldı. Bunaltıcı havayı içine çekmenin tek faydası konuşabilmesini sağlamaktı. Sesine güvenilir bir ton verdiğine dikkat ederek, "İyiyim Morgan. Sadece sıcak yüzünden bunaldım o kadar," dedi. Aslında yalan söylemiş değildi zira Temmuz'un son günleri insanın dayanma sınırlarını zorluyordu.

Morgan pek ikna olmamış gibi yanına gidip alnını yokladı. Bu arada Isabel hâlâ masaya abanmaktaydı. "Ateşin yok ama iyi görünmüyorsun. Gel de yatırayım seni. Bugünkü geziyi iptal ediyorum."

Isabel rutine dönen gezilerinden birini feda edebilirdi, bunda sorun yoktu ama asıl mesele dadısının konuyu irdelemeye başlama ihtimaliydi. Bu yüzden iyi olduğunu göstermek adına gülümsedi ve "İnan bana o kadar kötü değilim. Belki öğleden sonra güneş çekilince çıkabiliriz," diye teklifte bulundu.

"Sen şöyle gel bakalım. Uzan yatağa... Bu halin hiç normal değil. Kaç gündür öğle saatlerine kadar uyuyorsun."

Isabel Morgan tarafından yatağa götürülmeye itiraz edemedi çünkü onun neyi ima ettiğini anlamanın paniği içindeydi. "Düşlindüğün gibi değil Morgan... Bu sadece basit bir yorgunluk."

Morgan onu yatağa yatırıp ince bir örtüyle üzerini örttü. Rahat edebilsin diye de leylak rengi elbisesinin yaka bağlarını gevşetti. "Orasını bilemeyiz. Sen de annenin *basit bir yorgunluktu* demesinden yedi ay sonra dünyaya geldin. Bu sıcakta neden böyle yakası bağrı kapalı giyindin anlamadım. Başka zaman olsa memelerini dünyaya sergilemeye can atardın."

Isabel *şişen göğüslerini saklamak* istediğini söylemek yerine, "Öyle olmadığından eminim. Bilirdim... Yani olsaydı..." diyebildi.

Morgan içeri temiz hava girebilsin diye perdeleri ve büyük kanatlı pencereleri sonuna kadar açtı. "Sen ne bileceksin ki? Bana kanamalarının düzenli olduğunu söylerken yalan söylemiyordun değil mi?"

Örtülerin altına sinmeden Morgan'ın çipil gözlerine bakabildiği ve o çırılçıplak soyan dikkatli bakışlar karşısında serinkanlılığını koruyarak yalan söyleyebildiği için Isabel takdiri hak ediyordu. "Elbette yalan söylemedim... Böyle bir konuda yalan söyleyebilir miyim sanki?"

Tabii ki söyleyebilirdi, söylemişti de zaten. Geçen ay hayatındaki olağanüstü gelişmeler yüzünden kanaması olmayışını pek umursamamıştı, daha doğrusu fark edememişti bile, fakat iyimserliğini yerle bir eden iki aylık bir gecikme söz konusuydu. Ayrıca herhangi bir açıklaması olmayan tuhaf hisleri vardı ki Isabel hamile olduğundan emindi.

Morgan şüpheli bakışlarını örtüye rağmen vücudunun her yerinde gezdirdi. "Benden böyle bir şeyi saklamayı asla düşünme kızım. Eğer hamileysen evliliği öne almamız gerekir. Sen de bunu istemez misin?"

Bunu ister miydi? Hayır... Aslında isterdi ama farklı şartlar altında. Mesela Adrian aşkından ölmek üzereyken tek kurtuluşunun bu evlilik olduğunu söyleseydi ya da Isabel'in bunun bir görev olduğu fikrini kafasından atmasını sağlayacak herhangi başka bir neden atsaydı ortaya. "Hamile değilim," diyerek kestirip attı.

"Olmasan iyi edersin... Şimdi sana kendi ellerimle bir

Generated by CamScanner from intsig.com

bitki çayı hazırlayacağım. Eğer kendini kötü hissetmeye devam edersen de doktoru çağıracağım."

Bir doktorla yüzleşmek yerine mucizevi bir şekilde iyileşmesi gerekiyordu o halde. Aniden coşku dolu, gülmekle çığlık atmak arasında bir ses çıkarttı.

"Deli misin, ne diye bağırıyorsun kızım? Tanrım bu kıza biraz akıl ver."

"Morgan ben iyiyim, yok bir şeyim. Dün gece çok uyuyamadım. Hem hava da çok sıcak." Bu da bir yalan değildi aslında. Yaklaşık bir haftadır özellikle sabahları güçlü düşmesine rağmen kısa süre içinde toparlanıyordu. Bugünü diğerlerinden ayıran tek nokta havanın fazlasıyla sıcak olmasıydı.

"Yine de sana çay getireceğim."

Isabel abartılı bir zindelikle yataktan atladı - Tanrı'ya şükür yere bastığında yalpalamamıştı - ve bir sirk gösterisinin son selamını verir gibi Morgan'ın karşısına dikildi. "Ne düşünüyorum biliyor musun? Şimdi soğuk, buz gibi bir limonata alıp bahçeye çıkacağım. Mimi'nin de hava alması lazım. Sonra kitap okurum... Eğer izin verirsen, hatta sen de gelmek istersen kitabımı hani geçen hafta keşfettiğimiz ve senin bayıldığın lavantaların olduğu yerde okurum... Yanıma şemsiye alacağıma da söz veriyorum."

Morgan ateşi olup olmadığını kontrol etti tekrar. "İyi olduğuna emin misin? Yine aptallaştın sanki."

Isabel Morgan'ın elini itti ve balerin edasıyla yanından uzaklaştı. Ayna karşısında mütevazı elbisesinin yakasını düzeltip saçlarına çekidüzen verdikten sonra dadısına öpücük gönderip yatağının başına bıraktığı kitabıyla birlikte Mimi'yi de alıp dışarı çıktı.

Kendini daha iyi hissettiği bir gerçekti. Hem dört duvar arasında tıkılmak, sıcak havayla savaşında güçsüz düşmesine neden oluyordu.

Aşağı inince düşündüğü gibi limonata istemediğini fark etmişti. Bunun yerine Mimi'ye biraz meyve almak için mutfağa gitti. İçerisi normalden daha kalabalık ve hareketliydi.

Tahta masanın ortasına rastgele bırakılmış domuz budunun tepesinde dönüp duran sinekleri izlerken mutfak sorumlusuna, "Misafirimiz mi var Fiona?" diye sordu.

"Misafir değil, Lord Eaglestone geliyor efendim," dedi kadın telaşını hiç kesmeden ki Isabel varlığıyla hizmetlileri hiç rahatsız etmezdi.

"Adrian mı geliyor? Ne zaman?" Heyecandan görgü kurallarını hiçe saydığı bildik anlardan birindeydi yine. Adrian'ı üç hafta önceki samimi vedalarından sonra ilk kez görecekken bunun ne önemi olabilirdi?

Fiona istifini bozmadan, "Bu akşam Lord Blackmore ile birlikte geleceklermiş," diye karşılık verdi. "Bay Harrison, efendiler için güzel bir masa hazırlamamızı istedi."

Blackmore hangisiydi Tanrı aşkına? Ah... Ukala olan elbette... Sonra Adrian'ın gelişinin neden ona haber verilmediği geldi aklına. Açıkçası bu durum hiç hoşuna gitmemişti. Bunu tam Fiona'ya sormak niyetindeydi ki kadın elindeki satırla domuz budunu tam ortasından ayırınca susmak zorunda kaldı... Ardından sessizce mutfağı terk etti.

Harrison ortalarda olsaydı ona Adrian'ın ne zaman geleceğini ya da daha kişisel bazı sorular sormayı düşünüyordu. Mutfaktaki kedinin bile hazırlanan ziyafet artıklarını yerken Adrian'ın gelmek üzere olduğunu bildiğinden emindi Isabel. Kitabını ve Mimi'yi aynı anda göğsüne bastırıp içini çekti. Dışarı çıkmak üzereyken kapıdaki uşağa, "Morgan'a kitap okumak için dışarı çıktığımı ve birkaç saate kadar döneceğimi söyler misin lütfen?" dedi. Çıkarken Morgan'a söz verdiğinin aksine yanına şemsiye almamıştı.

Henfield'a araba yerine atla dönmek Brendan'ın fikriydi ve açıkçası Adrian'ın da işine gelmişti. Bu kadar sıcak bir havada arabaya kapanmak istemeyeceği gibi birkaç saat kadaşı olmayacağını daha ilk saatte belli etmişti ve Henfield zanmış olmaktan da memnundu. Tabii Adrian iyi bir yol artopraklarına girdikleri şu sıralarda Brendan'ın ardında bı-

Generated by CamScanner from intsig.com

maktığı toz bulutundan başka bir şey görmediğinden emindi. Acele etmek için harika sebepleri vardı.

Saat beşi geçtiği için güneş performansından çok bir şey kaybetmemişti. Henfield'ın görkemli kulelerini bulunduğu yerden görmek mümkündü. Falcon'ı yavaşlatıp yolun kenarındaki kırlık alana doğru sürdü. Yaz ortasında olmalarına rağmen kırların hâlâ zümrüt gibi parıldaması Henfield'ın bütün olmalıydı. Kolay etkilenen bir adam değildi, fakat atından inip bastırmak üzere olan akşamın ferahlatan rüzgârını hissetme isteği ağır basmıştı.

Onu iki huş ağacının akşam güneşiyle iyiden iyiye uzayan gölgesiyle korunan çimlerin üzerinde uzanmış halde buldu. Etrafını saran lavantalar sanki ona erişmek istermiş gibi üzerine doğru eğilmişti. Bunda şaşılacak bir şey yoktu çünkü Isabel en nadide çiçeklerden bile daha göz alıcı görünüyordu. Ve genç kız bunun farkında değilmiş gibi, gülümsemesine neden olan bir kitap okuyordu.

Aslında Londra'da boy gösterdiği davetlerde olduğu gibi baştan çıkarıcı değildi ama Adrian'ı etkileyen başka bir şey vardı halinde. Leylak rengi elbisesi boğazına kadar kapalıydı, sebebi baştan çıkarıcı oluşu değildi yani. Saçları ise özensiz bir şekilde toplanmıştı. Onu sırf saçlarının teninde bıraktığı muhteşem his ya da benzersiz renginin içinde yaktığı ateş yüzünden defalarca arzulamış olmasına rağmen şimdi hissettiği şey arzu değil saf bir hayranlıktı.

Genç kız birden melodik bir kahkaha attı, sonra da başıtan çıkarıcı sesiyle aptal kaplumbağasına, "Bir de bunu dinle Mimi... Erkek, kalbini delip geçen güzellik karşısında nefes dama-ğında donmuş olduğuna inanmak istemeyeli. Sonra kalbinin dudaklar

"Hmmm... Yanında biri olmalıydı. Bu konuda kesin talimatlarım vardı."

"Biliyorum ama kimseye haber vermeden çıktım. Yani sorumluluk bana ait."

"Ben de bundan bahsediyordum. Kesin talimatları sana vermiştim."

Isabel'in kaşları kalktı. "Hatırlamıyorum."

"Sanırım bana kızgınsın... Sebebini öğrenebilir miyim?"

Isabel omuz silkti. Umursamıyormuş gibi davranmaya çalıştıkça aksi şekilde mesaj verdiğinden haberi yoktu tabii. "Kızmadım, sadece geleceğinden haberim olsaydı bugün uslu bir kız gibi evde oturup seni bekleyeceğimi düşünürken biraz ciddileştim sanırım."

"Ah mesele anlaşıldı. Sana haber vermek isterdim ama fırsatım olmadı... Açıkçası bunu önemseyeceğini düşünmemiştim sevgilim," dedi Adrian bastırmaya gerek görmediği gülüşüyle.

"Hiç şüphem yok. Fiona'nın benden önce öğrenmesi gerekiyordu çünkü güzel bir akşam yemeği her şeyden önemlidir..."

"Buradan yeterince ilgili bir nişanlı olmadığım sonucu ortaya çıkıyor."

Varlığı tamamen unutulan Brendan tahammülsüzlüğünü belli ederek, "Tanrım, bunu daha fazla dinleyemeyeceğim. Ben gidiyorum," deyip arkasını dönünce Adrian ona ilgisizce bakmakla yetinse de Isabel sanki tüm hayatı onun varlığına bağlıymış gibi bağırdı.

"Gitmeyin! Lord Blackmore sizinle konuşmak istiyorum."

Aynı anda iki yakışıklı adam da kıza şaşkınlıkla baktı. Şaşkınlığından ilk sıyrılan o sırada daha sağlam sinirleri olan Brendan'dı. "Benimle mi? Neden?" Kaşları saçlarına değmek üzereydi.

Isabel masumca, "Aslında yolda bana eşlik edersiniz diye umuyordum," dedi.

Adrian ise hiç de masum olmayan hisler içindeydi ve öldürücü bakışlarının muhatabı kesinlikle Brendan'dı. "Sana birlikte eşlik edebiliriz Isabel."

"Elbette edebilirsiniz ama ben Lord Blackmore ile konuşma konusunda ısrarcıyım. Yalnız..."

Adrian buna itiraz edebilirdi, hatta bunu yapmak üzereydi. Ancak Brendan'ın yüzündeki gülümseme ve tuhaf dinginlik onu engelledi. Aptallık ediyordu ve utanması an meselesiydi. Neler olup bittiğini öğreneceği düşünülürse - ki meselenin çok da dramatik bir şey olmadığından emindi - Isabel'i hüzursuz etmesine gerek yoktu. Hayatın tüm yüklerinden yakınan bir adam gibi derin bir iç geçirdi ve Brendan'a ikaz edici bir ifadeyle bakarak, "Onunla aynı ata binmeyi aklından bile geçirme," dedikten sonra geldiği yoldan geri döndü.

Isabel hangi akla hizmet bunu yaptığını bilmiyordu. Aslında adam gidiyorum diyene kadar böyle bir niyeti de yoktu ama onun gitmesine izin vermek içini kemiren kurdan kuşkurmak gibiydi.

Adrian'ın gözden kaybolduğu noktaya uzunca süre bakmaya devam etti, gittiğinden emin olduktan sonra da kendisini ilgiyle izleyen ukala konta döndü. "Teşekkür ederim."

"Sebebini bilmiyorum ama rica ederim. Hava birlikte yürümek için oldukça güzel. Önden buyurun lütfen."

Isabel söze girmek için uygun anı kollayarak sessizce yürümeye başladı. Açıklığa vardıklarında adam dizginlerinden tutup atına sevgiyle bir şeyler söyledi, fakat Isabel ne dediğini anlayabilmiş değildi. Ukala kont gittikçe Adrian'a benziyordu...

"Sizi dinliyorum..."

Bunu nasıl soracaktı ki? Mümkün değildi...

"Neden beni ilk gördüğünüzde Eleanor dediniz?" Onu şaşırtmak için herhalde daha fazla ileri gitmesine gerek yoktu. Adamın ne diyeceğini bilemediği öyle açıktı ki Isabel vicdanının sızladığını hissetti.

Generated by CamScanner from intsig.com

"Bakın... Sadece siz değil anneniz de aynı tepkiyi verdi. Adrian'ın büyük halası beni gördükten sonra meselenin Eleanor ile ne ilgisi olup olmadığını sordu ona. Neler oluyor? Neden herkes beni ilk gördüğünde aynı tepkiyi veriyor Lord Blackmore?"

"Bunu Adrian'a sormalısınız."

Isabel sabırsız bir şekilde ayağını yere vurdu. "Sordum ama bir yanıt alamadım. Şimdi de size soruyorum."

Lord Blackmore Isabel'in asabi hareketini gözden kaçırmadığını belli edecek şekilde ona küçümseyici bir bakış attı. "O zaman bir kez daha sormayı deneyin. Sizi kırmayacaktır."

"Kıracaktır. Çünkü bunu yapmayı çok iyi beceriyor... Lütfen beni aydınlatın."

Kont başını gökyüzüne kaldırıp bir süre bekledi, Isabel de sabırla onu izledi. Sonra adam bunu yapmak büyük bir külfetmiş gibi tembelce konuşmaya başladı. "Adrian'ın her konuda açık olması gerekirdi. Merak ettiğiniz ve öğrenmeye hakkınız olan şeyleri ondan duymanız gerektiğini düşünüyorum hâlâ ama birkaç konuda sizi aydınlatabilirim."

"Ah Tanrı'ya şükür..."

Kont derin bir nefes aldı ve "Yürüyelim isterseniz," dedi ama Isabel'e bakışlarında kızın kendisini bir burun pisliğiymiş gibi hissetmesine neden olan bir şeyler vardı.

Birlikte yürümeye başladıklarında hızları sohbet için pek de müsait değildi. "Eleanor'a benzemiyorsun, eğer merak ettiğin buysa..." dedi adam Isabel'e kısa, yukarıdan aşağıya bir bakış atarak.

Isabel kabullenişini hem sözleriyle hem de ses tonuyla ifade etti. "Bunu biliyorum... Adrian kimsenin ona benzeyemeyeceğini söylemişti."

"Demek bunu söyledi... Kabalık etmiş."

"Buna alışkınım."

"Alışmamanız gerekir Bayan Sullivan."

Adam nispeten iyi bir şey söylemişti ama söyleyiş tarzı hakaret gibiydi. Isabel ilgiyle ona baktığında ne düşündüğüne dair tek bir anlam çıkaramadı çünkü kont doğruca yola bakıyordu.

Isabel, "Birbirlerini çok sevdiler mi?" diye sorduğu sırada nefesi ayaklarının hızına yetişmekte zorlanıyordu.

"Bu Adrian'ın cevaplayacağı sorulardan biri," dedi kont. Isabel neredeyse koşarken onun yattığı yerden konuşuyormuş gibi rahat olması haksızlıktı.

"Ama... Sizi üzmek istemem. Yani o sizin kardeşinizdi ve kaybınızı hatırlatarak düşüncesizlik ediyor olabilirim." Oysa Isabel'in düşüncesizlik etmek konusunda kaygıları olmadığı gibi onun ne hissettiğini de umursamadığı da bir gerçekti.

"Gerçeği kabullendim. Fakat *bu* uzun uzadıya tartışmaktan hoşlanmadığım bir mesele... Özellikle de yabancılarla."

Isabel hiç düşünmeden, "Artık ben de aileden biri sayılırım," deyiverdi. *Tam bir zavallıydı...*

Adam cevaben, "Ah elbette," deyip başını iki yana salladı. Ne kadar sıkıldığını ve kızı hiçe saydığını bundan daha iyi ifade edemezdi.

"Eeee... Söylemeyecek misiniz?" Isabel tökezleyince kont onu kolundan tutarak dengesini bulmasını sağladı.

"Neden bahsediyorduk?"

"İkisi hakkında herhangi bir şeyler olabilir," dedi Isabel ümitle.

"İkisi evliydiler. Bu yeterli mi?"

"Bilmediklerimi öğrenmeye çalışıyorum Lord Blackmore." Isabel onun alaycılığından ve yer yer sıkıntılı iç çekmeleri fazlasıyla sıkılmıştı.

"Hangi sıfatla? Bence bir nişanlı için fazla meraklısınız."

Yine kendisini dışlanmış hissediyordu ve bu duygusallık başına iş açacaktı. Mesela her an oturup ağlayabilirdi. Yine de bu soğukluktan etkilenmemiş gibi davranmayı yeğledi. "Merakım kaçınılmaz. Etrafımda olağandışı şeyler oluyor."

"Mesela?"

"Sizinle boşuna konuşuyorum değil mi?"

Generated by CamScanner from intsig.com

Kont, "Muhtemelen," dedi sakin bir ses tonuyla. Sonra gözünün önünden geçen sineği kovalarmış gibi bir hareket yaptı.

"Kendinizi benim yerime koyun lütfen."

"Böyle bir şeyi yapmak için bana geçerli bir mazeret gösterin lütfen."

Isabel adamın omzuna yumruk atma isteğini bastırarak yutkundu. "Aptallık ettim. Bana cevap vereceğinizi umarak gerçekten aptallık ettim."

"Aptal olduğunuzu düşünmüyorum. Sizi ilk gördüğümde şaşırdığımı itiraf etmeliyim. Gözleriniz kardeşiminkilere çok benziyor ama sadece bu kadar."

Bu sözleri o kadar donuk bir şekilde ifade etmişti ki Isabel onun ağzından ilk itirafı almış olduğunu neredeyse idrak edemedi. Anladığında ise kendisininkiyle aynı renk olan gözlere dikkatle baktı. Tanrı biliyor ya, yeniden umutlanmak üzereydi. "Sizin de gözleriniz benimkiyle aynı... Benden hoşlanmama nedeniniz bu benzerlik mi yoksa kız kardeşinizin yerini almak üzere olmam mı?" Bunu sorduğuna inanamıyordu.

"Size karşı bir hoşnutsuzluk içinde değilim. Açıkçası sizi düşünecek vaktim olmadı. Adrian'ın kalbinde Eleanor'un yerini almaya çalışmanız meselesine gelince... Bu beni ilgilendirmez. Adrian'ın mutlu olmasını isterim sadece. Sizinle ya da bir başkasıyla."

Bunun koca bir yalan olduğunu Isabel adı gibi biliyordu. Adamın kabalığını görmezden gelmeye çalışarak, "Eleanor onu sevdi mi peki?" diye sordu. "Bakın Adrian'dan bahsetmiyorum ama isterseniz yanıtlamayabilir..."

"Evet, kardeşim kocasını çok sevdi. Ölecek kadar."

Isabel irkildi. "Ölümü için Adrian'ı mı suçluyorsunuz?"

Kont Isabel'e sanki bir geri zekâlıya bakarmış gibi baktı. "Elbette öyle düşünmüyorum. Adrian da Eleanor için her şeyi yapacak kadar seviyordu onu... Eleanor mükemmel bir kardeş ve çok iyi bir eşti. Onun yerini doldurmak her erkek

için ümitsiz bir çabadan başka bir şey değil. Sanırım yeterince açık davrandım."

Isabel açıkça aşağılanıyordu ve gururunun daha fazla ayaklar altına alınmasına izin vermek istemiyorsa derhal kaçıp gitmesi gerekiyordu. Ancak bunu yapmadığı gibi eline her zaman geçmesi mümkün olmayan fırsatı biraz daha irdelemeye karar verdi. Bu arada içi kan ağlıyordu. "Adrian'ın bir daha başkasını sevemeyeceğini mi düşünüyorsunuz?" İleri gittiğini düşünüyordu ki kontun yüzünde beliren şok ifadesi de fikrini destekliyordu. En azından adam artık sıkılıyormuş gibi görünmüyordu. Yüzünü buruşturarak, "Affedersiniz, bunu sormamam gerekiyordu," diye ekledi.

"Bence endişelerinizden Adrian'a bahsedin ve tavsiyem ona tıpkı bana baktığınız gibi bakmanızdır. Size karşı koymasına imkân yok."

"Bu kötü bir şey mi?"

"Oldukça... Tuhaf bir kadınsınız Bayan Sullivan."

"Kabalık etmek istemedim. Özür dilerim."

"Kabul ediyorum. Başka sorunuz var mıydı?"

"Aslında çok var ama..."

"Benim vaktim yok."

"Beraber yürüyoruz ya. Benim vaktim varsa sizin de vardır. Hem madem cevaplamayacaktınız neden başka sorum olup olmadığını soruyorsunuz?"

"O zaman düzelteyim. Sizin için vaktim yok. Diğer soruya gelince, başka sorunuz olup olmadığını merak ettim sadece ama sorunuzla ilgilenmiyorum."

"Kesinlikle Adrian'a benziyorsunuz. En az onun kadar kabasınız."

"Sadece gereksiz yere kibarlık yapmıyorum Bayan Sullivan."

"Size nasıl bakmam gerekiyor? Az önce tuhaf bakışlarımla size istediğimi yaptırabileceğimi ima etmiştiniz."

Kont, "İşte bu beni düşündürüyor," demesine rağmen bunu pek de takıyormuş gibi görünmüyordu.

Generated by CamScanner from intsig.com

"Lütfen, küçük bir yardım istiyorum sadece."

Kont ondan kurtulmanın tek çaresinin onunla yüzleşmek olduğunu kabullenmiş gibi, "Sanırım bazı şeyler sır değil ve tekrar ediyorum. Sizi ilk gördüğüm an gözlerinizin kardeşiminkilerle aynı olduğunu düşündüm ve benzer tepkileri almanızın nedeni bu. Diğer konuya gelince... Evet ikisi birbirlerini çok sevdiler ama artık ikisi diye bir şey yok. İşte sizin ilgilenmeniz gereken şey sadece bu. Aksi takdirde üzülmeniz kaçınılmaz Bayan Sullivan," diyerek üzerindeki yükü biraz olsun hafifletti.

"Bunları daha önce de söylemiştiniz."

"Demek ki söyleyecek başka bir şey yok Bayan Sullivan."

Isabel anında pes etti. "Onu görebilmek isterdim... Henfield'da resmini göremedim."

"Neden?"

"Son derece kadınsal bir istek, size açıklamam güç."

"Hiç denemeyin o halde. Resimle ilgili Adrian'ın bazı kuralları var ki işte bu konuda size yardımcı olamam."

Genç kız, "Zaten pek yardımcı olmadınız," dedi bu sözleri içinden geçirdiğini düşünerek. "Bu konuştuklarımız aramızda kalabilir mi Lord Blackmore?" Bu önemli bir noktaydı. Her ne kadar Adrian'ın sohbetin içeriğini öğrenmeye çalışacağından emin olsa da en azından kendi payına düşeni yapmalıydı.

"Düşünmem gerekiyor."

En azından hayır dememişti. Isabel bezgin bir tavırla, "Anlıyorum," diyerek Mimi'yi göğsüne bastırdı ve içinde büyüyen üzüntüyü onunla paylaşabilirmiş gibi hayvanın buruşuk kafasını öptü.

"Bunu yapmanızı tavsiye etmem."

"Neyi? Adrian'la resim konusunu konuşmayı mı?"

"O sürüngeni öpmenizden bahsediyorum. Bunu yapmayın."

Isabel içerlemiş gibi adama baktı. "Mimi temiz bir hayvan. Beni rahatsız etmiyor."

"Belki de olmalısınız Bayan Sullivan."

Isabel onunla bu konuda kavga edebilirdi ama zayıf da olsa yanıt alma ihtimali bulunan başka soruları varken bir süre daha kibar olmasında fayda vardı. "Bu söylediğinizi unutmayacağım."

Bu sırada Henfield'a varmışlardı. Isabel yolculuğun bu kadar kısa sürmesi karşısında şaşkına dönmüştü. Sonra kontun sohbeti erkenden bitirmek için ayaklarına kanat takılmış gibi hızlı yürüdüğünü hatırladı.

Kont Isabel'in yüzünde ilginç bir şeyler bulmuş gibi kaşlarını kaldırdı. "Bayan Sullivan size vereceğim başka bir cevap olmadığını anladınız değil mi?"

Isabel, "Elbette, başka soru sormayacağım," deyip Henfield'ın büyük kapısından geçti. Fakat sonra dayanamayıp, "Sizce beni onun yerine koymaya mı çalışıyor?" diye sordu.

"İyi günler Bayan Sullivan. Akşam yemeğinde görüşmek üzere."

Isabel adamın arkasından hırstan köpürmüş bir vaziyette bakarken bir yandan da elinde ne olduğunu düşünüyordu. Açıkçası verimli bir sohbet olmamıştı, hatta buna sohbet bile denemezdi. Belki onunla değil de diğer kontla konuşmalıydı ama nedense bundan da pek emin olamıyordu.

Tahmin ettiği gibi bazıları onu Adrian'ın eski karısına benzetiyordu. Ah buna pek şaşırdığı söylenemezdi, kaldı ki aynı tespiti kendisi yapmıştı.

Adrian'ın karısını çok sevdiğini öğrenmişti. Bu kalbini kırsa da kabullendiği bir gerçekti çünkü nişanlısına eski karısını kimselere benzemediğini söyleten şey Isabel'in tadamayacağı türden muazzam bir aşk olabilirdi.

Tanrı aşkına o ukala adama boşuna katlandığını düşündükçe deli oluyordu. Üstelik bu çılgınlık onu başka şeyler yapmaya teşvik ediyordu. Haftalardır o odaya yaklaşmamak için insanüstü bir direnç göstermiş, bir şekilde kendini engellemişti ancak şimdi bunu yapmak için herhangi bir sebep

Generated by CamScanner from intsig.com

göremiyordu. Madem birileri merakını gidermemek için direniyor ve onu bazı şeylerden uzak tutmaya çalışıyordu, o halde Isabel'in meseleyi kendi yöntemleriyle çözmesi gerekecekti.

Harrison'ı bulmak için etrafına bakındı. Isabel tek bir oda hariç tüm anahtarlara sahipti ancak Henfield'ın bütün anahtarlarının kâhya Bayan Thomson ve Harrison'da olduğunu biliyordu. Suratsız kâhya ile şansını denemek yerine her zaman daha sevgi dolu olan Harrison'ı tercih ederdi. Tabii o odanın anahtarını ondan almanın bir yolunu bulup bulamayacağından emin değildi. Ne var ki asıl mesele içeri girmenin bir yolunu bulmaktan çok Adrian Henfield'dayken içeri girmekti. Muhtemelen yakalanacaktı ve yine muhtemelen nişanlısı bundan hiç hoşlanmayacaktı.

Omuzlarını silkti ve Harrison'ın nerede olduğunu soracağı birilerini aradı. Nihayet yaşlı uşağı bulduğunda adama Adrian'ı mahveden, Fredy'nin kafasını karıştıran ve geride kalan tüm erkekleri baştan çıkaran tatlı, ışıltılı bir gülücük gönderdi.

"Harrison sana ihtiyacım var, lütfen beni kırmayacağını söyle!"

Brendan o kızdan ayrıldığından beri sık sık gülüyordu. Son derece rahatsız edici ve aklı başında herkesin onu gördüğü yerde kaçacak delik aramasını gerektirecek kadar huzursuzluk veren bir kızdı Isabella Sullivan.

Ondan hoşlanmıştı. Tanrı biliyor ya o kızın etrafa yaydığı enerji ile canlandığını hissetmişti. Daha önce onun gibi biriyle karşılaştığını hatırlamıyordu. Dikkat çeken bir diğer nokta, kızın Eleanor ile uzaktan yakından bir benzerlik taşımadığıydı. Fakat bu kötü bir şey değildi... Kız kendine hastı çünkü...

Tanrı Adrian'ın yardımcısı olsun diye içinden geçirirken evlenmek için seçeceği kadının Isabella Sullivan'ın aksine uysal ve itaatkâr olmasına dikkat edeceğini düşündü.

Ne var ki Brendan Blackmore gibi bir adam için bile kader en muzip yanını gösterebilirdi... Ve o olacakları asla tahmin edemezdi.

Generated by CamScanner from intsig.com

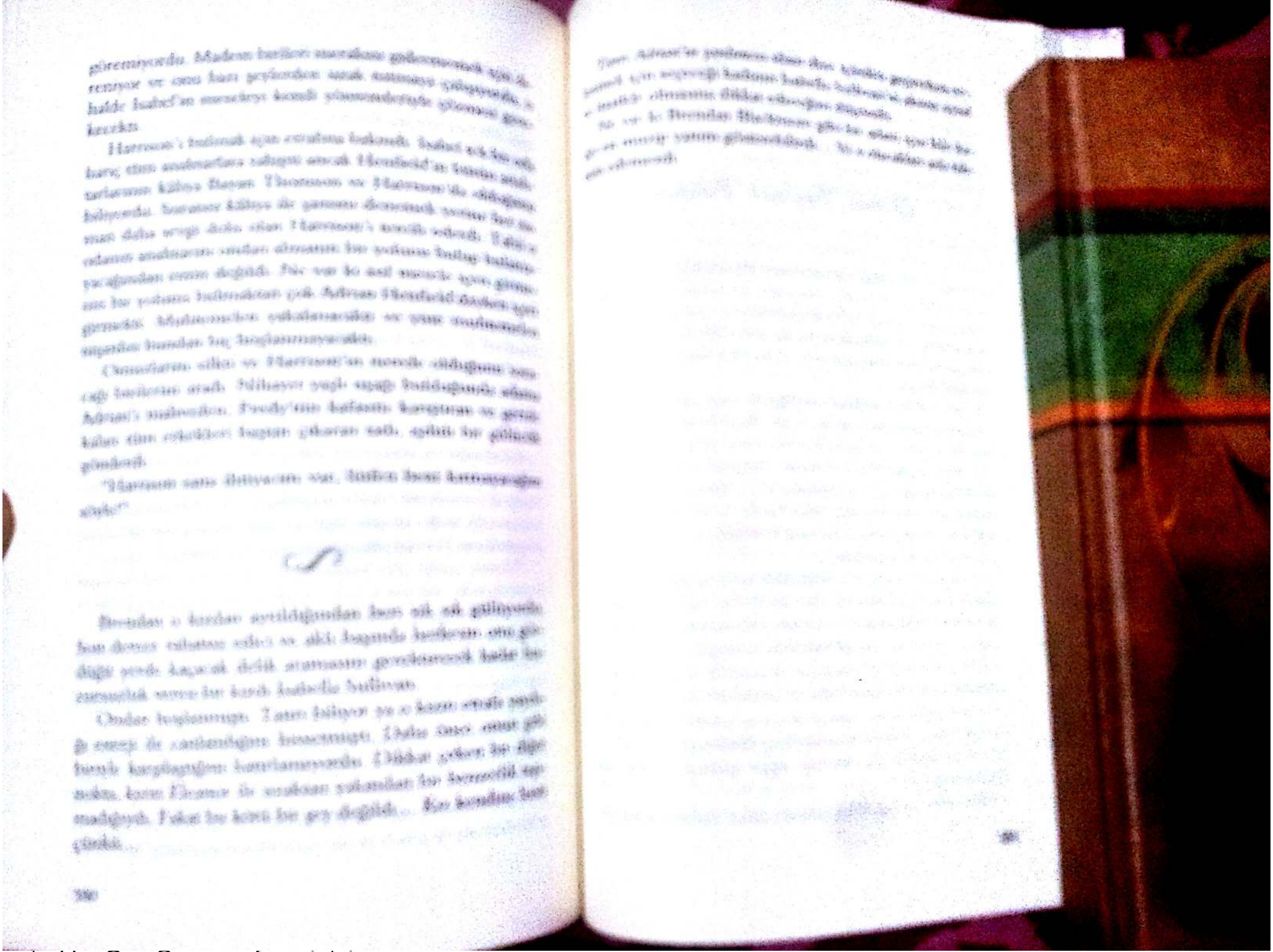

Generated by CamScanner from intsig.com

Yirmi Beşinci Bölüm

Anahtarı bu kadar kolay alması Henfield'dan kaçtığı gecenin boş ve büyük kapının geçebilmesi için aralık oluşunu tuhaf bulsa da sonrasında başına gelen felaketi asla tahmin edemediğini hatırlayınca aynı şeyin yine başına gelme ihtimaliyle ürperdi.

Harrison'dan anahtarı istediğinde yaşlı uşak sadece kısa bir an duraksadıktan sonra, "Lord Eaglestone sizden gelen her emrin ondan geldiğini varsaymamızı emretti hanımefendi," deyip anahtarı kıza vermişti. Açıkçası Isabel'in zekâsını ya da yöntemlerini kullanmasına gerek kalmayışı huzursuzlanmasına neden olmuştu, fakat Adrian'ın bu jesti karşısında diğer tüm endişelerinin yok olup koltuklarının kabardığı tatmin dolu bir an yaşamıştı.

İlk düşüncesi akşam yemeğinden sonra ya da herkes uyuyunca odaya girmekti ama kaybedeceği her an planının Adrian tarafından öğrenilme olasılığını arttırıyordu. Bu nedenle anahtarı alır almaz odanın kapısında bitmişti.

İçerisi beklediği gibi karanlık ve sessizdi. Kapalı perde ve pencereler boğucu sıcağı daha da arttırıyor olsa da Isabel ölmüş bir kadına ait bu mabede dönmüş odada olmaktan dolayı vücudunu titreten ürpertiyi engelleyemedi. Hayaletlere inanmazdı ama hayalet fikriyle diğer normal insanlar gibi arası iyi değildi.

Bir şeylere çarpmamaya dikkat ederek kalın perdelerden

birini açıp odanın aydınlanmasını sağladı. Evet... Aslında Henfield standartlarına göre normal bir oda sayılırdı. Ortadaki - muhtemelen Adrian'ın seviştiği - yatak, büyük giysi dolabı, kocaman aynası olan tuvalet masası ve normal bir odada olması gereken diğer detaylar Isabel'in ilgisini çekmemişti. Pişmanlık yüzüne aniden çarpan soğuk su gibi kendine gelmesini sağladığı gibi kendini daha iyi hissetmesine de neden olmuştu.

"Burada olmamam gerekiyor," diye mırıldandıktan hemen sonra odadan çıkmak için arkasını döndü, fakat arkasında kaldığı için daha önce fark edemediği büyük tabloyu görünce kalakaldı.

O Adrian'dı ama o kadar farklıydı ki... Daha gençti ancak onu farklı kılan yaşı değil yüzündeki ifadeydi. Tanrı aşkına bu bakışı daha önce hiç görmemişti... Yanındaki kadına sanki bir ilahmış gibi bakıyordu. Kıskançlık bir eliyle boğazını sıkıp diğeriyle kalbini sıkıştıran varlığıyla maddenin en katı halini almıştı. Titrek, derin bir nefes alarak tabloya yaklaştı.

Evli bir çiftin aile ağacını süsleyen o klasik resimlere benzemiyordu. Birbirlerine bakışlarında aşklarının ölümsüzlüğünün ifadesi vardı. Yüzlerindeki muziplik, ne kadar derin ve samimi bir şeyi paylaştıklarını ispat eder gibi Isabel'in gözüne ve elbette kalbine bir bıçak gibi saplanıyordu. Birbirine geçen parmakları bağlarını vurguluyordu sanki. Uzun saatler boyunca ressama poz vermek onlar için külfet değil zevk olmalıydı... Onlar için *birbirlerini seven bir çifti* diyen herkesin ikisi arasındaki şeyi ifade ederken ne kadar zayıf bir tanımlama yaptığını anlayabiliyordu şimdi.

Daha fazla bakmak kalbini parçalasa da merakı ve mantığı Eleanor'u incelemek için belki de tek şansını değerlendirmesini söylüyordu.

Başak sarısı saçları ve güzel gülüşüyle bir melek gibiydi Eleanor... Işık saçıyordu... Belki de Adrian'ın böyle gülümsemesine neden olan o ışıktı. Isabel onunla benzer hiçbir noktası olmadığını her geçen saniye daha iyi fark ederken

Generated by CamScanner from intsig.com

çaresizliğe düştüğünü hissediyordu. Adrian ile hiçbir şansının olmadığını öğrenmek için acı ve beklenmeyen bir yoldu bu.

İçine çektiği hava ağırlaşana ve nefesi kesilene kadar izledi onları. Ölmüş ama sahip olduğu aşk diri diri olan kadına baktı uzun süre. Kendisini donmuş gibi hissediyordu ki kapıdaki yavaş işlemesini uzatması da bu sebepten di.

Ani gelen ürperti toparlanmasına neden oldu. Ağır bir uykudan uyanmış gibi açtı etrafını incelemeye başladı. Burada olmaması gerekiyordu. Gördüklerini görmemeli ve aklını zehirlememeliydi. Bir süredir bastırdığı hisler ve üzerini örttüğü gerçekler yüzeye çıkarken acıyı da beraberinde getirmişti. Pişmandı... Deli gibi pişmandı bu odaya girdiği için.

İzleniyormuş gibi bir his vardı içinde... Yüksek, oymalı tavan da dahil olmak üzere etrafına bakarken, "Eleanor..." diye fısıldadı. "Çok üzgünüm," dedikten sonra odadan çıkmak üzere kapıyı açtı.

Ne var ki asıl sürpriz karşısında duruyordu. Genç kız korkuyla, az önce kaçmak istediği ama şimdi tek kurtuluşuymuş gibi görünen odaya doğru geriledi. "Adrian..."

"Ne işin var burada Isabel?"

Isabel nişanlısının yüzündeki karanlık ifade yüzünden birkaç adım daha gerilemek zorunda kaldı. Adrian şimdi duvardaki tabloyla aynı hizadaydı ve gövdesiyle Eleanor'u gizlemişti. Böylece eski ve yeni Adrian'ı yan yana görebiliyordu Isabel. Sevecen âşık ya da öfkeden yüzü kararmış bir düşman seçeneklerinden payına düşen, büyük bir düş kırıklığı ve kalbinde bir boşluğa neden olmuştu. İşte Adrian ona her zaman böyle bakacaktı. Kin ve pişmanlıkla...

"Ne işin var burada dedim Isabel..."

"Ben... Buna mecburdum... Görmek zorundaydım."

Adrian kapıyı çarparak kapadı ve Isabel'in üzerine yürüdü. Genç kızın kıpırdamamak için harcadığı güç, vücudunun kasılmasına ve aniden titremesine neden olmuştu.

"Buraya sinsice girmek yerine öğrenmek istediğin her şeyi bana sorabilirdin."

"Bana cevap vermezdim. Hatırlasana en son sorduğunda bana açıkça muamelesi yapmıştım."

Adrian kızın bu sözlerini duymazdan geldi ve soğuk, ayrı zamanda kibir dolu bir sesle, "Merak etmiyor musun neyin peşindeyim? Belki de bir gömlük arıyordum... Eşyaları arasında işine yarayacak bir şeyler bulabileceğini mi düşündün küçük casus?" dedi.

Isabel bu suçlama karşısında içerlemenin yanı sıra müthiş bir öfke duydu. Adrian'ın heybetiyle sinmiş olsa da öfkeyle yeniden dikleneerek. "Ben huzursuz değilim. Buna hakkım vardı," diye haykırdı.

"Yoktu... Hakkın olan şeyler sahip olduğun anahtarlardan ibaretti Isabel. Sınırlarını aştın."

"Ne yaptığımı söyler misin? Mabede çevirdiğin bu karanlık odaya girdiğim için mi hata ettim. Açıkçası sınırlarını daha geniş çizeceğini düşünmüştüm."

Adrian alaycı bir şekilde, "Eleanor'un hatırası dört duvar arasına hapsedilemeyecek kadar değerli. Ben olsam burası için hazine odası ifadesini kullanırdım," dedi.

Öfkeden köpüren Isabel, "Benimle alay etme," diye fısıldadı. "Düşündüğünden daha fazlasını biliyorum Adrian. Onu hâlâ sevdiğini ve yasını tuttuğunu anlamak o kadar kısa bir zamanımı aldı ki inanamazsın."

"Evet, ona âşık olmak benim için de çok hızlıydı. Seni anlayabiliyorum."

Isabel bu bir nevi itiraf karşısında perişan olan yüzünü saklamak için başını eğmek zorunda kaldı. Konuşmak ise o sırada yapabileceği bir şey değildi.

"Kalbin mi kırıldı Isabel? Yıllar önce kaybettiğim kadın mı seni böyle allak bullak etti?"

Isabel duyduklarına inanamıyormuş gibi ona bakakaldı. "Bunu söylediğine inanamıyorum."

"Benimle ilgili hiçbir şey bilmiyorsun Bella."

"O halde anlat bana. Anlat ki ben de casusluk yapmak ya da kendi kendime fikir yürütmek zorunda kalmayayım. Bana kendinden ve hislerinden bahset Adrian."

Generated by CamScanner from intsig.com

"Bilmen gereken her şeyi biliyorsun. Bilmene gerek olmayanlar hakkında da bir şeyler öğrendiğine göre bundan sonraki hatalarını hoş görmeyeceğim."

"Öyle mi? Kimim ben Adrian? Neyinim senin? Benim için ne hissediyorsun? Söyle, bana ne kadar değer veriyorsun?"

Adrian hiç düşünmeden, "Hak ettiğin kadar," diye yanıtladı.

Aslında bu bir hakaret sayılmazdı ama Adrian üzerinde hiçbir hakkı olmayan Isabel için oldukça açık bir yanıt olduğu kesindi. Genç kız soğuk bir kabullenişle başını salladı ve "Anlıyorum." diyebildi.

"Benim saygıdeğer nişanlımsın ve karım olduktan sonra da sonsuz bir saygıyla kuşanacaksın. Senin için ne hissettiğim hakkında endişelenerek güzel kafanı yormak yerine aklını kullanıp beni memnun etmeyi düşünmeliydin. Böylece hiçbir konuda endişelenmene gerek kalmazdı."

Isabel köpürdü. "Seni memnun etmek mi? Peki ya beni? Senin yardımına muhtaç olduğum için mi seninle evlenmeyi kabul ettim? Mecbur kaldığım için... Ve seni memnun ederek bedelini ödemeliyim öyle mi?"

"Seni memnun edeceğimden emin olabilirsin. Ayrıca sebepleri tartışmıyoruz burada. İkimizin de başka seçeneği yoktu." Adrian Isabel kadar kızgın görünmese de sözleri genç kızın içini yakıyordu.

"Hayat seçeneklerden ibarettir Adrian. Tesadüf şu ki farklı nedenlerle de olsa sen de ben de aynı şeyi seçtik."

"O halde beni buna pişman etme!"

Isabel irkildi ve "Ben çoktan pişman oldum bile," dedikten sonra başı dimdik bir şekilde odayı terk etti.

Ağlamaktan nefret ediyordu ama ağlamaktan daha fazla nefret ettiği şey ağlama nedenleriydi.

Adrian'ın kendisini sevmemesinden nefret ediyordu. Onu eski karısıyla kıyaslamasından, küçük görmesinden, hakaret etmesinden, soğuk davranışlarından, buz gibi ifadesinden, kabalığından ve en çok da ağlamasına neden olduğu için ondan nefret ediyordu... Ama onu o kadar çok seviyordu ki... O olmazsa ölürmüş gibi hissediyordu. Tıpkı onun soğuk varlığının hissettirdiklerine benziyordu bu.

Odasına girdiğinde hemen kendisini yatağa atıp hıçkırıklara boğulmuştu ve o kadar çok ağlamıştı ki zamanın hangi hızla aktığını bile fark edememişti. Morgan'ın şefkatine ya da herhangi birinin ilgisine ihtiyacı yoktu. Kendi kabullenemezliklerini başkasına nasıl anlatabilirdi ki? Adrian'ın hislerinden haberinin olmamasına imkân yoktu. Bunu aleyhine kullanabildiğine göre Isabel artık neyi ümit edebilirdi? Ne yapabilirdi?

Gözkapakları bir daha hiç açılmayacakmış gibi birbirine yapışana kadar, boğazı kuruyana kadar ağladı. Bazen öyle gürültü patırtılar geçiyordu ki mide bulantısı yüzünden öğürdüğü oluyordu. Hamilelik ve üzüntünün ortak yönleri geçmiş hafızasını daha da çekilmez kılıyordu. Halasının mektuplarını, annesine ait küçük bir minyatürü ve onun için manevi değeri olan eşyaları sakladığı minik kutuyu göğsüne bastırıp ağlamaya devam etti. Geçmiş kayıpları ve kaybetmek üzere olduğu adam için ağladı, ağladı...

Bir süre sonra durulsa da gözyaşları sessizce akmaya devam ediyordu. Üstünde yattığı örtüyü kenarından kıvırıp üzerine çekerek sessiz hıçkırıkların ortaya koyduğu savunmasızlığı gizlemeyi denedi. O sırada Morgan'ın içeri girdiğini duymamıştı bile. Yaşlı kadın, "Isabel?" deyince nefesini tutup herhangi bir cevap vermeden bekledi.

Morgan koşarak onun yanına gitti. "Kızım hasta mısın? Neyin var?"

İşte o zaman Isabel verebilecek acı bir hıçkırıktan başka bir cevabı olmadığını gördü.

"Ne oldu sana? Bana bak... Bana bak Isabel!"

Generated by CamScanner from intsig.com

Isabel duymazdan gelmek istemesine rağmen Morgan onu kendisine bakmaya zorladı. "Tanrım... Sana ne oldu böyle. Berbat görünüyorsun."

Genç kız, "Morgan," dedikten sonra birinden kopup atılmış gibi yeni bir ağlama nöbetine tutuldu. Dakikalarca dadısının kolları arasında onun tanıdık sıcaklığı ve kokusuyla avundu. Ona öyle sıkı sarıldı ki nefesinin kesilmesine neden oldu ama Morgan umursamadı ve kızı sakinleşene kadar ona verebileceği tüm desteği verdi.

Uzun süren ağlama nöbetinin yerini bıraktığı sessizlik Isabel'in çatallı sesiyle bozuldu. "Morgan onunla evlenemem, yapamam bunu."

"Nedenini söylemek ister misin kızım?"

Isabel cevap vermeyecekmiş gibi derin bir sessizliğe gömüldü ama sonra sadece, "Çünkü o beni hiç sevmeyecek," diyebildi.

"Ah kızım, bu kadar kahrolmanın sebebi bu mu? Sana daha önce ne söylediğimi hatırlamıyor musun? Çiftler saygı..."

Isabel öfkeyle çıkıştı. "Bana saygıdan bahsetme Morgan! Aramızda iyi olabilecek hiçbir şey yok anlamıyor musun? Benimle evlenmeye mecbur kaldığı için ömrü boyunca benden nefret edecek, hepsi bu. Çok uzaklara gitmek istiyorum... Birbirimizi göremeyeceğimiz kadar uzaklara."

"Bu saçmalık. Hiçbir yere gitmiyorsun. Sen değerli bir kızsın ve her erkek sana sahip olmaktan onur duyar."

"O değil... O beni küçümsüyor. Onu o kadar çok seviyorum ki beni sevmemesine katlanamıyorum. Morgan onu gördüğümde bile kalbim duracakmış gibi oluyor. Nefret ediyorum bu histen, kurtulamıyorum ama kurtulmayı da istemiyorum. Adrian'ı istiyorum, onun da beni istemesine ihtiyacım var. Ona ihtiyacım var fakat bu şekilde yapamam, olmaz."

"Âşık olmak kötü bir şey değil yavrum. Sadece ona biraz zaman ver. Göreceksin çok mutlu olacaksınız. Şimdi çok

üzgün ve bitkinsin. Biraz dinlendikten sonra daha iyi düşüneceksin inan bana. Neden evlenmemiz gerektiğini anlayınca bu kadar üzüldüğün için kendine kızacaksın."

Isabel dadısının anlayamayacağı şeyler için endişeleniyordu. Hem nasıl olur da yaşlı, modası geçmiş Morgan onu anlayabilirdi ki? O evlenmediği bir adamla birlikte olmuş, toplum dışına itilmemek için de onunla evlenmesi gereken bir kadındı. Tanrı biliyor ya, kocaman sevgiler bile bağnaz fikirlerin karşısında bazen yalpalayabiliyordu. Eğer Isabel'in kalbinde kırılmadık bir yer kalmış olsaydı, şimdi bedeniyle birlikte toza dönmüş olması gerekirdi.

Kararını vermişti... Ama yapmak üzere olduğu şeyi düşünmek bile rüzgârla savrulup yok olmuş gibi hissetmesine neden oluyordu. Kalbi ona olan aşkından büyük bir hissi tatmış mıydı hatırlamıyordu. Fakat hatırladığı ve asla unutmayacağı şey, en büyük hayal kırıklığını onun sayesinde tanıdığıydı.

Akşam yemeğine inmedi... Gelen yemeği de yiyemedi çünkü Morgan'ın zorlamasıyla aldığı birkaç lokmadan sonra boş midesindekilerin hepsini çıkardı. Morgan'a acilen, bunun üzüntüden kaynaklandığını ve her zaman başına geldiğini söylediğinde dadısı şüphelendiyse bile belli etmek yerine temizlenmesine yardım edip onu ferahlatmaya çalıştı ve bütün akşam yanından ayrılmadı. Oysa gitse Isabel için daha iyi olurdu.

Adrian Brendan'ın bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu. Aceleyle etini kesmeyi bırakıp bıçağı sertçe tabağına bıraktı ve "Ne istiyorsun?" diye sordu.

Brendan ise nihayet ilgiyi üzerine çekmenin verdiği rahatlıkla, sanki birkaç dakikadır Adrian'ı izleyen o değilmiş gibi yemeğiyle ilgilenmeye başladı. Etinden kestiği bir lokmayı

Generated by CamScanner from intsig.com

çiğnerken, "Sorun ne?" dedi ilgisizce. Adrian cevap vermeyince konuya başka bir noktadan değinmeyi uygun buldu. "Nişanlın neden yemekte değil? Umarım hastalanmamıştır."

Adrian bir el hareketiyle odadaki tüm hizmetkârları gönderdi. "Brendan açıkça sormak istediğini sorsana!"

"Sordum zaten... *Sorun ne* demek başka ne anlama geliyor sanıyorsun?"

"Ukalalık etme! Sorun şu ki ona söylememem gereken bazı şeyler söyledim."

Brendan buna hiç de şaşırmış görünmüyordu.

"Kavga ettik ve ona çileden çıktığımda neler yapabileceğimi gösterdim."

"Onu dövdün mü?"

"Brendan espri yapmakla ilgili ciddi sorunların olduğunu biliyorsun. Lütfen deneme!" Adrian sıkıntılı bir iç geçirip arkasına yaslandı. Yemeğine çok fazla dokunmuş değildi ancak ruh hali düşünüldüğünde tabağındaki boşluk iyi bir performans sayılabilirdi.

"Onu fazla hırpalıyorsun Adrian."

Bu eleştiriyi beklemeyen Adrian'ın hâlihazırda çatık olan kaşları daha da çatıldı. "Bu konuda ne biliyorsun Bren? İkinizin ne konuştuğunu hâlâ bana anlatmadın."

"Bunu sana hiçbir zaman anlatmayacağımı bilmen gerekirdi. Tanrı korusun senin yerinde ben olsaydım sana asla ikiniz arasında geçen konuşmanın detaylarını sormazdım bile."

Adrian pes ederek, "Haklısın... Sana anlatmazdım," dedi. "Bugün onu Eleanor'un odasında buldum."

"Bunun olacağını biliyordum," dedi Brendan sakin bir tavırla. Adrian arkadaşının ne bildiği üzerine yorum yapmadı.

"Bana bazı sorulara yanıt aradığını söyledi ve..."

Brendan, "Ve sen de onun canına okudun," diye gerçekçi bir şekilde arkadaşının sözünü tamamladı.

Ne var ki Adrian'ın kendini haklı gördüğü konular da var-

dı. "Ona asla sahip olamayacağı haklar verdim Bren. Daha fazlasını istememeliydi."

"Bir kadından meraklanmamasını istemek, bir bebeğe ağlamasını söylemek gibi bir şey Adrian bilirsin. Öntinde sonunda bunların olacağı açıktı."

"İkinizin ne konuştuğu belli oluyor."

"Bu konuda sana ipucu bile vermiş değilim. Son beş senelik performansın sayılmazsa kadınlar konusunda senden daha tecrübeliyim dostum. En iyi yaptıkları şey, soru sormak ve tırnaklarıyla eşelemektir. Bunun keyif veren bir şey olduğunu da nereden çıkardın?"

"Haklısın, hiç de keyifli değildi. Aynı şey onun için de geçerli. Yüzündeki ifadeyi unutamıyorum... Tanrım..."

Adrian, Isabel çekip gittikten çok uzun bir süre sonra kıpırdayabilmişti. Pişman olsa da geri alamayacağı sözlerinin etkisiydi bu... Isabel evlilik kararı konusunda onu asla pişman etmemişti ve Tanrı şahidi olsun buna imkân yoktu. O kıza karşı hissettiği arzu, bedenlerini doyurmayı amaçlayan bir güdüden çok öteydi... Onu yanında istiyordu. Fakat bunu ona söylemek yerine ona adi bir biçimde hakaret etmişti.

"İkimizin bulunduğu bir ortamda asla benden daha fazla somurtmaman gerektiği kuralını unutmuşsun. Bundan hoşlanmadım Adrian." Adrian cevap vermeyince Brendan, "Madem böyle perişan olacaksın git ve konuş onunla. Hangi kadının kırık kalbi senin şifalı ellerinden kurtulabilir ki?" diyerek onunla alay etti.

Fakat Adrian onun sözlerindeki alaydan çok yeni yeni fark ettiği yumuşak tonlamayla ilgiliydi. "Ondan hoşlanmadığını sanıyordum."

Brendan hiç duraksamadı. "Hoşlanmıyorum, bugün daha iyi anladım. Sadece yine başıma ekşiyecek korkusunu taşıyorum. İnan bana küs olmanız işime gelmiyor."

Adrian sırıttı. "Sıkıcı, rezil hayatının biraz renklenmesinin nesi kötü anlamıyorum."

"Halimden memnunum. Ayrıca böyleyken senin aptal-

Generated by CamScanner from intsig.com

lıkların daha fazla gözüme çarpıyor. Bunu söyleyeceğim hiç aklıma gelmezdi ama midemi bulandırıyorsun."

"Senin saçmalıklarını dinleyerek vakit kaybedemem. Yukarıda bazı işlerim var."

Adrian sandalyesini geri itip yerinden kalkınca Brendan sırıttı. "İtiraf et ona Adrian. Bu ikinizi de huzura kavuşturacaktır."

Adrian, "Evet, tıpkı bir hayvan gibi davrandığımı ona itiraf edeceğim. Tavsiyen için teşekkür ederim eski dostum," dedi arkadaşının sözlerini farklı anlamlara çekerek.

"Eminim ona vurulduğunu söylemen daha fazla ilgisini çekecektir eski dostum."

Adrian yemek odasından çıkmak üzereyken duraksadı. Aslında yapması gereken umursamamaktı ama bu kabullenmek gibi bir şeydi. "Sarhoş mu oldun?" Brendan ilk ve tek kadeh kırmızı şarabını Adrian'ın şerefine kaldırdı. "Ona tutulduğum falan yok. Zaaflarımın sağlıklı her erkeğin çok iyi bildiği başka bir adı var."

"Asabiyetinin tek sebebi buysa sana evlenene kadar yatağını ısıtacak birini bulmanı tavsiye ederim."

Brendan tekrar yemeğiyle ilgilenmek için arkasını dönünce Adrian bir süre daha orada kalıp söyleyecek bir şeyler aradı fakat zihni çeşitli mazeretlere kapalı olduğundan çocukça hakaretler türetmek dışında pek yaratıcı gelişmeler kaydedemedi. İnkâr ya da alaycı karşı koyuşlar işe yarayabilirdi ancak hiçbiri içinden gelmiyordu. Açıkçası bu oldukça ender rastlanan durumun tetiklediği tek bir eylem vardı. Adrian da onu yaptı... Kaçtı.

Isabel akşam yemeğinden sonra da aşağı inmedi. Adrian onun için endişeleniyordu ancak onu görmek için odasına gitmek de istemiyordu. Aslında yukarı çıkarken niyeti onu görmekti ama koridorun havasından mı yoksa Brendan'ın son sözlerindeki ayartıdan mıdır bilinmez bundan vazgeçmişti.

Ona kızgındı ve sözleri ne kadar ağır olsa da alttan alan taraf olmak istemiyordu. Kaldı ki bundan oldum olası hoşlanmazdı. Biraz çocukça davrandığını itiraf edecek kadar aklı başında oluşu da içini rahatlatmıyordu elbette. Ne var ki tatmin olduğu bir gerçekti.

Onunla yarın sabah konuşacak ve gönlünü almanın bir yolunu bulacaktı. Isabel'in deli mizacı çabuk parlamasına neden olsa da Adrian onu sakinleştirmenin bir yolunu bulacağından emindi. Onu gülümserken görmeliydi... Güzel gözlerinin ışıldadığını ve tatlı sesinin neşeyle çınladığını işitmeliydi. Hayatı değil ama huzuru buna bağlıydı... Tanrı aşkına neler oluyordu?

Isabel parmak uçlarına basarak koridorda ilerledi. Özellikle onun kapısının önünden geçerken nefes bile almayı kesmişti. Ancak hızla oradan geçip gitmek yerine istemsizce duraksadı ve kapıya doğru yaklaştı.

Uyuyor muydu acaba? Belki de onu da uyku tutmamıştı... Isabel onun da kendisi gibi uykusuz kaldığını düşünecek kadar aptaldı işte... Öfkeyle kaşlarını çattı ve hemen kapıdan uzaklaştı. İki adım sonra yine duraksadı, tekrar kapının önüne yürüdü. Ellerini pürüzlü yüzeyde gezdirirken alnını yavaşça kapıya dayadı. Kapalı gözleri, yaşların kirpiklerinde birikmesini engellememişti. Bir damla yaş aşağı doğru yuvarlanırken, "Seni seviyorum sevgilim," dedi ve hızla geri çekildi.

Duygusallık kararlarını etkiliyordu. Oysa şu an en son ihtiyaç duyduğu şey onu yolda bırakmaya meyilli zayıf hislerinin gösterdiği yoldan gitmek olabilirdi. Derin bir nefes alıp önünde uzanan koridora baktı ve yola koyuldu.

Saat sabaha karşı dördü geçiyordu ki bir yerde insan uykusunun en derin olduğu saatlerin bu saatler olduğunu oku-

Generated by CamScanner from intsig.com

muştu. Bu kimsenin çıktığını duymaması için harika bir fırsattı. Morgan'a yatmadan önce saat on bire kadar uyandırılmak istemediğini söylemiş ve çıkarken de odasının kapısını kilitlemişti. Böylece yokluğunun fark edilmesi de gecikecekti.

Dikkat edeceği bir diğer nokta da daha önceki kaçışlarında yaptığı hatalara düşmemekti. Öncelikle, büyük kapıyı kullanmayacaktı çünkü bekçinin buna izin vermeyeceğinden neredeyse emindi. İzin verse bile en fazla on dakika sonra peşindeki tazı ordusundan kaçan tilki konumuna düşeceğini biliyordu.

Kesinlikle en zor meselelerden biri dışarı çıkmaktı. Henfield'da geçirdiği uzun vakitler boyunca tembel bir leydi gibi davranmamanın faydalarını şimdi görecekti. Adrian'ın deyimiyle ona sağlanan özgürlüğü yeterince tanımaya çalışmıştı. Henfield bir kale gibi görünebilirdi ki dışarıdan içeri sızmaya çalışan herhangi biri yapıya sadece bir kez baktığında bile aptallık etmemesi gerektiğine kanaat getirip planlarından vazgeçerdi, fakat Isabel bir yolunu biliyordu.

Gül bahçesinin en uzak noktasındaki görkemli bir meşe ağacı kendini dışarı atmak istermiş gibi dallarını sınırların dışına bırakmıştı. Öyle ki büyük ağaç neredeyse malikâne sınırları dışına meyletmişti. Onu gördüğünde Isabel'in aklına ilk gelen şey, bu noktanın dışarı çıkmak için iyi bir yol olacağıydı. Bu fikrinden birkaç gün önce bahçıvana bahsettiğinde adam da bunun farkında olduğunu ve ağacı budayacağını söylemişti. Tanrı'ya şükür henüz budama yapılmamıştı.

En güvenli çıkış yolu olduğu için yine daha önce kullandığı pencereyi kullanacaktı. Tek sıkıntısı, daha doğrusu endişesi hamile oluşunun kalbine ve beynine yerleştirdiği yeni bilgilerdi. Bunları bir yerlerden okumamıştı, sadece biliyordu. Yani bebeğini korumak isteyişi tamamen içgüdüseldi. Bu nedenle pencereden atlamak yerine dengeli bir şekilde kendini aşağı sarkıtacaktı.

Pencereden geçerken öyle dikkatliydi ki elleri pervazına yapışıp kaldığında duvardaki örümceğe benziyordu. Ayakları yere değdiğinde elini doğruca karnına götürdü ve hafifçe okşadı. Henüz onunla konuşmaya başlamamıştı, hatta onunla arasında bir mesafe vardı ama onu seviyordu... Çünkü tecrübeyle ilgisi olmayan bir sebepten onun orada olduğunu biliyordu ve bundan sonra mecazi anlamda sadece ikisi olacaktı. Muhtemelen o da onu seviyordu...

Gül bahçesine giden yol fazlasıyla aydınlık olduğu için yolu geçerken son derece hızlı davranmak zorunda kaldı. Nihayet ağaca vardığında derin bir nefes aldı ve ağaca tırmanmaya başladı. Normalde bu bir çocuk oyuncağıydı ama şimdi tedirginliği yüzünden dizleri titriyordu. İçinde Mimi'nin de olduğu çantasını boynuna geçirip sağlama aldı. Tanrı'ya şükür ağaç basit basamaklar şeklinde yükseliyordu. Çıkmak gibi inmek de fazla sorun olmayacaktı. Genç kız inişe geçip onu dışarı çıkaracak son dala geldiğinde derin bir nefes daha aldı ve ellerinden güç alarak kendini aşağı sarkıttı.

Beklediğinden de kolay olmuştu... Ama asıl mesele bundan sonrasıydı. Genç kız hızla yürümeye başladı. En yakın köye kadar en azından bir saat yürümesi gerekecekti. Oraya vardığında ise kendisine bir araba temin edip arabacıya Foxton'a gitmek istediğini söyleyecekti. Köylülerin ne kadar erken kalktığını bildiği için o saatte vereceği ücret karşılığında onu istediği yere götürmeyecek kimse olacağını sanmıyordu.

Foxton özellikli bir noktaydı. İşte Isabel'in güvendiği bir ayrıntı da buydu. Büyük bir yerleşim yeri olduğunu bildiği kasabanın hem Bath hem de Londra için geçiş noktasında bulunduğunun farkındaydı. Böylece kimse Bath yerine Londra'ya gitme niyetini anlamayacaktı.

Evet, Londra'ya gidiyordu... Ve oradan da Amerika'ya. Halasının adresini gönderdiği mektuplar sayesinde bulabilirdi. Onu Londra'ya götürüp gemi yolculuğunu karşılayacak kadar parası vardı. Daha sonrası içinse Adrian'ın hediye ettiği mücevherlerden birini yanına almıştı. Bu vicdanını sızlatsa da yapabileceği başka bir şey yoktu.

Generated by CamScanner from intsig.com

Çıkarken bıraktığı notta, evine döndüğünü ve bu evliliğin gerçekleşmeyeceğini yazmıştı. Böylece Morgan da dahil herkes Bath'a gittiğini düşünecekti. Eğer Adrian peşine düşecekse bile - ki bu oldukça düşük bir ihtimaldi - Isabel Amerika yoluna çoktan koyulmuş olacaktı. Muhtemelen Adrian nereye gittiğini anladığında onu bir daha görmek istemeyecekti... İşte dâhiyane planı buydu.

Tüm bu detaylara rağmen keşke içi parçalanmasaydı... Ağlayacak hali olsaydı ağlayabilirdi ama saatlerdir döktüğü yaşların kaynağını kurutmuştu... Derken yine beklenmeyen iri bir damla yanağından çenesine doğru yuvarlanınca onu hırsla sildi ve adımlarını hızlandırdı. Gün ağarmaya başlamıştı, dolayısıyla yolunu bulmakta ve muhtemel tehlikelerden uzak kalmakta bir sıkıntı çekmeyecekti. Anayolu takip etmek göz önünde olmak anlamına geliyordu, fakat ağaçların arasında gizlenerek yürümekten daha tehlikesizdi. Pelerinin kapüşonunu başına geçirip saçlarını gizledi. Asıl yolculuk sırasında da her zaman bir bone takacaktı.

Böyle kaçıp gittiği için kendisiyle gurur duymuyordu ama onu istemeyen bir adamın yanında kalmaya katlanamazdı. Halasının yanına gittiğinde ise asıl meseleye yoğunlaşacaktı... Bebeğine... Babası ve onu affederse Morgan'da yanında olacaktı. Büyük ve mutlu bir aile...

Bu düşünceye sığınmak kolaydı ama Adrian'ın bebeği öğrenme ihtimali ve bu durumda yapacakları endişelenmesine neden oluyordu. Durum ne olursa olsun Adrian bebeğine sahip çıkmak isterdi. Isabel çekip gittiğinde hissedeceği öfkenin muazzam olacağı açıktı ve genç kız işin neresinden bakarsa baksın onu bu konuda suçlayamazdı. Aklı bu görüntülerle zehirlenmeye başladığında aniden durdu, geriye doğru baktı. Hata mı ediyordu? Onu kızdırmak ve daha önemlisi çocuğundan ayırmak ne kadar adildi? Onu terk ederek kendine yaptığı kötülüğe ne demeliydi? Özlem daha bu kadar yakındayken kahrediyorsa yokluk büyüdükçe ne yapacaktı? Kahretsin...

Bir kale kadar sağlam cesaret ve kararlılığını kaybetmemesi gerekiyordu. Sonra tekrar yola baktı...

"Ne yapacağım Tanrım?" diye fısıldadığı sırada çantasındaki kıpırtıyla dikkati dağıldı. Mimi'yi hemen dışarı çıkarıp yüzüne doğru kaldırdı. "Rahatsız mı oldun hayatım? Özür dilerim, seni her zaman çok hırpalıyorum değil mi?" Mimi bakmak dışında bir tepki vermeyince Isabel gülümsedi. "Mimi korkuyorum... Ne yapacağım ben? Sence bu bir hata mı?" derken kaplumbağadan bir yanıt beklemiyordu elbette.

Ne var ki hiç beklenmeyen bir şekilde Mimi bakışlarını sanki üstün bilincini yansıtmak istermiş gibi kıza dikti ve anormal uzunluktaki boynunu Henfield'dan uzaklaşan yola doğru uzattı.

Bundan daha açık bir yanıt olabilir miydi?

Isabel inanamayarak baktığı kaplumbağaya, "Sana güveniyorum Mimi?" dedikten sonra arkasını döndü ve bir kaplumbağanın fikirleriyle hareket ettiğini göz ardı ederek bir daha asla ayak basmayacağı Henfield'dan hızla uzaklaştı.

Generated by CamScanner from intsig.com

Yirmi Altıncı Bölüm

Morgan Isabel'in kapısını bir kez daha tıklattı ama yine ses yoktu. Bir saat önce onu uyandırmayı denediğinde içeriden hiç ses alamamış olmasına rağmen endişelenmemişti ama saat neredeyse bire geliyordu. Üstelik kızın olağanüstü durumu da vardı onu düşündüren.

Bu sefer neredeyse kapıyı yumrukladı ve "Isabel aç kapıyı," diye bağırdı. O sırada kat hizmetçilerinden biri de aynı endişeyle yaşlı kadını izliyordu. Morgan kıza dönüp, "Çabuk odanın anahtarını getir bana," diye bağırdı. Hizmetçi önce telaşla yalpaladı fakat sonra koşarak uzaklaştı.

Morgan hâlâ bir yanıt bulurum umuduyla kapıyı yumruklamaya devam ediyordu. "Isabel, kızım iyi misin?"

Kısa süre sonra hizmetçi kız beraberinde Adrian ile geldi. "Isabel'e bir şey mi oldu Morgan?" dedi genç adam. Sesinde bastıramadığı bir telaş vardı.

Yaşlı kadın cevap vermek yerine hizmetçiden anahtarı kaptı ve kilidi çevirdi. Ancak daha önce içeri giren Adrian oldu. Düzgün yatak başta olmak üzere tüm odayı gözden geçirirken yaşlı kadın da onun gözden kaçırmış olabileceği deliklere bakıyordu.

"Tanrım nerede bu kız?"

Adrian odanın boş olduğunu daha girdiği ilk andan beri açıklayamayacağı bir gerekçeyle biliyordu. Nefes alıp verişi hızlandı, kalbi yerinden çıkacakmış gibi hızla çarpmaya başladı. Kafasındaki karıncalanma hissi bir an gücünü keser gibi oldu ama sonra hemen toparlandı.

Gitmişti ama uzaklaşamayacaktı...

O an komodinin üzerindeki kâğıdı fark etti. Isabel'in ilk kez gördüğü el yazısına bakarken harflerin kelimelere ve cümlelere dönüşmesi biraz zaman almıştı.

Sevgili Morgan...

Ben evime dönüyorum. Bu evliliğin ne Adrian'a ne de bana bir faydası var... Bunu artık çok iyi biliyorum. Umarım beni affedersin... Seni seviyorum.

Isabel...

Adrian farklı anlamlar çıkarabilirim umuduyla bir kez daha okudu notu ve sonra yine... Isabel gitmişti hem de ardında kuru bir not bırakarak. Üstelik not Morgan içindi...

Genç adam hırsla kâğıdı buruşturup yere fırlattığında aklında sadece onu eline geçirdiği takdirde yapacakları vardı. O sırada Morgan'ın kâğıdı yerden alıp yüksek sesle okuduğunu işitti. Sonunda kadın, "Ah aptal kız, ne yaptın sen?" diye söylenerek odayı turlamaya başladı.

Hissettiği uyuşukluk tehlikeli bir hızla öfkeye doğru geçiş yaparken Adrian yumruklarını sıktı. Etrafını kırıp dökmenin önüne geçen mükemmel kontrolünün canı cehennemeydi. Bir şeyleri parçalamak ama en çok da o deli kızılı dövmek istiyordu. Nefes alış verişi odada duyulan tek sesti zira yaşlı Morgan da ilgiyle onu izliyordu. Dışarıdan nasıl göründüğünü bilmeyen Adrian kadını ve hizmetçiyi kabaca kovmamak için kendisine hâkim olmak zorunda kalmaktan nefret ediyordu. "Deli kızıl..." diye fısıldadı ve Morgan'a döndü. "Sana bir şey söyledi mi? Gideceğini düşündüren herhangi bir şey..."

Morgan her zamanki gibi cesurdu. "Bunu size sormak la-

Generated by CamScanner from intsig.com

zım. Kızımı o hale getirecek ne söylediniz bilmiyorum ama çok uzaklara gitmekten bahsediyordu."

Adrian suçluluk duygusuyla irkildi ama Isabel'in sorumsuz gidişinin yarattığı öncelikli his öfkeydi... Ve bir de tam olarak idrak edememenin verdiği tuhaf boşluk... Özellikle ikinci sebepten dolayı Morgan'a cevap veremedi.

"Bu haldeyken dışarıda olması uygun değil. Başına bir şey gelebilir. Derhal peşinden gitmelisiniz," diye devam etti Morgan.

Adrian da onun peşinden gitmeyi düşünüyordu. Isabel'i bırakmak gibi bir niyeti asla olmamıştı. Yine de onun da bunu bekliyor olma ihtimali karşısında bir yanı kıpırdamadan beklemesini söylüyordu. Bu yüzden, "Aramızda ne geçmiş olursa olsun kaçarak çocukluk etti. Belki de en iyisi onu kendi haline bırakmaktır," dedi fakat sözler ağzından çıktığı an sadece ihtimallerin bile kalbini parçalayan buzdan yapılmış sivri oklar gibi canını yaktığını hissetti. Oysa daha önce de terk edilmişti... Vivian gittiğinde acının zerresini tatmamışken Bella'nın gidişi yok oluşu gibiydi. Nefes kesen, yabancı, yakıcı bir histi.

"Bırakmak mı? Yani Isabel'in peşine düşmeyecek misiniz? Bunu nasıl düşünürsünüz? Kızımı bu hale getiren kibrinizden başka bir şey değil."

Adrian başını salladı. Aslında Isabel'in suçlarını sıralayabilirdi ama yaşlı kadının bazı konularda haklı olduğunu biliyordu. Üstelik kaya gibi Morgan'ın dağılmak üzere oluşu dünyanın gelip geçici olduğunu hatırlamak gibiydi. "Merak etme, onu geri getireceğim fakat elimden çekeceği var." Acılı bir iç çekmek yerine son tehdidi ekleyerek soğuk duruşunu korumuş olmuştu.

Tam bu sırada Morgan'ın gözleri yaşlarla parıldayınca Adrian sıradakinin başlarına taş yağması olacağını düşündü. Mantıklı ve duygularından arınmış bir şekilde düşünmesi gerekiyordu.

Deli kızıl gideceği adresi başından belli ederek aslında bulunmak istediğini açık etmişti. Beklenen, Adrian'ın tepkisiydi... Belki de kırılan kadınlık gururu Adrian ayaklarına kapandığı zaman toparlanacaktı. Evet... Bu rahatsız ediciydi ama buna değmeyeceğini söyleyemezdi.

"Çok uzaklaşmış olamaz. Önce nasıl çıktığını ve hangi arabayı aldığını öğrenmeliyim."

"Ben de geliyorum. Böyle bekleyemem."

Adrian Morgan'ın yaşlı kemiklerinin izin verdiği hızlarından açıkçası hoşnut değildi. Öncelikli olarak ahırlara gittiklerinde değerli vakitlerinin bir kısmını kaybetmişlerdi bile.

Isabel ahırlardan bir at ya da araba istememişti. Adrian ilk önce onun Preston ile işbirliği yaptığını düşündü ama içgüdüleri korkak Preston'ın Isabel'i ne kadar severse sevsin buna cesaret edemeyeceğini söylüyordu. O halde bu planı daha önce yapmış olmalıydı ama bu da mantıksızdı. Eğer kaçmak niyetinde olsaydı neden Eleanor ile ilgili bir şeyler öğrenmeye çalışmıştı ki?

Son ihtimal, en yakın yerleşim yerine kadar yürüyerek gitmesiydi ki *bu* Adrian'ın uzun zamandan beri hiç tatmadığı bir korkuyu iliklerine kadar hissetmesine neden oluyordu.

Bekçi Isabel'in kapıdan çıkmadığına yemin etmişti. Bu durumda elde tek bir seçenek kalıyordu... Isabel uçmuştu. Eğer biri çıkıp deli kızılın kanatsız uçtuğunu söyleseydi Adrian sadece nereye doğru uçtuğunu sorardı. İşte aynen bu şekilde tuhaf buluyordu onu.

Adrian Falcon'ın acilen hazırlanmasını emrettiğinde soruşturmaya başlamaları üzerinden en fazla yarım saat geçmişti, fakat ellerinde olan hiçbir şey yoktu. Isabel Henfield'dan kaçmaya çalışma konusunda o kadar idmanlıydı ki çabaları nihayet sonuç vermişti ve genç adamın içinden geçen his çetin bir kovalamacaya girdiğini söylüyordu... Hem de her bir anlamda.

Atına binmek üzereyken Morgan, "Yalnız olduğunu düşündükçe aklımı kaçıracak gibi oluyorum. Bu durumda ken-

Generated by CamScanner from intsig.com

disine bakamaz bile... Lütfen onu bir an önce bulup getirin," diye yalvardı.

"Ona bir zarar gelmeyecek. Buna asla izin vermem Morgan."

Morgan bu teskin edici sözlerden etkilenmiş gibi görünmüyordu. Aksine ağlamak üzereydi ve konuşmaya başladığında sesi titriyordu. "Size söylemem gereken bir şey var... Bunu duyarsanız belki ona karşı daha ihtimamlı davranmanız gerektiğini hatırlarsınız."

Adrian gerildi. "Ne var?"

"O... Isabel... Hamile..."

Bazı şeyler ilk duyulduğunda öyle yoğun hisler verir ki bu donup kalmanıza neden olur. Beyniniz birbiriyle çelişen, korku ve mutluluğun da içinde olduğu coşkun duygular yüzünden çalışmayı bırakır. O an, birkaç saniye için bile olsa vücudunuzun kontrolünü kaybedersiniz...

Adrian Morgan'a bakarken, boşluk birden onu huzurlu yatağına davet etmiş gibi geriye doğru yalpaladı ve Falcon'a yaslandı. Şoka girmiş görünüyordu.

"İyi misiniz?" diye sordu Morgan.

Adrian da aynı anda toparlandı. "Hamile mi? Hamile ve yalnız... Lanet olsun..."

Elini dağınık saçlarının arasına gezdirdiği sırada aklına Eleanor'un içinde olduğu rüya ve eski karısının sözleri geldi. Ne tuhaf, Eleanor'dan asla eski karım diye bahsetmezdi ama şimdi... Bunun olacağını çok uzun zaman önceden beri biliyordu.

"Neden bana söylemediniz? Bunun ne anlama geldiğini bilmiyor muydunuz?"

"Bunu size asla söyleyemezdi. Isabel'i tanırım."

"Karnında bebeğimle birlikte kaçarken aklında ne vardı bu deli kızın? Senden önce bana anlatmalıydı çünkü senin bilmen durumumuzu değiştirmiş gibi görünmüyor Morgan."

Morgan bu sözler üzerine omuzlarını dikleştirdi ve tanıdık ve insanın içini rahatlatan o heybetli haline büründü.

"Bu ihtimal her zaman vardı. Asıl sizin ona karşı daha özenli davranmanız gerekiyordu. Ayrıca bana da anlatmadı."

Adrian, "Sen nereden öğrendin?" dedi.

"Ben bilirim... Hamileliğin vücudunda ve çılgın kafasında ne gibi değişiklikler yaptığını anlayacak kadar tanıyorum onu. Benden gizlemeye çalışma nedeni ya gerçekten bilmiyor olması ya da bu hamileliğin sizi sıkıştırmak için bir mazeret olarak kullanılmasını istememesiydi."

Adrian daha fazlasını merak etmiyordu çünkü artık onu bulma konusundaki iyimser fikirleri, hamileliğin Isabel üzerindeki muhtemel olumsuz etkilerini aklından geçirdiğinde yok olup gitmişti. Onu bir an önce bulma önceliğine yoğunlaşınca ölesiye korkusunu bastırması sorun değildi. Adrian kriz anlarının adamıydı.

Genç adam sorularla vakit kaybetmeden atına atladı ve Morgan'ı toza bulamayı umursamadan hızla yola koyuldu.

İlk durağı olan en yakın köy Little Shelford'da Isabel'in izini bulması kolay olmuştu. Deli kızılın bir araba kiralayıp Foxton Kasabası'na gittiğini öğrenir öğrenmez Falcon'ı acımasız denebilecek bir hızla Foxton'a sürmüştü. Planladığı gibi doğrudan Bath'a gidebilirdi ama bunu yapmak yerine kasabaya gitme sebebi fazlasıyla güvendiği içgüdüleriydi.

Ne var ki burada Isabel'den bir iz bulmak düşündüğü kadar kolay olmamıştı. Kız bir posta arabasıyla gitmiş olsaydı bunu öğrenmesi kolaydı ama civarda Isabel'e dair hiçbir işaret yoktu. Kızıl saçlarının fazlasıyla dikkat çekeceğini bildiği için onları sakladığını düşünüyordu Adrian. Bu yüzden onu soruştururken saçları yerine Morgan'ın Isabel giderken üzerine giydiğini söylediği koyu yeşil pelerinden bahsetmişti.

Sonuç pek parlak değildi... Adrian tam pes etmek üzereydi ki meydandan kalkan saman balyalarının yüklendiği arabaları fark etti. Aniden beliren bir ışıktı onun ki. Samanları yükleme çalışan adamlardan birine yaklaşıp, "Bir kızı arıyorum," dedi. Adamlar aynı anda ona döndüler fakat bir şey

Generated by CamScanner from intsig.com

söylemediler. "Bath'a gitmek için bir araba arıyordu. Muhtemelen çok erken olduğu için posta arabası bulamadı."

Adamlardan biri dişleri arasında kıstırdığı samanı tükürüp, "Sizce yolcu taşımacılığı yapıyormuş gibi bir halimiz var mı bayım?" dedi.

"Neden olmasın?"

"Ben kimseyi görmedim."

Adrian diğer adamlara döndü. "Üzerinde yeşil bir pelerin ve küçük bir çantası vardı. Onu gözden kaçırmadığınıza eminim."

O sırada diğerlerinden daha ilgisizmiş gibi görünen bir adam saman yüklemeyi keserek, "Aslında bu sabah tarifinize uyan bir kız geldi," dedi.

Adrian heyecanını gizleyerek, "Konuş!" diye talimat verince adam emir alma alışkanlığıyla konuştu.

"Sabah geldi. Tuhaf bir hali vardı. Tabii çok sorgulamadık. Arabaya binebilmek için yaşlı Hudson'a bir pound verdikten sonra neden sorgulayacaktık ki? Ama bahsettiğiniz gibi kız Bath'a değil Londra'ya gitmek istediğini söyledi."

Bir yanlışlık olduğunu düşünen Adrian şaşkınlığını maskeleyerek, "Bundan emin misin?" dedi.

"Elbette eminim. Bu sabah Londra'ya iki araba hareket etti ve sizin kız iki diğer yolcuyla beraber onlardan birine bindi."

Londra? Adrian buna bir anlam veremiyordu. Onu araştırmıştı ve Londra'da hiçbir akrabasının olmadığından emindi. Tüm yakınları Bath ya da Bristol civarındaydı... Tabii bir de Amerika'daki halası vardı...

Amerika? Lanet olsun... Bunu nasıl düşünememişti? Lanet cadı evime gidiyorum derken gerçekten gitmekten bahsediyordu demek?

Adrian korku, öfke ya da diğer rahatsız edici hislerle uğraşmak yerine Falcon'ın sırtına atladığı gibi adamların şaşkın bakışları altında, atını dörtnala Londra yoluna doğru sürdü.

Isabel geminin korkuluklarına sıkı sıkıya tutunmuş, baş dönmesinin geçmesini bekliyordu. Londra'ya yaptığı berbat yolculuk sırasında iki kez kusmuştu ve bunu yaptığı sırada araba hareket halindeydi.

Limana geldiğinde Amerika'ya gidecek geminin kalkmasına bir hayli vakit olduğunu öğrenmişti. Dışarıda beklemesi pek uygun olmadığı için parasını ödediği kamaraya yerleşebileceğini düşünmüştü. Elindeki para yeterli olmayınca Adrian'ın hediye ettiği inci kolyeden üç inciyi de bilet için harcamıştı ve bunun fazladan bir ödeme olduğunu biliyordu.

Tanrı aşkına bu gemide üç ay geçireceğini düşündükçe mide bulantıları artıyordu. Midesi de bu düşünceye isyan eder gibi kasılarak Isabel'e hatırı sayılır bir öğürtü gönderdi.

Geminin kalkacağı saati beklerken hata yapıyor muyum diye düşündü tekrar. Uzun günler boyunca okyanusun ortasında tanıdığı kimse olmadan dayanabilir miydi? Tek umudu mide bulantılarının geçici olmasıydı zira şimdiden hayattan elini eteğini çekmek istiyordu. Daha da kahredici olan onu bir daha göremeyecek olmasıydı.

"Tanrım bana yardım et lütfen," dedi inler gibi.

Açıkçası bir cevap beklemiyordu ama hemen arkasından, boğazına bir el yapışmış da o şekilde konuşuyormuş gibi ses çıkaran bir adam, "İstersen biz sana yardımcı oluruz hayatım," dedi.

Isabel hemen arkasını döndü ve hayatı boyunca gördüğü en çirkin iki adamla neredeyse burun buruna geldi.

Hâlihazırda korkuluklara dayandığı için düşmeden geri-lemesine imkân yoktu. Tabii adamların gözlerindeki ifadeye bakılırsa Isabel daha düşmeden onu havada yakalarlardı.

"Birini mi bekliyordun güzelim? Şanslısın, bir değil iki kişiyiz."

Generated by CamScanner from intsig.com

Isabel gerileyemeyeceğine göre yandan kaçmayı denedi ancak adamlardan henüz konuşmamış olanı anında onu engelledi. Genç kız hem korku hem de pelerinin üzerinden bile hissettiği iğrenç temasla çığlık atıp çırpınmaya başladı. "Bırak beni... Bırak!"

Biri kahkaha attı. "Çok uğraşma güzelim. Biraz eğlenecegiz sadece."

Isabel kafasını kullanmayı ancak o iğrenç dudaklardan biri yaklaşmak üzereyken akıl edebildi. "Kocam aşağıda, bu yaptığınızı görürse sizi öldürür," deyip başını çevirerek adamdan kurtulmayı denedi.

"Buna inanacağımızı mı sandın sürtük? Yalnız olduğunu anlayacak kadar uzun süredir seni izliyoruz. Ama korkma, artık yalnız değilsin."

"Hayır ama kocam gelmek üzere... Bakın hata ediyorsunuz." Daha fazla devam edemeden arkadan kollarını tutmaya yeltenen adam kapüşonunu indirdi ve kızın parlak saçları meydana çıktı. *Bu* iki ırz düşmanının dikkatini dağıtan iki saniyeyi de beraberinde getirdi, fakat Isabel bunu değerlendiremeyecek kadar korkmuştu. Elbette sadece kendisi için değil... Bebeği için de... *Tanrım bebeğim* dedi içinden.

"Vay canına, ne kadar renkli bir kahpesin sen böyle..." diyen adam Isabel'e sarılmaya yeltendiği sırada havada bir kırbacın uyarıcı sesi çınladı. Isabel serbest kalmanın şaşkınlığı ve sarsıntının verdiği sersemlikle bir an neler olduğunu göremedi ama hemen arkasından saldırganlardan biri boynuna dolanan kırbaçtan kaçınmaya çalışırken genç kızın asla tecrübe etmek istemeyeceği bir şekilde gemiden düştü.

Olaylar o kadar hızlı gelişmişti ki Isabel buna sebep olan kişiye bakamamıştı bile. Ancak ikinci adam yeni gelenin üzerine bir hayvan gibi kükreyerek saldırınca Isabel onu gördü... Adrian oradaydı... Tanrı'ya şükür.

Ne var ki ferahlığı, adam cebinden bir bıçak çıkarınca yerini korkuya bıraktı ve haykırdı. "Adrian bıçağı var."

Adrian düşmanına konsantre olduğu için Isabel ile ilgilenmedi tabii. Adamın salladığı bıçaktan basit bir hareketle kurtuldu ve yeni bir saldırı için uzanan elini tutup bıçağı düşürmesini sağladı.

Isabel bıçağın tahta zemine saplandığını gördü, arkasından Adrian'ın yumruğu adamın çenesine indi. Yere serilen serseriyi tekrar kaldırarak önce karnına, sonra da yüzüne şiddetle vurdu. Isabel Adrian'ın hızını alamayışını, yerde hareketsizce yatan adamı dövmeye devam edişini elini dehşetle ağzına bastırarak izliyordu.

Adrian, "Ona dokunmaya cüret ettin demek? Ölümünü hazırladın piç kurusu," derken acıdan inleyen adamı öldüresiye tekmelemeye devam ediyordu. "Korkunun ne olduğunu hissediyor musun? Ona yaşattığın korkuyu sen de duyuyor musun?"

Derken güverteye başkalarının geldiğini ve Adrian'ı engellemeye çalıştığını gördü. Ama Adrian o kadar güçlü ve öylesine öfkeliydi ki onu zapt etmek isteyenlerin de bunu bir kez daha düşünmeleri gerekiyordu. Neticede birkaç dakika sonra Adrian sakinleştiğinde, bunun nedeni sadece Adrian'ın böyle istemesiydi.

Isabel dehşetten irileşmiş gözlerle öfkeli bir boğaya benzeyen Adrian'ın üzerine gelişini izledi. Yapabilecek durumda olsaydı Amerika'ya kadar hiç durmadan yüzerdi hiç şüphesiz.

Adrian hiçbir şey söylemeden elini kavradı ve çekiştirerek onu gemiden aşağı indirdi. Nazik olmak gibi bir kaygısı yoktu, Isabel beklemiyordu da... Ona karşı koymak gibi bir tedbirsizlik yapmayı aklından bile geçiremezdi.

Nihayet Falcon'ın tepesine oturtuldu ve sonra Adrian da arkasına yerleşti. Limandan çıkana, hatta yola çıkana kadar hiç konuşmadılar. Sadece onun öfkesini hissediyordu Isabel. Yaklaşık on beş dakikalık gergin ve Isabel açısında mide çalkantılarıyla geçen at gezisinden sonra gösterişli bir evin önünde durdular. Adrian atını içeri sokar sokmaz Falcon'ın sırtından indi ve Isabel'i de kabaca indirdi. O sırada evin kapısında genç bir uşak belirmişti.

Generated by CamScanner from intsig.com

"Marcus hemen yiyecek hafif bir şeyler hazırlat."

"Emredersiniz lordum."

Isabel Adrian'ın Londra'daki evinde olduğunu şimdi anlıyordu. Eğer keyfi ve durumu müsait olsaydı evi alıcı gözle incelerdi ama şimdi ayakta kalabildiğinden emin olmalıydı. Bu sırada pelerini ve çantası Isabel'in yetişemediği bir hızla uşağın eline geçmişti.

Geniş ve karanlık döşenmiş bir odaya doğru itildiği sırada Adrian, "İçeri gir," diye homurdandı. Isabel'in dayanamayıp ters ters bakması üzerine de ikinci talimatını verdi: "Otur!"

Isabel bir an için rahat görünümlü koltuğa çöktüyse de Adrian, "Açıkla bana!" diye haykırınca yerinde sıçradı. Isabel onun neden bahsettiğini biliyordu elbette fakat cevap vermek istemiyordu. Tabii bu tutumunun Adrian'ı çıldırttığını bilecek kadar ona yakındı. "Sana olanları açıkla dedim Isabel." Bu sefer deli gibi haykırmamıştı ama sesi bir hayli yüksekti.

Isabel isyanla, "Bana bağırma," diye bağırdı.

"Öyle mi? Seni dövmediğim için şanslısın."

"Neden?"

"Neden mi? Neden mi? Sen aklını mı kaçırdın? O serserilerle dolu gemiye binip Amerika'ya gitmeye niyetlendiğin için tabii. Başına gelenler inan bana hiçbir şeydi."

Isabel yaptığı hatanın farkında olabilirdi ancak bunu Adrian'ın ağzından duymaktan hoşlanmıyordu. Üstelik midesi korkunç derecede bulanmaya devam ediyordu. Hem onu tekrar görmenin coşkusu ve bastırdığı sevincin yükselen kabarcıklar şeklinde yüzeye yaklaşması tuhaf bir canlılık hali vermişti. "Senin düşündüğün kadar zavallı durumda değildim. Sen o adamı öldürmeye çalışırken yardıma gelen diğerlerini gördün. Bana yardım edecek birileri çıkardı."

Adrian başını tavana kaldırıp Tanrı'ya bir dua etti ama Isabel ne dediğini duyamadı. "Beni çileden çıkarma Isabel. Seni öldürebilirlerdi... Tanrım... Tanrım bunu düşününce..." Kafasındaki görüntüler onu sarsmış gibi gözlerini kapayıp başını iki yana salladı. Isabel bir an onun üzüldüğünü, hatta

daha da ileri giderek perişan olduğunu düşündü ama adam tekrar gözlerini açtığında yüzünde zaafları değil korkutucu öfkesi vardı. "Benden kaçabileceğini mi sandın?"

"Senden kaçmıyordum. Sadece benden kurtulman için sana yardım ediyordum."

Adrian bu soğukkanlı yanıt karşısında şaşkınlıkla gözlerini açtı. "Senden kurtulmak isteseydim seni hayatıma hiç sokmazdım."

"Mesele de bu ya Adrian. Sen beni hayatına sokmadın. Ben senin hayatına davetsizce girdim. Şimdi de bunun bedelini ödüyorum."

"Henüz hiçbir bedel ödemediniz hanımefendi. Hâlâ bazı açıklamalar bekliyorum ve sakın meselenin Eleanor'a olan aşkım olduğunu söyleme."

Isabel yerinden fırladı ama bundan pişman oluşu da bir o kadar hızlıydı. Yerinde yalpalarken elini başına bastırdı... Bu baş dönmesi ve mide bulantılarının bir sebebi de açlıktı aslında. Adrian destek olmak ister gibi elini uzatınca genç kız bunu engelledi. "Elbette Eleanor'a olan aşkın da sebeplerden biri. Ben hayaletlerle uğraşamam Adrian. Yapamam bunu. Sana olan hislerim..." Devam edemeden sustu ve ona bakmayı kesti.

"Kafandaki hayaletler Isabel... Eleanor için hissettiğim tek şey sonsuz bir saygı. Bunu kabul etmezsen aptalca hatalar yapmaya devam edersin."

"Tüm hataları ben yapıyorum öyle mi? Bana saygı gösterilmesini istiyorsun ama en büyük saygısızlığı sen yapıyorsun. Eğer olmamı istediğin yer burasıysa bunun adı ayrıcalıklı olmak değil, yetinmedir."

Isabel için konuşmak, içini kaplayan öfkeyi ifade etmek için yeterli değildi. Çığlık atmak ya da ona saldırmak istiyordu. İçindekileri boşaltmaya ihtiyacı vardı.

Adrian omuzlarından tutup kızı kendisine sertçe çekti. Hareketlerindeki kabalığa bakılırsa niyetinin samimiyet sağlamak olmadığı açıktı. Ne var ki Isabel'in hassas fiziksel den-

Generated by CamScanner from intsig.com

geleri ruhsal sarsıntılar karşısında bile bu kadar dayanıksızken, ani hareketler depremden farksızdı. "Sen benim karım olacaksın. Sadece bunu düşün Isabel. Seni bulamayacağımı düşündüğüm an hissettiğim korkuyu hisset ve artık bana merhamet et lütfen."

Isabel onun ne söylediğini duyamadı çünkü midesi onu yolda bırakmak üzereydi. Son bir çabayla Adrian'ın hafif sarsışlarını engellemek için, "Dur lütfen," dese de zamanlama konusunda kesinlikle başarısızdı.

Genç kız midesindekilerin tümünü tazyikli bir şekilde adamın göğsüne kusmadan önce ona özür diler gibi baktı... İçindekileri boşaltmak derken aslında tam olarak bundan bahsetmiyordu.

O sırada duvardaki saat sessiz odada gürültüyle çınladı, fakat içlerinden birinin tepki verebilmesi için aradan biraz daha zaman geçmesi gerekecekti. En sonunda Isabel başını önüne eğerek, "Çok özür dilerim Adrian... Sana durmanı söylemiştim," diyebildi. Aynı zamanda utançtan ölmek üzereydi.

Adrian, "Önemli değil, benim hatamdı," derken gerçekten bunu önemsemiyormuş gibi konuşmuştu. Isabel çekinerek başını ona kaldırınca Adrian'ın ceketini çıkardığını gördü. "Şimdi iyi misin? Kendini hasta hissediyorsan yukarıda dinlenebilirsin."

Isabel aceleyle hayır manasından başını salladı. "İyiyim ben. Deniz çalkantılıydı, sanırım bu beni biraz sarstı. Bir şeyler yersem daha iyi hissederim."

"Emin misin? Çok solgunsun." Genç kız bu sefer başını evet manasında salladı. Adrian ona dokunmaktan özellikle kaçınarak imalı bir şekilde, "Aylar sürecek bir yolculuğa çıkmak yerine güvenli yatağında dinleniyor olmalıydın. Senin durumun her zaman bir risk içerir," dedi.

Isabel mütemadiyen eğik olan başını dehşete kapılarak ona doğru kaldırdı. Ne biliyordu ki? Hamile olduğundan haberi

var mıydı? Anlayabilmek için, "Şey, babam kaptan olmasına rağmen hiçbir zaman denizle aram iyi olmamıştır," diyerek yalan söyledi.

"Hamile olduğunu biliyorum Isabel. Durumunla ilgili Manş Denizi'ni suçlamana gerek yok."

Isabel'in ağzı birkaç kez açılıp kapandı, sonra tam da ona yakışır birkaç kelime çıktı. "Hayır... Ne? Neden? Nasıl biliyorsun? Bu bir yalan."

Adrian onu cevaplamak yerine muazzam bir öfkeyle, "Benim çocuğumu benden kaçırmaya çalıştın. Aklın başında mı senin?" diye bağırınca Isabel hopladı.

Bu haliyle az önce suratına kusan kızı teskin eden adama hiç benzemiyordu. Elbette Isabel de öfkeli Adrian'ı tercih ederdi. Böylece hem utancını maskeleyebilecek öfkesini ortaya çıkarabilir hem de doğru manada içindekileri dökebilirdi. Fakat inkâr etmeyi yeğledi. "Hamile değilim ben. Sadece hastayım."

Adrian'ın kaşları eğleniyormuş gibi kalktı. Öyle değişken bir ruh hali vardı ki Isabel sırada neyin olduğunu düşünürken gittikçe daha fazla endişeleniyordu. Üstelik desteksiz yalanının varacağı nokta önünde sonunda gerçek olacaktı. "Öyle mi? Madem hamile değilsin bunu kanıtla."

Isabel telaşla etrafına bakındı. Bir insan hamile olmadığını kanıtlamak için ne yapardı Tanrı aşkına?

Adrian kafasından geçeni anlamış gibi ilginç bir çözüm önerisi getirdi. "Soyun Isabel!"

"Ne? Delirdin mi sen?"

Adrian, "Hayır, aklım gayet başımda," diyerek rahatsız edici sakin duruşunu korudu.

Isabel'in hamileliğinden emin olduğu kadar iyi bildiği şey, henüz hamileliğinin fiziksel görüntüsünü değiştirmediğiydi. Bu nedenle Adrian'ın talebinde görüp görebileceği tek şey art niyetti. "Henüz delirmedim."

"Ben nedense hep aksini düşünmüşümdür. Dediğimi duydun, soyun deli kızıl!"

Generated by CamScanner from intsig.com

Isabel elini dümdüz karnına götürüp hissettirmeden yokladı. Kesinlikle hamile olduğunun kanıtı karnında değildi.

"Karnının büyümesi için biraz erken ama ben başka bir şeyi kontrol edeceğim."

Onun ne söylemeye çalıştığını hiçbir şekilde anlamayan Isabel duygularını yüzüne mükemmelen yansıtacak şekilde baktı ona. Salak gibi görünmesinin bir önemi yoktu.

"Söyler misin Isabel? Cehaletine rağmen hamile olduğunu kesilen kanamaların dışında bir belirti olmadan nasıl anlayabildin?"

Genç kız bu hakaret karşısında kıpkırmızı kesildi. Ayrıca konunun rutin kanamalarına gelmesi alçakçaydı. "Beni rahat bırak."

"Göğüslerini görmek istiyorum."

Adrian dokunmak istermiş gibi elini uzatınca Isabel sertçe onu itti. "Git başımdan ırz düşmanı. Sana bir yerimi göstereceğim değilim. Bu durumda bile aklın sadece tek bir şeye çalışıyor."

Adrian sesli bir şekilde bir kahkaha attı. "Hangi durum Isabel? Hamilelik durumu mu? Ama hemen böbürlenme. Niyetim güzel göğüslerinin tadına bakmak değil, sadece ne kadar değiştiklerini görmek istiyorum."

Isabel ya gerçekten aptaldı ya da Adrian onun anlamayacağı bir dil türetmişti.

"Aslında bunu daha önce nasıl oldu da fark edemedim bilmiyorum. Hamilelik sana çok yakışmış Bella. Tadına doyamadığım göğüslerinin şimdi sulu meyveler gibi gerginleşip dolgunlaştığına eminim... Görmeme izin vermeyecek misin?"

Isabel istemsizce elini tek göğsüne bastırınca bu hareket bir süredir olduğu gibi canının yanmasına neden oldu. Lanet olsun bu adam hamilelikle ilgili bu kadar çok şeyi nereden biliyordu? Evet, pes ediyordu zira işin ucunda çırılçıplak kalmak da vardı. Her şeyin bu kadar açık olduğu bir durumda, "O benim de çocuğum," demekten başka haklı olduğu hiçbir konu yoktu.

"Annesinin çocukluklarıyla başı derde giren bir çocuk... Ama meselemiz bu değil. Sana yaptığınla ilgili bir söylevde bulunmak yerine meseleye daha kesin bir çözüm önerisi getireceğim."

Isabel şüpheyle kaşlarını çattı. "Ne demek bu?"

Adrian keyifle açıklanamayacak bir edayla güldü ama bu gülüş öfkeli halini mumla aratacak bir gülüştü.

"Neyin peşindesin Adrian?"

"Sana güvenmiyorum Isabel... Bundan sonra da..." Başlarıyla Isabel'in karnını işaret etti. "Güvenmem çok zor. Bu nedenle en ufak bir mazerette kaçıp gitmeni ve çocuğumu benden uzaklaştırmanı engellemek için düğünü öne almayı düşünüyorum."

Isabel bunun olacağını biliyordu. Kaldı ki ona bebekten bahsetmeme nedeni de buydu. Yine de, "Buna gerek yok... Ben..." diye gevelemeye çalıştı.

"Sana fikrini sormadım. Yemek yedikten sonra dinleneceksin. Bu gece iyi bir uyku çekmeye bak çünkü yarın sabah erkenden yola koyulacağız."

"Henfield'a mı dönüyoruz?"

"Hayır sevgilim, hızlı bir evlilik için İskoçya'ya gidiyoruz."

"Ne? Ne?"

"İyi duydun. "

Isabel panik içinde Adrian'ın elini tuttu ve "Tamam o senin de çocuğun, haksızlık ettim ama... Ama bunu yapamam Adrian... Yapamam," dedi. Oysa ona *beni sevmemene katlanamıyorum, ona hâlâ âşık olman beni kahrediyor* deseydi meseleye doğru açıdan yaklaşmış ve konuya çözüm getirmiş olabilirdi.

"Haksızlık değil büyük bir hata yaptın Bella. Bundan sonra olacakların sebebi sadece sensin."

"Her şey için beni suçlamayı kes. Bana davranışlarını düzeltmek yerine kabalığına devam ederek senden nefret etmemi kolaylaştırıyorsun. Hem ben emin değilim... Daha

Generated by CamScanner from intsig.com

bir doktora bile görünmedim. Belki de hamile değilim bile. Bunu nasıl öğrendin Tanrı aşkına?"

"Boşa çeneni yorma hayatım. Morgan'a sana güvendiğimden daha fazla güveniyorum."

"Morgan mı?"

Adrian başını salladı. "Bana hamile olduğunu Morgan söyledi."

Gerçek anlamda kafası karışan Isabel ne yaptığını bilmeden, elbisesinin sündürdüğü yakasından parmaklarını sokarak iki göğsü arasındaki vadiyi ovuşturmaya ve bakışlarıyla odayı taramaya başladı. Aslında ağrıyan kalbine yapılan bir müdahaleydi onunkisi ama Adrian'ın yeşil gözleri bu akşam ilk kez öfke dışında bir hisle yanmaya başladığında hareketten başka anlamlar çıkarmak da mümkündü. Nihayet, "Onun bildiğini fark etmemiştim," diyebildi.

Adrian Isabel'in göğüslerine bakmayı kesmeden, "Gözden kaçırdığın çok fazla detay var," dedi.

"Seninle evlenmeyeceğim."

"Tabii ki evleneceksin."

"Bunu yapmayacağım Adrian. Benimle alay etme. Seni istemiyorum."

"Ben seni istiyorum ama... Isabel boşa nefes tüketme hayatım. Yemek hazır mı diye kontrol edip üzerimi değiştireceğim. Sen de uslu davranıp yemeğini yiyeceksin. Damarıma basıldığında neler yapabileceğimi öğrenmek istemiyorsan ben ne diyorsam onu yapmaya devam etmeni tavsiye ederim."

"Senin emirlerini dinlemeyeceğim. İstersen beni hapset umurumda değil ama senden kurtulmanın bir yolunu yine bulurum."

"Her kaçışından sonra kendini kucağımda bulmaktan sıkılmadın mı? Açıkçası seni alt etme hissini çok sevsem de daha fazla sabrımı sınamasan iyi olur. Bu arada soyunmak istersen benim için hiçbir sakıncası yok."

"Kapa çeneni! Beni korkutamıyorsun."

"Biliyorum ama bence bunu öğrenmeye başladın bile hayatım. Birazdan dönerim."

Isabel Adrian'ın odadan çıkmak için uzaklaşması üzerine kontrolsüz bir sesle, "Tek sebebi bebek mi Adrian? Benimle bu kadar acele evlenmek istemenin tek sebebi hamile olmam mı?" diye sordu.

Adrian eli kapı tokmağında, sanki kızın sorusuna hiçbir zaman cevap vermeyecekmiş gibi duraksadı. Sonsuzluk kadar uzun süren saniyelerin ardından manidar bir gülümsemeyle Isabel'i tüm detaylarının tadını çıkararak inceledi ve "Sence Bella?" diyerek odadan çıktı.

İliklerine kadar titreten sadece sözler değil bakışlardı da... Isabel kapanan kapının arkasından sanki bir cehennem çukuruna bakarmış gibi korkuyla bakarken fısıldadı. "Seninle evlenmeyeceğim Adrian."

... Fakat iki gün sonra onunla evlendi.

Generated by CamScanner from intsig.com

Yirmi Yedinci Bölüm

Düğünleri sakin bir tören olarak akılda kaldı. Isabel'in de Adrian'ın da neşe belirtisi göstermeyişi nikâh boyunca etraflarında bulunan herkesi şaşırtmış olmalıydı. Belki de şaşırmamışlardı zira Gretna Green sadece aşklarından ölenlerin değil mecbur kalanların da uğrak kapısıydı.

Dönüş yolculuğunu Isabel genellikle hasta olarak geçirdi. Kuzeyin ferah havasından sonra İngiltere'nin en doğru tabirle mutsuz eden sıcaklığı ve bozuk yollar hassas dengelerine yaramamıştı. Adrian'a kızgın olduğu açık bir gerçekti ama yine de hastalığı boyunca gördüğü nezaket için ona ömrü boyunca minnet duyacaktı. Her ne kadar bu soğuk nezaket kalbini kırıp parçalasa da konforun tatlı ayartısıyla avunmayı bilmişti.

Henfield sınırlarına girdiklerinde ilk düşüncesi, burayı çok özlediği ve geri dönebildiği için ne kadar şanslı olduğuydu. Elbette detaylar konusunda kafa yormasını engelleyen duygusal anlar Morgan'ı kapıda gördüğü an dağılmış, yerini korkuya bırakmıştı.

Beklenmeyen evlilik haberi tüm çalışanlar arasında heyecan yaratan bir haber olarak yayıldı. Herkes ikinci bir kaçak nişanlı vakası yaşamasından ötürü efendileri için kaygılanmıştı, fakat geri dönmeden önce parmaklarına geçirdikleri altın halkanın yeni çiftten çok onları memnun ettiği açıktı.

Donuk Harrison bile efendisine bazı sırları biliyormuş gibi seviyesizce sırıtıyordu. Daha genç ve tepkilerini kontrol

edemeyenler ise alenen gülüyordu ki Isabel hepsinin isimlerini ileride kullanmak üzere kafasına kazımayı ihmal etmedi.

Morgan... Morgan gülmüyordu elbette ama Isabel'e bakışlarında o dillere destan *etini kemiklerinden ayıracağım* bakışı da yoktu. Daha kötüsü, yaşlı kadın kırgın görünüyordu. Isabel tam yanından geçerken başını aksi yöne çevirerek durumun ciddiyetini de göstermiş oldu.

Adrian tüm ev ahalisine evlilik haberini verdikten sonra Isabel'in odasına çıkarılmasını emretmiş ve genç kıza başka bir şey söylemeden ortadan kaybolmuştu.

Gelin odası her zaman kaldığı odaydı. Tek farkla... Artık Adrian'ın da yatak üzerinde hakkı vardı. Ancak bu konu aralarında karanlıkta kalan detaylardan biriydi. Törenden hemen sonra evliliklerini kutsamaları için ikisine özel bir oda hazırlanmıştı ama Isabel kendisini dürtükleyen gurur ve öfkeyle beslenen sebepler yüzünden buna şiddetle karşı koyunca Adrian da derhal yola koyulacaklarını kibar bir dille belirterek iyi niyetli teklifi reddetmişti. Bununla da yetinmeyip, tıpkı gidişte olduğu gibi dönüşte de kaldıkları handa ikisi için ayrı odalar ayarlayarak Isabel'le aynı fikirde olduğunu açıkça belli etmişti. Açıkçası Isabel onun bu kadar hızlı bir şekilde pes etmesini beklemediğinden önce şaşırmış, sonra da uzun saatler boyunca hissettiği hayal kırıklığını gizlemek için çabalayıp durmuştu.

Artık onun karısıydı. Beklemediği ve vazgeçtiği şekilde... Oysa onu bir daha görmeyeceğinden adı gibi emindi. Tüm olanlara rağmen içindeki en yoğun his ferahlamaydı.

Adrian'ın son akşam söylediklerini her hatırladığında kahroluyordu. Onu, ölmüş bir kadını kıskanmakla itham edişindeki gerçekliğin boyutu ürkütücü derecede büyük olsa da sözleri acımasızlıktı. Neden kaçmak istediğini birilerine açıklamak, kimse onu anlayamayacağı için gereksiz bir çabaydı. Kaldı ki Morgan bile onu anlamadığı gibi yüzüne de bakmıyordu.

Generated by CamScanner from intsig.com

Odasına geçtiğinde ilk işi Adrian'ın giysilerinin yerleşip yerleşmediğini görmek için dolapları kontrol etmek oldu. Henüz bir hareket olmayışı karşısında rahat bir nefes almış gibi davranarak kendi kendine ikiyüzlülük yapmak yerine yatağa çöktü. Ne isterse istesin Adrian bunu hak edene kadar ona yaklaşmasına izin vermeyecekti. Zaten o da yolculukları süresince *bundan sonra* aralarında olması gereken mesafeyi ilan etmişti.

Tüm bu kontrollü tavırlara ve düşünülmüş hamlelere rağmen onu istemeye devam ediyordu, ömrü boyunca da isteyecekti. Fakat yapamazdı... Bunu defalarca itiraf ettikten sonra şimdi aksiymiş gibi davranıp olabileceği en alçak yerde bulunmak acı verici bir sınavdı. Ancak kalbi öyle kırılmıştı ki ondan uzak olmak bazen en çok ihtiyaç duyduğu şeymiş gibi de hissediyordu. O zaman kaçma güdüsü yine tetikleniyor ve Isabel kendini saniyeler içinde yeni kaçma planları içinde buluyordu... Tabii planları artık evli ve hamile bir kadın olduğunu hatırladığı ana kadar sürüyordu. Bir daha kendisini de bebeğini de gemideki gibi bir tehlikenin içine atamazdı.

Bebeğini sevdiğini, hem de çok sevdiğini fark ettiği andan beri tuhaf bir ruh hali içindeydi. Bazen tehlikeli derecede şüpheci ve tetikteyken, bazen kutsal annelerinin dinginliği ve bilgeliğiyle kuşanıyordu. Fakat ona tam olarak ulaşabilmiş değildi. Belki de o çok küçük olduğu ve tepki veremediği içindi... Isabel onu kucağına alıp alamayacağını düşündü bir an ve alamama ihtimali karşısında nefesi kesildi. Göğsüne yumruk yese ancak bu kadar olurdu. Karamsarlığın eski Isabel'le uzaktan yakından alakasız bir biçimde olayları iyi tarafından görmesini engellediğini fark ettiğinde bir istavroz çıkardı ve yatağa devrildi.

Elini elbisesinin üzerinden dalgınca karnında dolaştırırken, "Çok küçüksün... Seni sevmeye kıyamıyorum ama çok seviyorum. Bunu bilmeni istedim," diyerek kendince ilk itirafını yapmıştı. O sırada Morgan'ın kapı önünde sevgi ve merhametle onu izlediğinden bihaberdi. "Baban da çok

seveccek seni... Beni de sever mi dersin? Bunu ona değil de sana sorduğum için acınacak halde olduğum düşünebilirsin. Açıkçası şu aralar kendime acımaktan hoşlanıyorum... Zavallı bir haldeyim..."

"Öyle hissediyorsan kendine gelmek için silkelenmeyi dene!"

Isabel Morgan'ın sesini duyunca hemen yataktan kalkıp ona doğru koştu ama büyük odayı yarılamadan zınk diye durdu. Neyle karşılaşacağını bilmiyordu çünkü az önceki sözlerin hangi ruh haliyle sarf edildiğini çözememişti. Dolayısıyla dadısının tokadıyla yatağa geri sekmesi ihtimalini göz ardı edemezdi. "Morgan?"

"Benden en son ne zaman dayak yediğini hatırlıyor musun Isabel?" Isabel tam zamanında durduğu için kendisini tebrik ettikten hemen sonra başını hayır manasında salladı. "Unutmana sebep olacak kadar arayı açmamalıydım. Hata benim," diyen yaşlı kadın eski hatıraların gözünün önünde geçmesine yardımcı oldu.

"Morgan özür dilerim."

Morgan kapıyı kapatıp Isabel'i itaat etmeye mecbur bırakan bir el hareketiyle yanına çağırdı. Genç kız ayaklarını sürüyerek ona yaklaştı ve ellerini kenetleyip çenesi göğsüne değene kadar başını indirdi. "Sana bakarken seni yetiştirme biçimimin neresinin yanlış olduğunu düşünüyorum kızım. Ne zaman büyüyeceksin Isabel? Sorumlu olduğun sadece kendi aptal kafan değil. Sen artık bir anne sayılırsın ama bu bile beynine mantık tohumlarını ekememiş. Ya başına bir şey gelseydi?"

"Sana kendimi savunamam."

"Bunu deneme bile. Beni hayal kırıklığına uğrattın, bunu tamir edebilir misin bilmiyorum bile."

"Morgan elimden geleni yaparım... Biz evlendik." Sanki Morgan'ın hâlihazırda bildiği bu açıklamayla durumunu değiştirebilirdi.

Generated by CamScanner from intsig.com

"Biliyorum. Kocan düşünceli bir adam olduğu için siz İskoçya'ya giderken bize haber gönderdi," Morgan tüm bu sözleri sarf ederken fazlasıyla mesafeliydi ama Isabel'i alıcı gözle incelerken yüzünde ilgili bir ifade belirdi. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Daha iyi... Adrian yolda bana oldukça iyi davrandı."

"Kocan düşünceli bir adam," Isabel az kalsın *az önce bunu söylemiştin* diyecekti ki akıllık edip sustu. Hem Morgan haklıydı... Adrian bazı konularda fazlasıyla inceydi ama bu Isabel'i asıl ilgilendiren meselelerde çiftleşmek üzere olan bir aygır kadar dikkatsiz olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. "Miden nasıl? Kocanla az önce konuştuğumda sürekli kustuğunu söylüyordu."

"Ah... Evet beni biraz zorluyor."

Morgan gülecek gibi oldu, hemen sonra toparlandı. "Annenin de öyleydi. Zavallıya az çektirmedin. Birçok konuda birbirinize benziyorsunuz."

Isabel, "Sanırım benim yüzümden çektikleri için bir bedel ödüyorum. Sana çektirdiklerim için de senin gibi somurtkan bir ihtiyara dönüşeceğim," derken amacı ortamı yumuşatmaktı.

Ne var ki köpürmek için yer arayan Morgan, "Aptallaşma ve her zaman şükret," diye çıkıştı. Isabel küskün Morgan'ın korkunç Morgan'dan daha tahrip edici olduğunu keşfetmiş bulunuyordu. Birden bastıran uyku isteğiyle esnedi. Saatin yatmak için erken oluşunun hamileliği üzerinde herhangi bir gücü yoktu elbette. "Yatmadan önce banyo yapmalısın. Bu gece senin düğün gecen, anlıyorsun değil mi?"

Isabel'in ikinci esneyişi aniden kesildi... Ne? Dadısı gerdek gecesinden mi bahsediyordu? "Morgan sen ciddi misin? Yani buraya beni şey... Şeye hazırlamak için mi geldin?"

Yaşlı kadın gözlerini devirdi, sonra da bakışlarını Isabel'den uzak bir noktaya sabitledi. "Bunu benim yapmamı istersin diye düşündüm."

Isabel, "Ama bu nasıl olur? Ben hamileyim," dedi sanki sebebi buymuş gibi.

"Bebek için zaten yok. Artık evli bir kadınsın ve kocana karşı sorumluluklarını yerine getirmek birinci önceliğin."

"Morgan sen aklını mı kaçırdın? O bana hakaret etti. Açıkça olmasa da eski karısına âşık olduğumu söyledi. Hem de alay ederek. Onun için ne hissettiğimi bilmiyor olamazdı. Sence ben ufacık bir sebepten karnımdaki bebekle kaçar mıydım sanıyorsun?"

Morgan onu kolundan çekiştirerek pencere kenarındaki koltuğa oturttu. "Aranızda geçenlerin önemi yok demiyorum ama sana ne söylemiş olursa olsun o bebeğe bunu yapmaya hakkın yoktu. Sağduyun nereye kayboldu kızım? Gerçi bunu konuşmanın da bir anlamı yok. Artık evlisiniz ve işte sana kocanın elde etmen için bir fırsat. " Isabel kırgınlığını gizlemek için başını çevirdi, fakat Morgan buna izin vermedi. "Bana bak Isabel! Sana her şeyi kabullen demiyorum ki bunu yaparsan önce ben karşı çıkarım ama artık olaylara bakışını değiştirmeli ve çocuklara yakışır öfke gösterilerini dizginlemelisin."

Isabel hiçbir belirti vermeden başlayan sağanak yağmurları aratmayacak şekilde ağlamaya başladı. "Morgan sen beni anlamazsan ben kiminle konuşabilirim? Evlenmemiz, gitmek isteme nedenlerim ortadan kaldırmadı. Adrian izin vermediği sürece de kalkmayacak... Sadece küçük bir özür Morgan... Küçücük bir özür bekliyordum ama o beni aşağılamaya devam etti. Bunu ömrü boyunca yapmaya da devam edecek çünkü hayatına nasıl girdiğini ancak yüzüme bu şekilde vurabileceğini çok iyi biliyor."

"Bunun sonu nereye gidecek peki?"

Isabel başını iki yana sallayıp elini boğazına götürdü ve "Bilmiyorum Morgan fakat o benim için bir şey yapmadığı sürece artık onun için kılını kıpırdatmayı düşünmüyorum," dedi.

Generated by CamScanner from intsig.com

Yeniden evli bir erkekti ve yeniden... Aşık olmuştu...

Isabel onunla evlenmek istemesinin tek nedeninin bebek olup olmadığını sorduğunda fark etmişti hislerini. Şaşkınlığını ustaca gizlemesine rağmen ona doğruyu söyleyebileceği bir mantık çizgisinde değildi o sırada... Sonrasında ise söyleyememişti işte.

Adrian ensesini ovuşturup sandalyesine yaslandı. Saat ona gelmek üzereydi, yani uyumak için erken ama yatmak için makul bir saatti. Onunla ilk kez kocası olarak sevişeceğini düşündükçe kalbi kasıklarında atıyordu. Bunun tahrikini artıracağına kim inanırdı ki? *Karım* dedi içinden ve kelimenin içinde yarattıkları karşısında Roma'yı fethetmiş bir kumandanın muzaffer edasıyla güldü.

Çalışma odasından çıkıp bu gece son kez kalacağı geçici odasına doğru ilerledi. Basamaklar hızlı adımlarına rağmen sonsuz bir kaynağa uzanıyormuş gibi sabrını sınıyordu. Adrian yeniyetmeleri andıran haline gülmeden edemedi ve Stephan ya da Brendan'ın görmeleri durumunda neler söyleyeceklerini hayal etti.

Emrettiği gibi banyosu hazırlanmış, robdöşambrı da yatağın üzerine özenle bırakılmıştı. Adrian karısının onun için hazırlanma çabasına girmeyeceğinden adı gibi emindi, fakat bu umurunda değildi. Isabel'i öyle çok istiyordu ki bu gece hayal edebildiği tek şey onun bacakları arasındaki pozisyonuydu... Ve tabii çıplaklığı...

Bu gece ondan her şey için özür dileyecek ve bazı açıklamalarda bulunacaktı. Daha önce söylemekten kaçındığı, daha doğrusu onu çileden çıkarmak için gizlediği şeylerden bahsedecekti. Eleanor ile ilgili öğrenmek istedikleri olduğunu biliyordu. Belki de sadece tek bir cümle yeterliydi.

Brendan haklıydı. Ona tutulmuştu, vurulmuştu... Hislerinin arzu ya da tutku olduğunu düşünmeye öyle kapılmıştı ki aptalca hatalar yapmaya devam etmişti.

İskoçya dönüşünde bazı açıklamalar için vakitleri olduğu doğruydu ancak inatçı karısının soğukluğu, hamileliğinin dokunulmayı bekleyen arzularının üzerinde oluşturduğu baskı, tatsız deneyimlerden biriydi. Evlendikten sonraki ilk sevişmelerinin herhangi bir hanın herhangi bir odasına yaşayacaklarından daha özel olması gerekiyordu. Adrian onunla olmayı gelmiş geçmiş ve olasılık dahilindeki her şeyden farklı istiyordu. Bu büyük itirafı daha önce yapabileceğine asla inanmazdı çünkü Eleanor'un anısına ölümsüzlüğün iksiriymiş gibi bağlanmıştı.

Eleanor'u hayatını verecek kadar çok sevmişti. Ne var ki Eleanor'a karşı hissettiği gibi bir şey değildi *bu*... Kuvvetliydi, daha çarpıcıydı ve Adrian'ı çıplak bırakıyordu... Kesinlikle nahif ya da sakin olması beklenemezdi. Isabel renkli varlığıyla hayatına girdiğinde içinde estirdiği tatlı rüzgârın büyüyüp fırtınaya dönüştüğü her anın tadını seviyordu. Ona en kızgın olduğu ve kendini en aptal hissettiği zamanlardakini bile... *O* Adrian için yeni tecrübelerin vereceği türden bir heyecandı. Isabel'den huzur beklemiyordu çünkü o yanındayken huzura ihtiyacı yoktu... Kanı alev almış gibi yanan kim huzur duyabilirdi ki zaten?

Küvetin ılık suyuna çıplak vücudunu bırakıp gözlerini kapadı. Onu düşünmekten başka bir şey yapamıyordu. İskoçya'ya giderken ona göstermiş olduğu aksi yüzünün tek nedeni öfke değildi ki Isabel kaçmaya cüret etmiği için ona ne kadar öfkelendiğini anlatmaya kelimeler yetersiz kalırdı. Fakat hepsinden önemlisi Adrian korkmuştu... Isabel'i limanda bekleyen köhne gemide, o iki pislikten kurtulmaya çalışırken gördüğünde aklının yönetiminden çıkıp sadece içgüdülerinin sesini dinleyen bir hayvana dönüşmüştü. Şimdi bile onları öldürmediği için pişmanlık içindeydi. Isabel'e

Generated by CamScanner from intsig.com

art niyetlerle elini süren herkesi çıplak elle öldürecek kadar gözü dönmüştü çünkü ve *bu* o anın getirdiği çılgınlık değil Adrian'ın genel kanısıydı.

Ona sahipti… Karnındaki bebeğin babasıydı ve korkuyordu. Eleanor'la yaşadıkları, hayatı boyunca baba olamayacağını kabullenmesini sağlamıştı. Kaldı ki Adrian onun hayatına karşılık bundan vazgeçmişti. Şimdi yine aynı korkularla yüzleşecek kadar cesur olup olmadığını bilmiyordu. Isabel tarafından terk edilmenin vereceği keder, varlığının yok oluşunun yanında nasıl bir yer tutabilirdi ki? Acı, kimsenin ona alışmasına izin vermeden sadece ihtimallerle bile gücünü gösteren bir zehirdi.

Varsayımlardan nefret ediyordu ama düşünmeden de edemiyordu… Yarın ilk iş onu bir doktorun görmesini sağlayacaktı. Eleanor'un doktoru onun bebek sahibi olmaması gerektiğini, hamileliğinin ilk aylarında söyleyecek kadar sorunlu bir süreç yaşayacağını biliyordu, fakat Eleanor direnmişti. Isabel aynı şeyleri yaşamamalıydı… Ve tabii kendisi de… Hayatının Isabel'in verebileceği şeylere ihtiyacı vardı.

Küvetten çıkıp kurulandı ve yatağın üzerindeki robdöşambrını giydi. Sanki yatağa gitmek üzere değil de özel bir davete hazırlandığı zamanlarda olduğu gibi aynada nasıl göründüğüne baktı. Çetrefilli bir gönül alma sürecine girişecekti, dolayısıyla artı puanları toplayacağı tüm avantajları kullanmalıydı. Belki de ona bir mücevher hediye etmeliydi. Yarın bununla ilgileneceğini kafasının bir köşesine yazdı. Parmağındaki sade altın halkaya bakıp gülümsedi ve son kez aynaya baktıktan sonra odadan çıktı.

Bitişik odalarda kaldıkları için Adrian kendi kapısını kapatınca doğrudan Isabel'in odasının - aynı zamanda kendi eski odasının - büyük kapısını görmüş oldu. Yavaşa uzanıp tuhaf bir gıcırtı çıkaran tokmağı çevirdi fakat kapı açılmadı. Kaşlarını çatarak tekrar denedi ve sonra yine… Nedense kapının kilitli olduğunu kabullenmek istemiyordu. Elbette çekip giderek pes edişini ilan edecek değildi. Kapıyı tıklatıp içeri doğru seslendi.

"Isabel?"

Birdenbire onun kaçarken de aynı yöntemi kullandığını hatırlamıştı. Ağır uykusundan uyandırılmak istemediğinin düşünülmesi için kapısını kilitlemiş ve bu da kaçışına zaman tanımıştı. Adrian o ana kadar aynı şeyin tekrar olabileceğine asla ihtimal vermemiş olsa da şimdi tüm şüphelerinin ayaklandığı da bir gerçekti. Tokmağı tekrar zorlayıp Isabel'e seslendi ama tek bir çıt bile duyulmuyordu.

"Lanet olsun, içeride misin? Bana ses ver."

Aklında reddedilmiş olma ihtimalinin gurur kırıklığı yerine, ona ulaşamadığı her durumda hissedeceği türden bir korku içindeydi. Hiç düşünmeden hız kazanabileceği kadar kapıdan uzaklaştı ve sonra tüm gücüyle omzunu güçlü tahtaya geçirdi. Menteşeler isyanla gıcırdadıysa bile ilk darbe yeterli gelmemişti. Adrian ikinci kez gerileyerek aynı şekilde kapıya omzunu geçirince kapı daha fazla direnenden açıldı ve arkasındaki duvara sertçe çarparak durdu.

Adrian içeri girmez ilk baktığı yer yatağı ve onu orada göremeyeceğinden neredeyse emindi. Ancak yanıldı… Isabel dehşetle kocaman açılmış gözlerini Adrian'a dikmiş, ona öylece bakıyordu. İkisi bir an söyleyecek herhangi bir şey bulamadan, sanki durumlarında hiçbir tuhaflık yokmuş gibi birbirlerini izlemeye devam ettiler. Sonra Adrian onu korkuttuğunu fark edip, "İyi misin?" diyerek ilk tepkiyi verdi.

"Ben… Ben sana seslendim Adrian… Sanırım duymadın. Kapıyı… Kırmakla meşgul olduğun için sanırım."

Adrian ters bir şekilde Isabel'e baktı. "Neden kapıyı kilitledin?"

Isabel kenetlediği ellerine baktı. Cevap vermek gibi bir niyeti olmadığı ortadaydı ki Adrian da bir cevaba ihtiyaç duymuyordu zaten. Çıkan anlamlar rahatsız edici bir aydınlıkla birlikte genç adamın gözüne giriyordu.

"Sana gelmemi istemedin." Sözlerinin bir suçlama gibi çıkmasını önemsemedi zira onu suçluyordu.

Isabel öfke ateşiyle yanan gözlerini aniden Adrian'ın göz-

Generated by CamScanner from intsig.com

lerine kenetleyerek düşmanlığını açıkça belli etti. "Seni kabul edeceğime mi inandın yoksa? Tüm o hakaretlerden sonra seni yatağıma alacağımı mı düşündün? Bu nasıl bir özgüven Adrian? Sana göre ben gururu bile olmayan bir sürtükten başka bir şey değilim, doğru mu?"

"Sen benim karımsın."

"Öyle miyim?"

"Kanıtlamamı ister misin Bella? Bunu en az senin kadar istiyorum." Sakin bir şekilde konuşması başarılı bir maskeden fazlası değildi. Hissettiği hayal kırıklığı ve öfke henüz dizginlenebiliyorken yapması gereken çekip gitmekti, fakat o öyle çekici ve öyle baştan çıkarıcıydı ki sadece izlemek için bile kalıp işkencesini uzatabilirdi.

Isabel tiksinirmiş gibi yüzünü buruşturdu. "Sana engel olamayacağımı kanıtlayabilirsin sadece."

"Bana engel olmak istemezsin zaten. İkimiz de bir araya geldiğimizde neler olduğunu biliyoruz."

"Bunu hatırlatmaktan başka yapabileceğin hiçbir şey yok Adrian."

Adrian yatağa yaklaşmaya başladı. Her adımıyla karısının titreyişindeki artışı, korkunun maddeleşmesini ve hiçbir zaman saklayamadığı zaaflarının yüzeye çıkışını bir mucizeye tanıklık edermiş gibi izledi. Yavaşça yatağa oturdu ve elini uzaklaşmaya çalışan kızın yanağına nazikçe uzattı. "Seni çok mu kırdım Bella?"

Isabel bu temastan kaçınmak için başını geriye attı ve cesur bir yalanla, "Senden nefret ediyorum Adrian," dedi.

Canı yanmıştı, hem de çok, ama yine de güldü. "Benden nefret ediyorsun, öyle mi sevgilim? Oysa ben, bana âşık olduğunu biliyorum."

Isabel yataktan kalkmaya yeltenince Adrian bileğini tutarak onu engelledi. Dahası küçük bir hareketle kızın yatağa yatmasını sağlayarak üzerine eğildi.

"Gitmeni istiyorum Adrian... Lütfen rahat bırak beni. Bak istediğin gibi bebeğin emin ellerde. Onu senden ayırmayacağım ama benden uzak dur, lütfen beni rahat bırak."

Ona asıl istediğinin bebek olmadığını söylemeliydi... Seni seviyorum diyebilmeliydi ama kelimler yolunu kaybetmişti sanki. Hem böyle bir anda yapacağı itirafın sadece bir yalan olacağını düşünürdü inatçı Bella. Fakat ona itiraf ettirerek küçük bir teselli bulabilirdi.

"Beni sevdiğini söyle Bella... Bana âşık olduğunu, benim için delirdiğini itiraf et."

Isabel debelenmeye başlayınca Adrian gövdesiyle baskı yaparak onu hareketlerini kısıtladı ama kanını yine tutuşturmuştu yakınlıkları. Dudakları birbirine dokunmak için sadece ikisinden birinin onayını bekliyordu.

"Seni çok özledim. Öyle çok özledim ki rüyalarım bile erotik bir masaldan farksız. Bella benim ol, bu gece sıcaklığını hissetmeme izin ver. İçinde olmak istiyorum." Elini Isabel'in dolgun göğsüne bastırıp içini çekti.

Adrian karısının etkilendiği kadar karşı koymaya çalıştığını da görebiliyordu. Hemen pes edemezdi, bunu ikisine de borçluydu. "Sakın beni özlemediğini söyleme. En son sefer, o meşenin altında yaptığımızı düşündükçe aklımı kaçıracak gibi oluyorum... Bebeğimize o gece hamile kaldığından eminim Isabel. Çünkü bunu dilemiştim."

Isabel Adrian'ın dudaklarından kaçınmak için başını çevirdi ve "Bu bir yalan," diye fısıldadı. "Beni kandırmaya çalışıyorsun. Umutlanmaya başladığım ilk anda yine kalbimi kıracaksın."

Adrian, "Bunu yapmayacağım, söz veriyorum... Senin düşündüğünden fazlası var Isabel. Sence ben o kadar ruhsuz bir adam mıyım? Sana karşı daha fazla nasıl direnebilirdim?" deyip kızın açıkta kalan boynunu öpmeye başladı.

"Yapma! Uzak dur artık benden Adrian... Bir daha bana dokunmanı istemiyorum. Hayvani ihtiyaçlarını bunun için istekli başka kadınlarla gider. Eminim sana benden daha sıcak davranacaklardır."

Adrian'ın göğsüne bastırıp onu uzaklaştırmaya çalışan ellerin zararsız çabasından etkilenmesine imkân yoktu... Ne

Generated by CamScanner from intsig.com

var ki sözler, taştan birer yumruktan farksızdı. Genç adam yavaşça doğruldu ve Isabel'in yaşlarla parıldayan gözlerine, hissettiği hayal kırıklığını saklamadan uzunca süre baktı...

Isabel'i kırdığını ve aralarındaki sıcaklığı yok eden buz gibi rüzgârların sorumlusu olduğunu biliyordu, fakat bu sözleri onun ağzından duymak, içinde bir ışığın sönmesi gibiydi... Kalbi kırılmıştı... Gönül almakla ilgili tüm iyimser düşünceleri hatırlamadığı başka bir zamana aitti sanki.

Yavaşça yataktan kalkıp perişan haldeki kadının tüm detaylarını hayatı boyunca saklamak istediği bir hatıraymış gibi aklına hapsetti ve "Dilediğiniz gibi olsun leydim. Bundan sonra sizden uzak durmak öncelikli görevim olacak. Dilerim artık huzura kavuşabilirsiniz," diyerek odayı terk etti.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Isabel yemek hazırlıklarıyla bizzat ilgilenmesi gerektiğini bildiği halde bu konuda hiç hevesli değildi. İki haftalık evlilikleri, yeni evlilerden beklenen coşkuya sahip olmadığı gibi çiftin birbirini gördüğü de pek söylenemezdi. Aynı ev içinde birbirinden kaçacakları o kadar çok yer vardı ki Isabel o geceden sonra Adrian'la sadece birkaç kez konuşmuştu. Genellikle Isabel bahçede kitap okurken karşılaşıyorlardı. Kocası mecburi istikamet olarak yanında geçerken bir baş hareketiyle ona selam veriyor, sonra da çekip gidiyordu. Kibar ama Isabel'in Adrian'ın en soğuk yönüyle yüzleştiği karşılaşmalardı bunlar.

O gece sarf ettiği sözlerin onu kırdığını daha ağzından ilk çıktığı an fark etmişti ama geri almak gibi bir niyeti ya da fırsatı olmamıştı. Söylediği koca bir yalandı elbette. Çünkü Adrian üzerine boylu boyunca uzandığında aklına ilk gelen şey bacaklarını onun beline dolamaktı. Eğer kocası sessiz kalıp kalp atışlarını dinleseydi tutturduğu dengesiz ritimle Adrian'a *seviş benimle sevgilim* dediğini anlayabilirdi. Ancak o her zamanki ukala tavırlarıyla yine bildiğini okuyarak Isabel'i çileden çıkarmıştı.

Bazen istemedikleri durumlar içinde kaldıkları da oluyordu. Çalışanların aralarındaki gerginlikten haberlerinin olmaması söz konusu değildi. Hepsinin Isabel'e bakışlarında büyük bir şefkat ve acıma vardı. Belli ki zavallı gelinin çapkın lord tarafından mutsuz edildiği şeklinde bir senaryo dönüyordu etrafta.

Generated by CamScanner from intsig.com

Adrian cömert bir adamdı... Geçen hafta bir akşam yemeğinde Isabel'e zümrüt bir gerdanlık seti vermiş ve gerdanlığı orada takma konusunda ısrar etmişti. Gösteri yapma fırsatını asla kaçırmayan tam bir şov adamıydı kocası. Isabel mücevherlere karşı özel bir ilgi duymamaya devam ediyordu fakat Adrian'ın o kolyeyi taktığı sırada parmaklarının kasıtlı olarak boynunu okşaması mücevherlerin diğer kadınlardan farklı sebeplerle de olsa ilgi alanına girmesine neden olmuştu. Tanrı'ya şükür son hediyesi olan pırlanta bileziği takma işiyle bizzat ilgilenmemişti. Aksi durumda Isabel'i kucağında bulması işten bile değildi.

Evet, itiraf ediyordu... Isabel onu deli gibi özlemişti. Yanından geçerken ya da daha kötüsü onun geçtiği yerlerde yürürken kokusunu duyabiliyordu. Sanki koku zerreleri burnundan içeri girdiğinde geçtiği yerleri tutuşturan bir yangın çıkarıyor ve yangının son durağı bacaklarının arası oluyordu. İçerideki küçük patlamalar aklını edepsiz şeylerle doldurmakla kalmayıp bazen ona gitmeyi deli gibi arzulamasına neden oluyordu. Onunla bir kere sevişmiş olmak bile onun tadına müptela olmak gibiydi.

Adrian her zaman mesafeliydi... Artık hiç de kaba değildi ve Isabel'e sanki geçmişte yaşananlar olmamış gibi davranıyordu. Onun bir keresinde bahsettiği şekilde genç kız tam bir saygı kuşatması altındaydı.

Adrian ilgiliydi... Ama Isabel'le değil bebekleriyle... Evliliklerinin ertesi gününde bir doktor gelip, şimdi bile hatırladığında Isabel'i utançtan kıpkırmızı kesen bir şekilde muayene etmişti onu. Öğrendiğine göre doktor ilk karısının da doktoruymuş. Muayene bitip adam dışarı çıktığında Morgan onun ağzının kulaklarında olduğunu söylemişti ve yine öğrendiğine göre sebebi anne ile bebeğinin görünen sağlık durumunun harika olmasıymış.

Elbette ilk ziyaret, son ziyaret olarak kalmamıştı. Doktor üç günde bir gelerek Isabel'in genel sağlık durumuna kadar onu incelemeye devam ettiği gibi, yine Isabel'i utançtan kıv-

randıran yöntemlerini de sürdürmüştü. Bazen bunun Adrian tarafından organize edilen bir işkence metodu olduğunu düşünmeden edemiyordu.

İki buçuk aylık hamileliğinin gizli kalması gerekiyordu. Henfield sakinleri ikisinin ilişkilerini daha başladığı andan beri bildiği için doktorun gelişine tek ve doğru bir anlam yüklemiş olabilirlerdi, fakat dışarıdan hiç kimsenin bu hassas konu hakkında bilmesi gerekenden fazlasını bilmeyeceği bir şekilde garanti altına alınmıştı. Tabii tüm bu haberleri Morgan'dan alıyordu. Bu arada dadısının Adrian hayranlığı da korkutucu boyutlara ulaşmıştı.

Adrian tedbirli ve kontrollüydü... İki gün önce gece yarısı mutfaktan bir şeyler aşırmak için odasından çıktığında merdivenlerde karşılaşmışlardı. Adrian içmişti ama öyleyken bile Isabel'den daha kontrollü görünüyordu. Isabel ondan bir basamak yukarıda olduğu için yüzleri aynı hizadaydı ve açıkçası hamilelik yüzünden hissettiği sınırsız açlık, kocasının dudaklarını lezzetli bir meyveye çevirmişti. Belki de tüm meyveleri o dudaklara benzettiği için canı çekiyordu, emin değildi. Adrian'ın yüzünde bir ayna olmadığına göre ona nasıl baktığını görmesi olanaksızdı fakat ağzına dolan tükürük ve Isabel'i afallatan alaycı gülüşe bakılırsa durumu lehine pek de parlak olamazdı. Yine de toparlanmak yerine tahrik ederek bakmaya devam ettikçe niyeti bozulmaya başlamıştı. Buna rağmen Adrian kaşlarını imalı bir şekilde kaldırdıktan sonra, "İyi geceler leydim," diyerek yanından geçip gitmiş, kızın kendisini tam bir aptal gibi hissetmesine neden olmuştu. Tanrı aşkına merak edip Isabel'e nereye gittiğini bile sormamıştı... Belki de niyeti yine kaçmaktı.

Artık onu düşünerek günlerini zehir etmek istemiyordu. Adrian özür dilemediği sürece aralarında herhangi bir yakınlık olamayacağını önce kendisinin kabullenmesi gerekecekti. Üstesinden gelebilirdi.

Yapılması gereken işler vardı. Bu akşam için büyük hali Adele, kocasının kont arkadaşları ve Adrian'ın eski karısının

Generated by CamScanner from intsig.com

annesi aceleye gelen evlilikleri kutlamak için Henfield'a davetliydiler. Eleanor meselesi çözülmeden annesiyle karşılaşmanın ne derece doğru olduğunu bilmiyordu Isabel. Sanki Adrian neler hissedeceğini hiç umursamamıştı. Aralarındaki soğukluğun, ilişkileriyle ilgili mantıklı tek bir kelime etmelerine izin vermemesi genç kızın misafiri konusunda itiraz etmesine de mani olmuştu. Hem ne diyecekti ki? O *kadını burada istemiyorum çünkü onu görürsem beni ne kadar kırdığını asla unutamam* mı? Hayır, asla...

Londra'dan gelecek önemli misafirler, Isabel'e göre hanımefendiliğinin ilk gerçek sınavını verme fırsatını da sağlayacaklardı. Bu yüzden başka anlamlarda da ölesiye gergindi.

Öte yandan nasıl anlatmaya başlayacağını bilemediği o kadar çok şey yaşamıştı ki yakında babası İngiltere'ye döndüğünde gerçekleşecek yüzleşmeyle ilgili kâbuslar görüyordu. Belki de yaptığı tek şey tüm olumsuzlukları üzerine çekmekti.

Tam karamsarlığıyla boğulmak üzereydi ki Morgan odaya girdi. "Hâlâ burada mısın? Nasıl anlaşmıştık seninle? Bu senin ilk sınavındı ve bütün kontrolün sende olması gerekiyordu." Isabel'in beklediği gibi heyecanlanmaması üzerine yaşlı kadının kaşları çatıldı. "Yine kocanı mı düşünüyorsun? İstediğin oldu, artık senden nefret ediyor. Artık huzur bulman gerekmiyor mu?"

"Alay etme Morgan. Adrian konusunu da düşünme, ben ne yaptığımı biliyorum. Her şey kontrolüm altında."

Morgan *seni ciddiye almıyorum* der gibi başını salladı. "Eminim öyledir. Eğer erken doğum yapmıyorsan bir an önce aşağı inip tüm hazırlıkları gözden geçirmeni tavsiye ederim."

"Biliyorum Morgan, zaten inmek üzereydim. Aklıma takıldı da... Babam birkaç hafta sonra dönüyor. Konuştuğumuz gibi sen kısa süre içinde Weston'a döneceksin. Babamın üzeceğim an yaklaştıkça perişan oluyorum. Bir de Henfield'da sensiz kalmanın düşüncesi bile beni korkutuyor."

Morgan herhangi bir şefkat belirtisi göstermenin aksine kabaca. "Kızım benim günlerimi sayılı. Yakında bu dünyadan göçüp gittiğimde peşimden mi geleceksin?" dedi.

"Öyle söyleme Morgan."

"Bu yaşına kadar sana katlanmış olduğum için bazen ben de ölümsüz bir varlık olduğuma inanıyorum. Babanı da kafana takma, olan oldu artık."

Omuzları çöken Isabel dadısından bir sıcaklık göremeyeceğini kabullenerek odadan çıktı... Mutfağa yaklaşıkça canı tam olarak ne olduğunu bilmediği bir şeyler çekiyordu. İçeri girer girmez ateşteki güveç tencereden gelen dumanı kokladı fakat ilgisini çekmeyince yüzünü buruşturdu. Bakışları hedefini yakalamak için dikkatlice mutfağı tarıyordu ki masada duran patatesleri fark etti. Hepsi altın sarısı, sulu ve çiğdi. Aklından geçene dair şaşırmaya fırsat dahi bulamadan patateslerden birinden büyük bir parça ısırdı. Tam da beklediği gibi tadı kötüydü ama Isabel öyle ihtiyaç doluydu ki ikinci ısırık için ilkini yutmayı beklemedi bile. Fiona'nın ve diğerlerini dehşet içinde kendisine bakmasının önemi yoktu zira o aradığını bulmuştu.

Kırmızı yanaklı, tombul Fioana gördüklerine inanamayarak, "Leydim o patates çiğ, isterseniz sizin için hemen haşlayabilirim," dedi.

"Gerek yok Fioana. Böylesi daha iyi..." Mutfaktan kıkırtılar yükselince Isabel kimlerin güldüğünü tespit etmek için herkesi bir bir taradı ve sonra kızların gözlerine baka baka patatesi tekrar ısırdı. İşte o an tüm mutfak kahkahaları boğuldu. Isabel'e göre hamile olduğunu onlardan saklamak ikiyüzlülük anlamına geliyordu. Bu yüzden itiraf etmekte sakınca görmedi. "Sanırım ben tuhaf bir hamileyim."

Gülenler arasından genç bir kız, "Öyle demeyin leydim. Bizim bir komşumuz ateşten artı kalan külleri yerdi. Tanrı'ya şükür hepimiz patatesi öyle ya da böyle yiyoruz," dedi.

"Kül mü? Tanrım bu çok aptalca."

"Toprak yiyenler de oluyor," dedi kızlardan biri.

Isabel şoke olarak, "Sırada yemek tabaklarını yiyenler olmasın lütfen," deyince mutfak ikinci bir kahkahayla çınladı.

Generated by CamScanner from intsig.com

Sohbet, tuhaf hamilelik alışkanlıklarından bebek büyütmenin inceliklerine ilerledikçe gülüşler artıyor, çalışma performansı düşüyordu. Oysa Isabel'in orada bulunma nedeni, performansı yüksek tutup organizasyonu sağlamaktı.

Kahkahaların ölçüsünü iyice kaçırdıkları bir anda mutfakla hiçbir ilgisi olmayan birkaç davetsiz misafiri de ağırlamak zorunda kaldılar. Elbette en çok ilgi çeken konuk evin efendisinin ta kendisiydi.

Isabel sırtı kapıya dönük olduğu için Adrian'ın varlığını en son fark edenlerdendi. Aniden kesilen gülüşler ve sabit bir noktaya dikilen dehşet dolu bakışların tek bir anlamı vardı. Genç kız geri dönüp ona bakmadan önce kalp atışlarını düzene sokmak için derin bir nefes aldı.

Adrian üzerine yapışan devetüyü rengindeki pantolonu ve pantolondan dışarı çıkan beyaz gömleğiyle şık olmaktan çok erkeksi bir çekicilikle parlıyordu. Saçları sanki rüzgârda dörtnala giden bir ata binmiş gibi dağılmıştı. Bir serseriyi andırıyordu ve bu ona Isabel nazarında hiç olmadığı kadar büyük bir sevişme potansiyeli veriyordu. Tanrı biliyor ya Adrian şu anda hiçbir yiyeceğin sahip olamayacağı çekiciliğe sahipti.

Isabel ona aptal bakmayı sürdürürken nihayet Adrian, "Kolay gelsin hanımlar," dedi haddinden fazla ciddi bir ses tonuyla.

Kısa süre önceki neşe yerini korku, utanç ve endişenin sessizliğine bıraktı. Adrian Isabel'e, onu görmekten hoşlanmadığını söyler gibi baktıkça huzursuzluk da artıyordu. Aralarında en kıdemli olan Fiona telaşla ellerini ovuşturarak, "Lordum, rahatsızlık verdiğimiz için özür dileriz..." diye geveledi.

Isabel evin hanımı olduğunu hatırlayana kadar normalden uzun süren saniyelerin geçmesi gerekmişti. Boğazını temizleyip boynunu ovuşturdu ve "Büyütülecek bir şey yok Adrian. Biraz eğleniyorduk sadece," dedi.

Adrian somurtkanlığını daha etkili hale getirmek için olsa gerek çenesini kaldırdı ve Isabel'e tepeden bir bakış atarak

sadece, "Anlıyorum," dedi. Bugün her zamankinden daha soğuk ve mesafeli duruşunun özel bir nedeni olmalıydı.

Genç kız elindeki patatesi artık yemek isteyeceği yumuşak bir kıvama gelene kadar sıkıp suyunu çıkardı. O sırada Fiona her zaman eğlenceli değilse de hareketi hiç eksik bulunmayan mutfağının durumunu içine sindirememiş olmalıydı ki tatlı bir sesle, "Bebeğinizin canı yiyecek bir şeyler çekmiş lordum. Leydimiz de onu memnun etmeye çalışıyordu," dedi Isabel'in elindeki patatesi göstererek.

Patatesi ilk gördüğünde muhtemelen ne olduğunu anlayamadığı için Adrian'ın ilgisiz ifadesi değişmemişti fakat bakmayı sürdürdükçe önce gördüklerinden emin olmaya çalışır gibi gözleri kısıldı, sonra da kocaman açıldı.

"Patates mi o?"

Arkalardan biri kıkırdadı.

Isabel başını salladı. "Hıhı..."

"Çiğ patates?" Hâlâ ciddiydi ama dudaklarının kenarı hafiften yukarı kıvrılıyordu sanki.

Isabel tekrar başını salladı.

Adrian da durumu ilginç bulduğunu belli ederek kaşlarını kaldırdı fakat tekrar, "Anlıyorum," demekten başka bir tepki vermedi. Sonra Fiona'ya dönüp, "Çocuğum ne yemek isterse verin. Çiğ et bile olsa..." dedi ve çıkmak için arkasını döndü.

Hepsi bu kadar mıydı? Isabel Adrian'ın uzaklaşan sırtını izlerken hayatından çıkışını izliyormuş gibi yüreği sıkışmıştı. Pişman olacağını bile bile bağırdı.

"Gidiyor musun? Şey... Akşam yemeğinde ne olduğunu merak edersin sanıyordum. Harika bir yemek listesi hazırladık, bayılacaksın."

Adrian durdu ama arkasına dönmedi.

Isabel yeni bir atakla, "Fiona ve kızlar çok uğraşıyorlar... Sözde onlarla yardım etmeye gelmiştim ama yaptığım tek şey gevezelik etmek," diye zevzekçe bir açıklama yaptı.

Arkasını döndüğünde Adrian gülmüyordu ama gözlerin-

Generated by CamScanner from intsig.com

deki sıcaklık Isabel'e kadar uzanmıştı. Ya da Isabel görmek istediğini görmeye devam ediyordu.

Kocası aniden, "Aslında merak ediyorum," deyiverdi.

Isabel tam da *neyi* diye soracakken neden bahsettiğini anlamıştı fakat ortada gerçek anlamda çok ama çok büyük bir sorun vardı. Akşam yemeği için ne hazırlanacağını bilmiyordu, hatta buna kafa yormamıştı bile. İlk kez mutfağa indiğinde aklında olan tek şey patates dişlemekti.

Mantık çerçevesindeki tüm yalanları aklında sıralayıp en akla yatkın olanı söyledi. "Sürpriz... Evet, bu bir sürpriz."

"Sürpriz olduğunu söylemek için bile bu kadar heyecanlandığına göre gerçekten eşsiz bir masa hazırlamak niyetindesiniz."

Isabel ağzı kulaklarına gelene kadar güldü ve hevesle başını salladı. Oldukça iyi gidiyordu. "Özel olarak istediğin bir yemek var mı Adrian?"

Adrian iç çeker gibi oldu, Isabel'e bakmadan önce bakışlarını diğerlerinin üzerinde gezdirdi. Tam olarak ne düşündüğünü anlamak zordu, fakat müstehcen birtakım öğeler içerdiği açıktı. Isabel beklenmeyen bir biçimde kızardı, nabzı duymak isteyenler için baştan çıkarıcı bir hıza yükseldi.

"İstediğim her şey mi?" Adrian az önce kafasından geçen müstehcen fikirlerin hepsini sorusuna yüklemişti. Gözleri, Isabel'i korkutan tuhaf parıltılar saçıyordu. Yüzündeki donukluğa rağmen içindeki gücü bastırmaya çalışır gibiydi.

Isabel kuruyan dudaklarını nemlendirdi ve "Eminim halledebiliriz," dedi.

Bunu yapmaya hakkı yoktu. Aldığı ani kararla bazı şeyleri yoluna koymaya, en azından normal bir ilişkiyi başlatmaya çalışıyordu. Onu her gördüğünde üzerine atlamak istediğini bir tarafa bırakacak olursa son derece masum ve kabul edilebilir bir çaba içindeydi. Daha da kötüsü, gittikçe tahrik oluyordu.

Adrian, "En azından tatlıyı öğrenebilir miyim?" dedi tatlıyla hiç ilgisi yokmuş gibi görünse de.

Isabel'in tatlı hakkında da bir fikri yoktu elbette; ancak az önceki gerilim hafiflediği için memnundu. Yardım bilirim umuduyla Fiona'ya yöneldi. Tam o da derdini anlamıştı. Isabel'in kulağına kendisiyle ilgili bir şey söyledi... Lanet olsun ne demişti? Tam olarak anlamasa da şansını denemeye karar verdi. "Kaymı bru..." Son heceyi ağzında iyice yuvarlayıp neredeyse duyulmayacak kadar alçak sesle tamamladı. En azından denedi.

Adrian günün ilk neşeli gülüşüyle özdeşleştirdiği herkesi "Crème brûlée... En sevdiğim tatlıdır."

Isabel başıyla onaylayıp, "Bunu biliyordum," diyerek yanlar konusunda biraz daha ileri gitti.

Adrian'ın gülüşü giderek genişliyordu. En sonunda kısın yanına iyice sokuldu ve sesini kimsenin duyamayacağı kadar alçaltıp, "Bu tatlı hallerinin nedeni tekrar bacaklarının arasına girmemi arzulanman mı yoksa Crème brûlée'm?" dedi.

Gözleri dehşete kocaman açılan Isabel bir adım uzaklaşıp masanın kenarına doğru sıvıştı. "Kes şunu!" Öfke sadece bir maskeydi. Oysa Adrian'ın sözlerinin meydana getirdiği vahşi çağrışımlar, özündeki ateşi tutuşturuyordu.

Hepsi bu kadar değildi. Adrian belli belirsiz bir hareketle onu masanın köşesine doğru yönlendiriyordu. Isabel başrolde olduğunu bilmesine rağmen kimsenin durumu fark etmediğini umarak utançtan kıpkırmızı kesilmiş halde mutfağa göz gezdirdi ve Fiona ile göz göze geldi.

Kadın belli belirsiz güldükten sonra yeni evli çift daha rahat oynaşabilsin diye, "Herkes işinin başına dönsün bakalım. Mona sen biraz daha patates soy bakalım. Mary ateşe odun at, daha çok işimiz var," şeklindeki direktiflerini sıraladı. Mutfak yine hareketlenmeye başlamıştı.

Adrian'ın eli Isabel'in kolundaydı. Sıkmıyor ya da zorlamıyordu ama kızın kıpırdamamasını bir şekilde garanti etmişti. Sonra eli yavaşça sırtına doğru kaymaya başladı. Isabel arkada biri var mı diye kontrol edip geriye doğru kaçmaya çalıştı. "Ne yaptığını sanıyorsun? Adrian çek elini!"

Generated by CamScanner from intsig.com

"Sana dokunuyorum, istediğin bu değil miydi?"

"Hayır..." Isabel bir nevi tacize uğradığı anlaşılmasın diye masanın üzerindeki muhtemelen tam kıvamında olan ekmek hamuruna biraz un serpiştirerek küçük bir kıyım gerçekleştirdi. Bir yandan da gidecekken ona mani olduğu için kendisine kütfrediyordu.

Derken Adrian'ın eli hafifçe belinin kıvrımlarında gezinmeye başladı. "Başka kadınlara gidip gitmediğimi merak ediyorsun."

Isabel hayatı boyunca böyle bir duruma düşmemişti. Dişlerini sıkıp derin derin nefes almayı denedi. Başka kadınlara gitmesini söylerken ciddi olabileceğini mi sanıyordu yoksa? Hissettiği içerleme ve hayal kırıklığı içinde ona baktı, bir şey diyemedi.

Adrian her geçen saniye daha cüretkâr davranmaya başlamıştı. Üstelik sözleri, imalar içermeden doğrudan konuya değiniyordu.

"Burada sevişmek ister misin hayatım?"

Isabel'in nefesi kesildi. Kimsenin duyup duymadığını kontrol etmek için hızla bakışlarını etrafta gezdirdi. Öte yandan hiç olmadığı kadar kışkırtılmıştı ve hızla baştan çıkarılıyordu.

"İtiraf ediyorum senden daha iyilerdi..."

Bu kadarı fazlaydı... Tüm reflekslerini uyaran hakaret karşısında fazla düşünmedi ve hemen yanındaki un kâsesine elini daldırıp unlu tokadını kocasının yüzüne çarptı. Böyle olsun istememişti...

Eğer herkes gibi o da olayın dehşet verici sonuçlarının farkında olmasaydı Adrian'ın beyaza bulandığı için daha şaşkın olan suratı karşısında kahkaha atabilirdi. Belki sonra...

Isabel karşı bir tokat yemeyi göze alamayacağı için iki adım geriledi. Mutfağa sinen ağır ölüm sessizliğini bozan tek şey tencerede fokurdayan yemekti.

Adrian önce yanağına sonra da giysilerine bulanan unu sakince temizledi, bu esnada sessizliğini muhafaza etti. Öte yandan Isabel ise acı akıbetine dair yaratıcı bir takım tahminler üretme aşamasına geçmişti bile.

Nihayet kısmen temizlenen Adrian, "Hanımlar listeden dışarı çıkar mısınız?" dedi ve verdiği kibar talimatın yerine getirilmesini beklerken kenara çekildi. Isabel çil yavrusu gibi karşısanların arkasına takılmamak için destek aldığı masaya sıfır sıkıya tutunmuştu. Son kişi de dışarı çıkınca Adrian tabak kapıyı örtüp kapıya yaslandı. Öfkeli görünmüyordu fakat bu onu daha insancıl yapmıyordu. Aksine patladığı zaman, sonucunun daha yıkıcı olacağı izlenimini güçlendiriyordu. Isabel savunmasını içgüdüsüyle, "Beni kışkırttın, sen istedin," diye çıkıştı.

"Seni kışkırttım haklısın."

Genç kız nefes nefese, "Ne yapacaksın? Bak eğer bana vurmaya kalkarsan pişman olursun," derken sesi titriyordu.

Adrian bu fikri düşünüyormuş gibi, "Vurmak mı? Seni dövmek için daha çok baştan çıktığım zamanlar oldu ama haklısın, neden olmasın?" diyerek Isabel'in daha fazla gerilmesine neden oldu. Aralarındaki mesafe kocasının ağır adımlarıyla gittikçe kapanıyordu. "Beni nasıl pişman edeceğini merak ediyorum Bella." Adrian kollarını iki yana açıp ekledi: "Göstermek ister misin?"

"Seni hoşnut etmeye çalışıyordum. Kabalaşmak zorunda mıydın?"

"Beni eğlendiriyordun."

"Alay etme! Git, rahat bırak beni Adrian." Isabel ağlamak üzereydi.

"Gitmek üzereydim zaten ama beni engelledin... Neden Isabel? Beni tokatlamana neden olan hislerin yüzünden mi? Tahrik olduğun için mi?"

"Yanlışın var. Sana tokat atma nedenim o değildi... Ben sadece aramızı düzeltmeye çalışıyordum."

"Kıskançlıktı haklısın. İlginç şeyler söylemeye başladın."

"Bekle, daha da ilginci geliyor... Artık ilgilenmiyorum. Bundan sonra umurumda olmayacaksın. Seninle hiçbir şey olmak istemiyorum. Düşüp kalkttığın kadınlara geri dön."

Generated by CamScanner from intsig.com

Adrian omuz silkti. "Eğer sen eminsen benim için sorun değil."

Nasıl bu kadar duygusuz olabiliyordu? Isabel hırsla ayağını yere vurup bağırdı: "Senden nefret ediyorum Adrian. Sana katlanamıyorum."

Kocası aynı ilgisizlikle, "Bunu aklımdan çıkarmayacağım... Başka bir şey var mı?" dedi.

"Gidiyor musun? Madem defolup gidecektin neden herkesi dışarı çıkardın? Yetiştirilecek o kadar çok iş var ki... Hayatımda tanıdığım en bencil, en utanmaz adamsın."

"Yalnız kalmak istiyormuş gibi görünüyordun."

"İstemiyordum."

"Şimdi istiyorsun."

"Hayır..."

Adrian başını omzuna doğru hafifçe kırdı. "Peki ne istiyorsun Bella? Gideyim mi, kalayım mı?" Mutfaktan mı yoksa hayatından mı çıkmaktan bahsettiğini anlamak zordu.

Isabel duraksadı. Gitmesini istiyordu fakat kalmasına ihtiyacı vardı. Onu sevmek, aşkın güzel bir şey olmadığını daha iyi anlamasını sağlıyordu... Fakat şimdiye dek böyle derin, böyle anlamlı başka bir his tatmış mıydı? Aşkın ruhuna verdiği hasar arttığı halde arzuları kamçılanıyordu. Elini uzatsa parmakları yanabilirdi. Biliyordu ve yanmanın en güzel halini tecrübe etmişken bundan kaçınması düşünülemezdi.

"Ağlamak üzere değilsindir umarım."

Tam da bunu yapmak üzereydi ancak Adrian'ın mükemmel zamanlamayı duygusuz dile getirişi, göz pınarlarında çöl sıcağı etkisi yaratmıştı. Genç kız kaşlarını çattı ve "Elbette ağlamayacaktım. Senin için ağlayacak kadar aptal değilim," diye çıkıştı.

Adrian ise birçok anlam yüklü tek bir kelime etmekle yetindi. "Elbette."

"Kendini beğenmişliğin yüzünden her şeyi yanlış görüyorsun."

"Hislerin güzel yüzünden öyle kolay okunuyor ki açık

bir kitaptan farkın yok Bella... Arzun, kıskançlığın..." Son sözcükten sonra dudaklarına Isabel'i baştan ayağa öfkeyle titreten bir gülümseme yerleşti. Küçümser gibiydi, zaaflarıyla alay ediyordu ve sonuna kadar haklıydı. Ne diyeceğini bilemediği için ağzı birkaç kez açılıp kapandı.

Boşluktan faydalanıp belden aşağı saldırmaya devam etti. "Deli kızıl tam da deliliğine yakışır şekilde davranıyor işte. Öfkeden mi titriyorsun, yoksa tutkudan mı? Belki de ikisidir... Bana diğerlerinden daha iyi olduğunu kanıtlamak için çıldırıyorsun."

Isabel, "Kapa çeneni," diye bağırdı. Ne var ki Adrian eğlencesini bölmeyi düşünmüyordu.

"Boyundan büyük laflar ederken asla sonrasını düşünmüyorsun. Aksini iddia etsen de seni tanıyorum Bella... Yapmak istediklerini ama yapmaya engel olan hırsını ve gururunu senden daha iyi biliyorum. Beni başkalarıyla düşünmek seni delirtiyor..."

Isabel düşünmeden elini arkasındaki masaya attı ve ilk kaptığı şeyi Adrian'a fırlattı. Tahta kaşık adamın başının uzak bir noktasından geçip duvara çarptı. Kontrolsüzlüğü isabetsiz bir atışa neden olsa da Adrian alay etmeyi kestiğine göre ikazı almıştı. Elbette içinde büyüyen hırsın giderilmesi gerekiyordu. Arkasını dönüp daha tahrip edici bir şeyler bulmak için masayı hızla taradı. Ancak muhtelif hedeflerden birine ulaşamadan Adrian bileğinden tutup onu kendine çekti. Göğüsleri birbirine yapışmıştı, artık Adrian da sakin değildi ve kışkırtmaya devam ediyordu.

"Saldırmaktan başka bir şey bilmiyorsun. Korkaksın Bella... Bana benden korkmadığını her söylediğinde ölesiye korkunu itiraf ediyorsun aslında. Göster kendini, bana asıl Bella'yı göster... Yap bunu!"

Kısacık bir an için indirdiği savunma, olmak için çıldırdığı kadını serbest bırakmak üzereydi. Yorulmuştu... Rol yapmaktan, kendi kendine koyduğu engellerden bıkmıştı. Duygularını yansıtan gözlerini adamınkilere dikti, sonra adını fısıldayıp hırsla âşık olduğu dudaklara uzandı.

Generated by CamScanner from intsig.com

Adrian'ın dudakları ıslak göğüslerinden ayrılıp aşağılara inerken bakışları karşılaştı. Karnında gezinen dudaklar solunu kesiyor, düzensiz kasılmalara neden oluyordu. Erkek karnını öperken bir şeyler mırıldandı ama Isabel onu duyacak halde değildi. Sadece, "Lütfen Adrian," diyebildi tek ihtiyacı olan şeyi kastederek.

Adrian yerinden doğruldu, Isabel'i dizlerinin arkasından kavrayıp hızla kendisine yaklaştırdı. Bu ani hareket masanın endişe verici şeklide gıcırdamasına neden olmuştu. Elbette ikisi de endişelenebilecek durumda değildi. Adrian ayağına dolanan tanımsız nesneyi sabırsız bir küfür savurarak hırsla tekmeledi ve Isabel'i neredeyse içine girebileceği şekilde bedenine yapıştırdı. Genç kız ise kontrolsüz bir halde titremeye devam ediyordu. Sonra onu hissetti... Sıcak ve sert... Yavaşça içine doğru hareket edişini tüm zerrelerinde, kalbinde ve ruhunda tadıyordu... İçinden, en derin noktasından Adrian'ın ismiyle birlikte bir inilti döküldüğü sırada Adrian erkekliğini sertçe içine bastırdı.

Bir an ikisi de kıpırdayamadı... Sanki yaşadıkları olağanüstülüğü kabullenmeye çalışıyorlardı. Isabel ne zaman kapadığını hatırlamadığı gözlerini araladığı an Adrian ile göz göze geldiler. Sonra erkek çıldırtan bir yavaşlıkla içinde hareket etmeye başladı. Isabel, "Adrian lütfen durma, daha hızlı," diye fısıldadı ama sözlerinin devamını getiremedi... Söyleyecek bir şey bulamadı çünkü.

Adrian ise onun açlığıyla alay eder gibi gülüyordu... Fakat Isabel tutturdukları ritmi yakalayarak kalçasını hareket ettirmeye başlayınca gülüşüyle birlikte soğukkanlılığı da yok oldu. Teslimiyetini anlatan kelimeler nefes gibi bir fısıltıyla Isabel'e ulaştı.

"Bella... Ah Bella çıldırtıyorsun beni. Öldürüyorsun... Daha hızlı olmamı istiyorsun musun bir tanem?"

Isabel başını salladı, yanakları kızarmıştı. Öyle tahrik edici görünüyordu ki Adrian kontrolünü koruduğu anların sonuna gelmişti. Ellerini kızın beline yerleştirdi ve hızını arttırıp

içinde sertçe gidip gelmeye başladı. Masa hareketlerin şiddetiyle güven vermeyen bir şekilde gıcırdıyor ve ileri geri hareket ediyordu.

Tüm baştan çıkmışlığına rağmen Isabel nefes nefese, "Diğer kadınlar..." derken Adrian'ın sesini duydu.

"Sadece sen," dedi genç adam ve daha da hızlandı.

Adrian'ın başı geriye düşmüştü, vücudundaki kasılmalar Isabel'e kadar ulaşıyordu. Genç kız bacaklarını ona iyice doladı tırnaklarını Adrian'ın kaslı kollarına bastırdı. Çığlık atmak istiyordu, tırmandığı uçurumdan kendisini boşluğa bırakmak istiyordu... Zevk taneleri küçük ateşler gibi her yerine dağılarak büyük yangını hazırlıyordu.

En sonunda onun adını haykırarak doruğa ulaştığında gövdesini bükerek doğruldu ve aldığı zevki katlayan Adrian'ın tutku kasılmalarını daha iyi hissedebilmek için kocasına sımsıkı sarıldı.

İşte bu harikaydı... Mükemmeldi ve beklenmedikti. Uzunca süre öyle kaldı.

O sırada Morgan'la yaşadığı geçmiş bir anı hissettiği rehavete rağmen gözlerinin önünde belirmişti. Morgan, Adrian'ın baştan çıkarmak için mutfağı tercih etmeyeceğini ima ettiğinde Isabel de kesinlikle onunla aynı fikirde olduğunu hatırlıyordu o sıralar. Fakat şimdi, güneşin keskin ışıkları mutfak masasını, kalbini ve çıplak tenini ısıtıyordu... Isabel dayanamayıp güldü.

"Performansımı eğlenceli mi buldunuz leydim?"

Isabel ne düşündüğünü söylemek yerine Adrian'ın yüzüne karşı kıkırdayarak, "Evet, oldukça..." dedi.

"O zaman bu gece sizi kahkahalara boğma planım olduğunu öğrenmenizde bir sakınca yok."

"Sabırsızlıkla bekliyorum lordum... Fakat bu şekilde yakalanmak istemiyorum."

Birkaç dakika sonra toparlanıp dışarı çıktıklarında Isabel başını bir kez bile yukarı kaldırmadı. Adrian'ın odasına kadar

Generated by CamScanner from intsig.com

kendisine eşlik etme teklifini olağanüstü bir hızla reddetti elbette... Planladığının aksine misafirleri gelene kadar odasından hiç çıkmayacaktı.

Günün geri kalanında uzun zamandır yapmadığı şekilde mutlu olmaya vakit ayıracaktı ve gerçekten mutlu olacaktı.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Akşama doğru başlayan yağmur yüzünden misafirlerin Henfield'a varışı biraz gecikmiş, dolayısıyla geldiklerinde doğrudan yemeğe geçilmişti. Böylece Isabel'e göre yemek öncesi ısınma sohbeti kısmı da geçiştirilmiş olmuştu. Isabel masa adabı konusunda bilgili olduğu için yemek esnasında sohbetin sınırlı tutulması gerektiğini biliyordu ki daha önceki tecrübelerinden büyük halanın da böylesinden hoşlanacağını tahmin ediyordu.

Bazı şeylere alışmasının imkânı yoktu. Mesela Eleanor'un annesinden hoşlanmaktan nefret ediyordu. Kadına her bakışında ve her göz göze gelişlerinde, ona zorunlu olmaktan çok uzak gülücükler göndermekten hoşlanmıyordu. Fakat onu sevmek kaçınılmaz bir şeydi.

Kadının etrafına kattığı neşeyi Isabel'in gençlik fışkıran hücreleri bile sağlayamazdı. Üstelik kadın Adrian tekrar evlendiği için ne kadar mutlu olduğunu söylerken gerçek hislerinden bahsediyordu. Bu da Isabel'in onu daha da tuhaf bulmasına neden oluyordu.

Büyük hala ani evlilikleri yüzünden Isabel ve Adrian'a ne kadar kızdığını göstermek için olsa gerek, eve girdiğinde ilk cümlesi, "Bu rezillik için bana haklı tek bir mazeret sunamazsınız," olmuştu. Ne var ki Adrian yaşlı kadını öperken normalden daha fazla bir süre oyalanarak kulağına ikna edici bir şeyler söylemiş olmalıydı ki kontesin gözleri önce heyecanla ışıldamış, sonra da Isabel'i özellikle karnında oyalana-

Generated by CamScanner from intsig.com

cak şekilde baştan ayağa incelemişti. Tanrı'ya şükür tavırlarında herhangi bir tenkit yoktu.

Sıcakkanlı kont Stephan Ramsey daha ilk karşılaşmada sıcakkanlılığını göstererek adaba uyun olmayan bir şekilde Isabel'i kollarına almış ve ona sımsıkı sarılırken, "Aramıza hoş geldin," diyerek genç kızın gözlerinin dolmasına neden olmuştu.

Diğeri hâlâ mesafeliydi, doğru ama Isabel ondaki sıcak değişikliği açıkça fark etmişti. Sebebi nikâh halkasının büyülü gücü olmalıydı... Gerçi sebep her ne olursa olsun Isabel bu değişiklikten fazlasıyla hoşnuttu.

Ve Adrian... Isabel mutfaktaki sıcak dakikalardan sonra onunla konuşabileceğini sanmıyordu. Neyse ki Adrian anlayışlı davranarak süreci kız açısından daha üstesinden gelinebilir bir duruma getirmişti ve fazlasıyla düşünceliydi. Ancak tek bir bakışla bile dağılacak durumda olan Isabel için onunla gerekli haller dışında konuşmamak çare değildi. Çünkü Isabel soluduğu havada Adrian'dan izler buluyordu.

Yemek sakin başladı. Samimi bir yemek olacağı için tercih edilen nispeten küçük masada kurallara uygun olacak şekilde Isabel ve Adrian karşılıklı oturmuşlardı. Genç kız için ondan uzak oturmak huzurlu nefes almak demekti. Ancak kocasının ateş gibi yakan imalı bakışları nefesini kestiği sürece avantajını kaybediyordu.

Sağ yanında Eleanor'un annesi oturmuştu. Morgan için de sol tarafına bir servis açılmıştı ama dadısı kendini iyi hissetmediği için yemeğe katılmayacağını söylemişti. Isabel'e endişelenmemesi gerektiğini açıkça belirterek içini rahatlatmaya çalışsa da yatmadan önce onu kontrol edip iyi olduğunu görmeden Isabel'in içinin rahatlamasına imkân yoktu.

Adrian'ın jestiyle masa başında oturan büyük halanın keskin bakışlarını sürekli üzerinde hissediyordu Isabel. Çorbalar içilip yeni servis sunumu tamamlandıktan sonraki oluşan boşlukta genç kız istemeden yaşlı kadına doğru baktı ve bakışları kesişti.

Isabel gülümseyip başını sallayarak kısacık gergin anı geçiştirme düşüncesindeydi, fakat büyük hala konuşmak için gerekli havayı içine çektikten sonra herkesin dikkatinin Isabel'e odaklanmasına neden olan sözleri sarf etti.

"Kendine yeterince dikkat ediyor gibi görünmüyorsun. Hâlâ çok zayıfsın."

Isabel anında Adrian'a baktı ama kocası zümrüt yeşili elbisesinden taşan göğüslerine bakmakla meşgul olduğu için halasının söylediğiyle ilgili ne düşündüğünü gösterecek bir renk veremedi haliyle.

İş başa düştüğüne göre, "Şey... Herhangi bir sorun yok efendim. Her şey olması gerektiği gibiymiş," dedi genç kız. Artık hamileliğini saklama şansı kalmamıştı.

"Acaba doğru mu anladım? Yani... Yani sen..."

Isabel Roma'yı yaktığı için büyük bir pişmanlık duyuyormuş gibi kocasının eski kayınvalidesi Leighton Kontesi'ne baktı. Ne diyecekti lanet olsun? Neyse ki Adrian araya girmek için doğru anı bulmuştu.

"Bunu size açıklamak için yemekten sonrasını bekliyorduk ama artık beklemeye gerek kalmadı... Isabel hamile."

Leighton Kontesi elini kalbine bastırdı. "Tanrım... İyisin değil mi kızım? Doktor ne diyor?"

Öte yandan beyler ne kadar utandığını anlamış olduğunu tahmin ettikleri Isabel yerine Adrian'ı tebrik ediyorlardı.

Afallayan Isabel'in bu ani ilgiyle tek başına başa çıkması mümkün değildi. Büyük halaya küfretme istediğini güçlükle bastırıp zorla gülümsedi ve kadına doktorun söylediklerinden bahsetti.

"Maddy, karım son derece sağlıklı ve doktor endişelenmemize gerek olmadığını söyledi ama bazı durumlar doktor uzmanlığının da ötesinde bir özen gerektirir. Bu yüzden seni Henfield'da daha sık görmek isteriz." Adrian'ın jesti karşısında kontesin gözleri doldu, konuşurken sesi titriyordu.

"Teşekkür ederim Adrian... Çok sevinirim ama Isabel'in de aynı şeyi istediğinden emin olmalıyım."

Generated by CamScanner from intsig.com

Bütün gözler Isabel'in üzerindeydi. Öncelikle çok gergindi zira ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu. Kadın teşekkür etmeyi ihmal etmemişti ama Isabel kızıyla ilgili kötü hatıralar yüzünden onun sağlıklı fikir yürütemediğini bile düşünmüştü. Hamileliği süresince sık sık yanında olursa bu onu mutlu mu ederdi? Yoksa daha fazla acı mı verirdi?

Merhametle kadına baktığında gözlerindeki heyecanı gördü. Eğer ellerini çenesinin altında birleştirip gözlerini iri iri açarak baksaydı bile daha etkileyici bir sahne yaratamazdı hiç şüphesiz... Tanrı aşkına bu kadını sevmek istemiyordu ama Morgan duymasın çoktan sınırı geçmişti bile. Burnunu sızlatan bir şefkat hissiyle gülümsedi ve başını hafifçe omzuna doğru kırarak, "Sizi daha sık görmek beni çok mutlu eder hanımefendi," dedi. Sonra hiç beklemediği bir şey oldu... Isabel kendini kadının kolları arasında buldu.

"Anne lütfen kızı rahat bırak ve az önce yaptığı hatayı sindirebilmesi için ona fırsat ver," dedi ukala Leighton Kontu. Isabel'in başı hâlâ kadının omzuyla çenesi arasına sıkıştığı için konta sadece gözlerini kırpıştırarak bakabildi.

Kontes karşılık olarak, "Çeneni kapalı tut ki insanlar mutlu olabilsin Brendan!" deyince Isabel dayanamayıp güldü. Tabii diğerleri de... Sonra kadın sadece Isabel'e doğru, "Çocukken böyle bir adama dönüşeceğini bilseydim onu bir sirke verirdim. En azından gülümsemeyi öğrenebilirdi," dedi ama sözleri masadaki herkes tarafından duyulmuştu.

Kont anlamsızca homurdandı, sonra da Isabel'e dönüp kaşlarını kaldırarak ikaz edici bir bakış attı. Kontesin oğluna karşı hissettiği sevgi tartışılmazdı, fakat aynı dili konuştukları pek söylenemezdi.

Isabel kadının kollarından sıyrıldıktan sonra tepesinde topladığı saçlarını eliyle yokladı. Tanrı aşkına bu gece tek kelimelik bile cesareti yoktu. Eğer içinden geçeni yapma ya da söyleme cesareti olsaydı *onu sürekli sırıtan bir soytarı olarak hayal etmek bana mutluluk veriyor* derdi.

Belki de demişti... *Ah Tanrım*... Dediğini biliyordu çünkü birkaç saniyelik anlamlı sessizliğin ardından masada çok sesli bir kahkaha çınlamıştı.

Leighton Kontesi hâlâ gülerken, "Ah hayatım inan bana şu karşında gördüğün üç adam için sirk çadırı dolup taşardı. Elbette karşı konulmaz cazibelerinden değil..." dedi ve sonra düşünüyormuş gibi elini çenesine götürüp, "Brendan'ın soytarı olduğunu biliyoruz. Bu durumda Stephan da ip cambazı olurdu. Söz konusu hanımlarken onun ne numaralar yaptığını bilmeyen yok," diye ekledi. Belli ki kadının sınırları fazlasıyla genişti. Isabel dayanamayıp kahkaha attı. Tabii yalnız değildi.

Stephan durumunun daha parlak olduğunu bilmenin verdiği rahatlıkla gülerek arkasına yaslanmıştı. Brendan ise çocuk gibi somurtuyordu.

"Ve tabii Adrian... Sen tanıdığın en numaracı çocuksun. Belki bir illüzyonist ya da ..."

Kadın daha fazla devam edemeden oğlu araya girdi. "İllüzyonist mi? Adrian mı? Saçmalık... Neden ben soytarı oluyormuşum anlamadım. Bence aramızda en çok soytarıya benzeyen Adrian."

Adrian elini alnına dayayıp gülmeye başladı. "Benimle uğraşma Bren."

Konta cevap yine annesinden geldi. "Çünkü evladım, seni soytarı olarak düşünmek Isabel'i mutlu ediyor... Ve elbette bizi de..."

Isabel iki elini kaldırıp, "Ah... Lütfen tüm sorumluluğu bana yüklemeyin," diye itiraz etti. Büyük hala ise masadaki seviye sorunu yüzünden küçümseme dolu bakışlarla herkesi bir bir süzüyordu. Neden müdahale etmediğine yapılacak açıklama ise onun da keyif aldığı olabilirdi tabii.

Derken Stephan araya girdi. "Ben halimden memnunum. Sakın yerime göz dikme aşağılık soytarı."

Isabel kıkırdadı.

"Yere çakılacağı belli olan ip cambazının ayakları yere basan bir soytarıyı kışkırtmamasında fayda var Stephan. Bren

Generated by CamScanner from intsig.com

bu öfkeyle seni ipten düşürene kadar güldürebilir," dedi Adrian yapmacık bir ciddiyetle.

Brendan yine homurdanarak bir şeyler söylüyordu.

Isabel'in gülüşünü engellemek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Alenen kahkaha atan kontes ise eliyle ağzını gizleyip Isabel'e doğru eğildi. "Öyle sersemler ki..."

Isabel de aynı fikirdeydi ama başkası dile getirince sözler daha komik bir anlam taşıyordu.

"Bakıyorum ikiniz de sirk maymunu olmaktan şikâyetçi değilsiniz. Bu arada benim için aslan terbiyecisi demeni beklerdim anne."

Aynı anda Adrian ve Stephan, "Aslan terbiyecisi mi?" deyip kahkahayı patlattılar. Gülüşleri arasında, Brendan'ın son sevgilisinin aslandan çok küçük bir kediye benzediğine dair bir şeyler söylemişlerdi sanki.

Isabel büyük halanın da dayanamayıp atışmaya dahil oluşunu gülerek izledi. Herkes, hatta öfkeli kont bile son benzetme yüzünden sırıtıyordu. Isabel gülümseyerek başını iki yana salladı.

O sırada Adrian'ın Isabel'in birilerinin görüp görmediğini kontrol etmesine neden olacak kadar yüz kızartıcı içerikli mesajlar vererek kendisine baktığını fark etti. Evet, eğlence buraya kadardı. Adrian şarap kadehini Isabel'e doğru kaldırınca genç kız kızardı.

Birkaç saat sonra aynı yatağa gireceklerdi. Aralarındaki mesele tam anlamıyla çözülmemişti tabii ama önemli olan iyi niyetli yaklaşımlardı. Gerçi mutfakta olanlar için iyi niyet ifadesi kullanmak, iyi niyet tanımlamasına ciddi bir hakaretti. Aralarındaki günah sayılabilecek bir tutkuydu ama Isabel'e göre asıl günah, bastırılmaya çalışan tutkuydu.

Bu gece aşkını itiraf edebilirdi... Onun aşkına sahip olmak ise şimdi hayal olabilirdi ama Adrian'ın üzerinden ayrılmayan bakışlarında içini ısıtan bir şeyler vardı. Günün birinde ona da Eleanor'a baktığı gibi bakabilirdi belki de...

Yemek bittikten sonra Isabel diğer hanımlarla oturma odasına geçti. Büyük hala ciddiyetine rağmen Isabel'in sağlığıyla yakından ilgiliydi. Morgan'dan pek hoşlanmadığını sık sık dile getirmesine rağmen Morgan Isabel'in yanında olduğu için memnun olduğunu ifade etmişti. Öte yandan Leighton Kontesi mutlu görünüyordu. Isabel'in duygularını değiştirerek kadının aşırı ilgili tavırlarının ne derece gerçekçi olduğuna yoğunlaşmıştı. Açıkçası onu ve tavırlarını gerçekçi olamayacak kadar tuhaf buluyordu, fakat onun yanındayken neşelenmekten kendini alamıyordu. Muhtemelen sevgisini içine sığdıramayan biriydi o.

Onlarla sohbet etmek düşündüğünden de keyifliydi ancak Isabel iki konuda huzursuz olduğu için gözü sürekli saatteydi. Öncelikle Morgan'ı görmeli ve iyi olduğundan emin olmalıydı. Ve tabii Adrian ile yalnız kalacakları anı da kolluyordu. Nedeni yalnız kaldıklarında yapacaklarından çok, ona açıkça itiraf edecekleriydi.

Heyecanlı ve son derece sabırsızdı. Bu nedenle Adrian odaya girdiğinde görgüsüzlük olarak nitelenecek bir coşkuyla oturduğu yerden fırladı.

"İyi geceler hanımlar."

Isabel dışında herkes yanıt verdi.

Adria ona bakarak, "Isabel'in artık dinlenmesi gerekiyor. Onun için uzun bir gündü," derken gözlerinde kışkırtıcı imalar vardı. Isabel kendisinden pay biçerek onu çok iyi anlayabileceği bir noktadaydı. Yalnız kalmak artık bir istek değil ihtiyaca dönüşmüştü.

"Ah elbette, saat bir hayli geç olmuş. Yatıp dinlenmesi gerekiyor." Bunu söyleyen büyük halaydı ve Adrian'ı üstü kapalı ikaz ediyordu.

Adrian gülerek, "Merak etmeyin güzel bayan. Öncelikli görevim karımı memnun etmek," diye alakasız bir biçimde karşılık verdi. *Biz sevişmeye gidiyoruz* deseydi ancak bu kadar açık olabilirdi. Zaten büyük hala da aynı şeyi düşünüyormuş gibi homurdanarak bir şeyler söyledi.

Generated by CamScanner from intsig.com

Isabel hanımları selamladıktan sonra odadan kaçarak çıktı ve Adrian'ın yanından geçerek doğrudan merdivenlere koşturdu. Daha ilk basamağa gelmeden kocası koluna yapışıp onu durdurdu.

"Kaçıyor musun yoksa?"

Isabel'e göre, ikisinin içince bulundukları ruh haliyle bir araya gelmeleri bile başkaları tarafından izlenmemesi gereken bir sahneydi. Genç kız etrafta birilerinin olup olmadığını kontrol ettikten sonra, "Hayır, sadece yukarı çıkmaya çalışıyorum," dedi.

"Odamıza kadar sana eşlik etmeme izin ver."

Isabel Adrian'ın *odamız* derken sesinde oluşan değişik karşısında hiç vakit kaybetmeden tahrik oldu.

Sesli bir şekilde yutkunup, "Aslında önce Morgan'ı görmem gerekiyor. Hastaydı... Biliyorsun," deyince Adrian samimi bir ilgiyle "Haklısın, yanına git tabii. Eğer doktor çağırmamız gerekiyorsa hemen birini gönderirim," diye cevap verdi.

Isabel teşekkür edip merdivenleri çıkmaya başladı. Adrian da peşindeydi. Morgan'ın odasına vardıklarında ise Isabel'i durdurdu ve dudaklarına eğilmeden önce, "Sonra odaya geç ve beni bekle," diye talimat verdi, sonra ağzıyla kızın dudaklarını hapsetti. Kısa ama vaat dolu ateşli bir öpüşmeydi. Bittiğinde Isabel daha fazlası için ellerini Adrian'ın omuzlarına kenetlenmiş, soluk almaya çalışıyordu.

"Seni bekleyeceğim Adrian," diyebildi nefes nefese. Adrian bakışlarındaki yoğunluğu emiyordu sanki... Aniden sertçe duvara yapıştırarak tekrar öptü Isabel'i. Dudaklarının her bir detayını ezberlemeye çalışıyordu. Birden dizini Isabel'in bacakları arasına soktu ve yukarı doğru hafifçe kaldırdı. Aldığı keskin zevkle Isabel'in dizlerinin bağı çözülür gibi oldu, kendisini iyice ona bastırırken inledi.

"Adrian..."

"Şşşş... Seni bırakmak istemiyorum, lanet olsun."

Isabel başını iki yana salladı. "Morgan... Ona bakmam gerekiyor."

Adrian birkaç saniye sanki hiç bırakmayacakmış gibi kollarının baskısını arttırdı ama sonra kızı aniden serbest bıraktı. Eğer düşmek üzere olduğunu fark etmeyip kollarından tutarak ona destek olmasaydı Isabel'in yapabileceği tek şey yere yığılmak olurdu. Adrian kendini beğenmiş bir şekilde sırıtarak durumu ne kadar eğlenceli bulduğunu belirtmiş oldu. Isabel ise toparlanır toparlanmaz hemen yapıştığı duvardan uzaklaştı ve tek bir kelime dahi etmeden Morgan'ın odasına daldı.

Odada hastalık kokusu vardı. Heyecanın yerini endişenin tatsızlığı almıştı. Hemen yatağın yanına koştu ve ilk iş olarak Morgan'ın ateşini yokladı. Tanrı aşkına yanıyordu...

"Morgan?"

Herhangi bir cevap alamayınca tekrar seslendi.

"Ah... Isabel, sen misin kızım?"

"Ah Tanrı'ya şükür... Benim Morgan, ne oldu sana böyle? Hani iyi olduğunu söylüyordun."

Morgan kısık bir sesle, "İyiydim zaten... Şimdi de fena değilim ama çok uykum var," dedi.

Isabel ne yapabileceğine düşünürken önce kapalı pencereyi açıp içeri temiz havanın girmesini sağladı.

Masanın üzerindeki tastaki suyla daha önceden hazırlanan bezi ıslattı ve Morgan'ın alnına koydu.

"İyiyim ben evladım. Sabaha kadar hiçbir şeyim kalmaz." Sonra kızı ilk kez görüyormuş gibi bakarken, "Senin bu saatte ayakta ne işin var? Hemen yatağına gidiyorsun," diye çıkıştı. Tabii zayıf sesi istenilen etkiyi vermekten uzaktı.

"Senin iyi olduğunu görmeden gidemem Morgan. Seninle kalıyorum."

Morgan yine zayıf itirazlarından birini yineledi ama bu haliyle caydırıcı olmak yerine Isabel'in endişesini arttırıyordu.

"Çok yoruldun... Benim yüzümden çekmediğin sıkıntı kalmadı. Seni çok üzdüm Morgan, bu halinin sorumlusu benim."

Generated by CamScanner from intsig.com

"Saçmalama deli kız... Beni daha fazla kızdırma da git dinlen."

Isabel hiç oralı olmadan Morgan'ın bakımını üstlendi. Dadısının verdiği talimatlarla özel bir ilaç hazırlayıp ateşinin düşmesini sağladı. Yaşlı kadının doktora ihtiyacı olmadığını söylemişti ki Isabel doktoru aratmayacak kadar hünerli ve özenliydi. Odada geçirdiği birkaç saat içinde tam üç kez Adrian'dan haber aldı ve karşı haber olarak bu geceyi Morgan ile geçireceğini iletti. Nihayet Morgan'ın uyuduğundan emin olduğunda ise onu izlerken oturduğu sandalyede uyuyakaldı.

Isabel havada süzüldüğünü düşündüren bir boşlukta gibiydi. Vücudunu ve ruhunu ısıtan bir sıcaklıkla sarılmıştı. Gülümseyip sıcağın kaynağına doğru kıpırdadı. Mis gibi kokuyu derin derin içine çekti ve kendisinin de anlamadığı bir şeyler mırıldandı.

Merdivenleri çıkıyordu... Bir üst kata, ikisinin odasına doğru ilerliyorlardı. Gözlerini açamayacak kadar yorgundu. Kaldı ki istemiyordu da.

Yavaşça yatağına yatırıldığını hissetti ama alıştığı sıcaklıktan kopmak istemiyordu. Direnerek ona, Adrian'ın hayaline yapıştı ve "Gitme, bırakma beni," diye fısıldadı.

O gülüşü asla unutmayacaktı. Kısık, derinden gelen o etkileyici sesi...

"Adrian..." dedi içini çeker gibi bir sesle.

"Buradayım Bella..."

Isabel gülümsedi. "Seni seviyorum..."

Adrian'ın hayali yine güldü... Ve sonra itiraf etti. "Seni seviyorum Bella..."

Genç kız gülümseyerek uykuya dalarken, aklından bu harika rüyanın hiç bitmemesi geçiyordu.

Yağmur son yarım saattir şiddetini arttırmıştı. Adrian sa-

bahın erken saatinde çalışma odasına kapandığında da yağıyordu fakat şimdi pencereye vuran damlalar çakıl taşları gibi bir ses çıkarıyordu.

Isabel'le hayal ettiği gece planları suya düştüğü için geceyi tavanı seyrederek geçirmişti. Onunla sevişmek hoş bir detaydı kesinlikle, ancak tek niyeti bu değildi. Aralarında sırlar ya da yanlış anlaşılmaların bulunmadığı zamanların gelişini arzuluyordu. Ona Eleanor'dan bahsedecekti. Çarpıtmadan, gizlemeden eski karısına karşı ne hissettiğini anlatacaktı... Ve şu anda kimin için yanıp tutuştuğunu anlamasını sağlayacaktı. Dün gece onu kollarına alıp odalarına taşırken itiraf ettiği gibi değil gözlerinin içine bakarak söyleyecekti hislerini.

Dün gece ilk itirafı Isabel yapmıştı. Adrian uzun zamandan beri onun aşkına sahip olduğunu bilse de ilk kez duyduğu kelimeler kalbinin boğazında atmasına neden olmuştu. Duygusal bir andı ve bu Adrian'ı şimdi bile şaşırtmaya devam ediyordu. En son ne zaman duygusallaştığını hatırlamak güçtü, fakat Eleanor'un ölüm acısının çok taze olduğu zamanlardı.

Derin, huzur dolu bir nefesle havayı içine çekti. Isabel'i görmek istiyordu ancak dün gecenin onu yorduğunu biliyordu. Belki yanına uzanır, uyanana kadar onunla kalırdı. Uyandığında ise... *Ah Tanrım*... Aklından geçen kışkırtıcı düşüncelerle iç geçirdi.

Ama daha önce yapması gereken bir şey vardı. Yavaşça yerinden kalkıp aynı sükûnetle odadan çıktı. Dün gece yattıkları saat düşünüldüğünde Brendan ve Stephan'ın uyanması için bile henüz erken bir saatti. Etrafta kimsenin olmamasının verdiği rahatlıkla en üst kata çıktı.

Eleanor'un odası tam da Isabel'inkinin karşısındaydı. Ancak arada karşılıklı on ikişer odanın uzandığı büyük bir koridor bulunuyordu. Adrian Isabel'in olduğu tarafa gitmek yerine aksi yöne, Eleanor'un odasının kapısına kadar yürüdü.

Koridorda huzursuzluk veren derin bir sessizlik vardı. Kilidi çevirdi ama kapıyı açmadan önce bir süre bekledi. Bu

Generated by CamScanner from intsig.com

odaya en son girdiğinde, Isabel'e sonradan çok pişman olacağı şeyler söylemişti... Ve ondan önce ne zaman girdiğini bile hatırlamıyordu. Aslında hatırlıyordu... Vivian ile nişanlandıkları sıralardı. Rüyalarındaki Eleanor'un neden kederle baktığını, neden sessizce arkasını dönüp gittiğini anlamaya çalışıyordu. Şimdi anlıyordu ama...

Kapıyı yavaşça itti, sonuna kadar açılmasını bekledi. Daha önceleri Eleanor'un odasına defalarca girmesine rağmen hiç böyle tereddüt ettiğini hatırlamıyordu. Belki de söyleyecekleri yüzündendi. Veda için... Ama o da bunu istemişti zaten.

Eşyaların yerlerinin değiştirilmemesi için kesin talimatı senelerdir dikkatle yerine getiriliyordu. En küçük eşya bile yerinden oynamamıştı. Tuvalet masasındaki tarak ya da parfüm şişeleri olduğu gibi duruyordu ve tam aynanın önünde madalyon şeklinde büyük bir kolye vardı. Çok değerli değildi fakat Eleanor onu ilk gördüğünde vurulmuştu... İçine Adrian'ın ve doğacak ilk çocuklarının resmini koymak niyetindeydi.

Adrian madalyonu açarken çıkan *klik* sesi sessiz odada çınladı. Nefes alıp verişi hızlı ve huzursuzdu. Boğazına oturan yumruk, derin nefeslerine mani oluyordu. Kendi resmine baktı... Diğer taraf ise boştu.

Görmeye tahammül edemeyerek madalyonu kilitledi ve aldığı yere bıraktı. Neden buraya geldiğini biliyordu fakat ne diyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Bir şey söylemek zorunda değildi belki de... Sadece onun varlığını en yoğun hissettiği dört duvar arasında sessizce günah çıkarabilirdi...

Her şey değişiyordu... Bu odayla ilgili kafasındaki algının mistik olmaktan çıkıp daha maddesel bir yöne kaydığını fark ettiğinden çok daha önce her şey değişmeye başlamıştı. Bir zamanlar atmosferin verdiği karıncalanma hissi, şimdi rahatsız etmeyen bir hissizlikten başka bir şey değildi.

Duvardaki ikisine ait tabloya kaydı bakışları. O gün hissettiklerini en ince detayına kadar hatırlıyordu. Sadece

Eleanor'un poz vermesi gerekirken, onun şımarık oyunbozanlığı yüzünden kural ve gelenek dışı bu resim ortaya çıkmıştı. Poz verdikleri saatlerin tek bir saniyesinde bile sıkılmamışlardı. Ressamı pek de kibar olmayan bir aceleyle gönderdikten sonra da sabaha kadar sevişmişlerdi.

Bunu hatırlamak Adrian'a acı vermiyordu artık. Gülerek tabloya iyice yaklaştı fakat Eleanor'un sevgi dolu yüzüne bakarken gülüşü soldu, yerini bir keder aldı.

"Eleanor..."

Ne söyleyeceğini aklından geçirirken ressamın kusursuz işçiliğinin onu ne kadar da gerçekçi yansıttığı fikri geçti aklından, gülümsedi. Isabel'le birbirlerinden ne kadar da farklıydılar...

"Eleanor... Huzur içinde olduğunu düşünmek istiyorum. Beni anladığına ve benim için mutlu olduğuna inanmaya ihtiyacım var... Onu seviyorum. Öyle güçlü bir şey ki bu kanım çekiliyor sanki. Kalbim duruyor ya da deli gibi çarpıyor. Aptala dönüyorum." Başını önüne eğip aptallığı için güldü ama içindekileri dökmeye devam etti. "Bu sözleri daha önce sana söylemiştim biliyorum... Ve senden başka kimse için böylesine güçlü şeyler hissedebileceğime asla inanmazdım... Bu seni üzer mi? Ya da daha fazlası olduğunu söylersem seni kırar mıyım Eleanor? Seni kaybettiğimde benim de bir yanım yok oldu fakat devam edebildim. Eleanor... Isabel'i kaybetmek, hatta uzaklara gittiğini düşünmek bile beni kahrediyor... Onu çok seviyorum..." Tekrar başını eğdi. "Onu tanısaydın eminim sen de severdin. Beni deli ediyor... Her anlamda. Daha önce tanıdığım hiç kimse gibi değil. Hatta senin gibi de... Aklımı başımdan alıyor... Bazen öyle çilden çıkarıcı ki canını yakmak istiyorum." Hafifçe güldü ve başını tabloya doğru kaldırdı. "Ama en çok da ona sarılmak istiyorum. Onu korumak ve... Tanrım..." Devamını getiremeden sustu. "Bir bebeğimiz olacak... Sen bunu zaten biliyorsun."

Daha fazla konuşmasına gerek yoktu. Eleanor hayattayken de sessizliğinden birçok anlam çıkaracak kadar iyi tanırdı

Generated by CamScanner from intsig.com

Adrian'ı. Adrian da onu... İlişkilerindeki dinginlik huzur verirdi ve sessiz geçirdikleri saatlerin mutluluğuna alışmışlardı. Şimdi de aynı şeyi hissediyordu. Konuşmadan bile Isabel'i neden sevdiğini söyleyebilirdi ona... Neden daha farklı hissettiğini açıklayabilirdi. Tanrı aşkına bundan sonra ne olması gerektiğini ikisi de biliyordu.

İyi kalpli, melek Eleanor'un gidiş anıydı bu... Gerçek anlamda Henfield'ı terk ettiğini hissediyordu Adrian. Kalbi her zaman onun için de atmaya devam edecekti ama o an kalıcı bir vedayı yaşıyorlardı sessizlik içinde. Eski karısının gülen yüzüne sabitlediği gözleri doldu... Sonra sadece ikisinin duyacağı şekilde fısıldadı.

"Elveda Eleanor..."

Isabel Mimi'nin dikkatli bakışları altında üzerini değiştirirken ilk defa onun erkek olabileceğinden şüpheleniyordu ki dayanamayıp güldü.

Giyindikten sonra Mimi'nin havayı koklamaya çalışıyormuş gibi uzattığı kafasına üstünkörü bir öpücük kondurup, "Birazdan ikimiz için de yiyecek bir şeyler bulacağım. Karnımdaki ufaklık da en az senin kadar obur. Sakın ben gelene kadar odadaki sinekleri avlamaya kalkma," dedi ve hayvana göz kırpıp dışarı çıktı.

İlk önce Morgan'ı görecekti fakat Adrian'ın odasının önünden geçerken durmasını sağlayan zaafları vardı. Dün gece Adrian tarafından odasına taşındığını hayal meyal hatırlıyordu ama hayal ve gerçeğin iç içe geçtiği bir noktadan sonrası hafızasından tamamen silinmişti.

Uyuyor muydu acaba? İçinden bir his Adrian'ın erkenci olduğunu söylüyordu. Muhtemelen at binmek için çıkmıştı ya da çalışmak için aşağı inmişti. Yine de şansını denemek için tokmağa uzandı, anında vazgeçti. Eğer şimdi odaya girer ve kocasını içeride bulursa Morgan iyileşip yataktan kalkana kadar onu göremeyecek kadar meşgul olurdu. Hafifçe gülümsedi ve aşağı inme planını uygulamak için dans eder adımlarla koridoru geçti.

Adrian onu içeride yakaladığı o günden sonra Isabel o odaya bakmamaya özen gösteriyordu. Ne var ki bu sefer dikkat etmesi konusunda onu ikaz eden bir şeyler vardı havada. Koridor, duvardaki mumlarla yeterince aydınlık olmasına rağmen her zamanki gibi odanın etrafına anormal bir loşluk yayılmıştı. Buna rağmen Isabel kapının aralık olduğunu görebiliyordu. Farkında olmadan elini kalbinin üzerine bastırdı...

Adımlarının onu nereye yönlendirdiğini ancak merdivenleri geçtiğinde fark edebildi. Endişeliydi ama daha baskın olan his meraktı. Tekrar yakalanmak istemeyişi bile yeterince caydırıcı değildi. Elini uzattığında dokunabileceği bir noktaya kadar kapıya yaklaştı, içeriden bir ses gelip gelmediğini duymak için kısa bir süre bekledi. Sessizlik kulaklarında bir çınlama gibiydi. Hissettiği huzursuzluğa rağmen bir adım daha yaklaştı ve aralık kapıdan usulca içeri baktı.

O anı ömrü boyunca hatırlayacaktı... Sözlerden çok daha fazlasını anlatan gözlerdeki derin keder ve sevgi, Isabel'in asla sahip olamayacakları için acımasız bir hatırlatmaydı. Yine aynı şey olmuştu işte, Adrian yine paramparça etmişti onu. Ama bu sefer suçlu olan o değildi... Suçlu Isabel'di. Baş edebileceğine ve Adrian'ın aşkına sahip olabileceğine dair küçücük bir umut taşımıştı çünkü. Eleanor'u unutturabileceğini ummuştu. Ne aptallık...

Ne kadar da üzgün görünüyordu Adrian... Isabel gitse böyle üzülür müydü ya da gözleri dolar mıydı böyle? Hayır, sadece öfkelenir ve hakaret ederdi. Hiçbir zaman Eleanor'u sevdiği gibi sevmeyecekti onu... Şimdi Adrian'ı izlerken elindekiyle asla idare edemeyeceğini düşünüyordu Isabel.

Kendi aşkı böylesine büyükken payına düşenin sıcak bir gülüşten ya da tutkulu saatlerden başka bir şey olmayışını kabullenemezdi. Çünkü şu anda asla mutlu olmayacağının kanıtına bakıyordu aslında...

Generated by CamScanner from intsig.com

Ölmüş bir kadına karşı kaybettiğini anlamanın verdiği korkunç ümitsizlik, sessiz gözyaşlarının yanaklarından süzülmesine neden oldu. Kaçıp giderken bile içinde var olan küçük umut ateşinin yerinde, büyük bir soğukluk vardı şimdi. Kıskançlık, kalbine saplı bir bıçak gibi acı veriyordu, nefesini kesiyordu... Daha fazla görmesine gerek yoktu çünkü onunla birlikteyken öyle uç noktalarda şeyler hissetmişti ki katlanabileceği acının sınırlarının buraya kadar çizildiğini biliyordu.

Boğazından yükselen ani hıçkırığı engellemek için elini ağzına bastırdı. Gözyaşları sel gibi yanaklarına ve şimdi de eline dökülüyordu. Engel olamadığı acı inleyişinin Adrian'ın etrafını saran büyüyü dağıtışını hayal meyal fark ettiği an göz göze geldiler.

Adrian, "Isabel hayır..." diye fısıldadı yüzündeki acıyla...

Isabel ise yapabileceği tek şeyi yaptı... Koşarak oradan uzaklaştı.

Otuzuncu Bölüm

Isabel merdivenleri ayakları kanatlanmışçasına hızla inerken ağlıyordu. Peşinden gelip gelmediğini görmemişti, açıkçası umursamıyordu da... Sadece uzaklaşmak, yalnız kalmak istiyordu. Zemine indiğinde kendisine şaşkınlıkla bakan uşağın daha önceden açtığı bahçe kapısından koşarak dışarı çıktı. Arkasından seslenildiğini duyuyordu ama durmadan koşmaya devam etti.

Kamçı gibi yüzüne vuran yağmur damlaları gözyaşı seline karışmıştı. Isabel umursamadan neredeyse kör içgüdüsüyle bahçeyi geçip dışarı çıktı. Ayakları tarafından yönlendirilmek tek seçeneğiydi zira aklı yukarıda gördükleriyle siyaha boyanmıştı.

Derken zar zor onun kendi adını haykıran sesini işitti.

Isabel durmadı ve gül bahçesinin içine daldı. Nereye varacağını bilmeden tüm gücüyle koşuyordu. Yağmurun yere vururken çıkardığı sesler dışında hiçbir şey işitmeyecek kadar uzaklaşana kadar koştu, fakat nasıl olduğunu anlamadan koluna biri asıldı ve düşmek üzereyken onu göğsüne bastırdı.

Isabel umutsuzca çırpınıp kurtulmaya çalışıyordu. "Bırak beni Adrian, lütfen bırak."

"Isabel... Isabel bana bak!"

Isabel başını Adrian'ın göğsüne gömerek ona bakmayı reddetti. Bir yandan da ağlayarak gövdesine sarılan kollardan kurtulmaya çalışıyordu.

Adrian tek eliyle kızın çenesini kavrayıp yüzüne bakması

Generated by CamScanner from intsig.com

için onu zorladı. "Isabel bana bak sevgilim. Yüzünü çevirme, lütfen Isabel." Sesi ümitsizliğini yansıtıyordu.

Isabel adamın kollarından kurtulup iki adım geriye sıçradı ve umutsuz bir haykırışla, "Yapamıyorum Adrian... Onunla başa çıkmam imkânsız. Sen onu severken bana verecekle-rinle yetinemeyecek kadar çok seviyorum seni," diye itiraf etti. Adrian tekrar kollarına çekmek isteyince öfkeyle adamın elini itti. "Bana dokunma! O zaman aklım karışıyor ve söy-lemem gerekenleri unutuyorum. Yapmamam gereken şeyler yapmaya başlıyorum ve sonunda yine ağlıyorum..."

Adrian aldırmadan sertçe onu kolları arasına çekti. Yüzü neredeyse kızınkine değmek üzereydi, nefesleri birbirine ka-rışmıştı. Yağmur damlaları siyaha dönen saçlarının oluştur-duğu yolları takip ederek Isabel'in yüzüne akıyordu.

"Bella... Yukarıda gördüğün şey bir vedaydı."

"Yapma Adrian, ne gördüğümü söyleyeyim mi sana? Gözlerindeki sevgiyi, kahroluşu gördüm. Ne söylersen söyle aksine inandıramazsın beni... Ama seni suçlamıyorum. İnan bana suçlamıyorum. Bu elinde olmayan bir şey... Aşkın nasıl hissettirdiğini biliyorum... Lanet olsun..." Ümitsizce yeni-den başlayan hıçkırıkları aniden Adrian'ın göğsünde boğulan ıstırap dolu iniltilere döndü.

Ondan kurtulmak istiyordu fakat sığındığı sıcaklığa öyle çok ihtiyacı vardı ki bir an hiç kıpırdamadan o şekilde kaldı, dinmek bilmeyen fırtınanın en yıkıcı olduğu saniyeleri orada tüketti. Saçları arasında gezinen dudakların verdiği heyecan-la karışık mutluluğu içine çekmesine rağmen gerçekçi tarafı teselli bulmasına izin vermiyordu.

"Bana hiçbir zaman öyle bakmayacaksın Adrian... O ka-dar gurursuzum ki beni küçümsemen umurumda değil. Seni daha gördüğüm ilk andan beri seviyorum... Seni çok seviyo-rum ama bu beni mutlu etmiyor. Dayanamıyorum artık..."

Adrian yüz yüze gelecekleri şekilde Isabel'i uzaklaştırdı. İki eliyle kızın yüzünü kavrayınca Isabel de ellerini onunki-lerin üzerine koydu. Belki ona mani olmak niyetindeydi ama Adrian'ın bakışlarındaki sıcaklık onu engelledi.

"Dün gece sana ne söylediğimi hatırla Bella... Seni yata-ğımıza yatırırken bana aşkını itiraf ettiğinde ne söylediğimi hatırla sevgilim." Beklentiyle yüzü daha da yumuşamıştı ama Isabel bunu göremedi. Çünkü o an geceki hayalini düşü-nüyordu. O bir rüyaydı... Adrian'a aşkını itiraf etmişti ve o da... Tanrı aşkına o da demişti ki...

Isabel anında başını iki yana sallayarak itiraz etti. "O bir rüyaydı."

Adrian güldü. "O zaman ikimiz de aynı anda aynı rüyayı gördük Bella... Isabel anlamıyor musun seni seviyorum."

Isabel donuk bir an, bu ihtimalin gerçek olduğunu inan-mak için müsaade etti kendine. Gerçek dışı bir olasılık oldu-ğu fikrini uzaklaştırdı kafasından ve mutluluğun bir dokunuş gibi teninde gezinmesine izin verdi. Ne var ki Adrian'ın ha-yatına girdiği ilk anda kaçması için onu ikaz etmesi gereken mantık, şimdi fazlasıyla acımasızdı.

Genç kız onun neyin peşinde olduğunu bilmiyordu ama öğrenmek için beklemeyecekti. "Yapma bunu Adrian!"

Adrian inanamıyormuş gibi kıza baktı. "Isabel seni seviyo-rum, sana âşığım."

Isabel etkilenmiyormuş gibi davranmaya devam etti. "Te-selli istemiyorum senden."

"Bu bir teselli değil. Ne istediğini söyle bana. Eleanor'la ilgili konuşmamı ister misin?" dedi Adrian yüzündeki açık-lama yapmak için can atar ifadesiyle.

Isabel başını iki yana salladı. Nasıl olduysa, Adrian'ın kol-ları arasında değildi artık. "Bana bilmediğim ne anlatabilirsin ki? Beni o odada yakaladığında söylediklerin kalbimi kırdı ama hep... Hep umut etmeye devam ettim. Seni onun res-mine kaybolmuş gibi bakarken görene kadar beni seveceğine bir şekilde inanmıştım... Ama şimdi bitti. Aptalım ben."

"Aptalsın Bella... Sen tanıdığım en aptal kadınsın."

Isabel öfkelenmek istedi ama öyle perişandı ki yapabildiği tek şey acı çekmekti. Hiç istemediği yaşlar yağmur gibi ya-naklarından süzülmeye başladı tekrar.

Generated by CamScanner from intsig.com

"Seni sevmek istemezdim Adrian..."

Omuzları çöken Adrian'ın konuşurken sesi teslimiyetini yansıtıyordu. "Beni sevmenden daha fazla mutluluk veren tek şey, seni sevmek Bella... Duymak istediğin bu değil miydi? İtiraf ediyorum tekrar ve tekrar... Seni seviyorum. Daha ne söylememi istiyorsun?"

Genç adam ceketini hırsla çıkarıp yere fırlattı. Şiddetli yağmurun beyaz gömleğini sırılsıklam etmesi saniyeler sürmüştü. Isabel ise az önce duyduklarını sindirmeye çalışıyordu. Mutlu hissettikçe içini saran korku huzuru bulmasına mani oluyordu. Neden inanamıyordu ki ona? Belki de gerçek olamayacak kadar güzel şeyler söylediği içindi.

"Eleanor'u çok sevdim Bella... Onun için gözümü kırpmadan ölebilirdim ama o gitti artık."

Adrian'ın sözleri Isabel'in içinde acı kasılmalara neden oldu. "Hayatım boyunca bir daha âşık olmayacağıma yemin etmiştim ama yanıldım. Eleanor'un odasındaydım çünkü bunu itiraf etmeliydim. Ona başka birisine âşık olduğumu söyleyecektim..."

Isabel inanamayarak adama bakıyordu. "Adrian..." dedi bir büyünün tesiri altındaymış gibi. Aralarında aşılması gereken kısacık mesafe bu fısıltıyla daha da küçülmüş gibiydi. Fakat Adrian konuşmaya devam etti.

"Isabel... Seni var olan ya da olmayan her şeyden, herkesten daha çok seviyorum... Aklıma kazındığını, aldığım nefesle bile içime dolduğunu biliyor musun Bella? Bunu anlayabilecek kadar seviyor musun beni?"

"Adrian?"

Adrian yavaşça dizlerinin üzerine çöktü, başını kızın gövdesine yaslayıp kollarını beline doladı. "Yasak meyvenin tatlı zehri gibi kanıma işlerken sadece izleyebildim. Sana bakmak bile günaha girmekti Bella... Neden sana dokunamayacaktım ki?"

Isabel Adrian'ın ıslak saçlarını usulca okşarken bir uyurgezer gibi sabitçe uzak bir noktaya bakıyordu. Duydukları öylesine inanılmazdı ki küçücük bir umut taşıması halinde bile, gül bahçesi küle ya da Adrian bir hayale dönüşecekmiş gibi hissediyordu. İstemediği bir korku etrafını sarmış, düşünmesini engelliyordu. Fakat Adrian inanılması güç sözcükleriyle aklını başından almaya devam ediyordu.

"Beni kandırdığın için Tanrı'ya şükrediyorum. Eğer o yalanı söylememiş olsaydın seni ne için zorlayabilirdim bilmiyorum. Belki sana hiç dokunmaz ve tatlı teninin müptelası olamazdım. O gece Preston'la seni uygunsuz şekilde yakaladığımda neden hırçınlaştığımı biliyor musun? Onunla sevişmeni düşündüğümde hissettiğim öfkenin ahlaki kurallarla hiçbir ilgilisi yoktu. Kıskanmıştım Bella..."

Isabel geçmiş hatırayı düşündüğünde üzerine çöken kalın bulutlar dağılır gibi oldu. Tanrı aşkına bu bir rüya ya da kendi türettiği bir kurmaca değildi. İnanamayarak Adrian'a doğru başını eğdi, sonra yavaşça dizlerinin üzerine çökerek onunla yüz yüze geldi. Sevdiği adamın yüzünü avuçları arasına alırken şaşkınlıkla, "Beni gerçekten seviyor musun Adrian?" diye sordu.

Adrian'ın yüzüne kızı kemiklerine kadar ısıtan, baştan çıkarıcı bir gülümseme yerleşmişti. Ve sonra başını Isabel'e iyice yaklaştırarak, gözlerinin içine bakıp ona hayatı boyunca tattığı en büyük mutluluğu veren sözleri fısıldadı. "Seni öyle çok seviyorum ki... İçimde aynı anda hem acı hem de zevk veren bir alev geziniyor sanki... Buna rağmen sana daha fazla susuyorum... Sana sahip olmak yetmiyor çünkü hiçbir zaman sana tam anlamıyla sahip olamayacağımdan korkuyorum. Seni kaybetmekten, aşkın ateşini bir daha hissedememekten korkuyorum Bella... Vahşi, ele avuca sığmaz ruhun beni korkak bir zavallıya döndürdü işte. Senin için tüm benliğimden, her şeyden, herkesten ödün verebilirim anlıyor musun? Seni kaldırabileceğimin çok daha ötesinde bir aşkla seviyorum Bella..."

Adrian ona hiçbir zaman Eleanor'a baktığı gibi bakmayacaktı, bunu şimdi daha iyi biliyordu Isabel. Çünkü kocası-

Generated by CamScanner from intsig.com

nın gözlerinde gördüğü şey, sadece Isabel içindi, ona özeldi. Daha fazlasına gerek duymayacağı kadar yoğun bakışlarda tek bir gerçek vardı... Adrian, Isabel'i sözleriyle ifade edebildiğinden çok daha fazla seviyordu. Geri kalan tüm hisler yoğunlaşarak zümrüt yeşili gözlerde henüz türetilmemiş kelimelerin yerini tutuyordu.

Isabel'in altın rengi gözleri yaşlarla doldu ve genç kız kollarını kocasının boynuna dolayarak dudaklarını onunkilere bastırdı. Özlem dolu, zevk vermek için değil de yaşama tutunmak için ihtiyaç duyulan bir kaynaktan su içmek gibiydi bu öpücük. Ne Adrian için deneyimini ne de Isabel için baştan çıkarıcılığını kanıtlama şansıydı bu... Bu öpücük her ikisi için de tecrübesiz bir başlangıçtı.

Yağmur şiddetle yağmaya devam etmesine rağmen iki âşık dizlerinin üzerinde, çamurlu toprağa çökerek tek vücut halini almışlardı. Dudakları, hassas hislerine rağmen hiç olmadığı kadar hoyrat ve ihtiyaç doluydu. Adrian dudaklarını Isabel'in dudaklarından koparıp boynuna yapıştırdı ve kızı içine düştüğü duygusallıktan kopartıp zevkten kıvrandırana kadar tahrik etti.

Adrian başını zorlukla kaldırarak, "Bella... İçeri girelim sevgilim. Sana daha yakın olmaya ihtiyacım var," dedi güçlükle nefes alarak. Aşk ve arzu ikisi söz konusuyken hep iç içeydi zaten.

Isabel rehavetle kapadığı gözlerini zorlukla aralayıp başını salladı ve Adrian'ın onu kolundan tutup sürüklemesine izin verdi. Yine evden çıktıklarında olduğu gibi koşuyorlardı ama bu sefer Isabel aklını kaçırmasına neden olabilecek kadar büyük mutluluğu yüzünden gülüşünü engelleyemiyordu.

Nihayet evin önüne geldiklerinde Adrian, "Ön taraftan girmeyeceğiz. Bu şekilde kimsenin seni görmesini istemiyorum," deyince Isabel üzerine baktı ve Adrian'ın neden ateşli gözlerini göğüslerinden alamadığını fark etti. Tanrı aşkına beyaz elbisesi ve kombinezonu sertleşen meme uçlarını saklayamayacak kadar şeffaflaşmıştı. Utançla kızardı fakat öyle

mutluydu ki aptalca gülmeye devam ediyordu. Adrian dayanamayıp tekrar öptü onu ve öpmeye devam ederken evin yan tarafına doğru sürükledi.

Mutfağa çıkan kapılardan birinden içeri girdiler. Etrafta kimse görünmüyordu fakat mecburen girdikleri mutfakta kahvaltı hazırlığı yapan üç kız vardı. Onlar da Isabel ve Adrian'ı görünce şaşkınlıktan olsa gerek tek bir kelime etmediler gibi gördüklerinin gerçek olup olmadığından emin olmak için birbirlerine bakıyorlardı.

Isabel bir kahkaha attı. Açıkçası insanların ne düşündüğü umurunda değildi. Mutluluktan ölmek üzereydi. Yukarı çıkarken kullandıkları merdivenler karanlık ve rutubet kokan bir koridorun sonundaydı. Isabel varlığından haberdar olmasına rağmen buraya daha önce hiç gelmemişti. Koşarak koridoru geçtiler ve dar, döner merdivenleri hızla tırmandılar. Isabel heyecan dolu titreyişlerinin önüne geçemiyordu ki Adrian aniden durup, "Üşüdün mü sevgilim," diyerek kızın itiraz etmesine fırsat vermeden onu kucağına aldı. Isabel'in gülüşü taş duvarlara çarpıp tuhaf bir şekilde yankılanmıştı.

Nihayet en üst kata geldiklerinde ana merdivenlerin tam karşısına açılan bir kapıdan geçtiler. Odalarının bulunduğu koridor boştu. Adrian Isabel'i kucağından indirmeden geniş adımlarla hedefine doğru yürüyordu ki hemen arkalarından Morgan'ın endişeli sesi duyulunca bir küfrederek durdu.

"Kızıma bir şey mi oldu?"

Isabel koşarak yanlarına gelen Morgan'a Adrian'ın omzunun üzerinden baktı ve telaşla, "Sorun yok Morgan... İyiyim... Sen kalkmışsın. İyi misin?" dedi.

Morgan hiç oralı olmadan, "At kadar sağlamım ben. Ne oldu düştün mü yoksa?" deyip Adrian'ın engellemek istemesine rağmen Isabel'i görmek için çabalıyordu. "Sorun ne? Ne oldu?"

Adrian sabırsızca Morgan'dan uzaklaştı ama kadın peşlerinden gelmeye devam ediyordu. En sonunda Adrian dayanamayıp lafı yapıştırdı. "Karımı yatağa atmaya çalışıyorum Morgan ve tek sorun sensin, artık anladın mı?"

Generated by CamScanner from intsig.com

Isabel başını Adrian'ın göğsüne gömüp gülüşünü gizledi. Morgan ise kıpırtısız bir şekilde gerilerinde kalmıştı. Sonra çenesini yukarı dikip gül bahçesinde yaşananları biliyormuş gibi sırıttı ve "Artık vakti gelmişti," diyerek az önce geldiği yöne doğru geri döndü. Adrian ise yoluna devam ederken gülüyordu.

Ancak odaya girdiklerinde her ikisi de fazlasıyla ciddiydi. Adrian kızı yatağa atmak yerine ayaklarının üzerine bıraktı ve nefes almasına şans tanımadan öpmeye başladı. Isabel kollarını onun boynuna dolayıp parmaklarını ıslak saçlarının arasına soktu ve başını iyice kendisininkine yaklaştırdı. Bedenlerinin alt kısmı birleşmeyi erkene almak istermiş gibi birbirine yapışmıştı.

Adrian soluk kesen öpüşmeyi kesip Isabel'i uzaklaştırdı ve elbisesini sertçe çekiştirdi. Isabel esneyip zarar gören kumaşın çıkardığı sesi duyduğunda edepsiz bir şekilde inlemekten kendini alamadı. Elbette bu kışkırtıcı ses birkaç saniye içinde çırılçıplak kalmasına neden olan bir sabırsızlığı tetiklemişti.

Adrian gömleğini çıkarırken, Isabel de soğuk duvara yaslamış aç gözlerle onu izliyordu. Hissettiği büyük tahrik, utangaçlık ve diğer nahif olan tüm duyguları ikisinden uzaklara götürmüştü. Adrian koyu renk duvarda mükemmel bir tezat oluşturan inci parıltısındaki vücudunu kararmış gözlerle izlerken o da tüm dişiliğiyle bakışlarına karşılık veriyordu... Genç adam pantolonunu çıkardığı sırada Isabel alt dudağını neredeyse kanını akıtacak bir şiddetle dişledi.

Birkaç saniye sonra tekrar onun kolları arasındaydı. Adrian yüzü duvara bakacak şekilde kızı sertçe döndürdü ve kulağına, "Bella aklımı başımdan alıyorsun sevgilim. Seni seviyorum," deyip erkekliğini Isabel'in kalçalarına yasladı. Isabel avuçlarını ve alnını duvara dayamış, her seferinde bir öncekinden daha çarpıcı olan yoğun arzuyla baş etmeye çalışıyordu. Aşkın gücüydü belki de böyle yoldan çıkmasına neden olan...

Derken Adrian tek elini gergin göğüslerinden birinin üzerine kapayıp diğerini de karnından aşağıya, o noktaya doğru kaydırmaya başladı. Isabel kanını tutuşturan ani dokunuşla birlikte geriye doğru yay gibi büküldü, ellerini adamın saçları arasına daldırdı. İhtiyaç duyduğu öpüşmeye kavuşmak için başını olabildiğince yana çevirerek ikisine de yardımcı oluyordu. Adrian onu en tahrik edici oyunlarıyla okşarken öpüşleriyle de kızın dizlerinin bağı çözülmek üzereydi.

Yine aynı zevkle gerginleşmeye başlamıştı. Kocasının sihirli parmaklarının gerçekleştirdiği tatlı masaj yüzünden uyluklarındaki kaslar bile istemsizce kasılıp gevşiyordu. Isabel, "Adrian..." diye fısıldadı dudaklarını onunkilerden kurtararak... Sonra bir süredir ihmal ettiği havayı ciğerlerine çekti ve derin bir şekilde inledi.

Zevk, tek bir noktadan başlayıp her bir noktasında kalıcı izler bırakarak yine aynı yere dönüyordu. İçinde yükselen o tanıdık his beynine hükmederek onu en çılgın şeyleri istemeye teşvik ediyordu. *Bu* Isabel'in iyi kızdan kötü kıza geçiş yapmasını sağlayan bir serbestlikti... Ve o şu anda kesinlikle iyi bir kız değildi.

Adrian'ın kulağına fısıldadığı utanmaz kelimelerin baştan çıkarıcılığına ve okşayan parmaklarının hızlanan ritmine kapılarak kalçalarını kocasının erkekliğine doğru bastırdı, elini uzatsa yıldızlara değecek kadar yukarı yükseldiğinde ise çığlık atarak kendini boşluğa bıraktı. Düştüğünde ise Adrian'ın güçlü kollarında ve onun aşkla ışıldayan mükemmel yüzüne bakıyordu.

"Bana teslim olmana bayılıyorum... Savunmasızlığına rağmen zevk kasılmalarınla beni mahvedebiliyorsun Bella... Bu başka hiçbir şeyle kıyaslanamaz..."

Isabel kuruyan dudaklarını nemlendirip kirpiklerinin arasından ona delircecek bakışlar atıyordu. Adrian dişlerinin arasında ıslık gibi bir nefes çekerek sert öpüşüyle Isabel'in sırtını duvara bastırdı. Dili ağzının içini yağmalıyor ve kızın küçük iniltilerini içine çekiyordu. Elleri Isabel'in kalçalarını iki eliyle kavrayarak kendi bedenine yapıştırmıştı. İçine gir-

Generated by CamScanner from intsig.com

mesini engelleyen tek şey tükenmek üzere olan zayıf sabrıydı fakat daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu.

Dudaklarını zorla Isabel'inkilerden ayırıp boynunu öpmeye başladı. Küçük kulak memesini dişleriyle kıstırınca kız acıyla ilgisi olmayan küçük bir çığlık attı. Adrian'ın dudakları aşağılara doğru, geçtiği her noktada ateşten izler bırakarak ilerliyordu. Isabel az önce yaşadığı doyuma rağmen ona hiçbir zaman doyamayacağını düşündüren bir açlıkla yine sarsıldı.

Hassas meme uçlarını emip diliyle harikalar yaratan erkeğe inanamayarak baktı, sonra aldığı zevk yüzünden başı teslimiyetle geriye düştü. Uzun süren bu tatlı işkence, kadınlığındaki ateşi son noktaya kadar körüklemek üzereydi. Derken Adrian göğüsleriyle ilgilenmeyi bırakıp daha aşağıya yöneldi. Isabel etini dağlayan ilk dil temasıyla çığlık atarken, erkeğin başını saçlarından kavrayarak o noktada sabitlemişti. Aldığı zevk acıya karışmıştı sanki... Adrian'ın aman vermeyen dil darbeleriyle sonunun geleceğini kim bilebilirdi Tanrı aşkına? Artık dayanamayacağı bir noktaya geldiğinde, "Adrian lütfen," diyerek inliyordu fakat onu durdurabileceğinden hiç de emin değildi.

Ne var ki Adrian kadınlığına bir öpücük kondurduktan sonra tek bir kelime etmeden doğruldu ve Isabel'i çıldırtan bir gülümsemeyle ona baktı. "İçinde olmamı mı istiyorsun deli kızılım benim? Seni almamı ve bir daha bırakmama mı?"

Isabel sesli bir şekilde yutkunmaktan başka hiçbir tepki verebilmiş değildi. Adrian tekrar güldü ama yapmaya çalıştığı şeyi fark ettiğinde Isabel'in aklından geçen en son şey gülmekti. Kız tek bacağının Adrian'ın uyluğuna dolandığını hissetti fakat daha sonra hissettiği, onun sıcak erkekliğinin tam da kendi merkezine yaptığı baskıydı. Isabel içine doğru hareket eden sertlik karşısında sırtını kamburlaştırarak başını Adrian'ın boynuna gömdü, ellerini bir pençe gibi adamın omuzlarına geçirdi.

Bir süre sonra içine tamamen giren Adrian hareketsiz kaldı ve hırıltılı nefesler alıp vererek birleşmenin ilk hazzının verdiği zayıflık anını geçiştirmeye çalıştı. Bir yandan da anlamsız kelimeler fısıldıyordu.

Isabel başını kaldırıp ona baktığında Adrian kızın güzelliği karşısında afallamıştı. Bilinçsiz bir biçimde Isabel'in içinden çıktı ve tek bir hareketle tekrar girdi. Gözlerini ondan bir saniye bile ayırmadan aynı ritmik hareketi devam ettirerek ikisi de delirmesine neden oluyordu.

Isabel gerçek anlamda kendini kaybetmenin ne anlama geldiğini anladığı şu dakikaların inanılmazlığıyla büyülenmiş gibiydi. Bu kadar utanmazca ve böylesine pervasızca yapmak istediği şey, Adrian'a aynı onun kendisine yaptığı gibi karşılık vererek zevkten kıvranmasını sağlamaktı. Bu düşünceyle bacağını biraz daha yükseltmekte bir sakınca görmedi. Adrian değişikliği anında fark etmişti.

Ani bir hareketle kızı yükselterek bacaklarının beline dolanmasına neden oldu ve ikinci bir hamleyle hâlâ içindeyken onu duvardan uzaklaştırıp yatağa oturdu. Isabel afallamıştı çünkü duruşları hem fazlasıyla müstehcen hem de mutluluk verecek kadar sıcaktı. Genç kız şaşkınlığını yüzüne yansıtarak Adrian'ın yüzüne eğildi. Bacakları yatağa oturan erkeğin her iki tarafından kırılmıştı. Farkında değildi ama dizlerinden aldığı destekle yükselip alçalarak Adrian'ın hareketlerine hükmediyordu.

Adrian'ın gülerek saçlarındaki tokaya uzanmak için elini arkaya atışı Isabel'e göre yapılabilecek en anlamlı hareketti. Kız, tokadan kurtulan saçların çıplak sırtına ve kalçalarına değişmesinin verdiği hazzın Adrian'ın dokunuşlarıyla birleşmesinden memnun olarak iç geçirdi. Gözlerinin buluşma anı, birbirlerinin bakışlarında kayboluşlarıydı. Aynı anda aynı şeyi hisseden kadın ve erkeğin sahip olabileceği en derin ve anlamlı yakınlık, aşk itirafıyla gelen bir ayrıcalık değildi.

Isabel yavaşça yükselip alçalırken Adrian'ın küçük jestlerinin ne anlama geldiğini şimdi daha iyi bildiğini fark ediyordu.

Generated by CamScanner from intsig.com

Bu bakışı daha önce de görmüştü... Aynı yoğunluk ve aynı tutkuyla... Adrian aşkını itiraf etmeden çok daha öncesine ait bir anıydı az önce Adrian'ın gözlerinde gördüğü sıcaklık.

Sımsıcak bir gülümseme yayıldı yüzüne, sonra hayatı boyunca asla söylemekten usanmayacağı kelimeleri fısıldadı onun kulağına. "Seni seviyorum Adrian..."

"Seni seviyorum Bella..." diye yanıt aldı dudaklarına değen bir kelebeğin dokunuşunu hatırlatan öpücükten önce.

Adrian kendini yavaşça geriye doğru bırakarak yatağa uzandı. Böylece Isabel'in üzerindeki hâkimiyetini tam anlamıyla kabul etmiş oldu. Kız hafifçe öne doğru eğilerek ellerini Adrian'ın geniş göğsüne koyup kalçalarını hareket ettirmeye devam etti. Saçları adamın göğsüne yayılmıştı ve gül kokusu inanılmaz bir tahrik unsuruydu. Adrian karısının cesur hamlesi karşısında kıvranıyor ve acıyla karışık iniltilerle ne durumda olduğunu itiraf ediyordu.

"Bella, Tanrım Bella daha hızlı... Lütfen..."

Isabel insafa gelmek yerine hızını daha da azaltarak Adrian'ın değişen yüzünü tepeden izlemeye devam etti. Derken Adrian sertçe kızın kalçalarını kavrayıp işkence yavaşlığındaki iniş çıkışlarını keskin bir hareketle sonlandırdı. Sonrasında ise sert darbelerle içinde gidip gelmeye başladı. Isabel yolun sonunu bu kadar hızlı görmenin şaşkınlığı içinde kıvranıyor ve daha fazlası için Adrian'a utanmazca yalvarıyordu. Birden nasıl olduğunu anlamadığı bir hızla kendini Adrian'ın altında, sırtüstü yatarken buldu.

Adrian yatağa abanarak hızlı vuruşlarını sürdürüyordu. Isabel bacaklarını tekrar Adrian'ın beline dolayıp gözlerinin arkasındaki karanlığa bıraktı kendini. Öyle büyük bir zevkti ki bu şimdi ölecek olsa, gittiği yerdeki tüm ruhların düşmanlığını kazanırdı. İniltileri birbirine karışmıştı... Sıcaklık buharlaşmak üzere olduğunu düşündürecek kadar artmıştı ya da Isabel alev almak üzereydi... Ve nihayet birbirlerinin isimlerini haykırarak birlikte zirveye çıktıklarında Isabel cennetin bu kadar sıcak olmaması gerektiğini düşünüyordu.

Dakikalar sonra soluklarının yatışmasını bekledikleri o

huzur dolu sessizlik, Adrian'ın üzerine boylu boyunca uzanan Isabel'den geldi.

"Hmmm... Çok yoruldum..."

Adrian kızın saçlarını öperken kıs kıs güldü. "Henüz seninle işim bitmedi."

Isabel'in yarı kapalı gözleri aniden açıldı ve gökteki yıldızlar gibi parıldadı. "Ama misafirler ne der? Yani gece devam etsek olmaz mı?"

Adrian bu kez kıs kıs gülmek yerine alenen kahkaha attı. "Benimle pazarlık etme sakın. Seninle tekrar sevişebilmek konusunda kendimi o kadar çok tuttum ki kimsenin ne diyeceğini umursamadan bu yatakta günlerce vakit geçirebilirim."

Isabel adamın kokusunu içine çekip göğsünü öptü. "İnanamıyorum. Yani beni sevdiğine ve tüm bunları konuşabildiğimize... Oysa bir zamanlar üzerine çay döktüğümde beni öldürmek istediğinden emindim."

"Çoğu zaman bunu yapmak istediğimi inkâr edemem ama seni her gördüğümde daha çok yapmak istediğim şey tadına bakmaktı."

Göğsü gururla kabaran Isabel, "Örnek ver," diye çocukça bir talepte bulundu.

Adrian düşünüyormuş gibi gözlerini kıstı. "Mesela o mendili bulduğumda vücudunun da mendil gibi gül kokup kokmadığını düşünmüştüm ve sonrasında bazı ahlaksız şeyler geçirmiştim aklımdan."

Isabel açıkçası onun neden bahsettiğini anlamamıştı. Şaşırarak, "Ne mendili?" diye sordu.

"Hani seni aptal Preston'la uygunsuz vaziyette yakaladığım o gece öfkeyle çekip gittiğinde elindeki mendili düşürmüştün."

Isabel o geceyi tekrar yaşıyormuş gibi geriye doğru bir yolculuk yapıp onun neden bahsettiğini anladığında kahkahalarla gülmeye başladı. Öyle çok güldü ki Adrian'ın ilk anki keyfinden eser kalmamıştı.

"Komik olan ne?"

Isabel gülmekten yatağın yan tarafına devrilmişti. Hâlâ ke-

Generated by CamScanner from intsig.com

sık kesik gülerken, "O mendil... O mendil aslında elimden düşmemişti... Tanrım Adrian... Bizi Fredy ile yakaladığında göğüs altına destek olarak koyduğum mendilimin düşmesini engellemeye çalışıyordum," diye itiraf etti.

Adrian başını yastıktan kaldırdı. Kaşları saç diplerine değmek üzereydi. "Sen ciddi misin?"

"Kesinlikle..."

Adrian herhangi bir coşkulu tepki vermek yerine, "Mendili kokladığımda neden başını göğüslerinin arasına sokmak istediğimi şimdi anlıyorum," dedi sakin bir şekilde ve kızı kendine çekti.

Isabel hiç kesilmeyen sırıtışları arasında merak ettiği diğer bir konuya değindi. "Beni ilk kez öptüğünde çok etkilenmiştim... Sana daha önce, hatta ilk karşılaştığımız anda âşık olduğuma eminim fakat o an çok özeldi. Peki sen... Sen beni ilk kez öptüğünde ne hissettin?"

Adrian kısa bir an düşünüyormuş gibi yaptı, sonra son derece normalmiş gibi, "Bacaklarını aralamak ve sana orada sahip olmak dışında ne hissettiğimi hatırlamıyorum," diyerek Isabel'in afallamasına neden oldu.

Genç kız kocasının göğsüne sertçe vurarak, "Pisliğin tekisin," dedi.

"Yalan söylemeyi pek sevmiyorum diyelim."

Isabel tatlı bir iç geçirip yukarı doğru uzandı ve Adrian'ın çenesine sıcak bir öpücük kondurdu. "Beni sevdiğini tekrar söyler misin? İnanmak güç geliyor." Bunu söylerken Adrian tarafından ciddiye alınmayı beklemiyordu ancak kocası tek bir hareketle üstüne çıktığında onun ne derece ciddi ve hazır olduğunu da anlamış oldu.

Adrian parmaklarının dış kısmıyla kızın yanaklarını okşarken gözlerindeki sevgi, hareketlerindeki müşfikle örtüşüyordu.

"Sen benim kaybetmekten korktuğum tek şeysin Bella... Seni öyle çok seviyorum ki böylesine yoğun hisler mutluluk kadar korku da veriyor. Gerçek olamayacakmış gibi... İnanılır gibi değil aşkım. Sözler senin için hissettiklerim karşısında

çok zavallı Bella. Bu yüzden bırak da sana seni ne kadar sevdiğimi gösterebileyim. Bu seferki ağır ağır ve tadını çıkarmayı bırakmayacağımız bir şölen olacak."

"Ah Adrian seni seviyorum..." derken Isabel neredeyse ağlamak üzereydi.

"Benim kadar çok sevemeyeceğine bahse girerim."

Isabel sanki ağlamak üzere olan o değilmiş gibi birden sırıttı. "Bu fikri sevdim ama yine de aksi konusunda ısrar ediyorum."

Adrian Isabel'i öptükten sonra kızın göğüslerine uzandı. Tatlı dil darbeleriyle meme uçlarından birini uyarırken diğerini de eliyle okşuyordu. Isabel'in vücudu anında ona tepki vermişti... Fakat iyice gözü kararmadan önce aklına takılan o soruyu sormalıydı.

"Adrian?"

Adrian kızın göğüsleriyle ilgilenmeyi bırakıp başını kaldırdı. "Sevgilim?"

"Sence bebeğimiz kız mı yoksa erkek mi olacak?"

Adrian hiç düşünmeden, "Kız," diye cevaplayıp işine dönünce, Isabel henüz tutku onu esir almaya başlamadan bu fikri kafasında tartmayı denedi. Açıkçası kız ya da erkek olmasının pek bir önemi yoktu ama *güçlü* hisleri ona bir oğlunun olacağını söylüyordu. Huzurla gülümsedi ve Adrian'a benzeyen bir erkek doğurmanın ne büyük bir mutluluk olduğunu geçirdi aklından. Ancak o sırada Adrian karısının kafasındaki tek erkek olmak niyetindeydi. Isabel'in aklını başından alacak şekilde dudaklarını kullanmaya başladığında bu konuda kesinlikle başarılı bir hamle gerçekleştirmiş sayılırdı.

Isabel ise âşık olduğu dudakların etkisine girmek üzereyken, kollarını onun boynuna doladı ve sevgiyle fısıldadı.

"Kesinlikle bir oğlumuz olacak, bunu hissediyorum."

... Fakat yaklaşık altı ay sonra, Isabel kendisinin bir kopyası küçük Kate'i dünyaya getirdiğinde yanıldığını anlamış oldu... Ve hiç şüphesiz bu hayatındaki en mükemmel yanılgıydı.

Generated by CamScanner from intsig.com

Son Söz

Nisan ayı için sıcak sayılabilecek bir öğlen, Henfield'ın büyük bahçesinde olağanüstü bir hareketlilik vardı. Aslında geride kalan iki seneye bakılacak olursa ev halkı aynı curcunanın yaşanmasına alışkındı çünkü bugün evin küçük hanımının üçüncü yaşı kutlanacaktı.

Isabel her sene olduğu gibi bu sene de tüm hazırlıklarla bizzat ilgilenmeyi tercih etmişti. Aynı zamanda bu seneyi diğerlerinden ayıran hoş bir ayrıntı bulunuyordu. Kate'in doğumundan birkaç gün önce dünyaya gelen, Fredy ve Vivian'ın çocukları Alfred'in de doğum gününü birlikte kutlama kararı almışlardı.

Dışarıdan bakıldığında oldukça ciddi bir aşama kaydetmiş gibi görünebilirlerdi, fakat Adrian ile Fredy'nin birbirlerinin kanını akıtmadan aynı havayı soluyabilmeleri düşündüklerinden de kolay olmuştu. Neticede her ikisi de hiçbir zaman gerçek anlamda rakip olmamıştı. Büyük aşkların yanında kırılan onurun lafı edilebilir miydi?

Asıl mesele Vivian'ın çekingenliğiydi elbette. Kadının Adrian ile yüz yüze gelebilmesi için aradan oldukça uzun bir zaman geçmesi gerekmişti. Sonuç ise Vivian için kesinlikle şaşırtıcıydı. Hatta cemiyet mensuplarının o ana tanıklık etme şanslarının olsaydı Adrian'ın eski nişanlısına olan tavırlarındaki dostluk ve yumuşaklık karşısında şok geçirmeleri işten bile değildi.

Isabel tam da aklından bunları geçirirken gözü Adrian'a

gülerek bir şeyler anlatan Vivian'a takıldı. Güzelliğiyle nefes kesmeye devam ediyordu Vivian. Isabel tatlı tatlı sırıtarak bir müddet ikisini izledi, fakat süre uzadıkça gülüşü yavaşça kayboluyordu. Lanet olsun, neden ikisine her baktığında o meşe ağacı altındaki öpüşmeyi hatırlamak zorundaydı ki? Hızla silkinerek aklındaki çarpık düşüncelerden kurtulmayı denedi... Adrian'ın ona tattırdığı onca şey arasında kimliğine en derin harflerle kazınanın kıskançlık olması utanç vericiydi. Bunun sebebi Adrian'a olan aşkının her geçen an daha fazla büyümesi olsa bile beynini hastalıklı fikirler türetmekten alıkoymak zorundaydı.

Fakat o öyle yakışıklı ve öyle çekiciydi ki Isabel'in yapabildiği en mantıklı şey ona daha fazla âşık olmaktı. Özellikle de dar pantolonunun altından fazlasıyla belli olan erkeksi kalçalarını gördüğünde aşkı tavan yapmış sayılırdı. Tam da içinden geçirdiği sımsıcak hislerle kocasını izliyordu ki deli kızı Kate'in keskin çığlığıyla irkildi. Isabel, Kate ve Alfred için hazırlanan minderden oyun alanına koşana kadar Fredy çocukların başında bitmiş, Kate'in pençelerini nazikçe çocuğunun ipeksi sarı saçından çekmekle uğraşıyordu.

Isabel'in ilk tepkisi utançla elini ağzına bastırmak oldu ama aynı anda gülmek de istiyordu ve eğer gülerse Fredy'nin anne olmasına rağmen hâlâ büyümediği iddialarını dinlemek zorunda kalırdı. Bu yüzden kaşlarını çatıp, "Kate hemen Alfred'i rahat bırak," diyerek kızına çıkıştı. Isabel'in ikazı elbette kızı tarafından ciddiye alınmamıştı zira Kate hayran olduğu babası, Brendan Amcası ve de büyükbabası dışında kimin ne söylediğiyle pek ilgilenmezdi.

Alfred ise kurtarma çalışmaları esnasında yaşadığı duygusal anlar yüzünden olsa gerek şiddetli bir ağlama nöbetine tutulmuştu. Vivian sakin bir kadındı, dolayısıyla meselenin çözümü için meydanı Fredy'ye bırakmayı uygun görmüştü.

Derken hiç beklemediği bir şey oldu. Kate elini Alfred'in saçından çektikten hemen sonra normal insan gözlerinin takip edemeyeceği bir hızla yanı başında tembelce güneşlenen

Generated by CamScanner from intsig.com

Mimi'yi kaptı ve çocuğun kafasına indiriverdi. Ah bu kesinlikle biraz fazla olmuştu.

Fredy derhal bağırdı. "Portakal, canavar kızını derhal oğlumun başından al!"

"Bana bağırma! İki çocuk senin gözünün önünde birbirlerini öldürüyorlar ama yaptığın tek şey histeri krizine girmek."

"İki çocuk mu? Delirdin sen herhalde. Kate çocuk değil... O bir... O bir..." Sözlerinin devamını getiremedi zira onun için uygun sıfatı bulmak Isabel için bile zordu.

Isabel tek bir adım atamadan Adrian'ın sıcak nefesini kulağında hissetti. Kocası gülüşünü gizlemeye gerek görmeden, "Yeni bir aşk doğuyor olabilir. Hatırlarsan sen de Mimi'yle çenemi dağıtarak beni tavlamıştın," deyince Isabel ona kötü bir bakış attı ve çocukların yanına gitti.

Bu arada Fredy oğlunu kucağına almış teskin etmeye çalışıyordu. Isabel'in bulunduğu yerden bakıldığında birbirine tıpatıp benzeyen sarı kafalı baba-oğul öyle sevimli görünüyordu ki genç kadın iyi bir fırça atmayı düşündüğü Kate'e uzanmadan önce sevgiyle gülümsedi. Sonra yerdeki kızının yanına çömelip kendisininkilerle aynı olan bal rengi gözlerinin içine ikaz ederek baktı. "Neden hiç söz dinlemiyorsun anlamıyorum. Sana Alfred'den uzak durmanı söylemiştim. Ayrıca Mimi'yi rahat bırakman konusunda da anlaştığımızı sanıyordum." Kate tuhaf bir şekilde kıkırdadığında Isabel'in omuzları düştü. "Sen çok kötü bir kızsın."

Kate hâlâ elinde tuttuğu Mimi'yi yüzüne yaklaştırıp tombul yanağını kaplumbağanın kabuğuna bastırdığı sırada pişkin pişkin sırıtıyordu. "Alfred aptal ama Mimi'yi çok seviyorum. O benim... Babam da benim." Son cümleyi söylerken kızının gözlerinde kurnaz bir ışık parladığına yemin edebilirdi Isabel.

Gözlerini kısan Isabel başını kızına iyice yaklaştırdı ve "Sen öyle san, ikisi de bana ait," diye fısıldadı. Onu kışkırtmaya bayılıyordu ve böyle zamanlarda Kate'in çocuğu değil de bir akranı olduğunu düşünmek işine geliyordu.

Aralarındaki kıvılcımlı bakışma süreci devam ederken

Fredy tatlı bir sesle, "Sizi portakal kafalar... Hey Katy, Fredy Amcana gelmeyecek misin?" diyerek farkında olmadan gergin ortamı dağıtınca Kate, dünya güzeli yüzünü tıpkı meleklere yaraşır bir masumlukla Fredy'ye çevirdi.

Fredy kızı hemen kucağına alıp ona sarıldı, kıvırcık kızıl saçlı başına kokusunu içine çekerek bir öpücük kondurdu. "Fredy Amcan az önce sana sesini yükselttiği için özür diliyor ve Alfred ile iyi geçinmenizi de çok istiyor. Ah ne dersin minik portakal?"

Kate üç yaşındaki bir çocuğa göre uzunca sayılabilecek bir süre donuk gözlerle Fredy'ye baktı, baktı... Sonra neredeyse fısıltı gibi bir sesle, "Bir daha bana da anneme de portakal deme," deyip tırnaklarını Fredy'nin suratına batırdı.

Fredy'nin şaşkın bağırışını Isabel'in çığlığı takip etti. "Kate... Küçük cadı, bırak onu." Genç kadın Kate'i Fredy'nin üzerinden çekmeye çalıştıkça kızı daha sıkı yapışıyordu sanki. Daha da kötüsü Adrian arkasında kahkahalarla gülüyordu. Isabel öldürücü bakışlarını kocasına çevirip, "Sen neye gülüyorsun öyle? Hep sen şımartıyorsun bu kızı," diye bağırdı.

Adrian hiç susmayacakmış gibi gülerken, "Bunda benim ne suçum var? Aptal herif küçücük bir kızdan dayak yiyor, olan bu," diyerek ortamı daha da ısıtmış sayılırdı.

Isabel Fredy'yi kızından kurtardı ve birkaç özür geveledikten sonra Fredy'nin havaya karışan öfkeli sözleri eşliğinde eve doğru yürümeye başladı.

Fredy Adrian'a, "Dayak yediğim yoktu seni pislik," diye bağırdı.

Adrian bu sözler üzerine son derece sakin bir şekilde, "Tabii tabii," demekle yetindi fakat daha sinir bozucu olan hiç kesilmeyen gülüşüydü. Adrian'ın alaycılığının ne derece güçlü bir silah olduğunu en iyi bilenlerden biri olarak Fredy'nin ne derece çileden çıktığını tahmin ediyordu Isabel. Ah, işte yine başlıyorlardı.

Isabel duymazdan gelip başını iki yana salladı, Kate'i yüz yüze gelene kadar kendisinden uzaklaştırdı. "Sen tanıdığım

Generated by CamScanner from intsig.com

en yaramaz çocuksun. Ben bile senin yaptıklarını yapmamıştım ama biliyor musun Morgan senin hakkından gelecektir." Morgan'ın adını duyunca küçük kızın gülen yüzü buruştu, dudaklarını büzerek birden ağlamaya başladı. "Ah Tanrım... Tanrım..." Isabel onu ağlatmaktan nefret ediyordu çünkü Kate ağlayınca bir daha susacağının garantisi yoktu. "Kate ağlama lütfen..." dedi çaresizce etrafına bakarken. Tam o sırada bahçeye çıkan Morgan yanlarına gelince Kate'in müteyazı ağlayışı çılgın bir haykırışa dönüştü. "Morgan yardım et bana, lütfen."

Morgan Kate'e ve Isabel'e kısa birer bakış attıktan hemen sonra yardım etmek yerine sanki onları hiç görmemiş gibi yanlarından sıvıştı. Elbette bu şaşırtıcı değildi zira Morgan gibi sağlam sinirlere sahip bir kadının bile söz konusu Kate olduğunda sabır sınırları yeterince geniş çizilmiş sayılmazdı.

Isabel ısrarla ağlamaya devam eden kızına sımsıkı sarılıp teskin edici sözlerle onu sakinleştirmeye çalışırken iyi bir anne olup olamayacağı ile ilgili endişeleri acımasız sorular halinde kafasında yankılanıyordu. Üstelik canından çok sevdiği bebeğinin döktüğü her damla içini parçalıyordu.

O sırada da Adrian suratındaki büyük gülüşle yanlarına gelmişti. "Güzel kızımı ağlatacak kadar gaddar olduğuna inanamıyorum."

Isabel Adrian'a inanamayarak baktı. "Neler yaptığını görmedin mi?"

Adrian Kate'i kucağına alırken, "Elbette gördüm ve hiçbir kuvvet annesinin ondan daha uslu bir kız olduğuna beni inandıramaz. Ayrıca küçük çocukların biraz haylaz olmaları normaldir," diyerek taraflı tutumunu belli etti.

Isabel verecek bir cevap bulana kadar Kate babasının güvenli kollarına kedi gibi sığınmıştı. Kızları doğduğundan beri Adrian'ın tüm kadınlar üzerindeki tuhaf büyüsü hakkında fazlasıyla ipucuna sahip olmuştu Isabel, fakat ikiliyi izlerken daha ne kadar çok şaşıracağını bilmediğini geçiriyordu aklından... Ve elbette onları ne kadar çok sevdiğini de...

"Baba ben kötü bir şey yapmadım."

Adrian kızına sarıldı ve "Ben nedense aksini düşünüyordum Kate," dedi sesine verdiği zorlama ciddiyetle.

Kate tombul kollarını babasının boynuna dolayıp yanağına cüretkâr, sırılsıklam eden bir öpücük kondurdu. Bunu yaparken de yan gözle Isabel'e kurnaz bir bakış atmayı ihmal etmemişti.

Kızının kasıtlı tutumu karşısında Isabel'in gözleri şaşkınlıkla kocaman açıldı ve sonra engelleyemediği gülücüklerini saçmaya başladı. Adrian aralarındaki en önemli rekabet unsuruydu ve ne olursa olsun her ikisi de birbirlerinin karşılıklı kışkırtmalarına kayıtsız kalamıyorlardı. "Seni kurnaz velet. Onu senden daha uzun zamandır tanıyorum."

Kate cevap vermeye tenezzül etmeden tüm ilgisini babasına vermişti. Tabii Adrian da halinden son derece memnun görünüyordu. Genç adam Isabel'in kendisini dışlanmış hissetmesini umursamadan kızına gülümseyerek sanki hayatının o en büyük sırrından bahsediyormuş gibi fısıldadı. "Evet anneni senden önce tanıyordum ama ilk görüşte âşık olduğum kişi sendin."

Adrian'ın ne söyleyeceğini duyabilmek için ikisinin etrafından dönen Isabel anında itiraz etti. "Yalancı... Hani bana ilk an vurulduğunu söylemiştin."

Adrian, "Hatırlamadığım kadar uzun zaman önceydi," deyip ona arkasını döndü.

Isabel eğer yanlış görmediyse kocası gülüyordu. Genç kadın ateş saçan gözlerini Adrian'ın omzunun üzerinden kendisine bakan Kate'e çevirdi. Hiç de şaşırtıcı olmayan bir biçimde küçük cadı da sırıtıyordu ve bu sırıtışın üç yaşındaki çocuklara has haylaz bir sırıtış olduğu pek söylenemezdi.

"Baba sadece benim!"

Isabel'in kaşları kalktı. "Öyle mi dersin?"

"Bella... Düşündüğüm şeyi yapmıyorsun değil mi?"

O noktadan bakıldığında durum tam da Adrian'ın *düşündüğü şeymiş* gibi görünebilirdi fakat Isabel de haklıydı. Öyle

Generated by CamScanner from intsig.com

olmalıydı. Genç kadın Adrian'ın alaycı gülüşüne somurtarak karşılık verip arkasını döndü ve ne konuştuklarına kulak vermeye çalıştı.

"Emrinize amadeyim küçük hanım. Senin için aldığım hediyeyi görünce çok sevineceksin," diyordu Adrian.

"Midilli istiyorum... Hani... Hani annemin elbisesini ısıran o büyük dişli midilliyi istiyorum... Ya da Mimi'yi evlendirmek için bir erkek kaplumbağa da olabilir. Artık çocuklarının olması gerekiyor."

Isabel kıkırdadı. Kate ile anlaştıkları tek noktanın Mimi'nin cinsiyeti olduğu düşünüldüğünde durum biraz endişe verici görünebiliyordu.

"Midilli için biraz daha beklemen gerekiyor. Mimi konusunda ise endişelenmene gerek yok. Eğer zavallıyı biraz rahat bırakırsan eminim âşık olacağı bir eş bulabilecektir."

"Âşık mı?" diye şaşırarak sordu Kate.

"Elbette... Tıpkı benim annene âşık olduğum gibi onun da ilk gördüğünde çarpılacağı eşini bulmak istediğine eminim."

Isabel elini dudaklarına bastırıp gülüşünü gizledi. Adrian'ın sesinin daha net bir şekilde kulağına gelmesine bakılırsa kocası ondan tarafa bakıyordu.

"Ben Brendan Amcama âşığım. Ve Stephan Amcama da öyle... Tabii sana da..."

Isabel, Brendan'ın bu habere Stephan kadar coşkulu bir tepki vermeyeceğinden emindi.

"Bu dünyada Stephan ve Brendan'dan daha şanslı tek erkek ben olmalıyım. Dünyanın en güzel iki hanımı benim için çıldırıyor."

Isabel arkasını dönünce Adrian ve Kate'in gülen yüzleriyle karşılaştı. Adrian ile atışmaya alışkındı... Evli oldukları süre içinde kocasını her yönüyle tanımıştı ve ona imkânsızın sınırlarını zorlayan daha derinden bir aşkla bağlıydı. Sevişmeleri dışında en çok uyarıldığı atışma anlarından birine hazırlamıştı kendini ve Adrian'a bakarken aklından ona verebileceği tüm ukala yanıtları geçiriyordu. Ancak kocasının gözlerinde gördüğü aşk ve tutku, genç kadının vereceği tüm cevapların silinip yerine sadece yalnız kaldıklarında gösterebileceği mahrem hislerin yerleşmesine neden oldu.

Kate halindeki değişikliği fark edebilirmiş gibi kaçamak bir bakış attı ona ama kızı Isabel'le ilgilenmeyi çoktan kesmiş, babasına hayran hayran bakmakla meşguldü. Adrian Isabel'i iliklerine kadar titretmenin tüm yöntemlerine acımasız bir gerçeklikle hâkimdi. Gözlerinin aldığı her rengin hangi duyguyu yansıttığı çok iyi bilirdi Isabel ve şu anda en çok sevdiği koyu yeşile bakıyordu... Tutkuyla kararan derin gözlere... Genç kadın yutkundu ve başını önüne eğdi. Hatta arkasından yaklaşan ayak seslerini duyunca elini yanaklarına bastırarak sıcaklık kontrolü yaptı.

"Aman Tanrım hayatım boyunca senin kadar güzel bir kız görmedim Kate... Hadi büyükbabana gel tatlım."

Yüzüne yansıdığını tahmin ettiği hisler, bir babanın kızının yüzünde okumaktan hoşlanacağı türden sayılmazdı. Isabel Adrian'a yan gözle bakıp babasına döndü.

Kate, Gerald Sullivan'a ölesiye düşkündü. Bu yüzden âşık olduğu diğer adamın kollarından büyükbabasınınkine atlarken çok fazla düşünmemişti.

Kaptan, "Akıllı kız," diye böbürlenince Adrian gülüşünü gizledi. Her ne kadar şu aralar damat ve kayınpederin arası iyi olsa da ilk zamanlar bir hayli tekin geçmişti. Isabel babasının kendisini affetmesi için döktüğü dilleri hatırlayınca şimdi gülebiliyordu fakat o sıralar kahrolduğu bir gerçekti. "Sen annenden bile daha güzel bir kızsın. Zavallı erkekler güzelliğin karşısında aptala dönecekler, onlar için üzülüyorum."

Kate, "Evet, ben annemden daha güzelim büyükbaba ama bu annemi üzebilir. Bu yüzden onu da sevmelisin. Ben seviyorum," deyince kaptan kahkahaları arasında Isabel'i de sevdiğine ve Kate'i bir süreliğine alıkoyacağına dair anlamsız bir şeyler söyledi.

Isabel kızına öpücük gönderip, "Ben de seni seviyorum,"

Generated by CamScanner from intsig.com

diye arkasından seslendi ve kollarını beline dolayan Adrian'ın göğsüne başını yasladı. "Adrian?"

"Evet?"

"Üç yaşına girdiğine inanamıyorum... Oysa hamile olduğumu öğrendiğim anı dün gibi hatırlıyorum."

Adrian Isabel'in boynunu öpmek için eğildi. "Ben de seni hamile bıraktığım anı dün gibi hatırlıyorum."

Isabel başını arkaya çevirdi. "Sakın Kate'in yanındayken bana az önce baktığın gibi bakma."

Adrian kıkırdadı. "Nasıl baktığımın farkında değilim."

"Sevişmek ister gibi tabii ki..."

"Sevişmek istiyorumdur muhtemelen. Karımı özledim."

"Bir yere gittiğim yok, hem üç gün önce sevişmiştik hatırlarsan."

"Dünyanın da birkaç gün içinde meydana geldiği söylenir. Seninle sevişmeden daha ne kadar sabredebilirim bilmiyorum."

Isabel tamamen arkasını dönerek Adrian ile yüz yüze geldi, ellerini kocasının gömleğinin yakalarına yerleştirerek cilveyle kirpiklerini kırpıştırdı. "Kate aramızda yatmak istiyor, hayır diyemeyiz ya... Hem sen de benim yerime ona sarılmaktan memnun görünüyordun."

"Onunla konuşup anlamasını sağlarım. Bana bırak. Bu gece hiçbir güç seni elimden kurtaramaz ve söz veriyorum hayatım, sana sarıldığımda şimşekler çakacak."

"Adrian ne yapıyorsun?" Isabel yaklaşan öpücüğü görünce başını geriye doğru çevirdi ancak etrafta ikisini görebilecek kimse yoktu.

Adrian, "Seni öpmeye çalışıyorum. Ne kadar güzel göründüğünün farkında değilsin. Bütün gün etrafta dolaşıp aklımı başımdan aldığın yeter," diyerek onu daha kuytu olarak nitelenebilecek bir yere çekti ve itiraz etmesine şans tanımadan dudaklarını dudaklarına bastırdı.

Adrian'a karşı zaaflarından kurtulmasına imkân yoktu. Kaldı ki bunu istemiyordu da... Isabel kollarını onun boynuna dolayarak parmak ucunda iyice yükseldi, öpüşüne aynı

şevkle karşılık verdi. Şu anda tam anlamıyla yalnız kalabilselerdi özleminin büyüklüğünü ifade edebileceği yaratıcı yöntemler vardı aklında.

Dakikalarca, soludukları hava yetmeyene dek birbirlerinden ayrılmadılar. Sıcak dakikaları sonlandıran ise Isabel değil Adrian'dı.

"Bella, yukarı gel benimle. Sana göstermek istediğim şeyler var," dedi Adrian nefes nefese.

Isabel buna dünden razı olsa da henüz aklını yitirmemişti. "Olmaz, insanlar ne düşünür?"

"Sana göstermek istediğim bir şeyler olduğunu düşünürler."

Genç kadın kahkaha attı. "İçimi rahatlatmıyorsun."

"Umurumda değil, seviş benimle."

Isabel bahçedeki kalabalıktan gelen seslere kulak verdi. Herkesin keyfi yerinde gibiydi ve açıkçası şu anda aklına gelen en keyifli şey Adrian'a direnmemekti. Akıllıca davranarak başını salladı ve anında ayaklarının yerden kesildiğini hissetti.

Gizli merdivenleri kullanarak odalarına varmaları o kadar kısa sürmüştü ki misafirler yokluklarını fark etmeden aşağı inmeleri bile mümkün olabilirdi. Tabii birbirlerine doyabilirlerse...

Adrian Isabel'i yavaşça yatağa bırakıp üzerine uzandı. "Pişman olmayacaksınız leydim."

"Seninle ilgili hiçbir konuda pişman olamam Adrian. Seni seviyorum."

"Sana seni ne kadar çok sevdiğimi tekrar kanıtlamama izin ver aşkım." Adrian öpmek için dudaklarına uzanınca Isabel bir süredir aklından geçen şeyi söylemek için onu engelledi.

"Adrian ben bir bebek daha istiyorum." Isabel kocasının yüzünde beliren düşünceli ifadenin nedenini biliyordu. Kate'e hamileliğinde ve sonraki süreçte karısından uzun süre mahrum kaldığı için Adrian'ın yeni bir çocuk konusunda pek hevesli olduğu söylenemezdi. Isabel onu ikna edeceğini düşünerek tatlı bir sesle mırıldandı: "Kate'in erkeklere

Generated by CamScanner from intsig.com

düşkünlüğümü biliyorsun. Belki sana benzeyen bir oğlumuz olursa durumumuzu eşitleyebiliriz... Onun da babası gibi gözü sadece beni görür... Ne dersin?"

Adrian gülümseyerek karısının pürüzsüz yanaklarında parmaklarını gezdirdi. "Seni öyle çok seviyorum ki sevgilim, bazen sevgini paylaşmanın düşüncesi bile beni öfkelendiriyor. Ama Kate'e her baktığımda bu dünyadaki en önemli kişi olduğumu düşünmeden edemiyorum... O sana sahip olduğumu hatırlatıyor bana ve sevginin sınırsızlığını... Siz benim hayatımdaki en değerli varlıklarsınız Bella. Eğer bir bebeğimiz daha olursa yine sana benzeyen dünya güzeli bir kızılı tercih ederim çünkü başımı çevirdiğim her yerde seni görmeye ihtiyacım var... Seni seviyorum."

Isabel kollarını Adrian'ın boynuna doladı ve onu kendine çekti. "Seni ve hayatıma kattığı her şey için Tanrı'ya her gün dua ediyorum Adrian." Derin bir iç geçirdikten sonra muzip bir gülüşle sözlerine devam etti. "Bence çalışmalara bir an önce başlamalıyız."

Adrian gülerek, "Bu gece bitmeden hamile kalacağınız konusunda size garanti veriyorum madam," deyip karısının dudaklarına uzandı fakat Isabel parmaklarını kullanarak onu engelledi.

"Bence bir oğlumuz olacak."

Adrian tek kaşını kaldırdı ve "Bir kız daha..." dedi sakin bir ses tonuyla.

Isabel arzuladığı öpücüğü almak için Adrian'ın dudaklarına uzanmadan itiraz kabul etmediğini belli eden bir ifadeyle, "Bu sefer yanılmama imkân yok. Bir annenin her zaman babadan daha kuvvetli hisleri vardır... Evet, kesinlikle bir oğlumuz olacak," diyerek *kuvvetli hislerine* olan güvenini belli etti.

... Ve elbette yine yanıldığını görmek için çok fazla beklemeyecekti.

Generated by CamScanner from intsig.com